Leman Veli

Gecenin PARILTISI

müptel

"Kalbimin atışları üzerinde kendi hâkimiyetini kurduğun günden beri sana teslim oldum ben."

Rengârenk yalanlar arasında yaşadığı vicdan azabına rağmen ailesine, dostlarına tutunan ve dürüstlüğüne her geçen gün biraz daha gölge düşmesine engel olamayan Berika Gül Özdemir'in hayatı birkaç aylık tatilde değişir.

Hiç kimsenin dürüstlüğünden şüphe etmediği Gül, aslında yıllardır sakladığı bir suçun altında ezilen benliğinin kurbanıdır. Yıllardır mahkûmu olduğu erkek arkadaşı ve kimseye söyleyemediği sırrıyla sıradan bir yaşam süren Gül'ün, hayatına yeni birini almasıyla dengeler altüst olur.

Nart Hakyemez. Türkiye ve dünya çapında iki ünlü cerrahın ikinci oğlu. Ankara'da estirdiği rüzgârları, Antalya'da fırtınaya dönüştürmeye hazırdır. Onun kitabında engellere yer yoktur. Zincirlerini kırmak üzere doğmuştur.

Peki Nart, Gül'ün kelepçelenmiş ruhunu, esir tutulan kalbini de kurtarabilecek midir? Onu tüm zorunluluklarından azat edip bu sefer kendi kalbine hapsedebilecek midir?

Leman Veli

Gecenin PARILTISI

müptela

ve kuru yaprak
dala dedi ki
beni unutma
hatırla yeşil günlerimizi

Ahmet Fatih Yavuz

En başından yazmam için beni
cesaretlendiren Fidan'a ve bu kitabı ilk
okuyan Aytaç'a sevgilerimle...

I

"Düşüş"

Gökyüzü pasparlaktı.

Güneşin pervasız ışıkları saçlarıma dokunarak kahverengi saç tellerimi kumrala yakın göstermeye çalışıyor ve yüzümü yakıyordu. Gözlerim güneş ışığının rahatsız edici etkisinden çıkmak için aşağı doğru kaydığında ayağıma kadar gelen dalgalara dikkat ettim. İtinayla birbirini kovalayan dalgalar geri çekilip yeniden ilerliyor ve çıplak ayaklarıma çarpıyordu. Akdeniz'in serin sularının etkisinde kalan ayaklarım sayesinde bedenim, kendimi suya atmam için mantığıma baskılar yapsa da yine de başarılı olamamıştı.

Gözlerimi yumup açarak gelen dalgaya küçük bir tekme atıp suyun öne doğru sıçramasına sebep oldum. Birkaç kere bu hareketi tekrarlayarak bilmediğim bir sahile doğru ilerlediğimde bakışlarım etrafta gezindi. İnsanların yoğun olduğu yerden oldukça uzaklaşmış olmalıydım. Nitekim şu an bulunduğum yerde denize doğru büyük kayalıklar uzanıyordu ve burası insanların denize girmek için tercih ettiği bir yer değildi.

Elimdeki ayakkabıları sallayarak kayalığa doğru emin adımlar attığımda gözlerim kamaşacak gibiydi. Yıllardır yaz tatilinde geldiğim Kumluca'da ilk kez burayı buluyor olmak tuhaftı. Sahillerini ezbere bildiğim bu civarda, böylesine güzel bir yeri keşfetmenin verdiği heyecanla atan kalbim eşliğinde, denize doğru giden yolda birkaç adım

attım. Her adımımda kayalık yukarı doğru kalkıp denizin üzerinde yükselir gibi görünürken rüyada olup olmadığımı anlamak adına gözlerimi yumup açtım. Fakat rüya değildi. Bulunduğum konum gözlerimi kapatmadan önce olduğum yerle aynıydı.

Kayalığın uçurum kısmına geldiğimde içimdeki huzursuzluğa rağmen yavaşça aşağı baktım. Denizin esas sahilinden uzaklaşmış olsam da sağ tarafından devam eden uzantısına oldukça yakındım. Bu yüzden korkmam gerekmezdi.

Hırçın dalgalar sanki bana ulaşmak istercesine kayalığa çarpıp yukarı doğru gelirken kayalık âdeta bariyer rolünü oynayıp buna engel oluyordu. Suyun bana temas etmesine izin vermeyen kayalığa istemsizce kaşlarımı çattım ve yavaşça ıslak kayanın üzerine oturup ayaklarımı aşağı sarkıttım. Dizime kadar gelen kotum bacaklarımın çıplak kısmına su değmesi için gayet müsaitti.

Kendimi bir kitabın huzur betimlemelerinin içinde sanırken aniden gelen sesler ve sırtıma çarpan şeyle kayalıktan suya doğru düşmem tamamen kitaptan bağımsız bir paragraf olmalıydı. Kendimi bir anda denizin içinde ağzıma su dolarken bulmuştum. Ellerim ve ayaklarımı kıpırdatarak suyun yüzeyine çıktığımda saçlarım gözümün önüne dökülmüştü. Nefes nefese gözümün önündeki saçları çekip suyun üstünde kalmak için ayaklarımı kıpırdatmaya devam ettim. Başımı kaldırdığımda kayalıktan bana mahcup tavırla bakan esmer oğlana ters bir şekilde bakış atıp ayakkabılarımı alarak karaya doğru yüzdüm. Yüzmeye başladığımda içimde başkaldıran bir duygu, denize benimle beraber düşen başka birinin daha olduğunu söylüyordu. Sırtımdaki ağrı da bunu kanıtlar nitelikteydi sanki. Fikri doğrulamak adına arkamı döndüğümde kumral bir oğlanla karşı karşıya gelmiştim. Bana çarpan ve benimle birlikte denizi boylayan o olmalıydı.

Kahverengine yakın kumral saçları sudan ıslanıp yüzüne düşmüştü ve su damlalarının yüzüne inmesine izin veriyordu. Gözlerine koyu bir renk hâkimdi, ancak buradan bakınca pek seçilmiyordu.

Karaya doğru hızla yüzüp kendimi ıslak kumun üzerine attım. Giydiğim kot ve bol krem rengi tişört üzerime yapışmış, daha yeni aldığım spor ayakkabılarım sırılsıklam olmuştu. Derin bir soluk alıp bana doğru gelen esmer oğlana ve bana doğru yüzen kumral oğlana sinirle bakıp tüm sakinliğimi bozdum.

Esmer oğlana, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım. Kayalıktan çoktan zıplamış ve bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyordu. Ancak bağırdığım an yerinde kalakaldı. "Onu üzerime itmek ne demek? Şakalaşacak yer mi yok?"

Mahcup şekilde başını eğdiğinde bir an için aşırı tepki verdiğimi düşündüm.

Çakır mavisi gözlerini üzerime dikerek, "Özür dilerim. Biz gerçekten senin orada olduğunu fark edemedik," dedi yalın sesle.

Kaşlarımı çatarak omuzlarımı düşürdüğümde kumral olan oğlan sudan çıkmıştı ve üstünden sular akarak bize doğru ilerliyordu. Üzerinde krem rengi pantolon, beyaz tişört vardı. Ve doğal olarak benim gibi sırılsıklamdı.

Yutkundum. Gerçekten benim orada olduğumu fark etmemiş olmalıydılar. Kasten böyle bir şey yapacak gibi durmuyorlardı. Burnumdan sert bir soluk vererek, "Tamam, sorun değil," diyebildim.

Ağırlaşan kıyafetlerim eşliğinde ıslak kumun üzerinden kalktığımda esmer oğlan başını kaldırıp bana baktı. Maviyle gri karışımı, daha çok çakır mavisi tonunda olan gözleri rahatsız edici biçimde yüzümde dolaştıktan sonra alnımda durdu. "Alnın mı kanıyor?"

Gözlerim irileşmiş şekilde elimi kaşımın üzerine getirip sızlayan yere değdirdim. Parmağım değdiği an sızlayan yer yaralanmış olmalıydı.

Ağzım açık şekilde, "Kanıyor mu gerçekten?" diye sordum.

Esmer birkaç adım atıp bana yaklaştı. "Pek değil. Anne ve babam doktor. Yarayı temizleyebilirim," dedi telaşla.

Yaraya dokunmak istediğinde geri çekildim. "Annenle, baban doktorsa bundan sana ne? Onların yerine ameliyata falan mı giriyorsun? Yarayı nasıl temizleyeceksin?"

Elini göğsüne getirerek, "Onlardan bir şeyler öğrenmiş olmam normal değil mi sence de? Bana güven. Yazlığımız hemen şurada. Bizimle gel," deyip başıyla sağ tarafı gösterdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sizinle gelmek mi? Sizi tanımıyorum bile." Yüzümü buruşturdum. "Belki kötü adamlarsınız? Belki gazozuma ilaç atacaksınız? Belki beni satacaksınız?"

Cümlelerime devam etmeme izin vermeyen o sesi duyduğumda başım benden bağımsız sesin sahibine dönmüştü.

"Satsak bile bu çeneyle kimse almaz seni."

Kaşlarım iyice çatılırken bunu fark eden esmer, "Abi, uğraşma. Yaptığımızı telafi etmemiz gerekli," dedi yatıştırıcı tonla.

Kumral, kemikli yüzündeki bariz çıkıntılarını sıkarak dişlerinin arasında, "Küçücük bir yarayı büyüten biri için hiçbir şeyi telafi etmem gerekmiyor. Ne yaparsanız yapın," deyip kestirip atarmış gibi yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Gözlerimi kısarak ona doğru ilerledim. "Ne dedin sen?"

Başını çevirerek bana inat kahverengi gözlerini kıstı. "Duydun. Tekrarlamayı sevmem."

"Neyi sevip sevmediğin umurumda değil, geri zekâlı!

Şu an durumumun farkında mısın? Islandım! Ve yaralandım!"

Kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı ifadeyle beni süzdü. Ego barındıran bakışları altında ezilmemek adına silkinip tüm dikkatimi zihnimde topladığımda istifini bozmadan bana bakıyordu.

Bana yukarıdan aşağı bakan gözler eşliğinde "Eee, ne olmuş?" diye sordu. "Genelde insanlar sahile ıslanmak için geliyor. Abartma."

Esmer oğlan araya girerek kumralın önüne geçtiğinde derin bir soluk aldım. Suçlu olmasına rağmen kendinden ödün vermeyişine karşılık sinirlenmiştim. Dik bakışları bir an için gözlerimden ayrılmıyor, aksine ben günahkârmışım gibi aşağılayıcı bakıyordu.

Esmer oğlan yanıma gelerek işaret parmağıyla ön tarafı gösterdi. "Bak, hemen şurada kalıyoruz. Birkaç dakikaya halledeceğim. Hadi, gel."

Rengini çözemediğim gözlerine bakarak başımı sallayıp kumrala da gözlerimi süzerek peşlerine takılmış ve kaldıkları eve doğru ilerlemiştim. Islak kıyafetlerim oldukça rahatsız ediciydi. Aynı zamanda ağırlaşan ayakkabılarım yüzünden yürümekte zorlanıyordum. Bir de her şeyin suçlusu benmişim gibi davranan oğlan hiçbir şeyi umursamadan ellerini ıslak pantolonunun cebine koymuş, istifini bozmadan arkamdan geliyordu.

Esmer oğlanın dediği gibi, evleri yakındı. Ön bahçeden içeri girdiğimizde bahçede gördüğüm masa ve sandalyeler rahatlamama neden oldu. Seri adımlarla ilerleyip kendimi sandalyeye attığımda her ikisi bana bakıyordu.

Omuz silktim. "Sizinle eve gireceğimi mi düşündünüz? Tanımıyorum sizi!"

Kumral alayla, "Lütfen bizi tanı," dediğinde yüzümü buruşturarak ona baktım.

Esmer anında araya girdi. "İki dakika sakin olup oturur musunuz? Hemen geleceğim."

Tekrar omuz silktiğimde koşar adım eve doğru ilerlemiş ve arkasında iki, birbirine ters şekilde bakan kişi bırakmıştı. Biz böyle birbirimize bakarken yakından gelen havlama sesiyle irkildim ve arkamı döndüm. Aynı anda ağzımdan küçük bir korku nidası çıkmıştı. Çünkü arkamda kocaman kahverengi bir köpek duruyordu ve ben köpeklerden ölesiye tırsan biriydim.

Kumral, "Gel buraya, oğlum," diyerek onu çağırdığında, kahverengi büyük köpek koşar adım ona koştu. Bedenim taş kesilerek normal şekline döndüğünde köpeğin onun kucağına binmiş haline karşılık, korkuyla yerime sindim.

Halime bakarak, "Ne?" diye sordu. "Korkuyor musun?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Köpeklerle pek anlaşamam."

Dediğim cümleyle yüzü kaskatı kesilirken ifadesi sertleşmişti. Bakışlarıyla beni dövmek istediğini belli ederek köpeği indirdiğinde bir an ne yapacağımı bilemedim.

Kaşlarını iyice çatarak, "O alelâde bir köpek değil," dedi, yaz gününe rağmen üşüten bir sesle. "Kahve doğduğundan beri benim yanımda. Kelimelerini düzgün seçmen gerekir."

İsminin Kahve olduğunu öğrendiğim köpek kumral oğlanın kucağından indikten sonra huzursuzlanarak ayaklarına sürtünmeye başladı. O sırada içimden gelen tebessümü dudaklarıma misafir etmeden kapı dışarı ettim. Kumral oğlan Kahve'nin başını okşarken halinden gayet memnun gibi duruyordu. Aralarında güçlü bir bağ olduğu ortadaydı. Açıkçası böyle güzel insan ve hayvan dostluklarına imreniyordum. Ne de olsa insanlar kendi aralarında

pek bağ kurmayı becerebilen varlıklar değildi. Bu yüzden gördüğüm manzaradan sonra bir kedim veyahut köpeğim olmasını istediğimi fark etmiştim.

Onlara baktığım sırada, telaşla yanıma gelip masaya gerekli malzemeleri koyan esmer oğlanın farkına biraz geç varmıştım. Eline aldığı pamuğa bilmediğim bir şey sürerek küçük yarama bastırdığında kısık sesle inledim.

İçten sesle, "Özür dilerim," dedi tekraren. "Az kaldı."

Dediği gibi birkaç dakika sonra yarayı temizlemiş ve küçük bir bant yapıştırmıştı. Derin nefes alarak başımı kaldırıp gözlerimi kırpıştırdıktan sonra ayağa kalktım. Esmer oğlan elini bana uzatarak, "Ne kadar özür dilesem az. Benim hatamdı," dedi tek nefeste. "Ben Yusuf."

Uzattığı eline bakarak iç çektim. Bir adamın kadına el uzatması bana göre oldukça yanlış bir hareketti. Çünkü kadın onun eline dokunmak istemeyebilirdi. Yine de bu kadar kibar birinin elini havada asılı bırakmak doğru değildi. Bu yüzden elimi uzattım. Hafifçe elini sıkarken, "Ben de Gül." diye mırıldandım.

Yusuf gülümseyerek başıyla kumral oğlanı gösterdi. "O da Nart."

Aynı onun gibi başımı çevirdiğimde Nart bana bakarak ağır ağır başını salladı ve sonrasında eve doğru ilerledi.

Nart... İsmi ilk defa duyduğum için yüzümde oluşan şaşkınlık ifadesine engel olamamıştım. İsim kulağa oldukça yabancı fakat bir o kadar da hoş geliyordu.

Yusuf mahcup gülümsemesini takınarak, "Onu takma," dedi.

Kendimden emin bir tebessüm eşliğinde, "Taktığımı kim söyledi?" dedim.

Yusuf, "Nerede kalıyorsun? Otelde mi?" diye sordu meraklı sesle.

"Buralarda yazlığımız var."

Başını aşağı yukarı salladı. "Seni bırakayım mı? Arabayla?"

Onaylamaz bir şekilde, "Hayır," diye mırıldandım. "Kendim giderim. Sana kötü davrandıysam, kusura bakma."

Yusuf'la vedalaştıktan sonra paytak adımlarla bahçeden çıkıp sahile doğru ilerledim. Sahil boyunca on beş dakika ilerledikten sonra ana yoldan geçerek müstakil evlerin olduğu caddeye geçtim. Büyük çınar ağacının yanından dönerek eve doğru giden caddede ilerlemeye başladım, hızımı artırarak. Tanıdık evleri geçtikten sonra kendi yazlığımıza ulaşmıştım en sonunda.

Verandaya vardığımda ıslanan kotumun cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve eve girdim. Eve girmemle içeride ısrarla çalan telefonumun sesini duymam bir olmuştu. Telefonu yanıma almadığım için sevindikten sonra gördüğüm kişi gülüşümün solmasına neden oldu.

Somurtarak telefonu açtığımda hayattaki en nefret ettiğim ses, "Sevgilim?" diye seslendi bana.

İç çekerek, "Ne var?" diye sordum.

"Birkaç güne geliyorum."

Kısaca, "İyi," diye kestirip attım.

Pişkin sesle, "Beni çok özlemişsin sen," dedi. "Çocukların yanında böyle davranırsan diline biber sürerim. Biliyorsun, değil mi?"

Sinirden birkaç defa derin nefes alarak dişlerimin arasından, "Kapatıyorum," dedim.

Dolan gözlerim eşliğinde telefonu kapattığımda hayatımdan bir kez daha nefret ettim. Bu pisliğe mecbur olduğumu bilmek kendimden dahi nefret etmeme sebep oluyordu.

Ondan uzaklaşacağımı sanmıştım, ancak yine dibime kadar girebilecek bir yol bulmuştu.

Ağzımdan kaçan hıçkırıkla beraber yere çöktüm. Bir müddet kıpırdamadan ağlamaya devam ederken kalbimin sızlayan yerinden akan kanın ruhuma damlayarak onu kırmızıya boyadığını hissediyordum.

Duygularım her saniye silikleşmeye devam ederken hıçkırıklar hayatımdaki yalanlar gibi birbirinin ardınca sıralanıyordu. Hunharca hayatımın bütün köşelerine kurulan yalanlar her renkteydi.

Fakat yalanın beyazı bile yakıyordu.

Kamburlaşan düşüncelerim zihnime ağırlık yaparak acımı ikiye katladığında ıslak kirpiklerim kurumamak için direnerek gelen yaşları kendine yeniden misafir etti.

Ruhumu lekeleyen yalan renkleri, bedenime beyaz kefenin yakışmaması için gözlerime dahi yansıyordu.

Günahkârdım.

Mağdurdum.

Mahkûmdum.

Hıçkırdım ve sonrasında ıslak kıyafetlerim iyice rahatsız edici olduğunda dizlerimin üstünde kalkarak ayaklarımın üzerinde durdum. Mecaz anlamda değil, gerçek anlamda. Nitekim ben şu ana kadar asla ayaklarımın üstünde durmamıştım Duramamıştım. Çünkü ben ayağa kalktığım an birileri beni itmiş ve dizlerimin üzerine düşmeme neden olmuştu.

Dizlerimdeki yaralar kapanmıyordu.

Ruhumdaki yaralar dikiş tutmuyordu.

Telefonum çaldığında irkilerek arkamı dönüp onu fırlatmış olduğum yere doğru uzandım. Tekrar onun aradığını düşünsem de gördüğüm isim rahatlamama sebep oldu.

Telefonu açarak kulağıma götürdüğümde, "Efendim, Şebnem Sultan?" dedim hemen.

"Ciao, ragazza."

İstemsizce, "Ha?" diye tepki verdim.

"Anneye ha denilmez. İtalyanca konuştum, cahil kız. Havalıydım değil mi? Hem hani sen dil kursuna gidiyordun? Boşuna mı döktük onca parayı?"

Ruh halimi terk ederek sesli şekilde gülüp dudağımı yaladım. "Çok havalıydın, anne. Ve ayrıca ben İngilizce kursuna gidiyordum."

Cırlayarak, "Ayyy, sen bana cevap mı veriyorsun bir de? Dilin çok uzamış... Ne yapıyorsun? Kim var yanında? Ben ölüyorum galiba. Kavuşamadıkça sana..." diye konuşmaya başladığında yüzümü buruşturarak telefonu kendimden uzaklaştırdım.

"Naz Ölçal, şarkısını mahvettiğini duymasın. Senin başına güneş mi geçti oralarda? Babamı ver bakayım."

Homurdanarak telefona babamı verdiğinde âşık olduğum ses, "Prenses'im, sen annene bakma. Çok özledi seni. Kuduruyor hasretinden. Nasıl gidiyor?" dediğinde gözlerim dolmuştu.

Annem ve babam dünyadaki en farklı iki ebeveynlerdi. Annem kıskanç, korumacı, konuşkan biriydi. Babam ise hiç kıskanç değildi ve her defasında hayatımı yaşamam gerektiğini belirtiyordu. Onların tek kavgası bendim. Annem beni neredeyse evden çıkarmak istemezken babam sürekli arkadaşlarımla vakit geçirmem konusunda ısrarcıydı.

Şimdi ise ilk defa her ikisi benden uzaktaydı. Annemin çocukluğundan beri gitmek istediği İtalya'daydılar ve birkaç ay boyunca orada uzun bir tatil yapacak gibiydiler. Her ne kadar annem beni yalnız bırakmaya gönüllü olmasa da babam ikna konusunda uzman bir adamdı.

Boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkundum. "Sizi özledim."

Babam, "Arkadaşların ne zaman gelecek? Otelde mi kalacaklar?" diye sorduğunda iç çektim.

"Yarın gelecekler. Nerede kalacaklarını bilmiyorum."

"Ev büyük. Sığarsınız bence."

Başımı salladım. "Evet, bence de."

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapatması sonucunda tekrar etrafımı saran yalnızlıkla baş başa kaldım. Yalnızlık üzerime çökerken altında ezilen benliğim can çekişiyordu.

Merdivenleri düşünceli halde çıkarak üzerimi değiştirip kendimi yatağa attım. Uyku benim yegâne kaçış yolumdu. Her zaman ve her yerde uyuyabilecek potansiyele sahip biri olduğum için üzüntülü olduğum an kendimi sıcak yorganın altına atıp uykuya dalmak oldukça kolay bir yönteme dönüşmüştü.

Bu yüzden uyudum.

Acılarım dinmese bile uyudum.

Uyandığımda hiçbir şey geçmeyecek olsa bile uyudum...

II

"Mahkûm"

Ruhuma tutulan aynaların hepsinin kırılıp kalbime battığı andan beri, kirli düşüncelerim beynimi oyun sahasına çevirmekten çekinmiyordu. Hayatım, yıllar öncesinden farklı olarak âdeta evrime maruz kalmış ve beni susmak zorunda olduklarıma mahkûm etmişti. Mahkûmiyetim sonsuzluktan daha büyük ve korkutucu bir kavrama dönüşürken elimden gelen tek şey avuç içlerime toplanan lekeleri etrafa yaymadan koruyup saklamaktı.

Avuç içlerim kan kokuyordu âdeta.

Bir katilden farkım yoktu. Çünkü ben en yakın arkadaşım dediğim adamın masumiyetini öldürmüştüm. Onun beyazlığını kirletmiş, onu siyaha boyamıştım.

Gözlerimi yumup açarak yüzüme çarpıp düşüncelerime ışık tutmaya çalışan Akdeniz rüzgârına karşılık istifimi bozmamaya çalıştım. Yumuşak meltemler tenime dokunurken içim gıdıklanır gibi olmuştu.

Sarıldığım battaniyeyi iyice üzerime çekerken ayaklarımı rahatça uzatıp geceye rağmen parlayan gökyüzüne odaklandım. İhtişamlı görünüyordu. Üzerini örttüğü insanlarına rağmen kendinden ödün vermeyip ışığını saçıyordu. Mum gibi eriyip giden bizlere aldırmıyordu bile. Oysa benim onun ışığına ihtiyacım vardı. Yolumu bulmak için, bataklıktan çıkmak için kesinlikle ışığa ihtiyacım vardı.

Kendi kendime var ettiğim düşünceler kazık gibi kalbime saplanırken gözlerim ateşte kavruluyormuş gibi cayır cayır yanıyordu. Kirpiğime kadar gelen yaşlar firar edip yüzümde özgürlük kazanmak için doğru anı kovaladığında, boğazımda oluşan yumru kendimi toparlamama yardımcı olmuyordu.

Gözlerimi sıkıca yumup açarak yutkundum ve silkinerek kendime gelmeye çalıştım. Nitekim sonrasında çalan telefonum da sanki bana yardım etmek ister gibi hunharca çalıp dikkatimi dağıtmıştı. Soğuk telefonu elime alarak açıp kulağıma götürdüm.

"Efendim, Defne?" Defne, benim çakma sarışın ve çakma mavi gözlü arkadaşımdı. Her ne kadar bu konuyla dalga geçsek de sebebi trajikti biraz.

Cıvıldayarak, "Kız, ne yapıyorsun?" diye sorduğunda gözlerimi yorgun şekilde yumup açtım.

"Oturuyorum işte."

Coşkulu sesle, "Senin şimdi kulüplerde deli gibi dans etmen gerekiyordu," diye şakıdı neredeyse.

Görmediğini bilsem de yüzümü buruşturdum. "Ne diye aradın, sarışın?"

"Biz yarın geliyoruz. Sana bir liste atacağım. Onların hepsini alıp dolaba koy."

Bir homurtu sesi çıkarıp alayla, "Oldu, canım. Başka?" diye sordum.

Ciddi sesle, "Listedekiler yeterli. Eğer hepsini şimdi gidip almazsan, fotoğraflarını herkese ifşa eder, hatta *Instagram*'a atarım," deyince kaşlarım yukarı doğru kalkmıştı. Ağzım açık şekilde onu dinlerken gözlerim de istemsizce açılmıştı. Onun telefonunda onlarca farklı fotoğrafım vardı ve hepsinde çok çirkin çıkmıştım.

Tükürürcesine, "Allah senin belanı vermesin. Hadi gönder listeyi hemen," deyip üzerimdeki battaniyeyi fır-

latarak verandadan eve geçtim. Telefonu yüzüne kapattıktan sonra koridordaki aynanın karşısına geçip saçlarımı yukarıdan topuz yapmış ve kendime bakmıştım. Üzerimde rahat eşofman altı ve gri bol tişört vardı. Tişörtümle aynı renkteki spor ayakkabılarımı giyerek telefonla cüzdanımı cebime atmış ve sonrasında kapıyı kilitleyerek bahçe kapısına yönelmiştim.

Bahçe kapısını rastgele kapatıp on dakikalık mesafede olan markete doğru yürürken sahil tarafından değil de cadde tarafından yürümeyi tercih etmiştim. Sahille aramızda iki yol vardı sadece, ancak geçip de o taraftan gidesim yoktu.

Telefonum mesaj sesiyle titrediği zaman mesajın Defne'den geldiğinden emindim. Defne'yi aslında çok severdim. Yaşadıklarına rağmen hayata inatla gülen ve aynı zamanda yaşadıklarına sadık bir kızdı. Annesi Peyker Teyze, sarışın ve mavi gözlü çok güzel bir kadındı. Onunla ilgili hatırladığım en önemli şey antika düşkünü olduğuydu. Evlerine gittiğimde Defne Peyker Teyze'ye, antika çay bardaklarını çıkarması için ısrar etmemi isterdi. Peyker Teyze de sarı saçlarıyla mutfağın üst dolabına uzanıp bizim için çay bardaklarını çıkarırdı. Ondan başka kimsenin onlara dokunmasına izin vermezdi. Kendisi özenle onları yıkar, kurular ve tekrar yerlerine koyardı. Şahane bir kadındı. Defne her haliyle neredeyse ona benziyordu. Dış görünüşü hariç tabii.

Peyker Teyze geçen sene akciğer kanserinden hayata mavi gözlerini yumduğu için Defne ve babası da sanki onunla beraber ölmüştü. Bir süre sonra annesinin eksikliğini az da olsa hissetmemek için Defne saçlarını sarıya boyatıp, gözlerine mavi lens takmıştı. Babası Hamit amca, şimdi her ona baktığında annesini görüyordu. Bana göre bu tamamen yanlıştı. Defne ve Hamit Amca acıların üzeri-

ni örtmek yerine, yaralarına her gün tuz basıyorlardı. Yine de herkesin kendi tercihi olduğu için saygı duymaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Markete ulaştığım sırada telefonuma bir yeni mesaj daha gelmişti. Kapıdan geçip alışveriş arabası aldıktan sonra telefonumu açıp listeyi kontrol ettim.

Gönderen: Defne

20 cips, 2 kilo patlamış mısır, 20 paket jelibon, 10 kola, 2 büyük boy Nutella. Sadece benim için 10 çikolatalı süt, 2 pasta...

İlk yazdığı listeyi gözlerimi devirerek okuyup bir diğer mesaja geçtim.

"Sadece atıştırmalık şeyler istediğimi düşünmedin umarım? Bu da yiyecekler listesi... 5 paket makarna, 5 paket hazır pizza hamuru..."

Defne'nin yemek anlayışına istemsizce gülerek başımı iki yana salladım. Bu kadar şeyi nasıl alıp taşıyacaktım, bilmiyordum. Yine de o ifşalardan aşırı şekilde korktuğum için sesimi çıkaramazdım.

Market arabasını en başa sürerek reyonlar arasında gezinirken Defne'nin istediği çikolatalı süt markasının oldukça yukarıda olduğunu görüp parmağımın ucunda kalktım. Önlerdeki iki paket sütü alsam da geride kalanlara yetişemiyordum. Derin nefes alarak tekrar kendimi yukarı doğru çekmeye çalıştım. Soluğum kesilene kadar elimi geride kalan paketlere uzatmaya çalışsam da bu nafile bir girişimdi.

Derin nefes alarak geriye bir adım atmamla arkamdaki canlı varlığa çarpmam bir olmuştu. Ensemde hissettiğim sıcak nefes, tüm bedenimdeki görünmez tüylerin şaha kalkmasına neden olunca öne doğru adım atıp döndüm.

Nart tam karşımda oldukça ifadesiz simasıyla dimdik duruyordu. Kahverengi gözleri önce bana baktı. Ardın-

dan, hiçbir ifadenin bulunmadığı soğuk gözleri, deminden beri almak için uğraştığım reyona kadar ilerledi.

Başını oldukça ağır biçimde sağ tarafa eğince, yaptığı harekete karşılık dediği tarafa geçtim. Tek adımda reyonun önünde belirerek hiç zorlanmadan elini gerideki paketlere uzatıp birkaç tane aldı ve sorarcasına bana döndü.

Başımı sallayarak aldığı paketleri arabaya atmasını izledim. Yutkunarak, "Teşekkürler," derken boğazım nedensizce düğümlenmişti.

Deminki hareketini tekrarlayarak ağır biçimde başını sallamış ve gözden kaybolmuştu. Gözlerim irileşmiş şekilde ardından bakarken çoktan reyonlar arasında kaybolduğunu fark ederek silkindim. Arabaya, birkaç şeyi daha doldurduktan sonra pasta haricinde listeyi tamamlamış olmanın verdiği rahatlamayla kasaya yöneldim. Arabayı boşaltmama yardım eden on sekiz yaşlarındaki çocuğa gülümseyerek kenara çekildim ve beş dakika kadar sonra aldıklarım poşetlere yerleştirilmişti. Ücreti ödeyerek poşetleri almaya çalıştığımda kollarıma sığmayan ağırlıkla hepsini yere bırakıp derin nefes aldım ve tekrar denedim. İlk birkaç adımı atıp otomatik kapıdan çıktığımda dengemin bozulması sonucunda sendeleyip poşetleri düşürdüm.

Sıkıntıyla iç çektikten sonra yüzüme düşen saç tutamını geriye atıp dizimi kırdım. Düştüğümde etrafa yayılan jelibon paketlerine biri daha uzanmıştı. Başımı kaldırdığımda yüzünde kocaman gülümsemesi olan Yusuf'la karşılaşmıştım.

"Sanırım yardım gerekli?"

Onaylayarak başımı salladım. "Sanırım."

Kendi elindekilere rağmen benimkileri de alıp, "Arabasız geldik," dedi pişman olmuş tonla. "Onları da Nart alır."

Arkamdan bir ses, "Benim adıma mı konuşuyorsun?" dediğinde sesindeki soğuk rüzgârlar bacaklarımı titretmişti.

Arkamdan gelerek önümdeki poşetleri aldı ve tek kelime etmeden ilerlemeye başladığında peşine takıldım. Göz ucuyla bana bakarak, "Bu sana ikinci yardımım," dedi yalın sesle.

"Teşekkürler."

Belli belirsiz bir gülümseme görür gibi olmuştum. Ve sanki ona baktığımı fark etmiş gibi, anında istifini bozmamaya çalışarak kaşlarını çattı.

Gözlerimi ondan çektiğim esnada Yusuf, "Evde kaç kişi var? Parti mi yapacaksınız?" diye sormuştu.

"Şu an yalnızım. Ve hayır, parti yapmayacağım."

Yusuf, "Bunları tek başına mı yiyeceksin?" dediğinde, Nart onun ensesine vurdu.

"Sana ne, oğlum?"

Tebessüm ettim. Yusuf'un enerjisi Erkan'ınkiyle aynıydı. İkisi de insanın yüzünde tebessüm yaratıyordu. "Arkadaşlarım yarın gelecek."

Yusuf, "Seni hiç görmemiştim buralarda," dedi düşünceli sesle. "Kaç yıldır yazları buraya geliriz oysaki."

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Ailemle geldiğim için daha çok ailevi mekânlara giderdik," dedim. "İlk defa arkadaşlarımla tatile çıkıyorum."

Yusuf parlayan mavi gözlerle bana baktı. "Bizim çocuklar çok kafadır." Nart'a göz ucuyla bakarak bana döndü tekrar. "O hariç."

Ben gülerken Nart, "Seni duydum," dedi sert sesle.

Birlikte, dükkânların olduğu caddede ilerlerken sahil iki yol uzaklıktaydı. Akşam olduğu için rüzgâra kapılan dalgalar kayalık alana sertçe çarpıp ıslatırken aniden onun da benim gibi sol tarafa baktığını fark ettim. Gözlerim kayalıktan ayrılarak orayı izleyen Nart'a yöneldiğinde bir an için, içim karıncalanır gibi olmuştu. Profilden kendini daha iyi belli eden çehresi sertti. Çenesinden başlayan

kemikli yüzü onu olduğundan daha zayıf gösteriyordu. Kumral tonlarındaki saçları dağınık şekilde alnına dökülmüş olsa da güzel durduğu inkâr edilemezdi.

Müstakil evlerin olduğu sokağa döndüğümüzde ayağımın, görmediğim bir taşa çarpması sonucunda öne doğru sendeledim. Tam dizlerimin üstüne düşeceğimi sırada, bir el beni tişörtümden kavrayıp geriye çekmişti.

Ağzımdan nefes vererek başımı çevirdiğimde, "Üçüncü yardımım," diye mırıldandı umursamaz sesle.

"Neden sayıyorsun?"

Omuz silkti. "Karşılıklarını almak için."

Boş ellerimi sallaya sallaya yürürken, "Yardım karşılık için yapılmamalı," dedim bilmiş tonla.

"Bende böyle."

Dudak bükerek, "Yine de teşekkür ederim," dedim.

Kahverengi gözlerini kısarak bana döndüğünde ifademi görüp dondu. Gözleri dudaklarımdan yavaşça gözlerime doğru kalkarken tekrar gözlerini kıstı.

"Fazla teşekkür ediyorsun."

"Sen de yardımlarını gözüme sokuyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bunu teşekkür et diye yapmıyorum."

Onunla laf dalaşına devam edecekken Yusuf, "İki dakika susun ya!" diye sitem etti. Onun uyarısıyla etrafa bakıp yazlığa ulaştığımızı fark ettim ve elimle evi gösterdim.

"İşte burası."

Nart ve Yusuf gösterdiğim yere doğru ilerlerken onlardan önce koşup bahçe kapısını açtım. Her ikisi ellerini dolduran poşetlerle bahçe boyunca ilerleyip verandaya vardıklarında cebimden anahtarları çıkarıp kapıyı açtım. Poşetleri kapının önüne bırakarak geri çekildiklerinde gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Yusuf, "Önemli değil, Gül. İyi geceler," derken Nart başını sallayıp verandadan inmişti.

"İyi geceler."

Yusuf verandadan zıplayıp Nart'ın ensesine vurduğunda Nart, "Ulan!" diyerek peşinden koşmuş ve bakış açımdan hızla çıkmıştı. Arkalarından bakarken elime alabildiğim kadar poşeti alıp sol taraftaki mutfağa taşıdım. Zorlukla mutfağa getirdiğim poşetleri, masaya dizip ışığı açtıktan sonra teker teker boşaltmaya başladım. Kenardaki iki poşetten çıkan bira, sigara ve abur cuburlara bakarak kaşlarımı çattım. Bunlar bana ait değildi ki.

Aynı anda Yusuf'un elinde kendilerine ait olan poşetlerin olduğu ve giderken ellerinin boş olduğu aklıma geldi. O anda poşetleri alarak dışarı çıktım ve sahile doğru inen sokakta ilerlemeye başladım. Çınar ağacının yanından bir diğer sokağa döneceğim sırada gördüğüm kişiyle yerime mıhlandım. Elleri cebinde ilerlerken beni görerek duraksadı ve kaşlarını çattı.

"Ben gelip alırdım."

Omuz silkerek, "Olsun," dedim ve poşetleri ona uzattım. Kolunu uzatarak tek harekette elimdekileri aldığında, "İyi geceler," diyerek sokağa döndüm. Beni takip eden ayak seslerini duyduğumda omzumun üzerinden geriye baktım. Nart arkamdan geliyordu. Gözlerim irileşmiş şekilde tamamen ona döndüm. "Neden geliyorsun?"

"Yalnız mı döneceksin bu saatte?"

"Buraya kadar yalnız geldim."

Gözlerini kıstı. "Yanlış yapmışsın."

"Nasıl?"

Çenesiyle ileriyi göstererek, "Sen köpeklerden korkmuyor muydun?" diye sordu şuh sesle.

Söylediklerine bir anlam veremeyerek ona baktığımda, "Şu an yanına gelen bir köpek var," dedi ifadesiz sesle. Gözlerimi kocaman açarak zıpladım ve gösterdiği tarafa baktım. Bir köpeğin, neredeyse tam dibimde durarak beni

koklamak için üzerime doğru geldiğini görünce Nart'ın koluna ve omzuna tutunarak arkasına geçtim. Bıyık altından gülümsediğini fark ettiğimde yavaşça omzuna bir yumruk geçirdim. Kalbim ritmini değiştirip hızlı şekilde atmaya başladığında saklanacak başka bir yer bulmaktan acizdim.

Nart benim aksime oldukça sakin şekilde köpeği gönderdi ve sonra adımlarına güç vererek ilerlemeye başladı. Peşinden koşarken bir taraftan da köpeğin gelip gelmediğini kontrol ediyordum.

"Hey! Bekle beni."

"Bu sana dördüncü yardımım, Yeşil," dedi bana bakmaya gerek duymadan. Yanında ilerlemeye devam ettim. Bir dakika... O bana ne demişti? Yeşil mi? Gözlerimin rengiyle mi hitap etmişti bana?

Doğrudan yüzüne bakarak, "Sen çok gıcık birisin," dedim. Ama o bana dönmediği için sadece profilden kemikli yüzü ve boynu görünüyordu. "Aynı zamanda bencil, egoist, kendini beğenmiş..."

Kendinden emin sesle, "Ve yardımsever..." diye ekledi. Ona dikkatle baktığımda yüzünde silik bir gülümseme olduğunu gördüm. Başımı yukarı doğru kaldırmaya çalışıp gülümsedim.

Burnumu kırıştırarak, "Hımmm, evet, olabilir," dedim. "Ne yazık ki yardımseverliğinden çok az insan faydalanacak Çok yaşamayacaksın ne de olsa. Sigara öldürür. Bilgin olsun diye söylüyorum."

"Sigara kullanmıyorum."

"Ha."

Bu defa çekinmeden güldü. Yüzünde oluşan birkaç çukuru görür gibi oldum. Karanlık olduğu için pek seçilmiyordu ama yüzündeki çukurların gamze olmadığını anlayabilmiştim. Başka hiçbir şey söylemediği için sessiz

şekilde eve varmıştık. Bahçe kapısının önünde durduğunda bundan öteye gitmeyeceğini anlamıştım.

Aynı anda, "Teşekkür ederim," dedikten sonra bir anda gülmeye başladık. Başını aşağı eğerek güldü ve hafifçe iki yana salladı. O an güzel göründüğünü düşünmüştüm. Başını eğerek gülen erkeklere karşı zaafım o andan sonra başlamıştı sanırım.

Bahçe kapısını açacağım sırada çalan telefonumun sesi, her ikimizin de kulaklarını doldurmuştu. Elimi cebime atarak telefonu elime aldığımda gördüğüm isim donmama sebep oldu. Nart ifademe bakarken başımı eğerek telefonu cevapladım.

"Hı?"

Tepkime karşılık, "Nasılsın, hayatım?" diye sordu pişkin sesle.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum o an. Bana böyle hitap etmesi midemi bulandırıyordu. Onun gibi birinin tehditlerine maruz kalmak oldukça zordu. Bir de sevgilisi gibi davranmak ölüm gibiydi. Ve ben yıllardır buna katlanıyordum.

Nart'a belli etmemek adına başımı olabildiği kadar eğip, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Düşündüm de babanın neler yaptığını görmek isteyebilirsin," dedi düşünceli sesle. "Bizim yazlığa git. Posta kutusunun şifresi: 1144... Kutuda anahtarlar var. Onları alıp üst kata çık. Benim odamda dolabın içinde bir kasa var. Şifresi: 1003. Sevgili olduğumuz tarih. Çok romantik bir adam olduğumu söylemiş miydim? Neyse, orada kayıtlar var. Masadaki bilgisayarı kullanabilirsin. Görüntüleri izledikten sonra benimle bu şekilde konuştuğuna pişman olursun umarım, sevgilim."

Telefonu yüzüme kapattığında ağzım açık kalakalmıştım. Gözümden birkaç damla yaş firar ettiğinde Nart fark

etmiş gibi parmağını çeneme getirip başımı kaldırdı.

Endişeli sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim etrafa bakarak. "Benim taksi bulmam lazım."

"Nereye gideceksin bu saatte?"

Etrafa bakarak elimi ağzıma götürdüm. "Kemer... Kemer'de bir yazlık evi."

Derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştığımda Nart beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Kendine gel. Ben halledeceğim."

Ben yaşlı gözlerle etrafa bakarken Nart çoktan anayola doğru ilerlemişti. O taksi ararken ben yere çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak beklemeye koyuldum.

Göğsüm cam kırıkları batıyormuş gibi sancılandığında, beni bu duruma mahkûm eden yazgının insafsızlığını bir kez daha gördüm çıplak gözlerle. Ruhum sanki emiliyormuş gibi acılar içinde kıvranırken ağıtları içimdeki çığlıklarla beraber sessizliğime inat yükseliyordu.

Bekleyiş.

Nart'ı kaç dakika bekledim, bilmiyordum. Sokağın köşesinde halının altına süpürülen tozlar kadar görünmezliğimi korurken bir araba durdu yanı başımda.

Başımı kaldırmadım. Ta ki o, arabadan inip omzuma dokunana kadar. "Gel."

Sesi sanki karanlığıma mum ışığı olacak nitelikle ilahi bir fısıltıyla kulağıma dolduğunda kalbim tekledi. Yaşlı kirpiklerin bulanıklaştırdığı gözlerimle ona baktım. Yüzü artık aşina olduğum kadar ifadesizdi. Fakat gözlerinin kuytularında gördüğüm endişe, bakirliğini korumaktaydı.

Bana uzattığı eline tutunarak ayağa kalktım. Gözlerim siyah *BMW*'ye iliştiğinde bile hiçbir şey sormadım. O sürücü koltuğuna geçerken ben kendimi çoktan arabaya atmıştım.

Tekerlekler kulak zarımı yırtmak istercesine çığlık atarken camdan, uzaklaşmakta olduğum evime baktım ve iç çektim. Yarın hayatımı cehenneme çevirmeye geleceğini bilmek, bugün ağlamaktan gözlerimin şişeceğinden emin olmaktı.

Sessizlik.

Aramızdaki çığlık sessizlik maskesini takınırken bu oyuna ayak uydurdum. Nitekim oyunda sadece bir figürandım. Ben Berika Gül Özdemir. Kendi hayatında figüran olmak mecburiyetinde bırakılmış, on altı yaşından beri hayatını görünmez kafeste geçirmek zorunda kalan kızdım. Ben ruhumun her tarafına çivilenmiş günahların boyunduruğu altına girmiş, beyazlığımı on altı yaşımda susarak kirletmiştim.

Gözlerimi kapatıp açarak neredeyse boş olan yolda arabayı hızla süren Nart'a baktım. Sabahın aksine bana daha iyi davranıyordu, ancak şu an bunu umursamamıştım. Sadece soru sormadığı için ona minnettardım. Sorgulamadan beni götürdüğü için içten içe seviniyordum.

Ama sevincim birkaç saniye sürdü. Zira göreceklerim beni korkutuyordu...

Bir saat sonra Nart, "Nereden döneceğim?" dediğinde Kemer'de olduğumuzu fark ederek etrafa baktım.

Gözlerimi kısarak karanlığa rağmen etrafı inceledim. Sonrasında, "Öndeki otelin yanından sola," dedim nefes nefese.

O, tepkisiz kalarak arabayı sürmeye devam ederken manevra yapıp müstakil evlerin olduğu sokağa girmişti. Bu yüzden birkaç dakika kadar ilerledikten sonra, "Sağa dön," dedim kısık sesle.

Direksiyonu sağa kırdığında çok geçmeden elimle durmasını işaret ettim. O, arabayı saniyesinde durdururken hemen inmiş ve titreyen bacaklarım eşliğinde bahçe kapısı-

nın önüne gelmiştim. Kapının yanındaki posta kutusunun şifresini yazarak içindeki anahtarları aldım ve en büyüğüyle bahçe kapısının kilidini açtım.

Nart hemen arkamdaydı. Soru sormadan yargılamadan umursamadan sadece arkamda duruyordu işte...

Neredeyse koşar adım taşlık yolda ilerleyip kapıya vardığımda, bir diğer anahtarı deliğe yerleştirdim. Fakat açılmadığı için ötekini denedim. Sonunda kapı açıldığında ışıkları açarak merdivenleri tırmandım.

Onun odasını biliyordum. Koşar adım odasına girdiğimde ışığı açmadan kendimi dolabın önüne atmıştım. Dizlerimi tozlu ahşap zemine koyarken ışığın açılmasıyla irkilip sağ tarafa döndüm.

Nart tüm heybetiyle duvara yaslanırken gözlerini benden ayırmıyordu.

Yutkundum, ardından, "Masadaki bilgisayarı verir misin?" diye sordum çekingen tonla.

Başını sallayarak büyük adımlarla masaya ulaştığında, ben de dolabın içindeki kasanın şifresini yazmakla meşguldüm. Kasa sessiz şekilde açıldığında titreyen elimi uzatarak kapağını açtım. Yaşaran gözlerim görünüşümü iyice bulanıklaştırırken kasanın içinde bulunan kırmızı flaş belleğe baktım. Onu elime alarak arkamı döndüğümde, Nart bilgisayarı çoktan açmıştı.

Temkinli sesle, "Şarjı bitmek üzere," dediğinde elimde tutmakta zorlandığım flaş belleği ona uzattım takması için.

Büyük elleriyle flaş belleği aldığında sıcak parmak uçları terleyen avuç içime temas etmişti. Teması içimi titretirken titreme dalgaları tüm bedenime yayılmıştı. Ellerimi yavaşça bilgisayara uzatmak istediğim sırada Nart, "Ben hallederim. İyi değilsin," diyerek bilgisayarı kendine çevirdi.

Hiçbir şey söylemeden yaşlı gözlerle ona baktım. Desteği sayesinde az da olsa iyi hissediyordum. Gözlerimi

yumup açarak Nart'ın flaş belleğin içindeki dosyalara ulaşmasını bekledim. Fakat kaşlarını çatarak flaş belleği birkaç kere çıkarıp tekrar yerine takmıştı.

Kaşlarımı çattım ve "Ne oldu?" diye sordum titreyen sesle.

"Flaş bellek boş."

Elimi ağzıma götürerek hıçkırdım. "Benimle oynuyor." Bilgisayarı elime alarak hırsla duvara vurdum. Kulakları sağır eden bir ses çıkardıktan sonra parçaları etrafa saçılan bilgisayar yeri boylarken Nart yanıma yaklaştı. Başımı kaldırarak ona baktım. Gözleri gözlerime değdiği an tüm gardımı indirerek gözyaşlarımın hızla akmasına izin verdim. "Beni kandırdı."

Tekrar hıçkırdığımda hiç beklemediğim bir şey yaptı. Kolunu sırtıma getirerek beni kendine çekti. Başım göğsüne çarparken gözlerim irileşmişti. Yüzüm kalbinin yakınında kendini saklarken omuzlarım hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Sakin ol, Yeşil. Geçti..."

Burnumu çektim. "Ben onun oyuncağıyım." Başımı iyice göğsüne gömerken tekrar hıçkırdım. "Bıktım artık... Usandım her şeyden."

Şuh bir sesle, "Şşşt," dedi. "Sakin ol."

Kendimi ondan uzaklaştırdığım sırada yüzüme bakarak elini cebine attı ve katlanmış mendili açarak bana uzattı.

Soru sorarcasına ona baktığımda yüzünü buruşturdu. "Sümüğün akıyor." Mendille anında yüzümü kapatıp burnumu sildiğimde, "Mendilimi yıkayıp geri verirsen sevinirim," dedi sahte sinirle.

Başımı sallayarak mendilin temiz tarafıyla yüzümü sildiğimde, Nart ayağa kalkarak bana elini uzattı. Önce ele, sonra sahibine bakarak yutkundum. Olayın şokuyla titremekte olan elimi uzatarak avucuna bıraktığımda, elim avcunda kaybolmuştu âdeta.

Hiç zorluk çekmeden tek hareketinde beni kaldırdığında elimi çektim. Nart yere fırlattığım anahtarları almak için eğildiğinde onu durdurdum. Onun evine hırsız girmesi umurumda bile değildi. Kapıyı açık bırakıp çıkacaktım.

Nart kapıya yöneldiğinde paytak adımlarla peşine takıldım. Merdivenleri ikişer ikişer inerek dış kapıya vardığında, ben oldukça geride kalmıştım.

Sesli şekilde nefes vererek, "Şu yaşımda hırsız damgası yemek istemiyorum. Biraz acele et," dedi.

Başımı ağır ağır sallayıp merdivenlerden hızlı hızlı inerken ayağımın takılmasıyla dengemin bozulması bir oldu. Ben tam düşecekken Nart ani bir refleksle fırlayıp beni belimden tuttu.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken kaşları iyice çatılmıştı. Yüzüme bakarak bıkkın bir nefes verdi tekrar. "Yürümeyi öğrenmek için geç değil mi sence de?"

Gözlerimi kısarak dengemi sağlayıp ondan ayrıldım. "Hah!"

Aynı benim gibi gözlerini kısıp eliyle inmemi işaret etti. "İn hadi. Yavaş yavaş in ama." Son cümleyi vurgulamasına karşılık tepkime hâkim oldum ve merdivenleri inerek evden çıktık. Kapıyı sonuna kadar açık bırakarak arabaya doğru ilerlerken Nart arabayı kumandayla açtı. Kendimi ön koltuğa attığımda, Nart da binip arabayı çalıştırmıştı.

Derin nefes alarak arkama yaslandım. Nart arabayı oldukça hızlı şekilde sürerken camı açıp rüzgârın sertçe yüzüme çarpmasına müsaade ettim. Beni kandırdığı gerçeği acıyla içime otururken gözlerim uyku için âdeta can çekişiyor ve düşünmem gerekenleri engelliyordu. Düşüncelerim yorgun şekilde zihnimin köşelerinde uyumak isterken gözlerim ona itaatkâr biçimde kapanıyordu.

III

ATEŞ

Boğazımı sıkan el kimin eliydi? Ruhumu sömüren, kalbimi kurutan, aklımı kullanmama izin vermeyen, her gün daha fazla silikleşmemi sağlayan kimdi?

Kendimdim.

Sustuklarımdı.

Sakladıklarımdı.

Sustuklarım boynuma dolanıp benim intihar ipim olmuştu.

Ben her gün sustuklarımdan infaz ediliyordum.

Ben her yeni güne sustuklarımla başlıyordum.

Gözleri kör edecek karanlık içinde attığım her adımda daha da kaybolurken içimdeki umut ışığı attığım her adımla beraber biraz daha sönüyordu. Endişeliydim. Korkuyordum. Ve sanırım ağlıyordum.

Neredeydim?

Anne? Anne, düştüğüm boşluktan beni çıkarabilir misin? Anne, ben masumum. Anne, ben hâlâ senin saçlarını okşadığın küçük kızınım.

Gözümden süzülen yaşlar eşliğinde dizlerimi görmediğim yere atıp başımı eğdim.

Baba? Baba, sen hâlâ benim ilk ve son aşkımsın. Baba, sen benim her şeyimsin... Baba, ben korkuyorum. Baba, soğuk burası. Baba, ben seni korumak için karanlığa gömüldüm. Baba, kurtar beni. Baba, ölüyorum. Baba, sen benim kahramanımsın. Sen düştüğümde beni kaldıran ilk

adamsın. Sen yaramdan öpen ilk kişisin, baba... Sen kalbimin eşsiz odalarından birine sahipsin.

Susmak mı?

Konuşmak mı?

Hangisi daha zordu? Hangisi daha az zarar verirdi? Hangisi vicdanı bir nebze olsun rahatlatırdı? Hangisi kanayan sızılara yara bandı olabilirdi?

Arafta hunharca koşmaya devam ederken nereye gittiğim en az geleceğim kadar belirsizdi. Belirsizlik kara delik olarak karanlığa sığınırken beni ne zaman kendine çekip içine alacağı malûm değildi.

Gözlerimi aniden açıp doğrulduğumda aydınlığın verdiği rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. Gözlerim kırpışırken birkaç derin nefes alıp etrafa bakındım.

Evimde, odamdaydım.

Elimi saçlarıma götürerek saç diplerimi kaşırken dün olanları anımsadım. En son Nart'ın arabasına binmiş ve düşüncelerimin beni kendilerine tutsak yapmalarına müsaade etmiştim. Sonrası yoktu.

Uyumuş olmalıydım. Peki, buraya beni o mu getirmişti? Nasıl? Kucağına mı almıştı?

Bu teorim kaşlarımın iyice çatılmasına neden olurken ayağa kalkıp zemine bastım. Üzerimde dün giydiğim eşofman ve tişört vardı. Ayakkabılarım ve çoraplarım yatağın kenarına rastgele fırlatılmıştı. En garibiyse muhtemelen beni buraya getirmiş olan Nart, klimayı da açmıştı.

Ağzım açık şekilde bulunduğum durumun tuhaflığına kendimi alıştırmaya çalışırken bunun için ona teşekkür edip etmemem gerektiğini düşünüyordum. Beni uyandırabilir ve evime kendi ayaklarımla gelmemi temin edebilirdi. Fakat o beni kucağına alıp odama kadar taşımıştı. Peki, odamın burası olduğunu nasıl anlamıştı?

Sorular kafamın içerisinde dev bir çember yaratıp dö-

nerken düşüncelerimin çığlıkları kafamı patlatmak istiyordu. Gözlerimi yumup açarak kendime gelmeye çalıştım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Beynimin içindekileri susturmak, ondan sonra da sorulara cevap bulmak için rahatlamam gerekiyordu.

Bu yüzden kendimi soğuk suyun altına atmıştım. Yarım saat kadar duşta kaldıktan sonra seri şekilde üzerimi giymiş, ardından saçlarımı kurulayıp toplayarak fotoğraf makinemi elime alıp aşağı inmiştim. Kahvaltı yapacak kadar keyifli hissetmiyordum. Bu yüzden bir dilim ekmeğe Nutella sürüp yiyerek kendimi dışarı atmıştım. Sabahın erken saatleri olduğu için Güneş hâlâ yeri tam ısıtmamıştı. Temmuz ayında dışarı çıkmak için bana göre en müsait saatler sabahın erken saatleriyle akşam vaktiydi.

Yavaş adımlarla ilerlediğim sokağı bitirip anayola geldiğimde en kısa sürede sahile varabilmiştim. Antalya güzel bir şehirdi gerçekten. Buram buram yaz kokan, her tarafta gülümseyen kişilerin olduğu bir şehirdi... Her yaz Antalya'ya gelmeme rağmen ailemle gittiğim yerler haricinde pek tanımazdım burayı. Genelde kumsala, restoranlara giderdik. Fakat Antalya'nın gece hayatıyla henüz tanışmamıştım. Bu zamana kadar annem gece hiçbir yere çıkmama izin vermemişti. Sadece bir yer dışında tabii. Babamın patronu Taner Amca ve aynı zamanda Erkan'la Serkan'ın babasının otellerindeki bara giderdik ara sıra. Bunun için tabii günlerce onu ikna etmem gerekirdi. Yoksa kesinlikle izin vermezdi. Annem, geri kafalı bir insandı babamın aksine. Bu zamana kadar her şeyime karışmış, beni yönlendirmişti. Babam ise onun aksine daima hayatımı yaşamam gerektiğini belirtmiş, özgür olduğumu söylemişti. Nitekim annemle anlaşamadıkları esas konu buydu. Benim yaşam stilim. Babam her ne kadar özgür olmamı istediğini beyan etse de habersizce beni tutsak yapan oydu aslında...

Gözlerimi yumup açarak yüzmek için müsait olmayan sahildeki banka oturdum. Gözlerim etrafta gezinirken bir grup dışında pek insan göze çarpmıyordu. Voleybol oynayanlara dikkat kesildiğimde, iki kişinin tanıdık gelmesiyle ayağa kalkmıştım.

Nart ve Yusuf.

Nart yanındaki Yusuf'a pas attığında, Yusuf da topu manşetle karşı takıma atmıştı. Sonrasında esmer bir kız topu parmak uçlarında arkadaşına göndererek takımının smaçla öne geçmesini sağlamıştı. Kulaklarıma kadar gelen kahkahalar, grubun samimiyeti dudaklarımın kıvrılmasına neden olurken elim istemsizce boynuma astığım fotoğraf makinesine gitmişti. Kadraj şahaneydi. Ve kaçırmak aptallık olurdu. Bu yüzden seri şekilde makineyi ayarlayıp fotoğrafı çektim. Ardından çektiğim fotoğrafı incelemeye başladım. Nart, ifadesiz yüzüyle sağ tarafına bakarken Yusuf başını geriye atarak kahkaha atıyordu. Yüzlerini bilmediğim kişilerin kimi gülümsüyor, kimi yarım ağız gülüyordu.

Fotoğrafa bakarak sırıttım.

"Yakışıklı çıktım, değil mi?"

İrkilerek başımı kaldırdığımda karşımda siyah dizlerine kadar gelen şortla, gri bol tişört giyen ve başında yazlık şapka olan Nart vardı. Elleri cebinin içinde tüm heybetiyle ayakta dikilirken yüzünde her zamanki gibi kendinden emin bir ifade vardı.

"Yakışıklı değilsin ki."

Dudağını yukarı doğru kıvırarak birkaç adım atıp bana doğru eğildi. "Çarpılacaksın."

Gözlerimi kısarak, "Egonu tatmin etmeyeceğim," dedim. "Seni övmesi için kendine birini tut."

Kaşlarını kaldırdı inanmazcasına. "Yani yakışıklı değilim? Emin misin?"

"Onu, bunu bırak," dedim seri şekilde. Ardından, "Ben dün gece nasıl gittim eve?" diye sordum.

Bu sefer muzip şekilde gülmüştü. "Kucağımda."

Ayağa fırlayarak koluna vurdum. "Neden beni uyandırmadın?!"

Umursamaz şekilde omuz silkerek beni deli etmeye çalışınca, ayağımı öfkeyle yere vurdum. Beni uyandırabilirdi. Kimse ona beni taşımasını söylememişti ki! İki gündür tanıdığım birinin kucağında eve taşındığım annemin kulağına giderse beni keserdi. Tabii ondan önce ben kendimi kesmezsem...

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Uyandırmak istemedim. Uyanıp yine zırlayacaktın. İnan bana sümüğünün akması hiç güzel bir görüntü değildi."

Dişlerimin arasında, "Ya sen nasıl bana dokunursun?" diye sordum öfkeyle. "Tamam, dün yardımcı oldun ama bu bir bahane değil."

"Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Dediği şeyle bir anlık donarken aklıma dün bana gerçekten yardımcı oluşu geldi. İsteseydi, yoldan bir taksi çevirip beni gönderebilirdi. Ya da hiç uğraşmadan evine gidebilirdi. Ancak o hiç bilmediği bir eve benimle beraber girmiş, üstelik yanımdan ayrılmamıştı. Ağladığımda beni sakinleştirmek için çabalamıştı.

Aklıma hücum eden anılar eşliğinde ne zaman yumduğumu bilmediğim gözlerimi açarak ona baktım. Uzun kirpiklerinin altındaki kahverengi gözleri gözlerime kilitlendiğinde boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkunmak çalışmıştım. Bakışları sanki hipnoz ediyormuş gibiydi. Gözlerine baktığım an dünyadan kopuyormuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kaçırdım. "Teşekkür ederim."

Alayla, "Çok yaratıcı bir teşekkürdü," diye mırıldandı.

"Ben de buna karşılık yaratıcı bir cevap vereceğim." Başımı ona çevirdim. Gözlerini kısarak bedenini bana doğru eğdi. "Önemli değil."

Ve sonra dimdik durarak arkasını dönüp gitti. O giderken kendimi arkasından bakar halde bulmuştum. O, voleybol oynadıkları sahaya doğru ilerlerken arkadaşları dikkatlice Nart'ı izliyordu. Nart yanlarına gelip tişörtünü çıkardığında gözlerim yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Tişörtünü esmer bir kıza verip denize doğru giderken herkes ağzı açık ona bakıyordu. Nart denize girdikten sonra ise bakışların yeni hedefi ben olmuştum. Yusuf bana doğru gelirken ayaklanarak banktan uzaklaşmaya başlamıştım.

Yusuf arkamdan, "Gül!" diye seslendiğinde istemsizce yerimde durarak ona döndüm.

Nefes nefese yanıma vardığında ellerini dizlerinin üzerine koyarak soluklandı. Ve sonrasında başını kaldırarak bana baktı. Terden parlayan yüzüne bakarak "Ne?" diye sordum kaba sesle.

"Nart'ı nasıl delirttin?"

Kaşlarımı çattım. "Nart'ı mı delirttim?"

Nefes nefese, "Evet," dedi. "Döndüğünde gözlerindeki ifadeden tırstım resmen."

Omuz silktim. "Bana ne bundan?"

"Onu öfkelendirdin," dedi tekrar. "Bunu neden yaptın? Dün birlikteydiniz değil mi? Hiçbir şey anlatmadı, sadece seninle olduğunu biliyorum. Ne oldu dün? Ve bugün?"

Kendimden emin sesle, "Sorularına cevap vermek zorunda değilim," dedim ve arkamı döndüm.

"Akşam burada toplanacağız. Arkadaşlarınla gel, Nart'tan özür dilersin hem."

Omzumun üzerinden ona bakarak, "Neye dayanarak özür dilemem gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum anlam veremeyen bir tınıyla.

Başını onayla sallayarak bana doğru birkaç adım atıp önümde belirdi. Başımı yüzüne çevirerek kaşlarımı çattım. Yusuf çakır mavisi gözleriyle bana bakarak başını salladı. Garipti, fakat nedensizce onu Erkan'a benzetiyordum. Gözlerindeki saflık bariz şekilde belli oluyordu.

Sakin sesle, "Bak," dedi. "Dün ne oldu, bilmiyorum. Nart eve geç geldi. Sadece seninle olduğunu söyledi. Bugün ise oldukça sakindi. Voleybol oynarken aniden sırıtmaya başladı. Sana bakıyordu. Hepimiz şaşırdık tabii. Ağzı kulaklarında geldi yanına. Seninle konuştuktan sonra ise öfkeyle döndü ve gitti. Nart çok çabuk sinirlenir ama nadir öfkelenir. Ne yaptın, bilmiyorum ama onu öfkelendirdin. Yüzde yüz eminim ki senin suçun bu. Ondan özür dilemelisin."

"Daha ne olup bittiğini bile bilmiyorsun!"

Omuz silkti. "Ne olursa olsun." Kaşlarını kaldırarak bilmiş şekilde tebessüm etti. "O özür dilenecek bir şey yapmaz. Yapsa bile öfkelenmez, adam gibi özrünü diler. Yani tüm bunların sonucunda kesinlikle senin haksız olman gerekiyor."

Hayretle ona bakakaldığımda dilim tutulmuştu. Hiçbir şey bilmemesine rağmen oldukça doğru bir çıkarım yapmıştı. Ben haksızdım. Onu kırmıştım belki de. Teşekkür etmem gerekirken hesap sormuştum adama. Buna hakkım yoktu ki. Hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen bana yardım eden birine böyle davranamazdım.

Etrafa bakarak, "Şimdi nerede o?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Şimdi kesinlikle gözüne görünme. Öfkesi tazeyken herkesi kırabilir. Akşam saat dokuz gibi gel buraya."

Onaylayan bir mırıltı eşliğinde vedalaşıp eve doğru giderken cebimdeki telefon titremişti. Elimi telefona götürdüğümde annemin aradığını görüp istemsizce gülümsedim ve telefonu açtım.

"Şebnem Sultan?"

"Şebnem Sultan'ın kızı?"

Gülümsedim ve hayatımdaki en önemli kişinin verdiği sevgiye sığındım. "Nasılsın, anne?"

Coşkulu sesle, "İyiyim," dedi. "Sen nasılsın? Geldi mi çocuklar?"

"Hayır," dedim boğuk sesle. "Akşama gelirler herhalde."

Boğazını temizleyerek, "Gül," dedi ciddi sesiyle. Derin nefes aldım. Annemin her zamanki nutkunu dinlemeye sayılı saniyeler kalmıştı. "Öyle barlara falan gitmek yok. Tamam mı? Erkanların dibinden ayrılmayacaksın." Annem sözlerine devam etmek isterken her zaman olduğu gibi babam elinden telefonu almıştı. "Prenses?"

Boğazımda oluşan yumruyla beraber, "Baba?" dedim. Ona hitap etmemle gözlerimin dolması bir olmuştu. Yaşadıklarımdan haberdar olduğunda işlerin çığırından çıkacağını bilmesem, belki ona anlatabilirdim. Fakat bu mümkün değildi.

"Prenses, sen annene bakma. Gez bol bol. Erkanlar yanında olacak zaten."

Çatlayan sesle, "Tamam, baba," dedim. "Konuşuruz sonra. Sizi seviyorum!"

"Biz de seni seviyoruz."

Telefonu kapatarak evin olduğu sokağa döndüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Nitekim ağladığımda gözlerim hemen kıpkırmızı olurdu ve çocukların bunu görmesini istemiyordum. Bu yüzden eve girerek salondaki klimayı açtım ve yukarı çıkarak odalara göz gezdirdim. Klima sadece benim odamda, annemle babamın odasında ve bir de misafir odasında vardı. Kalan iki odada ise büyük pencereler mevcuttu. Fakat çocukların pencereden gelen havayla yetineceklerini sanmıyordum. Bu yüz-

den odamı kızlarla paylaşma kararı almış ve ikişer yatak koydurmuştum. Annemle babamın odasını Serkan ve Aslı için ayırmıştım. Diğer odayı ise Erkan ve Metin için düzenlemiştim. Birbirinden nefret eden bu ikiliyi aynı odada tutma fikri her ne kadar cazip olmasa da diğer odalardan birini beğeneceklerini sanmıyordum.

Aşağı inerek buz gibi olan salona girdim ve kanepeye kıvrıldım. Onlar gelene kadar kestirmek cazip bir fikir gibi geliyordu. Hem ben her an, her yerde uyuyabilen bir insandım. Uykum gelmese bile kendimi uykum varmış psikolojisine sokup sanki günlerdir uyumayan bir insan gibi uyuyabilirdim. Bu kesinlikle çocuk oyuncağıydı benim için.

✶

Kapı gürültülü şekilde çaldığında ardındaki kişiyi çoktan tahmin edebiliyordum. Uyku mahmurluğuyla gözlerimi kırpıştırıp kıvrıldığım yerde doğruldum. Paytak hareketlerle ayağa kalktığımda kapı bu sefer daha şiddetli şekilde çalmıştı. Ah, Defne'nin kapıyı çalışı bile farklıydı. Salondan çıkıp kapıya doğru gittiğimde beynim çatlayacak gibiydi neredeyse. Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda, Defne beni görür görmez çığlık attı.

"Gül'üm!" Boynumu kırmak istercesine bana sarıldığında uyku sersemliği yüzünden doğru dürüst karşılık bile verememiştim. Benden ayrılıp yüzümü inceledi. "İyi misin sen?"

"Uyuyakalmışım," dedim kısaca. Defne uzatmadan ayakkabılarını çıkardığında, bu sefer Aslı, Şeyma sıkıca sarılmışlardı bana. Aynı şekilde karşılık verip gözlerimi valizleri arabalardan taşımakta olan Erkan ve Serkan kardeşlere diktim. İkizler yine didişerek geliyorlardı.

"Lan defol!"

"Asıl sen defol!" diyerek Serkan'ı ittirdi Erkan. Beni gördüğünde valizleri bırakıp koştu ve bana sarıldı. Valizler verandada Serkan'ın ayağına düştüğünde bağırışı kulaklarımı doldurdu. Aslı koşup dışarı çıkarak sinirli sesiyle, "Erkan sevgilimle derdin ne?" diye sordu.

"Yenge çocuk kaşınıyor."

"Sus yengene cevap verme lan."

"Yeter be! Ömrümü yedin. Şeyma kız neredesin?" Kahkahalar atarak eve girişlerini izlerken bu tatilde onların olacağına seviniyordum. En azından Metin'in aksine beni güldürebiliyorlardı.

Erkan kendini Şeyma'nın yanına kanepeye attığında, Serkan ve Aslı onlara kaşlarını çatarak bakmış ve valizleri taşımak için işe koyulmuşlardı. Defne, Şeyma ve Erkan'ın aksine ben onlara yardım ettim ve hazır olan misafir odalarına taşıdık valizleri.

Serkan muzip şekilde gülümseyerek Aslı'ya baktı. "Hayatım?" Aslı ona döndüğünde gülümsemesi genişledi. "Aynı odada kalacağız, ha?" Aslı kocaman gözlerle ona bakarken Serkan yanağından makas alarak bana döndü.

"Siz neden Metin'le aynı odada kalmıyorsunuz?"

Pekâlâ, bu soruyu beklemiyordum. Ensemi kaşıyarak "O zaman oda kalmaz. Defne ve Şeyma'nın Erkan'la kalmak isteyeceğini sanmam," dedim.

Serkan cevabımla tatmin olmuştu sanırım. Başını anlayışla sallayıp kolunu Aslı'nın omzuna attı ve odanın çıkışına yöneldi. Derin bir nefes vererek peşlerine takıldım ve hep birlikte aşağı inip salona geçtik. Orada karşılaştığım manzara hiç de yabancı değildi. Defne çoktan onun için aldığım cips paketlerinden birini açmış, ayaklarını uzatarak televizyon izlerken Şeyma da telefonuyla uğraşıyordu. Erkan da başını onun telefonuna sokarak onu sinir ediyordu.

"Ben sana şu herifi çıkar demedim mi, Gamzeli?"

Şeyma kızıl saçlarını savurarak ona döndü. "Sana ne be adam? Sana ne?!"

Evet, onlar birbirini delice sevip kıskanan ve arkadaş adı altına saklanan iki tuhaf kişiydi.

Erkan, "Ne demek sana ne, kızım?" diye sordu. "Geçen hesabımdaki kızı engellettin ya bana. Benim de kıskanmaya hakkım var."

Şeyma onaylamazcasına başını sallayarak, "Ben seni kıskanmıyordum ki," dedi. "Sadece kızı sevmedim o kadar."

"Ben de bu pezevengi sevmedim."

Şeyma onun ağzına vurdu. "Küfür yok!"

Erkan özür dilercesine başını salladıktan sonra, "Hadi engelle şunu, Kızıl. Ne olursun?" dedi.

Şeyma yardım dilercesine tavana bakarak iç çekti. "Tamam be!"

Onlara bakarak kendimi koltuğa attığım an Defne cıyaklayarak ağzındaki cipsi tükürdü. "Ya şu adam bu kadın için nasıl talip olabilir? Nasıl?" Yüzümü buruşturarak ona baktığımda ayaklarını sehpanın üzerine vurmaya başlamıştı. "Nasıl ya?!"

Serkan, "Delirdi bu," diyerek Aslı'ya iyice sokuldu. "Sana mı talip olsaydı?"

Defne ona bakarak mavi gözlerini kıstı ve her daim yaptığı hareketi yaparak saçlarını geriye savurdu. "Tabii ki." Dudağını yukarı doğru kıvırarak eline aldığı cipsi ucundan ısırdı. "Ben o programa çıksaydım program boyunca talip görürdüm bir kere."

Şeyma, "Tabii siz çaya çıkmaktan ileri gidemezdiniz," diye atıldı.

Defne neredeyse ringe çıkmaya hazır olan dövüşçü gibi ona döndüğünde dişlerinin arasından, "Neden?" diye sormuştu.

Şeyma bilmiş şekilde tebessüm etti. "Birincisi çay yerine çocuğu kesin fast-food satan yerlere götürürdün. Ve tabii cips aldırıp yüzüne tüküre tüküre konuşurdun."

Ellerini beline koyarak, "Ben tükürmem!" dedi ve bunu söylerken Şeyma'nın yüzüne tükürdü. Ben dudaklarımı birbirine kenetleyerek gülmemek için kendimi zor tutarken Erkan Şeyma'yla yerini değiştirip onun önüne geçti.

"Ona tükürme, bana tükür. Gamzeli'me kıyma, Defne!"

Serkan her ikisine yastık fırlatarak, "Yeter!" dedi gülerek. Her ne kadar ciddi olmaya çalışsa da Aslı onu gıdıklayarak buna hiç yardımcı olmuyordu. Defne önüne dönerek cips yemeye devam ederken Erkan da Şeyma'ya sırnaşmak istemiş, ancak Şeyma'nın kalkıp yanıma gelmesiyle planları suya düşmüştü.

Aradaki sakinlikten yararlanan Serkan, "Metin'in uçağı yarın kalkıyor," dedi. Onun ismini duymam bile sinirlerimi şaha kaldırıyordu âdeta. "Siz bir şeyler yapmak ister misiniz?"

"Aslında bir arkadaş bizi sahile çağırdı bugün."

Konuşmamla beraber hepsinin bakışları bana döndü. Defne cırladı. "Hangi arkadaş? Ortam mı yaptın sen burada? Erkekler mi? Yakışıklılar mı? Sevgilileri var mı? Gerçi varsa da ayırırız..."

Serkan ona gözlerini kısarak baktı ve masum bir ifadeyle gülüp sustu. "Tanıyor musun onları? Yani her ortama girmenize izin vermem."

Şeyma sevecen şekilde gülümseyip, "Bizi de düşünürmüş!" dediğinde Erkan anında ona bir yastık fırlatmıştı.

"Seni sadece ben düşünebilirim, Şeyma!" Şeyma ona gözlerini devirerek tekrar Serkan'a döndü. Serkan ona, Aslı'ya, Defne'ye bakarak en son bana döndü. Başımı onaylaması için salladığımda ayağa kalkarak Aslı'yı da beraberinde kaldırdı.

"En fazla on dakikanız var, kızlar."

Herkes koşar adım yukarı çıkınca ben de hemen gidip üzerimi değiştirmiş ve saçlarımı yandan örgü yapmıştım. Şeyma ve ben sekiz dakika kadar sonra hazır bir şekilde aşağıya indiğimizde Aslı çoktan Serkan'ın yanındaki yerini almıştı. Ayakkabı dolabına yönelerek beyaz spor ayakkabılarımı giyerken Şeyma da krem rengindeki ayakkabılarımı göstererek "Bunu giyebilir miyim? Çok uyuyor üstüme," diye sordu.

Göz kırptım. "Sormana gerek yok, Kızıl."

İçten bir tebessümle ayakkabılarımı giydiğinde on dakika çoktan bitmişti. Serkan, "Defne!" diye bağırınca, Defne de karşılık olarak, "Beş dakika daha," diye seslenmişti.

Ve sonuç olarak Defne bizi yarım saat bekletmiş, Serkan çıldırıp sürükleyerek onu dışarı çıkarmıştı. Hep beraber evden çıkıp sokaktan aşağı doğru inerken Erkan bir şeyler anlatıyor, Defne ve Aslı kahkahalar atıyordu. Serkan ara sıra başını iki yana sallayarak gülüyordu. Şeyma ise gamzelerini kapatarak gülüşünü gizliyordu. Ben mi? Yarın onun geleceğini öğrendiğim için huzursuzdum. Çocukların yanında gerçek sevgili gibi davranmak oldukça zordu.

Suratına tükürmek istediğim biriyle yan yana olmalıydım.

Çünkü buna mecburdum.

Erkan, "Adamın biri o kadar şanslıymış ki kendisine çarpan araba ambulansmış," dediğinde herkes güldü. Komik olan espri değildi, onun anlatış şekliydi zaten. O kadar tatlı anlatıyordu ki insan hiç komik olmayan şeylere bile gülebilirdi.

Erkan devam ederek, "Delete tuşuna parfüm sıktım, kokulu silgim oldu." Aslı, "Gider misin?" diyerek başını sallayınca Erkan'a odaklandım ve ona bakarak iç çektim.

Özür dilerim, arkadaşım.

Sustuğum için özür dilerim.

Anayoldan geçerek sahilde ilerlemeye başladığımızda uzakta parlayan ateşi görerek Defne yerinde zıpladı. "Çılgın yaz tatilimiz başlıyor!"

Şeyma, "Şu an heyecanlandım," dedi. "İlk defa bağımsız şekilde tatile çıkıyorum."

Onaylayarak başımı salladım. Grupta ailesinden bağımsız ilk tatili olan sadece bizdik. Defne kafasına estiği an yurtdışına çıkıp tatil ve sevgili yapardı kendine. Her ülkede ve şehirde bir aşk yaşar, kendi rüzgarını estirip geri dönerdi. Diğerlerinin ise Defne kadar olmasa da yalnız başına yurtdışı tatilleri vardı.

Erkan kolunu Şeyma'nın omzuna atarak, "Ben sana bağ olurum, Kızıl. Sen merak etme. Bağımsız olmayacaksın," deyince, Şeyma onun kolunu ittirerek benim tarafıma geçti. Erkan dudak bükerek bana baktığında hafifçe gülümseyip kolunun altına girdim.

Saçlarımdan öperek, "Gül'üm benim," diye mırıldandı. "Şu kızı bana yapsana."

"Salak."

Ateşin etrafına vardığımızda Yusuf ve diğer çocuklar ayaklanıp bizi karşılamıştı. Erkekler erkekçe selamlaştıktan sonra Yusuf bize oturmamız için yerler gösterdi. Kendimi mavi minderin üzerine attığımda Defne kulağıma eğildi ve heyecanlı sesiyle, "Kızım bu çocuğa bayıldım," deyince, içimden *sen bir de Nart'ı gör,* diye geçirmiştim. Aynı anda gözlerim Nart'ı bulduğunda bana bakıyor olduğunu gördüm. Gözlerimiz kesiştiğinde yüzündeki ifade sertleşti. İfadesine karşılık başımı yavaşça aşağı eğdim. Göğsüm sıkışır gibi olmuştu sanki. Ondan özür dilemem gerekiyordu. Ve bunu bu gece yapacaktım kesinlikle.

Kısa bir tanışma faslından sonra ortaya birkaç sohbet

atılmıştı. Daha çok Erkan, Şeyma ve Defne'nin katıldığı sohbetlere benim pek katıldığım söylenemezdi. Serkan ve Aslı ise kendi hallerinde takılıyordu. Onlara bakıp gülümsedim istemsizce.

"Sevgililer, değil mi?" Kulağıma doğru eğilen Yusuf'a döndüm. Geri çekildi döndüğümü görünce.

"Evet."

"Yakışıyorlar."

"Çok..." dedim iç geçirerek. Serkan kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü bir çocuktu. Yüzü zayıf ve uzundu, ancak bu uzun boyuna yakışıyordu. Aslı ise kestane renginde uzun saçları ve Serkan'ınki gibi kahverengi gözleri olan kısa boylu bir kızdı. Hani her erkeğin kendinden kısa bir kıza ihtiyacı var derlerdi ya, işte bu söz sanki onlar için yazılmıştı.

Erkan, Serkan gibi kahverengi gözlü ve saçlı olsa da yapı ve görünüş olarak farklıydılar. Erkan daha kısa ve kiloluydu.

Şeyma ise kırmızıya yakın saç tonuyla ve beyaz teniyle hepimizden daha güzel görünüyordu. Gözlerinin rengi elaydı ve yüzündeki iki gamzesi onu olduğundan daha eşsiz gösteriyordu.

Gözlerim bir anda onlardan ayrılıp bana baktığını hissettiğim gözlere çevrildi. Ona baksam bile inatla gözlerini benden çekmedi. Duyduğum müzik sesiyle sağa döndüm. Sarışın bir oğlan eline gitarı almıştı ve şarkı söyleyecekti muhtemelen. Biraz sonra gitar sesi kulaklarıma dolduğunda diğer tüm sesler kesilmişti. Gözlerimi kapatıp kendimi şarkıya bıraktım.

Başka gözlerle insanlara dokunsam?
Ben görünmez miyim?
Aynı dillerde konuşsam yetmez mi?
Kendi hikâyemi yazmaya çalışsam?

Ben yenilmez miyim?
*Hiç değilse korkmam yalnızlıktan...**

Oğlanın sesi o kadar güzeldi ki sesin içime işlediğini hissediyordum. Kelimenin tam anlamıyla müthiş bir sesti.

Nakarat kısmına geldiğinde gözlerimi açıp çaprazımda oturup bana bakan adama diktim bu sefer. O, hiç çekinmeden gözlerimin içine bakarken kalbim teklemişti sanki.

Gözümü kırpmamaya çalışarak ona bakmayı sürdürdüğümde onun da gözünü kırpmadığını fark ettim. Saniyeler sonra gözüm sulandığında gözümü kapatmak zorunda kaldım. Açtığımda ise karşımda zafer sırıtışıyla yarım ağız gülümseyen bir Nart duruyordu. Yüzüne yakışan gülümsemesiyle bana bakarken kaşlarını iki kere yukarı doğru kaldırdı. Kazandım diye haykırıyordu gözleriyle âdeta.

Dudaklarımı kıpırdatarak, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Orada kimse duymadı beni. Sadece Nart duydu. Bana anlayışlı şekilde bakarak her iki gözünü de saniyelik kapayıp açtı.

O an bir şeyler oldu sanki. Bu kadar insanın içinde biz sessizce konuştuk, anlaştık. Nart benim sessiz çığlıklarımı duydu, beni anladı.

Ve ben o saniyeden itibaren onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu anladım.

Evet, daha iki gündür tanıdığım bir adamla konuşmaya ihtiyacım vardı. Çünkü o anlayacaktı, biliyordum. Hissediyordum.

O beni anlayacaktı.

---

* Soner Avcu, "Yalnızlıklar".

IV
"UMUT"

Suya hasret bir gül, denizin ulaşamadığı sahil, yeşilliğine özlem duyan ağaç ve rüzgârın uğramayacağı Bakü şehri kadar anlamsızdım.

Bir parça mutlu olmak, biraz güçlü olmak adına bu zamana kadar çok uğraş vermiş, fakat her seferinde yenilginin alaycı kahkahasına maruz kalmıştım. Yenilmek benim kaderim olmalıydı. Alnıma büyük harflerle yazılmıştı daima yenileceğim... Her zaman aciz, güçsüz, korkak biri olacağım kundaktayken her şeye irkilen bir bebek olduğumda bile bariz belliydi.

Umudum yoktu. Bu cümle bir insan için son noktaydı. Ben sonuncu noktayı çoktan koymuş, devam etmek adına hunharca çırpınıyordum. Çünkü acı verse de bitmesini istemiyordum. Bir ışık bekliyordum. Beni çekip çıkaracak, aydınlığa kavuşturacak bir ışık diliyordum.

Her yıl doğum günümde dilediğim gibi... *Allah'ım, karanlığına dahi şükrediyorum. Ama lütfen bana bir ışık ver. Mum ışığı bile olsa kâfi. Yeter ki önümü göreyim...*

Acizlik her ne kadar ironi olsa da oldukça kuvvetliydi. Ruhu ele geçiren, benliğin boynuna ip asıp onu intihara sürükleyen, kalbe ucu kor kazıklar saplayan beyni çıldırtacak kadar güçlüydü. Acizlik iliklerimde kendi hâkimiyetini kutlarken gözlerim onun zaferine akmayı kendine âdet edinmişti.

Bir insanın ruhu ne zaman ölürdü, biliyor musunuz?

Ben zayıfım, dediği an. Nitekim insan kendinin zayıf olduğunu kabullendiği an, yaşayan bir ölüye dönüşürdü.

Evet, ben zayıftım.

Evet, ben yaşayan bir ölüydüm.

Işığını bekleyen koyu bir karanlıktım ve küçücük bir parıltıya muhtaçtım.

Ölüme giden bir trenden atlamak istiyordum. Hayır, ölümsüz olmak istemiyordum. Mutlu olmak istiyordum. Zincirlerimin yaraladığı ruhumu iyileştirmek istiyordum.

Fakat ben bir şey isteyebilecek konuma sahip olmamıştım hiçbir zaman.

Gözlerimi yumup açarak sol tarafa odaklandım. Defne ve Şeyma yan yana olan tek kişilik yataklarında rahatça uyurken beni bir türlü uyku tutmamıştı. Düşünceli olduğumda kimi zaman uyur, kimi zaman şafağın sökmesini izleyebilecek kadar uyanık kalırdım. Tuhaftı.

Defne ağzı açık şekilde uyurken pike ayaklarında duruyordu. Gece boyunca üzerine örtsem de birkaç dakika sonra hemen pikeyi fırlatıyordu. Oda soğuktu. Defne klimayı en soğuk derecesine ayarlamış ve hepimizi dondurmuştu. Üşüyen bir kızdı aslında. Ancak annesinden sonra yanan ruhunu böyle soğutmaya çalışıyordu sanırım. Defne dünyada görebileceğim en tuhaf insandı. Annesinden sonra acısını farklı boyutlarda yaşamış, hepimizi şaşırtmıştı. Defne, hiç ağlamamıştı bizim yanımızda. Tek başınayken ağlayıp ağlamadığını merak ediyordum, ama gördüğüm kadarıyla o içine ağlıyordu. Ateşte kavrulan yüreğini gözyaşlarıyla söndürmek istiyordu, üşüyen bedenine rağmen daha da üşüyüp soğutmak istiyordu ruhunu. Ama başarılı olamıyordu.

Gözlerimi ondan alarak boğazına kadar yorganı çeken Şeyma'ya baktım. Sadece kızıl saçlarıyla yüzü açıktaydı. Üşüdüğü her halinden belliydi. Şeyma aramıza en

son katılan kişiydi. Hepimiz uzun yıllardır birlikteydik, ancak onunla iki sene önce tanışmıştık. Üniversitede ürkekçe dolaşırken etrafına korkak bakışlar atıyordu. Özel üniversiteyi oldukça yüksek bir puanla burslu kazanmıştı. Ve üniversiteye adım attığı an korkarak düştüğü muhite bakmıştı. Sonrasında kantine kadar gelmiş ve kahkahalarla gülen bir gruba rastlamıştı. Yanımıza gelip birkaç şey sormuştu çekinerek. O anı unutamazdım asla.

Sesini duyduğu an başını içtiği çayından kaldıran Erkan onu görür görmez âşık olmuştu. Ağzı açık Şeyma'ya bakan Erkan şoka girmiş gibiydi. Şeyma Aslı'ya ve Defne'ye bakarak konuşurken Erkan ayaklanmıştı.

"Ben yardımcı olayım?" Şeyma ürkek bakışlarıyla Erkan'a dönerken çantasını sıkıyordu.

Başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır," demişti tek nefeste. "Teşekkür ederim."

Neredeyse koşar adım uzaklaşmak isterken Erkan önüne geçerek yüzünde gördüğümüz nadir bir ciddiyetle, "Galiba sana âşık oldum," dedi kalbini tutarak. Sonrası malumdu tabii. Şeyma irileşen ela gözleriyle koşar adım kaçarken Erkan eli kalbinde bize dönmüş ve kahkaha atmıştı.

"Makarnalar aşkına! Âşık oldum, lan!"

İstemsizce gülümseyip Şeyma'yı izledim. Bu tatil için ailesini annem zorlukla ikna etmişti. Ve küçük bir yalan söylemek zorunda kalmışlardı. Şeyma'nın ailesine tatilin kızlar arasında geçeceği söylenmişti. Ben de bu yalan için annemi zor ikna etmiştim tabii.

Derin nefes alarak ayağa kalkıp klimayı kapattım ve odadan çıkıp banyoya girdim. Banyoda on dakika kadar kaldıktan sonra sessiz hareketlerle aşağı indim. Odadan çıktığım an aslında evin oldukça sıcak olduğunu anlamıştım. Mutfağa girdiğimde pencereleri sonuna kadar açıp

sonrasında buzdolabını açarak kahvaltılıkları çıkardım.

Kahvaltılıkları masaya dizerken bir taraftan da krep için kâse çıkarmış ve malzemeleri hazırlamıştım. Un, süt ve suyu ekleyerek çırptığım sırada mutfağa âdeta dalarak giren Serkan'dan irkilip kapıya döndüm.

Âdeta cıvıldayan sesle, "Günaydın!" dedi.

Tebessüm ettim. "Günaydın."

"Yardım lâzım mı?"

Ona bakarak başımı salladım. "Ekmek yok."

Çenesiyle, "Krep yapmıyor musun ki?" diye sorduğunda hâlâ topak kalan hamura baktım.

Bilmiş tonla, "Defne krep yemez," dedim. Serkan hatırlamış gibi bana baktı. Bir an için dudaklarının titrediğini görür gibi olmuştum. Çünkü Peyker Teyze'nin yaptığı şahane krepleri, ölümünden sonra Defne'nin diline krep sürmediğini o da hatırlamıştı. Düğümlenen boğazıma rağmen, "Tezgâhta para var," dedim.

Gözlerini yumup açarak parayı alıp dışarı çıktığında ağlamamak için kendimi sıktım.

Serkan gittikten sonra hamuru topak kalmayana kadar çırptım ve sonrasında yumurtaları ekledim. Geri kalan malzemeyi de ekledikten sonra tavayı ısıtıp karışımı kepçeyle eklemeye başladım. Tamamını pişirdikten sonra ocağı kapatarak krepleri masaya koydum ve sonrasında çay demlemeye koyuldum. Eski demi çöpe dökerken Serkan'ın içeri girmesiyle başımı kaldırdım.

Terden sırılsıklam olan adama bakarak kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Soluk soluğa, "Kayboldum anasını satayım," diyerek aldığı ekmeği masaya bıraktı. "Hazır mı kahvaltı?"

Onaylayan bir mırıltıyla, "Çocukları uyandıracağım," dedim. "Sen bir duş alsan iyi olur."

"Aklımı okudun, güzellik. En fazla on dakikaya masa-

da olurum." Göz kırpıp koşar adım yukarı çıktığında ben de peşinden giderek Erkan'ın uyuduğu odaya girdim. O da aynı Şeyma gibi yorgana sıkıca sarılıp uyuyan birisiydi. Yorganı boğazına ve gözlerine gelecek şekilde örtmüştü ve sadece burnu ve ağzı açıkta kalmıştı. Komodinin üzerindeki telefonunu alarak fotoğrafını çekerken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Erkan'ın yatağına çıkarak zıplamaya başladığımda bedeni istemsizce yukarı kalkıp iniyordu. Bağırarak, "Asker, kalk!" dediğimde yorganı gözlerinden çekerek bağırdı.

"Makarnalar aşkına! Ne oluyor?"

Yorganı gözlerinden çekerek bana baktıktan sonra gözlerini kıstı. Yüzünde aniden vahşi bir ifade belirirken yataktan zıplayıp koşmak istedim. Fakat üzerime zıplayıp beni alıkoyduğunda bağırmaya başladım. Umursamadan beni gıdıklamaya başladığında kahkaha atarak ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Ağlamaklı sesle, "Erkan, yapma!" dediğimde umursamadan beni yere yatırarak gıdıklamaya devam etti.

"Bunu sen istedin, gülüm!"

Birkaç dakika beni bağırtarak gıdıkladıktan sonra, zorlukla odadan kendimi dışarı atabilmiştim. Derin nefes alarak gözlerimden gelen yaşları sildim ve bu sefer kendi odama geçerek hâlâ uyumakta olan kızlara baktım.

Ellerimi çırparak var gücümle, "Koğuş, kalk!" diye bağırdım. Şeyma anında uyandığında, Defne sol tarafa çevirmişti bedenini. Gözlerimi kısarak yanına gidip kulağına eğildim. "Asker!"

Defne elleriyle bana vurarak uyandığında yerinde doğrularak bana öldürücü bakışlar atmıştı. "Ulan ben seni," diyerek devam edecekken Şeyma, "Küfür yok!" diye ona engel olmuştu. Defne öldürücü bakışlarını ona yönelttiğinde ikisi de aniden kaşlarını çatmış ve "Banyo benim!" diye

bağırıp koşar adım dışarı koşmuşlardı. Onların peşinden çıktığımda Şeyma kapıyı yumruklarken buldum.

"Defne, bu haksızlık! Beni düşürdün!"

Defne ise, "Savaşta her şey mübahtır, bebeğim. Aşağıdakine in!" diye cevap vermişti.

Şeyma aşağı inmek istediğinde elimle onu durdurdum. "Serkan aşağıda duş alıyor."

Şeyma gözlerini kapatıp açarak odaya geçerken Erkan odadan çıkarak, "Kızıl'ım nerede?" diye sordu.

"Şu an aşırı sinirli. Bence aşağı inip beklemelisin."

Memnun olmadığını belli eden ifadeyle kolunu omzuma attı. Erkan'la birlikte kahvaltıya indikten on dakika kadar sonra kızlar da inmişti. Serkan da yukarı çıkıp Aslı'yı uyandırdığında hep beraber sofraya oturmuştuk. Erkan krepleri nefes almadan yerken Defne birkaç dakika duraksayıp sonrasında elini ekmeye uzatmıştı. Serkan'la pürdikkat onu izlerken ona baktığımızı hissediyormuş gibi başını kaldırıp gülümsedi.

"Metin ne zaman geliyor?"

Aslı, "Demin konuştuk. En fazla yarım saate burada olur," diyerek yanıtlamıştı onu.

Boğazımdaki düğümün geçmesi için çayımdan küçük yudumlar almaya başladım.

Serkan, "O gelir gelmez sahile gideriz," dediğinde, Defne coşkulu şekilde onaylamıştı. Bu kadar üzgünken dünyanın en mutlu insanı gibi davranmasına karşılık tepkisiz kalmaya çalıştım. Onun gibi umursamaz olmak için elimden geleni yapardım sanırım. Çektiği acıları kendinde çok iyi saklayıp muhafaza ederken etrafına gülücükler saçıyordu.

Yarım saat sonrasında kızlarla kahvaltıyı toparlayıp bulaşıkları makineye dizmiştik. Erkan artık bilmem kaçıncı kez mutfağa girip, "Bana makarna yapın," dediğinde,

Şeyma onu yukarıya götürmüştü. Onlar birlikte film izlerken biz de Serkan'ın yanına salona geçmiştik.

En son Defne elinde büyük bir kâseyle içeri girdiğinde içinde cips olduğunu onu tanıyan herkes söyleyebilirdi. İçeri girdiğinde, "Bu klimaya bayıldım," diyerek gülümsedi ve kendini koltuğa attı. Eline kumandayı aldıktan sonra ayaklarını sehpaya uzatmıştı.

Alaycı tonla, "Defne hanımın keyfi yerinde," diye dalga geçti onunla Serkan. Kolunu sevgilisinin omzuna atmış şekilde onu kendine yaslamıştı.

Ağzına bir cips atarak, "Aslında bir sevgili bulsam daha iyi olacak," dedi Defne. Evet, o oldukça çapkın bir kızdı. Ve en uzun ilişkisi birkaç ay kadar sürüyordu. Çünkü kimseye bağlı kalmak istemeyen, âşık olmadan kopan biriydi.

Dişlerini sıkarak, "Ben arkadaşlara haber vereyim istersen? Hatta hepsine fotoğrafını yollarım, ha?" diye konuştu Serkan. Aslı gülümseyerek koluna dokunduğunda gözlerini Defne'den çekip sevgilisine baktı ve sonra tekrar Defne'ye döndü.

"Harika olur, kanka. Hatta ben sana uygun fotoğraflarımı atıyorum," diyerek telefonunu çıkardığında Serkan ona kanepenin yastığını fırlattı. "Kızım dalga mı geçiyorsun benimle? Otur oturduğun yerde. Sevgili diye diye öleceksin."

Defne onu hiç umursamadan cips kâsesini elleriyle koruyup okşadı. "İyi misiniz bebeklerim? Siz bu öküzün kusuruna bakmayın lütfen."

"Allah'ım, sabır ver bana," diyerek göğe baktı Serkan. Biz Aslı'yla kahkahalar atarken Defne'yle Serkan birbirlerine sert şekilde bakıyordu. "Gülmeyin siz de."

Her ikimiz susarken çalan kapıyla beraber herkes ayaklanmıştı. Serkan başıyla kapıyı işaret edip, "Sen aç," dediğinde paytak adımlarla kapıya ilerleyip anahtarı çevirdim

ve kapıyı açtım. Karşımda gördüğüm manzarayla nefesimi tuttum. Metin sırıtan yüzüyle karşımda dikilirken beni görür görmez sarıldı.

"Sevgilim!"

Yıllardır yaptığım gibi sarılmasına karşılık verdim. Çocuklar anlamasın diye sanki gerçekten sevgilimmiş gibi, "Nerede kaldın?" diye sordum sahte bir endişeyle.

Benden ayrılıp yanağımı öptüğünde kendimden tiksindim bir kez daha. "Yazlığa uğramam gerekti, canım. Özledin mi beni?"

Başımı salladım ve önünden çekilerek geçmesi için yol açtım. Serkan sıkıca Metin'e sarılırken Aslı onu ittirip Metin'in kolları arasına girmişti. Metin'le arası en iyi olan Serkan ve Aslı'ydı. Aslı Metin'e gerçekten çok fazla değer veriyordu ve kendi kardeşi gibi görüyordu. Bu yüzden onlar bir şey anlamasın diye Metin'e çok daha samimi davranmam gerektiği zamanlar olabiliyordu.

Defne, Metin'e sarıldıktan sonra Serkan'a döndü. "Çıkıyor muyuz?"

Serkan başını sallayarak, "Allah aşkına çabuk hazırlanın," diyerek başıyla yukarıya çıkmamızı işaret ettiğinde Metin gülerek başını iki yana salladı.

"Kardeşim yarım saatten erken çıkamayız biz bu evden."

Serkan "Bence bir saate ancak çıkarız," dedi ve sonrasında, "Arabayla geldik biz. Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

Metin onun başına şaplak attı. "Lan, pederin yazlıkta iki arabası var ya," diye sitem etti. "Uçakla gelseydiniz."

Serkan başını ovdu. "Ben tamamen unuttum onu." Sonrasında bana bakarak başını sorarcasına salladı. "Yukarı çıkmıyor musun?"

"Ha, evet," diye mırıldanıp yukarı çıkmak için kıpırdandığımda Serkan güldü.

"Sevgilini fazla özlemişsin sen. Yanından ayrılmıyorsun."

Metin, "Uğraşma lan kızla," diyerek bana döndü gülümseyerek. "Hadi sen çık, canım. Geliyorum birazdan."

Dolan gözlerimle beraber merdivene doğru ilerlerken onlar da salona geçmişti. Duvara sinerek dinlemeye koyulduğumda Serkan, "Sizin evde mi kalsak biz?" diye sordu.

Metin, "Burası iyi işte," diye itiraz etti. "Hem ben Gül'süz, sen Aslı'sız kalamazsın."

Serkan, "Aslı da benimle gelir," dedi. "Zaten Gül'le beraber kalmıyorsunuz ki. Akşamları ayrılırsınız işte. Ne olacak?"

"Orası belli olmaz, kardeşim. Bakarsın birlikte kalırız."

Çığlık atmamak için elimi ağzıma götürüp sessiz adımlarla yukarı çıktım. Bu kadarı fazlaydı. Bunu yapmayacağımı biliyordu. En fazla sarılmasına izin verdiğim için bile kendimi oldukça kirli hissederken bunu yapamazdı bana. Engel olacak gücümün olmadığının farkındaydı ve isterse yapabilirdi. Ancak bu kadar şerefsizlik fazlaydı. Onunla aynı odada kalmak fikri ölümle eş değerdi.

Ruhumun attığı çığlıklar eşliğinde sessizce merdivenleri tırmanıp odaya geçtim. Defne bikini, Şeyma ise mayosunu çoktan giymiş üzerine de kıyafet bakınırken Defne dolaptan aldığı elbiseyi Şeyma'ya uzattı.

"Bence bunu giy."

Şeyma irileşmiş gözleriyle, "Bununla ben asla dışarı çıkmam!" diye itiraz etti.

"Gayet hoş ve seksi bence. Saçlarını da açık bırakırsan hiçbir erkek senden gözlerini alamaz."

"İyi de ben erkeklerin bana bakmasını istemiyorum ki!"

Araya girerek, "Defne kızla uğraşma," dedim. Ve ardından dolaptan aldığım şortla tişörtü Şeyma'ya uzattım. "Bu daha iyi."

Şeyma onaylayarak mayonun üzerine şortla tişörtü giyerken Defne elbiseyi kendi giymişti. Dediği gibi gerçekten güzel görünmüştü. Her ne kadar bu kıyafete çocukların itiraz edeceğini bilse de umursadığı söylenemezdi. Kızlar çantalarını hazırlayıp çıkarken ben de giyinmiştim. Onların aksine bikini ya da mayo giymemiştim tabii ki. Bikini ya da mayo bana uygun bir giyim tarzı değildi. Erkeklerin olduğu bir plajda o şekilde giyip denize girmektense utançtan ölmeyi tercih ederdim sanırım.

Uzun bir elbise giydikten sonra başıma yazlık şapka takmış ve güneş gözlüğümü yakama asarak çantamla beraber odadan çıkmıştım. Odamın önünde beni bekleyen Metin anında bana sıkıca sarılırken bu sefer ona karşılık vermedim. "Seni çok özledim."

Ellerimi karnına getirerek onu itmeye çalıştığımda buna izin vermedi. "Beni hiç mi özlemedin?"

Katı sesle, "Hayır!" dedim.

Kulağıma eğilerek, "Demek öyle," diye fısıldadı öfkeyle. "Şimdiden uyarıyorum seni. Bana iyi davransan iyi olur. Yoksa geçen seferki gibi pişman olursun."

Yüzümü buruşturduğumda benden uzaklaşıp merdivenleri indi. Titreyen dudaklarımı dişlerimin arasına alarak kendime gelmeye çalıştım birkaç dakika. Ardından Serkan'ın, "Bu kıyafetle çıkamazsın!" diyen sesini duyup merdivenlere yöneldim.

Defne, "Zaten çıkaracağım orada. Abartma," derken bir taraftan da Metin'e dönmüştü. "Metin bir şey söyle."

"Nezih bir mekâna gidiyoruz, Serkan. Hem arabadan inip direkt çıkaracak kıyafeti. Uzatma, gidelim."

Herkes kapıda dizilmiş beni beklerken çantamı Erkan'a uzattım. O sırada Erkan Şeyma'ya baktığı için beni fark etmemişti. O, fark etmeden Metin çantayı kavrayıp almış ve bana gülümsemişti.

İfadesiz yüzle ayakkabılarımı giyerken Serkan ve Erkan dışarı çıkarak çantaları arabalara yerleştirmeye başlamışlardı. Metinse, "Arabayı yıkamaları için götürdüm. Akşama alacağım. Sorun olur mu senin için?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp ayakkabılarımı bağladım. "Ben Erkanlarla giderim."

"Ben de Serkanlarla gideyim o zaman."

Onaylayarak kendimi dışarı attığımda peşimden Metin de çıkmıştı. O Serkan'ın *Range Rower*'ına doğru ilerlerken ben evin ve bahçenin kapılarını kilitleyip Erkan'ın *Nissan*'ına doğru ilerledim. Metin'den çantamı almadan doğruca arabaya bindiğimde Şeyma ön koltukta oturmuştu. Defne de muhtemelen Serkanlarlaydı.

Erkan arabayı oldukça dikkatli sürerken Serkan geriden gelmesine rağmen bizi geçmişti. Erkan gaza basarak ona yetişmeye kalkışacağı sırada Şeyma onu kolundan tutarak itiraz etti.

"Yapma."

Ve tek bir kelimesi Erkan'ın yavaşlamasına yetti. O ana tanık olduktan sonra aşkın gücüne bir kez daha inanmıştım.

On dakikalık bir yolculuğun ardından vardığımız kumsaldaki mekâna, daha önce ailemle de defalarca gelmiştim. Oldukça nezih bir aile işletmesiydi. Sağ kanadında çocuklar için park, sol kanadında ise sahil partileri için konser sahnesi uzanıyordu. Ayrıca iki adet büyük havuzu, üç katlı restoranı vardı. Giriş ücretini Serkan çoktan ödemiş ve bizi plajdaki masalardan birine yöneltmişti. Garson geldiğinde serin içkiler ve hafif atıştırmalıklar sipariş ederek kızları giyinecekleri yere götürmüştü.

Erkan restorana bakarak, "Öğle yemeğini burada yeriz herhalde," diye mırıldandı üzerinden tişörtünü sıyırırken.

Onaylayarak, "Fena bir yer değil," diye mırıldandım.

Metin, "Bence o kadar lüks görünmüyor," diyerek fikrini sundu. "Kemer'e gideriz yemek için."

Erkan tepki vermeden sustuğunda, "Ben burada yemek istiyorum," diye direttim.

Metin önce kaşlarını çatsa da sonrasında gülümsedi. "Sen nasıl istersen."

Garson siparişleri getirdiğinde kızlar soğuk içeceklerini içip Serkan'la beraber denize girmişlerdi. Masada sadece Erkan ve Metin'le kalmış olmanın verdiği rahatsızlıkla yerimde kıpırdandığımda gelen mesaj sesiyle telefonu elime aldım.

Gönderen: Metin

"İkimizle aynı masada oturmaktan rahatsız gibisin, sevgilim?"

"Evimin kapısını açık bırakmışsın. Kınıyorum seni."

Dudağımı kemirdiğim sırada Erkan'ın konuşmasıyla başımı kaldırdım. Karpuzundan yerken bir taraftan da, "Serkan beni kıskanıyor harbiden," demişti.

İstemsizce, "Neden?" diye sordum.

"Ben daha yakışıklıyım. Ve küçük olduğum için ondan daha tatlıyım."

Telefonu bir kenara bırakarak onun varlığının verdiği rahatsızlıktan kurtulup alayla, "Sadece birkaç dakika sonra doğdun, Erkan," dedim.

"O birkaç dakika önce doğdu diye ağabeyim oluyor ama," diye küçük bir çocuk edasıyla mızmızlandığında gülmeye başladım. Erkan ayağa kalktığında hızla, "Nereye?" dedim. Metin'le yalnız kalmak en son isteyeceğim şeylerden biriydi.

"Şeyma'yı denizde öyle bırakacak halim yok."

"Deniz kim?"

"Mal mısın kızım sen?" diyerek asil bir prens gibi yürümeye başladı. Dudaklarımı dişledim. Erkan'ı yanımızda

tutmayı beceremememiştim. Tırnaklarımla avucumu kazmaya başladığımda gözüm çocuklardaydı. Serkan ve Aslı denizde sarmaş dolaşlardı. Serkan Aslı'nın ıslak saçlarını yüzünden çekerken bir yandan da kollarını sıkıca ona doluyordu. Onlardan biraz uzakta Şeyma ve Erkan vardı. Erkan Şeyma'yı kucağına alıp denize atıyordu ve sonra tekrar sudan çıkarıyordu. Defne ise gözleriyle oğlan kesiyordu.

Metin'in üzerimdeki bakışlarının verdiği rahatsızlık eşliğinde sandviçlerden birini alıp yemeğe koyuldum. Ara sıra vişne suyumdan içerek ona baktığımda pürdikkat beni izliyordu.

Dayanamayarak, "Neden bana bakıyorsun?" diye tısladım.

Oldukça sakin sesle, "Çünkü seni seviyorum," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Burnumdan nefes vererek acıyla gülümsediğimde dirseğini masaya yaslayarak bana yaklaşmıştı.

Gözlerimi gözlerine dikerek, "Saçmalama," dedim. "Sen beni sevemezsin. Sen hastasın. Suçlusun. Vicdansızsın."

Dudaklarını kıpırdatarak fısıltıyla, "Bunlar sevmeme engel değil," dedi. "Hastayım ama seviyorum. Tüm yaptıklarım elimden kayıp gitmemen için."

Dolu gözlerimle, "Beni seviyor musun gerçekten?" diye sordum. Başını aşağı yukarı salladığında gözlerimi yumup açtım. "O zaman bırak beni artık. Ne olur?"

Bu sefer başını iki yana salladı. "Sensiz yapamam." Elimi tutarak sıktı. "Sen benim her şeyimsin."

Yüzümü buruşturup elimi elinden çekerek ayağa kalktığımda kolumu tutarak sıktı. Yüzümü olabildiği kadar buruşturup ona baktığımda kolumu sıkmaya devam ediyordu. İnleme isteğimi bir kenara bırakıp acıya katlandım.

İki dakika kadar sonra bırakıp kolumda bıraktığı ize bakarak gülümsedi.

"Çok uzaklaşma."

Akmak isteyen gözyaşlarıma izin vererek çocuk parkına doğru ilerlerken kendimi bir yerlerden atmak istiyordum. Yine yapacağını yapmıştı. Ona ters bir şey söylediğim an bana zarar vermekten çekinmiyordu. Fiziksel olarak daha az zarar veriyordu çünkü ruhumu katletmek daha cazipti onun için. Bunun bilincinde olduğu için bedenime pek zarar vermezdi. Ancak şimdi kolumu kızartmıştı ve moraracağına şüphem yoktu.

Çocuk parkına geldiğimde etrafta koşuşanlara çarpmamaya özen göstererek salıncağa doğru ilerledim. Sırtı bana dönük olan bir adam salıncakta hafifçe sallanırken yüzüne bakmadan gidip yanına oturdum.

Omuzlarım sarsılırken ağzımdan bir hıçkırık kaçınca yanımdaki adam, "İyi misin?" diye sormuştu. Fakat bu ses...

Bulanıklaşan gözlerle ona döndüğümde ıslak saçlarının döküldüğü alnı, birbirine yapışan kirpikleriyle tam karşımdaydı. Gözleri kahverenginin en şahane tonuydu sanki. Kahverengi bir okyanustu gözleri âdeta. İnsan baktıkça bakmak, içinde boğulmak istiyordu. Fakat yüzü o kadar katıydı ki, insan onu gördüğünde koşar adım uzaklaşabilirdi. Çenesi kasılmış, gerginliğini koruyan yüzüyle doğrudan bana doğru eğilirken nefesimi tutmuştum.

"Hayır."

Nart'ın yutkunma sesini duydum. "O sevgilin mi?"

Hayır. Yutkundum. "Evet."

Alayla, "Dürüst bir cevap oldu," diyen sesi kulaklarımda yankı etkisi yarattığında bir soluk aldım.

Her ne kadar ona açıklama yapmak zorunda olmasam da buna gerek varmış gibi, "Sandığın gibi değil," dedim.

Bana baktı. Gözlerindeki boş ifade bedenimden bir soğuk dalganın geçmesine sebep olmuştu. "Bunu zaten tahmin edebiliyorum."

"Nasıl?" diye sorup ellerimi kucağımda birleştirdiğimde gözleri aşağı kaymıştı. Koluma dikkatlice bakıp çatık olan kaşlarını iyice çattı.

"O yaptı, değil mi?" Her ne kadar buna cevap vermemem gerekse de başımı sallamıştım. "Buna nasıl izin verirsin?"

Omuz silktim. "İzin alıp yapmadı ki."

"O ev, ona aitti. Seni oraya gönderdi. Mecburiyetini hatırlatmak istedi. Seninle oynadığını bir kez daha kanıtladı."

Gözlerim irileşmiş şekilde ona bakarken parçaları birleştirme şekline hayran kalmıştım. Oldukça iyi bir mantık yürütüyor ve tutturuyordu. Dudaklarımı yalayarak başımı aşağı eğdim.

Nedensizce onunla dertleşmek geçiyordu içimden. Defne'ye bile anlatamadığım şeyler vardı. Hani en yakınına bile anlatırsan seni kınayacağını düşündüğün şeyleri bir yabancıya anlatmak istemek duygusu vardı ya, işte o geçiyordu içimden.

Boğazımı temizledim. "Ben mecburum."

Gözlerini kısarak ciddi bir ifadeyle, "Bir yolu var mı?" diye sordu.

Bunları biriyle -yabancıyla- konuşuyor olmanın verdiği tuhaf his eşliğinde başımı salladım. "Bir yolu var sanırım."

Nart bedenini bana döndürerek, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu kararlı gözlerle.

Hayretle, "Bunu neden yapasın ki?" diye sordum. "Daha beni tanımıyorsun. Neler olduğunu bile bilmiyorsun."

Omuz silkti. "Öğrenirim."

"Ya anlatmazsam?"

Tekrar omuz silkti. "Yine de öğrenirim."

"Bir umut olduğunu düşünmüyorum."

Yalın sesle, "Umut her zaman vardır, Yeşil," diye konuştu.

Yaşlı kirpiklerimin üzerinden ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun?" Sorum üzerine istifini bozmadı. Bunu beklediği barizdi. Ama gerçekten merak ediyordum. Daha üç gündür tanıdığı birine nasıl yardım etmek isteyebilirdi? Üstelik yaptığı yardımdan sonra ona kötü davranan birine neden ikinci kez el uzatıyordu ki?

"Bilmiyorum."

Dudaklarımı kemirerek, "Birkaç kayıt var. Onları nerede sakladığını bilmiyorum. Ama almam gerek," dedim tek nefeste.

Sakin sesle, "İçinde nasıl şeyler var?" diye sorduğunda derin nefes aldım.

"Bir araba kazası ve birkaç ses kaydı olmalı bildiğim kadarıyla."

"Bunlar kime ait peki?"

Başımı utançla eğdim. "Babama ait."

Beklediğimin aksine hiç şaşırmadan, "Baban arabayla birine vurdu anladığım kadarıyla. Ne zaman, nerede?" dediğinde gözlerimi yukarı kaldırarak zamanı hatırlamaya çalıştım.

"2011 senesinde. Haziranda. Ankara'da."

Nart, "Ankara mı?" diye sordu ilgili sesle. "Adını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Ankara'da açılan bir şirketin kutlamasıydı. Onun çıkışında babam alkol almıştı. Kızılay civarında birine çarptı ve onu hastaneye götürdü. Başhekim bizzat müdahale etti ama adam öldü."

Nart kaşlarını çattı. "Başhekim mi? Hastane özel miydi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Oranın en iyi hastanesiymiş."

Nart düşünceli bir tavırla kendini sallarken ona bakarak iç çektim. Profilden daha da kemikli görünen çehresine düşen gün ışığı sayesinde parlıyordu âdeta. Kumral saçlarına düşen ışık onu sarışın zannettirebilirdi. Ama öyle değildi işte. Saçları hem kahverengi hem sarı karışımıydı ve bu da onu gerçek kumral yapıyordu. Dudakları gerginliğini belli edercesine düz çizgi halini alırken gözleri uzaklara dalıp gitmişti sanki.

Gözlerimi silerek boğazımı temizledim. "Ne düşünüyorsun?"

"Neler yapabileceğimi."

Verdiği cevaba karşılık, "Ne yapabilirsin ki?" diye sordum.

Kendinden emin sesle, "Birçok şey," diye yanıtladı sorumu. "Bana numaranı ver. Seninle iletişime geçeceğim en kısa zamanda."

Kısa bir tereddüt sonrasında uzattığı telefonu alıp numaramı yazdım ve ona uzattım. Numaramı kaydettikten sonra bana dönerek, "Babanın adı ne?" diye sordu.

"Ahmet Özdemir."

Ağır ağır başını sallayıp ayağa kalktı. "Artık gitmem gerek. Biraz daha sabretsen iyi olur." Gözleri koluma inip morarmaya yüz tutan kızarıklığa baktı. "Bunun da hesabını verecek. Merak etme."

Kendinden emin cümleler sarf edip giderken gözlerimi ondan alamadım. Elleri ceplerinde sahilden uzaklaşırken dünyanın kralı gibi hali vardı. Kendinden emin yürüyüşü, bakışı, sözleriyle bende hiçbir kötü izlenim yaratmamasına şaşırıyordum. Nitekim egoist insanları sevmezdim. Fakat o başkaydı. İtici görünmüyordu, aksine bu ona gayet yakışıyordu. Yapmacık değildi. Samimiydi. Tuhaftı. Ve bunları ilk anlattığım kişiydi.

Anlattıkça rahatladığımı anlamıştım o gittikten sonra. Tabii esas konulara pek değinmemiş olsam da yine de üzerimden büyük bir yük kalkmıştı sanki. Nedensizce ona güvenmek, bir şeyler yapacağına inanmak istiyordum. Beni bu dipsiz kuyudan çıkarmasını diliyordum hunharca.

Umut. Ruhumun yaralarına dikiş atmaya çalışan bu duygu içimi ferahlattı.

Nart benim umudum oluvermişti bir anda. Ve ben uçurumdan atladıktan sonra tutunduğum dala iki elle sıkıca sarıldım. Dalın gücü beni tutmaya ne kadar yeterdi, meçhuldü. Fakat o gelip bana en kısa zamanda elini uzatacak ve beni yukarı çekecekti.

Zorla itildiğim uçurumdan, güçlü bir şekilde kurtulup geriye dönecektim. Gittiğim karanlık yollardan parlayarak geçecektim. Güzel günlere inanacaktım. Çünkü artık bir umudum vardı.

Nart vardı.

V

"GERÇEK"

Ruhumun tenine sinen karanlık her gün girdabını büyütürken beni iyice kendine çekiyordu. İçime akıttığım gözyaşları yüzümü ıslatanların yüz katı olmalıydı. Yüzümdeki yapmacık gülüşlerle hayatımı sürdürmeye devam etsem de vicdanımdan akan kanlar ruhumu boyuyordu. Vicdanımın rahat olduğu günleri unutalı çok olmuştu. Çünkü yıllardır uykularımı elimden alan, azap çektiren bir benliğin kurbanıydım.

Hayatımın uçurum kısmında yıllarca bocalamış fakat düşmemiştim. Bir adım bile geri çekilmeyerek öylece uç noktada sürdürdüğüm hayatımda umut adlı bir kavram yoktu.

Ancak bir ışık görür gibi olmuştum.

Daha hiçbir şey yapmamasına rağmen kendinden emin konuşması, ona has mimikleriyle beni inandırabilmişti.

İlk kez umudum vardı. İçimde çoktan kurumuş umut ağacım onu görünce nedensizce büktüğü boynunu kaldırmaya başlamıştı. Dalları yeşeren umut ağacım benden bağımsız şekilde kurtulacağına delice inanıyordu. Bu inancın karşısında acizdim. Nitekim yalan olsa bile böyle bir şeye inanmak, ona güvenmek bana güç veriyordu.

Nart gittikten sonra paytak adımlarla çocukların yanına geri dönmüştüm. Döndüğümde Metin yoktu. Yokluğunu sorgulamaya gerek duymadım. Her ne kadar çocuklar bana beklentiyle onu sormam gerektiğini belli edercesine baksalar da umursamamaya çalıştım, sanki haberim var-

mış gibi. Birkaç dakika sonra üzerimde olan bakışlardan ancak kurtulabilmiştim.

Aslı sıcak havaya rağmen Serkan'a yapışmış şekilde otururken bana bakıp gülümsedi. Gülümsemesine zoraki şekilde karşılık vererek Defne'ye döndüm. Sipariş ettiği sosisli sandviçi yerken bir taraftan da bana dönerek konuşmaya başladı.

"Gül'üm, bu şahane bir şey," diyerek ortadaki tabaktan aldığı sosisliyi bana uzattı. "Ye hemen. Erkan gelip bitirir yoksa."

Başımı sallayarak sosisliyi alıp tabağıma attım ilgisizce. Defne kaşlarını çatarak bana baktığında omuz silkerek denizden çıkıp bize doğru gelen Erkan ve Şeyma'ya baktım. Erkan koşar adım gelerek Şeyma'nın havlusunu alıp açtığında Şeyma önce afallamış fakat sonra ona doğru ilerlemişti. Erkan havluyu Şeyma'nın bedenine sararken sarılmayı da ihmal etmemişti. Şeyma ise kızaran yanaklarıyla onun kolları arasından çıkıp kendini sandalyeye atmıştı.

Erkan başını bana çevirerek, "Sen hiç denize girmedin," dediğinde gözlerimi denize kaydırdım.

Omuz silkip gülümseyerek, "İnsanların fazla olduğu yerlerde rahat edemiyorum," deyince Şeyma şaşırmıştı.

"Ne yani hiç denize girmez misin? Utanıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Utanılacak bir şey yok ancak başkalarının beni o şekilde görmesini istemiyorum."

Şeyma, "O şekilde derken?" diye sorarken kısık sesle onu yanıtladım.

"Öyle işte."

"Yarı çıplak demek istiyor," diye açıkladı Erkan.

Serkan kafasına bir patates attığında gözlerini kısıp onu süzdü. "Doğru konuş, oğlum!"

Erkan omuz silkip yemeğine döndüğünde Serkan da etrafa bakıyordu. O sırada, Defne "Sen kızlara mı bakıyorsun?" diye sordu. Serkan irkilip ona döndüğünde göz-

lerinde çok az bir korku ifadesi görür gibi olmuştum.

Defne'nin suçlamasından sonra Aslı Serkan'dan uzaklaşıp, "Kızları mı dikizliyorsun sen?!" diye tıslarken sesi adeta sinirinin ispatıydı.

Serkan başını şiddetle iki yana salladı. "Hayatım, olur mu öyle şey? Sen varken hem de."

Aslı gözlerini irice açıp parmağıyla kendini gösterdi. "Yani ben olmasam rahatça bakacaksın?"

Serkan bıkkınlık dolu nefesini dışarı verip Defne'ye ölümcül bakışlar atmaya başlayınca Aslı ayağa kalktı. Bir anda üstüne sardığı sarı havluyu çıkarıp siyah bikinisiyle kaldı. Seri şekilde gri plaj elbisesini üzerine geçirip çantasını toparlamaya koyuldu. Serkan ona neredeyse yalvarmaya başladığında umursamaz surat ifadesiyle, "Ben gideyim. Siz de rahatça o oyacağım gözlerinizi etrafta gezdirin. Sakın arkamdan gelmeyin, Serkan Bey," deyip uzaklaşmaya başladığında Defne ve Erkan kıkırdıyordu. Serkan ayağa kalkıp üzerine tişörtünü geçirerek havlusunu sandalyenin üzerine bıraktı.

"Ulan Defne," diyerek ayakkabılarını giymeye başladı. Bir taraftan da sırt çantasında bir şeyler arıyordu. "Uslu duramadın iki dakika. Gitti işte papatyam." Homurdanarak cüzdanını Erkan'a uzatıp sırt çantasını da üzerine attıktan sonra Aslı'nın peşinden koşmaya başladı.

Defne ve Erkan kahkahalar eşliğinde gülmeye başladığında Şeyma da onlara katılmıştı.

"Komik değil," deyip suratlarına dümdüz bir ifadeyle bakmaya başladım. Bana gülerek bakmaya devam ettiklerinde dayanamayıp kahkaha attım aynı şekilde.

Onların yanında somurtmak pek mümkün değildi. Öyle güzellerdi ki, tüm düşüncelerimi alıp götürüyorlardı. Dostluğun tanımı bu olmalıydı sanırım. Mutluluk aşılayıcı bir duyguydu. Güven vericiydi. Tertemizdi. Sadece benim kirimle kirlenmeyecek kadar beyazdı.

Erkan'a bakarak iç çektim. Şeyma'ya karpuz uzatırken bir taraftan da ona derin bir şekilde bakıyordu. Bu hali gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Bir erkeğin olamayacağı kadar masumdu. Ona baktığımda kendimden utanıyordum. Üzerine atılan günahların bedelini hâlâ çekerken kendine dahi günahsız olduğunu söylemekten acizdi. Tıpkı gerçeklerin altında ezilen, günahlara boğulan benim kadar acizdi o da.

Ona baktığımda sivilceli, kilolu, kısa boylu liseli bir oğlan görüyordum. O benim masum olduğum son zamanların hatırasıydı. O benim dostumdu. Fakat ben onun dostu olamayacak kadar suçluydum.

İç çekerek etrafa bakmaya başladığımda çaprazımızdaki masada oturanlar dikkatimi çekmişti. Ateşin etrafında tanıştığımız grup sesli sohbetler eşliğinde otururken gözüm bana el sallayan Yusuf'a ilişti. Elimi kaldırarak ona selam verirken dün tanıştığım gitar çalan Emir başını sallayarak selam vermiş, Umay ve Gonca da el sallamıştı. Gülümseyerek başımı salladım ve önüme dönmek için hareketlendim. Ancak tam o anda ileride telefonla konuşan Nart'a ilişti yeşilliklerim. Oldukça ciddi şekilde konuşurken kaşları derince çatılmıştı. Onu izlemeye devam ederken uzakta olmasına rağmen gözleri gözlerime değdi. O an bir şeyler kopar gibi olmuştu. Bedenimden titreme dalgası geçerken Nart gözlerini acımasızca üzerimden çekip başını eğdi ve konuşmaya devam etti.

Kaç dakika öylece onu izledim, bilmiyordum. En son telefonu sinirle kapatarak oturdukları masaya doğru ilerlemiş ve Emir'in yanına oturmuştu.

Elindeki soğuk kokteylin pipetiyle oynarken yüzüne ciddi bir ifade hâkimdi. Gözlerim onda takılı kaldıktan ancak birkaç dakika sonra silkinip kendime gelebilmiştim.

Umay Yusuf'a bakarak yüksek sesle gülerken diğerleri gülümsüyor, Nart ise somurtuyordu. Buradan Yusuf'un

anlattıkları duyulmasa da Umay'ın gülüşü tüm plajdan duyuluyordu. Nart aniden başını kaldırıp keskin tona sahip gözlerini Umay'a çevirdi ve bir şey söyledi. Dudaklarını okumakta başarısız olduğum için ne söylediğini anlayamamıştım, ancak ondan sonra Umay gülmeyi kesmiş, hatta somurtmaya başlamıştı. Umay dudak bükerken Emir Nart'ın yanından kalkarak Umay'ın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Destek verircesine Umay'ın omzuna kolunu atmış fakat Umay kolunu ittirmiş ve sandalyesini ondan uzağa çekip kollarını göğsünde bağlayarak oturmaya başlamıştı.

Nart onu umursamadan pipetiyle oynamaya devam etti. Ara sıra birkaç yudum alıyor, sonra tekrar tüm ciddiyetiyle devam ediyordu.

Ben onu izlerken Defne'nin kolumu dürtmesiyle ürkerek başımı çevirdim. "Çocuğu mu dikizliyorsun? Eh, ayıp ama. Sevgilisiz olan benim. Senin şu an bana teker teker yakışıklı sevgili adaylarını gösterip 'enişte olabilir' demen lazım."

Yüzümü buruşturarak ona bakarken ayağa kalkıp demin giydiği plaj elbisesini çıkardı ve oldukça çekici bikinisini yine göz önüne serdi. Defne el sallayarak denize girmek için uzaklaşırken başımı yine onların masasına çevirdim. Ben onlara bakarken Yusuf da başka bir tarafa bakıyordu. Baktığı yere dönerken denize giren Defne'yi izlediğini görmüştüm. Tekrar Yusuf'a döndüğümde tişörtünü çıkarıp Umay'a fırlatarak Defne'ye doğru koştuğunu gördüm.

Onları izlediğim sırada Erkan, "Şeyma," diyerek boğuk sesiyle yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Kız ben çok seviyorum seni! Vallahi!" Şeyma kızarmaya yüz tutmuş yanaklarını eliyle gizlemeye çalışarak bana döndü utançla.

"Bir dalıp çıksam iyi olacak." Hızla ayağa kalkıp havluyu bıraktı ve uzaklaştı.

"Tabii sıcak bastı benim Kızıl'ımı," diyerek sandalyeye yayıldı Erkan. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi irkildi ve doğruldu. "Lan yalnız gitti kız!" Koşarak Şeyma'ya doğru gittiğinde gülmeye başlamıştım. Yalnız kaldığımda başımı sola çevirip Nartların masasına baktım, ancak masada sadece Umay, Emir ve kestane rengi kısa saçları olan Gonca vardı. Kaşlarımı çatıp önüme döndüğümde yüzüm hafif düşmüştü.

"Buradayım."

Gelen sesle aniden arkamı döndüm. Nart ellerini şortunun cebine sıkıştırmış şekilde yüzüne yayılan serseri gülüşü eşliğinde karşımdaydı. Saçları kuruduğu için çok az yukarı kalkmıştı ve dağınıktı.

"Anlamadım?" dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

Dudağını sağ tarafa doğru kıvırıp yanıma oturdu. "Beni arıyordun ya," diyerek gözlerime bakarak gülümsedi. "Boşuna bakma oralara, Yeşil. Buradayım."

Dedikleriyle afallasam da belli etmemeye çalıştım. "Bana neden Yeşil diyorsun?"

"Gözlerin yeterli mi?"

Yüzümü sabit tutmaya çalışarak, "Gereksiz bir hitap şekli bence," deyince kaşlarını yukarı doğru kaldırdı.

"Bence gayet uygun. Rahatsız olmuyorsan tabii?"

Başımı iki yana salladım. Rahatsız olduğum söylenemezdi, aksine ilk kez böyle hitap ediliyordu bana ve hoşuma gitmişti sanırım. Belki de ondan duyduğum için böyleydi. Bilemiyordum.

Nart, "O gitti mi?" diye soru yöneltirken gözlerim hevesle gözlerine tırmandı. Kumral kirpiklerinin koruduğu kahverengi derinliklerine bakarak yutkundum.

Gözleri kahverengiydi. Ama gökyüzü vadediyordu adeta.

Dudaklarımı ıslatarak, "Gitti," diye yanıtladım sorusunu.

Başını eğerek bana baktı tuhaf bir ifadeyle. Gözlerindeki umut ışığına birkaç saniye bakıp başımı kaldırdım. Nitekim onda gördüğüm umuda kapılıp gitmek aptallık olurdu. Daha birkaç gündür tanıdığım birine inanmam ne kadar doğru olabilirdi ki? Ona neredeyse her şeyi anlatmıştım bir de. Bunu nasıl yapmıştım, hiçbir fikrim yoktu.

Sessizliği bozmaktan çekinmeyerek, "Hastaneyi buldum," dedi. Ona döndüm hızla. Kaşlarını kaldırdı. "Adamın adını bilmediğimiz için bulmak zor olacak. Sen hangi gün olduğunu bulabilir misin?"

Gerilen yüz ifadem eşliğinde, "Babama soramam," diye mırıldandım. "Ama başka birilerine sorabilirim sanırım."

Nart kirli sakalında gergince elini gezdirerek bana baktı. "Şüphe çekmeyeceğinden emin misin?"

Omuz silktim. "Başka şansım yok." Gerginliğini belli edercesine bana bakarak sırtını sandalyeye yaslayıp dik pozisyonda oturmaya başladı. Boyu bu şekilde çok daha uzun görünürken ona bakmak için başımı kaldırmam gerekmişti. "Bunu neden yapıyorsun?"

Boğuk sesle, "Sebebini ben de bilmiyorum," dedi. Düşünceli şekilde başını kaldırıp denize doğru baktı. "İçimden bir ses yardım etmem gerektiğini söyleyip duruyor."

"Başına bir şey geleceğinden korkmuyor musun?"

Başını bana çevirip gözlerini kıstı. "Ben içimde korkunun zerresini bile barındırmam."

Dudaklarım düz çizgi haline gelirken, "Fakat korku benim iliklerime kadar kök salmış durumda," diye mırıldandım.

Şuh sesle, "Öyleyse savaş," dedi. "Korkularınla yüzleş. Onları yok et. Onların üzerindeki hâkimiyetlerine sadece sen son verebilirsin."

Omuzlarımı düşürdüm. "Ben güçlü biri değilim. Her daim yenilgiye uğramaktan kaçamıyorum."

"Belki de kaçmaya çalıştığın için yeniliyorsundur, Yeşil.

Çünkü kaçarken arkandan alacağın darbeleri göremezsin."

Gözlerimi gözlerine kaldırarak, "Şiir gibi konuşuyorsun," dedim kısık sesle.

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Belki de şairimdir? Nitekim şiir olmak en çok kadına yakışır."

Dediğine karşılık acıyla gülümsedim.

Hangi kudret var ki solan ruhuma
Senden sonra yeni bir ışık versin
Söner gün geçince bu hain humma
*Ağlar mıyım başka acıyla dersin?**

Gözlerim dolu dolu Nart'a dönerken onun da donduğunu fark ettim. Dudaklarını kıpırdatarak, "Şükufe Nihal," diye mırıldandı. "Şairlik bir kadına gerçekten yakışmıyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü şiir yazmak demek, acı çekmek demek. Bir kadın bu denli acı çekmemeli."

"Şiir hep gidenlere yazılmaz mı? Sadece kadın mı gider yani? Adam da gidebilir."

Gözlerini kısarak bana döndü. "Adam dediğin asla gitmez. Yarı yolda bırakmaz. Eğer bırakıyorsa adam değildir."

Dudak bükerek, "Tuhaf bir düşünce tarzın var," dedim. "Ben hiç böyle düşünmemiştim."

Nefesini dışarı vererek, "Sen ilk önce kendin için düşünmeye bak," dedi bana doğru eğilerek. "Güçlü dur. Korkma."

Gözlerim bulanıklaşırken, "Sen güçlüsün, değil mi?" diye sordum. "Sanki dünya sarsılsa sen dimdik duracakmışsın gibi görünüyorsun."

Tebessüm etti. Tebessümü dudağına hayali bir kelebek kondururken etrafımızda çiçekler açmış gibiydi. Dudaklarının etrafı çok az kırışırken gözlerinin kenarları kat-

* Şükufe Nihal Başar, "İnanma".

lanmıştı. Kaşları boşalmış, sert ifadesi yenilgiye uğramıştı sanki. Gülümsüyordu. Ve farkında olmadan güzel görünüyordu.

Yutkunarak, "Dünya sarsılsa bile ben ayakta durabilirim," dedi kendinden eminliğinden taviz vermeyerek. "Çünkü ben dünyaya bağlı değilim. Gücümün kaynağı dünya değil. Kendimim. Bu yüzden dünya yıkılsa ben etkilenmem."

Tam bir şey söylemek için ağzımı açacakken gelen seslerle başımı kaldırdım. Nart da aynı benim gibi sesin geldiği yöne dönerken gördüğümüz manzara biraz tuhaftı. Yusuf, Defne'ye kahkahalar atarak masaya gelirken hiçbir şeyi umursamadıkları her hallerinden belliydi. Nitekim oldukça samimi görünüyor, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi şakalaşıyorlardı. Defne Yusuf'u ittirerek kendi sandalyesine oturduğunda Yusuf Erkan'a dönerek izin alırmış gibi baktı. Erkan ise onun omzuna dokunarak oturmasını işaret etti. Herkes masaya oturduğunda Erkan sorarcasına bana ve Nart'a bakmıştı. Nart onu hiç umursamadan önümdeki soğuk vişne suyunu alıp içerken Yusuf, "Daha önce gelir miydiniz buralara?" diye sordu.

Erkan, "Hep ailelerimizle tatile çıkardık," diye yanıtladı sorusunu. "Babam Kemer'de otel inşa ettiriyor. O hazır olunca her yaz buraya geleceğiz muhtemelen."

Yusuf, "Ne zamandan beri tanışıyorsunuz?" diye bir soru yönelttiğinde bu sefer Defne atılmıştı.

"Erkan, Serkan, Aslı ve Metin anaokulundan beri tanışıyorlar. Ben aralarına ortaokulda, Gül lisede, Şeyma ise üniversitede katıldı."

Yusuf başını salladı. "İyiymiş," Nart'a bakarak sırıttı. "Biz doğduğumuzdan beri birlikteyiz."

Şeyma, "Yaaa! Nasıl?" dediğinde Erkan ona bakarak gözlerini devirdi.

Yusuf, "Annelerimiz ve babalarımız, hatta ablam ve

abisi doktor. Annem babamla, onun da annesi babasıyla üniversitede tanışmış ve evlenmişler. Hepsi çok yakın dostlar. Aynı zamanda kapı komşusuyuz," diye açıklama yapınca Defne el çırptı.

"Keşke biz de yakın otursaydık ya!"

Erkan ellerini iki yana salladı. "Senin gibi komşuyu çekeceğimi sanmıyorum, Def."

Aklıma gelen şeyle beraber Erkan'a döndüm. "Düşündüm de Ankara'ya ne zamandır gitmiyoruz. Sizin oradaki otelin yıldönümü partisi ne zaman?"

Erkan kaşlarını çatarak düşünür gibi yaptı. "Yazın başlarında olması gerekiyordu diye hatırlıyorum."

Defne'ye döndüm. "Hatırlıyor musun sen?"

Defne tükürerek, "Hatırlıyorum tabii ki!" dedi. "Doğum günümün ertesi günü açıldı otel. 20 Haziran."

Yüzümü buruşturarak tükürüğünü peçeteyle silerken başka bir sohbetin açılmasıyla Nart'a döndüm. Eline telefonunu alıp ayaklanırken kimse ona dikkat etmemişti. Nart masadan olabildiği kadar uzaklaştığında Şeyma'nın kulağına eğilerek, "Tuvalete gidiyorum," dedim.

Gamzelerini çıkararak gülümsediğinde ayağa kalkarak Nart'ın gittiği yoldan ilerledim ve restoranın arka kısmına doğru gittim. Arka duvara ulaştığımda gözlerim hemen, sırtını duvara yaslayarak telefonla konuşan Nart'ı buldu.

Boğuk sesle, "20 Haziran kayıtlarına baksınlar. Evet, o civarda olmuş kaza," dedi ve ardından duraksayarak karşı tarafı dinledi. "Başımı belaya soktuğum yok. Yardım edecek misin? Biliyorsun, istersem zaten bulurum. Uğraştırma beni hemşirelerle şimdi. Yakamdan düşmüyorlar sonra," Tekrar susup dinlerken nefesimi tutarak görünmeden onu dinliyordum. "Bekliyorum."

Yarım saat kadar öylece durdum. Nart duvarın dibine çöküp otururken ben ayakta bekledim. Her ikimiz de

gelecek olan telefonu beklerken nefeslerimizi tutmuş vaziyetteydik.

O da en az benim kadar gergin olduğu için ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Benim için uğraş vermesi o kadar tuhaftı ki elim ayağıma dolaşıyordu sanki. Daha yeni tanışmamıza rağmen, hiçbir sebep olmadan ışığım olarak beni karanlıktan çıkarmayı kendine görev edinmişti âdeta. Kendinden emin tavırlarıyla itici görünmüyor, aksine insanı mıknatıs gibi kendine çekmeyi başarıyordu.

Sessizlik aramızda mekik dokurken kalp ritmim bozulmaya devam ediyordu. Sesini duyurmak istercesine atarken elimi yavaşça kalbimin üzerine getirip ritimlerini kontrol altına almaya çalıştım.

Tabii bu nafile bir girişimdi.

İkimizin heyecanı her saniye artarken Nart ayağa kalkıp kendi etrafında yürümeye başladı. Yaptığı hareketle eş zamanlı olarak duvara iyice sindim beni görmemesi için.

Sonra bir telefon çaldı. İrkildi, irkildim. Nart heyecanla telefonu kulağına götürürken ben de elimi kalbime götürmüştüm. Nitekim şuracıkta kalbimin çıkması olası bir durum gibi görünüyordu.

Nefesimi tutarken Nart, "Evet, ne buldun?" diye sordu. Sesindeki heyecan tınısı kalbimi titretti. Uğraşı gözlerimi doldurdu. Varlığı bir an için iyi geldi.

"Nasıl?!" Sesindeki şaşkınlık tınısıyla duvarın arkasından başımı çıkardım. "Yaşıyor mu yani?"

Gözlerim şokla aralanırken ağzım açık kalmıştı. Birçok gerçek tarafından kanatılan benliğim, şu an can çekişiyordu. Tuttuğum nefesim dudaklarımın arasından istemsizce firar ederken ağzımdan kaçan nidaya engel olamadım.

Nart elindeki telefonu indirerek bana döndü.

Gözleri ilk defa şaşkınlıktan kocaman olurken bana doğru adım attı. O adım attığı an gözlerime hücum eden

yaşlara engel olamadım. Bedenim sanki onun kolları arasına girmemek için yaşlara komut vermiş ve ondan yardım istemişti.

Gözleri gözlerime kilitlenirken, "Sakin ol," dedi. Fakat sesi oldukça heyecanlı çıkmıştı. Bana sakin olmam gerektiğini söylerken kendisinin bu denli heyecanlı olması ironinin ta kendisiydi. Göz bebeklerime kadar etki eden titreme dalgasıyla birkaç adım daha geriye gittim. Nart yaklaşmaya devam etti. "Dur."

Titreyen sesimle, "Bunca sene bir yalan uğruna mı yaşadım tüm bunları?" diye sordum. "Ölmemiş ki adam. Babam katil değilmiş!"

Nart üzerime doğru ilerlerken tekrar geriye doğru bir adım attım ve sonrasında sandalye yığınına çarparak yere düştüm. Üst üste dizilmiş sandalyeler üzerime düşecekken Nart refleksle koşup onları tutmuş geriye koymuştu. Sonrasında tek dizinin üzerinde eğilip yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi.

Başımı yavaşça kaldırdım. Bana baktı. Yeşilliklerimin en derin kuytularına dahi inebileceğini belli eden bakışları eşliğinde, "Her şeyi çözeceğiz. Sakin olman gerekiyor."

Titreyen kirpiklerimin üstünden ona baktım. "Babam katil değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Değil."

Yutkundum. "Ne yapacağım?"

"Birlikte o adamı bulacağız. Yanında olacağım. Merak etme."

İnanmayarak, "Gerçekten mi?" diye sordum küçük çocuk hevesiyle.

İnandırıcı şekilde gülümsedi. "Gerçekten."

VI

"Sarhoş"

İyiliğin kötülük kavramına mağlup olduğu koskoca kâinatta yapayalnız hissediyordum. Hiçlik hissi üzerime tam oturmuş, hatta tenime sinmişti. Ruhuma işlemekten bir an olsun gocunmayan kötülük vicdanımı yok edemediği için öfkeliydi. İrademe sinirliydi. Her ne kadar hata yapsam da kendimi kötü biri olarak görsem de tam olarak öyle olmadığımı biliyordum. Çünkü benim, her ne kadar kanasa bile, var olmaya devam eden bir vicdanım vardı.

Yapayalnız hissetmem ne kadar doğruydu, bilmiyordum. Ailem, arkadaşlarım ve itinayla bana yardımcı olan Nart'ın oluşturduğu çemberin içinde sürdürdüğüm hayatımda yalnız sayılamazdım. Sürpriz dolu yaşamım kararlarım dışında kendince devam ediyordu.

Misal artık babamın bir katil olmadığını biliyordum. Öğrendiğim bu bilgi içimi ferahlatmış olsa bile babamın Erkan'la Serkan'ın babası Taner Amca'yla olan sözleşmesine uymadığı gerçeği hâlâ üzerimde bir yüktü. Babam oldukça prestijli ve tüm inşaat şirketlerinin çalışmak istediği kıdemli bir mimardı. Fakat başka kişilerle olan iş anlaşmaları onu gözden düşürebilir, tüm prestijini kaybettirebilir, hatta babam işsiz kalabilirdi. Bunların hepsi benim elimdeydi. Metin yıllardır beni babam üzerinden tehdit edip susmam gerektiğini söylerken bu denli bir yalan uyduracağı ve on altı yaşındaki bir kızı kandıracağı aklımın ucundan geçmezdi.

Nart sayesinde gerçeği öğrenmiş ve azıcık da olsa rahatlamıştım. Ancak daha yolun başında sayılırdım. Esas konu babamın çarptığı kişiyi bulmak ve olayları esas ağızdan dinlemekti.

Ertesi gün, güneş perdenin engellemediği ışıklarını odaya doğru gönderirken gökyüzünün parlaklığı göz okşuyordu.

Bilgisayarda ayarladığım şarkılar eşliğinde yerleri temizlemeye devam ederken bir yandan da alnımdan akan teri siliyordum. Dizlerimin üstünde doğrulup derin bir soluk aldım. Çocukları evden göndermiş, kızlarla köşe bucak temizlik yaparken onların bu havada dışarıda ne yaptıklarını merak ediyordum.

Yatağın etrafını iyice sildikten sonra elimdeki bezi kovaya attım ve ayağa kalkıp kovayla birlikte banyoya yöneldim. Kirli suyu boşaltıp kovayı yıkadıktan sonra neredeyse işim bitmiş sayılırdı.

Ellerimi ve yüzümü yıkadığım sırada aynadan, arkamda dikilen Defne'yi fark etmiştim. Yüzümü kuruladıktan sonra dönüp açıklama ister bakışlarımla onu inceledim.

"Ne?"

"Yusuf'la aranızda ne var?"

"Yarın akşam yemeğe çıkıyoruz." Şoke olmuş bir ifadeyle ona bakakaldığımda omuz silkmişti.

"Bu," diyerek istemsiz şekilde kekeledim. "Biraz ani olmadı mı?"

Tekrar omuz silkip kendinden emin şekilde gülümseyerek, "Bir yaz aşkı olmazsa ben ona yaz demem," dedi. Ona inanmazcasına bakıp yanından geçerek içeri geçtim. Bir saat kadar sonra öylece evde dolanıp denizde kirlenen çamaşırları makineden çıkarmış ve sonrasında kahvaltıda makineye attığımız bulaşıkları yerlerine dizmiştim.

"Ya şunun tadına bir baksana," dedikten sonra elinde-

ki kaşığı ağzıma doğru uzattı Şeyma. Ağzıma attığım makarnayı çiğneyip kaşlarımı çattım.

"Tadı biraz acı mı?"

Yüzü düştü. "Mayonez fazla oldu sanırım."

"Erkan zehir olsa yer zaten," dediğimde kahkaha attı. Yüzüne düşen kızıl saçının bir tutamını alıp geriye attı.

"Ben yaparsam yer tabii."

"Aslında sen yaptığın için değil de makarnanın her türlüsünü yemeye hazır olduğu için..." Suratını düşürüp fırına doğru döndü. Gülerek dışarı çıktığımda zil sesiyle kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Metin, Serkan, Erkan tam karşımdaydı. Hepsinin alnından terler aktığı için onları görür görmez yüzümü buruşturdum.

"Ya bu sıcakta saldınız bizi sokaklara," diyerek içeri daldı Serkan. "Malum yerlerimden bile terler akıyor."

Hepsi ayakkabılarını çıkarıp koridora fırlatırken bir anda Aslı'nın çığlığını duyup irkildik. Ağır adımlarla bize doğru gelirken yüzünü hiç bu kadar ciddi görmediğimi düşündüm. Ellerini beline koyarak oğlanların tam karşısına geçti. Bir Şebnem Sultan edasıyla "Biz kaç saattir temizlik yapalım. Sizin kirli donlarınızı, o kokan çoraplarınızı toplayalım, ancak siz daha gelir gelmez ortalığı dağıtın. Gebertirim sizi ben! Haddinizi bilin!" dedi.

Serkan gözleri irileşmiş şekilde Aslı'ya baktığında, Aslı onu hiç umursamadan gözlerini üç oğlanın üzerinde gezdirdi.

"Hayatım," deyip cümlesine devam etmek isteyen Serkan'ı eliyle durdurdu.

"Kes sesini! Torpil yok! Hele sana hiç yok! Unutmadım sahilde yaptığını," deyip gözlerini kıstı. "Ayakkabılarınızı yerlerine bırakıp doğruca banyoya geçiyorsunuz ve ellerinizi, yüzünüzü yıkayıp masaya geliyorsunuz. Masayı siz kuracaksınız. Çabuk olun!" Ben kıkırdarken oğlanlar başlarını sallayıp ayakkabılarını dolaba koymuş ve banyoya

geçmişlerdi. Onlar içeri girer girmez Aslı tüm ciddiyetini bozarak kahkaha atmaya başladı. Mutfak kapısına yaslanan Şeyma da bize katıldığında gülmekten yere atmıştım kendimi.

"Böyle devam..." diyerek yanımıza geldi Şeyma. Aslının sırtını sıvazlarken Aslı burun kıvırarak, "Kimin sevgilisiyim? Olacak o kadar," demişti.

Ayağa kalkıp kafasına bir şaplak indirdim. "Doğru dürüst trip bile atamıyorsun, kızım." Kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladığımda dudak büktü çocuklar gibi.

"Ya ben ona kıyamam ki!"

Şeyma yüzünü buruşturup, "Ya bir git be!" dedikten sonra mutfağa geçti. Elimi kaldırıp başparmağımla işaret parmağımı birleştirip aralarında çok az bir mesafe bıraktım. "Şu kadar akıl yok sende," diyerek gözlerimi kıstım. "Azıcık trip at." Düşünmeye başladığında koluna girip onu mutfağa yöneltmiştim. Birlikte masaya oturduğumuzda, "Trip atayım değil mi?" diye sordu. Şeyma'yla aynı anda onu onayladığımızda başını salladı. Aynı anda Defne'nin sesiyle ona dönmüştük. Âdeta içeri dalıp ellerini şiddetle iki yana salladı.

"Manyak mısınız siz? Bulmuş gül gibi çocuğu bir de trip atıp kaçıracak mı?" Soluk alıp sarı saçlarını savurarak sandalyeye oturdu. Ellerini masada birleştirip bize alayla baktıktan sonra, "Bak canım, sen bunlara bakma. Biri desen ne arkadaş kalabiliyor ne de sevgili olabiliyor. Ötekinin de ilişki durumu siyasi meselelerden daha karışık. Uyma bunlara. Huyuna git çocuğun yahu," dedi. Şeyma'yla birbirimize şoke olmuş vaziyette döndüğümüzde Defne bizi umursamadan devam ediyordu. "İlişkilerde uzman biri olduğum için söylüyorum bunları. Trip atarsın birkaç kez, tamam. Ama tadını kaçırırsan çocuk bunaltırsın."

Aslı dudak büküp elleriyle yüzüne yelpaze yaptı. "Ayy,

şimdi benden bunaldı mı, Serkan?" Ellerini sallamaya devam edip nefes almaya çalıştığında gözlerimi devirip kollarımı göğsümde birleştirdim. Aslı'yı sakinleştirmeye çalışan Defne'ye onaylamaz bir ifadeyle bakarken içeri oğlanlar girmişti. Serkan anında yüzü kıpkırmızı olan Aslı'yı görüp önünde dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Lan, ne yaptınız sevgilime? Demin gestapo gibiydi." Serkan endişeli halde onun ellerini tutarken diğerleri de başında dikiliyordu. Birkaç dakika sonra her şey normale döndüğünde Aslı kendine gelerek oğlanlara sofrayı kurdurtmuştu. Ardından öğle yemeğimizi yiyerek salona geçmiştik. Defne bir elinde dondurma, diğerinde ise cips tabağı tutarken hepimiz ona iğrenen bakışlar atmakla meşguldük.

Erkan ve Şeyma erik yerken ben de ağzıma birkaç tane atmıştım. Aslı'nın komedi filmi açıp hepimizi gülmekten öldürmeye niyetlendiği saatlerden sonra herkes odalarına çekilmiş ve dinlenmişti.

Akşama kadar vaktin nasıl geçtiğini anlayamamıştık böylece.

Akşam mutfakta oturup çay içerken kahkahalar atıp eğlenen arkadaşlarıma bakıyordum. Aslı başını Metin'in omzuna yaslayarak gülerken Serkan elini tutup öptü ve alnına götürdü. Onlara bakarak gülümsedim. Aslı için Metin çok önemliydi gerçekten.

Erkan Şeyma'nın çayına şeker katıp karıştırdığında kendimi onlara hayran hayran bakmaktan alıkoyamadım.

Telefonum çalana kadar onları öylece izlemiş ve sonrasında kalkıp salona geçmiştim. Annemin telefonunu gülümseyerek açtığımda bugün üçüncü kez aradığını fark ettim. Ondan ilk kez bu kadar uzak kalıyordum. Beni asla dizinin dibinden ayırmayan biri olarak bu durum onun için zor olmalıydı.

"Annem?"

"Kızım... Nasılsın? Ne yapıyorsun?" Belli etmemeye çalışsa bile sesindeki özlem tınısı oldukça barizdi.

Buruk şekilde gülümsedim. "Yemek yiyeceğiz birazdan. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Biz de odada dinleniyoruz. Sen ye yemeğini. Afiyet olsun. Sonra beni görüntülü ara. Zayıfladın mı kontrol edeceğim." Gülerek vedalaştıktan sonra telefonu kapatıp tam dönmüştüm ki, arkamda duran Metin'le burun buruna geldim ve kabustan irkilmişçesine geri çekildim hızla. Gülümseyen suratım bir anda soldu ve öfkeyle nefesimi dışarı verdim.

"Beni affet," dedikten sonra başını aşağı eğdi. Uzanıp her iki elimi tuttuktan sonra morarttığı koluma dokundu. Morluğu hafifçe okşayınca kolumdaki birkaç ince tüyün şaha kalktığını hissetmiştim. Geri çekilmek için ayaklarıma kuvvet versem de ellerimi sıkıca kavradığı için başarılı olamayacağım aşikardı. Gözlerini gözlerime dikerek bir müddet öylece durdu. "Özür dilerim, sevgilim." Gözlerine bakmaya korksam bile istemsizce kendimi tekrar onunla göz göze bulmuştum. Gördüğüm şey bedenimi şokla sarsacak niteliğe sahipti. Metin'in gözyaşları kirpiklerine kadar ulaşmış, yüzüne düşmeye hazırlanıyordu.

Onu asla çözemeyecektim. Bazen sadist görünümlü bir manyak oluverirken bazen duygusal bir çocuktan farksız duruyordu.

Ellerimi geri çekerek, "Ben bıktım artık," dedim dişlerimin arasından. "İstemiyorum seni. Anlamıyor musun? Sevmiyorum!"

Metin'in gözleri dolmaya devam ederken tüm gardını indirmiş şekilde karşımda duruyordu. "Beni biraz sevemez misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sevemem."

"Nefret mi ediyorsun yani benden?"

Kolumu kaldırarak morluğu gösterdim. "Bu ve bundan öncekiler, tehditler... Bunlar senden nefret etmem için gayet geçerli sebepler değil mi? Sana kaç kere yalvardım ben? Rahat bırakman, yakamdan düşmen için defalarca ağladım. Umursamadın. Bu mu senin sevgin?"

Metin soluklanırken gözünden birkaç damla yaş firar etmişti. Yaşlar hızla akarken yüzü sırılsıklam oluvermişti. Dudaklarını yalayarak, "Seni rahat bırakmamı istiyorsun demek? Pekâlâ, biraz zaman vereceğim sana. Ne halin varsa gör. Ama sakın unutma seni bırakmayacağım."

Kapıyı çarpıp çıkarken koridora geçmiş ve ayakkabılarını giyerek kendini dışarı atmıştı. Hiçbir şeye anlam veremeyen Erkan ve Serkan da peşinden gidince kızlar soran gözlerle beni incelemeye başlamışlardı.

"Hadi hazırlan," dedikten sonra göz kırptı Defne. "Dışarı çıkıyoruz."

Yüzümü buruşturup başımı hızla iki yana salladım. "Benim hiç halim yok." Aslı ve Şeyma aynı anda kollarımdan tutup beni merdivene doğru yönelttiler. Her ne kadar ısrar etsem de oğlanların çıktığını ve bizim evde kalmamızın zayıflık göstergesi olduğunu söyleyip durdular. En son kendimi giyinmiş ve saçları salaş bir örgü yapılmış şekilde kapının önünde bulmuştum. Bana yaptıkları makyaj da cabasıydı. Makyaj severdim tabii, fakat bu sıcak gecede pek de hoşuma gittiği söylenemezdi. Üzerimde lacivert, bordo ve krem renklerinin karışımından ibaret, arkasında ipli sırt dekoltesi olan bir yaz elbisesi vardı. Elbisenin önü dizlerimin üzerinde bitiyordu neredeyse. Arkası ise ondan daha uzundu. Krem rengi topuklu ve önü açık bir yaz ayakkabısı giymiştim. Salaş görünüyordum istediğim gibi.

Kızlar merdivenlerden birer birer inmeye başladıklarında onların da pek farklı görünmediğini fark etmiştim.

Defne sarı saçlarına oldukça yakın tonlarda kısa bir elbise giymişti. Elbise boldu, ancak göğüs dekoltesi vardı. Dekoltenin üzerinden sırt kısmına kadar mor işlemeler süslüyordu kıyafetini. Mor bir ayakkabı giymişti ve aynı renkte küçük bir el çantası tercih etmişti.

Aslı ise dar bir beyaz pantolonun üzerine siyah bol tülden yapılma gömleğini giymişti. Ayağında ise yine aynı renkte bir topuklu vardı. Saçları maşayla yapılmış ve yandan açık bırakılmıştı. Aslı'nın bana sinirli olması gerekirken tepkisiz kalması garibime gitmişti. Metin onun için benden daha üstündü ve nedeni ne olursa olsun onun tarafında olmasını bekliyordum. Fakat beni yanıltmıştı.

En son Şeyma indiğinde ise hepimiz ağzı açık ona bakıyorduk. Mini kırmızı şortu ve içine sıkıştırdığı beyaz gömleğiyle müthiş görünüyordu. Saçları yukarıdan dağınık topuzdu ve ayakkabı seçimi hepimizden farklı olarak düz beyaz bir yaz ayakkabısıydı. Hepimiz ona bakarken gülümseyerek yanımıza gelip şortuyla aynı renkte olan ojelerini bize gösterdi. "Nasıl?"

Hepimiz aynı anda, "Muhteşem!" dediğimizde sağ omzunu öne doğru getirip gülümsedi. "Erkan beni gördüğü zaman yüz ifadesini izlersiniz." Göz kırpıp dışarı çıktığında peşinden Defne ve Aslı da çıkmıştı. Kapıyı kilitleyip anahtarı Defne'nin çantasına koyarak ilerlemeye devam ettim. Antalya'ya hep ailemle geldiğim için sadece aileye hitap eden yerleri biliyordum. Bu yüzden gideceğimiz yere Defne karar vermişti. Taksiyle on dakika kadar sonra Defne'nin bulduğu kulübe gelmiştik. Kulübe giriş ücretini ödeyip içeri girdiğimizde kalabalık bizi karşılamıştı. Açık hava olan kulüpte locaya doğru ilerlemeye başladık. İnsanların arasından geçerken oldukça rahatsız olduğum için yüzümü buruşturuyordum. Sonunda locaya ulaştığımızda derin bir soluk alıp oturdum.

Aslı, "Serkan beni görürse bacaklarımı kıracak," dediğinde Şeyma kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kızım bir boş ver ya."

"Seni de göreceğim ben. Erkan o şortu yırtacak. Hem de senin üstünde."

Şeyma kaşlarını çatarak ellerini beline yerleştirdi. "O kim ki? Sevgilim bile değil!"

Defne yanımıza gelen garsona siparişlerini verdikten sonra Şeyma'ya dönerek, "Hadi ama," dedi. "Birbirinizi seviyorsunuz, kıskanıyorsunuz, sürekli birliktesiniz ama sevgili değilsiniz. Bal gibi de sevgilisiniz, efendim." Şeyma ağzını açmak için hareketlendiğinde, Defne ondan hızlı davranarak ağzını kocaman açtı. Aslı onun surat ifadesine bakıp ağlamaklı sesiyle, "Ayy, ne oldu? Serkan mı geldi yoksa? Öldüm ben!" deyince hızla arkamı döndüm. Yusuf'un bize doğru geldiğini görünce kalbim gümbür gümbür atmaya başlayarak gözlerime sinyallerini gönderdi. Gözlerim hızla etrafta gezdirdiğimde Nart'ı görememiştim. Etrafı taramaya devam edecekken Nart yerine görüş açıma garson girmişti. Defne'nin sipariş ettiği içkileri ve çerezleri masaya dizip giderken Yusuf masaya geldi.

"Vay, gecenin kızları da buradaymış," deyip Defne'ye bakarak gülümsedi. Ardından bana döndü. "Naber, Gül?"

Gülümsemeye çalışarak, "İyiyim," dedim duyacağı sesle. Etrafa bakındım. "Sen yalnız mısın?"

Alaylı kahkahası kulaklarımı doldurduğunda yüzümü buruşturdum. "Sen Nart'ı soruyorsun. O evde yalnız. Gidip kendin bakabilirsin," deyince öfkeyle kaşlarımı çattım ve içkimi başıma diktim. Yusuf, "Hey, sert Prenses, sinirlenme," dediğinde gözlerimi kısarak ona döndüm ve gülümsedim. Tam tekrar bir içkiyi kafama dikerken Defne'nin çığlığını duydum.

"O benim içkimdi!"

Yusuf, "Gel ben sana yenisini ısmarlayayım," dedikten sonra yüzündeki çapkın gülümsemeyle elini Defne'ye uzattı. Defne anında elinden tutup kalktığında gözlerim irileşmişti. Onlar uzaklaşırken masadaki içkilerden birini daha alıp içtim.

"Yeter be kızım!" diyerek elime vurdu Aslı. Omuz silkip garsona daha ağır bir şeyler sipariş verdim. Unutana kadar içmem kendimi daha iyi hissetmeme neden olabilirdi belki. Yaptığım hataları silmenin tek yolu bu gibi görünüyordu. Geçici bile olsa geçmişten kurtulmak en iyi tercih olacaktı sanırım.

Kızların itirazlarını yok sayarak içmeye devam ettiğimde biraz sonra başımın döndüğünü hissediyordum. Defne yanımıza geldiğinde, "Bunun hali ne?" diye bağırdı. Gülmeye başladığımda yerimde sallanıyordum aynı anda. DJ'in çaldığı hareketli parçalara eşlik ederken bir yandan da kendimce dans ediyordum.

"Serkan arıyor!" deyip telefonu masaya doğru fırlatan Aslı'ya bakıp, "Korkak!" diyerek güldüm. Beni umursamadan telefona korku dolu bakışlarla bakarken ben gülmeye devam ediyordum.

Defne telefonu aldığında yüksek sesten dolayı duymakta zorlanıyordu sanırım. Bağıra bağıra konuştuğu için kahkaha attım ona bakarak. Bana ölümcül bakışlar atarken gülmeye devam ediyordum. Defne telefonu kapattığında, "Gitsek iyi olacak," demişti. Şeyma anında reddedince ben de omuz silktim.

"Ya bana ne! Gitmeyeceğim."

Aslı kolumu kavradı. "Sen bizim ölmemizi mi istiyorsun? Hemen gitmemiz gerekiyor."

Dudaklarımı bükerek kolumu elinden kurtardım. Omuz silkip, "Siz gidin. Ben gelmiyorum," dedim.

"Yalnız mı kalacaksın, kızım?"

Gözlerimi etrafta gezdirip bizden oldukça uzakta olan Yusuf'un masasını işaret ettim. "O var. Söz, yanından ayrılmam," diyerek gözlerimi yaşlarla doldurdum. Defne bir bana, bir de Yusuf'a bakıp iç çekti. "Sadece bir kere rahatça içmek istiyorum. Buna ihtiyacım var." Zorlukla onayladıklarında Defne hesabı ödemiş ve kızları eve götürmüştü. Yalpalayarak Yusuf'a doğru ilerlerken birkaç insana çarptım. Yürüyecek durumda olduğumu sanmıyordum. Birkaç adım daha attığımda yere yığılacakmış gibi oldum. Bir kız ve oğlan düşmemem için beni tutunca tüm kalabalık bana döndü. Bir dakika bile geçmeden tanıdık o sesi duydum. Yusuf, "Sen yalnız mısın? Ve bu kadar içmek için geçerli bir sebebin var mı?" diyerek beni tutanlara teşekkür edip kolumu boynuna atarak ona tutunmamı sağladı.

Elimi havada sallayarak, "Oho, çok sebep var. Sebepler birikmiş benim içimde," deyip güldüğümde bana yüzünü buruşturarak baktı.

"Şu an içinde sadece alkol var, Prenses," diyerek iç çekti. "Seni evine götüreyim." Beni barın çıkışına doğru götürdü dikkatli şekilde. Üstü açık arabasına binene kadar sesimi çıkarmadım ama bindiğimde yüzüme çarpan rüzgâr eşliğinde, "Ben eve gitmek istemiyorum," dedim. Sesimin ağlamaklı çıktığına emindim. "Onu görmek istiyorum."

"Kimi?"

"Onu işte!" diye bağırdım. Neden bunu istediğimi dahi bilmezken bir de adını söylemem mümkün değildi.

Şaşırdığı bariz olan bir sesle, "Nart'ı mı?" diye sormuştu. Cevap verecek gücü kendimde bulamadığım için gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım. Gözlerimi her yumduğumda kafamda onun yüzü canlanıyordu. Gözlerim bile onu talep ediyordu adeta. Bu da neydi böyle? Neden iliklerime kadar onu görme arzusu içindeydim?

Yusuf arabayı durdurduğunda gözlerimi kırpıştırarak

açmıştım. O da hızla benim tarafıma geçerek kapımı açıp beni kaldırmaya çalışıyordu. Ayağa kalkarak ona yardım ettiğimde derin soluk alarak beni kendine yasladı. Birlikte bahçenin taşlı yolunu geçerken evin önüne gelebilmiştik zorlukla.

Yusuf kapıya vurmaya başladığında içeriden gelen bir homurtu duydum. Bu onun sesiydi. Kalbim varlığını belli etmek adına çarpmaya başladığında kapı da açılmıştı. Gözlerimi kaldırıp koyu gözleriyle birleştirdim. Bana şoke olmuş bir ifadeyle bakmaya başladığında gülümsedim. Yusuf birkaç bir şey söyleyip kollarımı omzundan indirdi ve beni Nart'a doğru ittirdikten sonra içeri geçti. Nart, dengemi sağlamam için beni omuzlarımdan tuttu.

"Bu halin ne?" Sesindeki sinir tınısına kahkaha patlattım.

"Sanırım içkiyi fazla kaçırdım." Bu cümlemle beraber gözlerinde ateş belirmişti âdeta. Halime inanmaz şekilde bana bakıp yüzünü buruşturdu ve beni sıkıca tutarak bahçeye yönlendirdi. Bahçedeki masanın yanına geldiğimizde kendimi sandalyeye attım. Tam karşıma geçip oturduğu an yüzü tam olarak benimkinin hizasındaydı.

Gülerek, "Gözlerin çok güzel," dediğimde yüzündeki sinirli ifade bir anlık gitmiş, yerine hafif bir tebessüm gelmişti.

"Seninkiler kadar değil, Yeşil."

Başımı tutarak kendimi geriye doğru yasladım ve dolan gözlerime inat konuştum. "Ben seni görmek istedim."

Sandalyesini bana doğru çekti. Başımı kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı. "Niye?"

Ağlamaklı sesimle, "Bilmiyorum," diyebildim sadece. Yüzüme hücum eden gözyaşları başka bir şey söylememe müsaade etmemişti. Nart beni kendine doğru çektiğinde derin nefes aldım. Başımı omzuna yaslayıp ağlamaya baş-

ladığımda elini saçlarıma götürdü ve beni sakinleştirmek adına bir şeyler söyledi. Söylediklerini bile duyacak durumda olmadığım için ağlamaya devam ettim.

En son, "Ağlama, Yeşil," dedikten sonra başımı omzundan çekti. Gözlerimi kendi gözlerinin ateşiyle yakmak istercesine bana bakmaya başladığında kalbim yerine sığmıyordu. Bir kıvılcım düşmüş de yanıyordu sanki kalbim. Ateşler içinde kalmıştım âdeta. "Ben yanındayım. Yarın bunları unutacağız. Söz."

Hıçkırdım. "Unutmak istiyorum. Geçmişi, her şeyi... Unutmak istiyorum."

Benden ayrılarak başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Sildikçe yenileri eklenen yaşlar ona inat akmaya devam ederken iç çekerek, "Unutmak istemeyeceğin anılar kazanacağın günler de gelecek," dedi.

Burnumu çektim. "Gelmeyecek. Öldüğümde bu berbat yaşamdan kurtulduğum için mutlu olacağım."

Kendinden emin sesle, "Hayır, şahane hayatından koptuğun için üzüleceksin," dediğinde gözümden bir damla yaş akmış, ancak Nart onu kirpiğimden düşmeden yakalamıştı.

Omuzlarım sarsılırken başımı iki yana salladım. "Ben bu hayatı bir kere daha yaşamak istemem, biliyor musun?"

Onaylamayan bir mırıltı eşliğinde, "Sen hayatını milyonlarca kez yaşamak isteyeceksin, Yeşil," dedi.

Başım dönerken duyduğum son şey buydu. Gerisi rüya görür gibi gerçekleşmişti. Nart beni arabaya taşımış, ardından eve getirmişti.

Çantamı aldığında kahkaha atarak ona engel oldum. "Bir kadının çantasına bakamazsın!"

Nart alayla, "Çok meraklıydım senin çantana," derken bir taraftan da çantamı karıştırmaya devam ediyordu.

Eline vurdum. "Dokunma çantama, geri zekalı!"

"Ulan," diyerek homurdandı. "İyilik de yaramıyor sana. Şu çakma sarışını arayacağım. Gelip alsın seni başımdan."

Burnumu çekerek yüzümü buruşturdum. "Nart." Elimi burnuma götürdüm. "Sanırım sümüğüm akıyor." Ardından büyük bir kahkaha patlattım.

Nart, "Sesini kıs," diyerek çantamdan aldığı peçeteyi bana uzattı. Sesli şekilde gülerek burnumu silerken Nart Defne'yi arıyordu sanırım.

Biraz sonra telefon açıldığında, "Çakma sarışın," dedi ciddi sesle. "Kapının önüne gelip arkadaşını al."

Ve telefonu Defne'nin yüzüne kapattı. Tekrar kahkaha atarken Nart avucunu dudaklarımın üstüne bastırdı. Defne gelene kadar avucu dudaklarımdan ayrılmamıştı. Temasıyla ateş basan bedenimi hareket ettirmesem bile gözlerimi ona çevirdim ve titreyen kirpiklerimin üzerinden kusursuz yüzüne baktım. Biçimli kaşlarının altındaki gözleri koyuluğuna rağmen parlıyordu. Gözlerindeki parıltı gözlerimi kamaştıracak nitelikteydi. Kusursuz burnu, dolgun dudakları, kemikli suratıyla oldukça yakınımdaydı.

Ve daha da yakınımda olmasını istiyordum nedensizce.

Ona titreyen gözlerle bakarken ne ara yaşardığını bilmediğim gözlerimden birkaç damla yaş düştü.

Nart parmağını kaldırıp yüzümü yaşlardan arındırmak istediği an bir ses buna engel oldu.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

İkimiz de irkilerek Defne'ye dönerken onu görüp kahkaha attım. "Def! N'aber?"

Açık olan camdan kafasını içeriye sokup, "Sana göstereceğim Def'i. Gel sen benimle bakalım," diyerek arabanın kapısını açtı ve kolumdan tutarak beni dışarıya çıkardı. Nart da arabadan inerken çantamı Defne'ye uzatmış ve bana doğru eğilmişti.

"Kendine iyi bak." Göz kırpıp doğrulurken ağzım açık ona bakıyordum.

Bana göz kırpmıştı.

Defne beni zorlukla eve sokarken sesimi çıkarmamam gerektiğini söyleyerek bilmem kaçıncı kez uyarıyordu. Beni odaya soktuktan sonra yatağa fırlatıp üzerimi örttü.

En son, "Uyu bakalım. Yarın zaten bir halt hatırlamayacaksın," dediğini duymuş ve sonrasında uykunun şefkatli kollarına teslim olmuştum.

VII

"Çarpıntı"

Hafızamın derinliklerinde kaybolan anıları netleştirmek için büyük çabalar sarf etsem de nafileydi. Beynim dünün kaybının verdiği boşluk hissiyle dolmuştu âdeta. Bu boşluk hissi beni yiyip bitiriyordu. Uyanıp gözlerimi açmaya cesaret edemediğim her saniye delireceğimi düşünüyordum. Dün ne olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu. En son Aslı'nın içkisini başıma diktiğimde bana kızdığını hatırlıyordum. Sonrası yoktu sanki.

Tatilimin bu kadar esrarengiz olacağını tahmin edemezdim sanırım. Birkaç silik görüntü haricinde hiçbir şey yoktu dünle ilgili. Silik hatıraların esiri olan beynim anımsamak için direnirken çabaları boş çıkıyordu.

Uyanacağım yerin kendi evim olmasını umarak gözlerimi açtığımda odamı görüp sevinmiştim. Yüzüme yayılan saçma gülümseme başıma giren ağrı nedeniyle bozulunca suratımı buruşturdum.

Ah, başım kazan gibiydi sanki.

Odada kimse olmadığı için şaşırmıştım. Defne ve Şeyma öğlene kadar uyurlardı genelde. Başımı kaldırıp saate baktığımda gözlerim kırpışmıştı. Saat üç buçuktu ve ben daha yeni kalkmıştım! Battaniyeyi üzerimden atıp odanın soğukluğunun tenime temas etmesine müsaade ederek ayağa kalktım ve klimayı kapattım. Üzerimde yeşil şort ve tişört vardı. Bunları bana Defne mi giydirmişti? Odadan kendimi attıktan sonra banyoya girip rutin işleri hallede-

rek dışarı çıktığımda çocukların sesi aşağıdan geliyordu. Merdivenleri yavaşça indiğimde Metin'in orada olup olmadığını merak ediyordum.

Başıma tekrar giren sancıyla kendimi mutfakta bulmuştum. Salonun kapısı kapalıydı. Muhtemelen klimayı açıp serinledikleri için kapatmışlardı. Mutfağa girdiğimde kahve olmasını umarak dolapları karıştırdım. Hiçbirimiz kahveyi sevmezdik, ancak arada tercih edebiliyorduk. Özellikle finallere bir gün kaldığında notlar eşliğinde kahve vazgeçilmez içeceğimiz oluveriyordu. Buzdolabının yanındaki erzak dolabında kahve bulduğumda yüzümde bir gülümseme peyda oldu.

Kendime sessizce acı bir kahve yaptıktan sonra oturup içtim. Bir müddet öylece mutfağı inceledikten sonra ayağa kalkıp salona geçmeye karar vermiştim. Dünü sorup yanıt alacağım birilerinin olması iyiydi en azından. Salonun kapısını açtığımda buz gibi hava değmişti yüzüme. İçeri girdiğim an bana yönelen bakışlar eşliğinde, "Günaydın," dedim. Hepsi aynı şekilde karşılık verirken Metin'in orada olmadığını fark ettim.

Gözlerim Serkan'ın gözleriyle birleştiğinde bana öfkeli şekilde baktığını görüp dudaklarımı yaladım ve tekli koltuğa kadar göz temasını ayırmadım. Koltuğa oturduğumda Defne, "Nasılsın?" diye sordu.

"Başım ağrıyor."

Serkan alay eder gibi gülünce ona döndüm. "Sen o kadar iç, gece bilmem kaçta yalnız başına orada burada gez, sonra başım ağrıyor diye ağla."

Söyledikleriyle gözlerim irileştiğinde bakışlarım diğerlerinin üzerinde geziyordu. Aslı kınayıcı bakışlarını Serkan'ın üzerine dikse bile Serkan onu umursamıyordu. Aralarında belirli bir mesafe vardı ve sanırım bozuklardı. Şeyma'yla Erkan yan yana oturmuştu, endişeli bakışları

üzerimdeydi. Defne ise arafta kalmıştı sanki.

"Çok mu geç geldim?"

Bir kahkaha patlattı bu sefer. "Bir de hatırlamıyor. Allah bilir ne oldu?!"

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda boğazım kurumuş, gözlerim dolmuştu. "Laflarına dikkat et! Ayrıca biri bana her şeyi anlatabilir mi?"

Serkan ayağa kalkıp tam karşımda dikildiğinde ne yapacağımı bilemedim. "Metin'den ayrıldığını, senelerce elinde oynatıp sonra bir kalemde sildiğini hatırlıyor musun?" diye bağırdı yüzüme doğru. Alt dudağım titrediğinde gözlerine bakamamıştım. "Sonra bara gidip içtiğinizi hatırlıyor musun? Hadi buraya kadar eyvallah da ben sizi çağırdığımda gelmediğini, onun yerine yalnız başına bir şeyler yaptığını hatırlıyor musun?!" Gözlerimden akmak isteyen yaşlara engel olmaya çalışarak başımı kaldırdım ve gözlerindeki keskin ifadeye baktım. Beni yargılayıp, Metin'in tarafını tutması ona göre doğru olabilirdi. Ama benim gayet geçerli sebeplerim vardı.

"Bir kere bile bana sormadın, mutlu musun diye," deyip yutkundum. "Bir sorun olup olmadığını sorduğunda bile hep vurgular yaptın. Ona âşık değilim, anlıyor musun? Değilim!"

Yüzünü bana yaklaştırıp acımasız sesiyle, "Yeni birini mi buldun yoksa?" dediğinde istemsizce tokadı yüzüne yapıştırmıştım. Gözlerim irice açıldığında herkesin içinden benle aynı tepkiyi verdiğini tahmin ediyordum. Serkan gitgide koyulaşan gözleriyle bana bakmaya başladığında araya Aslı girmişti. Serkan'ın kolundan tutup, "Yukarıya çıkalım mı?" dediğinde Serkan kolunu ittirdi. Başını çevirip ona baktığında bakışlarının keskinliğinden dolayı Aslı birkaç adım geri çekilmişti.

"Sen bana yaklaşma bile, Aslı. Dünü unutmadım. Gö-

züme görünmesen iyi olur." Aslı'yı gözü yaşlı bırakıp çekip gittiğinde Defne benim, Şeyma ise Aslı'nın yanında yerini almıştı. Erkan ise her ikimizin başına bir öpücük bıraktıktan sonra birkaç adım uzaklaşmış sonra ise geri gelip Şeyma'yı da öpmüştü.

Şeyma bağırarak, "Lan manyak herif, beni neden öpüyorsun?" deyip yastığı salonun kapısına doğru fırlattı. Erkan yastıktan ani bir hareketle kaçarak, "Canım çekti..." deyip yok olduğunda Şeyma yüzünü buruşturmuştu.

Defne, "Ya kızım, korkumdan sesimi çıkaramadım resmen," dedi. "Aslında benim yeni birini bulduğumu öğrense bacaklarımı kırardı."

Aslı yüzündeki yaşları sildi. "İyi yaptın. Deliye dönmesin iyice."

Şeyma onun sırtını sıvazlamaya başladığında kendimi tekrar koltuğa atmıştım. Defne de koltuk başlığına oturmuş başıma masaj yapıyordu.

"Pişman olacaktır, Aslı. Umursamamaya çalış." Tekrar ağlamaya başladığında Şeyma gözyaşlarını sildi. "Düzelecektir. Serkan sensiz yapamaz ki."

Onlara bakıp nefesimi sesli dışarı verdim. Hepsi benim yüzümden perişan görünüyordu. Metin gitmişti, Serkan gidecekti. Erka'nın da kalıp kalmayacağı belli değildi. Güya tatile gelmiştiler ama gelir gelmez üzmüştüm hepsini. Daha dün ne olduğunu bilmeden yaptıklarımdan pişmanlık duyuyordum. Sonuçta sarhoş olup gurur duyulacak bir şey yapamazdım, değil mi?

Bir müddet sonra Aslı yukarıya çıktığında sadece üçümüz kalmıştık. Deminden beri aklımda dönüp duran soruyu sormanın tam zamanı gibi görünüyordu. "Bana dünü birisi anlatabilir mi?"

Defne anlatmaya başladığında dikkatli şekilde onu dinlemeye başladım. "Sonra Yusuf getirdi seni eve."

Kaşlarımı çattım. "Sana ne söyledi?"

"Barda biraz daha içmişsin. Sonra seni buraya getirmiş."

Ensemi kaşıyarak ona baktığımda alt dudağını büküp arkasına yaslanmıştı. "Sizden ne kadar sonra geldim eve?"

"Yarım saatten fazlaydı herhalde. İçeceğini söylemiştin."

"Yarım saat kadar kalacaksam neden sizinle dönmedim ki? Yol zaten on dakika."

Defne ve Şeyma omuz silkerken ayağa kalkmıştım. Sanırım bunların cevabını alacağım birini tanıyordum. Defne, "Nereye?" deyince ona Yusuflara gideceğimi söyleyip yukarı çıktım. O da peşimden gelince umursamadım. Yusuf'la çıkıyor varsayıyordum onları. Ne de olsa bu akşam yemeğe gideceklerdi.

Üzerime dizlerime kadar gelen uzun ve biraz bol kot şort geçirip beyaz üzerinde mavi deniz kabuğu olan tişörtü giydim. Defne saçlarımı hızlı şekilde örerken onun da saçının aynı şekilde örgü olduğunu fark etmiştim. Üzerinde kısa bir sarı şort ve kırmızı bir bol tişört vardı. Mavi gözleri ve sarı saçlarına inat o bir Galatasaraylıydı.

Defne'yle odadan çıkarken her ikimizin gözleri Aslı ve Serkan'ın odasına yönelmişti. Muhtemelen Aslı içeride ağlıyordu şu an. Defne'yle bakışlarımız birleştiğinde çelişkili mavi gözlerine doğru, "Yalnız kalması daha iyi olur," dedim. Bunu o da onaylayınca birlikte evden çıktık.

Yolda Defne, sanırım bozuk moralimi düzeltmek için, saçma sapan şakalar yapmaya başlamıştı. "Sakız ister misin?" Onu bir an için ciddiye alıp başımı salladığımda, "O zaman git ve al," diyerek ciddiye alınmayacak nitelikte biri olduğunu ispatlamıştı. Büyük çınar ağacının yanından döndüğümüzde aklıma gelen anla yüzümde bir gülümseme peyda oldu. Onunla tanıştığım ilk günün akşamında

onların poşetlerini getirmek için bu ağacı dönmüştüm ve burada karşı karşıya gelmiştik. Beni eve kadar bırakmıştı nedensizce. Bana burada *Yeşil* diye hitap etmişti ilk kez.

Defne telefonunu gözüme sokana kadar düşüncelere dalmıştım. Telefonu gözüme sokarak, "Kızım şu mala bak ya," deyip telefona bakmamı sağladı. Fotoğrafa baktığımda tanıdık ama bir o kadar da uzak bir yüzle karşı karşıya gelmiştim. "Tanımadın mı? Şu lisede Metin'e âşık Jale vardı ya, sürekli peşinden koşuyordu. Bu daha İstanbul'dan dışarı çıkmadı. Biyografisine Londra falan yazmış. Güya Londra'da üniversite okuyor!"

Ona inanamayarak baktığımda, "Ne?" diye sormuştu. Başımı iki yana sallayıp yakınlaşmakta olduğumuz yazlığa baktım. İstemsizce yutkunup kaşlarımı çattığımda aklıma birkaç bir şey gelir gibi olmuştu. Bu evi gece vakti görmüşçesine bir duygu vardı içimde sanki. Bu düşünce neyin nesiydi ki böyle? Ben hiç buraya akşam vaktinde gelmemiştim. Hatta sadece bir kere, onda da gündüz vakti gelmiştim o kadar.

Yazlığın önüne geldiğimizde Defne, "Ay, benimki burada mı kalıyor yani? Evde midir ki? Beni görünce ne yapacak acaba?" diye şakımaya başladığında elimle onu susturdum. Bahçe kapısını açıp içeri girdiğimde üzerime hücum eden Kahve'yle tekrar kapıyı kapatıp dışarı çıkmaya mecbur olmuştum. Kalbim ağzımda atmaya başladığında Kahve bahçe kapısının önünde havlamaya devam ediyordu. Defne eliyle kapıyı sıkıca kavrayıp açılmasını önlerken ben geri çekilmiştim.

Sarı evin kapısı açıldığında Yusuf'u görüp rahatlamıştım. Kahve'yi sakinleştirip bize kapıyı açtığında hâlâ korktuğum için içeri girip girmemek arasında tereddüt ediyordum. Yusuf , "Bu ne güzel sürpriz," diyerek elini Defne'nin omuz hizasına getirdi ve içeri girmesini sağladı.

Bana döndüğünde yutkundum. Âdeta cam renginde olan gözleriyle gözlerimiz kesiştiğinde eliyle geçmemi işaret etti. "Gül, geçsene."

Gözlerim etrafta gezindikten sonra, "O gitti mi?" diye sordum.

Başını sallayarak gülümsedi. "Korkma, Gül. Hadi gel."

Yusuf'un güven veren tavrından sonra içeri girdim. Bizi başım yaralandığında oturduğumuz yere getirdiğinde anılar tekrar beynime hücum ediyordu.

Nart'ın geçen oturduğu yerde Defne oturmuştu. Gülümsemeye başladığımda kendimden geçmiştim. Defne ve Yusuf bana deliymişim gibi bakmaya başlayınca silkindim.

Yusuf'a doğru, "Dün geceyi hatırlamıyorum. Anlatır mısın?" dediğimde gözleri önce bana, sonra ise Defne'ye yönelmişti. Tekrar bana döndüğünde omuz silkti.

"Dün gece benim masama geldiğinde yere düştün. Seni fark edip dışarı çıkardım ve evine getirdim."

Ensemi kaşıyarak emin olmak için, "Yani direkt eve geldik öyle mi?" diye sordum.

Onaylayan bir mırıltı eşliğinde, "Tabii. Başka nereye gidebilirdik ki?" deyip kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi.

Sessizce kalkıp zoraki gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek, Gül. Yalnız bir daha içmezsen sevinirim."

Omuz silkip, "Aklımda bulundururum," dedikten sonra Defne'ye baktım.

Yusuf, "O kalabilir mi?" dediğinde Defne gözleriyle defolmamı söylüyordu. Onlara el sallayıp evin çıkışına ilerledim. Gözlerim eve yöneldiğinde onun orada olup olmadığını merak ediyordum. Merakıma ne anlam yükleyeceğimi bile bilmeden bu halde olmam ne kadar doğruydu acaba? Sahile doğru yürürken içimden bir his onun orada olduğunu söylüyordu.

Kayalık alan tüm ihtişamıyla denize doğru uzanırken ilk defa geldiğim gün Yusuf'un Nart'ı itmesiyle Nart'ın bana çarpması ve birlikte suyu boylamamız aklıma geldi. O günü berbat ve lanetli olarak adlandırmıştım, ancak öyle olmadığını yeni fark ediyordum.

Kayalığa ulaştığımda hızla tırmanmaya başladım. Onu görünce içimin âdeta titreşim modunda olan telefon gibi titremesi bir olmuştu. Kalbim, yerinden memnun değilmiş gibi çırpınıp yerini değiştirmek istediğinde ayakkabılarımı çıkardım ve elime aldım. Yanına doğru ilerlemeye başladığımda düşmemek için mücadele ediyordum. Attığım her adımda kalbim daha çok delirmeye başlıyordu. Özgürlüğe kavuşmak için çırpınıyordu sanki.

Geldiğimi fark etmiş olsa bile çaktırmıyordu. Ayakkabılarımı bıraktıktan sonra yanına oturup ayaklarımı denize doğru sarkıttığımda bana döndü.

Yüzünü görür görmez nefesimin kesildiğini hissettim. Ne yapacağımı dahi bilemezken karşısına çıkmam büyük bir aptallık göstergesi olmalıydı. Ona bir şey söylemeliydim.

"Merhaba."

Ağır biçimde başını salladı. "Merhaba."

Yutkundum. "Geçen gün tam konuşamadık şu meseleyi. Adamın kim olduğunu bulabildin mi?"

Tekrar başını salladı. "Adam oldukça tanıdık biri çıktı." Gözlerini gözlerime dikti. "Samet Han."

Gözlerim kocaman olurken, "Samet Han mı?" diye sordum. "Dünya çapında oteller zinciri olan iş adamı Samet Han mı?"

Çenesini aşağı yukarı salladı. "Ta kendisi." Kaşlarını kaldırdı. "Muhtemelen otelin davetinde o da vardı. Aslında ne işi vardı bilmiyorum. Ama kaza çıkışta olmuş. Babanı hiçbir şekilde şikâyet etmemesi oldukça tuhaf. Ne

de olsa baban Taner Yılmaz'ın mimarı. Ve Taner Yılmaz Samet Han'ın en büyük düşmanı."

Kaşlarımı çattım. "Bunları nereden biliyorsun?"

Dudağını kıvırarak alaycı gülümsemesini takındı. "Ben tüm sosyetenin canını emanet ettiği iki ünlü cerrahın oğluyum. Hani dedin ya vurulan kişiye başhekim müdahale etmiş diye. O hastanenin sahibi ve başhekimi Süleyman Hakyemez. Yani benim babam. Ve babam annemin aksine sadece VIP odalarda kalan özel insanları tedavi eder. Bu yüzden babanın vurduğu kişinin sosyeteden olduğunu önceden anlamıştım. İsmini bulmak hiç zor olmadı."

Duyduğum şeylerle şoka girerken Nart ifademi umursamadan devam etti. "Şimdi buradan önemli bir soru doğuyor. Babanı neden şikâyet etmedi? Ve bunun bence gayet mantıklı bir açıklaması var." Sorarcasına baktığımda devam etti. "Babanla bir anlaşma yapmış olmalı. Çünkü Samet Han karşılıksız iyilik yapacak adam değildir."

Kaşlarımı çattım. "Babam sözleşmesine ihanet ederek birkaç iş yapmış olabilir." Yutkunarak gözlerimi gözlerine kaldırdım. "Yani Samet Han'la çalışma ihtimali yüksek görünüyor böylece."

Gözlerini kıstı. "Bunları ona sormak en doğru seçim gibi görünüyor."

Gergin bir ifadeyle, "Eğer babam onunla çalışmışsa işi tehlikeye girmiş demektir. Babam için mimarlık, prestij her şey demek. İşini kaybedemez. Buna sebep olamam," dedim tek nefeste.

Başını iki yana salladı. "Senin şu etrafa tehditler savuran erkeklik yoksunu sevgilinin kuru iftiralarına inanmıyorum açıkçası." İkinci kez göz kırptı. "Tüm düğümleri biz çözeceğiz."

"Yardım edecek misin?"

Başını sallayarak, "Canım sıkılıyor diye," dedi. "Yapacak işim yok. Hem macera olur bana da."

Sırıtarak, "Diyorsun?" diye mırıldandım.

Gülümseyerek, "Diyorum," dedi kendinden emin sesle. "Hatta hemen Samet Han'ın yanına gidiyoruz. Şu an otelindeki kral dairesinde dinlendiğine eminim."

Kirpiklerimin altından ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Kendine has konuşma tarzıyla insanı etkisi altına almak konusunda âdeta uzmandı. Birkaç dakika pürdikkat ona bakarken Nart da ifademi izliyordu. İkimiz de kıpırdamadan birbirimize bakarken gelen bir dalga kayalığa sertçe çarpmış ve sarkıttığımız ayaklarımıza değmişti. Suyun tenimize temas etmesiyle eş zamanlı olarak her ikimiz de irkildik. Nart ayağa kalkarak kaygan kayalıkta dimdik durdu ve bana elini uzattı. Tebessüm ederek elimi avucunun içine koydum. Aynı anda avucunun sıcaklığının verdiği etkiyle bedenim titrer gibi olmuştu. İçimden sıcak bir gıdıklanma dalgası geçerken iç çekip ayağa kalktım ve elimi avucundan çektim.

Dalgaların çarpıp kayganlaştırdığı kayalıkta ilerlerken bir an düşer gibi oldum. Fakat aynı anda Nart belimi tutarak tekrar dengemi sağlamama yardımcı oldu. Kalbim teklerken omzumun üzerinden geriye baktım. Serseri gülüşünü göstererek göz kırptığında kalbim durur gibi olmuştu. Gözlerimi yumup açarak dikkatlice ilerledim. Bu sefer Nart her iki elini belime temas etmeyecek şekilde iki yanda tutuyordu. Bu hareketi nefesimin kesilmesine sebep olduğunda başımı eğdim. Nart kayalıktan zıplayarak inerken kollarını açıp inmemi işaret etmişti. Tereddüt ederek kollarına doğru kendimi attığımda beni sıkıca tuttu.

Kapattığım gözlerimi açtığımda oldukça yakın olduğumuzu yeni idrak edebilmiştim. Yüzlerimiz arasında varla yok arası bir mesafe kalırken gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Şu an dünya dağılsa umursamadan bu şekilde sonsuza kadar kalabilecek gibiydik sanki.

İçimde varlığından haberdar dahi olmadığım duygular çatışmaya başladığında sesli şekilde yutkunup ayaklarımın da yere değdiğinden emin olduktan sonra kendimi geri çektim. Nart beni tuttuğu kollarını iki yanına getirerek ifadesiz yüzüyle sol tarafı işaret etti ve önden ilerlemeye başladı.

Kaldıkları yazlığa doğru ilerlerken soluklarımı düzene sokmak için büyük bir çaba gösteriyordum. Birkaç dakika sonra yazlığın önüne geldiğimizde Nart kapının önüne park ettiği *BMW*'sini uzaktan kumandayla açıp sürücü koltuğuna geçmişti. Onun hemen ardından arabaya bindiğimde oldukça seri şekilde motoru çalıştırıp anayola sürmüştü.

Sıcaktan bunaldığımda, pencereyi açmak için hareketlendim. Ancak aynı anda, "Klimayı açıyorum," diyerek beni durdurdu. Başımı tamam anlamında sallayarak tekrar önüme döndüm. Bu sefer ise gözümü rahatsız eden gün ışığıyla yüzümü buruşturdum. Nart ise sanki devamlı benim surat ifademi kontrol ediyormuş gibi hemen, "Torpidoya bak," diyerek beni yönlendirmişti.

Dediğini yaparak torpidoyu açtığımda oradaki güneş gözlüğünü bularak hemen takmış ve rahatça arkama yaslanmıştım.

Nart alayla, "Rahat ettirebildim mi sizi hanımefendi?" diye sorduğunda dudağımı kıvırdım.

"Eh," Ona dönerek gülümsedim. "İdare eder."

İçten şekilde gülerek yola odaklanırken, "Şarkı açabilir miyim?" diye sordum.

Anında başını onayla salladığında elimi uzatarak radyoyu açtım. Birkaç yabancı şarkıyı es geçerken üçüncüde durup sırtımı koltuğa yaslamış ve bildiğim şarkıyı dinlemeye koyulmuştum.

Ben yine yollara,
Düştüm yine zorlara.

Hem korkak, hem gözü kara,
Uçlardan uçlara...

Şarkının sözlerinde kendimi bulurken başımı çevirip deniz manzarasına baktım.

Ben yine taşlara
Vurdum deli başımı.
Sürüklüyorum kendimi
*Tesadüf aşklara...**

"Tesadüfi Aşk"ı duyar duymaz aklıma gelen anıyla bir an uykuya dalar gibi oldum. Aklıma gelen anı Nart'ın tesadüfen bana çarpıp her ikimizin denizi boyladığı an olmuştu. Tesadüflerin varlığına inanmayan biri olarak bir tesadüfün beni götüreceği yerlerin iyi olmasını nasıl dileyebiliyordum peki? Nasıl bir tesadüf sonucunda tanıştığım birini kendi umudum olarak görebiliyordum?

Derin nefes alarak Kemer'e kadar sessizliğimi koruyordum. Nart da benim gibi sesini çıkarmadan arabayı sürerken gerginlikten tırnaklarımı avucuma bastırıyordum.

Kemer'e vardığımızda Nart arabayı Samet Han'ın oteline sürerken bir an cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Kimin aradığını tahmin etmek hiç zor değildi. Arayanın annem olduğuna emin olduğum için açarken, "Efendim, Şebnem Sultan?" dedim.

Babam, "Bu sefer arayan Sultan Ahmet," diyerek kahkaha atarken bir an nefesim kesilir gibi olmuştu. Onun gibi hayat dolu bir adamın kendi çalıştığı yere ihanet edebileceği düşüncesi oldukça ağırdı. Fakat artık katil olmadığını bilmek içimi oldukça ferahlatıyordu.

Gözlerimi kapatıp açarak, "Nasılsın, baba?" diye sordum.

"İyiyim, Prenses. Dün görüntülü konuşacaktık hani? Aramadın. Annen delirdi."

---

* Sertap Erener, "Tesadüfi Aşk".

Başıma şaplak atarak, "Kusura bakmayın," dedim mahcup tonla. "Unutmuşum."

"Sorun değil. Keyfine bak sen. Öpüyorum, Prenses."

"Ben de baba."

Telefonu, kapattıktan sonra iç çekerek kucağıma bıraktığımda Nart, "Babana düşkünsün, ha?" diye sordu.

Başımı onayla salladım. "Evet."

"Bunca yıl nasıl içinde tuttun bu kadar şeyi? Anlamış değilim."

Sakin sesle, "Kaç kere bağıra bağıra haykırmak istedim, bilemezsin. Ama korktum. Babamın başı belaya girer. Herkesin gözünden düşer diye tuttum içimde," dedim.

Boğuk sesle, "Çok güçlü bir kızsın sen," dedi. "Samimi söylüyorum. Bunlar on altı yaşında kızın kaldırabileceği şeyler değil. Fakat sen yıllardır içinde tutmayı çok güzel başarmışsın."

Başımı iki yana salladım. "Ben güçlü biri değilim. Yanlış yorumluyorsun."

Kendinden emin sesle, "Gayet güçlüsün. Kendini aciz gibi tanımlama sakın. Öyle olmadığını görebiliyorum."

"Gerçekten görebiliyor musun?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Herkes sana bakıyor. Ama ben görüyorum, Yeşil. Gözbebeklerin titriyor. Gözlerinde nice depremler var. Ve en büyük enkazı da sensin."

Cümleleri kalbimin ritmiyle oynarken bakışlarımı ondan kaçırıp cama yönelttim. Ve o anda otele vardığımızı anladım. Nart sahile inen yoldan devam edip, sonrasında otelin önüne park etti. Birlikte arabadan çıkarken araba anahtarlarını valeye teslim ederek otele giriş yaptık. İhtişamlı otelin içinde kendimi oldukça küçük görmüştüm nedense. Bu zamana kadar gördüğüm en büyük otel olmalıydı.

Nart resepsiyona giderken peşinden ilerledim. Kendin-

den emin şekilde resepsiyondaki kıza, "Samet Han'la görüşeceğim," dediğinde kız dondu.

"Nasıl?"

"Samet Bey'le görüşeceğim."

Kız, "Efendim, kimsiniz? Kendisinin haberi var mı?" diye sordu.

"Yok. Arayıp Süleyman Hakyemez'in oğlu geldi derseniz inecektir."

Esmer kız tereddüt ederek telefonla odayı arayıp Nart'ın dediklerini tekrar etmiş ve sonrasında, "Beyefendi, sizi restoran bölümüne almamızı belirtti. Kendisi de iniyor," demişti. Nart başını sallayarak restoran bölümüne ilerlerken büyük adımlarına ayak uydurmak için verdiğim çabalar sonucunda neredeyse dengemi kaybedip yere kapaklanacaktım.

Otelin restoranına geçtiğimizde cam kenarındaki yerlerden birine oturduk. Garson geldiğinde Nart bana dönerek ne istediğimi sorarcasına baktı. Başımı iki yana salladığımda, "Buranın dondurması güzel oluyor. Bize güzel bir şeyler getir, koçum," dedi garsona. Garson yanımızdan uzaklaştığı sırada restoran kapısından içeri orta yaşlarda bir adam girmişti. Samet Han, onun hep üzerinde gördüğüm takım elbiselerden farklı olarak dizlerinin üzerine gelen lâcivert şortu, aynı renkteki tişörtü ve beyaz spor ayakkabılarıyla oldukça farklı şekilde karşıma çıkmıştı. Saçlarına düşen beyazlar dışında mavi gözleri onu oldukça karizmatik gösteriyordu. Kibirli ifadesi eşliğinde gözleri restoranı taradı ve aynı anda bizim masaya ilişti. Adımlarını tam üzerimize doğru atmaya başladığında kalbim boğazımda atıyordu resmen.

Masanın önünde durduğunda, Nart ayağa kalkıp adama el uzattı. "Nart Hakyemez."

Samet Han onu baştan aşağı inceleyip dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Memnun oldum, evlat."

Ardından bana döndü. Yüzüme tebessüm yerleştirerek, "Gül Özdemir," deyip elimi uzattım.

Elimi sıktıktan sonra, "Özdemir?" diye sordu düşünceli sesle.

Yutkundum. "Ahmet Özdemir'in kızı."

Samet Han'ın tek kaşı havalanırken bir kahkaha patlatıp sandalyeye oturdu. Nart'la birbirimize anlamaz gibi bakarken biz de onun gibi oturmuştuk.

"Hakyemez ve Özdemirler tanışıyor muydu? Yoksa sevgili misiniz?" Nart'la birbirimize irileşen gözlerle baktığımızda tekrar kahkaha attı. "Demek değilsiniz. Her neyse. Çocuklar, merak ediyorum da neden benimle görüşmek istediniz?"

Nart dirseğini masaya yaslayıp konuya girmek istediği sırada garson getirdiği dondurmaları önümüze koyup, "Efendim, siz bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Samet Han benim çikolatalı dondurmamı işaret ettiğinde garson başını sallayıp gitmişti. O gittiğinde Nart, "Yıllar önce yaşanmış bazı şeyler hakkında bilgi almak istiyoruz," dedi tek nefeste.

Elimle onu durdurdum. "Yıllar önceki kazada babamdan neden şikâyetçi olmadınız?"

Samet Han hiç duraksamadan sanki bu soruyu bekliyormuş gibi sırıttı. "Çünkü senin babandan şikâyetçi olmak için aptal olmam gerekirdi."

"Anlayamadım?"

Sırtını sandalyeye yaslayarak gelen dondurmasını eline aldı ve kaşıkladı. Yüzünden silmediği gülümsemesiyle birlikte, "Birincisi, baban beni Hakyemezlerin şu meşhur hastanesine götürdü. Bunu yapmayıp kaçabilirdi. Ama yapmadı. İkincisi, baban gibi bir mimarın elime düşmesi benim için büyük şanstı. Bu oteli görüyor musun? Bu otelin mimarı baban. İsim olarak adı geçmiyor belki ama mimar o."

Nart, "İsmi, başka bir şirketle çalıştığı için mi geçmiyor?" diye sorduğunda Samet Han dondurmasından büyük kaşık alarak ağzına götürdü.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Gerçekten o adamı anlayamıyorum. Kaç kere aldığı maaşın on katını teklif ettim. Ama şirketten ayrılıp benimle çalışmadı. Kaza olduğunda mecbur kalıp bu otelin mimarı olmayı üstlendi. Yoksa onu bile yapmazdı."

Derin nefes aldım. "Peki, bunlar açığa çıkarsa babamın prestiji zedelenir mi?"

Samet Han bu sorumla beraber dondurmasını masaya bırakıp bana baktı. "Kimin umurunda? Prestij Anka Kuşu gibidir. Her zaman küllerinden yeniden doğmayı başarır. Prestiji zedelense bile ben senin babanı başmimarım yapmak istiyorum. Yıllardır tek isteğim bu."

Nart, "Gül, yıllardır babasının yaptığı kaza ve işi dışında yaptığı uğraşlar yüzünden tehdit ediliyor. Babasının çarptığı kişiyi -yani sizi- bulmak kolay olmadı. Bunların açığa çıkmasından sonraki süreç bizim için belirsiz. Ahmet Özdemir'in adına leke gelmesini kesinlikle istemiyoruz," dedi ciddi sesle.

Samet Han gülümsedi. "Anlıyorum. Gül, sen bu işleri bilmiyorsundur muhtemelen. Ve sen de öyle Hakyemez. Sizi temin ederim ki bu hiç büyük bir problem değil. Hem Taner Yılmaz'ın babanı kovduğu gün o benim mimarım olacak. Yani baban ne işsiz kalacak ne de prestijine zarar gelecek. Merak etme."

Nart çenesini sıkarak, "Peki, size çarptığı gece alkollü müydü?" diye sordu.

"Sanırım. Kaza gerçekten mühim değil. Hiçbir zaman şikâyetçi olmayı düşünmedim."

Dudaklarımı yalayarak, "Bana yıllardır babamın çarptığı kişinin öldüğü söylendi," dedim.

Samet Han elini salladı. "Sen de çok safmışsın. Sadece ayağımdan ameliyat oldum. Süleyman Hakyemez hayatında hiç o kadar basit bir ameliyata girmemiştir muhtemelen."

Öğrendiklerimle rahatlayıp Nart'a döndüm. Bana gülümseyerek bakıyordu. Gözlerimi yumup açarak bu anın hayal olmadığından emin olduğumda birbirimize bakmaya devam ettik. Kahverengi gözlerinden yeşil gözlerime doğru inanılmaz bir elektrik akarken tüm ölü hücrelerim canlanır gibi olmuştu.

Samet Han, "Çocuklar, Hint filmlerindeki gibi yarım saat bakışmaya devam etmeniz çok romantik olurdu ama dondurmalarınız eriyor," dediğinde irkilerek önümdeki dondurmaya baktım. Dediği gibi gerçekten erimişti. Kaşığı elime alarak dondurmadan ağzıma götürdüğümde Nart'ın dediği gibi güzel olduğunu anlamıştım. Başımı kaldırarak gülümsediğimde yüzünde kendinden emin bir ifade peyda olmuştu anında. Kaşlarını *ben demiştim,* der gibi havalandırdığında Samet Han ayağa kalktı.

"Size doyum olmaz, çocuklar. Ben artık kalkayım. Babalarınıza selam söyleyin."

Nart'la ayağa kalktık. "Sorularımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Bana bakarak gülümsedi. "Seni tehdit eden her kimse ona kanma. Gerçekleri esas ağızdan dinledin."

Onu onaylayarak elini sıktığımda, Nart'la da el sıkışıp arkasını dönmüş ve gitmişti.

Üzerimden yılların yükü kalkmış gibi yerime oturduğumda Nart, "Bu adamı sosyetede neden sevmediklerini anladım," demişti.

"Neden?"

"Çünkü adam gibi adam."

Güldüm. "Sosyete antisi misin benim gibi?"

"Anti demek hafif kalır. Nefret ediyorum hepsinden."

Başımı sallayarak, "Dondurma güzelmiş," diye mırıldandım.

"Pek dondurmaya benzemiyor," diyerek kaşığını daldırıp yüzünü buruşturdu. Ardından bana döndü. "Kalkalım mı?"

Onayladığımda Nart hesabı istedi. Garson yanımıza gelerek, "Hesabınızı Samet Bey ödedi," dedi.

Nart kaşlarını kaldırarak yüzünde tuhaf bir ifadeyle ayağa kalktı. Peşinden ilerlerken otelden çıkmıştık. Vale arabayı getirmek için hareketlendiğinde yan yana durarak arabayı bekledik.

Nart, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Artık hiçbir zorunluluğum olmadığına göre onunla alakamı keseceğim."

Başını eğerek, "Bilmediğim başka bir şeyin olduğundan adım gibi eminim," dediğinde tepkisiz kalmak için büyük çaba verdim. Nitekim ona daha fazlası olduğunu anlatmam ne kadar doğru olurdu bilmiyordum.

Araba geldiğinde, "Her neyse," diyerek geçiştirdi. "Anlatmak zorunda değilsin."

Arabaya binip oldukça sessiz bir yolculuk yaptık. Evin önüne geldiğimizde Nart'a dönerek, "Teşekkür ederim. Gerçekten. Sen olmasaydın ben hâlâ aynı durumda kalacaktım," dedim.

Nart gülümsedi. "Yani seni kurtardım?"

"Evet."

"Yani kahramanın sayılırım?"

"Hayır."

Cevabıma gülerek başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Önemli değil. Dediğim gibi canım sıkılıyor diye yardım ettim."

"Yine de teşekkürler."

Göz kırparak, "You're welcome,"* dediğinde yanaklarıma bir alev hücum etmeden hemen önce kendimi arabadan atmıştım. Böyle hissetmem ne kadar doğruydu ki? Şeyma gibi kızarmam, Aslı gibi heyecanlanmam... ne kadar doğruydu?

Sıcaklığını almak için elimi yanaklarıma götürüp derince nefes aldığım sırada, Nart arabadan indi.

"Yeşil?" Sanki ismim buymuş gibi anında arkamı döndüm. Nart sağlam adımlarla yanıma yaklaşırken attığı her adımda kalbim biraz daha fazla tekliyordu. "Artık hiçbir zorunluluğun kalmadığına göre neden kaçıyorsun?"

Gözlerimi aşağı indirerek, "Ne kaçmasından bahsediyorsun?" diye sordum ürkekçe.

"Benden kaçıyorsun. Özgürlüğüne yeni kavuştuğun için mi?"

"Kafesimden yeni çıktığım için."

"Ama sen yaralısın. Kanatlarından kan damlıyor."

Başımı kaldırarak ona baktım uzun süre. "Kendimi iyileştireceğim ben."

Bir adım atarak tam önümde durdu. "Ben kanatlarını sarsam olmaz mı? Ya da seni kendi kanatlarımın altına alsam? İnan bana çıkmak istemezsin hiç."

Dağınık saçlarına bakarken parmaklarımı onun saç tutamlarında dolaştırma isteği zihnime yerleşti. Bu düşünceyi kovmak için ne kadar çalışsam da kalbim ve zihnim buna izin vermedi. Başımı eğdim. Utançtan yanan bedenim, titreyen bacaklarımla nasıl ayakta durduğumu dahi bilmiyordum.

Göz kapaklarımın üzerinden bana baktığını bilmek bile, bedenimden sağlam bir titreme dalgasının geçmesine sebep olurken Nart sanki halimi anlamış gibi, "İçeri geç. Senin için zor bir gün oldu," deyip önümden çekildi.

Ve ben o an ona âşık olmuştum.

---

* Rica ederim.

VIII

"Tebessüm"

Bu kadar çok şey yaşayıp hepsinin bitiminde kendimi, bambaşka bir duygu yoğunluğunun içinde bulmam kadar ironik bir durum daha olamazdı sanırım. Kalbim varlığını her hissettiğinde göğüs kafesimi yırtarcasına çarpmaktan hiç çekinmiyordu.

Boğazımın düğümlenmesine, kalbime sivri uçlu kemiklerimin saplanmasına neden olan bu duyguya aşk diyebilir miydim? Sahi, aşk neydi? Yıllarca onun varlığından habersiz sürdürdüğüm hayatıma böyle ansızın girebilecek kuvvette bir duygu muydu aşk?

Bu kadar yıkımın altından tek parça halinde çıkmamı sağlayan adama neredeyse tüm hayatımı borçluydum. Şu an gerçekten nefes aldığımı hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp açarak bahçe kapısını ittim ve içeri girdim. Taşlık yolda ilerlerken Aslı'yı fark etmem birkaç saniye sürmüştü sadece. Bahçedeki çiçekleri ve ağaçları sularken dalmış gibiydi. Öyle ki alnından damlayan terlerin farkında bile değildi.

Yavaşça yanına yaklaştım. "Aslı?" diye seslenip koluna dokunduğumda irkilip geri çekildi.

"Ha?"

Yüzündeki üzgün ifadeye bakarak iç çektim. Serkan'ın ona karşı tavrı etkisini göstermişti büyük ihtimalle.

"İyi misin?"

Dolan gözlerini gözlerime kilitlediğinde, "Değilim,"

dedi. "Metin'in evine geçmişler. Erkan haber verdi."

Aniden sinirlenip dişlerimi sıktım. Bunu Metin'in istediğini biliyordum. Serkan en fazla birkaç gün orada kalıp ardından yine Aslı'nın yanına dönerdi ama Metin onu kalıcı olarak kendi yazlıklarında kalmaya ikna etmeye çalışıyor olmalıydı. Her ne kadar Serkan'la kavgalı olsam da öfkeyle söylediği şeyler yüzünden onu silemezdim. Serkan öfkeyle hareket edip sonrasında pişman olan biriydi ve birkaç gün sonra geri dönüp özür dileme ihtimali oldukça yüksekti. Metin'in etkisi olmasa Kemer'e gitmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordum.

Aslı'ya son kez baktıktan sonra içeri geçmiştim. Serkan'la kavga ettiklerinde ona dokunulmasını istemezdi. Hepimiz buna saygı duyardık ve onlar barışana kadar onu kendi haline bırakırdık. Şimdi olduğu gibi...

Eve girdiğimde burnuma gelen kokular eşliğinde ayakkabılarımı çıkardım. Çıplak ayakla mutfağa girdiğimde Şeyma yine iş başındaydı. Beni gördüğünde eğilmiş olduğu fırından gözlerini ayırıp döndü. Doğrulup, "Gelsene," dedikten sonra sandalyeye oturdu. Yanına oturduğumda ellerini birleştirmişti. "Erkan'la konuştum. Kemer'deler."

Alayla, "Kimin fikriymiş?" diye sorduğumda dudak büktü.

"Erkan'ın gönülsüz olduğunu biliyorum sadece."

Başımı onayla sallayıp fırına baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Lazanya." Gülümseyerek onu öptüğümde bana şaşkınca bakıyordu.

Eliyle yanağını silerken, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Açlıktan ölmeyeceğim için." Ayağa kalkıp üstümü değiştirmek için yukarıya çıktığımda gelen şarkı sesiyle yüzümü buruşturdum. Odamın kapısı kapalıydı. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdiğimde Defne'nin deliler gibi dans ettiğini gördüm. Dans ettiği şarkıyı bilmiyordum, ancak İngilizce

olmadığının farkına varmıştım. Benim geldiğimi hissederek arkaya döndüğünde sarı saçları savruldu. Gülerek elimden tutup beni kendine doğru çekti ve zıplamaya başladı. O çılgınlar gibi dans etmeye devam ederken kaşlarımı çatıp elimi elinden çektim. Hiçbir şeyi umursamadığını daha az belli etseydi iyi olurdu bence. Ondan uzaklaşıp ahşap masanın üzerinde duran bilgisayardaki şarkıyı kapattım.

"Hey!" diye bağırıp tam yanımda belirdi. "Çirkin fotoğraflarını koyayım mı *Instagram*'a?

Ona yüzümü buruşturarak baktıktan sonra koluna çimdik attım. "İstediklerini aldım. Bir canım kaldı be!"

Gözlerini kısarak başını iki yana salladığında saçları yüzüme çarpmıştı. "Pasta da yazmıştım, almamışsın."

Aciz çıkan sesimle, "Gider alırım. Ama sileceksin hepsini," dediğimde gülümseyerek hızla başını sallamıştı. Eliyle saçlarını geriye doğru ittiğinde ona baktım. Defne böyle şeyler yapsa bile iyi kızdı. Gülüşlerinin altında yatan acısını yok etmek için bu şekilde davrandığını biliyordum. Kimsenin ona acımasını istemediği için mutlu görünümü sergilerdi herkese. Fakat bu sahte mutluluğu annesinin fotoğrafını görene kadar sürerdi.

Ben dolabın karşısına geçip kendime pembe bir takım çıkarırken onun yatağın üzerine oturup düşüncelere daldığını gördüm. Ben üstümü değiştirirken o dalmıştı. Önüne gelip elimi salladığımda ağzından bir nida dökülmüştü. Sanki onu daldığı bir rüyadan uyandırmışım gibi bana hayretle bakmaya başladı.

"Ne düşünüyorsun?"

En son bekleyeceğim cevabı verdiğinde bu sefer şaşıran ben olmuştum. "Akşam ne giyeceğimi düşünüyorum."

"Sen delisin." Beni onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra dolabımın yanındaki ahşap dolaba ilerledi. Bu dolabı diğer odadan getirmiştim tek başıma. Defne'nin do-

labımı istila etme ihtimali bile beni delirtebilirdi. Dolabın kapaklarının açılma sesi geldiğinde onu izliyordum. Kıyafetlerine dikkatle bakarken bir yandan da elini askılarda dolaştırıyordu. Kırmızı, mavi, lacivert elbiseleri yatağa dizdikten sonra tekrar dolabın karşısında oyalandı. Aniden gözleri irice açılırken tepkisini izliyordum. Elini askıya götürüp elbiseyi eline aldı ve hayran olmuş gözlerle onu izledi. Üzerine tutup bana döndüğünde yüzünde güller açıyordu resmen.

"Çok güzel değil mi?"

"Eh işte," diyerek mavi elbiseyi inceledim. Üst kısmı kapalı olsa da oldukça kısa bir elbiseydi. "Kısa değil mi?"

Gözlerini devirdikten sonra elbiseyi çevirdi. Sırtında çok az bir dekolte vardı. Memnuniyetsiz tavırla, "Rahibe gibi davranmayı kes," dedi.

"Yine de kısa bence. İlk yemek için fazla iddialısın."

Bana göz kırparak omuz silkti. "Ben her zaman iddialıyım, bebeğim." Kapı açıldığında içeri giren Şeyma direkt olarak Defne'nin kıyafetine bakmıştı.

"O kıyafeti çekiştirmekten çocukla konuşmaya fırsat bulamayacaksın." Kollarını göğsünde birleştirip alayla ona bakarken Defne de yanaklarını şişirerek kıyafeti üzerine tuttu tekrar.

Defne çemkirerek, "Ben giydiğim şeyleri çekiştirmem bir kere. Hem siz ne anlarsınız be!" dediğinde Şeyma'yla birbirimize bakıp dışarı çıktık. Zaten akşam makyaj yaptırmak için bize yalvaracaktı.

Mutfağa indiğimde hazırlanan masayı görüp acıktığımı hissetmiştim. Sabah kahvaltı da etmediğim için karnımda ziller çalıyordu resmen. Şeyma, Aslı ve Defne'ye seslendiğinde Aslı eve girmişti. Üstü başı toprak içindeydi. Duş alıp uyuyacağını belirttiğinde hiçbir şey söylemedik. Israr edilmesini sevmediğini herkes biliyordu.

Yerime geçtiğimde Şeyma son kez masayı kontrol etti

ve tekrar Defne'ye seslendi. Tabağıma lazanya aldıktan sonra vişne suyu doldurdum bardağıma. Defne içeri girene kadar tabağımla bakışmam sürmüştü. O içeri girdiği an yemeye koyulmuştum. Şeyma'nın elinden çıkan yemeklerin ayrı bir tadı olduğu bir gerçekti. Her ne kadar annem benim için yemek konusunda dünyada birinci aşçı olsa da Şeyma'nın ikinci olma şansı oldukça yüksekti.

Yemeğimizi yedikten sonra Defne bulaşıkları yıkamış, ben de kurulamıştım. Mutfağı temiz şekilde arkamızda bırakarak salona geçtiğimizde Şeyma Erkan'la mesajlaşıyor, Defne ise tırnaklarına oje sürüyordu. Krem rengindeki ojeyi özenle tırnaklarına sürüşüne bakmaktan pek zevk almadığım için televizyonu açtım. Kafamı dağıtmalıydım. Onu düşünmemenin tek yolu buydu. Fakat bir türlü başarılı olamamıştım. Mantığımın olduğu o boşluğa yerleşmişti sanki.

Onun yanında varla yok arası olan cesaretim yanıp küle dönüyordu sanki. Dilim tutuluyordu. Bana yaklaştığında, nefesini yüzümde hissettiğimde kendimi ona bırakmıştım. Beni zincirlemişti sanki. Kıpırdamaktan acizdim yanında.

Akşama kadar kendimi saçma düşüncelerle boğmuş ve düşüncelerimden daha saçma bir filmle günü taçlandırmıştım. Saat ona yaklaşırken salonun kapısında beliren Defne'ye baktım. Arkasında Şeyma da göründüğünde istemsizce gülümsedim. Şeyma Defne'nin saçlarını yandan dağınık şekilde toplayıp sağ omzuna sarkıtmıştı. Makyajı elbisesinin aksine iddialı değildi. Bana doğru geldiğinde onu daha yakından inceledim. Elbise tahmin ettiğimiz gibi kısaydı. Bununla ilgili fazla yorumda bulunmadım. Mutlu görünüyordu. Elinde telefon beklerken gelen aramayla telefonu kendinden uzaklaştırdı.

"Kızım, açsana."

Gözleriyle telefonu süzdü. "Elimde telefon beklediğimi sanmasın."

"İyi de elinde telefon bekliyorsun."

Defne gözlerini kıstıktan sonra telefonu açtı ve kısaca onaylayıp kapattı. O çıkarken daraldığımı hissediyordum. Şeyma elinde telefon geri döndüğünde kahkaha atıyordu. Ona kaşlarımı kaldırarak baktığımda, "Erkan beni özlemiş, Gül! Görüşmek istiyor," diye açıklama yaptı.

"Hangi sıfatla?" diyerek onu iğnelediğimde masum bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Arkadaşım o benim."

"Nah, arkadaşın. Benim de arkadaşım. Neden beni özlemiyor, ha?" Yüzümü buruşturdum. "Git hadi. Öptürme kendini!"

Beni onaylayıp üstüne baktı. Kısa olmayan kot şortu ve beyaz tişörtüyle salaş bir görünüme sahipti. Kızıl saçlarını yandan örgü yapmıştı. Kapıya doğru ilerlediğinde nefesimi sesli şekilde dışarı verdim. Herkes mutlu gibiydi. Ben ve Aslı haricinde herkesin keyfi yerinde gibi duruyordu.

Merdivenlerden gelen sesi dinlerken aniden Aslı belirdi kapıda. "Serkan aradı! Beni görmek istiyor," deyip sevinç çığlığı attı. "Onu buraya dönmeye ikna etmeye çalışacağım. Hadi, ben gittim."

Keyfi eksilerdeki yegâne kişiyi, yani beni, alkışlayalım lütfen. İç çekerek ayağa kalktım ve elime aldığım battaniyemle verandaya çıktım. Annem ve babamla görüntülü konuşacağıma dair verdiğim sözü hatırlayıp onları aradım ve yarım saat kadar konuştuktan sonra kapattık telefonu. Annemin ve babamın yüzünü görmüş olmanın verdiği huzur ve ağır basan uykuyla mayışırken yüzüme değen hafif meltem de üzerimde ninni etkisi yaratıyordu.

Bahçe kapısının sesi geldiğinde gözlerimi açtım. Ben Nart'ı karşımda görmenin şaşkınlığı içindeyken o çoktan gelip kanepeye oturmuştu. Yüzümü ona dönmedim. Yanımdaki varlığıyla kalbim daha hızlı atmaya başladığında, göğsümden gelen gümbürtülerin sesini kısmak için büyük

bir çaba içerisindeyim.

Yerimde kıpırdanıp battaniyeye daha çok sarıldım. Bir insan hem yanıp hem üşüyebilir miydi?

"Seni rahatsız mı ediyorum?"

Başım aniden ona döndü. Bunu düşünmesini istemiyordum, çünkü beni kesinlikle rahatsız etmiyordu. Aksine istemsizce onu yanımda görmek istiyordum, ancak bunu söyleyemezdim her halde.

"Hayır."

"Yeşil," dedikten sonra gözlerimi dikkatlice inceledi. "Eğer seni rahatsız ediyorsam bunu söylemen yeterli."

"Etmiyorsun, koyu kahverengi." Ona aynı bana yaptığı gibi gözlerinin rengiyle hitap etmemin üzerine afalladı. Yüzündeki bu ifadeye tebessüm ettim. O kadar masum görünmüştü ki bir an karşımda çocuk var sanmıştım.

"Kendimi bir anda burada buldum," diyerek iç çekti. "Sebebini bilmiyorum."

Sakin sesle, "Dert değil," diye mırıldandım.

Sessizlik aramızda hâkimiyetini birkaç dakika sürdürürken bir yaz meltemi yüzümüzü okşamıştı. Koyu kahverengi gözlerinin üzerimde olduğunun bilincindeydim ve bu yüzden yavaşça ona döndüm.

Beni gözlerinin kuytularında esir tutmak istermiş gibi incelediğinde zorlukla yutkundum. Karşısında bu denli kendimi kaybettiğimin gayet farkındaydım ve bu umurumda bile değildi. Sadece gözlerime böyle baksa yeterdi. Kendime özel bir güç seçecek olsam bu, zamanı şu anda durdurabilmek olurdu. Zaman onun gözlerinde dursaydı şikâyetçi olmazdım asla. Gözleri ölümümdü sanki. Baktıkça; soluğum yavaşlıyor, nefesim kesiliyor fakat kalbim çok daha hızlı atıyordu.

Bir süre gözlerimiz birbirine kenetli şekilde sessizce oturduk. Neden buraya geldiğini sorgulayan beynimi durdurmaya çalışan kalbim yine savaş içindeydi. Omzumda

duran iki melekten daha farklıydı onlar. İkisiyle de baş etmeye çalıştıkça kendimi çelişki içinde buluyordum hep. Çelişki bir bataklık gibi beni içine çekip dibe batırmak istiyordu sanki.

Yüzümüze yeniden değen rüzgâr eşliğinde iç çekişi kulağıma doldu. Onun nefes sesini duyduğum an kendimi bir duygu karmaşası içinde bulmuştum. Sesi kulağımdan kalbime ulaşmış gibi içimi gıdıklamıştı sanki.

Gitmesini istemiyordum. Nedenini bilmiyordum, ancak sonsuza kadar onunla burada kalabilirdim.

Nefesi bahar havası gibi içime dolup ruhumda güller açtırıyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar dinç hissediyordum. Varlığını umursamadığım kalbimin her atışını duyuyordum neredeyse.

"Özgürlüğe alışabildin mi?"

Sesiyle beraber düşüncelerden ayrılıp ona çevirdim başımı. Bana bakıyordu yine.

"Sanırım dediğin gibi yara aldım ben."

Bana düşünceli bir tavırla baktıktan sonra, "Madem yara aldın, neden hâlâ kaçıyorsun benden?" diye sordu. Sorusu karşısında bariz şekilde afalladım. Hatta ağzım açık kalmıştı resmen. Ona şaşkınca bakarken ne söyleyeceğimi düşünüyordum bir yandan da. İlk kez bu kadar açık konuşmuştu ve aniden girmişti konuya.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım belli etmeden. Kalbimin çarpıntısı buna hiç yardımcı olmasa da kendimi topladığımda, "Seni tanımıyorum bile. Kaçmam kadar doğal bir şey olamaz," diyebildim.

Dudağı yukarı doğru kıvrıldığında, "Yani beni tanısan kaçmayacaksın?" diye sordu.

Hayretle, "Bu anlamı mı çıkardın sen?" diye sorup koluna vurdum. Güldüğünde yumruğumun pek etkisi olmadığını anlamıştım.

Kolunu arkamdaki kanepe başlığına doğru uzattı. Du-

dağı hâlâ yukarıdayken, "Tabii," diye mırıldandı boğuk sesiyle. Sırtımın arkasında duran kolunu kaldırıp kucağına fırlattım. Kaşlarımı çatarak ona bakarken masum bir ifadeye bürünmüştü. "Ne?"

"Gider misin?"

Gözlerini kıstı. "Rahatsız etmediğimi söylüyordun hani?"

Kendimden emin tavırla saçlarımı arkaya doğru ittim. "Her söylediğimi ciddiye alma."

Gülümseyerek, "Tamam," dedi ve kanepeye yayıldı.

Kaşlarımı çatıp alnımı kırıştırdım ve omzuna vurdum. "Ya gitsene!"

Gülerek bana döndü. "Her söylediğini ciddiye almayacağım." Kendimden emin ifadem yok olurken gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordum. İçimden gülmek geliyordu ve ben her zaman içten davranırdım. Bunu bozmayacağım için, doğru olmadığını bilsem de güldüm. Yine birbirimize bakıp gülerken gözlerinin içinin güldüğünü fark etmiştim. Gülerken başını aşağı eğdi. O an bir şeyi fark ettim.

Gülmek ona yakışıyordu.

"Nart," diye hitap ettim kendimden bağımsız şekilde.

"Efendim?"

İçimden geçen cümleyle içim titredi. Ne düşünüyorsam ne hissediyorsam onu söylemek zorundaydım. Yıllardır zorunluluklarım yüzünden kaybolan benliğimi yeniden gün yüzüne çıkarmalıydım. Ben buydum. Cesurdum. Dürüsttüm. Yıllarca kendimden ödünler versem de olduğum kişi aslında buydu.

Gözlerimi kapatıp açarak, "Sen tuhaf ama iyi bir adama benziyorsun," dedim.

Başını yana eğerek, "Teveccühünüz," dedi yüzüne yayılan gülüşle birlikte. İltifatımın onu mutlu etmesi beni de mutlu etmişti sanki. Gülümsemesi geçici bir hastalık gibi

bana da bulaşıyordu sürekli. Onun gülümsediğini gördüğümde istemsizce gülümsüyordum ben de.

Garipti, ancak sürekli gülmesini istiyordum.

Yüzünde çoğu zaman gördüğüm aksi ifadenin yok olup gitmesini istiyordum.

O gülsün. Ve gülüşü bana bulaşsın...

Dudaklarımı ıslatarak az yıldızlı gökyüzüne baktım. "Sence ben kötü biri miyim?"

"Kendi isteğin dışında birkaç kötülük yaptıysan eğer, bu seni kötü biri yapmaz. Hatalarından ders çıkarıp bunları tekrar etmezsen, aksine tecrübe edinmiş olursun. Ve bir dahaki sefere hiçbir güç seni yenemez çünkü tecrübelerin önünde kalkan olup seni korur."

Yutkundum. "Ben yıllar önce çok kötü bir şey yaptım." Gözlerim dolmaya başladığında ona döndüm. "Sustum, Nart." Sol gözümden bir damla yaş süzülürken devam ettim. "Kardeşim dediğim adamın gözünün içine baka baka, iç sesim ona seslenirken her defasında, ben sadece sustum. Zayıflığımın kurbanı oldum."

Dikkatle beni izlerken gözlerimi sıkıca yumup açtım ve bu, birkaç damlanın yüzümü ıslatmasına neden oldu. "Dudaklarım defalarca açıldı. Ama hiç sesim çıkmadı." Kahverengi gözlerinin derin okyanuslarına dalıp boğulurken, "Kendi kendime bile söyleyemedim hiç bunu ben. Bir defa bile ağzıma alamadım beni yakan bu acı gerçeği."

Nart elini uzatarak battaniyenin üzerinden kolumu sıvazladı. "Söyleme, Yeşil. Yakma ikimizi de. Küle dönmeni izleyemem."

"Ya ben zaten külsem?"

Tebessüm etti. "O zaman küllerinden yeniden doğacaksın, sana söz veriyorum."

IX

"İstek"

Hayat, insanın vicdanıyla savaştığı bir sahaydı. Vicdanın sevgiden daha önemli olduğunu düşünürdüm hep. İçimde kök salan bu duyguyu her gün besleyip büyütüyordum bir zamanlar. Vicdan benim en değerli ağacımdı. Bu ağaç her insanın içinde vardı, ancak onun bakımı oldukça zor olduğu için çoğu onu köklerinden söküp atmayı tercih ederdi. Peki, ya onun ardında bıraktığı o boşluk? O boşluğu hangi duygu doldurabilirdi ki?

Ağacımın tek bir yaprağının bile solmasına tahammül edeceğimi sanmazdım ama yaptığım hatalar ağacımı kökünden kurutmuştu.

Her ne kadar hatalar yapsam da yolda küçük avuçlarını açıp gelip gidenlerden para uman çocukları görünce saatlerce ağlayan, zayıf bir kedi görünce ona yemek verdikten sonra bile günlerce yemek yemeyen biriydim. Mükemmel olduğumu asla iddia etmem, ancak her şeye rağmen vicdanlı olduğumu biliyordum.

Arkadaşlarım tarafından hep sevilen biri olmam da bu yüzdendi sanırım. Hiçbirine itiraz etmeyi kendime yakıştıramazdım. Hepsinin gönlünü hoş tutmaya çalışırdım.

Ama benim gönlüm hiçbir zaman hoş tutulmamıştı. Gördüğüm tek bir olay hayatımı tümüyle mahvetmişti. Sustuğum her kelime, konuşmadığım her dakika ruhumu kanatıyordu. Ve ben yıllarca yaralı bir göçebe hayatı sürmüştüm bu yüzden. Ben gerçekten nefes aldığımı ilk kez

hissediyordum. Bunun farkına varmamı sağlayan Antalya olmuştu. Neredeyse her yaz ailemle gelip sözde tatil yaptığım Antalya'nın farkına bu yıl varıyordum.

Başka dünyalar da vardı ve ben kafesimden yeni çıkmıştım...

Uçmak istiyordum, ancak yaralıydım.

Dediği gibi birinin beni sarmasına izin vermeliydim, fakat korkuyordum.

Annemsiz korkuyordum. Kafesim beni koruyordu en azından, ama şimdi o da yoktu. Korunmasızdım.

Anneme ihtiyacım olduğunu haykıran benliğime karşı direnmeye çalışıyordum hâlâ. Dışarıda annesiz binlerce güçlü insan vardı. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalı, kendi kararlarımı uygulamalıydım. Çocukluğumu Metin'le olan zorunlu ilişkimle beraber bitirmiştim. Olgun olmanın tam vaktiydi. Hazırdım. Yani sanırım.

Günler öyle çabuk geçmişti ki silkinip kendime geldiğimde saniyeler geçmiş gibiydi. Bu süre zarfında Serkan benden özür dilemişti. Özür dilediği an düşünmeden ona sarılmıştım. Erkan'la birlikte eve dönmüşlerdi. Metin ise gitmişti. Kafasını toplayıp geri dönecekmiş dediği kadarıyla. Karşıma çıkmaması içten içe beni sevindirirken yüz yüze geleceğimiz zaman kendime hâkim olamamaktan korkuyordum.

Her şey tekrar düzelmiş gibi görünüyordu. Serkan bize ailemle geldiğim yerleri teker teker gezdiriyordu. Her gün birkaç yere götürüyordu bizi. Kaleiçi'ne, Düden ve Kurşunlu Şelalelerine, Antalya pazarına, Atatürk Evi ve Müzesi'ne gitmiştik. Bunun haricinde iki kere bizi kulübe götürmüştü. Bir kere de yat kiralayıp denize açılmıştık. Neredeyse her günümüzü değerlendiriyorduk.

İki hafta...

O gecenin üzerinden tam iki hafta geçmişti. Gökyüzü-

ne bakarken sessizce çekip gitmişti. Hiçbir şey söylemeye gerek duymadan gidişini izlerken yutkunamamıştım bile. Öylece arkasından bakmıştım. O günden sonra da hiç yüzünü görmemiştim. Kayalığa gitsem belki görürdüm onu, ancak içimde en ufak bir cesaret kırıntısı dahi bulup oraya gidememiştim. Orada olacağını biliyordum ve sanırım karşılaşmaktan çekiniyordum. Zaten istese karşıma çıkardı. Demek ki istemiyordu.

Onu anımsamaktan kaçındığım için silkindim ve önüme baktım. Limonatamdan başımı kaldırdığımda Erkan ve Şeyma telefonda eski fotoğraflara bakıp gülüyor, Serkan ve Aslı ise sadece birbirilerine sarılmış şekilde oturuyordu. Defne hâlâ gelmemişti. Kendini mağazalara atmış, deli gibi babasının ve teyzesinin kredi kartını ağlatıyordu. Biz ise birkaç şey bakıp yemek yedikten sonra kendimize soğuk içecekler alarak oturmuştuk.

Erkan gülerek bana telefonu uzattığında elimle ağzımı kapattım. Fotoğrafta Erkan dilini burnuna değdirmek için büyük çabalar sarf ediyordu. Bu fotoğrafı geçen yıl kampüste otururken ben çekmiştim.

"Oğlum, sil şunları. Evde kalacaksın bu gidişle."

Dudaklarını bükerek göz ucuyla Şeyma'ya baktı. "Benim Kızıl'ım evde kalmama müsaade etmez."

Şeyma gülümsememek için büyük savaş verse de gamzeleri onun mağlubiyetinin kanıtı olmuştu. Derin çukur gamzeleri güldüğünü iyice belli ettiğinde Erkan'ın da gülüşü derinleşti.

"Sarılmak istiyorum sana be hatun! Ama sonra çok kızıyorsun."

Şeyma beyaz yanaklarının kızardığını hissetmiş gibi elleriyle kapattı yüzünü. "Susar mısın, arkadaşım?"

Erkan suratını buruştururken, "Arkadaşım ne be! Hakaret gibi. Küfür etsen daha iyiydi, Kızıl," dedi.

Onlara bakıp gülümsedim. Yıllardır birbirilerini deli gibi sevdiklerini herkes biliyordu. Yakışıyorlardı da. Ancak bir türlü sevgili olamıyorlardı işte. Erkan her fırsatta ona sarılır, yanağından öpüp kaçardı ve kıskandığını belli ederdi. Ona haykırarak aşkını ilan bile etmişti, fakat Şeyma ona güya arkadaş gözüyle baktığını bildirmişti. Erkan da Şeyma'nın onu sevdiğini biliyordu ve benim bakış açımla pek üstüne gitmiyordu. Şeyma biraz faklıydı. Sevgili olunca büyünün bozulacağını düşünürdü. Ona göre basitleşiyordu aşk. Ayrıca Erkan'ın annesi diye bir gerçek daha vardı. Selin Teyze Şeyma'yı maddi durumu yüzünden kabul etmeyeceğini açıkça kaç kere belli etmişti. Ve bu da Şeyma'nın sürekli geri adım atmasına neden oluyordu.

Yine de aşklarını yaşıyorlardı bir şekilde işte...

Serkan sevgilisinin tuttuğu elini bırakarak portakal suyuna götürdü. Diğer kolunu da Aslı'nın sandalyesine atarak, "Ömrümü yediniz, lan. Vuslat olacaksa olsun artık," dediğinde Erkan gözlerini kısmıştı.

"Bunu neredeyse her gün yengemle tartışan biri mi söylüyor?"

Kendinden emin şekilde gülümseyen Serkan, Aslı'nın saçlarından öpüp omuz silkti. "Onlar tuz, biber misali..."

"Hah!" dedikten sonra içeceğinden büyük yudumlar aldı Erkan. "Ben halimden memnunum. Sevdiğim kızın arkasından koşmak zevk veriyor." Tekrar Şeyma'ya döndüğünde kız daha fazla dayanamayıp ayağa kalkmıştı.

Ellerini yüzüne doğru sallayarak, "Ben bir tuvalete gitsem iyi olacak," dedi ve neredeyse koşar adım uzaklaşmaya başladı.

Erkan kolumdan tutarak beni kaldırdı. "Yalnız bırakma Kızıl'ımı. Hadi!" Başımı iki yana sallayarak tuvalete doğru ilerledim. TerraCity'e annemle birçok kez geldiğimiz için içini iyi biliyordum. Tuvalete girdiğimde Şeyma

yüzüne bolca su çarpıyordu. Elimle ona engel olduğum sırada aynadan bana baktı. Ela gözlerindeki ağlamaklı ifade bir anda derinleştiğinde ne yapacağımı bilememiştim. Aniden bana sarıldığında yüzündeki su damlaları birer birer omzuma ve boynuma düşmüştü. Pek şikâyetçi sayılmazdım yine de. Bana sıkıca sarılıp, "Ne yapacağım ben?" diye fısıldamıştı kulağıma doğru

Yutkunup, "İçinden ne geliyor?" diye sordum elimi sırtında dolaştırırken.

"İçimden ona sarılmak geliyor."

"O zaman neden sarılmıyorsun?"

Başını şiddetle iki yana sallayıp benden ayrıldı. "Anlamıyorsun... Biz olamayız."

Çileden çıkmışçasına, "Neden?" diye sordum. "Seni çok seviyor. Ona bu eziyeti çektirmekteki maksadın ne, Şeyma?"

Mahcup surat ifadesine bürünürken, "Her şeyin bir sonu vardır," diye mırıldandı. "Hem onun annesi benden nefret ediyor. Ben onun kesiminden değilim. Ben bununla yaşayamam ki."

Onu elimle göstererek, "Peki, bununla yaşayabilir misin?" diye sordum. "En azından denemiş olursun! Birkaç güzel anı kalır geriye. Hem Erkan anne sözüyle hareket edecek biri değil."

Öylece bana bakarken yüzünden akan su damlalarını umursamıyordu. İç çekerek çantasından peçete çıkarıp yüzünü sildim ve peçeteyi çöpe attıktan sonra tekrar önünde durdum. Kızıl saçlarını elimle geriye attıktan sonra gözlerine baktım doğruca. "Ona bir şans vermelisin. Sen de onu seviyorsun. Neden azap çekiyorsunuz ki? Gülüyorsunuz tamam ama geceleri tavanı izleyip hayaller kurduğunuzu ben biliyorum. Yapmayın bunu, Şeyma. Kavuşamayan onca insana haksızlık olur bu."

Tek kelime etmeden bana sarıldığında tekrar sardım onu kollarımla. Mutlu olmayı hak eden kişilerdi onlar ve bile bile mutsuz olmalarını izlemeye dayanamıyordum. Muhteşem bir çift olmak varken arkadaş adı altına sığındıklarını sanıp acı çekiyorlardı.

Şeyma'yla birlikte lavabodan çıktığımızda kapıda bizi bekleyen Erkan'la karşılaşmıştık. Erkan bizi görür görmez yaslandığı duvardan doğruldu ve nadiren gördüğüm ciddi ifadeyle yanımıza geldi. "İyi misin?" diyerek Şeyma'yı inceledi. "Özür dilerim."

Şeyma hiçbir şey demeden sadece başını sallayıp yanımızdan geçtiğinde Erkan'ın üzgün suratına dayanamadan koluna girdim ve onunla beraber ilerledim. Dalgın kafayla yürürken kolunu çimdikledim. "Üzülme ama Tutenstein..." Ona çok eskiden böyle hitap ederdim ve uzun zamandır bu sıfatı kullanmadığım için bana döndü hayretler içerisinde.

"Hatırlıyor musun?" diyerek yüzüne yayılan gülümsemeye izin verdi.

Başımı onayla salladım. Dudağımı yukarı doğru kıvırarak, "O çizgi filmi izlerken tanıştık seninle," dediğimde güldü. Gülümseyerek masaya vardığımızda Defne'nin de geldiğini görmüştüm.

Şaşırarak, "Sen alışverişini bitirdin mi?" diye sorup yerime geçtiğimde omuz silkti.

"Yo," diye mırıldandı normal bir şeymiş gibi. "Soluklanmak için geldim. Döneceğim."

Hepimiz ona ağzı açık bakarken Serkan olayı anlayıp kendini feda etti. "Defne alışveriş merkezini de yanımızda taşıyalım istersen, tatlım? Abartmıyor musun?" diyerek poşetleri gösterdi. "Yine geleceğiz zaten."

Defne sarı saçlarını geriye atarken, "Hayır, efendim," dedi kendinden emin edayla. "Kimse beni en büyük zev-

kimden mahrum bırakamaz. Siz poşetlerimi götürün. Ben taksiyle dönerim."

Erkan onaylayıp ayağa kalktı. "Güzel fikir!"

Serkan onu tişörtünden yakalayıp sandalyesine oturttu. "Lan, gevşek misin sen? Tek mi dolaşacak kız buralarda?"

"Ya mecbur muyum, abi?" diye sitem ettiğinde Serkan kahkaha attı.

"Abi dedin!" diyerek küçük çocuklar gibi güldü. "Senden büyük olduğumu kabul ediyorsun."

Erkan ağlamaklı ifadesine bürünmek istese de son anda vazgeçip kendini toparlamıştı. "Lafın gelişi dedik herhalde!"

Serkan dudağını yukarı doğru kıvırırken omuz silkmişti aynı anda. "Yine de senden büyüğüm."

Erkan delirecek gibi olduğunda Şeyma parmağını koluna değdirmişti. Elektrik çarpmışçasına Şeyma'ya döndü. Şaşkınlıktan dolayı ağzı açık kalmıştı neredeyse. Şeyma ona dokunmasının etkisini yüzünde gördüğünde elini hızla geri çekti ve önüne döndü utançla.

"Gitsek mi artık?" dediğimde Defne tam itiraz etmek için ağzını açıyordu ki Serkan onu önceledi.

"Bunları eve bırakalım. Sonra da jet-ski kullanalım diyorum. Ne dersiniz?"

Defne ve Aslı hızla kesinlikle binmeyeceklerini belirttiklerinde onlara bakarak güldük. Adrenaline gelemezlerdi. Şeyma ve ben Serkan'a göz kırparak baktığımızda o da bize göz kırpmıştı. Bana söylediği sözlerin karşılığında ona bir anlık öfkeyle vurmuştum, ancak özür dilediğinde hepsini unutup ona sarılmıştım. Her ne kadar Metin onun için çok daha değerli olsa da o da benim için değerliydi.

Alışveriş merkezinden Defne'yi zorlukla çıkardıktan sonra ben ve Şeyma Erkan'ın *Nissan*'ına bindik, Defne ve Aslı ise Serkan'ın *Range Rover*'ına bindi. Birlikte eve

gittikten sonra aldıklarımızı fırlattık neredeyse. Serkan telefonundan gideceğimiz yeri araştırırken yüzüne ciddi bir ifade hakimdi. Kapının önünde durup bizi bekliyordu. Yanına geldiğimde başını kaldırıp bana baktı ve burnumu sıktı.

"Diğerleri gibi yavaş olmaman hoşuma gidiyor." Elimi göğsüme vurup başımı eğdiğimde gülümsemişti.

Şeyma ve Aslı geldiğinde Erkan mutfaktan çıkarak hepimizi korkutmuştu. Elindeki cipsi gören Defne merdivenlerden neredeyse Erkan'ın üstüne atlayacaktı. "Onlar benim!" Erkan'ı yere düşürüp elindeki cipsleri almaya çalıştığında Erkan avucunu sıkıp hepsini mahvetmişti. Defne cırlayarak üzerinden kalktıktan sonra ayağına bir tekme geçirdi. "Pislik!"

Erkan avucundaki cipsleri yere döktüğünde bu sefer Aslı cırlamıştı kulağımın dibinde. "Erkan!" diyerek önüne geldi ve Erkan'ın değerlileri olan saçlarını çekti. "Ben temizliyorum buraları. Sen dağıtıyorsun. Arkanı temizlemek zorunda mıyım ben senin?"

Erkan dudak bükerek feryat etti. "Tamam yenge ya. Vallahi dönünce temizlerim."

Aslı gözlerini kıstı. "Yalayacaksın buraları, oğlum."

Serkan Aslı'yı belinden tutup kendine çektiğinde derin nefes verdim.

Defne tekrar yukarı çıktığı için birkaç kere Defne'ye seslediğimizde, "Beş dakika," diyerek neredeyse yarım saat bizi bekletti. En son Serkan kolundan tutup onu aşağıya indirmiş ve evden çıkarmıştı. Sonra da tekrar arabalara binmiştik.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra tıklım tıklım dolu olan bir plajın önünde durmuştuk. Serkan en arkalarda bir masa bulunca ancak oturabilmiştik. Yemek yediğimiz için Serkan dondurma siparişi verip sonrasında jet-ski kirala-

mak için kalkmıştı. Dondurmalarımız geldiğinde hepimiz hızla yemiştik. On beş dakikaya Serkan döndüğünde dondurmasının eriyen haline yüzünü buruşturarak bakıp bize başıyla işaret verdi.

Erkan da ayağa kalktığında Serkan delice bakışlarını ona yolladı. "Lan, kızlar yalnız mı kalsın?"

"Şeyma bensiz mi kalsın? Bana ne? Sen kal."

Defne, "Ya, biz kalırız yalnız," deyince Serkan gözlerini kıstı.

"Döndüğümde masada yabancı erkek görmek istemiyorum, Defneciğim." Yapmacık tebessümünü silip Erkan'a kaşlarını çattı ve bize tekrar baş işareti yaptı. Şeyma'yla peşine takıldığımızda bizi jetlerin olduğu yere getirmişti. Bu alanda neredeyse hiç denize giren insan yoktu. Can yeleğini giydikten sonra jeti denizin içine doğru götürmeye başladım. Çocuğun gösterdiği gibi kırmızı kabloyu bileğime geçirdikten sonra jete taktım diğer ucunu. Buna en son iki sene önce binmiştim. Ondan önce de çok küçükken babamla binerdim. Kemerimi bağlayıp talimatlarını veren çocuğa başımı salladığımda içten içe korktuğumu biliyordum. Serkan'ın elini omzumda hissettiğimde ona döndüm. Kırmızı jetiyle tam yanımdaydı.

"Bir şey olmayacak. Sen cesur bir kızsın, Gül."

Gülümsedim. "Öyle mi dersin?"

"Tabii. Dikkat et sadece." Onu onaylayan bir mırıltı çıkarıp Şeyma'ya döndüm. Çocuk şimdi ona talimatları veriyordu. Nefesimi sesli şekilde verdikten sonra jete bindim. Talimatlara uygun şekilde sarı jeti çalıştırdığımda hafif sallanarak ilerlemeye başlamıştı. Tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Hız yapmazsam sorun olacağını sanmıyordum. Denizin içine doğru gittiğimde bir an için bu mavilikte kaybolacağımı düşünüp paniklemiştim. Uçsuz görünen deniz beni yutacakmış gibi görünüyordu. Tedirgin bir nefes

verdikten sonra kontrolsüzce davranmamak için kendimi toparlamaya çalıştım. Yavaş yavaş dönerken Serkan'ın hızla geçtiğini görmüştüm. Beni baştan aşağı ıslattıktan sonra uzaklaşmıştı. Olabildiği kadar yavaşlayıp Şeyma'ya baktım. Serkan kadar olmasa da hızlı sürüyordu o da.

Geri dönüş yolunda daha rahat olduğum için biraz daha hızlı sürdüm. Sahile yaklaştığımda düşünmeden kabloyu çıkardım ve indim. Sarı jeti kendimle beraber sahile getirdiğimde içim titriyordu. Aslında o kadar da korkutucu değildi ama deniz korkutmuştu beni. Sanki beni kendine katacakmış gibi hissetmiştim.

Kayalıktan düştükten sonra böyle olmuştum sanırım. Denizden çekiniyordum resmen. Her an başıma bir felaket gelecekmiş gibi his vardı içimde. Jeti çocuğa teslim ettiğimde bana sorgu dolu bakışlarını atmakla meşguldü. Onu umursamadan Serkan için bakındım. Jetini sahile yakın bir yerde durdurup, "Ne oldu?!" diye bağırdı duymam için.

"Canım istemedi. Ben dönüyorum!"

Başını sallayınca saçlarımı geriye atarak cebimden toka çıkardım. Saçlarımı topuz yaparak masaya vardığımda, "Neden döndün?" diye sordu hemen Erkan.

Yüzümü buruşturdum. "Kendimi garip hissettim."

"Korkutucu muydu?"

Aslı'ya bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Yok, değildi. Ama garipti işte."

"Kızıl'ım da bindi mi?" Başımı salladığımda tedirgin bakışlarıyla etrafı incelemişti.

Bir müddet Serkan ve Şeyma'yı bekledikten sonra onların da gelmesi üzerine tekrar dondurma yedik. Erkan binmek istemediğini söylediği için erken kalkıp eve geçmiştik. Üstümü değiştirdikten sonra kendimi yorgunlukla yatağa attığımda Defne'nin kahkaha sesiyle ona dönmüştüm. Odamdaki koltuğa oturmuş şekilde yarım ağız gülümsüyordu.

Cevabını bilsem bile, "Kimle konuşuyorsun?" diye sormuştum.

Başını telefondan kaldırıp, "Yusuf," dediğinde yutkundum. "Akşam buluşmak istiyor."

Bir hafta içerisinde neredeyse her fırsatta buluştuklarını hatırlatmak adına, "Fazla görüşmüyor musunuz?" diye sordum memnuniyetsiz tavırla. Fazla vıcık vıcık olduklarını düşünmüyor değildim ki bunu da birkaç kere dile getirmiştim.

Defne omuz silkti. "Ben de onu görmek istiyorum."

"Ona âşık mısın?"

"Sanırım."

Cevabına şaşırarak, "Emin olmadığın duyguların peşinden mi gidiyorsun?" dediğimde bilmiş ifadesini takınarak bana baktı.

"Ben emin olana kadar yaz biter, canım. O yüzden böyle iyi."

Kollarımı göğsümde buluşturdum. "Yaz bitince ne olacak?"

Elini salladı. "Herkes kendi yoluna gidecek tabii. Aynı şehirde bile değiliz."

Düşünceli tavırla, "Bu bir engel mi?" dediğimde Defne baygın bakışlarıyla beni süzdü.

"Bu yaşta ciddi bir ilişki düşünmüyorum ve düşünenlere de karşıyım. Günümü yaşıyorum ben. Her dakikadan zevk alıyorum." Hiçbir şey söylemeden telefonuna dönmesini izledim. Defne'yle çok farklıydık. Ben onun aksine insanın ilk aşkının son aşkı olmasının doğru olduğunu düşünüyordum.

Nart...

Kuşun yarasının sarılması gerektiğini iddia eden ve karşıma çıkmamakta direnen adam...

O benim karşıma çıkmıyordu. Peki, ya ben neden onun

karşısına çıkmıyordum? Korkuyor muydum? Ben mi? Hah!

Yapmak istediğim şeyi birkaç kere sorgulayarak ayağa kalktım. Aynada kendime baktığımda pek de kötü bir görünüme sahip olmadığımı görmüştüm. Üzerimde dizlerimden birkaç karış yukarıda biten bol mavi bir şort vardı. Üzerine ise fildişi renginde bir tişört giymiştim. Saçlarım olması gerektiği gibi dağınık topuzdu, ancak iyi görünüyordu.

Zaten benim evde aceleyle yaptığım topuzu hiçbir kuaför uğraşıp yapamazdı.

Yavaşça aşağı indiğimde kimseye görünmeden kapının önüne varmıştım. Defne'nin tişörtümle uyumlu olan spor ayakkabılarını giydikten sonra klima sayesinde soğuk olan evden çıkıp cehennem sıcağına daldım.

Hızlı adımlarla kayalığa doğru giderken içimde her adımla birlikte artan heyecanıma anlam vermekte güçlük çekiyordum. Kayalığa ulaştığımda Nart'ın oradan indiğini görüp durmuştum. Arkası dönük şekilde sadece bir ayağını kayaya yaslayıp zıpladı. Üzerini temizledikten sonra dönüp benim onu izlediğimi görünce duraksamıştı. Öylece bana bakarken zorlukla nefesimi dışarı vermiştim. Ben de elimde olmayarak onun gözlerine kilitlendim. İkimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Tahmin ettiğim gibi buradaydı. Ne zaman gelsem burada oluyordu zaten. Bilerek mi gelip gelmediğini sorgulayan beynimi susturup hızla çarpan kalbimi dinledim. İki hafta içinde kalbim onun esiri haline gelmişti sanki. Onu görünce, onu anımsayınca çarpıp geri kalan sürede belli etmeden atıyordu sadece.

Bu da neydi böyle?

Tüm bedenimin yanması, alnımdan ve boynumdan terlerin akması sadece sıcak yaz günü yüzünden miydi?

"Merhaba," diyerek düşüncelerimin sonuna kendi mührünü vurdu. Kilit noktam olmayı başarırken kendimde boğazımı temizleme gücü bulmuştum.

"Merhaba." Sesimin bu denli kuru çıkmasına hayret etsem de belli etmedim.

Öylece yüzüme bakmaya başladığında sessizlik tarafından alıkonulmuştuk yine. Hiçbir şey söylemediği için gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Onlara ne kadar lanet etsem de ara sıra onunla kesişen gözlerim benden bağımsız şekilde gidip gelip ona çarpıyorlardı.

"Sen buralara gelir miydin?" Alaycı ses tonuyla gözlerine baktım.

Ukala bir tavırla, "Buraya ilk ben geldim," dedim.

"Ama en çok ben geliyorum?" deyip dudağını yukarı doğru kıvırdığında yüzünde o meşhur serseri gülüşü peyda olmuştu.

"Bir önemi yok. İlk ben geldim." Dudaklarımı bastırdığımda gülüşü genişlemişti.

"Oyuncağını paylaşmak istemeyen küçük bir kız çocuğuna benziyorsun."

Gözlerimi kıstım. "Sen de gıcık misafir çocuğuna benziyorsun. Ve ben hep misafir çocuklarını evlerine gitmeden önce sıkıştırıp çimdiklerdim."

Gülüşü iyice genişlediğinde ellerini iki yana açmıştı. "Bedenim senin olsun, Yeşil."

Saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırıp alayla ona baktım ve iyice uzanan tırnaklarımı gözüne sokmak istercesine ona gösterdim. "Emin misin?"

"Toynak mı o?" dediği an birkaç adım atıp ona uzandım ve kolunu çimdikledim. Acıyla inlerken geriye sıçramıştı. "Manyak mısın?"

Omuz silktim. "Sana benzemeye başlıyorum işte."

Dediğim cümleyi duyunca güldü ve bana yaklaştı. Göz-

lerindeki korku dolu ifade bir anda uçup gitmişti ve sanırım artık benim korkmam gerekiyordu. Aramızda az bir mesafe kaldığında bir adım geri çekildim. Anında kolumdan tutup aramızdaki mesafeyi kapatınca nefesimi tuttum. Kolumdan zarifçe tutarak uzaklaşmamı önlerken bakışlarıyla görüş açımı istila ediyordu.

Yüzü yüzümün hizasındayken nefes alamıyordum ve ağır bir sıcak basmıştı. Boynumdan akan terlerin gıdıklayan hissini duyuyordum.

Yüzüme nefesini çarparak, "Seni öpmeli miyim?" demişti doğruca gözlerime bakarak. Şaşkınlıkla gözlerim irileştiğinde ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

Kelimeleri özenle seçmeye çalışarak, "Ne saçmalıyorsun?" diyebildim.

Gözlerime alayla bakıp koyu kahverengi gözlerini kıstı. "İnkâr etme," diye fısıldadı yüzüme doğru. "İstiyorsun."

Kolumu nazik şekilde tuttuğu için hızla ondan kurtuldum. Ellerimi göğsüne yaslayarak onu ittikten sonra yüzümdeki çaresiz ifadeyi sildim. Alayla gülümsemeye çalışarak, "Ancak rüyanda görürsün!" diye tısladım.

Ukala bir tavırla, "Seni rüyalarımda gördüğüm doğru, ancak şu an bir gerçek söz konusu," dedi ensesini kaşıyarak.

Bir dakika... Beni rüyasında mı görüyordu o?

Ah, hayır konumuz bu değildi.

Başımı eğerek ellerimi birleştirdim. "Seni dinlemek istemiyorum."

"Dürüstlüğüne gölge mi düştü yoksa?" Damarıma bastığında yüz ifadem aniden değişmişti. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda sırıtıyordu. "İki haftadır buraya gelmemenin yegâne sebebini sana söyleyeyim mi?" Çenem kasıldığında omuz silkerek devam etti. "Çünkü korkuyorsun. Hislerinin aklının önüne geçmesi seni korkutuyor."

Dişlerimin arasından, "Ben korkmuyorum," dediğimde inadına bana doğru bir adım attı.

Tam önümde durarak bana meydan okuyan ses tonuyla, "Göster o zaman," dedi. "Ya korkacak bir şey olmadığını bana kanıtla ya da korktuğunun farkına var."

X

"Sadem"

Beni bırakıp gidişinden sonra incinen onurumu toparlayıp koşar adım eve gelmiş ve sabaha kadar uyumuştum. Uyumak lafın gelişiydi aslında. Tüm gece yastığı yumruklamış, ona kafa atmıştım. Bir ara bağırmamak için yastığı ısırdığımı da hatırlıyordum. Kızların uykusu ağır olduğu için şanslı sayılırdım. Sinir krizimi görmemeleri en iyisiydi benim için.

İçimde her saniye daha da büyüyen öfkeyi yüzüne doğru bağırarak kusmak istesem de direniyordum. Onu umursamam bile hataydı. Dengesiz herifin tekiydi.

Gözlerim açılmamak için dirense de onları kâle almadan esnedim ve yatağın içinde doğruldum. Saat ona geliyordu ve kızlar hâlâ uyuyordu. Sakin kalabilmek için birkaç derin nefes aldım, ancak tekrar aklıma hücum eden Nart eşliğinde tüm sakinliğim yok olmuştu. Sinirle dişlerimi sıkıp yeterince uzun olan tırnaklarımı avucuma bastırdım. Tırnaklarıma toynak demişti bir de!

Ayağa kalkarak klimayı kapatıp kızlara gıcıklık yaptıktan sonra banyoda uzun bir duş almıştım. Duştan sonra üzerime bol gelen beyaz elbisemi giydim. Elbisenin üzeri mavi çiçeklerle donatılmıştı ve yakası "v" harfi şeklindeydi. Elbiseyi giydiğimde kendimi içinde çok rahat hissetmiştim.

Kıyafetime çok uygun bulduğum küçük çiçekli küpelerimi taktıktan sonra ince bir ipten bilezik bağlamıştım koluma. Saçlarımı havluyla kurulayarak nemli halde açık

bırakıp aşağı indiğimde ev oldukça sakin duruyordu. Mutfağa girene kadar herkesin uyuduğunu düşünüyordum, ancak mutfakta kahve içen Serkan'ı görüp yanıldığımı fark ettim.

Başını kaldırıp hafif gülümseyerek, "Günaydın," dediğinde aynı şekilde ona karşılık verip kendime bir bardak soğuk su doldurdum. Karşısına geçip oturduğumda suyu masaya bırakmıştım.

"Gül," deyip kahvesinden bir yudum aldı ve yutkundu. "Bana kırgın olmadığından emin misin?"

Bu konuyu açmasına karşılık afallasam da soğuk sudan içip normal ses tonuyla, "Aslında biraz kırgınlık var, ancak bunun sebebi kesinlikle Metin'le alakalı değil. O senin en iyi arkadaşın. Ben bunu çok iyi anlıyorum," deyip duraksadım. Gözlerine baktığımda beklentiyle bana bakıyordu. "Bana neler söylediğini unutmak elde değil, Serkan. Nart için Metin'i terk ettiğimi iddia ettin. Merak ediyorsan sorman yeterliydi ama sen her sorunda bile imalar yapıyordun. Sen benim arkadaşım, dostum, abimsin. Bu sözlerin ağırlığı olmalı üzerinde. Ben senden çekinmemeliyim. Bir problem olduğunda senden korkup saklayacaksam ne anlamı var ki?"

Gözlerinde bariz pişmanlığı gördüğümde ne yapacağımı bilemeden öylece ona baktım. Bana acı çekiyormuş gibi baktıktan sonra ayağa kalkıp elimden tuttu ve beni de kaldırdı. Hiç beklemediğim anda beni güçlü kollarıyla sardığında şaşırdığım için kollarım yana düşmüştü.

Kulağıma, "Çok özür dilerim tekrar," dedikten sonra benden ayrılmak için kollarını çözdü. İzin vermeden kollarımı kollarının etrafına sararak ona sıkıca sarıldım. Serkan benim için çok değerli biriydi ve onu kaybetmek en son isteyeceğim şeyler arasında bile yoktu bu yüzden. "İyi miyiz?" diye sorduğunda ondan ayrılıp gülümsedim.

Elimi omzuna koyup sıktım. Göz kırparak, "Zaten iyiydik," dediğimde yüzüne yayılan gülümsemeye şahit olmuştum.

"O zaman kahvaltı hazırla bakalım, güzelim. Çok acıktım."

Ellerimi belime koydum. "Gidip sevgiline söylesene."

Muzip şekilde sırıtıp kaşlarını kaldırdı. "O yorgun."

Gözlerimi irice açtım. Düşündüğüm şeyin olmamasını umarak, " Yok artık!" diye bağırdım neredeyse.

Eliyle ağzımı kapattığında avucunu ısırdım. İnleyerek geri çekildi. "Lan, sen insan mısın?"

Koluna çimdik attım. "Yorgun derken?"

Sırıtarak, "Allah aşkına ne anladın, Gül?" diye sorduğunda kuşkuyla onu süzdüm. Oldukça rahat görünüyordu. "Gece geç saate kadar dolaştık."

Rahatlayarak derin bir nefes çektikten sonra kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum. Ben malzemeleri yerleştirirken Serkan çocukları uyandırmak için yukarı çıkmıştı. Çayı demlenmesi için ocağa koyduktan sonra büyük bir tava çıkarıp ocağın üzerine bıraktım. Beş yumurta kırıp omlet yapmaya başladığımda içeri Erkan girdi.

"Günaydın, fıstık."

Neşeli sesimle, "Günaydın, meteor," dediğimde gözlerini ovup masaya oturdu.

Omletin altını kıstıktan sonra kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Yüzünü yıkadın mı sen?"

Başını iki yana salladı. "Aynı soruyu birazdan Şeyma soracak ve beni sürükleyerek banyoya götürecek. Ben de ondan öpücük koparacağım."

Yüzüm gevşerken, "Emin misin?" diye sormuştum tereddütle.

Elini göğsüne vurup kendinden emin bir edayla, "Test edildi ve onaylandı, gülüm," dedi.

Onun bu haline gülümseyerek baktıktan sonra dönüp omleti çevirdim. Her ne kadar belli etmeseler de ikisinin de acı çektiğini biliyordum. Özellikle Erkan hiç de göründüğü gibi değildi. Şeyma'nın adı geldiğinde bile eriyordu resmen. Ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremiyordu. İlk karşılaşmalarını hatırladığımda istemsizce yüzümde garip bir ifade peyda oldu. Erkan'ınki kelimenin tam anlamıyla ilk görüşte aşktı. Çoğumuz buna inanmasak da o hepimizin düşüncelerini alt etmişti. Şeyma'yı gördüğü ilk dakika ona âşık olmuş ve sonrasında, *âşık oldum* diyerek ortalıkta dolaşmaya başlamıştı. Onun o hallerine zorlukla dayanmıştık.

Defne arkamdan gelip sarıldığında silkindim. "Günaydın, gülüm." Başımı çevirip ona karşılık verdikten sonra kızarmış olan omletin altını kapattım ve tavayı masaya yerleştirdim.

Erkan'ın dediği gibi Şeyma içeri girdiğinde onun gözünü ovalayan halini görüp yüzünü yıkamadığını anlamış ve onu neredeyse sürükleyerek banyoya götürmüştü. Erkan fırsatı değerlendirerek onu yanağından öpmüş ve Şeyma'nın çığlık atarak mutfağa dönmesine sebep olmuştu.

Herkes masaya geçtiğinde kahvaltı etmeye başlamıştık. Pek iştahım olmadığı için omletten hiç yemeden ağzıma birkaç peynir dilimi, domates ve zeytin atmıştım. Çayımı içerken Defne gülerek Serkan'la konuşuyordu.

"Bizim tanışma hikayemiz çok garip ya."

Şeyma, "Ben tam bilmiyorum! Anlatsana," dediğinde Erkan başını Şeyma'ya doğru eğdi.

"Bana sorsaydın anlatırdım." Şeyma Erkan'ın kafasını eliyle avuçlayıp önüne döndürdüğünde hepimiz gülmüştük.

Defne her zaman yaptığı gibi saçlarını geriye savurduktan sonra, "Gül'le biz lisenin en başından yakın arkadaş

olmuştuk. Sonra Gül'le Metin tanıştı ama sadece selam veriyorlardı birbirilerine. Bir gün Metin evinde bir parti verdi ve Gül'ü de çağırdı. Büyük çabalar sonucunda bizimkini ikna edip partiye götürdüm. Bu sıkılıp balkona çıktığında orada bir çocuğu battaniyeye sarınıp çizgi film izlerken görmüş ve onunla oturup partinin sonuna kadar çizgi film izlemiş," deyip kahkahalara boğuldu. Onunla birlikte gülerken devam etmişti. "Tahmin ettiğiniz üzere bu çocuk Erkan oluyor. Biz işte her yerde Gül'ü arıyoruz. Metin de endişelendi. Serkan da onun en yakın arkadaşı olarak aramaya yardımcı oldu. Serkan'la kapıdan ilk kim geçecek kavgası yaptık o gün. Zaten ortaokulda da kavga ederdik. Sonra tüm evi aradık ve balkona çıktığımızda kahkahalarla gülen bir ikili yakaladık."

Erkan'a baktığımda onun da bana baktığını görmüştüm. Erkan'la ikimiz birbirimize benziyorduk aslında. İkimiz de eğlenceyi sevsek de partileri sevmezdik. Evde kendi kendimize dans etmeye bayılsak bile insan içinde rahat edemiyorduk bir türlü.

O parti bana Erkan'ı kazandırmış, sonrasındaki parti ise Erkan'ı kaybettirmişti.

Kahvaltımızı eskilerden konuşarak sonlandırdıktan sonra çocukların da yardımıyla hızla mutfağı toparlayıp salona geçmiştik. Serkan klimayı açtığında odaya yayılan soğukla rahatlayıp koltuğa kıvrıldım.

Serkan, "Akşam sahilde parti var. Gitsek mi?" dediğinde benimle Erkan haricinde herkes kabul etmişti bunu. Erkan'la birbirimize bakıp güldüğümüzde herkes bize bakıyordu.

Defne bize maviliklerini kısarak baktıktan sonra, "Mızıkçılık yapmayın," demişti.

Omuz silkerek, "Bence olabilir," dediğimde Erkan da onaylamıştı. Böylece bugünkü planımız da belli olmuştu. Kızlarla biraz dinlendikten sonra yukarıya çıkıp yatakları

topladık. Sonrasında ise Aslı duşa girmiş, Defne Yusuf'la mesajlaşmaya başlamıştı. Şeyma'yla yalnız kaldığımızda tırnaklarıma oje sürmeyi teklif etmişti. Kabul ettiğimde yanında getirdiği ojeleri bana gösterdi. Krem renginde olan ojeyi seçtiğimde başını iki yana sallayıp gözlerimin renginde olanı eline almıştı. Rengini beğendiğim için onu onaylamıştım ve birlikte aşağı indik. Salona girdiğimde Serkan ve Erkan'ı PES oynarken bulmuştum. Bu oyunu yanlarında getirecek kadar ona bağımlıydılar. Sık sık oyun üzerinden iddialaştıklarını biliyordum.

Şeyma'yla birlikte kanepeye oturduğumuzda sağ elimi alıp büyük bir ustalık ve hızla parmaklarıma yeşil ojeyi sürmeye başladı. Kenarlara bulaştırmadan düzgün şekilde sağ elimi bitirdikten sonra sol elimi kavradı.

Serkan yüzünü buruşturarak sitemle, "Bu kokudan nefret ediyorum," dedikten sonra oyunu bırakıp ayağa kalktı ve koltuğa attı kendini. "Benzin gibi kokuyor."

"Abartma," dedi Şeyma son parmağıma oje sürerken. İşini bitirdiğinde ona teşekkür ederek ojenin kuruması için ellerimi sallamaya çalıştım.

"Şeyma," dedi Erkan ayağa kalkarak. "Ben de sana süreyim mi?"

Şeyma dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Beni deli etme, Erkan. Yoksa yemin ediyorum sabah uyandığında kırmızının en ateşli tonunda oje olur parmaklarında."

★

Akşama kadar herkes kendi köşesinde takılmıştı. Öğle yemeği olarak Şeyma'nın yaptığı bol maydanozlu bir makarna yemiştik. Erkan hepimizin yediğinin iki katı kadar makarnayı yedikten sonra sevinçten uçmuştu. Onu sevindirmek çok basitti aslında. Bir Şeyma bir de makarna olsa yeterdi ona.

Saat dokuza geldiğinde hepimiz kapının önünde Defne'yi bekliyorduk. Yine herkesten önce hazırlanmaya başlamış ve en son hazır olmayı başarmıştı. En önce ben, sonra ise Şeyma ve Aslı hazır olmuştu. Üzerime yeşil renk çok da kısa olmayan şort, siyah sade bir tişört giymiştim. Tişörtümün üzerine düşen gümüş rengindeki yıldız kolyemle kendimi tamamlanmış gibi hissediyordum. Saçlarımı Şeyma yapmıştı her zamanki gibi. Sağ taraftan örgü yapıp örgüyü sol tarafa kadar uzatmış ve geri kalan saçımı sol omzumdan sarkıtmıştı. Bana verdiği sade siyah yazlık ayakkabı ve sürdüğü yeşil ojeyle herkes güzel göründüğümü söylemişti.

Defne sonunda inebildiğinde Serkan ve Erkan arabaları çalıştırmak için dışarı çıkmıştı. Kızlar son kez boy aynasında kendilerine baktıktan sonra hepimiz dışarı çıktık ve kapıyı kilitledikten sonra arabalara yöneldik. Şeyma ve ben Erkan'ın, Aslı ve Defne de her zaman olduğu gibi Serkan'ın arabasına binmişti.

Şeyma Erkan'ın zoruyla ön koltuğa oturmuştu. Erkan anayola girdiğinde omzunun üzerinden bana baktı. "Şunu sollayalım mı?"

Gülümseyerek başımı salladığımda Şeyma da beni onaylamıştı. Erkan ayağını gaza basıp Serkan'ın *Range Rover*'ının yanından hızla geçtiğinde kornaya basmıştı. Serkan da kornaya basıp hız yaptığında Erkan kahkaha atarak ayağını iyice bastırdı. Koltuğa yapıştığımda Şeyma, "Erkan, abartma!" diye bağırmıştı.

"Bunu adrenalin tutkunu kız mı söylüyor?"

Şeyma emniyet kemerine neredeyse sarılarak, "Bu kadar yeter," dediğinde Serkan bizi geçmişti. Erkan isteseydi onu geçerdi, ancak Şeyma'ya kısa bir an bakıp ayağını gazdan hafifçe çekerek yola devam etti. Tuttuğum nefesimi bıraktıktan sonra elimi Erkan'ın omzuna koydum.

Partinin olacağı sahile kadar şarkılarla dolu bir yolculuk geçirmiştik. Mekâna vardığımızda Erkan arabayı park edip bizimle beraber indi ve Serkan'ı aradı. Onların çoktan partiye girmiş olduğunu öğrendiğinde Serkan'a bir küfür mırıldandı duyamayacağımız sesle. Ona sinirlendiğinde hep küfür ederdi, ancak duymamıza izin vermezdi.

Birlikte giriş kısmına ilerledikten sonra Erkan ödemeyi yapıp geçmemiz için çekildi. Şeyma'yla içeri geçip gözlerimizle bizimkileri aramaya koyulduktan sonra bize el sallayan Defne'yi görüp onlara doğru ilerledik. DJ'in olduğu sahne önündeki kalabalıktan biraz uzakta olan masada ayakta duran bizimkilerin yanına vardığımda Serkan garsona siparişlerini veriyordu.

Defne kulağıma eğildi. "Yusuf da burada. Ben çağırmıştım." Söylediği cümleyle şaşkınca ona döndüm. Yusuf buradaysa Nart'ın da burada olma ihtimali oldukça yüksekti. Aniden iliklerime ulaşmayı başaran öfkeyle yüzüm sertleşmişti.

Defneye dönerek kaşlarımı çatarak, "Nerede?" diye sordum.

"Buralarda işte. Beni görebilecek bir açıdaymış. Ama ben onu görmüyorum." Etrafa bakınmaya başladığımda gözlerim kalabalık arasında dikkatlice geziyordu. Ne Yusuf'u ne de Nart'ı görebilmiştim daha. Çaktırmadan omzumun üzerinden baktığımda arkadaki masaları inceledim. Gözlerim kısıldığında bizden oldukça arka masada oturan bir gruba takılmıştım. Buraya doğru bakan iki kişiyi gördüğümde hızla önüme döndüm. Yusuf buradaydı. Yetmezmiş gibi Nart da buradaydı.

Erkan hiçbir problem teşkil etmiyordu, ancak Serkan bizim burada arkadaş edindiğimizden bihaberdi ve bunu hoş karşılaması mucize olurdu. Yusuf'un beni sarhoş olduğum gece eve bırakması bile kötü sonuçlara neden ol-

muştu. Öte yandan Defne'nin de Yusuf'la bu kadar kısa süre içinde görüştüğünü bilmiyordu. Her ne kadar aramız düzelmiş olsa da Serkan fazla korumacı biriydi. Bunu değiştiremezdik.

Tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı verdiğimde Defne umursamazca Yusuf'la mesajlaşıyordu. Serkan ise garsonun getirdiği soğuk içeceğinden içip bir yandan da Aslı'yla fotoğraf çektirerek gülümsüyordu. Aslı Serkan'la fotoğraf çekildikten sonra telefonunu kaldırıp herkesi çekti. Erkan ön kameranın flaşı yandığı anda Şeyma'ya sarılmıştı. Onun bu haline gülerken Aslı, "Hemen *Instagram*'a yüklüyorum," deyip telefonuyla uğraşmaya başlamıştı.

DJ hareketli bir parça çaldığında Şeyma zıplayıp Erkan'ın koluna yapıştı. "Dans edelim mi?"

Erkan her ne kadar böyle ortamları sevmese de onun teklifini reddetmedi. Şeyma'yla birlikte kalabalığın arasına girdiklerinde Aslı da Serkan'ı çekiştiriyordu. Serkan Erkan'ın aksine tam bir parti adamı olduğu için hızla sevgilisini onaylayıp bize döndü. Defne'yle başımızı iki yana salladığımızda Serkan, "Bir şey olursa hemen beni bulun," demişti.

Aslı, "Allah aşkına ne olacak ki? Bak ne kadar nezih bir parti. Hadi gel!" deyip onu çekiştirip dans edenlerin yanına götürdü. Oldukça nezih bir parti gibi görünüyordu aslında. Neredeyse herkes kızlı erkekli gruplar şeklinde gelmişti.

Serkan ve Aslı da gözden kaybolduğunda Defne sevinçle yerinde hareket edip bana döndü. Ona sorarcasına baktığımda gözü bende değil omzumun arkasındaydı. Baktığı yere döndüğümde Yusuf'un bize doğru geldiğini görmüştüm. Yüzündeki gülüş ve gözlerindeki ışıltı eşliğinde yanımıza ulaştığında, "Naber, kızlar?" dedi.

"İyilik, senden?"

Başını eğip, "Defne'yi alabilirsem daha iyi olurum. Senin için yalnız kalmak sorun olmaz umarım?" deyip umutla bana baktığında her ne kadar yalnız kalmak istemesem de omuz silktim.

"Keyfinize bakın, gençler." Defne kıkırdayıp Yusuf'un elini tuttuğunda bana öpücük atmıştı. Yanımdan uzaklaştıklarında hayretle onları izliyordum. Bu kadar kısa sürede kırk yıllık sevgili gibi rahat olmalarını garipsemiştim. Ama bu Defne'ydi işte. Onun en uzun ilişkisi üç dört ay sürerdi. Kimseye bağlı kalmazdı asla.

Serkan'ın benim için sipariş ettiği limonatadan birkaç yudum aldıktan sonra görünürde tanıdık bir yüz aramaya başladım ama hiç kimse yoktu. Bir tek arkamı döndüğümde Nart'ı görebilirdim ama ona da bakıp kendimi sinirlendirmek istemiyordum.

Aptal herif. Dengesiz. Bencil. Ukala. Kendini beğenmiş. Egoist.

Yanımda duran birini hissettiğimde istemsizce sol tarafa döndüm ve sarışın bir çocukla karşı karşıya geldim. Çocuk neredeyse sırıtarak bana bakıp, "Yalnızsın bakıyorum," dediğinde ellerimi masanın üzerine yerleştirip ona alayla baktım.

"Bakma o zaman."

Başını yana eğerek gülümsedi. "Bakılmayacak gibi değilsin, güzelim."

Yüzümü buruşturarak, "Suratına tükürülmeyecek gibi değilsin, koçum. Denememi ister misin?" dediğimde gülüşü silinmişti.

Bir köpek sesi duyana kadar gözlerimi kısmış ona bakıyordum. Köpek sesiyle irkilip etrafıma baktığımda çocuğun yakınında başka birinin büyük beyaz ve siyah renklerde bir köpeğin tasmasını tutmuş olduğunu fark ettim. Yutkunarak köpeğin gözlerinin içine baktım ve birkaç

adım geriye çekildim. Köpek üstüme atlayacakmış gibi bana baktığında korkuyla tekrar geri gittim.

Sarışın çocuk, "Hey, ondan mı korkuyorsun?" deyip kahkaha patlattığında yüzümü buruşturdum tekrar. "Güzel, benimle dans etmezsen onu üstüne salarım." Korkuyla ona döndüğümde bu sefer kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu ve ciddi görünüyordu. Gözlerimi etrafta gezdirip Serkan'ı, Erkan'ı, Yusuf'u aradım ama hiçbiri yoktu.

Sarışın omuz silkip arkadaşına baş işareti yaptığında arkadaşı güldü ve tasmayı sardığı kolunu hareket ettirmeye başladı. Heyecanla nefesimi tutarken bir adım daha geriledim ve o anda bir bedene çarpmamla kulağıma tanıdık bir ses doldu.

"Ben etlerinizi şu köpeğe yedirmeden toz olun."

Gözlerim irice açılmış şekilde arkamı döndüğümde Nart'la burun buruna gelmiştim. Dik duruşu ve heybetiyle tam önümde dururken gözlerini çok kısa bir an aşağı indirip bana baktı ve sonra tekrar çocuklara döndü.

Çocuk, "Artistlik yapma, lan," dediğinde Nart'ın yüzünde bir mimik bile değişmemişti. Onları umursamadan bana bakıp gözlerini yana kaydırdığında koyu gözlerinde gördüğüm vahşi ifadeyle hemen yan tarafa geçtim. Nart ona yol açmam sayesinde çocukların önüne geldiğinde nefesimi tutmuş şekilde onu izliyordum. Aniden sarışın çocuğa kafa attığında köpek havlamaya başlamıştı. Nart dönüp diğer çocuğa nasıl baktı bilmiyorum ama onlara bir adım atar atmaz köpeğin savunmaya geçmesine rağmen sahibi koşar adım uzaklaşmıştı köpekle beraber.

Sarışın ayağa kalmak istediğinde Nart onu bir tekmeyle tekrar yere serdi ve üzerine eğilip saçından kavradı. Şaşkınlığım azaldığında onlara doğru ilerleyerek Nart'ın kolunu tutup çektim ama kıpırdamamıştı bile. Başını bana çevirmeden çocuğa, "Özür dile, lan!" diye bağırdı. Sesinin

şiddetiyle sıçrayıp ondan uzaklaştığımda çocuk bana bakıyordu. Nart bana baktığını fark ettiğinde saçını daha sert çekti. Çocuk inlediğinde onu umursamamıştı.

"Bana bakarak ondan özür dile. Bir daha söylemeyeceğim."

Sarışın çocuğun patlayan kaşından akan kan şakaklarına kadar indiğinde başımı çevirdim. "Özür dilerim." Sesini duyduğumda bile ona dönmedim. Nart gelen güvenlikle konuştuğunda güvenlik ona dokunmadan çocuğu almış ve gitmişti. Çocuk gittikten sonra kaşlarımı çatarak Nart'a döndüm.

Onun hakkında düşündüğüm sıfatlara yardımseveri eklemeyi unutmuştum sanırım.

Yüzündeki tek bir kas oynamadan bana döndüğünde yutkundum. Kaşlarını çatarak elini bana doğru uzattı. Şaşkınca ona bakarken maksadını anlayamamıştım.

"Dans edelim mi?" O anda şarkıya dikkat etmiş ve sahneye dönmüştüm. Nartların grubunda gitar çalan Emir şarkı söylüyordu.

Sadem...

Nart'a döndüğümde hâlâ bana bakıyordu. Uzattığı eliyle bana uzanıp kolumu nazikçe kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

"Sormam hataydı."

Engel olacak gücü bulamadan bir anda kendimi tam dibinde bulmuştum. Kollarını belime sardığında direnmenin anlamı olmadığını fark ederek kollarımı boynuna doladım. Aramızda yine de belli bir mesafe vardı. Her ikimizin bedeni şarkıya uyum sağlarken başımı aşağı eğmiştim. Başı başımın üzerine denk geliyordu ve nefesini saçlarımda duyuyordum.

Duyduğum diğer şey ise kalbimin ritmiydi.

Şarkı olmasa kalbimin ritmini işitirdi, ancak iyi ki şarkı vardı.

Yormadan sormadan seveceğim seni, Sadem...
Gönlüme sarmadan ya buna var mı müsaaden?
Hiç durmadan yorulmadan
Seni bekleyeceğim zaten.....[*]

Nart'ın şarkıyı mırıldandığını duyduğum an başımı kaldırdım. Ona baktığımı fark ettiği için sustu. Ben şaşkınca ona bakarken kollarını birazcık daha sıkılaştırdığını hissetmiştim.

"Neden sustun?"

Şarkının sözsüz kısmı boyunca bana bakmış ve tek kelime etmemişti. Soruma cevap vermeye gerek duymamasıyla yüzüm asıldığında başımı aşağı eğdim. Emir'in sesiyle beraber dansa eşlik ederken şarkının sonuna geldiğini anlamıştım. Her ikimiz yerimizde sallanıyorduk sadece. Şarkı gibi biz de yavaştık.

Nakarat kısmında Nart'ın sesiyle kendimde kıpırdanacak gücü bulamamıştım. "Yormadan sormadan seveceğim seni, Sadem. Gönlüme sarmadan ya buna var mı müsaaden?"

Şarkı bittiğinde herkes ayrılıp Emir'i alkışlamaya başlamıştı. Başımı kaldırıp büyülenmiş gözlerimin üzerine perde asmaya çalışarak Nart'a baktım. Kollarımı boynundan indirip kollarının üzerine getirdim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

"O çocuktan ne farkın kaldı? Benimle zorla dans ettin."

Kaskatı yüzüne rağmen ılık bakışlarıyla beni süzerken, "O çocukla farkım onun sana yiyecekmiş gibi bakıyor olmasıydı," dedi gözlerime doğru. Sanki gözlerimin hakiki ifadesini görmek için perdeyi kaldırmak istiyordu. Büyülendiğimin farkında olan kendinden emin duruşu ve bakışı direncimi kırmak için yaratılmıştı sanki.

---

[*] Soner Sarıkabadayı, "Sadem".

Boğazımı temizleyerek, "Sen nasıl bakıyorsun ki?" diye sorabildim. Yüzlerimiz arasında az bir mesafe bıraktığında nefes almayı başaramamıştım. Hiçbir şarkı çalmıyordu ve kalbimin ritmini duyacak yakınlıktaydı.

Nefesini yüzüme vurmaktan çekinmeden, "Sevecekmiş gibi..." diye fısıldadı.

Ve benim güneşe maruz kalmış dondurma misali erimemi sağlamış oldu böylece.

Yeni bir şarkının çaldığını duydum. En azından böylece göğüs kafesimdeki yerine sığamayan kalbimin haykırışlarını işitme ihtimali yoktu. Her an kollarına yığılacakmış gibi olduğum için kendimi toparlamaya çalıştım. Karşısında bu denli aciz olamazdım. Bu doğru olmazdı.

Geri çekilmek için adım attığımda beni durdurdu. Koluma tüy kadar hafif bir dokunuş armağan etmişti. "Arkadaşların gelene kadar seni bırakmam, Yeşil."

Onun bu hareketine anlam veremediğimi bakışlarımla bariz belli ettiğimde yüzündeki düz ifade değişmemişti. "Neden?"

"Yalnız kaldığında neler olduğunu görmüştük."

Aniden içime dolan öfkeyle, "Sen gelmeseydin hallederdim," diye tısladığımda gözlerini kısıp bana doğru bir adım attı. Hiç beklemediğim anda bir koluyla belimi tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Nasıl halledecektin? Kendini onun kollarına bırakarak mı?" Öfkeyle soluyup gözlerini kapattı. "Sana dokunsaydı kolunu kırardım."

Elini iterek ondan uzaklaştım tekrar. Kalbimi susturup mantığımla hareket ettiğimin farkında olmam beni daha da cesaretlendiriyordu. İçimde ona karşı biriken öfkem de üstüne gelince kalbim yalnız kaldığı için köşeye çekilmişti.

"Sen kimsin, Nart?" diye sordum dümdüz ifadeyle. "Bana kim olarak karışabilirsin ki?"

Öfkeyle, "Beni kışkırtma," diyerek kaşlarını çattı. "Sonucu zararına olur."

Alayla gülümsedim ve kollarımı göğsümde bağladım. "Bana ne yapabilirsin ki?"

Tam önümde gelip durduğunda afallayıp şaşkınca gözlerine bakabildim. İyice koyulaşmış gözleriyle gözlerimin içine baktıktan sonra dudaklarıma indi. Zorlukla yutkunup ona baktığımda bana değil, dudaklarıma bakıyordu. Birkaç saniye sonra koyu derinliklerini kaldırma lütfunda bulundu.

"Seni öyle öperim ki devam etmem için bana yalvarırsın," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine doğru. Ben ona öylece bakarken geri çekti kendini. "Şimdi arkadaşlarının yanına dönsen iyi olur."

XI

"Özür"

Kalbimizi olması gerektiğinden daha hızlı attıran, onu birkaç saniyelik durdurmayı başaran ve birkaç sözüyle kıranın aynı kişi olması kadar saçma bir şey yoktu sanırım. Birkaç sözün ağırlığı altında ezilmiş onurumu toparlamak için verdiğim çabayı daha önce hiçbir şey için kullanmamıştım.

Kalbin kırılması mecaz anlamda değildi. Parçalarının ruhuma battığını hissediyordum.

Sadece bir an. Ona arkamı dönüp arkadaşlarımın yanına dönmek için attığım ilk adımda nefesimin kesildiğini, diğer adımda kalbimin yere düşen vazo gibi kırıldığını, üçüncü adımda parçaların tüm ruhuma verdiği acıyı, dördüncüde göğüs kafesime sıkışıp kalmış olan nefesimin verdiği darlığı hissetmiştim.

Bu hissettiklerimi sözcüklere dökmekten aciz olduğum için ağzımı açamamıştım. Sanki dilimi yutmuş gibiydim. Masaya döndüğümde Serkan'ı değil, Erkan'ı bulmak bile beni rahatlatmamıştı. Umursamak için bile mecalim kalmamıştı. Kendimi aniden o kadar yorgun hissetmiştim ki yere yığılmamak için ayaklarıma zorlukla söz geçiriyordum. Erkan beni Nart'la görmüş olsa da sesini çıkarmadan öylece bana bakmakla yetinmişti. Sorularını sonraya sakladığının farkındaydım.

Defne Serkan'dan daha önce gelmeyi becerebilmişti. Serkan ve Aslı döndüğünde tüm herkes yerli yerindeydi.

Bana asırlar gibi gelen bir saatten sonra partiyi terk edebilmiştik. Erkan'ın koluna girerek oldukça yavaş adımlarla arabasına ulaştığımda kapımı açmıştı. Kendimi arka koltuğa bıraktıktan sonra gözlerimi sıkıca kapattım.

Üstümde etkisi olması o kadar saçmaydı ki! Söyledikleri iliklerimdeki öfkeyi şaha kaldırmıştı neredeyse.

Erkan araba kullanırken tek kelime etmemişti ve Şeyma da ona ayak uydurmuştu. Saatin erken olmasına rağmen uyku üstüme çökmüştü ve tesirinin altında gözkapaklarım eziliyordu. Daha fazla direnemeyeceğimi anladığım an kendimi uykunun huzurlu kollarına atmıştım...

Uykunun derinliklerinde yüzerken bir anda kolumdan tutup geri çekilmişçesine nefes nefese uyanıp irkildiğimde gözlerimi yeni açmıştım. Erkan havada olan elini geri çekip bana şaşkınca baktığında sorgu dolu bakışlarımı ona gönderiyordum. Kaşlarımı çatarak etrafa baktığımda odamda olduğumu görmüştüm. En son arabada uyuduğumu hatırlıyordum oysaki.

"Korkuttum mu seni?"

Tekrar ona döndüğümde yüzümde hâlâ afallayan bir ifade hâkimdi. "Sanırım..." deyip yutkundum. Elimle gözlerimi ovdum birkaç saniye. "Saat kaç ki?"

"Sekiz."

Şoke olmuşçasına ona bakarken eliyle sessiz olmamı tembihleyip beni kolumdan tuttu ve kaldırdı.

"Erkan, Allah aşkına ne yapıyorsun? Hem arabada uyumuştum ben en son. Ne zaman geldim buraya?"

Gözlerini kısıp ensesini kaşırken hâlâ beni çekiştirip odadan çıkarmakla meşguldü. Kolumun kopma ihtimalinin yüksek olduğunu anladığımda daha fazla direnmeyip onunla beraber çıkmıştım. Merdivenin başına geldiğimizde dönüp bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Spor yapacağız ve sonrasında da sana diyet programı uygulamamız lazım."

Soran gözlerle ona bakarken, "Neden?" demeyi de ihmal etmemiştim.

Kınayan bakışları eşliğinde, "Ulan, fıtık oldum senin yüzünden," dedi. "Sen ne ara bu kadar kilo aldın, anlamıyorum ki..." dedi.

İrileşmiş gözlerimle ona bakakaldığımda gülmeye başladı sessizce. Elini uzatıp saçlarımı karıştırmaya başladığında eline vurup kendimi geri çektim.

"Şaka, kızım, şaka. Hadi gidip dolaşalım. Konuşacak çok şey var, ha? Ne dersin?" Göz kırpıp başıyla banyoyu işaret ettiğinde dünü kastettiğini anlayıp başımı eğdim. Banyoya doğru paytak adımlar atıp hızla işlerimi hallettim ve daha dinç halde dışarı çıktım. Erkan kapının önünde dikilip elime kıyafetleri tutuşturdu ve bir şey söylememe bile izin vermeden beni banyoya soktu. Elimdekilere bakıp alnıma bir şaplak attım.

Salak şey bana Şeyma'nın kıyafetlerini getirmişti.

Başımı iki yana sallayarak bana getirdiği sarı şort ve beyaz kısa tişörtü giydim. Şeyma'yla tarzlarımız neredeyse aynıydı, tek fark annemin bana göbeği açık tişörtler giymek için izin vermemesiydi. Aslında tatildeyken giyebileceğimi söylemişti, ancak hiç giymemiştim.

Umursamadan tişörtü giydim ve saçlarımı hızla tarayıp salaş bir topuz yaptım. Tekrar dışarı çıktığımda yine onu aynı yerde bulmuştum. Kolumdan tutup beni çekiştirmeye başladığında, "Ya, Erkan! Geliyorum işte," diye sitem ettim.

Merdivenleri indiğimizde bana dönüp gözlerini kıstı. "Yavaşsın! Bu yüzden kilolusun sanırım. Azıcık hareketli ol, kızım."

"Hani şakaydı?" derken bir yandan da beyaz spor ayakkabılarımı giyiyordum. Erkan da turuncu yazılarla donatılmış siyah tişörtüne uygun turuncu ve siyah renklerinde olan spor ayakkabısını ayağına geçirdi.

"Her şaka biraz da gerçek barındırmaz mı?"

Ona dudak bükerek baktığımda elini bana uzatıp baş ve işaret parmağıyla sıktı her iki dudağımı. İnleyerek kolunu çimdikledikten sonra beni sürüklemesi sonucunda bir anda kendimi dışarıda bulmuştum. Bahçeden çıktıktan sonra sokak boyunca ilerlemeye başlamıştık.

Onda alışkın olmadığım kadar ciddi tonla, "Nart'la aranda ne var? Anlat bakalım," dediğinde ne söyleyeceğimi şaşırmıştım.

Elimi sallayarak, "Egoist, bencil, kendini beğenmiş, öküz, dengesiz ve aptal herifin tekiyle aramda ne olabilir?" dediğimde kahkahası kulağıma ulaşmıştı. Ben kaşlarımı çatıp ona dönerken onun keyfi yerinde gibiydi. Büyük çınar ağacının yanına vardığımızda beynime hücum eden anıları kovalamak için başımı şiddetle iki yana salladım.

Aniden yaptığım harekete anlam veremeyen Erkan, "Delirdin mi, gülüm?" diye sormuştu.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Bu herif sayesinde delireceğim."

Kolunu omzuma atarak beni sahile giden yola yönlendirdi. "Sen baştan anlat bakalım bana." Ona baktığımda samimi gülüşünü görüp istemsizce gülümsedim ve her şeyi en başından anlattım. Tabii babamın dâhil olduğu konulara hiç değinmedim. Sadece Nart'la olan bazı şeyleri anlattım. Beni şaşırtarak hiç dalga geçmedi. Ona aykırı şekilde sadece beni dinledi ciddi surat ifadesiyle. Ara sıra kaşlarını kaldırdı, fakat sonra yine dümdüz ifadesine döndü.

Dolu dolu geçen günleri büyük eksiklikler eşliğinde anlatıp soluk aldığımda birlikte sahilde oturuyorduk. Her zaman yaptığı gibi ensesini kaşıyıp bana baktı.

"Vallahi, Metin'i günahım kadar sevmediğimi bilirsin," dedikten sonra omuz silkti. "Ama ben bu adama ısındım sanki. Baksana seni sahiplenip korumuş. Tamam, çocuğa

yumruk atmasını saymıyorum. Zor durumda olan bir kızı görsem ben de öyle yaparım, ancak o kızı dansa davet edip imalı cümleler kurmam."

Öfkeyle soluyup, "Yahu, davet etti ama cevabımı beklemeden zorla dans etti benimle!" dedim. Başımı kaldırıp ona baktığımda kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Kendinden emin adamlar güzel sever."

Onu parmağımla göstererek, "Senin gibi mi?" diye sormuştum.

Nart'ın gülüşüne benzer bir gülüş sergilediğinde bir an aklıma onun serseri gülüşü gelmişti. Bu görüntü hafızama kazınmıştı sanki. Çıkmıyordu bir türlü.

Elini göğsüne vurarak, "Ben egomu bir kenara bıraktım. Sadece Şeyma'yı sevmekle meşgulüm artık," dediğinde elimle ağzımı kapattım. Erkan kelimenin tam anlamıyla harika bir adamdı. O, benim dostum olduğu için hep kendimi şanslı hissetmişimdir, ancak şu an sanki bambaşka bir boyuta geçmiştim.

Onun Şeyma'ya olan sevgisi bende çığlık atma isteği yaratıyordu.

Bir adam bir kadını en çok ne kadar sevebilirdi ki? Sanırım bu sorunun cevabı Erkan'daydı...

Aniden omzuma elini koyduğunda gözlerimi yerden alıp ona çevirdim ve ellerimi dizlerime koydum. "Sen hayatımda gördüğüm en dürüst insansın, Gül," deyip gözlerimin içine hiç bakmadığı gibi baktı. O an içimde bir fırtına koptu âdeta. Herkesin gözünde dürüst biri olarak adlandırılan ben aslında oldukça büyük bir şeyi saklıyordum ve bu şey Erkan'ın hayatını değiştirecek niteliğe sahipti. Fakat ben hâlâ susuyordum. "En iyisine sen layıksın. Metin artık hayatından çıktı. Etrafına bak, denize bak, yetmezse gökyüzüne bak. Yeter ki gözlerini kapatma. Eğer

gözlerini kapayıp her şeye karşı kör olursan ne anlamı kalır ki özgür oluşunun?"

Yutkunarak tereddütle, "Onu tanımıyorum bile," diyebildim.

Hafif gülümsedikten sonra, "O zaman neden kendini tanıtmasına izin vermek yerine onu kendinden uzaklaştırıyorsun?" dedi ve gözlerini sol tarafa çevirdi. "Ben de tanımıyorum. Tam sırası gibi görünüyor."

Kaşlarımı çatarak baktığı tarafa döndüğümde gözlerim irice açılmıştı. Nartların grubu yine voleybol oynuyordu ve bizden belli bir mesafedeydiler. Nart doğrudan onu görebileceğim bir açıda, Yusuf ise onun karşı takımında olduğu için arkası bana dönüktü. Emir'i, Umay'ı, Gonca'yı ve ateşin yanında sadece yüzden tanıdığım birkaç kişiyi daha görmüştüm. Erkan ayağa kalktığında kalbim temposunu yükseltmişti. Ona onaylamaz bakışlar atsam da umursamadan beni kaldırdı ve çekiştirmeye başladı.

"Erkan, ben onu görmek istediğimden emin değilim."

Duraksayarak bana döndü. "Siz kızları anlamıyorum ki ben! Çocuk birkaç kere güzel imalar yapmış, kaçmışsın. Sadece bir kere sinirle cevap verdi diye ondan uzak durmayı seçiyorsun. Hayır, böyle nereye kadar devam edebilir ki? Onun sana karşı tavrı belli. Belirsiz olan sensin. Onun kendinden emin olmasının çok güzel bir sebebi var. Çünkü hislerine güveniyor tıpkı benim gibi," diyerek soluklandı ben onu ağzı açık dinlerken. "Ya sen? Ne hissettiğini biliyor musun? Biliyorsun, tabii. Şeyma da biliyor. Ama siz korkaksınız işte. Başka şeyler olunca her ikiniz Amazon kadını olursunuz ama iş aşka geldiğinde kaçmayı bilirsiniz sadece."

O kadar afallamıştım ki kahkaha atmaya başlamıştım. Ciddi konuşmaya çalışınca bile araya Şeyma'yla olan du-

rumunu sıkıştırmış olması komiğime gitmişti ya da sadece sinirden saçmalıyordum. Yüksek sesle gülmeye devam ederken Erkan bana deliymişim gibi bakıyordu, ancak bu sadece birkaç saniye sürmüştü çünkü o da benimle beraber gülmeye başlamıştı.

Kahkaha atmaya son verirke o da durmuştu. Yüzümü buruşturarak, "Ağlamak istiyorum," dedim boğazım düğümlenirken.

Omuzlarımda ellerinin baskısını hissettiğimde tam gözlerinin içine bakıyordum. "Sakın ağlama, gülüm. Kahkahana eşlik ettiğim gibi ona da eşlik etmek zorundayım."

"Sen harika bir dostsun." *Fakat ben dünyanın en kötü dostuyum.*

Göz kırparak, "Sana çekmişim, fıstık," dediğinde buruk şekilde gülümsedim. "Hadi, gidip oynayalım. Bak senin için Şeyma'nın her sabah beni uyandırma seremonisinden vazgeçtim."

"Fedakâr Tutenstein!" diyerek onu onayladım ve önden ilerlemesine izin vererek arkasından gitmeye başladım. Beni Nartların grubunun oynadığı yere getirdiğinde kalbim teklemeye başlamıştı. Onlar tam burada oynarken uzaktan fotoğraflarını çektiğimi hatırladığımda şimdi bunun bir parçası olacağımı bilmek garip bir duygu karmaşası yaratmıştı içimde.

Bizim geldiğimizi gören grup oyunu durdurdu. Erkan'ı hepsi tanıyordu neredeyse. Hepsine bakarak gülümsedim hafifçe. Nart'a ise bakmadan başımı direkt Yusuf'a çevirdim. Gözlerimiz kesiştiğinde gülümsedi ve yanıma geldi.

"N'aber, Gül?"

Neşeli çıkmasına özen gösterdiğim sesimle, "İyidir, senden?" dedim. Nart'ın bakışlarını umursamamaya çalışarak sadece Yusuf'a bakıyordum.

"İyi... Defne yok mu?"

Çenemi hafif kaldırarak olumsuz bir ifade takındım. Yüzü düştüğünde onu inceliyordum dikkatlice. Defne'yi gerçekten merak ediyor gibiydi tavrı. Yaklaşımı onu Defne'nin eski sevgililerinden farklı kılmıştı gözümde.

Erkan çocuklarla ne konuştu bilmiyorum, ancak beni kolumdan tutarak filenin diğer tarafına geçirmişti. Gözlerim irice açılırken kendisi de pasör oyuncu olarak Yusuf'un yanına geçmişti.

Ve ben de böylece Nart'ın takımında oynamak zorunda kalmıştım.

Umay, "Hoş geldin," deyip gülümserken ben de ona gülümsedim samimi şekilde.

Emir arkasını dönerek bana baktı ve "Oynayabiliyor musun?" diye sordu.

Başımı sağa ve sola hafif salladım. "Eh işte..."

Oyun başladığında Nart ve Emir'in arkasında duruyordum. Takımda beş kişiydik ve sadece esmer kızı tanımıyordum. Servis atışını Erkan kullandığında Nart becerikli şekilde karşılayıp Emir'e göndermişti. Emir topu arkaya gönderdiğinde koşarak Nart'ın sol tarafına geçtim ve manşet atarak topu karşıya gönderdim.

Ve sayı bizimdir.

Emir beni alkışlarken gülümsedim. Nart ise sadece birkaç saniye öylece yüzüme bakıp servis atışını kullanmak için topu eline almıştı. Servisi onun kullanmasını beklerken topu Umay'a yollamıştı. Umay topa vurduktan sonra topu Gonca karşılamış ve manşetle buraya göndermek istese de top fileye çarpıp onların sahasına düşmüştü.

Üst üste birkaç sayı daha kazanırken aniden her şey ters dönmüştü. Erkan tüm takımın kontrolünü eline alıp pasların ona gelmesini sağlamış ve bastığı smaçlarıyla sayıları kazanmıştı. Herkes onu ağzı açık izlerken o servis atışını kullandı ve top benim olduğum tarafa geldi. İstemesem de

parmak pasıyla topu Nart'a yolladım. O da aynı şekilde Emir'e gönderdiğinde Emir birkaç adım geri çekilip manşet attı.

Erkan koşarak Gonca'nın önüne geldi ve onun karşılaması gereken topa smaç bastı. Gonca onun zıplaması yüzünden kumun üzerine düştüğünde Emir topu karşılamadan eline alıp fileyi geçti ve yanına gitti.

Umay ve esmer kız da koşarak yanlarına gittiğinde sadece Nart ve ben kalmıştık. Onunla böylece dikilmek yerine Erkan'ın yanına ilerlediğimde Gonca ona hitaben bağırıyordu.

"Manyak herif! Sanki ben atamıyorum." Bu söylediğine herkes kıkırdamaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yusuf, "Atamıyorsun tabii. Tüm sayıları senin yüzünden kaybettik," dediğinde Erkan ona dirsek atmıştı.

Gonca irileşmiş gözleriyle Erkan'a bakıp, "Çok güzel oynadığımı söylemiştin. Yalan mıydı?" dediğinde Erkan kaşlarını kaldırarak ensesini kaşıdı ve ölümcül bakışlarını Yusuf'a gönderdi.

"Tabii ki güzel oynuyorsun. Sen ne diye şu pasör bozuntusuna bakıyorsun ki? Kendisinin de iyi oynadığı söylenemez."

Yusuf Erkan'a dirsek attığında kahkaha atmıştım. Herkes bana dönerken Yusuf ve sonrasında diğerleri de gülmeye başlamıştı.

Erkan gülümseyerek Gonca'yı kaldırıp özür dilediğinde hayran olmuş yüz ifademle onu izliyordum. Erkan'ın gönül almasına hayran kalmıştım.

Erkan Gonca'ya elini uzatıp onu ayağa kaldırırken bir an için Şeyma'nın bu durumu kıskanacağını düşünmüştüm. Her ne kadar belli etmese de Erkan'ın biz hariç başkalarıyla samimi olmasına katlanamazdı. Erkan'dan hoş-

lanan bir kızı ağır bir dille uyardığına bile şahit olmuştum.

Oyun devam ettiğinde yine yerime geçmiştim. Nart bıraktığım yerde sert yüz ifadesiyle dikilirken sağ tarafında duruyordum, ancak o bir kere bile dönüp bana bakmamıştı.

Erkan servis atışını Gonca'ya verdiğinde Gonca smaç atışı yapmak istese de top kendi sahalarına düşmüştü. Sayıyı bize kaptırdıklarında Yusuf ağlamaklı bir ifadeye büründü ve dişlerini sıkarak saçlarını çekiştirdi. Onun bu haline bakarak sesli şekilde gülerken üzerimde olan delice bakışları anında hissetmiştim.

Dişlerinin arasından, "Gülme şöyle," deyip bana baktığında gözlerimi devirip ayağımın dibine gelen topu aldım ve ona uzattım. Çenesiyle benim atmamı işaret ettiğinde arkaya gidip servisi kullandım.

Erkan bana göz kırparak servisi karşılayıp, "Bunu karşılayabilir misin, gülüm?" diye bağırıp topa sağ yumruğuyla vurdu. Top Emir'in arkasına doğru gelirken koşarak ellerimi birleştirip yumruk yaptım ve neredeyse yere düşen topu dizlerimin üzerinde karşıladım. Topu arka tarafa göndermiştim. Arkamı döndüğümde Nart'ın parmak pasıyla topu esmer kıza yolladığını gördüm. Emir hâlâ kumun üzerinde olan beni fark edip elini uzattı. Kolundan tutarak ayağa kalkıp derin bir soluk aldıktan sonra üzerimdeki bakışları umursamadan Erkan'a dil çıkardım. Tatmin olmuş ifadeyle bana bakıp Yusuf'un ona attığı topu başka bir esmer çocuğa gönderdi.

Oyun böyle devam ederken sırf Nart dedi diye inadına gülüyor, kahkaha atıyordum. Şu an için biz iki, onlar ise bir set kazanmıştı ve son bir set kalmıştı. Yorulsam bile belli etmeden en iyi performansı sergilemeye çalışıyordum. Kendimi kanıtlamak istiyordum nedensizce.

Voleybolu severdim. Lise zamanında takımda oynar-

dım ve üniversitede sadece ara sıra oynadığım bir oyun haline gelmişti. Yine de fena sayılmazdım. En azından kızlar arasında en iyi oynayan bendim.

Nart beni şaşırtarak ona attığım onca pas sonrasında bana uzun bir pas gönderdi. Geri giderek topa manşet attığımda top tekrar Nart'a gitmişti. Topu zıplayıp smaçla karşıladı ve karşı tarafa gönderdi. Top Gonca'nın tarafa gittiği için sayıyı kazanmıştık. Gülerek elimi yumruk yaptığımda Nart bana göz kırpıp hafif gülümsedi ve başını aşağı eğdi.

Göz kırptı!

Gülümsedi!

Başını eğdi!

Şoke olmuş bir şekilde ona bakarken o çoktan oyuna vermişti dikkatini. Bu haksızlıktı! Tüm dikkatimi birkaç hareketiyle dağıtmayı başarıp kendisi oyuna dönebiliyordu!

"Gül!" diye bağıran Erkan'a dönerken başıma değen sert cisimle sendeleyip kumun üzerine düşmüştüm. Yüzümü buruşturarak alnımın üst kısmını ovmaya başlarken herkes başıma toplanmıştı. Nart ve Erkan eğilip aynı anda, "İyi misin?" dediklerinde her ikisi birbirine dönüp sert şekilde bakmıştı. Onların bakışmalarına şaşkınca bakarken Yusuf'un da bana eğilmiş olduğunu gördüm.

"İstersen çık oyundan."

Gözlerimi kısarak, "Kaybedelim diye diyorsun, değil mi?" dediğimde Erkan omzuma vurdu.

Sert tonla, "Oynama, gülüm," dediğinde omuz silkip acıyan başımı iki yana salladım. Buraya geldiğimden beri yaralanmak haricinde bir şey yapmamıştım sanırım.

"Oynayacağım." Yusuf ağzını açmak isterken Nart'ın sesi onu durdurmuştu.

"Oynayacak işte. Uzatmayın."

Herkes yerlerine geçerken Erkan son kez omzuma dokunup filenin altından geçerek yerine geçti. Bir tek Nart ve ben kaldığımızda gözlerime iyi olup olmadığımı sorgular gibi bakıyordu.

Bana elini uzattığında ikinci kez elini tutarak ayağa kalktım. Onun elini tutmaktan rahatsız olmuyordum. Yusuf ve Emir beni kaldırdığında kollarından tutmuştum ama onun elinden tutuyordum.

Nart'ın arkasına geçtiğimde oyun başlamıştı, ancak oynamak yerine sadece ağzım açık ona bakıyordum. Hiçbir topun bana gelmesine izin vermeden kendini sürekli önüme atıp toplarımı karşılamıştı. Sinirden ne yapacağımı bilmeden yine bana gelen top için önüme geçeceğini fark ettiğimde onu sırtından kuma doğru ittim. Beklemediği için dizlerinin üstüne düştüğünde top da onunla beraber yere düşmüştü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye öfkeyle bağırmasını umursamadan topu elime aldım.

"Benim önüme geçmekten vazgeç, Nart!" Sert şekilde vurgulamama rağmen beni umursamadan ayağa kalktı. Buz bakışlarıyla heyecandan yanan bedenimi söndürmek istermiş gibi beni süzdü.

"Sana da yaranılmıyor, Yeşil," dediğinde omzuna vurdum. Topu elimden alıp karşı takıma gönderdiğinde herkesin bakışlarını üzerimizde hissedip göğsüme sıkışmış olan nefesimi dışarı vererek Emir'in olduğu tarafa geçtim. Son seti kazanmak için sadece bir sayıya daha ihtiyacımız vardı. Top dakikalarca havada kalmıştı neredeyse. Esmer oğlan Gonca'ya parmak pas attığında Erkan Gonca'nın rahat atabilmesi için sol tarafa geçmişti. Gonca herkesi şaşırtarak topu Erkan'a gönderdiğinde Erkan manşetle topu Nart'a yolladı. Nart topu Umay'a gönderirken Umay korkarak geri çekilmeye başlamıştı. Topu tutamayacağını

bariz belli ettiğinde ona çok da uzak sayılmazdım. Bunun için en sevdiğim hareketi yaparak topa yerden manşet atıp havaya kaldırdım ve fileyi geçmesini sağladım. Fileye neredeyse sürtünerek yere düştüğünde kimse topu karşılayamamıştı. Emir, Umay, adının Pınar olduğunu öğrendiğim kız yanıma geldiklerinde ayağa kalkıp hepsine beşlik çaktım. İyice dağılan topuzumu açıp başımı eğerken yanıma gelen birinin varlığını hissedebiliyordum. Başımı kaldırdığımda gözlerim koyu gözlerle kesişmişti. Onu kayda almadan saçlarımı aynı şekilde toplayıp yanından geçmek için adım attığımda kolumdan tutup beni durdurdu.

"Bana beşlik çakmayacak mısın?"

Tek kaşımı kaldırarak, "Neden ki?" diye sordum.

"Aynı takımdayız?"

"İnan bana şansım olsa kesinlikle senin olduğun takımı seçmezdim. Hatta mümkünse senin olduğun hiçbir yeri seçmezdim."

Çenesini kaldırarak, "Dün için mi bu tavrın?" diye sordu. Ona yüzümü buruşturarak baktıktan sonra kolumu kurtardım. Her zamanki gibi nazik tuttuğu için zor olmamıştı.

"Belki evet, belki hayır."

Ukala tavırla, "Pişman değilim, tamam mı? Ne o herifi benzettiğim için, ne seninle dans ettiğim için, ne de söylediklerim için," deyip soluklandı. "Sonunda biraz ileri gitmiş olabilirim. Özür dilerim."

Gözlerimi kısarak, "Biliyor musun, gözümde ondan bir farkın yok. O benimle zorla dans etmek istedi, sen ettin. Ve aynı onun gibi benden özür diledin," dediğimde gözleri çakmak çakmak olmuştu. Yüzü kasılırken yanından geçip gitmek için atak yaptım, ancak beni durdurdu.

Aynı anda Yusuf'un sesini duymuştuk. "Abi, hadi size kahvaltı ısmarlayacağız."

Nart elini kaldırıp ona gitmesini işaret ettiğinde iri iri açılmış gözlerimle omzunun üzerinden bakmaya çalıştım. Erkan bana el sallayıp göz kırptığında çaresizce gidişini izliyordum.

"Ondan bir farkım yok öyle mi?"

Sert şekilde, "Öyle!" dediğimde yumruğunu sıktığını fark etmiştim.

"İyi."

"Güzel."

Başını salladı. "Peki."

Başımı salladım. "Tamam."

Topuzumdan çıkan saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak yanından geçip gitmek isterken yine kolumu kavramıştı. Ağzımı açıp, "Ne var ya?" diyecekken kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin vermeden bana sarılmıştı. Bir anda başımı omzuna yaslı şekilde bulmuştum. Kalbim anı hissederek hemen hızını artırdığında nefesim onun aksine hızını yavaşlattı. Nart bir kolunu belime, diğerini ise boynuma sardığında kolu ateşmiş gibi temas ettiği yerleri yakmıştı.

Buz gibi bakan adamın dokunuşu nasıl yakabilirdi ki?

Bana sarılıyor olması gerçeğini kabul etmemek için direnen mantığımı susturmayı başaran kalbim sayesinde gerçeği kabul etmiştim.

Nart bana sarılıyordu.

Kollarım iki yana düşmüş şekilde buz tutmuştu âdeta. Bir tarafımın alev alev yanması, diğer tarafımın buz tutması ironinin açıklaması olabilirdi sanırım.

Naneyle parfümünün karışık kokusu burnuma dolduğunda bu kokunun eşsiz olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ben terden yapış yapış olmuştum, ancak o hiç terlememiş, mis gibi kokuyordu.

Kulağımda nefesini hissettiğimde sanki kalbim kula-

ğımda atmış gibi olmuştum. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. İstemezsen seni asla öpmem, tamam mı? Öyle dediğim için üzgünüm."

Kolları arasında başka bir boyuta geçmiş gibi gelse de bu ana son vermem gerekiyordu. Huzurun tanımını kolları arasında bulsam bile artık ayrılmamız gerekiyordu. Geri dönüşü olmayan bir yola giremezdim onunla. Buna cesaretim yoktu.

Kolları arasından çıktığımda bana karışık hisler dolu gözlerle bakıyordu. Dudaklarımı yalayarak derin nefes verdim. Kalbim yerine sığamıyormuş gibi sıkılırken geri çekilmeye çalıştım.

"Artık bırakır mısın?"

Gözlerine bakmam için çenemi kaldırdığında belimdeki ve boynumdaki elini çekmişti. "Bana bu kadar sert davranmasan öyle demezdim. Yine de haksızım. Ama ne yapabilirim ki? Böyle davranmana, sürekli kaçmana tahammül edemiyorum." Gözleri beni kendi kuytularına almak istermiş gibi bakarken bir an için ona doğru çekilip onda kaybolacağımı düşünmüştüm. Kolları arasında kaybolmak istediğimi inkâr edemezdim ki!

"Acıktım."

Cümlelerine karşılık söylediğim cümleye şaşırdığını bariz belli edip gülümsedi. Benden uzaklaşıp gri, dizlerine kadar uzanan şortunun cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı.

"Neredesiniz?" Karşı taraf bir şeyler söylerken onu sessize dinleyip, "Geliyoruz," diyerek kapattı telefonunu.

Başıyla arka tarafı işaret ederek, "Buralarda bir restoran var. Herkes orada," dediğinde onu onayladım. Erkan'ın orada olduğuna emindim çünkü ne hesabı ödemekten, ne de kahvaltı etmekten kaçardı. Nart'la beraber sessizce ilerlemeye başladığımızda demin bana sarıldığı an

beynimin içinde dönüp duruyordu sürekli. O anda takılı kalmıştım sanki. Sahil boyunca o anı düşünüp durmuş ve çok da uzak olmayan restorana gelebilmiştim.

Restoranın önüne geldiğimizde kaşlarını çatarak bana döndü ve göbeği açık tişörtüme -Şeyma'nın tişörtüne- bakarak, "Tişörtün berbat bu arada," dedi yüzünü buruşturarak. Gülmemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sonunda restorana girebildiğimizde yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Buraya daha önce geldiğimi sanmıyordum, ancak güzel bir yere benziyordu. Kahverengi tonlarında, her yerin saksı çiçeklerle süslendiği bir mekândı. Masalar ağaç kütüğünden yapılmaydı. Ve sandalyeler de kütük tarzındaydı. Önde ilerlerken büyük adımlarına ayak uydurmaya uğraşarak ona yetişmeye çalışıyordum. Mekânın deniz manzaralı teras kısmına çıktığımızda durup sola geçmiş ve çocukların oturduğu yeri görmemi sağlamıştı. Erkan beni görünce gülümseyip göz kırptı ve yanındaki yeri işaret etti. Erkan'ı gördüğüm an neredeyse koşar adımlarla yanına gidip kolunu omzuma atmıştım. Kendimi daha güvende hissetmiştim böylece.

Nart çaprazımda otururak bana bakmaya başladığında, ona bakmamaya özen göstererek vişne suyumdan büyük yudumlar almaya çalıştım. O kadar büyük yudumlar aldım ki boğazım tıkanır gibi oldu ve öksürmeye başladım. Erkan hızlı davranarak bana peçete uzattığında rezil olmamı engellediği ona borçluydum. Peçeteyle ağzımı tutup öksürmeye devam ederken Nart'ın sesini duydum.

"Sırtına vurmamı ister misin?" Alaylı telaffuzuyla yüzümü buruşturdum. Kendime gelip başımı kaldırdığımda doğruca ona dikmiştim gözlerimi.

Onun aksine ciddi bir ifadeyle, "Ağzının ortasına vurmamı ister misin?" dediğimde masadakiler, "Ooo..." diyerek beni desteklemişti.

Yusuf gülerek, "Sert Prenses'i sinirlendirmişsin bakıyorum," deyip Nart'ın omzuna vurduğunda Nart ona dönmeden bana bakarak gülümsedi. Gülümseyişiyle anında sağımda oturan Erkan'a döndüm. Yemek yemekle meşgul olduğu için beni umursamadı bile. İç çekerek kendime vişne suyu doldurdum ve tekrar içmeye başladım.

"Dikkat et, ateşini söndürmek isterken boğulma, Yeşil."

XII

"Fırsat"

Birini umursamamaya çalışmak isterseniz onu daha çok kafaya takmış olursunuz.

Tam olarak bunu yaşıyordum sanırım. Üzerimde olan bakışlarını yok saymak adına başımı tabağıma eğmiş şekilde hunharca kahvaltı ediyordum. Gerçi öyle bir bakıyordu ki kâle alınmayacak gibi değildi. Bakışları beni delip geçen kurşun etkisi yaratıyordu bedenimde âdeta. Bu kadar derin bakılır mı? Neredeyse beni tümüyle esir alıp gözlerine katacaktı sanki.

Bir de bana sarılmış olduğu gerçeği vardı tabii. Bundan önce de sarılmıştı tabii ama bu farklıydı. Nitekim artık ona karşı bir şeyler hissettiğimi kabullenmiştim. Ve bu kabulleniş onun sarılmasını çok daha etkili hale getirmişti. Şimdi düşünüyordum da ona sarılmasam bile bunu istemiştim. Kelimenin tam anlamıyla kollarımı güçlü bedenine veyahut boynuna sarmak istemiştim. Dans ettiğimizdeki gibi kollarımın boynunda kenetlenmesi çok hoşuma gitmişti. Bunu kesinlikle inkâr edemezdim.

Yine de şu an bunları düşünmek yerine bileğimin hakkıyla kazandığım Erkan, Yusuf ve esmer oğlanın -Gani'nin- ısmarladığı kahvaltının keyfini çıkarmalıydım. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydım.

Erkan'ın benim tabağıma doldurduğu şeylerden ağzıma atmaya devam ederken bir yandan da inadına vişne suyumdan içmeye devam ediyordum. Ağzıma reçelli ekmek

atarken Erkan, "Gördüğünüz gibi Gül çok yiyor ve kilo almaya devam ediyor," demişti. Ekmeği zorlukla çiğneyip yuttuğumda erkekler gülüyor, kızlar ise kınayıcı bakışlarını Erkan'a gönderiyordu. Gözlerimi kısarak ona döndüğümde tırsmış gibi sandalyesini en dibe çekerek benden uzaklaştı.

"Gördüğünüz gibi Erkan benimle uğraşmadan yaşayamıyor."

Gani bana gülümseyerek baktıktan sonra Erkan'a döndü. "Bence gayet fit. Ama sanırım senin biraz göbeğin çıkmış, kardeşim."

Ben Gani'ye gülümseyerek bakarken Erkan da başını göbeğine doğru eğmekle meşguldü. Bu haline tebessüm edip memnun ifadeyle Gani'yi süzdüm. Neredeyse hiç konuşmuşluğumuz yoktu, ancak tek cümlesiyle deyim yerindeyse gönlümde taht kurmuştu. Ben onu izlerken Erkan kolumu çimdikleyip beni kendisine döndürdü.

"Türk erkeğiyim ben. Olacak o kadar!"

Başımı alayla sallayıp Gani'ye baktığımda o da bana bakıyordu gülümseyerek. Gözleri buradan gördüğüm kadarıyla bal rengindeydi.

Kahvaltıya devam ederken daha fazla yiyemeyeceğimi anlayıp sandalyemi sola çekerek sırtımı Erkan'ın omzuna yaslamıştım. Dışarıdan belki de bizi gören sevgili sanırdı, ancak o benim var olmayan kardeşimdi. Erkan'la tanıştığımdan beri aklımdan sürekli aynı şey geçiyordu. Keşke en yakın arkadaşımız kardeşimiz olsa ve onunla aynı evde yaşasak...

Gözlerimi sıkıca yumup açtım. Ondan gizlediğim gerçeği öğrendiği zaman tepkisini tahmin edemiyordum. Belki bir daha yüzüme bakmazdı. Hakkı vardı çünkü. Yıllarca susmanın bedelini bir gün çekmek zorundaydım. Ve sanırım o gün yaklaşıyordu.

Bildirim sesiyle silkindim. Yusuf neredeyse başını telefona sokarak birine mesaj atarken başımı ona doğru eğip Defne'ye attığı mesajı okudum.

Günaydın, Güneş Sistemi'm...

Mesajını okuduğum an kıkırdadığımda beni fark edip başını kaldırmıştı. Anında suçlu olduğumu belli eden yüz ifademi takınarak dudağımı ısırdım.

"Sen beni mi gözetliyorsun?"

Kaşlarımı yukarı kaldırırken omuz silktim. "Aşıksın!"

Gözlerini kıstığında dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Kahvaltımız bittiğinde havadan sudan sohbet etmeye başlamıştık. Emir iyi oynadığımı dile getirdiğinde ona memnun ifadeyle gülümsemiştim. Diğerleri de onu onayladığında bir tek Nart'tan yorum gelmemişti. Gülümseyerek ona döndüğümde bir taraftan pipetiyle oynayıp diğer taraftan da gözlerini üzerime dikmiş olduğunu fark ettim. Kaşlarımı kaldırarak "Nart?" diye seslendim. Ona hitap etmeme afallamış gibi tek kaşını kaldırdı anında. "Sence nasıl oynadım?"

"İdare ederdi."

Burnumu kırıştırdım. "Pek açıklayıcı olmadı." Onu üstelememe karşılık başını eğerek gülümsedi.

Allah'ım, bu adamın canımı almasına izin verme...

Başını kaldırıp yine doğrudan bana bakarken kalbim teklemişti. Heyecandan dudaklarımı sıkıca bastırıp koyu gözlerini izlemeye başladığımda sanki o anda ikimizden başka kimse yokmuş gibi gelmişti.

"İyiydi." Kestirip atmasına karşılık kaşlarımı kaldırdım.

"Biraz daha açarsak?" İleri gittiğimin farkındaydım, ancak gülümsemesi onu ele vermişti. Bundan rahatsız olmuyordu.

"Takımı sen kurtardın, Yeşil. Oldu mu?" Yalanına kar-

şılık ufak bir kahkaha attığımda yüzündeki gülümseme silindi. Sadece dudaklarını oynatarak "Gülme," dediğinde nefes alamayacağımı düşünmüştüm. Bakışlarındaki yoğunluktan dolayı önüme döndüğümde kimsenin bize aldırış etmediğini fark ettim. Herkes kendi halinde takılıyordu.

Erkan'ın telefonu çaldığı zaman başımı ona doğru çevirdim. Telefonu kaşları çatık halde kulağına götürdüğünde bu mimiği karşı taraftakinin Serkan olduğunu ispatlamıştı.

"Ne?" Kabaca cevabına karşılık omzuna vurdum. Bana dönerek omuz silkti.

"Ne dediğinin farkında mısın?" Bir anda öfkelendiğinde gözlerim irileşmişti. Erkan pek öfkelenen biri olmadığı için suratıma şaşkın bir ifade hâkimdi. Serkan'ı dinledikten sonra "İyi. Beni bulaştırma," deyip kaşlarını çattı iyice. "Tamam." Telefonu kapayıp masanın üzerine bırakarak derin soluk alırken ona bakıyordum.

"Ne oldu?"

Herkes bize bakarken, "Serkan ve Aslı İstanbul'a dönüyormuş," dedikten sonra telefonunu ve cüzdanını eline alarak başıyla işaret verdi. "Gidelim mi?"

Onu onaylayıp çocuklarla vedalaştığımda Nart'a doğru bakmadan kendimi restorandan dışarı atmıştım. Erkan hesap işini halledip yanımı geldiğinde, "Niye gidiyorlar?" diye sordum hemen.

Öfkeden belirginleşen boynunu bana doğru çevirdi. Onu ilk kez böyle gördüğüme emindim. "Metin Bey'imizin Serkan'a ihtiyacı varmış," diye tısladı. "Ona tahammül edemiyorum." Söyledikleriyle ağzımı kapatıp gözlerime hücum eden yaşları durdurmaya çalıştım.

"Benim yüzümden."

Erkan hızlıca şekilde kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Başımı öptükten sonra beni eve giden yola doğ-

ru ilerletti. "Sakın o herif için üzülme. Aklı sıra tatilimizi mahvedecek."

Başımı kaldırarak sinirle kasılmış yüz hatlarını inceledim. "Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun ki?

"Boş ver," diyerek beni göğsüne bastırdı ve konuşmamızı sonlandırdı. Üstüne gitmemek için sesimi çıkarmadım. Eve doğru hızla ilerlerken Serkan ve Aslı'nın gitmesine üzülüyordum bir yandan da. Serkan Metin için, Aslı da her ikisi için gidiyordu. Dile getirmese de Metin'i benden bile çok sevdiğini biliyordum.

Göğsümün sıkıştığını hissederken derin bir nefes almaya çalıştım.

6 sene önce Serkan ve Erkan'ın doğum günü partisindeydim. Polislerin buraya geleceğini öğrenen herkes yaşları yetmediğinden ellerindeki içkileri bir yerlere boşaltmaya çalışıyorlardı. Sadece Erkan ve ben etrafa aval aval bakıyor, olanları anlamaya çalışıyorduk.

Birisinin tanımadığım bir kıza verdiği paketi gördüğümde Erkan'ı dürttüm. Başımla işaret ettiğim tarafa baktığında gözleri kocaman olmuştu.

Erkan, "Ben demiştim böyle bir partiye gerek yok diye," diye homurdandı. "Ne vardı bir tabak makarnayla meyve suyu içseydik?"

O homurdanırken hissettiğim varlıkla arkamı döndüm. O an Metin'le göz göze geldik. Parmağını dudağına getirip bana sus işareti yaptığında gözlerim yerinden çıkacak gibiydi.

Metin elindeki küçük paketi Erkan'ın kazağının cebine tıkarak yanıma geçti. Erkan'a "Gül'ü bir dakikalığına alıyorum," demiş ve beni çekiştirerek boş bir odaya doğru götürmüştü.

Odaya girer girmez, "Ne yaptın sen!" diye bağırdım.

Parmağını dudağıma getirdi. "Bu bizim aramızda bir

sır olarak kalacak. Bak o kurtulur, tamam mı? Ama şu an babam bunu duyarsa beni mahveder. Taner Amca en fazla ne yapar ki ona?"

Ağlayarak göğsüne vurdum. "Söyleyeceğim!"

Her iki omzumdan tuttu. "Bana güven. Bir şey olmayacak ona."

"Bu yanlış!"

Metin beni sakinleştirmeye çalışarak birkaç kere sarstı. "Gül, bir şey olmayacak diyorum," dedi. "Bana güvenmiyor musun?"

Dudaklarımı yalayarak dizlerimin üstüne çöktüm. Başımı ellerimin arasına alarak hıçkırıklarımı dışarı bıraktığımda Metin kollarını küçük bedenime dolamıştı. "Sakın beni ifşa edeyim deme." Sesindeki emir veren tınıya karşılık yüzümü buruşturup ondan ayrıldım. Sorarcasına baktığımda kaşlarını çatarak gözlerini kısmıştı. "Elimdeki önemli görüntülerden haberin var mı? Babanın arabayla çarparak birinin ölümüne sebep olduğuna, başka şirketlerle çalıştığına dair birçok görüntü var. Babam hepsini Antalya'daki evimizde saklıyor. Eğer beni ifşa edersen, ben de babanı ifşa ederim. Sonra ne olur biliyor musun? Baban hapislerde çürür. Bunu istemezsin değil mi?

Ağzım açık ona baktığımda devam etti. "Susacaksın ve sevgilim olacaksın, tamam mı, canım?"

Ve ben Erkan'ın üzerinde madde bulunmasına, şaşkınca etrafa bakarken kelepçelenip götürülmesine karşılık sadece ağlamıştım. Ciğerlerim sökülene kadar ağlamış, sesimi çıkarmamıştım.

Eve varana kadar düşünceler, özgür olmasının sevincini yaşayan ruhumu kamçılayıp bana eziyet çektiriyordu. Erkan kolunu bir an bile çekmeyip benim arkamda olduğunu bariz belli ettiğinde kolumu sırtına dolamıştım. Verandaya çıktığımızda derin nefes alıp kapıyı çaldım. Sadece birkaç

saniye sonra kapıyı yüzü asık Şeyma açtığında Erkan onu bile umursamadan benden ayrılıp içeri girdi. Şeyma onun bu halini ağzı açık izlerken sorgu dolu bakışları üzerimde geziyordu. Hiçbir şey söylemeden Erkan'ın aksine ayakkabılarımı çıkarıp salona geçtim ve en son görmek istediğim manzarayı gördüm. İkiz kardeşler, Serkan ve Erkan karşı karşıyaydı.

Erkan onun önünde dikilip, "Onun için bizi bırakıp gidiyor musun?" diye bağırdı. Bağırışıyla yanımdaki Şeyma irkildi. Belli etmesem bile korkmuştum ben de.

"Bana bağırma!" dedikten sonra elini saçlarından geçirdi Serkan. "O benim kardeşim."

"Ben neyinim lan?! Bir kere bile ona verdiğin değeri bana verdin mi?" Erkan'ın sözleriyle yaşlar tekrar kirpiklerime ulaşmıştı.

Serkan sertleşen ifadesi ile, "Bana bağırma! Gitmem gerek. Belki sonra geri gelirim," dedikten sonra Erkan'ın yanından geçmek istedi. Erkan onun kolundan kavrayıp gözlerinin içine öyle bir baktı ki ben bile ürktüm.

"Gelme," deyip gözlerini kıstı. "Onun yanına gittikten sonra dönme bizim yanımıza."

Elimi ağzıma götürüp sessizce ağlarken dilimi yutacaktım neredeyse. Onlar bağırmaya devam ederken salondaki olaya Defne de dahil olmuştu. Dağılan saçlarını karıştırırken, "Ne oluyor ya?" diye sorup Şeyma'nın yanında durdu. Serkan Defne'ye bakarak kolunu kurtardı.

"Yok bir şey. Biz gidiyoruz."

Odadan ışık hızıyla çıktığında tuttuğum nefesimi dışarı verip dizlerimin üstüne çöktüm. Şiddetle ağlamaya başladığımda tüm benliğim bunların benim suçum olduğunu haykırıyordu. Her şeyi mahvetmek dışında hiçbir işe yaramamıştım. Ben ağlamaya devam ederken iki yanıma oturan kişilerin sarılışını hissettim. Defne ve Şeyma beni her

iki yandan sardıklarında başımı aşağı eğdim. O gün içtikten sonra her şeyi unuttuğumu sanmıştım, ancak unutulacak gibi değildi. Kafamdan ne son altı yılı, ne de Metin'in yaptıklarını çıkaracak niteliğe sahip olamayacaktım asla.

Birisi önümde dizlerini yere koyup oturarak çenemi kavradığında burnumu çektim. Erkan başımı kaldırıp ıslak yanaklarımı temizledikten sonra, "Senin hiçbir suçun yok, gülüm," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ağlama." Kızlar kollarını bedenimden ayırdıklarında Erkan kollarını iki yana açmıştı. Dizlerimin üzerinde doğrulup kolları arasına girdiğimde beni sıkıca sardı. "Ağlayınca çirkin oluyorsun." Yüzümdeki yaşlar tişörtüne değdiği zaman kendimi çekmek istedim, ancak buna izin vermeden yanağımı omzuna yapıştırdı iyice. Erkan benden ayrıldığında ayağa kalkarak elini uzattı. Elinden tutarak kalktığımda kolunu omzuma atarak beni kendine çekip bizi izleyen Defne ve Şeyma'ya döndü.

"Patlamış mısır da vereyim mi, kızlar?" deyip sinirle soludu. "Acıktım hadi gidip kahvaltı hazırlayın."

Gözlerim irileştiğinde yanağımdaki yaşları temizliyordum. "Yuh! Daha şimdi kahvaltı yapıp geldik."

Şeyma, "Ben hazırlarım," dediğinde, onun aksine Defne, "Nerede kahvaltı ettiniz? Siz nereden geliyorsunuz?" diye sormuştu. Şeyma da sorunun cevabını bekler gibi bize baktığında Erkan'ın cevap vermesini bekledim. Erkan onlara kısa bir özet geçtiğinde Defne'nin ağzı açık kalmıştı. Yusuf'la olan ilişkisini Erkan da bilmediği için sesini çıkarmamıştı yine. Birlikte mutfağa geçtiğimizde Aslı elindeki çantayla inip yanımıza gelmişti. Kavga zamanı da yukarıda valizleri topluyordu herhalde. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmasa da yine de üzgün gibiydi.

Gelip hepimize sarıldıktan sonra soğuk bir su doldurdu kendine ve Serkan'ın inmesini bekledi. Serkan da indiğin-

de önce Defne'ye sıkıca sarıldı. İçimizde Defne'yle en çok tartışan, ancak en çok seven de oydu sanırım. Defne'den ayrıldıktan sonra kısaca Şeyma'yla sarılıp bana döndü. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda bana karışık duygular barındıran gözlerle bakıyordu. Beni kolları arasına aldığında kulağına, "Böyle olmasını istemezdim," diye fısıldadım. "Üzgünüm."

Başını sallayıp, "Kendinize iyi bakın. Dikkatli olun," diyerek Erkan'a kısa bir bakış atıp dışarı çıktı. Aslı da bize son defa baktıktan sonra onun peşinden gitmişti. Elimi boğazıma getirip daralan nefesimi dışarı vermek için çalıştım.

Şeyma Erkan için kahvaltı hazırlarken ben kendimi sandalyeye atmıştım. Defne ise yukarı çıkmıştı. Erkan'a döndüğümde bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini ayaklarının üzerine koyup ellerini birleştirmişti. Başını aşağı eğerek öylece duruyordu sadece. Şeyma çay yaparken bir taraftan da Erkan'a bakıyordu. Onun için endişelendiği o kadar belliydi ki bir an için kendisine aynada baksa bunu fark ederdi. Her şeyi masaya dizdikten sonra Erkan'ın önünde çöktü. Başını kaldırıp gözlerini birleştirdiğinde onlara bakıyordum.

"Çay demledim."

Erkan başını sallayıp dikeldikten sonra hazırladıklarına bakıp hafif gülümsedi. "Ellerine sağlık, hatun."

Erkan'ın hitabına başka bir zaman olsa kızardı belki ama sesini çıkarmayıp yanına oturdu. Onlara birkaç dakika öylece baktıktan sonra ağır adımlarla odama çıktım. Defne umursamaz ifadeyle telefonda mesajlaşırken yatağıma çöktüm.

"Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?"

Sorumla beraber başını kaldırdı ve telefonu kapayıp koltuğun yanındaki sehpaya bıraktı. "Eğer güçlü olmak istiyorsan umursamaz olmalısın."

Yıpranmış gözlerimi ona diktim. "Ben yapamıyorum."

Çenesini yukarı doğru kaldırıp alayla bana baktı. "Annem ölene kadar ben de yapamazdım."

"İlla birini kaybetmek mi gerekir?"

Başını sallayıp alayla dudaklarını kıvırdı. "Onun için hep diyorum ya bir insana fazla bağımlı kalınmamalı. Sonlar hep aynı oluyor. Ben babama bakıyorum ve diyorum ki kimseyi sevmeyeceğim. Onun gibi perişan olmayacağım."

Defne'ye bakarak nefesimi dışarı verdim. Onu çözmek mümkün değildi. Bunca yıllık arkadaşımdı, ancak ne zaman ne yapacağını asla kestiremezdim. Bazen ona baktığımda kırılgan, annesizliğinden dolayı acı çeken bir Defne görürdüm. Ancak çoğu zaman neşesinden ödün vermeyen, dünyanın en mutlu insanıymış gibi kahkaha atan, kıyafet değiştirir gibi sevgili değiştiren Defne olurdu karşımda. Hangisi gerçekti sanırım bunu asla bilemeyecektim. Esmer halini özlemiştim. Siyah saçlı Defne'yi bir daha ne zaman göreceğim tamamen belirsizdi ama usanmadan saçlarının ve gözlerinin eski haline dönmesini diliyordum.

Defne tekrar telefonuna döndüğünde bir müddet öylece tavanı izlemeye başladım. Tavan... Hayalperest insanların hayallerinin oynatıldığı sahne... Eşsiz senaryoların, kurguların hayata geçirildiği müthiş bir yerdi tavan. Saatlerce oturup izlemek mümkündü.

Tavana baktığım anda kendimi ve Nart'ı sarılırken görmüştüm. Sanki başka birinin gözleriyle o anı düşünmüş ve canlandırmıştım. Dışarıdan çok da iyi bir manzara olmamalıydı.

Kollarını kadına sarmış güçlü bir adam...

Ve ona sarılmak yerine ellerini sabit şekilde aşağıda tutan bir kadın...

Başkası olsa böyle düşünürdü sanırım. Onu kırmıştım belki de fakat bunu belli etmemişti her şeye rağmen.

İyice düşünce deryasında kendimi kaybedip derinlere dalarken telefonumun sesiyle irkildim. Benim kalkmama izin vermeden Defne komodinin üzerinde titreyen telefonumu alıp bana fırlattı. Ona gözlerimi kısarak baktım. Bu telefon için annemi ikna etmem çok zor olmuştu ne de olsa.

Telefona baktığımda annemin arıyor olduğunu gördüm. Boğazımı temizleyerek telefonu kulağıma götürdüm. "Annem?"

"Oy, canım kızım, nasılsın?"

İstemsizce gülümsedim. Göğsümde biriken tüm duyguları ezip geçerek sesiyle içime huzur doldurmuştu sanki. Kendimi rahatlamış hissetmiştim. "İyiyim, annem. Nasıl gidiyor?" Benim sesimi duyunca Defne'nin ayağa kalktığını gördüm. Mahcup bakışlarla ona bakarken gülümseyip dışarı çıktı. Alnıma bir şaplak attım.

"Şahane!" deyip kıkırdadı. "Babanla aşk tazeliyoruz."

"Kardeş istediğimi sanmıyorum, anne."

Cırladığında yüzümü buruşturdum. "Annenle ne biçim konuşuyorsun sen? Yiyeceksin terliği!"

"İtalya'dan nasıl terlik fırlatmayı düşünüyorsun acaba?"

Sinirle, "Sus kız!" dedi. "Aramızda kalsın ama teknik geliştiriyorum. Kolla kendini!" Bir müddet onunla konuştuktan sonra telefonu kapatmıştık. Kendimi Defne'ye karşı suçlu hissediyordum. Benim annem yurtdışındaydı ve onu özlüyordum, ancak onun annesi bile yoktu. Onun duyduğu özlemin yanında benimki bir hiçti...

Biraz daha tavanı izledikten sonra aşağı inme kararı almıştım. Banyoda yüzümü iyice yıkayıp paytak adımlarımı aşağı yönelttim. Salona girdiğimde buz gibi hava iliklerime işlemişti. Defne koltukta oturup cips yerken Şeyma kanepeye oturmuştu. Erkan ise başını Şeyma'nın kucağındaki

yastığa koymuş şekilde uzanıyordu. İçeri girdiğimde Şeyma gülümseyerek ona bakıyordu. Beni gördüğünde yüzündeki gülümsemesini silip parmaklarını Erkan'ın saçından çekti. Defne'nin karşısındaki koltuğa oturduğumda Erkan yerinde doğruldu.

"Ben böyle matem havalarını sevmem, kızlar," deyip dağılmış olan saçlarını düzelterek Şeyma'ya göz kırptı. Şeyma kızarırken Erkan Defne ve bana bakarak devam etti. "Bu evin reisi benim artık. Ve tatilimizin dolu dolu geçmesini emrediyorum."

Defne, "Sana katılıyorum," diyerek ağzına cips atarken bir yandan da mesaj çekmekle meşguldü.

"Yusuf bizi akşam partiye davet etti."

Yusuf ismini duyar duymaz cips Defne'nin boğazında kalmıştı. Öksürmeye başladığında Erkan ona muzip bir ifadeyle bakıp bana döndü tekrar.

"Şu sarışına söyle Yusuf'la sevgili olduğunu bu kadar belli etmesin." Defne gözleri irileşmiş şekilde öksürmeye devam ederken Şeyma gülüyordu.

Kahkaha sesiyle anında Erkan tüm dikkatini ona verip dirseğini kanepeye yasladı. "Çok güzel gülüyorsun be!" deyip hayranıymış gibi baktı. "Gamzelerine öleyim mi, Kızıl'ım?"

Şeyma'nın kızaran yanaklarını gördüğümde onu kurtarmak adına, "Tutenstein, sen partileri sevmezsin ki!" diye atıldım.

Gözlerini saniyelik bana çevirdi. "Sizin için katlanırım, gülüm."

"Parti nerede ki?"

"Yusuflar'ın evinde," dediğinde klimaya rağmen sıcağı hissetmiştim. Elimi yüzüme doğru salladığımda gitmemek için bahane arıyordum. Nedeni yoktu, ancak o eve gitmek istemiyordum. Oraya dair beynimde silik görüntüler vardı

ve bunlar gece vaktiyle alakalıydı. Rüyamda görmüş olsam hatırlamam gerekmez miydi? Ama hatırlamıyordum işte! Beynimin bir kurgusu olma ihtimali yüksek olsa da hiçbir şey anımsayamıyordum.

"Ben gelmeyeceğim. Yorgun hissediyorum kendimi."

"İtiraz yok, gülüm." Dudak büktüğümde başını iki yana sallayarak hiç şansım olmadığını göstermişti.

✶

Bir gün birisi bana hayatımla ilgili karar verebileceğimi söylese sadece gülerdim, ancak şimdi gerçeği yaşayarak görüyordum. Ayaklarımın üzerinde duruyordum. Sık sık düşsem de ben yürüyordum. Hayat denilen ve düşüş elzem olan yolda ilerlemeye çalışıyordum. Bunu için çabalamak bile büyük bir adımdı benim için.

Hayatımın her kısmında annemin kararları vardı. İstediği okula, liseye ve üniversiteye gitmiştim. İstediği gibi giyinmiş, ona göre hareket etmiştim. Bundan şikayetçi değildim kesinlikle ama azıcık sitemli olabilirdim.

Ben annesinin kuzusu olan bir kızdım. Partiler bana uzaktı. Aslında bana değil de anneme. Babam sık sık arkadaşlarımla gezmemi söylese de annem tavrını ortaya koyup geri çekilirdi. Ve ben asla onu ezecek bir adım atmazdım.

Lise zamanı en yakın arkadaşlarımın ev partilerinden başka bir partiye katılmamıştım hiç. Partiyle, ilk ve son olarak içkiyle ve daimî olmasını dilediğim özgürlükle burada tanışmıştım.

Özgürlük sonsuz bir kavramdı. Bu kavramın içinde kaybolmamalıydım çünkü ben esaretle arasında olan çizgide ilerleyip izimi belli etmemeliydim. Annem farkına varmamalıydı...

Her şeye rağmen onu seviyordum ve özlemiştim. Esareti bile benim iyiliğim içindi. Bunu biliyordum.

Ancak asla onun gibi bir anne olamayacaktım.

Nart ve Yusuf'un kaldığı evi incelemeye odaklı şekilde kendimi krem rengindeki kanepeye atmıştım. Bizim yazlığımızın aksine ahşap bir eşya neredeyse yoktu. Ev yazlık ev değil de daha çok villaya benziyordu sanki. İki katlı olmasına rağmen içerisi oldukça geniş ve kullanışlıydı. Krem renginde klasik mobilyalarla döşenmiş salondan asalet akıyordu desem yerinde bir tabir olurdu sanırım. Gözlerim etrafta gezerken oldukça geniş salonda dans eden ikilide takılıp kaldı. Emir ve Umay hareketli bir dans sergilerken Umay kopmuş gibiydi. Emir'in ondan hoşlandığını düşünmüyor değildim. Plajda Nart ona kızdığında Umay'ı Emir teselli etmişti.

Gözüm onlardan sonra ayağa kalkmış olan ikiliye takıldı; Yusuf ve Defne. Yusuf yüzündeki samimi gülümsemeyle ona bakarken Defne her zamanki gibiydi. Ona karşı farklı gülmüyordu. Sabitti.

Erkan Gonca'yla sohbet ederken yanında oturan Şeyma tırnaklarının etrafındaki etleri yiyerek onlara bakıyordu. Bu hallerine bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Erkan farkında olmadan Şeyma'yı kıskandırıyordu ve bunun farkında değildi. Zaten olsa anında buna son verirdi. Onun için kimse Şeyma olamazdı ne de olsa...

Biri bana vişne suyu uzattığında başımı kaldırdım. Nart dümdüz bir ifadeyle bana bakarken elindeki bardağı salladı. Bardağı alarak, "Teşekkür ederim," dedim ve bir yudum alıp sehpaya bıraktım.

Başımı ona çevirdiğimde göz kırparak başını salladı. "Ne oldu sana?"

Dudaklarımı yaladım. Bir şey yok yalanını söylemeyi tercih etmediğim için, "Oldu işte bir şeyler," diye mırıldandım.

Başını kanepe başlığına yaslayarak bakışlarıyla etrafımı

sardı. Gözlerim benden izinsiz onu bulduğunda nefesim kesilecekmiş gibi olmuştu.

"Anlatabilirsin."

Yutkunarak, "İstemiyorum," dedim.

Gözleri beni delip geçerken omuzlarını düşürdü. "Üzgün olman hoşuma gitmiyor."

Hafifçe gülümsemeye çalışsam da çabam boşunaydı. "Boş ver, Nart."

İç çekerek, "Çok güzel 'Nart' diyorsun, Yeşil," dediğinde şaşkınca ona baktım. Kalbime mi indirmek istiyordu benim? Söylediği cümle içimdeki volkanların patlamasına neden olurken tüm ruhumun kasıldığını hissedebiliyordum.

Yüzümü buruşturdum. "İçtin mi sen?"

Söylediğim cümleyle dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bana manalı şekilde baktıktan sonra, "Benim böyle şeyler söylemek için içkiye ihtiyacım yok," dedi.

Anlamazcasına ona bakarken, "Anlamadım?" diye sormuştum. Tekrar gülüp başını iki yana salladı.

Başka bir hareketli şarkı çaldığında Yusuf ve Defne dans etmeye devam ediyorlardı. Şeyma kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde Erkan'a dirsek attığında Erkan irkilip başını ona çevirdi. Bir şeyler konuştuklarında onları duyacak mesafede olmadığım için anlayamamıştım. Şeyma dudak bükmüş şekilde ayağa kalkıp Erkan'ı da kaldırdığında gülümsedim. Erkan hâlâ onu kıskandığını anlayamamıştı. Saf çocuk...

"Yeşil," diye ses duyduğumda ona çevirdim başımı zoraki şekilde. Kanepede yayılarak oturmuş başını yaslayıp öylece bana bakarken ne kadar çekici göründüğünün farkında olup olmadığını merak ediyordum. Aynı zamanda bu kadar derin bakarak içimdeki duyguları şaha kaldırdığını biliyor muydu acaba? "Seni üzenleri öldürmek istiyo-

rum. Şu an gülümsüyorsun... Hep böyle kalabilsen keşke."

Her sözüyle içimde deprem etkisi yaratmayı nasıl başarabiliyordu bu adam?

Zorlukla yutkundum. "Güldüğüm zaman öyle demiyordun ama."

Yüzüme öyle bir baktı ki şu an burada eriyebileceğimi düşündüm. Bana kendinden emin bir ifadeyle baktıktan sonra, "Burada yabancı bir erkek yok."

Voleybolda ve kahvaltıda olup burada olmayan bir tek Gani ve Pınar olduğu için kaşlarımı çattım. "Gani yabancı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Telaffuz etme onun adını. Mümkünse sadece 'Nart' de. Çok güzel dediğini söylemiş miydim?"

Ona inanmıyormuş gibi bakıp başımı iki yana salladım. "Senin kafan güzel bence."

Yüzüne hayran olduğumu kabul ettiğim serseri gülüşünü yerleştirdiğinde nefes almayı unutmuştum. Parmaklarım buz tuttuğunda tüm yüzüm yanıyordu.

"Senden güzel olamaz."

"Nart," deyip derin soluk aldım zorlukla. Ona hitap ettiğimde gülüşü büyüdü. Bu haline karşılık ne yapacağımı bilmeden devam ettim. "Sen benden ne istiyorsun be adam?"

Parmağını çenesine uzatarak düşünürmüş gibi yapıp bana baktı. Göz kırparak "Buldum!" dedi sevinçle. "Şöyle mesela saatlerce oturmak istiyorum seninle. Daha sessiz ve ıssız bir yerde mümkünse. Ve sadece gözlerine bakmak istiyorum. Ben ormanlardan nefret ederim, ancak senin orman yeşili gözlerinde kaybolmayı bile göze alırım."

Öylece kalakaldığımda gözlerini gözlerime kelepçelemişti sanki. Kendimi, ondan gözlerimi çekmekten acizmişim gibi hissediyordum. Elimden bir şey gelmiyordu. Her

ne kadar kabul etmesem de kendimi onun kollarına bırakmak istiyordum.

Yaralarımı ve beni sarmasına ihtiyacım vardı.

Söylemek için bir şeyler ararken bir an olsun benden ayırmıyordu yoğun bakışlarını. Gözünü kırpmıyordu sanki.

"Ben..." diye kekeledim. Heyecandan saçmalayacağımı bildiğim için sustum ve ayağa kalkmak için çabaladığımda kolumdan tutup beni yanına çekti.

"Artık kaçmana izin vermeyeceğim." Emin sesiyle yerime mıhlanmıştım sanki. Keskin ve sert yüz hatları, ifadesi ciddiyetinin bariz belirtisiydi.

"Nasıl yani?"

Kaşlarını çatarak, "Burçlara inanır mısın?" diye sordu.

Sorusuyla afallayıp yüzümü buruşturdum. "Evet. Neden ki?"

"Ben inanmam ama gel gör ki Akrep Burcu beni temsil ediyor. Hani beni tanımadığını söylemiştin ya. Beni tanıman için sana fırsat veriyorum."

XIII

"Korku"

Korku tüm duyguları kendine esir edecek kadar güçlü bir duyguydu. İnsanı iliklerine kadar kendi tutsağı yaparak bizi ele geçirecek kuvvetteydi ve buna karşı koymak için başka bir duygunun öne geçmesi gerekirdi.

Aşk ve korkunun savaşında galibiyeti kim kazanırdı?

Korku ordusu, kalbin üzerine hücum ederse naif kalp buna dayanabilir miydi? Kalbin kalkanı yoktu ki!

Korkularım, kalbimin etrafını sarmış şekilde prangalarıyla ona işkence ediyordu. Yürek haykırır mıydı? Ben yüreğimin haykırışlarını duyabiliyordum. Her tarafı kuşatılmış şekilde acı çekerken benden medet umuyordu. Çünkü bu savaşa sadece ben son verebilirdim.

Kalbimin sesini dinlediğim takdirde korkularım yok olacaktı.

Korkulara teslim olursam da kalbim onlar tarafından yok edilecekti.

Tüm gece uyuyamayıp düşünceler deryasına dalmışken gözlerimin acıdığını hissedebiliyordum. Boğazım kurumuştu. Partide içtiğim vişne suyunun ekşi tadı hâlâ ağzımdaydı. Nart'ın söyledikleri ise aklımda dönüp duruyordu. Aklımı istila etmişti ve oradan çıkmayacağı oldukça bariz di. Bunu kabullensem iyi olurdu. Nart'ı hayatımın bir parçası yapmaya mecburdum. Bunu istiyor muydum? Evet. Ona sarılmayı istediğim kadar çok istiyordum hem de!

Yutkunarak ayağa kalkıp masanın üzerinde duran gri

dizüstü bilgisayarı alarak yatağıma döndüm tekrar. Birazdan sabah olacaktı. Kızlar Serkan ve Aslı'nın gidişinden sonra onların odasına geçip çift kişilik yatakta yatmayı tercih etmişti. Odada yalnız olduğum için bilgisayar açıldığı an rastgele bir şarkı ayarlayıp arama butonuna "Akrep Burcu" yazmıştım. Korkarak bir siteye tıkladıktan sonra gözlerimi kapattım. Akrep Burcu'nun onu temsil ettiğini söylemişti ve yazıları okuduğum an onun hakkında bilgi sahibi olmuş olacaktım. Onu tanımaya hazır mıydım?

Sanki soruma cevap veriyormuş gibi kalbimde bir çarpıntı duydum. Yavaşça yorgun olan gözlerimi açtım ve okumaya başladım. Uykuya hasret gözlerim okumak için kısılmak zorunda kalmıştı.

Akrep Burcu hayatı bir deney sahası olarak görür. Ancak asla oyun alanı olarak görmezler. Yaptıkları her şey aşırı ciddilikle yapılmıştır. Amaçları her zaman kesin bir sınırla çizilmiştir. Her şey amaçlarına nasıl ulaşacaklarıyla ilgilidir. Amaçlarına ulaşma yolunda karşılarına çıkan her şeyle savaşmaya hazırdır. Ve mümkün olduğunca bu sorunları yok etmek için uğraşır. İnsanların oyunlarını, planlarını ve stratejilerini bozmak onlar için çok önemlidir ve bunu çok severler.

Akrep Burcu erkeğinin fiziksel olarak en dikkat çekici özelliği bakışlarıdır. Karşısındaki insanı bakışlarıyla hipnotize edebilir.

Akrep Burcu erkeği özellikle arzulu ve son derece istekli yapısıyla dikkat çeker. Bir şeyi yapmak isterse büyük bir heyecanla peşinden gider. Her zaman yeni şeyler öğrenmeye ve keşfetmeye isteklidir. Elde etmek istediğini mutlaka elde eder. Buna, kararlı olmaları da destek çıkar. Kararlı olmalarından dolayı onları yolundan çevirmek oldukça zor bir durumdur.

Akrep Burcu erkeği aşk hayatında dayanılmaz bir et-

kiye sahiptir. Kadınların kolay kolay ona karşı koyamadığını söylemek gerekir. Çekici ve gizemli karakteriyle son derece ilgi çeker.

Akrep Burcu erkeği kendisine sorun çıkarmayacak, uyumlu, problemlerden hoşlanmayan ve kendisine karşı saygı ve sevgi sunacak kadınlardan hoşlanır. Olumsuz davranışlara tahammülü yoktur ve bu şekilde davranmayan kadınlardan hoşlanmaması neredeyse imkânsız demektir. Yalan söylemeyen ancak ufak da olsa gizli bir yanı olan kadından hoşlanır. Yine de bir kere de olsa yalan söylediğini anlarsa o kadından mümkün olduğunca uzak durmaya çalışır.

Gözlerim irileştiğinde bilgisayarı kapatıp kendimden uzaklaştırdım. Doğru söylüyordu. Tam olarak onu temsil ediyordu bu burç... Bilgisayara şaşkınca bakmaya devam ettikten sonra derin nefes almaya çalışarak ayağa kalktım ve elime battaniye alarak aşağı indim. Mutfaktan kendime bir bardak su aldıktan sonra verandaya çıkarak kanepeye oturdum ve battaniyeyi üzerime örttüm ve aniden esen Akdeniz rüzgarına karşılık battaniyeye sarıldım. Aklımdan çıkmasını istemesem de böyle giderse delirmem olası görünüyordu.

Bir adam nasıl bu kadar kısa sürede kafamın her köşesinde kendi tahtını kurabilirdi?

Bir adam nasıl sadece birkaç cümlesiyle beni bu duruma sokabilirdi?

Geçen her dakika onu görme, onunla konuşma isteğim artarken nefesimin tıkandığını hissediyordum. Sanki onu görmediğim her dakika ölüme gidiyormuşum gibi geliyordu. Bir tek onu gördüğümde nefes alabilecekmişim gibi bir his vardı içimde...

Dipsiz bir kuyuya düşmeme tek adım kalmıştı. Ona doğru bir adım demek bilmediğim bir kuyuya düşmem

demekti. Onu tanımıyordum... Peki bu içgüdü de neyin nesiydi? Sanki yıllardır onunla tanışıyormuşuz gibi geliyordu.

Şakaklarımı ovduktan sonra ayağa kalkıp koşarak kendimi dışarı attığımda üzerimde gri eşofman altı, siyah tişört ve aynı renkte olan spor ayakkabı vardı. Hızla koşarak anayolu geçtim ve sahile vardım. Etrafta spor yapan onlarca insan varken sadece ben deli gibi koşuyordum. Nartların yazlığına iki üç dakikalık mesafede olan kayalığa doğru ilerlediğimde kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. Kayalığa vardığımda istemsiz olarak gözlerim dolmuştu. Boğazım düğüm düğüm olduğunda kayalığa tırmanıyordum. Tırmandıktan sonra kaygan olan kayalara basarak suyun değmeyeceği yüksekliğe çıktım. Burası bizim ilk tanıştığımız yer sayılırdı.

Bana doğru itilmişti Yusuf tarafından. Ya da kader mi demeliydim? Kader bizi çarpıştırıp bir adım geri çekilmişti. Bundan sonrası bize, daha doğrusu bana kalmıştı. Nart atabildiği kadar adım atmıştı. Ben ise hâlâ geri çekiliyordum. Ancak artık sırtım duvara çarpmıştı. Kaçacak bir yerim yoktu.

Güneş doğmaya başladığında başımı aşağı eğmiştim. Ayaklarımın altında dalgalanan bir deniz varken neden şu an suya atlamadığımı soruyordum kendi kendime. Belki şimdi soğuk olan su beni kendime getirecek niteliğe sahip olan yegâne şeydi?

O gün onlara verdiğim tepki aklıma geldiğinde sesli şekilde güldüm. Oldukça sakin bir yapım olmasına rağmen sinirlenince kendimi asla kontrol edemez, saçmalardım. O gün de aynen öyle olmuştu. Ağzıma geleni söylemiştim neredeyse.

Gözlerimi ovduktan sonra ayağa kalkıp başımı eğdim. Kendime gelmek istiyorsam, bedenimin soğukla kavuşma-

sı gerekiyordu sanırım. Suya bakarken gözlerimi kapattım. Bakarsam ya da düşünürsem vazgeçerdim. Bu yüzden saniyeler içinde kendimi suya attım.

Sanki kendimi derin karların altına atmışım gibi bedenim soğukla buluşmuştu. Soğuk su iliklerime kadar ulaşmış gibi hissederken aniden içinde olduğum suya biri daha dalmıştı. Kendimi suyun yüzeyine çıkardığımda derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. Saçlarım yüzümden çekildiğinde gözlerim sudan çıkan bir çift gözle buluşmuştu. Bana doğru yüzerek gelip tam önümde durduğunda nefesimi tuttum.

Kumral saçları güneşin temasıyla parlarken ıslanıp alnına düşmüştü. Akrep Burcu'nun özelliklerinden esası olan derin bakışlarını üzerimde hissettiğimde ağzıma dolan az miktarda suyu yuttum.

"Delisin sen," dedi nefes nefese. "Ve beni de kendine benzetiyorsun."

Kaşlarımı çatarak beni ele geçiren heyecanıma rağmen, "Senin ne işin var burada?" diye sormuştum.

"Tam sana doğru geliyordum ki atladın," deyip açıklama yaptığında gözlerimiz bir an olsun ayrılmamıştı.

Anlam veremeyerek, "Neden atladın?" diye sorduktan sonra çok az dudak bükmüştüm.

Gülümsedi. "Dejavu yaşamış olduk işte." Gülümseyişine hayran şekilde baktığımda farkına varıp inadına sildi ifadesini. "Donmadın mı sen? Hemen çık şu sudan."

Suyun soğukluğunu unuttuğumu fark ettiğimde dudaklarımı yalayıp yakın olan karaya doğru yüzmeye başladım. Üzerimdeki kıyafetlerin ağırlığı yüzünden yavaş şekilde yüzüp kendimi karaya attıktan sonra ıslak kumun üzerine uzandım. Gözlerim uykuya muhtaç olduğu için anında kapanmıştı. Birkaç ses duyduğumda yanıma gelip oturan Nart'ın varlığını hissetsem de kıpırdamadan uzanmaya devam etmiştim.

Sessizliğime eşlik edip yanıma uzandığında aramızda belirli bir mesafe vardı. Ona temas etmediğim için kendimi daha rahat hissetmem gerekirdi belki ancak donmam gerekirken yandığımı hissediyordum. Üzerime bir rüzgâr çarpana kadar sıcak gibi gelmişti fakat rüzgârı tenimde duyduğum an kollarımı bedenime sardım. Bunu fark ettiği an doğrulup bana kınayıcı bakışlar attı.

"Donacaksın," diyerek ayağa kalktı ve elini bana uzattı. Düşünmeden elini tutup kalktığımda gözüm kenetli ellerimizde kalmıştı. Onun bırakmayacağı aşikâr olduğu için elimi istemeye istemeye çektim. Koca elleri ellerimi kavradığında kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissetmiştim. Ellerimizi ayırdığımda omzunun üzerinden bana bakış attı. "Benim evime geliyorsun."

İstemsizce "Ha?" diye tepki verdim.

Önden ilerlemeye başladığında peşine takılmıştım. Birkaç saniye bana dönüp üzerimde ağırlık yapan giysileri işaret etti. "Bu kılıkta dönmeyi düşünmüyorsun umarım?" Tehlike arz eden gözleri üzerimde gezinirken çenemi kaldırdım.

"Yo, tam olarak öyle düşünüyorum."

Alayla bakarak başını iki yana salladığında saçlarındaki damlalar yüzüne inmişti. Yutkundum. Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Saçmalama. Seni böyle göndermem, tamam mı?"

Gözlerimi kısarak, "Senin göndermene ihtiyacım yok. Kendim giderim," dediğimde kolumdan tutarak beni, çoktan ilerlemeye başladığımız eve doğru yönlendirdi. Yüzümü buruşturarak içeri girdiğimde Kahve sakince üzerimize doğru geliyordu. Kahve'yi gördüğüm an Nart'ın arkasına saklanmıştım ve o da bıyık altından gülmüştü. Bana siper olup eğilerek Kahve'yi sevdikten sonra onu göndermişti. Kahve gittiği an arkasından çıkıp tişörtümün eteğini sıkmayı akıl ettim.

Bana sırıtarak bakıp, "Boşuna uğraşma. Sana kıyafet vereceğim," dedi.

Ona bakarak yüzümü buruşturdum. "Senin giysilerini giymem!"

Dudaklarını yukarı doğru kıvırıp sırıtışını genişlettiğinde kaşlarımı çatmama neden olmuştu. "Senin aklında ne tilkiler dolaşıyor öyle, Yeşil?" diye sordu serseri gülüşü eşliğinde. "Umay'ın bizde temiz kıyafetleri olacaktı. Olmazsa gidip bir şeyler alırım. Ama yok sen illa benimkilerden giymek istiyorsan o ayrı."

Gözlerim irice açılırken aptallığıma içimden küfür edip omzuna vurdum. Gülümseyerek geçmem için kapıyı işaret ettiğinde kapıya doğru ilerledim. Nart kapıyı çalmaya başladığında Yusuf neredeyse bizi hiç bekletmeden kapıyı açmıştı.

Onu tişörtsüz şekilde plajda görmüş olsam bile elimle gözlerimi kapatıp arkamı döndüm. Nart dişlerinin arasından, "Oğlum bu ne hal? Defol git giyin," dediğinde Yusuf homurdanıyordu.

"Ben ne bileyim sert Prenses'in de geleceğini? Ayrıca siz niye sırılsıklamsınız lan?"

"Oğlum, çık yukarı da içeri girelim. Donacağız." Yusuf'un ayak seslerinden sonra arkamı dönmüştüm. Nart kaşları çatık şekilde baş işareti yaptığında içeri geçtim. Dün partinin olduğu salona geçtiğim an yüzümü buruşturdum. Biz gittikten sonra etrafı toplamamışlardı sanırım. Kanepenin üzerinden cips paketini alıp oturduğumda Nart da kapıda durdu. "Ben senin için bir şeyler bakıp geliyorum." Başımı onayla salladığımda gözden kaybolmuştu. O gittikten saniyeler sonra içeri Yusuf girmişti.

Coşkulu sesiyle, "Anlat bakalım," deyip karşımdaki koltuğa oturdu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neyi?"

Bana salakmışım gibi bakarak, "Bu halinizin açıklamasını, Gül," demişti.

Elimi iki yana çevirirken burnumu kırıştırmıştım. "Ben suya atladım. O da atlamış yani. Pek anlatılacak bir şey yok."

Alayla, "Doğru," diyerek beni onayladı. "Evet, hiç anlatacak bir şey yokmuş!"

Ağzımı açmak istediğim anda içeri Nart girmişti. "Lan, kızı sorguya mı çekiyorsun sen?" diyerek bana elindekileri uzattı. Üzeri hâlâ ıslaktı. Elindekileri alarak ayağa kalktığımda bana bakmadan, "Kalk git kahvaltı hazırla," demişti Yusuf'a doğru. Yusuf bize gözlerini kısarak bakmış ve yanımızdan geçerek mutfağa gitmişti.

O çıktıktan sonra Nart etrafa baktı. "Burada değiştir üzerini. Umay sürekli üzerine bir şeyler döktüğü için her evde temiz kıyafet bulundurur."

Onu onayladığımda dışarı çıkmıştı. Hızla üzerimdeki ıslak kıyafetleri değiştirirken şansıma bir kez daha küfretmiştim. Gelmeseydi rezil olmayı bile umursamadan evime dönebilirdim, ama beni resmen alıkoymuştu.

Kıyafetleri elime aldığımda aralarında etiketi üzerinde iç çamaşırı görmüştüm. Gözlerim fal taşı misali açılırken yutkunup hepsini giydim. Umay gerçekten de fazla tedbirliydi. Islak iç çamaşırlarını kıyafetlerimin arasında saklarken salonun kapısını açtım. Kapının önünde beni bekleyen Nart'a, "Poşet verir misin?" diye sorduğumda hemen onaylayıp mutfağa geçmiş ve bana mavi poşet getirmişti. Giysilerimi hızla içine koyup elime aldığım poşeti Nart elimden alıp koridora bıraktı.

Sorarcasına ona baktığımda, "Kahvaltı edeceğiz," diyerek mutfağa geçmişti çoktan.

Arkasından gidip krem rengi döşenmiş mutfağa girdiğimde, Yusuf kızarmış ekmekleri makineden çıkarıyor,

Nart ise mutfaktaki kanepede yayılıyordu.

Dayanamayarak ters bakış atıp, "Yusuf'a yardım etsene!" dedim.

Bana umursamazca baktıktan sonra omuz silkti. "Çok istiyorsan sen yardım et. Beni bulaştırmayın."

Ellerimi belime koyup ona bakmaya devam ederken, "Ben misafirim. Senin bana hizmet etmen gerekiyor," dedim ciddi bir tavırla.

Çenesiyle Yusuf'u gösterip, "O hizmet eder sana. Hadi gel ve yanıma otur," dedi.

Yanına doğru ilerleyip kolundan tuttum ve onu kaldırmaya çalıştım, ancak kıpırdamadı bile.

"Ya kalkarsın ya da giderim, Nart!" Anında ayağa kalktığında gülümseyerek yerime geçtim.

"Öfkeliyken bile ne güzel 'Nart' diyorsun be!"

Dirseklerimi masaya yaslayarak, "Çenen yerine ellerin çalışsa bu kadar çok aç kalmazdım," diye mırıldandım. Serseri gülüşünü sergilediğinde bir an kalbim hoplamıştı sanki. Kendimi ele almaya çalışarak Nart'ı izledim. Yusuf'un yönlendirmesiyle malzemeleri masaya dizdikten sonra salatalık ve domatesleri yıkamıştı. Şimdi ise onları gelişigüzel doğrarken kahkahalara boğmuştu beni.

Ben kahkahalar atarken o bana öldürücü bakışlar yollamakla meşguldü. Dişlerinin arasından, "Dikkatimi dağıtma!" diye tısladığında kıkırdayıp Yusuf'un bana yaptığı çaydan birkaç yudum aldım. Nart hâlâ elindekilerle uğraşırken ben iki dilim kızartılmış ekmek yemiştim.

Alayla, "Kahvaltım bitti sayılır," dediğimde gözlerini kaldırarak bana baktı.

"Bu domatesin suyu çıktı."

Yusuf'la aynı anda ezip mahvettiği domateslere bakarak gülmeye başladığımızda Nart bize delirmişiz gibi bakışlar atıyordu.

Sonunda bana dönerek, "Seni eve bırakayım artık," dediğinde ayağa kalkmıştım.

"Ben kendim giderim."

Başını iki yana sallayarak poşeti yerden alıp ayakkabılarını giydi. Benim ıslak ayakkabılarımı da poşetin içine attıktan sonra dolaptan pembe yaz terliği çıkarmıştı. Verdiği ayakkabıları giydikten sonra köpekten korktuğum için ilk önce Nart'ın çıkmasını beklemiştim. O önden çıkarken ben de arkasından çıkarak etrafı kolaçan ettim.

"Korkma." Sesini duyduğum an ona döndüm. Bana güven veren gözlerle bakarken bir adım attı. "Ben sana bir zarar gelmesine izin vermem."

"Zarar sen olsan bile mi?"

Gülümsedi. "Okumuşsun."

Başımı aşağı yukarı salladığımda, "Kötü huylarım fazla olabilir," diyerek bana doğru yaklaştı. "Fakat korkulacak kadar değil."

Seri şekilde, "Senden korkmuyorum," dedim.

Dudağını sağ tarafa kıvırdı. "Emin misin?"

Yutkunarak, "Eminim," dedim kararlılıkla. Cevabım onu tatmin etmiş olacak ki yüzünde bir sırıtış belirdi ve önden ilerlemeye başladı. Tekrar peşine takıldığımda bu sefer hiç konuşmamıştık. Yol boyu kaldırımı en ince detayına kadar incelemiştim sadece.

Yanımda ilerlemesi bile kendimi başka bir boyuttaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Adımlarımız uyum içerisindeyken eve vardığımızda durmuştuk. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu fark ettim.

Boğuk sesle, "Gece uyumadın değil mi?" dediğinde afalladım.

"Nasıl bildin?"

Omuz silkti. "Gözlerin haykırıyor." Sesi olması gerekti-

ğinden daha normalmiş gibi geldi. "Ve ben de uyumadım."

"Neden?"

Gözlerini kısarak, "Çünkü biri beni uyutmuyor," dedi. Sesinin altında hafif sinir ve alay vardı.

Ciddiye almadan, "Yusuf mu?" diye sordum. Soruma karşılık ağzı açık kalmıştı neredeyse. Bana yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar şaşkın bir ifadeyle bakarak başını iki yana salladı.

"Yusuf'un yeşil gözleri yok bildiğim kadarıyla."

Tek omzumu silkerek, "Lens takar," dediğimde kaşlarını çattı. Yüzü kasıldığında bana doğru bir adım attı ve tam dibimde durdu.

Yüzüme nefesini çarparak, "Salağa yatmaktan vazgeçireceğim seni. Göreceksin, Yeşil," dediğinde gözlerimi yumup hafif gülümsedim ve geri çekildim.

"Bekliyorum, Koyu Kahverengi."

XIV

"İlan"

Aniden gelen cesaretle söylediğim cümlenin neler doğuracağını düşünmeden konuştuğumu fark ettiğimde yüzündeki serseri gülüşü geç kaldığımı haykırıyordu. Onun gülüş sebebi olduğum için içimde oluşan kıpırtıları bastırmak adına yutkunsam da geçmemişti. Bu duyguyu bastıramıyordum bir türlü. Genzime kadar ulaşıp beni yakıyordu. Heyecan kıpırtıları ruhumu gıdıklıyordu sanki.

Gülümsemesini sildiği zaman aşina olduğum katı ifade peyda olmuştu yüzünde. "Yeşil," dedi büyülü sesiyle. Ses tonu o kadar hassas ve kırılgan çıkmıştı ki gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. "Ben dayanamıyorum."

Ben de dayanamıyorum, Koyu Kahverengi.

Gözlerimi kapatıp açarak haykıran benliğimi susturmaya çalıştım. Bunu itiraf etmem şu an için hiç doğru olmazdı. Dayanamasam da buna mecburdum. Kendi kendime yarattığım bir mecburiyet olsa da katlanmalıydım. Yani sanırım.

Kuruyan boğazımı temizledikten sonra elimle boğazımı ovdum. "Yapacak bir şeyim yok."

Gözlerindeki ifade anında değişirken yüzü kasılmıştı. Kemikli yüzü sertleştiğinde gözleri kısılmıştı. Bana doğru bir adım atıp önümde durdu kararlı şekilde. "Tek bir adımın her şeyi değiştirir."

Başımı kaldırıp gözlerinin tam içine baktım. Fısıltılı ve boğuk sesimle, "Zaten o yüzden adım atmıyorum," de-

dim. Gözlerimiz sanki bedenlerimizi terk edip başka bir boyuta yerleşmek istercesine bizden bağımsız şekilde kenetliydi. Ellerimizin aksine o kadar güçlü kenetlenmişti ki onları kimse koparamazmış gibi geliyordu. Sanki aralarında bir efsun vardı.

Hiçbir şey söylemeden öylece bana bakarken suskunluğuna eşlik ediyordum. Beni, duygu karışımını barındıran gözleriyle süzmeye başladığında bir şey söylemek istediği her halinden belliydi, ancak zorlanıyor gibiydi.

Çaresiz tonda, "Ne yapmam gerek? Benden bir şey iste," dediğinde dudaklarımı yaladım. Birkaç cümle içimden söylerken bunları dışımdan söylesem hayatımın değişeceğini biliyordum. Başka bir yola sapıp sonunu görmeden nasıl bir yolculuğu onaylayabilirdim ki?

Beni bırakma.

Hep bu gözlerle bak bana.

Her zaman sar beni kollarınla.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, Nart."

Ona hitap ettiğim an yüzünü buruşturdu ve bir adım geri çekildi. "Sürekli bana adımı söyle istiyorum. Anlamsız ama hep bunu diliyorum."

Onu yatıştırmak için başımı iki yana salladım. "Anlamsız değil."

Sanki karanlık bir kuyuda ışık görmüş gibi umutla bana baktı. Kumral saçları gibi gözleri ve yüzü de parladığında öfkeli hali gitmişti. Sanırım onu yatıştırmıştım. Gözlerindeki ışıltı kalbime komut verdiğinde kendimi bir anda nefes nefese bulmuştum. Düzensiz nefes ve kalp atışlarım birbirine karışıp önünde nasıl duracağımı şaşırtmıştı bana.

Yanağını kaşıyarak tek kaşını kaldırdı. "Yani?"

Bir adım daha geri çekildim. Soluklarımı kontrol etmeye çalışırken "Ben... bilmiyorum," diyebildim çok az kekeleyerek. "Üzerime geliyorsun. Hem de fazlasıyla."

Yüzünde kendinden emin bir gülüş peyda olduğunda kaşlarımı çattım. Çarpık şekilde gülerek başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Demek ki doğru yoldayım. İlerleyeceğim, tamam mı? Sen duvara toslayana kadar sana doğru adım atacağım."

Afallayan suratımla yüz ifadesini incelediğimde ciddi olduğunu gördüm. Surat ifadesi o kadar sertti ki şaka yapması olası değildi. Alışık olduğum dümdüz ve ruhsuz suratını takınmıştı yine. Kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra başıyla evi işaret etti. Yutkunarak bahçe kapısını açıp içeri geçtiğimde hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. Ben verandaya ulaşana kadar orada beklemiş, sonra ise gitmişti.

Ne kadar süredir tuttuğumdan emin olmadığım nefesimi dışarı vererek kapıyı açıp içeri geçtim. Eve girdiğimde etraf sessizdi. Parmak ucumda yükselerek yukarı çıkıp kendimi banyoya atmıştım. Ilık suyla aldığım duştan sonra odama girip üzerimi giydim ve saçlarımı havluyla kurulayıp açık bıraktım. Saat sekize gelirken kendimi yorgunlukla yatağa atıp uykunun kollarına teslim etmiştim.

Uyku...

En mühim ilacımız olmalıydı.

Öyle ki saat on bire geldiğinde sesler sonucunda uyanmıştım. Kaşlarımı çatarak dinlemeye koyulduğumda Erkan bağırıyordu.

"Kızım giymeyeceksin diyorum!" Sesinin sertliğine şaşırarak ayağa kalkıp koridora çıktığımda Şeyma bağırmıştı bu sefer.

"Ya sana ne?! Beden benim değil mi? Giyerim."

Kapının kenarına yaslanarak onları izlemeye başladım. Şeyma elindeki tişörtü çekiştirirken Erkan bırakmayıp onu zorluyordu. Şeyma dişlerini birbirine bastırarak hırladığında Erkan gözlerini kısıp ona alayla bakmıştı.

"Beden de benim, ruh da kalp de. Benimsin sen. Ben de

seninim. Şunu o güzel ve kızıl kafana sok!"

Şeyma'nın gözleri irileştiğinde benimkiler de şaşkınlıktan dolayı açılmıştı. Uyku sersemliğinden eser kalmazken kendimi daha dinç hissediyordum. Şeyma'nın şaşkınlığından faydalanan Erkan tişörtü eline alıp cebinden büyük makası çıkardı. O makası nereden bulmuştu bilmiyorum, ancak sanki makarna yiyormuş gibi tüm iştahıyla tişörtü kesmeye koyulmuştu. Şeyma sinirden yerinde zıplayıp tepinmeye başladığında Erkan kestiği tişörtü yerde bırakarak doğruldu.

"Sana bunun karşılığında beş tişört alacağım. Göbeği açık olanları benimle gittiğin zamanlarda plajda giyebilirsin."

Şeyma sinirle onu yumruklamaya başladığında Erkan ona karşı koymadan sırıtıyordu. Beni gördüğünde göz kırpmıştı. Gülerek başımı iki yana salladım.

"Elin çok ağır, hatun. Çocuklarımızın senden çekeceği var."

Şeyma tiz bir çığlık attıktan sonra deyim neredeyse Erkan'ı pataklamaya başladı.

"Manyak herif! Patavatsız! Geri zekalı! Öküz! Seninle evlenmeyeceğim."

Erkan onu omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırdı. "Var mısın iddiasına, Gamzeli?"

Şeyma kararlı gözlerle ona bakıp çenesini dikleştirdi. "Varım. Nesine?"

Erkan bu defa hakiki keyifle güldü. "Kazanan kaybedeni öper."

Kendimi tutamayıp kahkahalara boğulurken ikisi de bana dönmüştü. Erkan benimle beraber güldüğünde Şeyma onu yumruklayıp çığlık atmaya devam ediyordu.

Ben gülmeye devam ederken karşı odadan Defne çıkmıştı. Erkan'ı yumruklayan Şeyma'ya şaşkınlıkla baktık-

tan sonra bana döndü. Ağrıyan karnımı tutarak yere çöküp kahkahalarıma son vermeye çalıştığımda Erkan bana hiç yardımcı olmuyordu.

Şirin ses tonuyla, "Ya kazanamazsan sorun olmaz, Gamzeli. Ben seni öperim merak etme," dediğinde ağzımı kapattım. Çünkü biraz daha güldüğüm takdirde Erkan'ın yerini alacağımı biliyordum. Onun da dediği gibi Şeyma'nın eli çok ağırdı. Şaka olarak bile vurduğu yerde iz kalırdı.

Defne, "Ay bunlar sevgili mi oldu?" dediği an Şeyma'nın çığlığıyla kulaklarımızı kapatmak zorunda kalmıştık.

"Gıcıksınız hepiniz!" diye söylenip odaya girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Birkaç saniye sonra kapının kilit sesi duyulmuştu. Erkan'a döndüğümde dudak büktüğünü görmüştüm. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde üzgün ifadeyle bana çevirdi başını.

"Küstü mü o bana?"

Omzunu hafif sıktım. "Yok be, çocuk muyuz biz?"

Gözlerini kıstı. "Kendi adına konuş. Biz Kızıl'ımla beş yaşındayız daha."

Alayla, "Yaaa," diyerek omzuna vurdum. "Beş yaşında bir Tutenstein... Bunu sevdim."

Bana birazdan saldıracağını bariz belli eden bir bakış attığında dudağımı sıkarak son hız koşmaya başladım. Merdivenleri ikişer ikişer indikten sonra kendimi salonda bulmuştum. Hızla saklanabileceğim yegâne yer olan kanepenin arkasına geçtiğimde ayak sesini duymuştum.

"Gülümün canı oyun mu istiyor?" dedikten sonra buraya doğru yaklaşmaya başladı. Alt dudağımı ısırarak beklemeye başladığımda başımın üzerinde gölgesini hissetmiştim. Tişörtümden kavrayarak kaldırdıktan sonra beni yüzünün hizasına getirdi.

"Teslim ol."

Ellerimi kaldırıp aşina olduğum cezayı uygulamasına izin verdiğim an kollarını belimin iki yanında hissettim. Beni neredeyse kanepeye fırlattıktan sonra gıdıklamaya başlamıştı. Durmadan devam edip ara sıra da kolumu çimdikliyordu.

"Bensiz mi?" diye bağıran Defne'ye dönmek için durduğunda aniden Defne arkadan gelip parmaklarıyla sırtını ve belinin kenarlarını gıdıklamaya başlamıştı.

Hem gülüp, hem inleyerek, "Lan kurban olayım yapmayın," diye bağırdığında boşluğundan faydalanıp ayağa kalktım. Ben kalktığım an Defne Erkan'ı kanepeye atmıştı.

Bana dönerek mavi gözlerini kıstı. "Çabuk ip getir!" Sorarcasına ona baktığımda kaşlarını çattı. "Çabuk!"

Onu onaylayıp hızla merdiveninin altında olan dolaba yöneldim ve ipi aldığım gibi koşar adım salona girdim. Defne ipi aldıktan sonra, "Ellerini tut," deyip yere oturdu. Erkan tepinmeye başladığında onu zorlukla zapt ediyordum. Kollarını sıkıca kavrayıp başının üzerinde tutarken Defne de ayaklarını bağlıyordu.

Erkan, "Kızım ne isterseniz alırım size! Hadi bırakın yakışıklı arkadaşınızı," dediğinde Defne'yle aynı anda kötü kız kahkahaları atmaya başladık. Defne ayağını bağladıktan sonra Erkan'ın çıplak ayaklarını gıdıklamaya başladı.

Erkan haykırmaya başlarken biz gülebildiğimiz kadar gülüyorduk. "Sadistler! Siz doğum sancısı çekerken ayağınızın altını gıdıklarlar umarım."

"Ne oluyor ya?" diyen Şeyma'ya döndüğümüzde Erkan susup ona bakmıştı. Gözlerimle onu gösterip Şeyma'ya göz kırptığımda dudağını yukarı doğru kıvırıp bize doğru gelmeye başladı.

Yapmacık sesle, "Ama ayıp bu yaptığınız kızlar!" dediğinde Erkan onu onayladı.

"Hay ağzından öpeyim, hatun!"

Şeyma'nın delice bakışlarından sonra toparlamaya çalıştı. "Ağzını seveyim anlamında. Yok ya bu da olmadı. Yani işte öyle derler bilirsin. Gerçi nereden bileceksin ki? Kullanmıyorsundur o cümleyi. Kullanma da zaten. Ha, bana söyleyebilirsin o ayrı. Hadi söylesene. Bir duyasım geldi."

Bir taraftan ellerimle kollarını tutarken bir taraftan da gülmeye çalışıyordum. Defne şaşkınca Erkan'a baktığında Şeyma da ellerini beline koymuştu. Gözlerini kısarak Defne'ye işaret verdiğinde Defne ayağa kalkıp yerini ona vermişti saçlarını savurarak.

"Ya sen tutsana," diyerek ayağa kalktığımda Defne yerime geçmişti. Erkan konuşmadan Şeyma'ya bakarken Şeyma gözlerini kısarak onu süzüyordu.

Defne'nin aksine oldukça yumuşak şekilde ayaklarının altını gıdıklamaya, okşamaya başladığında Erkan benden yardım istiyordu. Tepinmelerine ve bağırışlarına daha fazla dayanamadığım için onu kızların elinden kurtardım ve ipi çözdüm.

Derin nefes alıp oturduğunda bize hitaben, "Siz manyaksınız. Ve ben sizinle burada yalnızım," deyip başını bana çevirdi.

"En insaflı sen çıktın, fıstık."

Göz kırparak, "Değerimi bil, meteor," dediğimde dişlerini göstererek güldü.

Defne her zamanki gibi benimsediği koltuğunda cips yerken Şeyma tırnaklarına oje sürüyor, Erkan da bana PES oynamayı öğretiyordu. Öğle yemeği yedikten sonra annemle konuşmuş ve sonra Umay'ın giysilerini makineye atıp yıkamıştım. Şeyma kıyafetleri ütüleyip benim için bir

kenara koyduktan sonra hepimizin yüzüne maske yapmış ve bizi yeşil suratlarla gören Erkan'ı korkutmamıza neden olmuştu.

Üç kızın arasında kalan Erkan için endişelenmeye başlıyordum sanırım.

"Kızım 'X' tuşunu bassana!" diyen Erkan'a döndüm kaşlarımı çatarak.

"Hani yuvarlak olana basacaktım?"

Bana beni kesip limelerimi buzdolabındaki dondurma kutusuna koyacakmış gibi baktı. "Sen beni nerenle dinliyorsun?"

Elimle yüzüme yelpaze yaparak, "Ayy, yapamayacağım!" dedikten sonra ayağa kalktım.

Alayla, "Sen daha Ronaldo hangi takımda, Messi hangi takımda bilmiyorsun ki! PES senin neyine?" dediğinde kendimden emin şekilde güldüm.

"Ronaldo denilen o adam Antalyaspor'a gelecekti ama Fluminense'ye gitti. Haberlerde izlemiştim."

Defne elinden cips kasesini düşürürken Erkan ağzını kocaman açmıştı.

Onlara bakarak, "Ne? Yanlış bir şey mi söyledim yoksa?" diye sorduğumda ikisi de bana bu dünyada yerim olmadığını belli eden bakışlar attı.

Onlara dudak büktüğümde Erkan, Ronaldo ve Ronaldinho'nun ayrı kişiler olduğunu ve haberlerde gördüğümün Ronaldinho olduğunu anlatırken sözde onu dinliyordum.

Erkan bir müddet susup oyunu durdurduktan sonra ayağa kalkıp kanepeye oturmuştu. Şeyma olabildiği kadar ondan uzaklaştığında aralarına girmemek adına koltuğa geçmiştim.

"Ne yapsak?"

Defne, "Kulübe gidelim," dediğinde Şeyma da onu

onaylamıştı. Erkan'la birbirimize döndüğümüzde her ikimiz de somurtuyorduk. "Yusuflar da gelir?"

Erkan Defne'ye bakarak onayladığında zorlukla yutkundum. Sürekli bir araya gelmek zorunda mıydık sanki? Tamam, onu görmek istiyordum istemsizce. Ancak sürekli etrafımda olması akıl sağlığım için hiç iyi değildi. Bana bakarak sırıtması, bana doğru yakınlaşması, bana garip cümleler kurması kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyordu. Dayanılmaz bir etkiye sahipti ve beni kendine çekiyordu. Ona bakmaktan, ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Defne bağırıp yerinde zıpladığında hepimiz ona dönmüştük. "Oha! Aslı fotoğraf atmış," dedikten sonra sakinleşmek adına saçlarını savurdu. Hepimiz pürdikkat onu izlerken telefonu çevirdi ve uzattı. "Metin Jale'nin beline sarılmış!"

Erkan yüzünü buruşturdu. "Dün içip içip ismini sayıklıyordu daha. Sahtekâr herif!"

Metin'e ikinci kere garip bir ithamda bulunduğu için merakımı belli ederek döndüm. "Bilmediğimiz bir şey var sanırım?"

Yanlış bir şey söylediğini fark ettiğinde gözleri irileşmişti. Endişelendiğini belli etmemek adına ensesini kaşıyıp ayağa kalktı. "Ben internetten kulüplere bir bakayım."

"Metin'e neden öyle dedin?"

Kaşlarını çattı. "Önemli bir nedeni yok." Beni geçiştirmek için elini salladı. "Gül, cidden boş ver." Yanımdan hızla geçip giderken onu durdurmak adına hiçbir girişimde bulunmadım. Ben öylece dikilirken Şeyma, "Ya, ne olabilir ki? Abartma," demişti.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine yasladıktan sonra başımı ellerimin arasından geçirdim. Sallanmaya başlayarak, "Her şey üst üste geliyor," diye mırıldandım kendi ken-

dime. Şeyma yakınımda olduğu için duyup ne olduğunu sorduğunda onlara söyleyip söylememek arasında gidip geliyordum.

Onlar benim arkadaşlarımdı ve bilmeye hakları vardı. Derin nefes alarak başımı kaldırmadan onlara Nart'la olan durumumuzu anlattım. Erkan gibi sakin tepkiler vermeyip çığlık attıklarında başımı kaldırmıştım. Yerlerinde sevinç dansı yapmaya başladıklarında yüzümü buruşturdum.

"Saçmalamaya bir son verip yardımcı olsanız?"

Defne havada olan ellerini aşağı indirirken yüzündeki gülüşü silmedi. Ellerini birleştirip çenesinin altına getirdikten sonra, "Nart deyip dudaklarına yapış," dedi ciddi olduğunu belli eden tonda.

Ağzım açık ona baktığımda Şeyma anında müdahale etmişti. Defne'nin hareketini tekrarlayarak, "Nart deyip boynuna sarıl," dediğinde elime aldığım iki yastığı onlara fırlattım.

✶

Akşama kadar kızların saçma fikirleriyle beynimi şişirmiştim. Suç bunu onlara söyleyen bendeydi. Nasihat üstüne nasihat dinlemiş bir de beni onların giydirmesine izin vermiştim. Lacivert, mavi ve bordo karışımı bir etekle koyu yeşil bustiyer seçmişlerdi ve beni resmen kendilerine oyuncak etmişerdi.

Dayan, Gül... Dayan.

Buraya geldiğimin dördüncü haftasını bitirmiştim ve sadece dört haftada kendi evrimime şahit oluyordum. Neredeyse hiçbir şeyi pek kafasına takmayan biri olan ben düşünmekten uyuyamaz olmuştum. Bu hakikaten inanılmazdı. Ansızın bir adam gelip hayatımda başköşeye kurulmuştu resmen. Ona engel olmak için kendimde güç bula-

mazken kalbim bile onun tarafına çalışıyordu.

Kulübe girdiğimizde bacaklarımın titrediğini hissettim. Erkan'ın koluna tutunurken düşmemek için dualar ediyordum. Bana dönüp destek verircesine gülümsedi.

Erkan Yusufları da davet ettiğinden, heyecanım iyice artıyordu. Derin derin nefes almaya başladığımda bir anda kendimi onun olduğu locada bulmuştum. Hepsi ayağa kalkarak bizi selamladığında Nart da kalkmıştı. Doğrudan bana baktığı zaman yutkunup gözlerimi zorlukla aşağı çevirdim. Erkan beni yönettiğinde yerim Defne ve Şeyma'nın arası olmuştu. Defne'nin solunda Yusuf, onun da önünde Nart oturuyordu ve gözleri yine üzerimdeydi.

Garson gelip siparişleri aldıktan sonra herkes sohbete başlamıştı, o ve ben hariç. Gözlerimi birkaç saniye ona çevirdiğimde nefes alamayacağımı düşünüyordum. Bakışlarının yoğunluğu altında ezildiğimi hissediyordum. Defne ara sıra bana imayla göz kırpıp tekrar Yusuf'a dönüyordu. Şeyma ise Erkan'la son görülme saatini tartışıyordu kısık sesle. İster istemez konuşmalarına kulak misafiri olduğumda gülümsemiştim.

"En son sana 01:37'de 'iyi geceler,hatun' yazdım. Bana görüldü atıp saat üçte çevrimiçi olmak ne demek?"

Şeyma sinirle soluyup, "Ne demekse ne demek! Ay, yeter!" deyip önüne döndüğünde kıkırdadım. Bana ölümcül bakışlar attığı an önüme döndüm. Bir müddet bana baktığını bilsem de Nart'a bakmamaya çalıştım ve sanırım başarılı oldum.

Oldukça kısık bir şarkı çalmasına şaşırmıştım. Daha bangır bangır bir yer bekliyordum, ancak düşündüğüm gibi olmamıştı. Garson geldiğinde önüme koyulan vişne suyuna kaşlarımı çatarak baktıktan sonra başımı Erkan'a çevirdim ama sonra siparişleri Yusuf'un verdiğini hatırlayıp ona döndüm.

Sorarcasına ona baktığımda hizasında oturan Nart'ı gösterdi. Mecbur olarak ona döndüğümde kaşlarını kaldırarak bana bakıp gülümsedi. O an yüzündeki gülüşü dondurmak istedim. Ama hiç istifimi bozmadan içeceği önümden uzaklaştırıp kollarımı göğsümde bağlayarak geri yaslandım.

Erkan somurttuğumu gördüğünde Şeyma'nın arkasından bana doğru uzatmıştı başını. "Ben bira istemiştim!"

Yüzünü buruşturdu. "Gül, hiçbir türlü içki içmeni istemiyorum."

Omuz silkip küçük çocuk edasıyla ona baktığımda omuzlarını düşürüp garsona sipariş vermişti. İçkimi beklerken meydan okuyan bakışlarımı Nart'a yönelttim. Yüzündeki eğlenen ifade gittiğinde bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Garson geldiği an Nart ayağa kalkıp ona bir şeyler söylemiş ve buradan gördüğüm kadarıyla cebine para sıkıştırdıktan sonra tepsideki birayı alıp başına dikmişti. Gözlerim iri iri açılmış şekilde ona bakarken zafer sırıtışının olduğu yüzünü bana çevirdi.

Öfkeyle tırnaklarımı avucuma geçirdiğimde yüzünü çizmeyi arzulamak dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Emir bana bakarak, "İçmiyor musun?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Canım istemiyor."

Umay dirseğini Emir'in omzuna yaslayarak bana doğru eğildi. "Hadi ama Gül. Bize eşlik etmelisin."

Emir de onu onaylarken bir ses, "Uzatmayın," deyip sohbetimizi bölmüştü.

Ölümcül bakışlarımı ona atarken o da benden geri kalmıyordu.

Gece yarısına doğru şarkılar da hareketlenmişti. Umay kısa mavi elbisesiyle Emir'le dans ederken Defne ve Yusuf çoktan gözden kaybolmuştu.

"Dans edelim!" Şeyma'nın sesiyle ona döndüm.

Erkan ona bakıp dudağını yukarı doğru kıvırmıştı. "Bir daha benden sonra çevrimiçi olmazsan neden olmasın, Kızıl? Sabaha kadar dans ederiz."

Şeyma koluna vurduktan sonra mecbur kabul etmişti. Zaten kimseyle konuştuğu yoktu. Gece herhangi bir saat uyanıp birkaç saniye çevrimiçi olup çıkıyor ve Erkan'ın görüp deli olmasını sağlıyordu sadece. Bu çok iyi bir fikirdi ve işe de yarıyordu. Bir gün denemeyi düşünüyordum. Bir gün... İki kelime bile beni heyecanlandırırken nasıl adım atacağımı bile bilmiyordum. O benden adım beklerken ben hâlâ olduğum yerde dikiliyordum. Belki bir şeyler yapsa ona ayak uydururdum ama tek başıma hiçbir şey yapamazdım.

Şeyma ve Erkan da piste doğru ilerlediğinde Gonca, ben ve Nart kalmıştık sadece. Gonca nefesini dışarı verirken aniden, "Gani!" diye bağırdı. Başımı sağa çevirdiğimde locamıza doğru ilerleyen Gani'yi fark ettim. Gelip Gonca'yı yanağından öptükten sonra Nart'a sadece baş selamı vermişti. Nart ağır ağır başını sallarken bir an öleceğimi sanmıştım. Gözleri saniyelik ona dönerken tekrar hedefi olan bana odaklanmıştı.

Gani ayakta durarak, "Dans edelim mi?" dediğinde tereddütle ona bakakaldım. Ağzımı açarak bir şeyler söylemek istediğim an bir ses konuşmama izin vermedi.

"O seninle dans edemez."

Bıçak kadar keskin sesi konuşmamızı böldüğü zaman her ikimiz Nart'a dönmüştük. Gani havada kalan elini cebine sokup, "Neden?" demeyi ihmal etmemişti.

Nart meydan okuyan bakışlarıyla Gani'yi süzüp, "Çünkü ben izin vermiyorum," dedi kendinden emin şekilde.

Gani, "Sen onun neyisin ki?" diye sorduğunda gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Kalbim teklemeye başladığında Nart'ın sesini duymuştum tekrar.

"Bu seni ilgilendirmez. Kuzeninle dans edebilirsin, ama o kızdan uzak dur."

Gonca'yla kuzen olduklarını yeni anlasam da buna çok takılmadım. Gani tamamen Nart'a dönüp ona doğru adım atmaya hazırlanırken Nart da ayağa kalkmıştı. Gonca'yla beraber telaşlı halde ayağa kalktığımızda kalbim boğazımda atıyordu. Nart'ı kolundan tuttuğum gibi çekiştirmeye başladığımda bana karşı koymaması kendime olan güvenimi yerine getirmişti. Onu kolundan tutarak kulübün çıkışına doğru ilerlettiğimde öylece arkamdan geliyordu.

Kulüpten çıktığımızda derin nefes alarak öfkeli gözlerimi ona çevirdim. Dümdüz ve umursamaz yüzüyle önümde duruyordu öylece. "Senin derdin ne?"

"Sen."

Gözlerimden ateş çıktığını hissettiğimde omzuna vurdum. "Bana karışamazsın. İstediğim şeyi içer, istediğim kişiyle dans ederim."

Gözlerini kısıp, "Demek öyle?" diye tısladı.

"Öyle!"

"İyi!"

"Güzel."

"Peki."

"Tamam," diyerek silkindim. Koyulaşmış gözlerini üzerimden ayırmadan bir adım attı bana doğru. Ondan korkmadığımı belli etmek adına geri adım atmayıp tam önünde durarak gözlerimi kıstım.

Nefesinin yüzüme çarpacağı kadar yakınımda durup aniden elimi kavradığında ruhumun bedenimi terk edeceğini düşünmüştüm. Elinin elimle temasından sonra parmak uçlarımdan tüm bedenime yayılan bir elektrik hisseder gibi olmuştum. Alev alev yanan bedenime rağmen konuşmam gerektiğini fark ettiğimde kuruyan dudaklarımı ıslattım.

Fısıltılı ve aciz çıkan sesimle, "Ne yapıyorsun?" diye sordum zorlukla.

Bana koyulaşan ve kararlı ifadenin hâkim olduğu gözlerle bakarken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Seni sevgilim ilan ediyorum, Yeşil. Vatana, millete hayırlı olsun."

Sesi kulaklarımdan süzülerek kalbime ve beynime aktığında ayaklarımın yerden kesildiğine emindim. Beynimin duvarları arasında sesi yankılandı. Duvardan duvara savrulan cümle onlarca kez yankı yaptıktan sonra dank etmişti. Beni sevgilisi mi ilan ediyordu? Ağzımı açmak istediğim an parmaklarımı sıkarak beni içeriye götürdü.

Allah'ım, ellerimiz kenetli miydi bizim?

Yoksa bunlar lanet olası beynimin bana bir oyunu muydu?

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak korkuları yenen kalbimin zafer çığlığını duydum. Mutluluktan öyle atıyordu ki bir an için göğsümü parçalayacağını sanmıştım.

Elimi tuttuğu an korkularımı bir kaşık suda boğmuştu.

Elimi tuttuğu an hiç olmadığım kadar güvende ve tehlikede hissetmiştim kendimi.

Bir adam hem güven hem de korku niteliklerine sahip olabilir miydi?

Bir adam benim hem özgürlüğüm hem de esaretim olabilir miydi?

İçeri girdiğimizde kimse bize dikkat etmese bile kendimi bakışların odağı olarak hissediyordum. Nart tüy kadar hafif dokunuşla elimi çekip beni DJ'in yanına yönlendirdi. Elimi bir an bile bırakmadan DJ'ye baş işareti yaptı ve beni bu sefer piste doğru götürdü.

Ve ben sesimi bile çıkaramadım.

Çünkü benim adım atmam gerekirken Nart bana koşmuştu.

Bir şarkı başladığında Nart sol elimi bırakıp sağ elimi

kavradı. Diğer elini belime attığında kaşlarımı çattım. Geçen seferki gibi kollarımın boynunda birleşmesini istiyordum ve sanırım bunun için söz hakkım vardı. Yutkunarak elini bıraktım. Yüzündeki ifadeye baktığımda afallamıştı. Belki de onu bırakıp gitmeye çalışacağımı düşünmüştü ama ben onu yanıltarak diğer elini de belime attım ve her iki kolumu boynuna doladım.

Yüzümde belirsiz bir gülümseme peyda olurken ayaklarım beni taşımayı bırakmıştı. Ona tutunuyordum... Bunu fark etmiş gibi başımı sol omzuna dayadı ve ayakta durmamı kolaylaştırdı. Dokunduğu, dokunduğum yerler yanarken burnumdan duman çıkıyormuş gibi geliyordu. Avuç içlerim ve boynum terlemeye başladığında rahatsız şekilde kıpırdandım. Elini yukarıya doğru getirip açıkta olan saçlarımı okşadı yavaşça.

"Rahatla, Yeşil," diyerek büyülü sesini kullandığında boğazım kurumuştu. "Ben yanındayım."

Kendimden bağımsız şekilde sitem ettim. "Zaten sen yanımdasın diye böyle oluyor, aptal."

Kulağıma doğru güldüğünde az daha kollarına yığılacaktım. Boynunun arkasındaki ellerimi omuzlarına getirip sıkıca tutundum ona.

"Heyecanlanıyorsun... Bu çok hoş."

Allah'ım, burada ölmeme izin verme. Sen kalbime dayanma gücü ver, ne olur?

"Nart, sus!" diyerek omzuna tırnaklarımı geçirdim. İnleyip belimdeki elini sıkılaştırdı ve beni iyice kendine çekti.

Hayran bir sesle, "Alış buna. Daha çok duyacaksın," dediğinde bu sefer omzuna çimdik attım.

Başımı zor da olsa omzundan ayırıp gözlerine bakamadan, "Zorbasın sen!" dedim sinirle.

Öldüğüm serseri gülüşünü sergileyip saçlarımı okşadı ve kulağıma eğilerek, "Adım atmayacağın barizdi. Dayanamıyorum demiştim," diye fısıldadı. "Şarkıyı dinlesene."

Bazen taahhütlü gelir almadım diyemezsin
Gelir ve ortaya yerleşir görmeden edemezsin
Gelir ve ortaya yerleşir bazen kaçamazsın
Gelir ve ortaya yerleşir aşk
Bazen bir bilmecedir cevabını bulamazsın
Takar peşine sürükler seni gitmeden yapamazsın
Gelir ve ortaya yerleşir bazen kaçamazsın
Gelir ve ortaya yerleşir aşk
Fenerle tararsın kara geceyi
Ararsın ömrün boyunca
Sorarsan buldun mu doğru heceyi?
Bilmem ki, bilmem ki, bilmem ki

Gözlerinin içine baktım. Yaşamın rengiyle yeşermiş kahverengi derinliklerinde umudun güneşi büyüyordu ve tam orada yansımam vardı. Gözlerim gözlerinden çekilip dudaklarıma kilitlendiğinde sanki bunu bekliyormuş gibi konuştu.

Bu zorba artık senin sevgilin.
Onun sesinin ardından şarkı tekrar devam etti.
Bazen ruhun çizilir hekimden çıkamazsın
Kırar kolu kanadı kuş gibi rengini bulamazsın
Gelir ve ortaya yerleşir bazen kaçamazsın
Gelir ve ortaya yerleşir aşk
Fenerle tararsın kara geceyi...[*]

* Yüksek Sadakat, "Fener".

XV

"Vuslat"

Hayatımızda bazı zaman dilimleri vardır. Bazı olaylar sonucunda verdiğimiz tepkiler kısıtlı olur. Garip bir şeyler duyduğumuzda afallar, şaşırır, şoke oluruz. Bunların hepsinin toplamı ise olanlara inanmamayı sürdürmeye devam etmek için beynimize verdiğimiz komutları uygulamaya çalışmak ve başarısız oldukça çıldırmaktı.

Onun bakışlarındaki özgüvene, bana bakarken gözlerindeki ifadenin değişmesine, yüzündeki katılığın, ciddiliğin silinmesine, gülümseyip başını eğmesine, beni kıskanmasına âşık olmuştum.

Ama daha da önemlisi... Gözlerinin ardında kendini gizlemeye çalışan ruhuna vurulmuştum. Bana baktığında gözlerinin derin okyanusunu geçtiğimi hissediyordum. Çoktan okyanusu aşıp ruhuna ulaştığımı ise yeni kavrıyordum.

Nart beni sevgilisi ilan etmişti.

Bir cümlenin altında yatan bütün anlamlar içimdeki kıpırtıları büyütürken düzensiz nefeslerim iyice başına buyruk hareket ediyordu.

Ben onun sevgilisi mi olmuştum?

Gözlerimi sıkıca kapatıp açtıktan sonra elime aldığım yastığı ısırdım bağırmamak için. Sevinçten, şaşkınlıktan bağırmak istiyordum. Öyle bağırmak istiyordum ki sesime koşup gelmesi mümkün olsun.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra ağlamaklı sesimle,

"Biri beni çimdiklesin," diye mırıldandım. Boğuk sesime rağmen biri beni duymuş olacak ki kolumdaki acıyla inledim. Başımı çevirdiğimde Defne bana bakarak sırıtıyordu. Ben ona bakarken bu sefer de sol kolumda bir acı hissettim. Başımı hızla çevirdiğimde bu sefer de Şeyma bana bakarak gülüyordu. Dudak bükerek, "Neden kurbanlık kuzuymuşum gibi bana bakıyorsunuz?" diye sordum.

Şeyma gözlerini kıstı. "Sen neden üzgünsün?"

Nefesimi dışarı vererek iç çektim. "Üzgün değilim," dedim yüzümü buruşturarak. "Şoka girdim sadece."

Defne parmağını çenesine dayadı. "Şoka giren bir insan 'şoka girdim' demez. Bırak sızlanmayı. Uyandığından beri böylesin. Nerede sevinç çığlıkları?"

Kaşlarımı çattım. "Hayatında kaç şoka giren insan gördün de doktor gibi konuşuyorsun?"

Saçlarını savurup mavi gözlerini gözlerime kilitledi. "Gül, sevinç çığlığı duymadan başından ayrılmam."

Homurdandım. "Zaten ayrıldığın yok. Neden Yusuf'la mesajlaşmıyorsun?"

Tekrar saçını savurdu, ama bu sefer sinirden yapmıştı. Yüzü anında düştüğünde anlamazcasına ona bakıyordum. "Şu an trip atıyorum ona."

Evet, şimdi şoka girebilirdim.

Defne kimseye trip atmazdı. Erkeklerle o kadar uzun görüşmezdi bile. Aslı'ya daima surat asmaması gerektiğini söyleyen o değilmiş gibiydi sanki. Ve şimdi Yusuf'a trip atıyordu. Bir kız bir oğlana trip atıyorsa ona değer veriyor demektir, değil mi? Ona değer mi veriyordu yani? Defne Serkan, Erkan ve Metin haricinde birine değer mi veriyordu? Bu inanılmazdı.

Şeyma'yla ağzımız açık ona bakarken yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibi yutkundu ve toparlamaya çalıştı. "Birkaç güne şutlarım. Sıkıldım."

"Yusuf eğlenceli diye biliyordum. "

Ellerini yüzüne doğru salladıktan sonra, "Eğlence buraya kadarmış demek ki," dedi omuz silkerek. Bu denli umursamaz oluşuna hayret ettiğim için ağzımı açıp bir şey söylemek istedim, ancak bana fırsat vermeden ayağa kalktı. "Benim işlerim var. Sonra görüşürüz!"

Defne'nin ardından şaşkınca bakarken aklım bir müddet Yusuf ve ona takıldıktan sonra tekrar Nart'ın istilasına uğramıştı. Beynimin her noktasını ele geçirmiş gibi bana hâkimdi sanki. Öyle ki kısa zamanlar dışında ondan başka bir şey düşünmem mümkün olmuyordu.

Şeyma elimi tuttuğunda ona döndüm. Destek verircesine gülümseyip elimi sıktı. "Gül, lütfen kalbinin sesini dinle."

Gözlerimi kısarak yorgun ifadeyle ona baktım. "Sen neden dinlemiyorsun?"

Zorlukla yutkunup dolan gözlerini gizlemek için başını eğdi. "Çünkü ben senin gibi cesur değilim. Bizim en büyük farkımız bu. Ben ona deli gibi âşık olmama rağmen farklı davranıyorum. Bu kendimi sahtekâr, yalancı gibi hissetmeme neden oluyor. Ama sen cesursun... Kalbinin sesi iliklerine kadar ulaşabiliyor. Benim kalbimin sesi ise bir adım öteye bile gidemiyor. Korkularım bir kalkan olup ona engel oluyor. Anlıyorsun, değil mi? Sen görmezden gelsen de bizim aramızda büyük engeller var. Erkan sosyete ailesinden geliyor. Annesi, babası büyük insanlar. Peki ya ben? Ben kimim? Onunla aramızda o kadar görünmez engeller var ki. Ancak yola çıktığımızda anlayacağımız, takılıp düşeceğimiz, yara alacağımız engeller. Ben ona uygun biri değilim. Onun annesinin hayalindeki gelin olmadığımı anlamak zor değil."

Elimin üzerine düşen gözyaşı tüm bedenimi titrettiğinde içimde bir deprem olduğunu sanmıştım. Şeyma şiddetle ağlarken başı aşağı eğikti.

O bunu hak etmiyordu. Sırf kazançları farklı olan iki aileden diye ruh ikizlerinin bu şekilde acı çektiği bir dünya hiçbir zaman adil olamayacaktı. Onlar, birbirine çok nadir tesadüf eden ruh ikizleriydi ve bu onlara büyük haksızlıktı.

Ağlamamak için direnirken Şeyma'nın elini sıktım. Bunun yeterli olmadığını düşündüğümde onu kendime doğru çektim. Başını göğsüme yaslayarak ağlamaya devam ederken kızıl saçlarına dokundum. "Selin Teyze'nin hayalindeki gelini bilemezsin. Aslı'yı ne kadar çok sevdiğini gördük. Seni neden sevmesin ki? İçin güzel, dışın ondan da güzel. Erkan seni ölümüne seviyor. Bu durumda kim ne diyebilir ki? Ne kendini ne de Erkan'ı üz. Akışına bırak. Düşünme."

Ağzından bir hıçkırık kaçtığında, "Korkuyorum," demişti ağlamaklı sesle. "Onun için korkuyorum. Seçim yapmak zorunda kalırsa diye korkuyorum. Çok korkuyorum, Gül. Onun acı çekmesini istemiyorum. Ben onu çok seviyorum, yemin ederim. Nefes alamıyorum. Yapmacık davransam bile ona aşığım. Deliler gibi aşığım."

Sol gözünden süzülen yaşa engel olmak pek mümkün olmadığı için başarısız olmuştum. O bir damla tuzlu suyu izleyen diğer damlalar da akmaya başladığında Şeyma'yı sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Korkma. Erkan'ı biliyorsun. Her ne kadar ciddiyetsiz biri gibi davransa da sana ve aşkına daima sahip çıkar. Bundan sonra da öyle olacak. Eğer o senin elini tutarsa son nefesine kadar bırakmaz."

Birkaç dakika sessizce ağlamaya devam ettikten sonra kendini geri çekti. Çekildiğinde yüzümü temizleyerek onu inceledim. Ağlamaktan gözleri ve burnu kızarmıştı. Elini yüzünde dolaştırdıktan sonra, "Burada biraz uyusam olur mu? Beni görmesin," demişti aciz sesiyle. Hızla yataktan kalkıp üzerine battaniye attıktan sonra klimayı çalıştırıp dışarı çıktım. Seri adımlarla banyoya ulaşıp yüzümü yıkadığımda gözlerimin kızardığını gördüm.

Annem hep ağlayınca gözlerimin çok daha güzel göründüğünü söylerken haklıydı. Ağladığımda gözlerimin yeşillikleri büyüyüp çemberinden çıkıyordu.

Yeşil...

Bu şekilde bana hitap eden ilk ve tek kişiydi. Ve sonuncu olmasını istiyordum. Onu anımsadığım an kalbimin çarpıntısına engel olmaktan aciz olan bedenimi merdivenlere yönelttim zorlukla. Aşağı inip salona girdiğimde Erkan'ı kanepeye uzanmış şekilde maç seyrederken bulmuştum. Kendimi koltuğa attığımda doğrulup bana bakmaya başlamıştı.

"Leyla mı oldun sen?"

Bakışlarımı yerden alıp ona çevirdiğimde kumandayı alıp televizyonu kapattı. Tüm dikkatini bana vererek kollarını göğsünde bağladı.

"Dökül bakalım, gülüm."

Tereddütlü bakışlarımı ona dikerek omuz silktim yavaş hareketlerle. "Dün gördün işte."

Muzip şekilde gülümsedi. "Dansınız biter bitmez son hız koştuğunu mu diyorsun? Sadece ben değil, herkes gördü."

Mahcup ifadeyle, "O kulübe ayak basmayacağım bir daha," dediğimde kahkaha atarak cebinden çıkardığı telefonunda bir şeylere tıklayıp bana uzattı. Sorarcasına ona baktıktan sonra telefonu aldım ve videoya tıkladım. Defne'nin *Instagram* hesabında paylaştığı videoyla gözlerim irileşirken ağzım açık kalmıştı.

Nart'la dans edişim, başımı omzundan çekmem, kulağıma doğru eğilmesi, şarkının bitmesi ve benim koşar adım uzaklaşmam... Hepsi bir dakikalık videoda kayıtlı iken gözüm aşağı kaydı. Defne her ikimizi açıklama kısmında etiketleyip *Ve yeni bir aşk doğar,* yazmıştı. Videoya 2.109 görüntüleme geldiğini fark ettiğimde telefon elim-

den düştü. Hızla eğilip telefonu kavradığımda bu sefer yorum kısmına tıklayıp yorumları okumaya başlamıştım.

Oha

Her ikisi çok güzel

Kız neden gitti ki?

Bu kız salak mı?

Ya çok tatlı çocuk.

Beni bu kızın yerine fırlatın.

Buzlar prensesi ve tam da ondan beklenecek bir hareket.

Metin'i kıskandırmak adına paylaşılan bir gönderi gibi geldi.

Metin'le ne zaman ayrıldılar?

Best couple!

Eteğinin rengi belli değil, ama üzerine çok yakışmış.

Yılın magazincisi sen olacaksın, güzelim...

Defne yeni video!

Elimi ağzıma götürdüğümde Erkan telefonu elimden aldı. Öylece yere bakarken görüş alanıma bir anda Erkan girmişti. Önümde diz çöktükten sonra üzgün ifadeyle yüzümü inceledi.

"Böyle tepki vereceğini düşünmedim," dedikten sonra her iki elimi alıp kavradı ve kucağıma koydu. "Birbirinizi sevdiğiniz çok net. Utanılacak bir şey yok. Umursama ve aşkın tadını çıkar. Benim yerime de."

Alnıma düşen saç tutamını arkaya ittikten sonra, "Rezil oldum," diye mırıldandım. "Bunu nasıl yapar?"

Erkan elimi sıktığında elimi onun elinden kurtarıp kanepeye bıraktığı telefonunu aldım ve Defne'nin adını girerek onu aradım. Ayağa kalkıp salonun içinde dört dönerken üçüncü çalış olmadan telefonu açmıştı.

"Aradığınız Defne şu an eğlencenin dibine vuruyor. Lütfen daha sonra tekrar denemeyin."

"Kes sesini!" diye bağırdığımda gülerek verdiği cevabın gerisini getirmeden sustu. "Sen nasıl bizim videomuzu internete koyarsın?!"

Üste çıkarak, "Ya ne olacak?! Sevgilisiniz işte. Metin görüp kudursun diye paylaştım," dediğinde dişlerimi sıktım.

"Senin üzerine vazife mi? Bana ne ondan? Senin benimle zorun mu var?" diye tısladığımda soluduğunu duydum.

Dişlerinin arasından, "Ne halin varsa gör," dediğinde telefonun etrafında olan parmaklarımı sıktım.

"Sil o videonu. Derhal!"

Telefonu yüzüme kapattığında sinirden kudurmak üzereydim. Elimdeki telefonu duvara fırlatmak isterken bir el kolumu kavrayıp buna izin vermemişti.

"Hey! Tamam, babamın bitmeyecek türden bir parası olabilir ama o telefonun içinde Şeyma'nın resimleri var. SD kartı çıkarayım sonra duvara fırlat."

Ona dünyaya neden geldiğini sorarcasına baktıktan sonra telefonu göğsüne çarptım. Gülümseyerek telefonunu aldıktan sonra kolunu omzuma attı. "Bu kadar çok takma be gülüm." Omzuna vurarak ondan uzaklaştığımda kapı çaldı. Gözlerimi yumup açarak ilerledikten sonra kapıyı açtığımda karşımda Nart'ı görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Yüzünde aşina olduğum kendinden emin ifadesi vardı. Serseri gülüşü de buna eklenince yutkunma isteğim her saniye daha da artıyordu. Gözlerimi üzerine dikmiş şekilde bana bakarken ondan cesaret alarak gözlerimi kaçırmadım. Bu halime gülümseyerek, "Seni almaya geldim, Yeşil," dedi net sesle.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sebep?"

Muzip bir bakış attıktan sonra kapıya yasladı bedenini. "Dün yeterince açıklayıcı olduğumu sanıyordum."

Gözlerimi kısarak, "Dün sen sadece dünyanın en iyi

odunu olduğunu açıkladın," dedim. Şu an Defne'nin sinirini ondan çıkarıyor olabilirdim ama kendimi frenlemekten de acizdim.

Kendinden emin şekilde gülümseyerek kollarını göğsünde bağladı. "Dünyanın en iyi odunu olduğum sevgili olduğumuz gerçeğini değiştirmez."

Sinirle, "Anormal misin sen?" dediğimde gözlerimden ateş çıkmıştı sanki. Sorarcasına baktığında açıklama gereği duymuştum. "Öyle sevgili olunduğu nerede görülmüş? Yol yordam bilmez misin?"

Söylediklerimle gözleri irileşti. "Seni istemeye mi gelmeliyim? Bana uyar. Hemen annemle babamı arıyorum o zaman."

Omzuna sert bir yumruk attığımda beklemediği için birkaç adım sendelemişti. Bana şaşkınca bakarak, "Ne?" diye sorduğunda önüne gelip omzuna vurdum tekrar.

"Senin hiç sevgilin olmadı mı?"

Yüzünde derin bir gülümse peyda olduğunda, "Çok oldu," demişti. "Sevgili değil de takıldığım çok kişi oldu."

"Yani?"

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Çok kişiyle ilişki yaşadım. Özellikle hemşireler favorimdi."

Kaşlarım iyice çatıldığında, "Anlamadım," diyebilmiştim sadece.

"Annem ve babam doktor. Onlar ameliyattan çıkana kadar oyalanacak birilerini bulurdum."

Kollarımı göğsümde bağlayıp ona öldürücü bakışlar atarken yüzüne yumruk atma isteğim artıyordu. Bana nasıl bunları anlatabilirdi? Sadece hayatında hiç sevgilisi olup olmadığını sormuştum ve o bana neler demişti...

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Şimdi de yaz boyunca oyalanmak için beni buldun, değil mi?" dediğimde boğazımda bir yumru oluşmuştu. Bu cümleyi kurup kendi-

mi nasıl aşağıladığımı bile umursamadan dolan gözlerimi gözlerine dikmiştim. Gözleri şokun etkisiyle irileşmiş ve yeşilliklerime kilitlenmişti.

"Sen böyle mi düşünüyorsun?" Başımı aşağı yukarı salladığımda kaşlarını çatmıştı. "Sana inanamıyorum. Onca şey söyledim ve sen bu kadar değersiz mi görüyorsun kendini?"

Tek kaşımı kaldırarak meydan okuyan gözlerle onu süzdüm. "Değersiz hissettiriyorsan bu benim suçum değil."

Bana inanmazcasına baktıktan sonra sol tarafa doğru ilerledi. Başımı ona çevirdiğimde kanepenin üzerinden demeti almıştı. Gözlerim irileştiğinde ne yapacağımı bilemeden öylece ona bakıyordum. Demeti aşağı doğru tutup verandanın önündeki çöp kutusuna attıktan sonra ağır ağır bana dönmüştü.

"Üzgünüm."

Ağzım açık kaldığında çoktan verandadan zıplayıp dış kapıya doğru ilerliyordu. Arkasından "Nart!" diye bağırdığımda umursamadan gitmişti. Gidişini izlerken kendimi hiç olmadığı kadar suçlu hissetmiştim. Onu kırmıştım. Bana oldukça dürüst cevap vermesine rağmen saçmalayıp onu kırmıştım. Öylece dikilip boş bahçeye bakarken gözyaşlarım akmak için direniyor fakat benden komut alamıyorlardı bir türlü.

Dudağım seyirip ağlamaya başlayacağım an bir el beni durdurdu. Arkamı dönmeden "Ben büyük bir hata yaptım," diyebildim.

Bilge tavırla, "Burada dikildiğinde hatanı telafi ediyor musun bari?" diye sordu. Başımı yavaşça iki yana salladığımda omzumu sıktı. "Cesaretini kullanma vakti gelmedi mi?"

Başımı sallayarak, "Geldi ve geçti," dediğimde onaylamaz bir mırıltı çıkardı.

"Koşup yetişebilirsin."

Dediğini yaptım ve ayakkabılarımı giydikten sonra koştum. Tüm korkularımı yok edip cesaretimden güç alarak koşmaya devam ederken heyecandan çarpan kalbim göğüs kafesimi delip geçmek ister gibiydi.

Aşk beraberinde cesareti değil korkuları getirirmiş. Benim kendi cesaretim bu korkuları yenmişti ve beni şimdi ona götürüyordu. Aşkıma... Anayolu geçtikten sonra kayalığa doğru hızlı adımlar atmaya başladım. Nefes almak için birkaç saniye durmam gerekirdi, ancak daha fazla gecikmek istemiyordum ona. Bir an önce yanında olmalıydım. Kollarımın boynuna dolanmaya ihtiyacı vardı.

Onu kayalıkta bulmayı beklerken kayalığın yanındaki sahilde olduğunu gördüm. Adımlarımın hızı anında kaplumbağa yavaşlığına düşerken kalp atışlarım hızını olabildiği kadar artırmıştı. Oradaydı işte. Ayakta dikilerek dalgın halde denizi izliyordu. Beni düşünüyordu. Aklımdan çıkmayan adamın aklında oluşum içimde benzersiz duygu karmaşası yarattığında nefesim düzenli halinden çoktan çıkmıştı.

Nart oradaydı. Koşsam birkaç saniyeye ona sarılmış olurdum. Ve öyle de yapacaktım. Kalbimin sesini dinleyecektim. Ve o ses, "Nart" diye haykırıyordu.

Kalbimin sesini duymasını ümit ederek, "Nart!" diye bağırdım var gücümle. Başını saniyeler içinde bana çevirdiğinde ona fırsat vermeden koşmaya başladım.

Bana doğru birkaç adım attıktan sonra ne yapacağımı anlamış gibi kollarını iki yana açıp beni karşılamıştı. Bedenim şiddetle bedenine çarptığında yandığımı hissetmiştim. Kollarımı boynuna, ayaklarımı ayaklarına doladığımda sendelememişti bile. Dimdik ayakta dururken başımı boynuna gömmüştüm.

Allah'ım... Zaman durabilir mi acaba?

Bu koku burnuma dolduğu anda gözlerimi yumabilir miyim?

Burnumu köprücük kemiğine sürttükten sonra yıllardır nefes alamıyormuşum gibi derin nefes aldım ciğerlerime. Ve o an anladım ki hiçbir kokuyu onun kokusu kadar benimseyip nefesim yapamayacaktım.

Ben o an anlamıştım bu adamın hayatımda kalıcı olacağını.

O an anlamıştım onu bırakamayacağımı, onsuz nefes alamayacağımı.

Kesik kesik nefes alırken, "Özür dilerim," dedim başımı omzuna koyarak. "Öyle demek istemedim. Seni kırdım. Üzgünüm."

Elini saçlarımda hissettim. "Sen şu an bana sarılıyor musun?"

Başımı omzundan çektiğimde yüz yüze gelmiştik. "Sarılamaz mıyım?"

Şaşkınlığını silmeye çalışarak gülümsedi. "Çok güzel sarılıyorsun, Yeşil." Omzuna vurduğumda gülüşü genişlemişti. Dudağını yukarı doğru kıvırdığı zaman kendimde yutkunma ihtiyacı hissetmiştim. "Ben de çok güzel öperim. Denememi ister misin?"

Ona muzip bir ifadeyle baktıktan sonra ayaklarımı çözüp yere indim. Kollarımı boynundan ayırmadan düşünürmüş gibi yaptım.

"Daha önce kimseyi öpmediğin gibi öpersen neden olmasın?"

Gözlerinin koyulaştığını gördüğümde içim titremişti. Başımı dikleştirip karşısında güçlü görünmeye çalışsam da ona tutunduğumun gayet farkındaydım.

Nart gülümseyerek belimdeki ellerini sıkılaştırdı ve beni kendine doğru çekti. Ne yapacağımı bilmeden sadece çakmak çakmak olan gözlerine bakmakla yetinmiştim. Tüm

bedenim hem yanıyor hem de üşüyüp titriyordu sanki. Bedenimi bedenine yasladığı an dişlerim birbirine çarpmıştı. Heyecanla ona bakarken başını bana doğru eğerek aramızdaki mesafeyi kapatmakla meşguldü. Yanan bedenim onun dudaklarını su belleyerek onlara iştahla baktığında nefesini yüzüme üflemişti.

Naneli diş macununun kokusuyla mest olduğumda gözlerimi kapattım. Dudaklarımın üzerinde nefesini duyduğum an dudaklarım ihtiyaçla aralanıp misafirini bekliyordu. Misafirim beni çok bekletmeden cennetini benimkilerle buluşturduğunda bir an nerede olduğumu unutmuştum. Kanatlanıp gökyüzüne çıkıyormuş gibi hissettiğim anda Nart bir eliyle belimi tutarken diğerini yanağıma değdirmişti. Yanağım tüm bedenimin alevini belli edercesine yanıp kızarıyor, Nart ise sanki onu söndürmek için eliyle okşuyordu.

Dokunduğu yerin iyice alev aldığını hissederken kendimde yutkunacak gücü bulamıyordum. Şuracıkta yanıp küllerimi ardımda bırakacağımı sanırken dudağımı emdiği an başım dönmüştü. Düşeceğimi sanarak ona tutunduğumda diğer elini tekrar belime indirip beni kendisine yasladı. Elimle omzunu kavradığımda umursamadan devam etmişti.

Üst dudağımı öptükten sonra aynı şekilde alt dudağımı da öptü. Hiçbir şey yapmadan öylece dururken kendimde ona karşılık verecek gücü bulamıyordum. Bu bir öpücük değildi. Bu derin bir öpüşmeydi ve bu ilk kez başıma geliyordu. Nart sanki birazdan beni kendi kuytu derinliklerine alacakmış gibi öpüyordu.

Dudağımın üzerinde dilini hissettiğim an tırnaklarımı mavi tişörtünü yırtmak istercesine omuzlarına geçirmiştim. İnleyerek geri çekildiğinde gözlerimi açamamıştım.

"Rujunun tadını sevmedim."

Söylediği şeyle birlikte gözümü açtığımda karşımda serseri gülüşlü bir Nart duruyordu. Gözlerimi kısarak kendimi geri çekmeye çalıştım ama buna müsaade etmeden beni daha çok kendine çekti. Başımı geriye doğru eğerek öfkeyle ona baktım.

"Demek sevmedin? O zaman gidip hemşirelerini öp!"

Erkeksi gülüşünü duyduğumda gözlerim ağzının yanında oluşan birkaç kırışığa takılmıştı. Yüzüne gülüşü o kadar çok yakışmıştı ki kendime engel olamayarak yanağıyla dudağının arasında oluşan kırışıklıktan öptüm.

Gülüşünden öptüğüm adam...

Bana doğru yaklaşarak, "Rujunu sevmedim, dudaklarının tadına bakmama izin vermedi çünkü," diye fısıldadı. Omuzlarından onu itmeye çalıştığımda kaşlarını kaldırarak beni kendine çekmeye devam etti. "Boşuna uğraşma. Ben kollarımı çözene kadar hiçbir yere gidemezsin. Bir kere girdin kollarımın arasına. Artık çıkamazsın. Çünkü burası senin evin oldu, Yeşil." Düşünürmüş gibi yaptığımda çenemi aşağı doğru çekip ona bakmamı sağladı. "Teklife gerek kalmadı sanki?"

"Kalmadı. Zaten senin romantik bir teklif etmen pek olası görünmüyor."

Başını aşağı yukarı salladı. "Dünyanın en tatlı, en yakışıklı ve en iyi öpüşen odunu olmama rağmen, sevgilin olduğum için mutlu olmalısın."

Kendimden emin ifadeyle ona baktıktan sonra omzumu öne getirerek, "Dünyanın en iyi sarılan Prenses'i ve senin sevgilin olduğumdan dolayı mutlu olmalısın," dediğimde bana doğru yaklaştı.

Dudaklarımız arasında oldukça az bir mesafe bıraktıktan sonra, "Mutluyum. Cadımın kolları sadece benim boynuma dolandığı sürece mutluluğum sürecek," diye mırıldandı.

Burnumu kırıştırarak omzuna vurdum tekrar. "Cadı mı? Bir cadıyı öpmek kötü müydü peki?"

"İnan bana," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Kimseyi böyle öpmedim, Yeşil."

Gelen cesaretime lanetler etsem de mutluydum. Ani bir hareket etmiştim belki de ama mutluydum işte. Hayatımda ilk defa bir hedefimi gerçekleştirdiğimi düşünüyordum. Bunu kendim yapmıştım. Ona ben ulaşmıştım. Kendi isteğimle, kendi kalbimle, kendi küçük ve çıplak ayaklarımla gelmiştim buralara kadar. O benimdi. Ve ben de tamamen onundum. Kumluca şahidimiz olsun ki ben onu bırakmayacaktım. Ondan vazgeçmeyecektim.

Ben Berika Gül Özdemir.

Siz Nart'ın Yeşil'i deseniz yeter.

XVI

"Parıltı"

Birinin eline dokunduğunda başka bir diyara sürüklendiğini sandığın duygunun adının aşk olduğunu anladığım an gözlerimi kapatıp beni yönlendirmesine izin vermiştim. Elimi parmaklarıyla kavramış olması kalbimi titretiyordu. Bedenimin aksine ruhum da titriyordu. Sanki o da onun ruhuyla buluşmanın hazzını yaşıyordu.

Biriyle olan anların bitmesini istememek onunla mutlu olduğunu mu gösterirdi? Ben onunla geçirdiğim anların bitmesini istemiyordum. Farklıydı. Ona hissettiklerim yabancı ve garipti. Daha önce hiç bana uğramayan şeylerdi bunlar. Aşk... Alışkanlığımın tozlu raflar ardına sakladığı duygu olmasına rağmen yüze çıkmayı başarmıştı.

Aşk benim okuduğum kitaplarda bile hissedemediğim bir şeydi. Aynı kitapları şimdi okusam, duyguyu iliklerime kadar hissedebilirdim. Bunu biliyordum.

Gözlerimi açtığımda kendinden emin duruşunu bozmayan bir adamın ensesini görmüştüm. Yürüyüşü bile insanı kendine hayran bırakacak nitelikteydi. Mükemmel. Onun için düşündüğüm ilk kelime buydu.

Sahil boyunca ilerlemeye devam ederken beni nereye götürdüğünü pek umursadığım söylenemezdi, çünkü fark etmezdi. Yanımda olduğu anlarda yer ve zaman kavramını gözüm görmüyordu. Bundan sonra da öyle olacağına emindim.

Bana çarptığı gün kendimi şanssız olarak adlandırmış-

tım. Şansımı bulduğumu bilmeden o güne lanetler etmiştim. Öyle olmadığını fark ettiğim anlarda bile bunu kendime itiraf etmemiş olsam da gerçeği değiştiremezdim.

Bir şeyi yaptıktan sonra pişman olacak gibi oluruz, ancak o yaptığımız şeyin doğurduğu sonuçtan memnun olduğumuz zaman da çelişkide kalırız. Tam olarak bunu yaşıyordum. Çocukluğumdan beri durmadan aniden gelen cesaretimin kurbanı olur, sonra pişmanlıktan kıvranırdım. Şimdi pişman olmasam bile utancımdan öleceğimi hissediyordum.

Bana döneceğini anladığım an başımı aşağı eğdim. Ona bakabileceğimi sanmıyordum. Demin ben neler yapmıştım öyle?

"Başını biraz daha kuma eğersen, deve kuşlarından bir farkın kalmayacak."

Söylediği cümleyle birlikte istemsizce başımı kaldırdım. "Ha?"

Yüzüne yakışan gülümsemesini takınarak, "Diyorum ki utandığını bu kadar belli etmesen?" deyip göz kırptı.

Yutkunup işaret parmağımla kendimi gösterdim. "Ben ne yaptım?"

Dudağını yukarı kıvırdı. "Namusumla oynadın. Evlenelim mi?" Kaşlarımı çatarak omzuna vurduğumda yüzünü buruşturdu. "Ama hep vuruyorsun!"

Gözlerimi kıstım. "Dalga geçme o zaman!"

Elimi bırakıp kolunu uzattı ve boynumu sararak beni kendine doğru çekti. "Dalga geçilmeyecek gibi değildin," diyerek kahkaha patlattı. "Sesini tüm Kumluca'nın duyduğuna eminim. Nart!"

Sesimi taklit ettiğinde yüzümü buruşturarak ondan uzaklaştım. "Ben eve gidiyorum."

"Ben de sana geliyordum," deyip başını salladı. "Ne tesadüf ama..."

Gülerek kolunun altından çıktıktan sonra kaşlarımı kaldırıp onu süzdüm. "Sen hayrola?"

Omuzlarını kaldırdı. "Görmemişin sevgilisi olmuş işte! Uzatma, Yeşil. Ya seninle geliyorum ya da sen benimle geliyorsun. Akşam zaten birlikteyiz."

"Akşam neden birlikteyiz?"

"Yusuf tekne ayarlayacaktı." Cevabına karşılık başımı salladım. Kayalığın yanından geçtiğimizde birkaç saniye duraksamıştım. Bunu anında fark edip boşta olan elimi kavradı ve yanımda durdu. Birkaç dakika öylece kayalığa baktıktan sonra ona döndüm. Derinleşmiş gözleriyle kayalığı incelerken onu evime giden anayola doğru ilerlettim.

Büyük çınar ağacının yanına vardığımızda Nart'ın bu yoldan gelip benimle karşılaştığı ânı hatırlamıştım. İstemsizce gülümsediğimde saniyesinde sesi dolmuştu kulaklarıma.

"Köpeklerden korkar mısın gerçekten?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Sizin eve yaklaşmaya bile korkuyorum diyebilirim." Yüzünde muzip bir ifade belirdiğinde kaşlarımı çattım. "Ne?"

Serseri gülüşüyle bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Sarhoş olunca Kahve'yi pek umursamamıştın."

"Anlamadım?"

"Sarhoş olduğun gece Yusuf'a beni görmek istediğini söylemişsin. O da seni bize getirdiğinde bahçede oturduk. Sana sarılmış olabilirim."

Afallayan suratım eşliğinde, "Sarhoşluğumdan mı faydalandın yani?" diye sorduğumda umursamaz ifadeyle beni süzdü.

"Faydalanmak mı?" diyerek güldü. "Hayal gücüne bayılıyorum."

Sokağın ortasında ayaklarımı yere vurup durdum ve kollarımı birbirine bağladım. "Ya ben kötü bir şey mi yap-

tım? Sen beni rezil etmemek için mi sustun bir aydır?"

Gözlerini kısarak başını onayla salladığında ellerimle yüzümü kapatmıştım. Aniden beni kendine doğru çektiğinde ellerimi aşağı indirdim hızla. Onunla burun buruna kalmıştım neredeyse. Sırtını duvara, beni de kendisine yaslamış şekilde belimdeki ellerini sıkılaştırdı.

"Bana o gün gözlerimin güzel olduğunu ve beni görmek için geldiğini söyledin. Sonra ağladın ve sana sarıldım. Bu kadar."

İkna olmuşçasına ona bakarak kollarını belimden çektim ve eve doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan gelerek yanımdaki yerini aldığında saçlarımı savurarak ona doğru çevirdim başımı. "Akşama kadar beni görmeyeceksin." Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdiğinde gülümseyerek ona el salladım. Anında suratı değişmişti. Hafifçe gülerek göz kırptıktan sonra içeriye girmemi bekledi. Verandaya varıp kapıyı açtığımda arkamı döndüm ve yüzümdeki silinmeyen sırıtışla ona baktım. Başını eğerek tebessüm ettiğinde daha fazla bu manzaraya bakamayacağımı düşündüğüm için kendimi içeri attım. Sırtımı anında kapıya yasladıktan sonra birkaç dakika nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Elimi yüzüme doğru sallayarak koşar adım mutfağa gidip 3 bardak soğuk su içtim. İçimin cayır cayır yandığını hissedebiliyordum.

Soğuk sudan büyük bir yudum aldığımda zorlukla yutkunmuştum. Ayağa kalkarak parmak ucumda yukarı çıkmak isterken aniden birinin tişörtümü kavramasıyla bastığım ilk basamağı geri indim. Erkan tişörtümden tutarak beni salona ittirdiğinde ne yapacağımı bilememiştim.

Kollarını göğsünde bağlayarak, "Anlatman gereken şeylerin olduğu yüzünden belli, Leyla," dediğinde gülümsedim.

"Rica ederim zorlamasan?"

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Rican reddedildi. Dökül."

Koltuğa geçtiğimde inadına karşımdaki koltuğa geçip beni göz hapsine almıştı. Dakikalar birbirini kovalarken ben hiçbir şey söylemiyordum, o da benden çekmiyordu gözlerini. Birkaç kere yalvarırcasına ona baksam da çatık olan kaşlarını bir kere bile gevşetmemişti.

Salona Şeyma girdiğinde neredeyse sevinç çığlığı atıp boynuna sarıldım. Bana şaşkınca baktıktan sonra sorgu dolu ela gözlerini Erkan'a yönlendirdi.

"Tebrik ederim, Kızıl. Nur topu gibi bir enişten oldu."

Şeyma gözleri iri iri bana dönüp çığlık attı ve yerinde zıplamaya başladı. "Yes be!"

Erkan, "Sevgilisi olsa böyle sevinmez," diye homurdanarak yanına geldi ve onu durdurmaya çalıştı.

"Ya, çok sevindim! Heykel gibi çocuktu zaten. Çok yakışıyorsunuz bir de."

Erkan sinirle onu kendine döndürdüğünde kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Heykel mi? Ben neyim peki? Eşekbaşı mı? Burnunun dibini göremiyorsun, Gamzeli. Hadi bir koşu göz doktoruna gidelim."

Şeyma gamzelerini belli edercesine ona bakıp, "Görüyorum sen merak etme," dedi ve göz devirerek bana döndü. "Hemen anlatıyorsun!" Coşkulu sesle söylediği cümleden sonra beni kanepeye oturttu ve yanıma geçerek ona bakmamı sağladı.

Fazla ayrıntı vermeden olan biteni anlattığımda Şeyma sevinç çığlıklarına devam ediyordu. Öpüştüğümüz sahneyi anlatmaya çekinerek bunun bahsini bile açmamıştım, ancak Erkan'ın bakışları beni utandıracak türdendi.

Az çok tahmin etmiş olmalı ki muzip şekilde sırıtıyordu. Gözlerini benden alıp Şeyma'ya çevirdiğinde duraksa-

yarak, "Kızıl'ım biz de kavuşup güzel bir final mi yapsak ya?" dediğinde Şeyma cevap veremediği için başını eğdi.

Erkan keyifle sırıtıp parmağını dudaklarına getirdi. "Utandı benimki."

Onların bu hallerine güldükten sonra yukarıya çıkıp annemi aradım. Sesimi olabildiği kadar normal tutmaya çalışsam da bir şeylerden şüphelendiğini düşünmüştüm. Kuruntu olabilirdi ama bu Şebnem Özdemir'di. Kızını altın kafeste büyüten dünyanın en endişeli, telaşlı annesiydi o.

Annemle kısa bir konuşma yaptığımda bir aydır ayrı olduğumuzu hatırlayıp tuhaf olmuştum. Biz neredeyse, birkaç gün bile ayrı kalmadığımız için annem deli oluyordu. Ne zaman döneceklerine daha karar vermeseler de annemin daha fazla dayanamayacağını biliyordum.

Gözlerim kapandığında uyuyacağımı anlayıp battaniyeyi kucakladım. Bir dakika bile geçmeden telefonum çaldığında uykumun kaçmaması için gözlerimi açmadan telefonu açmaya çalıştım.

"Alo?"

"Ne yapıyorsun, Yeşil?"

"Hiç sen?" dedim kalbim gümbür gümbür atarken.

"Çakma sarışınla uğraşıyorum," dedi neşeli sesle. "Bu arada kendisi şu an Yusuf'la dip dibe salonda oturuyor. Midemin kaldıracağı bir durum olmadığı için sana geliyorum."

Uykulu çıkan sesle, "Uyuyorum ben. Rahatsız etmezsen sevinirim," dediğimde gözlerim kapanmak için can atıyordu sanki.

"Benim de uykum geldi şimdi..." diyerek yalandan esnediğinde kaşlarımı çattım.

Tehditkâr tonda, "Sakın aklından bile geçirme, Nart. İkinci kata ayak basarsan seni öldürürüm. Erkan'la veran-

dada tavla oynayın sessizce. Bana bulaşmayın," dedikten sonra telefonu kapattım ve gözümü açmadan ayağa kalkıp kapıyı kilitledim. Pencereleri kapatıp klimayı açtıktan sonra yatağa devrilip uyudum buraya geleceğini umursamadan.

Çünkü uyku önemli.

Ona rağmen uyuyup rüyamda onu görmem her ne kadar ironik olsa da güzel bir uyku çekmiştim. Uykumu durmadan çalan bir kapı böldüğünde kendimi oldukça dinç hissederek uyanıp kapıyı açmıştım.

Nart'ı gördüğümde gözlerimi ovarak ona baktım birkaç saniye. Bedenini çok geçmeden içeriye soktuktan sonra kapıyı kapattı. Kapıya yaslanarak onaylamaz gözlerle beni süzdü.

"Ne uykuymuş, arkadaş! Üç saattir aşağıda aşırı romantizme maruz kalıyorum." Diğer gözümü ovmaya başladığımda kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti. "Uyanınca çok tatlı oluyormuşsun."

"Öyle derler."

Anında kaşlarını çattı. "Kimler dedi?"

"Herkes?"

"Herkes mi gördü bu halini?! Bana özel sanmıştım."

Gülümseyerek ona baktığımda yüzüme doğru yaklaşıp yanağıma bir buse bıraktı. Öpücüğüyle nefesim kesildiğinde başımı eğerek kolundan tuttum sıkıca.

"Üzerini değiştirip aşağı gel. Tekne turuna gidiyoruz."

Onaylayan mırıltı ile, "Tamam," dediğimde dönüp kapının kolunu kavradı ve dışarı çıkmak için adım attı. Çıkmasını beklerken hızla bana dönüp diğer yanağımı da öptü. Afallayarak bakakaldığımda omuz silkip gitmişti. Ellerimi öptüğü yerlere getirip öylece durdum bir müddet.

Sadece tek bir hareketiyle moralimi en üst seviyeye taşımayı çok iyi biliyordu. Üzerimde müthiş bir etkisi vardı.

Nitekim her hareketi ruhuma dokunuyordu sanki. Sanki onunlayken bedenimle değil, ruhumlaydım. Her bakışı, gülüşü, cümlesi ruhuma ulaşıyordu. Bana dokunuşu ruhumu okşuyordu sanki.

Işığı açtıktan sonra dolaba yönelip kıyafet aramaya başladım. Birazdan tamamen akşam olacağı için çok da bol olmayan buz mavisi pantolonumu ve üzerinde *Mood* yazılı beyaz tişörtümü giydim. Saçlarımı yukarıdan örgülü topuz yaptıktan sonra oldukça hafif bir makyajla yüzüme renk kattım. Aynaya heyecanla bakarak parfüm sıktım ve tekrar kendimi kontrol ettim. Kapı çaldığı zaman irkilerek yerimde zıplamıştım. Nart birkaç kere kapıyı çaldıktan sonra izin almadan içeri daldığında heyecanla ona döndüm.

Aşina olduğum serseri gülüşüyle beni baştan aşağı süzüp dudağını yukarı kaldırdı soluğumu kesmek istercesine. "Vay," diyerek gözlerini üzerimde gezdirdi. "En az benim kadar iyi görünüyorsun."

Cevabına karşılık yüzümü buruşturup masadan aldığım rimeli ona fırlattım. Rimel koluna çarpıp yere düştüğünde Nart gülümseyerek bana doğru ilerliyordu. Önümde durarak yüzüme baktı birkaç saniye. Sanki her yerimi ezberlemek istiyormuş gibi inceledi beni. En çok gözlerimde oyalandığında ellerimi sıkıca masaya yaslamıştım, dengemi kaybetmemek için. Karşısında dengede durmak oldukça zordu ne de olsa.

"Makyajsız çok daha güzelsin, Yeşil."

"Yalancı," diye tısladım yavaşça.

Başını iki yana salladı kararlı şekilde. "Sen ormansın. Doğal olmalısın. Çıkar şu makyajı."

Ona itiraz etmek istediğim an parmağını dudağıma dayayıp beni susturdu. Gözlerindeki kararlı ifadeye karşılık olarak hiçbir tepki veremedim. Bu kadar özgüvenli birinin karşısında ne kadar şansım olabilirdi ki?

Nart yatağıma oturduğunda makyajımı silmeye başlamıştım. Hafif olduğu için çabuk bitirmiş ve onunla beraber odadan çıkmıştım. Ben önden merdivenleri inerken o da büyük adımlarla beni izliyordu. Ayaklarımın birbirine dolanmasına rağmen hiç düşmeden salona vardığımda Nart'ın da dediği gibi romantizmin içine düşmüştüm. Yusuf'la Defne bir köşeye çekilip bir şeyler konuşup gülüyorlardı. Nart'ın da dediği gibi dip dibeydiler. Kaşlarımı çatarak Defne'nin neredeyse kendinden geçmiş haline baktım. Video için hâlâ kızgın olsam da bu hali beni mutlu etmişti. Kabul etmese bile Yusuf'la mutluydu o.

Gelip koltuğa oturduğumda Yusuf anında bana dönerek gülümsedi. "Prenses uyanmış sonunda!"

Babam haricinde ilk kez Yusuf'tan bu hitabı duysam da bu beni hiç rahatsız etmemişti. Gülümsemesine karşılık vererek, "Ne zamandır buradasınız?" diye sordum.

"Biz geleli bir saat olmadı ama Nart öğleden beri burada."

Başımı sandalyeye oturan Nart'a çevirdim. "Ne yaptınız birlikte?"

"Tavla oynayıp Kızıl'ın yaptığı yemekleri gömdük."

Erkan küçük çocuklar gibi, "Ama abi ona bir tek ben Kızıl diyorum!" diye sitem ettiğinde Şeyma dirsek atmıştı onu susturmak için.

Nart'ın cevabını beklerken ona döndüm. Ağır abi edasıyla elini göğsüne vurdu. "Bir daha demem, kardeşim." Onun bu haline ağzı açık bakarken Gani'ye verdiği baş selamını anımsadım. Aynı bu mimikle yapmıştı o hareketi de. Farkında değildi belki de onun bu hareketlerinin olduğu anların ağır çekimde devam etmesini istiyordum.

Erkan, Şeyma'yla uğraşmaya başladığında gözlerim onların üzerindeydi. "Üşüyüp ‹Erkan sarılıp ısıtır mısın beni?' demeni tabii ki çok isterim ama bu şekilde donaca-

ğını bildiğim için üzerini değiştirmeni belirtiyorum yine, Gamzeli. Hadi yorma beni."

Şeyma şiddetle başını iki yana salladı. "Üşümem ben! Ama illaki birine sarılmak istersen Gonca seni bekliyordur."

Şeyma anında kurduğu cümleden pişman olup dudağını ısırdığında gülmemek için elimi ağzıma götürdüm.

Erkan, "Gonca da kim? Hayır, beynimin her kısmında kızıl bir gamzeli hatun olduğu için başkalarına yer kalmıyor da. Unutmuş olmam gayet doğal bu yüzden," dediğinde gülümsemem büyüdü. Elimi ağzımdan çekerek hayran bakışlarımı ona gönderdim. Hissetmiş gibi bana dönüp göz kırptığında elimi kaldırıp beğenme işareti yaptım.

"Partide beni bir kenara fırlatıp konuştuğun kız işte! Anlamamış gibi yapma."

Erkan ensesini kaşıyıp düşünmeye başladı. "Seni bir kenara fırlatmak mı? Acaba bana 'konuşma, utanıyorum' dediğin için olabilir mi? İlgileniyorum istemiyorsun. Başkasıyla konuşuyorum, deliye dönüyorsun. Ben ne yapayım, Kızıl?"

Nart'ın gülüş sesini duyduğumda ona döndüm. Yüzünde oluşan çizgiler beni de gülümsetmişti. Gülüşü bir melodi gibi kulağıma dolmaya devam ederken gözlerime baktı aniden. "Biz de mi böyle olacağız?"

"Nasıl?"

"Bak ben Erkan kadar sabırlı bir adam değilim, Yeşil. Seninle ilgilendiğimde beni konuşturmazsan çok fena öperim."

Gözlerimi kıstım. "Odun olduğunu söylemiş miydim?"

Başını salladı. "Bu konuda hemfikiriz."

✶

Akdeniz'in kokusu ve rüzgârı eşliğinde arkama iyice

yaslandıktan sonra yanıma birinin oturmasıyla gözlerimi açmıştım. Nart yanımdaki yerini alıp bedenini bana döndürdü. Öylece ona baktıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi kapattım yine. Üstüme bir şey almadığım için pişman olsam da sesimi çıkarmadan oturmaya devam ettim.

Birkaç hareketlenme olduktan sonra üzerime bir şey örtüldü. Kendimi battaniyenin sıcak kollarında bulduğumda iç çektim.

"Kararsız olduğunu biliyorum," dedikten sonra aynı benim gibi iç çekti. "Zor olduğunu da biliyorum, ama bana güven. Bir aydır tanıdığın adama ne kadar inanabilirsen o kadar inan bana. Seni üzmeyeceğim, Yeşil. Gereksiz kıskançlıklar yapıp seni deli edeceğim, ancak üzülmemeni sağlayacağım."

Cümleleriyle kalbim durmuştu sanki. Gözlerimi kırpıştırarak açtıktan sonra başımı ona çevirdim. Bana hiç olmadığı kadar ciddi bir ifadeyle bakarken yüzünün kasıldığı belliydi. Yüz ifadesi ilk günkü gibi sertliğini korusa bile gözlerindeki duygusuzluktan eser yoktu. Şimdi bambaşka bakıyordu. Sanki yeşilliklerime hükmetmek istermiş gibiydi bakışları.

"Kararsız değil de," deyip soluk aldım ciğerlerime. Gözlerimi gözlerine kilitleyerek yutkundum. "Garip hissediyorum. Kötü değil, sadece tuhaf işte. Benim hayatımda hiç yenilikler olmaz neredeyse. Her şey olması gerektiği gibi ilerler. Fakat şimdi kendimi ansızın bir duygunun içinde buldum. Umarım anlıyorsundur."

Başını ağır ağır salladı. "Anlamaya çalışıyorum. Üzerine fazla geldiğimi düşünme sakın. Sadece her günü iyi değerlendirmek istiyorum. Bu bir bahane değil belki ama ben ölümle iç içe büyüdüm. Çocukluğum okuldan çıkıp anne ve babamın çalıştığı hastanede onları beklemekle

geçti. Kaç haykırışa, kaç ailenin yıkılışına, kaç ölüme şahit oldum sayamam. Ben böyle büyüdüğümden dolayı her an ölümü düşünür ve buna göre hareket ederim. Saniyeler bile mühim benim için."

Düğümlenen boğazım yüzünden konuşmadan öylece ona baktım. Bir an için gözlerinde hüzünlü bir ifade görsem de sanki bunu fark edip hemen yok etmişti onu. Yine dümdüz suratla bana baktığında zorlukla yutkunup başımı gökyüzüne çevirdim. İstanbul'da böyle parlak bir gece görmek pek mümkün değildi. Ancak burası bambaşkaydı. Gökyüzü öyle bir parlıyordu ki insanın yıldız olmak isteyesi geliyordu.

Küçükken ne olmak istersin sorusuna "yıldız" diye cevap veren o hayalperest çocuk bendim. İnsanlar cevabımı ünlü biri olarak anlayıp buna gülerdi. Kimse benim gökyüzündeki yıldızlardan bahsettiğimi fark etmezdi. Ve ben de kimseye açıklamazdım bunu. Çocukluk aklı işte... Eğer bunu söylersem benim değil de onların olacağını sanırdım. Hayalim çalınmasın diye onu içimde saklayıp çürütmüştüm. Büyüdükçe değişip gerçekçi birine dönüşmüştüm böylece.

"Gecenin Parıltısı..." dediğinde irkilerek ona döndüm. Gökyüzüne bakarak devam etti. "Ben geceyim. Sen ise beni aydınlatabilen yegâne yıldızsın. Parıltın beni tamamlıyor."

Gülümseyerek, "Gecenin Parıltısı..." diye tekrar ettim. "Nart'ın Yeşil'i..."

Kurduğum cümleyle başını bana çevirdi. "Bu da iyiymiş," diyerek göz kırptı. "Nart'ın Yeşili'i."

"Telefona beni ne diye kaydettin?" deyip aklıma gelen soruyu bekletmeden dile getirdiğimde cebinden telefonunu çıkararak son aramada olan adımın üzerine getirdi parmağını.

"Sen bana adımla hitap etmedin hiç."

"Herkes adını söylüyor zaten. Ben başka türlü hitap edeyim ki kalbinin atışını değişsin."

Omzuna vurup, "Adımı beğenmediysen başka bir ismim de var," dediğimde bu sefer merakla bana bakmıştı. "Berika."

"Anlamı ne?"

Tebessüm ederek, "Şimşek parıltısı," dediğimde şaşırmıştı. Yüzünde birkaç saniye duran afallamış ifadeyle bana bakarken onu inceliyordum.

"İsim tam da sana uygun olmuş, Yeşil."

Sinirle omzuna vurdum. "Ama yine adımı söylemedin!"

Keyifle sırıttı. "Rahatsız olmadığını söylemiştin."

Düşünürmüş gibi yaparak, "Çok sevdim aslında," dedim.

Kahkaha atarak yanıma doğru kaydığında nefes almadan onu izledim. Bana yaklaşıp kolunu omzuma atmak için kaldırdığında bir ses buna izin vermemişti. Yusuf, "Artık yanımıza gelseniz iyi olur! Emir şarkı söyleyecek," dediğinde arkamızı döndük. Nart homurdanarak ayağa kalktıktan sonra bana elini uzattı. Elinden tutarak ayağa kalktığımda elimi bırakmadan beni yukarıya çıkardı.

Emir, Umay ve Gonca da bize katıldığı için kalabalık sayılırdık. Tekneye binip açıldığımızdan beri başımın ağrıdığını hissediyordum. Fazla gürültü sonucunda böyle oluyordu sanırım. Kendimi yerdeki minderlerden birine attıktan sonra arkama bir yastık koyarak geriye yaslandım. Birkaç dakika etrafı izlerken gözüme yine Defne takılmıştı. Yusuf ayakta kendine bira doldurup içerken onu izliyordu. Ve en garibi ise ağzının neredeyse kulaklarına varacak olmasıydı. Olabildiği kadar derin gülümseyip onu izlemesi şaşırmama neden olmuştu.

Nart sağıma oturduğunda Yusuf da Defne'nin yanına dönmüştü. Gözlerimi onlardan ayırmadan Nart'ın uzattığı vişne suyunu aldım.

"Yusuf Defne'ye karşı ne hissediyor?"

"Yusuf keyfine düşkün bir adam. Ne hissettiğini sorduğunda sadece mutlu ya da mutsuz olduğunu söyler."

Vişne suyumdan büyük yudumlar alarak, "Peki, mutlu mu?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı sallayarak, "Çok mutlu," diye yanıtladı sorumu. "Ben onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ama senin çakma sarışın arkadaşın onu üzecek gibi görünüyor."

"Defne de keyfine düşkündür. İnsanları ve onların duygularını umursamaz. İstediği gibi hareket eder. Ciddiyete asla gelemez."

İç çektiğinde tamamen ona döndüm. "Yazın bitmesine az kaldı. Sence ondan ayrılır mı?"

Onaylayan mırıltı ile, "Kesin ayrılır," dedim. "Ayrı şehirlerde olduklarını bahane edecek."

Kaskatı olan çenesiyle beni gösterdi. "Peki ya sen?"

Kaşlarımı kaldırarak, "Sorun değil," dedim rahatlıkla. "Tabii seni bilmem."

Kendinden emin şekilde güldükten sonra kolunu kaldırarak beni kendine çekti. Bir anda başımı göğsüne yaslı şekilde bulsam da bunun verdiği duygu eşsizdi. Huzuru iliklerime kadar yaşadığım dakikalarda kulağıma bir fısıltı doldu.

"Hafta sonlarımı sana adayacağım, Yeşil."

Yüzümde peyda olan gülümsemeyle başımı koluna doğru çekip rahat bir pozisyon aldım. Emir gitarını eline alana kadar Nart beni sarmıştı. Ara sıra vişne suyunu bana uzatıp içmemi sağlıyordu. Kollarımı güçlü koluyla esaret altına aldığı için pek hareket edebildiğim söylenemezdi.

Yine de halimden fazlasıyla memnundum.

Telefonum çalana kadar gözlerimi gökyüzüne dikmiştim. Nart beni bırakmaya mecbur kaldığında yüz ifadesinden memnuniyetsiz olduğu barizdi. Cebimden telefonumu çıkarırken gördüğüm isim bir an donmama neden olmuştu. Tüm bedenim anında taş kesilmişti.

"Rengin attı," dedi telaşla Nart. "Arayan kim?"

Yüz ifademi kontrol altına alarak hızla ayağa kalktım. "Geliyorum şimdi."

Hızlı adımlarla uzaklaşıp ısrarla çalan telefonu açtığımda ellerim titriyordu.

"Gül," dedi o ses. Sesindeki acizliği duyduğumda bir an ağlayacakmış gibi olmuştum. Düğümlenen boğazımı dizginlemeye çalışmak için elimle boğazımı ovdum. "Seni çok özledim. Seni çok seviyorum. Ben böyle nefes alamıyorum. Ölüyorum, Gül. Çok çalıştım, ama olmuyor. Delirmek üzereyim."

Ağlamanın eşiğine geldiğim sırada zorlukla, "Rahat bırak beni," dedim çatlayan sesle.

"Tüm suç benim. Seni elimde tutamadım, incittim. Ben nasıl sana zarar verebildim bilmiyorum. Özür dilerim. Ne olur affet? Dayanamıyorum, Gül. Öleceğim. Affet beni. Pişmanım. Çok pişmanım yemin ederim."

"Metin, bitti. Tehditlerin, şantajların hepsi bitti."

Ağlama sesi duyduğumda dizlerimin bağı çözülmüştü. Kendimi yere atarken telefondan hırıltılı bir ses geliyordu. "Sol tarafım senin için atıyor!" O ağlamaya devam ederken kesik kesik nefesler almaya başlamıştım. Hayır, ağlayamazdım.

İç çekerek, "Bitti anla artık," diyebildim sadece. Daha fazla sesine dayanamayacağımı anladıktan sonra telefonu kapattım.

"Keşke..." Devamını getirmeden şiddetle ağlamaya

başlarken bir anda güçlü kollar sarılmıştı bedenime. O kadar sıkı sarmıştı ki beni kemiklerimin kırılacağını sanmıştım. Nane kokusu burnuma dolduğunda korku tüm iliklerime yayılmıştı. Bana bağırıp çağırmasını bekledim. Sonuçta beni onunla konuşurken duymuş olmalıydı. Ama hiçbir şey yapmadı. Sadece sıkıca sardı beni.

O an Emir'in gitar eşliğinde söylediği şarkıyı dinledim dikkatlice.

Acımasızsın, isyankârsın,
Vefasızsın, riyakârsın.
Hem günahsız hem günahkârsın
*Hayat gibi...**

* Toygar Işıklı, "Hayat Gibi".

Şeyma- Erkan

Şeyma'dan...

Hayat kelimesinin tanımının sadece yaşam olduğuna inanmayanlar her türlü zorluğu görmüş olan insanlardır. Tıpkı benim gibi. Hayatın anlamının zorluk olduğuna inanıyordum çünkü bu kadar şeyin başka bir açıklaması olamazdı.

Ben Şeyma Uzun... İstanbul'un dağınık mahallesinde dedemin mirası olan eski bir evde kalan genç bir kızım. Babam mobilya tamiriyle uğraşır, annem ise bitiremediği ev işleriyle kafasını dağıtırdı. Ayaz adında bir erkek kardeşim vardı. Ve sanırım onu anne, babamdan daha çok seviyordum.

Hayatım kitaplar arasında geçmişti. Hedefim sadece annem gibi olmamaktı. Karakter olarak aynı anneme benzesem de onun gibi bir hayatım olmayacaktı. Bu hedefle ilerleyip özel üniversitede burs kazanabilmiştim. Bu bursun hayatımın evrimi olacağını fark etmeden Işık Üniversitesi'ne ayağımı basmış ve aniden kendimi bir grup arkadaşın arasında bulmuştum.

Sonrasında ise imkânsız bir aşkın kapısından içeri girdiğimi anlamıştım.

Erkan Yılmaz. Onu bir yaşama sığmayacak kadar çok seviyordum. İmkânsız olmasına rağmen kendime engel olamamıştım. Bunu bir kere bile ona söylemesem de ben onu gerçekten çok seviyordun.

Bana söylediği sayısız güzel sözleri duyunca oturup ağlamamak için kendimi zor tutsam da dediği her şey bedenimi titretiyordu.

Erkan mükemmel bir adamdı. Hani çok güzel seven adamlar vardır ya. Bence bunların başında Erkan geliyordu.

Yine de olmazdı işte. Ben onun annesini görmüştüm. Aslı'yı, Gül'ü, Defne'yi öpüp onlara sarıldıktan sonra Selin Teyze'ye yönelmiştim. Ama o, bana tarif edemediğim bir bakış attıktan sonra Erkan'a dönmüştü. Bunu Erkan da gördüğü için annesi ona sarılmak istediğinde bir adım geri çekilip yanımda durmuştu. O an öleceğimi sanmıştım. Kadın bana o kadar kötü bakmıştı ki yerin dibine girecektim neredeyse.

Fakat sonra elimde sıcak bir el hissetmiştim. Biri elimi sıkıca kavrayıp yanımda olduğunu bariz belli etmişti. Başımı kaldırmaya korktuğum için hareket etmemiştim. Erkan ilk ve son defa o zaman elimi tutmuştu. Ve sonra hiç tutmak zorunda kalmamıştı. Çünkü ben ondan sonra annesiyle karşılaşmamaya dikkat ederek onu bir daha o durumda bırakmamıştım. Bir daha bırakacağımı da sanmıyordum. Onun benim için annesine karşı durması doğru değildi. Düşünüyordum da benim oğlum olsa ve bir kız için bana karşı gelse perişan olurdum.

Tekne turunun ertesi günü kanepede otururak parmaklarıma oje sürerken bir çift gözün üzerimde olduğunu fark etmiştim. Bunun heyecanıyla kenarlara taşırmış olduğum kırmızı oje, parmaklarımda pek güzel durmamıştı. Heyecanımı yok etmeye çalışarak kaşlarımı çatıp başımı kaldırdım.

Sanki bana bakarken dalıp kaybolmuş gibi duran Erkan'a sert sesle, "Şöyle bakmayı kes!" dedim. Sesim istediğim gibi sert çıkmış olmalı ki irkilmişti.

Hayal kırıklığı ile, "Nasıl?" diye sordu. "Aşık gibi mi?"

Boğazımda oluşan yumruya rağmen zorlukla, "Erkan,

yapma artık bunu bana," deyip ojeyi kapatarak sehpaya bıraktım. Tamamen ona döndürdüm bedenimi. "Her fırsatta böyle şeyler söyleme."

Yüzünde beliren acı dolu ifadeyle gözlerim dolduğunda yumruğumu sıktım ağlamamak için.

"Niye? Ben sevemez miyim? Sorun ne, biliyor musun? Sen bana güvenmiyorsun. Tutturmuşsun sınıf farkı, bilmem ne. Umurumda değil hiçbir şey. Ben sadece seni istiyorum. Anlamak çok mu zor?"

Kulaklarımı kapatıp, "Sus," dedim yalvarır tonda. Daha fazla dayanamayacaktım. "Yeter."

Ayağa kalkıp tam önüme oturarak ellerimi çekti kulaklarımdan. Her iki elimi sıkıca tuttuktan sonra gözlerine bakmamı sağladı.

Ciddi tonla, "Yetmez," dedi. "Yetmiyor. Delireceğim ben bu gidişle. Düşünme artık, Şeyma. Bana güven. Yemin ederim her şeyi halledeceğim. Sen sadece elini tutmama izin ver."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Olmaz."

Erkan sinirle tuttuğu elimi sıktığında acıyla inleyip gözlerine baktım. Anında ellerini çekti. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

Boğuk sesle, "Ben ölürsem pişman olursun, Kızıl," dediğinde fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakakaldım. Surat ifadesinin ciddi oluşu içime korku tohumları saldığında "Saçmalama," diyebildim. "Delirdin mi?"

Beni onaylayarak, "Delirdim," dedi. "Tebrik ederim delirttin beni en sonunda! Bu tatil son çıkış yolumdu benim. Olmadı yine. Oldurana kadar direnecektim ama gücüm kalmadı."

Korkuyla, "Bu ne demek?" diye sorduğumda kaşlarını çattı.

"Beni istemiyor musun? Sevmiyor musun? İtiraf et.

Sonra söz yaklaşmayacağım sana. Ama bu başkasının yaklaşacağı anlamına da gelmez. Sana bir saniyeden fazla bakan herkesi teker teker..." dedikten sonra son anda kendine hâkim olarak sustu. Ona şaşkınca baktığımda "Cevap ver bana!" diye bağırdı.

Ne yapacağımı bilmeden etrafa baktım. Defne yine kaybolmuştu. Gül de gitmişti. Kimse yoktu ona müdahale edecek.

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak, "Erkan, ne olur böyle yapma," dedim sakinleştirmek adına. Yüzünde kas oynamadan bakmaya devam ederken çaresizce etrafı izledim.

Fısıltıyla, "Beni seviyorsun," dedi. Sesinden emin olduğu aşikârdı. "Seven insan sevdiğini üzer mi? Seni hiç üzdüm mü ben, Gamzeli? Bir kere sana söylediğim herhangi bir kötü söz için ağladığını söyleyebilir misin? Bir kere seni kırdığımı iddia edebilir misin? Belki seni çok ağlattım ama hepsinde iyi şeyler söyledim ben."

Gözyaşlarıma direnemediğimden hızla akmaya başlamışlardı. Birkaç hıçkırık dudaklarım arasından firar ettiğinde Erkan kollarını bedenime dolayarak beni kendisine doğru çekmişti. Kendimi göğsüne yaslı şekilde bulduğumda gözlerimi kapattım. Olmam gereken yerde olmadığımı o an anlamıştım. Benim olmam gereken tek yer onun yanıydı. Ancak asla olmayacağım yer de onun yanıydı.

Çenesini başıma yaslayarak burnunu saç diplerime değdirdi. "Ağlama," dedikten sonra iç çekti. "Ağlamasana. Ben de ağlayacağım şimdi. Rezil mi edeceksin beni?"

Hıçkırarak, "Affet beni," diyebildim. Kollarımı omzuna koyarak doğrulmak istediğimde buna engel oldu. "Özür dilerim. Keşke hiç beni tanımasaydın. O zaman böyle olmayacaktı."

"Sus!" diye tısladı sinirle. "Bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceksin. Duymayacağım."

Başımı yavaşça salladım. Doğru söylüyordu. Her ne olursa olsun ben onu tanıdığım için pişman değildim. Onun da olmaması normaldi. Acıysa acı... Aşksa aşk... Ama asla pişmanlık değil.

"Sorunun annem olduğunu biliyorum, Kızıl. Ama bu zamana kadar annem benim üzerimde tek bir sözü dahi geçmedi. Başına buyruk olduğumu en iyi sen bilirsin. Bana karışamaz. Eğer seni kabul etmezse beni kaybeder. Anladın mı? Üzme artık kendini. Bana bırak her şeyi."

Kolları arasından çıktıktan sonra elimle yanaklarımı sildim. Başımı eğerek "Üzgünüm," diye mırıldandım acı kokan sesle. "Yapamam. Vazgeçsen iyi olur. Zorlamanın bir anlamı yok."

Tam ayağa kalkacağım sırada beni bileğimden yakalayıp yanına çekti. Şoke olmuş ifadeyle ona baktığımda yanağıma büyük bir öpücük bırakarak dudaklarını kulağıma getirdi.

"Vazgeçmeyeceğim, hatun," diye fısıldadı büyülü sesle. Ben titrerken o umursamadan devam etti. "Seni tahmin edemeyeceğin şekilde çok seviyorum. Bir daha sakın bana sanki vazgeçilmesi mümkünmüş gibi şeyler söyleme. Çünkü mümkün olsaydı sen beni çoktan silerdin."

Defne-Yusuf

Defne'den...

Düşünmemekle ne kadar doğru yaptığımı bilmeden öylece hayat denilen şeye devam ederek ölmeyi bekliyordum sadece. Umursamayı özlemiştim. Bir şeyleri düşünmeyi özlemiştim. Ama artık geri dönüş yoktu. Ben kendi karakterimi değişmiş olarak gösterirken aslında gerçekten değiştiğimi fark edememiştim. Ben değişmiştim. Eski ben ne yapar diye düşünmüyordum bile. Hatırlamıyordum.

Yutkunarak yanımda duran adama baktım. En az benim kadar eğlenceli, keyif dolu biriydi. Bu yazı bana iyi hatırlatacağı için ona minnettardım. Daha önce biriyle bu denli iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyordum. Kendimi onun yanında babamın yanında olduğum kadar rahat hissediyordum. Güven kokuyordu. Gözleri güvenli olduğunu haykırıyordu adeta. Ah, gözleri... Çakır mavisi gözleri gökyüzünü andırıyordu adeta. Gri bir gökyüzüydü sanki...

Sahilde dolaşırken bir anda beni kucağına almasıyla tiz bir çığlık attım. Yarım ağız gülerek bana baktıktan sonra burnunu burnuma değdirdi. "Biraz serinlesek fena olmaz."

Gülümsedim. "İyi fikir."

Ellerimi boynunda birleştirerek ona yaslandım gözlerimi kapatarak. Bu çok garipti. Kokusunun burnuma dolduğu an gözlerimin dolması nasıl bir şeydi? Ona karşı bir şey hissetmem olası mıydı? Hayır... Bu mümkün olamazdı. Ben sadece onunla takılıyordum. Yaz bitiyordu. O da bitecekti. Peki, yazın sonuna yaklaştığımın farkında oluşum neden kendimi kötü hissettiriyordu? Sırf okullar açılacak

diye değildi bu his. Kabul etmeliydim ki sebebi başkaydı.

Kendimi bir anda Yusuf'un kollarında değil de denizde bulduğumda ayaklarımı yere basmaya çalıştım. Ayağım yere değdiğinde sudan çıkıp ıslak saçlarımı Yusuf'a çarparak ona baktım. Yine yüzündeki kocaman gülümsemeyle beni izliyordu. Ona gülümsemek yakışıyordu gerçekten de.

"Serinledin mi, güzelim?"

Aşina olmadığım hitap şekline gülümsedim. "Sanırım. Sıra sende mi?" Gülümseyişi silindiğinde avucuma doldurduğum suyu yüzüne çarptım. Ellerini yüzüne siper ederek geri çekildiğinde ona doğru ilerleyerek devam ettim.

"Yapma, kızım!" dediğinde gür bir kahkaha atarak devam ettim umursamadan. Saçını tamamen ıslattıktan sonra kollarımı göğsümde bağlayarak bana doğru gelişini izledim. Hem kızgın hem de mutlu olduğunu bariz belli eden ifadeyle gelip önümde durduğu zaman kaşlarımı çattım. Elini belime atarak beni kendine çektiğinde gözlerimi gözlerine dikerek durdum. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı yavaşça. "Kaşınıyorsun."

Omuz silkerek saçlarımı savurdum. "Hak ettin."

Söylediğim cümle biter bitmez beni iyice kendine bastırıp dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Beni öpmeye başlarken gözlerimi kapattım. Sıcak öpüşü tüm bedenimi ısıtırken elimi yanağına getirdim. Pürüzsüz yüzünü okşarken mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekip öpüşünü derinleştirdi. Gözlerimi sıktım. Tüm bedenim alev alev yandığı zaman dilini dilime değdirdi beni umursamadan. O an suyu boylayacağımı düşünmüştüm. Tutkunun yakıcı hissini iliklerimde hissettiğimde geri çekilip beni serbest bıraktı. Nefes nefese kalmıştık her ikimiz de.

Soluk alarak "Yarışalım mı?" diye sordu. Yavaşça başımı salladığımda yanında durdum. "3,2,1..."

Geri sayım biter bitmez her ikimiz kulaç atmaya başladık. Benden daha hızlı olduğu belli olsa bile pes etmeden kollarımı ve ayaklarımı olabildiği kadar zorladım. Çok kısa bir mesafeyle kazandığında sırılsıklam olmuş şekilde sahile çıkmıştık. Kendimi yere atmak istediğimde beni belimden yakaladı.

"Dinlenmek yok. Çok çılgınca bir şey yapacağız."

"Senin aklında ne tilkiler dönüyor?"

"Dinle," diyerek sustu. Kaşlarımı çatarak dinlemeye koyuldum. Uzaktan bir müzik sesi geliyordu. "Sahilde parti var. Hemen gidiyoruz."

"Sen benden daha delisin!" dediğimde beni başıyla onaylayıp kuru olan kumlara doğru ilerledi. Sorarcasına ona bakmaya başladığımda kumu eliyle itip telefonunu ve cüzdanını çıkardı. Ben kahkaha atarken bana döndü.

Yüzüne masum ifadesini yerleştirerek, "Ne? Bunlarla denize dalacak kadar deli değilim," dediğinde elimi uzattım. Koşar adım gelip elimi kavradıktan sonra beni partiye doğru götürmeye başladı. Uzun elbisemin eteklerini sıkarak ilerlerken bir anda vardığımızı fark edip güldüm.

"Bu çok saçma!"

Göz kırptı. "Biz saçmalamak için geldik dünyaya, güzelim." Başımla onu onayladım hızla. Doğru söylüyordu çünkü. Hayat ciddiyet için fazla kısaydı. Dolu dolu yaşamak haricinde bir şey yapmaya gerek yoktu.

Partiye âdeta daldığımızda birçok gözün üzerimize çevrilmesini umursamadan rastgele şarkılarda dans etmeye başladık. Neredeyse herkes bize gülümseyerek bakıyordu. Dansımız saçma olsa da bir o kadar da uyumluydu. Yusuf beni etrafında döndürüyor, kendine çekip ara sıra kısa kısa öpüyordu. O kadar güçlü bir tutkuyla dans ediyorduk ki tutkunun gücü olmasa heyecanıma yenilip bayılacağımı düşünmüştüm. Yabancı şarkı bittiğinde Yusuf kolumdan

tutup beni kendine çekti. Yanağımla dudağım arasından öptüğünde nefesimi yüzüne doğru verdim. Gülümseyip çenemi öptüğünde yeni bir şarkı çalmıştı.

Şarkı çalar çalmaz elinden tutarak zıplamaya başladım. Kahkaha atarak beni döndürdükten sonra ayak uydurmaya başladı.

Zıplamayı bırakıp bedenimi sağa ve sola doğru kıvırarak onu kendime çektim. Öpmek için bana yaklaştığında ellerimizi ayırmadan geri çekilip ritme uygun dansımı sürdürdüm. Yüzündeki afallamayı görüp meydan okuyan bakışla onu süzerek saçlarımı savurdum. Delice hareketlerden sonra ona yaklaştım. Yüzü beklentiyle kasıldığında parmaklarımı dudaklarına dokundurarak kolunu kaldırdım ve döndüm.

Yanıyorum, yangın var
Yıkılıyor dünyam aşkından
Darmadumansam of aman
Aşkına isyan ah geceleri yansam yangın var
Yıkılıyor dünyam aşkından
Darmadumansam of of
*Aşkına isyan ah sen de benimle yan...**

Şarkı bitene kadar dansı sürdürmüş sonra ise partiyi terk etmiştik. Gülerek kendimizi kumların üzerine attığımızda kendimi durduramıyordum. O garip bakışlar bir türlü aklımdan gitmiyordu.

Başını bana çevirerek, "Sence bizim hakkımızda ne düşünüyorlar?" diye sordu. Başımı çevirdim ona doğru. Gökyüzünü andıran gözlerine bakarken zorlukla yutkunup cevap verdim.

"Aklımızı kaçırdığımızı düşünüyorlar bence, ki zaten doğru."

Benim aksime yüzünde oldukça derin bir ifade belirdi-

* Aydilge, "Yangın Var".

ğinde şaşırmıştım. Bir anda neden böyle olduğuna anlam veremeyip kaşlarımı çattığımda Yusuf'un yüzü kasılmıştı.

"Yazın bitmesini istemiyorum."

Kaşlarımı alayla kaldırdım. "Ağlarsan çok kötü gülerim."

"Biraz ciddiye al beni."

Kendimden emin sesle, "Ben kimseyi ciddiye almam," dediğimde yüzü iyice düştü. Kaşlarını çatarak doğrulduğunda onun gibi kendimi düzeltip oturur pozisyona geçtim. Tek ayağını kaldırıp kolunu dizine yaslayarak soran gözlerini bana yöneltti.

"Yaz bitince ne yapacaksın?"

"İstanbul'a döneceğim."

"Ya ben?"

Omuz silkerek, "Ankara'ya döneceksin bildiğim kadarıyla," diye yanıtladım sorusunu.

Bu sefer gözlerinde çok garip bir ifade oluşmuştu. Cılız sesle, "Ya biz?" diye yeni bir soru yönelttiğinde bir an kalbime iğne batmış gibi hissettim. Ona şaşkınca bakarken kendimi toplamaya çalıştım. Bu duygusallık nereden çıkmıştı bilmiyordum, ancak hemen yok etmeliydim. Ses tonunun beni etkilemesine izin veremezdim.

"Biz diye bir şey yok, Yusuf."

Alayla, "Senin için ben bile yokum ki!" diyerek başını denize doğru çevirdi. "Neden? Her şey senin istediğin gibi. Ben ilk kez birine ayak uydurdum, Defne. Ve bunun bitmesini istemiyorum. Hep sana ayak uydurmak istiyorum. Bu bana tarifsiz şeyler yaşatıyor."

Boğazımı temizledim. "Bu benim sorunum değil."

Bana döndü. Yüzü bana inanamadığını bariz belli ederken elimi tuttu. Yüzüme doğru yaklaşıp gözlerini gözlerime kenetledi. "Bana karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun? Bir ayda hiç mi kalbin atmadı? Bu imkânsız..."

Gözlerine bakarak, "Ben bir şey hissedemem," dedim sert sesle. "Sevemem."

Acı bir gülümseme eşliğinde, "Neden?" diye sordu.

Omuz silkerek ayağa kalktım. Ona yukarıdan aşağı bakarken zorlukla yutkundum. "Beni anlayamazsın. Kimse anlayamaz. Ben sevemem. Sevmek benim sonum olur. Bu yüzden sanırım artık görüşmesek iyi olur. Hoşça kal, Yusuf."

Onu arkamda bırakıp giderken sesiyle durmak zorunda kaldım. "Seni seviyorum, sarışın. Nereye gidersen git seni bırakmayacağım. Beni seveceksin!" Ona dönmeden son hız koşmaya başladım. Başımı şiddetle iki yana salladım. Hayır, onu sevmeyecektim.

Ben babam gibi sevgi yüzünden acı çekmeyecektim. Onun gibi hayatıma mutsuz olarak devam edemezdim. Hayat birini sevmek için çok kısaydı. Onu severken kaybetmek düşüncesi bile insanın delirmesine yetecek nitelikte iken nasıl cesaret edip sevebilirdim ki? Ya benim seveceğim adam annem gibi bir hastalığa kurban gidip beni yalnız bırakırsa?

İnsanın sevdiği öldüğünde tüm o güzel şeyleri de koparıp kendiyle birlikte mezara götürüyormuş... Babam bir robot gibi hayatına devam ediyordu. Ben onun gibi olamazdım. Yusuf'u sevip kendimi mahvedemezdim.

XVII

"Gözyaşı"

Açık pencereden içeri doğru süzülen kasvetli havanın etkisiyle battaniyeyi üzerimden attım. Düşüncelerim olabildiği kadar birbirine karışıp beynimin durmasına neden olurken gözlerimi açmıştım. Gecenin puslu havası içimi iyice karartıp uyumama izin vermediği için kıvrandığım yerimden kalkarak yatakta oturur pozisyona geldim. Gözlerim hiç olmadığı kadar açılmıştı ve bundan sonra kapanmayacağını belli ediyordu. İç çekerek ayağa kalktım ve kızların odasına yöneldim. Aralık olan kapıyı hafif itip içeri baktığımda her ikisinin uyuyor olduğunu görmüştüm. Defne bacağını Şeyma'nın üzerine atmış şekilde yastığını göğsüne bastırmıştı. Şeyma ise tatlı bir rüya gördüğünü belli eden gülümsemesiyle gamzelerini gösteriyordu sanki. Kapıyı kapatarak Erkan'ın açık olan kapısından içeri baktım. Telefonunun ışığını fark edince kapısını tıklattım.

"Eve hırsız mı girdi, lan?" diye kendi kendine konuştuğunda sessizce güldüm. "Gerçi hırsızın kapı çalacak hali yok. Neyse, girebilirsin her kimsen."

Yavaşça içeri girdiğimde yüzünde bir gülümseme peyda olmuştu. Eliyle tek kişilik yatağında yanını gösterdi. Seri şekilde yanına oturduğumda telefonunu ahşap komodinin üzerine koyup eski lambayı yaktı. Başımı omzuna dayadım. Yorgun çıkan sesle "Uyuyamıyorum," diyebildim sadece. Boğazımda oluşan düğümü kontrol edecekmişim gibi elimi boğazıma götürdüm.

"Ben de..."

Zorlukla yutkundum. "Teknede Metin aradı beni. Sesini nasıl anlatırım bilmiyorum. Öleceğimi sandım."

Sinir tınısı barındıran tonla, "O herifin seni etkilemesine izin verme," dedi. "İnan bana değmez."

"Sizin aranızda ne oldu, Erkan?"

Omuz silkerek, "Anlatmam doğru olmaz, gülüm. Bana güven biraz. Metin sosyetede mükemmel bir imaja sahip olabilir ama inan bana beş para etmez herifin tekidir kendisi," dediğinde nefesimin tıkandığını hissettim.

Bir an için Erkan'ın her şeyden haberi olduğunu düşünmüştüm. Kaşlarımı çatarak sorarcasına ona baktığımda ifadesiz yüzünü itinayla koruyordu. Kalbim çırpınmaya başladığında gözlerimi yumup açtım. Hayır, şu an zamanı değildi. Erkan'a her şeyi, Metin'in ona ve bana yaptıklarını, nelere sebep olduğunu anlatamazdım. Erkan her ne kadar affedecek olsa da beni silme ihtimalini göz ardı edemezdim.

Birkaç soluk aldım. "Ardımda beni seven birini bırakmak acımasızca değil mi?" *Ben çoktan acımasız biri oldum zaten. Erkan'a yapılanlara sustuğum gün kötülüğün girdabına dahil oldum.*

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra kolunu omzuma attı. "Acımasızca ya da değil. Karar senin. Hayatında en büyük söz hakkına sen sahipsin," diyerek kolumu sıvazladı. "Onunla konuşurum. Böyle aramaya devam ederse Nart delirebilir çünkü."

Varlığının bana verdiği gücü fark ettiğimde başımı göğsüne bastırdım. "İyi ki varsın, Tutenstein..."

"Sen de iyi ki varsın, gülüm."

✶

Sabah gözlerimi şiddetli bir gürültüyle açtığımda kaş-

larımı çatarak etrafa baktım. Erkan'ın odasında uyuduğumu anladığım zaman gözlerim etrafta gezinmişti. Defne ve Şeyma ellerindeki kazanları birbirine vurmaya devam edince elimle kulaklarımı kapattım. Omzunda uyuyakaldığım Erkan, "Makarnalar aşkına ne yapıyorsunuz, vicdansızlar?" deyince elimle uyuşmuş olan boynumu ovmaya başlamıştım yüzümü buruşturarak.

Defne öfkeyle, "Siz dün pijama partisi mi yaptınız?" dediğinde Erkan ona yastık fırlattı.

"Ben kız mıyım lan? Sizinle takıla takıla iyice beni kendinizden biri bellediniz. Erkeğim kızım ben. Man, man. Okay?"

Şeyma kazanları yatağa bıraktıktan sonra gözlerini kıstı bozulmuşçasına. "Gıybet mi yaptınız? Bizsiz hem de!"

Erkan ağlamaklı sesle, "Makarnalarım, gelin beni alın şu manyakların elinden! Kızıl, ben gıybet yapacak adam mıyım? O sizin uzmanlık alanınız," diyerek sesini inceltip taklit etmeye başladı onu. "Aa, Defne Ayşegül sevgilisiyle fotoğraflarını silmiş, onu takipten çıkarmış. Aa, Kâmil'in fotoğrafına kalp atmış."

Defne neredeyse çığlık atarak, "Ne? Ayşegül'le Yahya ayrıldı mı? Kâmil kim?" dediğinde Erkan ona şu an burada olmasından kesinlikle memnun olmadığını belli eden bir bakış yolladı.

Sonrasında Erkan bizi kahvaltıya götürmek için diretse bile kabul etmeyerek Şeyma'yla kahvaltı hazırlamıştık. Omletimden ağzıma attığım sırada Defne, "Dışarıda yesek ne güzel olurdu," dedi. Erkan da başıyla onu onaylayınca çatalımı sessizce masaya bıraktım.

"Senin harcamalarından haberin var mı? Geldiğinden beri tek kuruş harcamama izin vermedin. Ben rahatsız oluyorum."

Omuz silkti umursamazca. "Ben varken sana düşmez,"

deyip başını kaldırdı. "Bu arada size kötü bir haberim var. Sosyete Antalya'ya geliyor."

Konuyu değiştirmesini umursamadan kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Babamın otelinin açılışı gecikmişti. Neredeyse yaz bitecek ama henüz hazır oldu. İki hafta sonra açılış var. Otelin başmimarı baban. Ve tabii DefDem firması da başlıca sponsor."

Hepimiz şaşkınca Defne'ye döndüğümüzde gözleri irice açılmıştı. "Haberim yoktu. Babamın işleriyle ilgilenmiyorum. Her ne kadar pastaneleri adımı taşısa da..."

"Babam böyle bir şeyden bahsetmedi," dediğimde Erkan çayından bir yudum aldıktan sonra başını salladı.

"Açılış davetiyeleri bugün hazır oldu. Babam herkese haber verecektir. Sizinkiler de döner herhalde. Ahmet Amca'nın büyük emekleri var ne de olsa."

Defne iç çekti. "Sonra İstanbul'a mı döneceğiz? Daha erken değil mi?"

Şeyma, "Annem ağustos sonu dönmemi belirtti itinayla," dediğinde Erkan ona dönerek onayladı. Şeyma gittiği zaman onun da gideceğine emindim. Defne ne karar verirdi, bilmiyorum ama anne ve babamla birkaç gün burada kalırdım herhalde. Öte yandan Nart'ın ne zaman gideceğini bilmiyordum. Uzun mesafeli bir ilişki beni korkutmuyor değildi. Burada iken bile görmediğim saatlerde onu özlediğimi varsayarsam, sadece hafta sonları görme düşüncesi tuhaf geliyordu; biraz da korkutucu. İstanbul'da oturması için elimden gelen her şeyi yapabilirdim sanırım. Ama bu benimle ilgili bir durum değildi. Belirli bir düzeni, okuduğu bir üniversitesi vardı. Onun hayatının merkezinde olamazdım ne de olsa.

Açılış şimdiden canımı sıkmıştı. Babamla Erkan'ın babası Taner Amca uzun zamandır iş yapmalarına rağmen

pek anlaşamazlardı. Bizden bağımsız tanışıp iş yapmışlardı ve babama biraz kötü davrandığını sanıyordum. Birkaç kere babam kızıp onunla çalışmak istemediğini söylemişti ve bu sırada Selin Teyze araya girerek babamı ikna etmişti. Babam sadece Erkan ve Selin Teyze'nin hatırına Taner Amca'ya katlanıyordu. Sanırım Taner Amca'yla tartıştığı zamanlarda Samet Han'la çalışma kararı almıştı. Nitekim araları iyi olduğu takdirde böyle bir karar vermesi yanlıştı.

Böyle davetleri ne annem ne de babam severdi. Çoğu zaman annemin öğretmen olmasına verilen tepkilerden nefret ederdim. Annem hepsinden üstün bir kadındı oysaki. Onların evlerine dekor olarak koydurduğu kitap rafları bizde iki duvarı kaplıyordu. Ve onların aksine kitap bizim için süs olarak değil, okumak için vardı.

Erkan yüzümdeki sıkıntılı ifadenin nedenini çözmüş gibi bana hitaben, "Ben de böyle şeyleri sevmem. Onlarca insanla tanışıp beş dakika sonra isimlerini unutuyorum ve tekrar onları görünce isimlerini hatırlayamadığım için hepsine "efendim" diye hitap ediyorum mecburen," dediğinde gülümsedim istemsizce. "Birkaç kere Serkan'a üstünü değiştirip benim rolümü üstlenmesini teklif ettim ama kabul etmedi tabii. Beni taklit etmek çok mu zor? Sürekli 'makarna ve Şeyma' dese yeterli. Kimse ben olmadığımı anlamaz."

"Senin boyun kısa ve şişmansın, Erkan."

Biz kahkahalar atarken Erkan omuz silkerek çayından büyük yudumlar aldı. Çayı bittiğinde doldurmak için ayağa kalkıp sandalyesini itti, ancak Şeyma elinden bardağı alarak çoktan kalkmıştı. Erkan afallayarak ona bakakaldığında gülümsemiştim. Bu kadar güzel görünüm veren iki insanın kavuşamaması acıydı. Şeyma çayını doldurup masaya koyduğunda Defne ona takıldı.

"Ev hanımı gibi davranma. Erkan şu an sana nikah ba-

sacakmış gibi bakışlar atıyor fark ettiysen. Çocuğun sinirleriyle oynama."

Şeyma'nın gözleri irileştiğinde Defne'nin koluna çimdik attım. Aramızdaki buzlar erimiş sayılırdı. Bana dönüp umursamazca omuz silktiğinde kaşlarımı kaldırarak onu uyardım. Şeyma utanarak başını eğerken Erkan ona bakıp sırıtıyordu. Bu anda Nart aklıma gelmişti. Ben utanırken o da bana aynı böyle bakıp dalga geçmişti. Dün benimle hiç konuşmamıştı ve eve de bırakmamıştı. Tekneye birlikte gitmemize rağmen dönüşte eve bırakmayı teklif etmeden Erkan'ın arabasına binmeme izin vermişti. Bana sarılmış olsa bile bozulmuştu. Metin'le konuşmam onu rahatsız etmişti kesinlikle.

İç çekerek telafi etmek için bir şeyler düşünmeyi sonraya saklayarak masadan kalkan Şeyma'ya odaklandım. Bana bakarak, "Masayı sen toplar mısın? Eee, ben bir duş alayım," dedi.

Defne anında, "Dün gece uyumadan önce almadın mı?" dediğinde koluna bir çimdik daha atmıştım.

Şeyma başını kaşıdı. "İyi yıkanmamışım demek ki. Başım kaşınıyor."

Hızla gözden kaybolduğunda Erkan dirseklerini masaya yaslayarak Defne'ye döndü. "Kızıl'ımla derdin ne? Ürkütüp kaçıracaksın en sonunda kızı. Niyetimi ne diye açığa çıkarıyorsun ki?"

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım ve masayı topladım. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra Erkan'ın da yardımıyla mutfağı hızla toparlamıştık. Defne çoktan bir paket cips alıp salona geçmişti. Erkan, "Nart'la konuşmuyor musunuz?" dediğinde elimdeki bezi tezgâha bıraktıktan sonra ona döndüm.

"Sanırım hayır."

"Neden gidip öğrenmiyorsun?"

Üzgün sesle, "Ya terslerse? Akrep Burcu ne de olsa," dedim.

Elini omzuma koyarak göz kırptı. "Yanına git, cesur kız."

Başımı aşağı yukarı sallayarak koridordaki aynada kendime baktıktan sonra telefon ve cüzdanımı alarak evden çıktım. İçimdeki heyecan kıpırtıları eşliğinde evine doğru ilerlerken sıcaktan alnım terlemişti şimdiden. Ağustos olmuştu ama hâlâ bunaltıcı sıcaktan kurtulamamıştık bir türlü. Elimle yüzümü yelleyerek evlerine giden sokağa döndüm. Heyecanı parmak uçlarıma kadar hissediyordum neredeyse. Adımlarım hızlandığında bir dakika sonra bahçe kapısının önündeydim. Köpeğin her an üzerime hücum edeceğini düşünerek telefonumda ismini bularak onu aradım. Telefonu üçüncü çalışta açarak garipsediğim kaba sesiyle konuşmuştu.

"Dinliyorum."

Kaşlarım anında çatıldığında, "Dışarı gelir misin?" diye sordum hızla.

Birkaç saniye tereddüt etse bile, "Bekle," deyip kapatmıştı telefonu. İç çekerek telefona baktım. Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Eğer böyle davranırsa şüphesiz dayanamayıp ağlardım. Sinirlenince anında ağlayabilecek bir ruh haline sahiptim.

İki dakika kadar sonra kapı açıldı ve Nart göründü. Üzerinde lacivert ve beyaz renginde çizgili bol bir tişört ve aynı renkte dizlerine kadar gelen şort vardı. Spor ayakkabıları beyaz rengindeydi ve lacivert tonları da vardı içinde. Her zamanki gibi uyum içerisindeydi giydikleri. Güzel görüntüsü bir an için kalbimin teklemesine neden olmuştu.

Bana doğru ilerleyip bahçe kapısını açtıktan sonra önümde durdu. "Evet, dinliyorum." Soğuk bakışlarına uygun olan ses tonuyla kalbimin titremesine neden olunca derin nefes aldım.

Gözlerine dik dik bakarak elini tuttum. "Benimle geliyorsun."

Afallasa bile belli etmedi. Elini çekmeyip karşı koymamasıyla rahatlayıp onu çekiştirdim. Aslında bu doğru kelime değildi çünkü onu çekiştirmem mümkün değildi. Önden ilerledim, o da bana ayak uydurdu. Bu doğruydu sanırım. Nart'ı yazlık evlerine yakın olan kayalığa getirdikten sonra tırmanması için geri çekildim. Bana baygın bir bakış attıktan sonra tek ayağını çıkıntıya koyarak tırmandı. Her ne kadar kendim tırmanabilsem bile elimi uzattım ona. Bana inanmazcasına bakarak elini uzattı. Elimi avucuna bıraktığımda beni yukarıya çekti tek harekette.

Elimi bırakarak ayağa kalktığında gülümseyerek tekrar ona elimi uzattım. İç çekerek tekrar elini uzattı ve beni kaldırdı. Gülerek önden ilerlemeye başladığımda kaygan olan yerlerde Nart kollarını iki tarafımda tutarak beni korumaya almıştı. Bu hali yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmasına sebep olmuştu. Kendimize ait kıldığım yere geldiğimizde, oturacağımız kayanın diğerlerinden daha yukarıda olması sayesinde kuru olduğunu fark ettim. Rahat şekilde oturup ayaklarımı denize doğru sarkıttığımda Nart da oturmuştu.

Birkaç dakika öylece denizi, ufku, güneşi izlemiştim. Nart bıkkınlıkla nefesini dışarı verdiğinde ona döndüm. Bana bakıyordu. "Konuşacak mısın?"

Yutkundum. "Bana çok mu kızdın?"

Alayla kaşlarını kaldırıp, "Umurunda mı?" dediğinde içim titremişti.

"Neden olmasın ki?"

"Gül," dedi bana ilk defa adımı söyleyerek. O an neden Yeşil demediğini sorgulamıştım. Bana hep güzel anlarda Yeşil demişti bu zamana kadar. Ama şimdi adımı söylüyordu ve bundan hiç memnun kalmamıştım. "Maksadın ne?

Beni deli etmek mi? Başardığını rahatlıkla söyleyebilirim. Ben sana ne dedim? Kıskanç biriyim demedim mi? Peki, sen ne yaptın? Eski sevgilinle konuştun, ki bunu kaçıncı defa yaptığını bile bilmiyorum. Bir de üstüne ağladın. Onun için ağladın!"

Boğazımdaki düğüm büyüdüğünde gözlerim de dolmuştu. Kasılan yüzüne doğru ağlamaklı sesle, "Özür dilerim. Ben kötü oldum sadece," dediğimde yumruğunu sıktığını fark etmiştim.

"Sana onca şeyi yaşatan, kolunu morartan biri için üzülüyor musun?"

Burun kemiğimi sıkarak, "Kimse böyle olsun istemezdi," diyebildim.

Homurdanarak, "Bir de onu savunuyorsun. O zaman neden ona dönmüyorsun? Bu kadar çok acı çekiyorsan eğer..." dediğinde devam etmesine fırsat vermeden elinden tuttum.

Çatlayan sesle, "Sus," diye fısıldadım. Başımı eğerek akan gözyaşımı görmemesini sağladım. Ancak düşen yaş doğrudan eline düşmüştü. Nart elinde hissettiği damlayla irkilerek çenemi kaldırdı.

"O herif için mi ağlıyorsun yine?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Bana böyle davrandığın için."

Nart bu sefer kendini suçlu hissetmişti sanırım. Sesine de yansımıştı bu. "Yani benim yüzümden?" diyerek yüzümdeki yaşları temizledi. "Ağlama, Gül."

Dudak bükerek, "Neden adımı kullanıyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak yüzümü yaşlardan arındırmaya devam etti. Boğuk sesini duyduğum zaman gözlerimi gözlerine kilitledim.

"Çünkü Nart'ın Yeşili gibi davranmıyorsun."

Söylediği cümleyle ağlamam şiddetlendiğinde ne kadar büyük bir yanlış yaptığımı o an anladım. Elimle ağzımı kapatıp ani bir hıçkırık kaçmaması için çalışsam da boşuna bir çabaydı. Ardı ardına hıçkırdığımda Nart bana karışık anlamlar barındıran gözlerle bakıyordu. Aşk, öfke, acı, sinir... Ve daha niceleri.

Hıçkırarak, "Özür dilerim," dedim tekrar. "Bir daha asla olmayacak. Lütfen, bu şekilde davranma."

Normal sesiyle, "Telefonunu alabilir miyim?" dediğinde şaşırsam bile hızla telefonumu cebimden çıkarıp ona uzattım. Sert ifadesini koruyarak telefonumda bir şeylere tıklamaya başladı. Ne yaptığını merak etsem bile sorgulamadım çünkü şu an onun haricinde başka bir şey umurumda değildi. Nart bana dönerek elini saçıma uzattı ve kulağımın dibindeki ince tel tokayı alarak telefonun kenarına getirdi. Numaram olduğu kısmı açıp kartımı çıkardığında öylece ona bakıyordum. Numarayı denize fırlattığında şaşkınca bakakalmıştım sadece. Telefonu sanki hiçbir şey olmamış gibi bana uzattı. "Yeni numaranı akşama kadar sana teslim ederim."

Söylenecek hiçbir şey bulamadığım için sadece, "Peki," diyebilmiştim.

"Sosyal medya hesaplarından da engellemeyi unutma."

Başımı onayla salladım.

Kollarını açarak, "Gel bakalım, Yeşil," dediğinde yüzümde anında kocaman bir gülümseme peyda olmuştu. Sert görünümünü yitirip hafif tebessüm ettiğinde ona sarılarak kollarımı beline sardım. Aynı şekilde bana sarılıp kolunu omzuma doladığında derin nefes aldım. Deniz kokusuyla harmanlanan nane kokusu burnuma dolduğu zaman huzurun tanımını bulmuş gibi gözlerimi kapattım. "Seni ağlattığım için özür dilerim."

Doğrulup başımı boynuna gömerken, "Önemli değil,"

diye fısıldadım. Kalbim yakınlığımızla hızlı atmaya başladığında kollarımı belinden çektim. Elimi kendi eliyle kavrayıp kucağına koyduğunda nefes almak daha da zorlaşmıştı. Zarif dokunuşları içimde bir şeylerin patlak vermesine neden oluyordu. "Adımdan nefret ettim sayende."

Gülerek elimi sıktı hafifçe. "İsmini söylememi istediğini sanıyordum?"

"Artık istemiyorum."

"Pekâlâ," diyerek başını başımın üzerine yasladı. "Sen nasıl istersen öyle olsun, Yeşil."

Yutkunarak, "Biz demin tartıştık, değil mi?" diye sordum gülümseyerek. Dakikalar önce ağladığımı yoksayıyordum.

"Evet," diyerek parmağını saçıma doladı. "Bir de akşam yemeğine çıkarsak tam anlamıyla sevgiliyiz. Ama ben sözlü veya nişanlı olmayı tercih ederim. Sahi sizinkiler ne zaman dönüyor?"

Başımı boynundan çekerek omzuna vurdum. "İki dakika ciddi ol."

Gülümsedi ve ölümüme neden oldu. Hayran bakışlarla onu süzdüğümde, "Benim niyetim ciddi..." diyerek kahkaha atmamı sağladı. Tekrar omzuna vurdum.

"Ya yeter!"

Başını iki yana sallayarak omzumdaki elinin baskısıyla beni kendine yasladı. "Yetmez."

Kolunun altından çıkarak gözlerimi kıstım. "İnan bana annemin dönmesini istemezsin." Kaşlarını çatarak sorgu dolu bakışla bana baktığında alayla gülümsedim. "Kendisi kadar koruyucu ve tutucu bir kadın göreceğini sanmam."

"Korkmalı mıyım?" Yüzünün aldığı ifadeye gülerek başımı onayla salladım. "Ne zaman gelecek?"

Parmağımı çeneme dayayarak, "İki hafta sonra Erkan'ın babasının otel daveti var. Babam başmimar olduğu

için katılacak. Hepimiz orada olacağız. Defne'nin babası da yatırımcılardan ve eminim Defne Yusuf'u çağırır. Ve bu yüzden sen de geleceksin."

Başını iki yana salladı. "Gitmek zorunda mısın?"

"Evet? Sakıncası var mı?"

"Erkan'a gerekli talimatları veririm. Hem annenin seni benden daha sıkı koruyacağını öğrendiğim için rahatladım."

Omzuna sert şekilde bir yumruk geçirdiğimde inledi. "Vurmak yerine öpsen pek memnun kalırdım."

Alayla gülüp, "Rüyanda olur ancak. Cezalısın ayrıca," dediğimde aniden yüzünü yüzüme yaklaştırdığını fark ettim. "Bana soğuk davranıp ağlatmanın bir bedeli olacak tabii."

Nefesini yüzüme çarptı. "Öperek kendimi affettirebilirim." Homurdana homurdana hızla ayağa kalktığımda o da kalkıp elimi tutmuştu. Kenetli olan ellerimizi kaldırarak elimin üzerine buse kondurduğunda bir dakika kadar nefes alamamıştım. Her hareketiyle kalbime hitap ettiğinin farkında olmadan düşüncesizce davranıp duygularımla oynadığının farkında mıydı acaba? Hem soğuktan titretip hem de cayır cayır yakmayı mükemmel şekilde beceriyordu. Onunlayken tüm hislerim birbiriyle çelişiyordu adeta.

Kayalıktan indikten sonra Nart'ın telefonu çalmıştı. Diğer eliyle cebinden telefonunu çıkarıp açtıktan sonra kulağına dayadı. "Efendim, bir tanem?"

Kimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı. Yusuf sadece yurtdışında okuyan bir ağabeyinin olduğunu söylemişti. Bu yüzden annesi olma ihtimali daha yüksekti.

"Birkaç günlük gelemez misin buraya? Hiç dinlenmedin." Kaşlarını çatarak karşı tarafı dinlerken onu eve giden yola yöneltmiştim. Dikkati telefonda olduğu için nereye gittiğimize bakmıyordu bile.

Homurdandı. "Nan, cidden robot musun sen? Birkaç gün hastaların bekleyebilir." Çenesi gitgide daha da kasıldığında elimi sıkmıştı istemsizce. Ona hayretle baktığımda fark etmişçesine elimi bıraktı hemen. "Tamam, sorun değil. Ben birkaç haftaya dönerim. O zaman görüşürüz." Yutkunup gülümsedi. "Şu vu selavu." Telefonu kapatıp cebine tıktığında keyfi kaçmış gibiydi. En son söylediği cümle hangi dildeydi anlamamıştım ve sormak istiyordum.

Nart tekrar elimi tuttuğunda hareketinden cesaretlenerek, "En son ne dedin?" diye sordum.

"Çerkezce 'seni seviyorum' dedim. Annem Çerkez kızıdır."

Tahmin yürütmüş gibi yaparak, "İsminin kökeni de oradan geliyor, değil mi?" diye sordum.

Öfkeli ifadesini silerek başını aşağı yukarı salladı. "Nart destanlarından geliyor."

"Yiğit, yürekli demek."

Keyifle sırıttı. "Araştırmışsın bakıyorum." Omuz silkerek onu evin kapısına doğru çekiştirdim.

Başımla evi göstererek, "Gelmek ister misin? Yusuf'u da çağırırız," diye sordum.

Onaylamayarak, "Uyumak istiyorum," diye mırıldandı yorgun sesle. "Dün gece birisi beni deli edip uyumama engel oldu da."

Omzuna vurarak, "Git o zaman!" dedim dişlerimin arasından. Koyu kahverengi gözlerini kısarak bana yaklaştı.

Büyüleyici sesle,"Gidesim yok. Odanı ödünç alsam sorun olur mu?" diye sordu. Her ne kadar buna hayır demem gerekse bile başımı salladım. Birlikte bahçe kapısından geçip veranda basamaklarını tırmandığımız anda kapı biz çalmadan açılmıştı. Şeyma kıpkırmızı olmuş suratı ile, "Ay, hoş geldin Nart! İyi ki geldiniz! Hadi geçin," dedi tek

nefeste. Şaşkınca ona baktığımda elleriyle yüzüne yelpaze yaparak ağlamaklı bir ifadeye büründü.

Nart içeri girdiğinde Şeyma'nın kolundan tutup onu kendime çektim. Kısık sesle, "Ne oldu?" diye sorduğumda her an bayılacakmış gibi olan surat ifadesiyle bana döndü. Ağzını açıp bir şey söylemek isterken Erkan'ın sesi onu durdurmuştu.

"Kızıl, sarıldığımız ayrıntısını anlatmayı unutma lütfen." Şeyma iyice kızarırken Nart gülmüştü. Ben ise kocaman olmuş gözlerimle ayakkabılarımı çıkarıp onlara bakmıştım.

"Biri bana olanları anlatacak mı?"

Nart ellerini yukarı kaldırdı. "Ben uyumaya geldim. Erkan bir saat sonra uyandığımda PES oynarız, kardeşim."

Erkan keyifle sırıtıp omzuna dokunduktan sonra bana göz kırptı. Gözlerimi kısarak "Hemen iniyorum," deyip Nart'ı yukarı çekiştirdim.

Odamın kapısını açarak klimayı çalıştırdıktan sonra pencereyi kapattım ve ona döndüm. Gözleri odada gezinirken benim üzerimde durdu ve gözlerimde oyalandı. Masum bir ifadeyle, "Bana eşlik etmeyecek misin?" dediğinde başımı şiddetle iki yana salladım.

"Annem her an İtalya'dan terlik fırlatabilir."

Kendini yatağa attıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Yaktın beni kaynana!"

Onunla odada daha fazla kalmanın bana iyi gelmediğini anladıktan sonra kendimi hızla dışarı atıp aşağı indim koşar adım. Salona neredeyse dalarak girip birbirinden olabildiği kadar uzak mesafede oturan iki büyük görünümlü çocuğa diktim bakışlarımı. Her ikisini görebildiğim bir açıda oturduktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturup kınayıcı öğretmen bakışı attım.

"Anlatın bakalım."

Erkan, "Ya, ben bu kızı seviyorum, Gül!" dediğinde her iki elimi açtım.

"Bundan eminiz. Ne oldu diye sordum ben."

Erkan, "Ne oluyorsa benim aşırı sevgimden oluyor zaten! Yemin ediyorum bu Gamzeli beni öldürecek. Mezarımda çukur gamzesi olacak!" diyerek yastığa sarıldı küçük çocuklar gibi.

Şeyma'ya döndüm bu sefer. Üzüldüğü her halinden belliydi ve utancı hâlâ geçmemiş olacak ki kulaklarına kadar kızarmıştı bembeyaz teni. Başımı iki yana salladım. Birbirini delicesine seven iki insanı böyle görmek çok kötü hissettiriyordu cidden. Erkan resmen Şeyma'ya tapıyordu. Olabildiği kadar zorlamıştı, ama Şeyma bir türlü cesaret edemiyordu. Onunla kaç kez konuşmuştum, fakat bir faydası olmamıştı. Sanırım bunun için önce Erkan'ın annesiyle konuşması gerekliydi. Belki de açılış gecesinde Şeyma'ya iyi davranırsa fikri değişebilirdi, ki geleceğini sanmıyordum.

Gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. Bu iş ya olacaktı ya da olacaktı...

XVIII

"Ceza"

Bir ağlayış. Bize atılan ilk tokatta çıkardığımız feryat yaşadığımızın en bariz belirtisi olur, o an hayata attığımız ilk adım sayılırdı. Hatasız ilk birkaç yılın başlangıç noktası olurdu bir hastane odası.

Annemizin çığlığı ve biz doğduktan sonraki ağlayışımız. Başlangıçta bile ağladığımızı varsayarsak yüzde yüz mutlu olacağımızın garantisi asla verilemezdi.

Ben mutlu bir hayat sürmüştüm on altı yaşıma kadar. Annemin eşsiz sevgisi ve leziz yemekleriyle sarılmıştı dört yanım. Onun kolları arasında büyümüş, kokusunu nefesim bellemiştim. Annemin bir adım arkasında yürümüştüm daima. O benim kalkanım olmuştu. Beni her şeyden ve herkesten koruyacağını sanıyordu, ancak bu mümkün değildi. Yine de yetiyordu bana o. Dünyanın en güçlü şövalyesiydi benim gözümde.

Birilerinin beni kırmasını önlemek için görüştüğüm herkese dikkat ederdi. Ve annemin bu zamana kadar beğenmediği her arkadaşımın bir yalanını yakalamıştım. Lisenin başlarında tanıştığım Defne olmasaydı ne Erkan, ne Serkan, ne Aslı'yla kaynaşacağımı sanmıyordum bu yüzden. Düşünüyordum da bir parti hayatımı değiştirmişti desem yanlış sayılmazdı. O partiye gitmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Defne ısrar etmiş, annem izin vermemiş, babamla kavga etmiştiler. En son babamın kararı geçerli sayıldığı için kendimi bir anda Defne'yle birlikte babamın

arabasında, sonra ise Metin'in evinde bulmuştum. Ve o gün belki de hayatımda sahip olduğum en değerli dostum olan Erkan'a rastlamıştım. Soğuk bir balkon köşesinde battaniyeye sarınan ve elinde tuttuğu bilgisayarı dikkatlice izleyen sivilceli bir oğlan çocuğu anında beni kendine kilitlemişti. Farklıydı. Her yönüyle fark yaratabilen bir çocuktu. Kavgalarda yumruk atmaz, onun yerine ısırır, çimdiklerdi. Futbolda gol atmaz, her zaman faul yapardı. Duygularını gizlemez, ne hissediyorsa en ince ayrıntısına kadar tarif ederdi. Kimseden çekinmez, erkeklik kavramına inat çılgın şeyler yapardı.

Benim o partiden en büyük kazancım Erkan olmuştu. Öte yandan partinin sabahı bana açılan Metin ise bir pişmanlıktı. Metin ve Serkan ise futbolla basketbol takımının esas iki ismiydi. Kendimi bir anda onların arkadaş grubunda, ardından Metin'in zorunlu kız arkadaşı olarak bulmuştum. Mutlu muydum? Hayır.

Hayatım ilk gittiğim partide değişmiş, ikincide ise evrime uğramıştı. İkinci gittiğim parti Serkan ve Erkan ikizlerinin doğum günü partisiydi. Serkan partiye sokaklardan topladığını getirmiş ve partiyi uyuşturucu mekanına çevirmişti âdeta.

Hayatım, Metin'in Erkan'ın cebine uyuşturucu atması ve beni kuytu bir odaya çekerek tehdit etmesiyle sonlanmıştı. Sonrasında polisler Erkan'ı götürmüş ve bir şekilde tüm sosyetenin kulağına Erkan'ın uyuşturucu kullandığı haberi yayılmıştı. Taner Amca Erkan'ı olabildiği kadar dövmüş ve onu bir ay evden çıkamayacak bir hale getirmişti. Ben susmuştum. Daha doğrusu Metin tarafından susturulmuştum.

Gelen sesle düşüncelerimin beni çektiği boşluktan kurtulup silkindim. Düşünmemeliydim. Evet, kilit sözcük bu olmalıydı.

Erkan, "Ulan, ben sevilmeyecek adam mıyım?" diye homurdanarak bana döndü cevap vermemi istermiş gibi bir ifadeyle.

Dudaklarımı bükerek, "Sevildiğini biliyorsun, Tutenstein. Liseli depresyonuna girmeyeceksin herhalde?" diye sordum.

Omuz silkti. "Her an depresyona girmem mümkündür. Buna hazır mısınız, peki?"

Şiddetle başımı iki yana salladım. "Sadece biz değil, inan bana dünya buna hazır değil."

Homurdandı. "Ulan ben ne şanssız adamım. Babam Serkan diyor başka bir şey demiyor. Annem desen sanki bana aşık. Şeyma'yı kıskanıyor resmen! Serkan o ibne Metin'i kardeşi bellemiş. Erkan kim ki? Şeyma desen," diyerek başparmağıyla işaret parmağını birleştirdi. "Şu kadarcık bile yüz vermiyor bana."

Bozulmuş bir ifadeyle, "Ama beni unuttun, Tutenstein," dediğimde yüzünde gerçek bir gülümseme peyda oldu.

"Sen benim en büyük şansımsın, gülüm. Sen de olmasan kendimi Şeyma'yı gördüğüm Işık Üniversitesi'nin çatısından atardım," dedikten sonra iç çekti ve kapıya baktı. Burukça tebessüm ettim. "Mutfakta oyalanıyor yine. Benden kurtulmak için kendini pişirecek diye korkuyorum "

Yüzümü buruşturdum. "Iy!"

"Bence gayet lezzetli olurdu. Kızıl saçlarını ketçap niyetine yerim ki ben!"

Hızla sağ tarafımdan aldığım yastığı ona doğru fırlattım. Cidden, aşkın fazlası zarardı.

"Kanını da iç istersen!"

Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. "Şerbetim olurdu o benim."

Sol tarafımdaki yastığı da ona attım. Eliyle yakalayıp sarıldığında, "Vampir özentisi," dedim tükürürcesine.

Gülerek ayağa kalktığında, mutfağa gittiğinden emin olduğum için onunla beraber salondan çıkıp mutfağa geçtim. Nart bir saati aşkın bir süredir uyuyordu ve sanırım uyanmak gibi bir niyeti yoktu. Yataktan kalkar kalkmaz yastığımı koklayacaktım. Tek umudum nane kokusunun sinmiş olması ve böylece rahat bir uyku çekmekti.

Mutfağa girdiğimizde Şeyma fırından pizza çıkarıyordu.

Erkan ıslık çaldı. "İşte benim çocuklarımı aç bırakmayacak olan kadın!" Ellerini iki yana açarak Şeyma'ya sarılmak istediğinde Şeyma telaşla elindeki pizzayı yere düşürdü. Dikdörtgen sıcak ev pizzası yere düştüğünde Erkan Şeyma'yı kendine çekerek ayağının yanmasını önlemişti. Gözlerim irice açılmış şekilde Şeyma'nın omzuna dokundum.

"Yandın mı?"

"Hayır," dedi. "Ama pizza gitti." Dudak bükerek yere düşen pizzayı gösterdi.

"Ben yerim, Gamzeli," diyerek yere eğildi Erkan. Şeyma onu bordo tişörtünün ensesinden yakalayıp kaldırdı ve eline vurdu.

"Saçmalama, be adam!" diyerek başıyla ocağı gösterdi. "Makarna yaptım."

Makarna... Erkan'ın en sevdiği kelimeydi. Gözlerinin sevinçten nasıl irice açıldığını anlatamazdım asla. Küçük çocuğa çikolata verildiğinde böyle sevinemezdi herhalde. Öyle gülümsedi ki ağzının yırtılma olasılığı çok fazla gibi görünmüştü gözüme. Şeyma'ya sarılarak başını boynuna gömdü. "Hatunum benim!"

Şeyma boğazına kadar kızararak onu kendinden uzaklaştırdı ve eğilerek pizza kalıntılarını toplamaya koyuldu. Erkan da dizini yere koyarak ona yardım ettiğinde bana ihtiyaç yokmuş gibi görünüyordu. Onlara gülümseyerek

baktıktan sonra Erkan'a ait olan banyoya girip kirli sepetini çamaşır makinesine boşalttım ve yukarı çıkarak diğer banyodaki sepetten kızlara ait olan kirlileri de alıp renkli olan her şeyi aşağı kattaki makineye attım. Beyazları ve siyahları ayırdıktan sonra Erkan'ın etrafa saçtığı çoraplaları topladım. Bir aydır Erkan'ın çoraplarının çıkmadığı yer kalmamıştı. En son televizyonun altındaki albüm dolabında fotoğrafların arasından çıkmıştı.

Birkaç ev işi daha hallederek saate baktım. Öğleni geçiyordu. Yukarı çıkarak odamın kapısını yavaşça araladım. Duyduğum horlama sesiyle yüzümde bir gülümseme peyda olmuştu. Hızla cebimde olan telefonumu aldım ve onu videoya çektim. Kıkırdamamak için kendimi zor tutarken odanın soğukluğuyla üşümüştüm. Klimayı kapatarak yatağın kenarına geldiğimde hâlâ horluyordu.

Normal sevgililer birbirini öperek uyandırırdı sanırım. Ama benim normal olduğum söylenemezdi.

Yatağın üzerine çıkarak çıplak olan ayaklarımla onu dürttüm. Homurdanarak sol kolunu yastığa sardı ve döndü. Bedenini döndürdüğü için dengem bozuldu ve bir anda kendimi yerde buldum. Yüzümü buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştığımda bir gülüş sesi duymuştum.

Başımı bana bakıp kıkırdayan Nart'a çevirdiğimde yüzündeki mimik değişmemişti. Ayağa kalkarak, "Benim Yeşil'im düştü mü? Kıyamam," deyip bana elini uzattı.

Şirin şekilde gülümseyip elini tutarken bir anda beni bırakmasıyla tekrar yere düştüm. Ona hayretle baktığımda kahkaha atıyordu.

Küçük çocuklar gibi dudak bükerek ayağa kalktım ve odadan çıktım. Kapıyı çarparak kapatıp merdivene yöneldiğimde kapı açılmış, Nart peşime düşmüştü. Seslenmeden arkamdan gelirken mutfağa girmiştik bile. Şeyma ve Erkan ortalığı toparlamış, masayı kuruyorlardı. Erkan bize

döndü gülümseyerek. "Bu kattaki banyo bana ait. Kullanabilirsin."

Nart'a bakmadan Şeyma'ya, "Defne'yi aradınız mı?" diye sordum.

"Evet," diyerek Erkan'ın çıkardığı tabakları aldı elinden. "Açmadı. Bir de sen dene istersen."

"Telefonunu alıyorum. Benim numaram bir kazaya uğradı da," dedikten sonra Nart'a yandan bir bakış attım. Gözlerim Şeyma'nın telefonunu ararken tezgâhın üzerindeki pembe kılıf gözüme çarpmıştı. Telefonunu elime alarak Defne'nin numarasını girdim hızla. Ama sonuna kadar çaldırsam da açmamıştı.

Nart'a değil de Erkan'a, "Yusuf'u mu arasak?" dediğimde başını salladı.

Nart, "Ben ararım." deyip cebinden telefonunu çıkararak hızla Yusuf'u aradı, ama o da açmamıştı.

"Endişelenmemiz gerekir mi?"

Erkan omuz silkti. "Defne'yi bilirsin." Ona bakarak onayladım. Bir aydır hep böyle yapıyordu. Telefonumuzu açmak yasakmış gibi davranıyordu neredeyse. Başına buyruk halleri depreşmiş olmalıydı.

Şeyma coşkulu sesiyle, "Hadi sofraya!" diye seslendi hepimize. Nart banyoya girmek için mutfaktan çıktığında ben de peşinden çıktım. Ellerini yıkayıp bana döndü ve avucuna doldurduğu suyu bana attı. Onu görmezden gelerek ellerimi yıkayıp kuruladım ve mutfağa döndüm.

Hepimiz sofraya geçtiğimizde Erkan başa, Şeyma sağ tarafına geçtiği için ben Erkan'ın solunda, Nart da yanımda oturmuştu. Ona bakmamaya özen göstererek peynirli makarnama ketçap ekleyip yemeğe koyuldum. Göz ucuyla Nart'a baktığımda beni izleyerek ağzına çatalını götürdüğünü gördüm. Gözlerimiz kesiştiğinde gülümsedi. Başımı neredeyse yemeğin içine daldırdığımda Şeyma, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

Nart hemen, "Harika," dedi. "Mozzarella peyniri, değil mi?"

Şeyma başını salladı. "Bir de özel bir sos kattım."

Nart düşünürmüş gibi yaptıktan sonra, "Mayonez tadı aldım. Ama başka bir şey de var gibi," diyerek onu hayran hayran izleyen bana döndü. Göz kırptığında silkinip önüme döndüm.

Şeyma, "Mayonez doğru," dedi yutkunarak. "Ama başka bir şey daha var. Ve onu bulamazsın." Kendinden emin şekilde gülümsediğinde gamzeleri öne çıkmıştı. Erkan'a baktığımda makarnaya odaklı olduğu için Şeyma'ya pek dikkat etmiyordu. Yoksa çoktan iltifatlar yağdırmaya başlardı fakat söz konusu makarna olunca Şeyma bile önemini yitiriyordu.

Yemeğimi bitirip suyumdan içtiğim sırada elimin üzerinde bir el hissetmemle suyun boğazımda takılı kalması bir olmuştu. Bardağı kendimden uzaklaştırarak öksürmeye başladığımda Nart hafifçe sırtıma vurdu. "Kendini bu kadar çok kaybetmen egomu okşadı."

Hiç düşünmeden dirseğimi karnına geçirdiğimde inleyip elini karnına götürdü. "Vurarak öldüreceksin beni en sonunda."

Gözlerimi kıstım ve hızla elimi çektim. "Cezalandırıyorum sadece."

İç çekti. "Bu cezaları hiç sevmedim. Ne kadar süre devam edecek?"

Omuz silktim ve umursamaz sesle, "Bunu senin hareketlerin belirleyecek," dedim. Gözlerini devirerek ayağa kalktı ve tabağını tezgâhın üzerine bıraktı. Hepimiz yardımlaşıp mutfağı topladıktan sonra salona geçtik.

Erkan, "Denize ya da havuza gidelim," dediğinde Şeyma onu onaylamıştı.

Nart da onayladığında hepimiz ayaklanmıştık. Biz yu-

karı çıkarken Nart diğerlerine haber vermek ve eve uğramak için gitmişti. Bana bakarak yarım saat sonra geleceğini belirttiğinde omuz silkmiştim. Dün beni nasıl Erkan'la gönderdiyse bugün de Erkan'la gidecektim.

Şeyma'yla hazırlanıp birkaç fotoğraf çekildikten sonra sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. *Instagram*'dan Metin'in yazdığı özel mesaja tıklayamadan sildim ve onu engelledim. Elli takipçimin kırk dokuza inişine karşı yüzümü buruşturdum ve gelen isteklere baktım. Yusuf'u çok önceden kabul etmiştim ancak Nart daha yeni istek atıyordu. Kabul etmeden önce hesabımı kontrol ettim. Metin'le bu zamana kadar hiç fotoğraf atmamıştım. Zaten birkaç fotoğrafımız vardı birlikte sadece. Hep grup şeklinde çekilirdik. Bu yüzden o fotoğrafları silmeye kıymadım. Ardından Emir, Umay, Gonca'nın isteklerini kabul ettim.

Çantalarımızı hazırlayıp aşağı indiğimizde Erkan çantaları bagaja attıktan sonra şoförü tarafından İstanbul'dan getirilen *Nissan*'ına yaslandı. Hızla telefonumu alıp fotoğrafını çektiğimde birkaç poz daha vermişti. Şeyma eşyalara bakmak için bagaja ilerlerken Erkan onu kolundan tutup kendine çekti ve bana göz kırptı. Şeyma'yı yüzü görünmeyecek şekilde kendine yaslayıp yüzünü boynuna gömdüğünde yüzümde yaranan kocaman gülümsemeyle onları çektim.

Tek kelimeyle harikaydılar.

Ben onları çektiğim sırada bahçe kapısının önünde bir araba durmuştu; bu siyah bir *BMW* idi. Tek bir çizik bile yoktu neredeyse. Yeni alındığı belliydi. Erkan, Nart'ın geldiğini gördüğünde arabasına geçmişti. Koşarak bahçe kapısının her iki kanadını açtıktan sonra geriye çekildim. Nart da arabasını geriye almıştı. Erkan beyaz *Nissan*'ıyla çıktığında kapıyı kapatarak döndüm ama çoktan toz olmuştu bile. Ağzım açık beni arabasında bekleyen Nart'a

döndüğümde aşina olduğum serseri gülüşüyle bana bakmakta olduğunu fark ettim.

Üzerime hücum eden sinirle arabasına doğru ilerleyip bindim ve kapıyı sertçe çarptım.

"Ne bu atar?"

"Sen daha iyi bilirsin!"

Başını iki yana salladıktan sonra arkaya eğilip aldığı poşeti bana uzattı. Poşeti somurtarak açtıktan sonra yeni numaramı alıp telefonuma taktım. Nart telefonu tek harekette elimden aldıktan sonra bir numara girdi ve arama tuşuna tıkladı. Telefonu titrediğinde gözlerimi kıstım.

İlk kendi numarasını kaydetmişti!

"Şu surat ifadeni düzeltecek misin?"

Başımı cama çevirdim. "Hayır."

"Trip atıyorsun yani?"

Tereddütle, "Sanırım..." diye yanıtladım sorusunu.

Hiçbir şey söylemeden araba sürmeye devam ederken Kemer'e gittiğimizi anlamam zor olmamıştı. Yolculuğumuzda radyoyu açmaya gerek duymadığı için sessizliğine eşlik etmiştim. Erkan'a yetişmiş, hatta onu sollamıştık. Nart kornaya basıp meydan okurcasına Erkan'ın sağına geçtikten sonra Şeyma'yla birbirimize el salladık.

Nart telefonunu kulağına götürdüğünde göz ucuyla ona bakmıştım. Boyun damarlarına daha önce dikkat etmemiştim ancak çok belli oluyordu. Kemikli yüzü profilden de çok güzel görünüyordu. Her şeyiyle bana o kadar güzel görünüyordu ki kusursuzdu sanki.

"Yusuf," diyerek konuştuğunda silkindim. "Oğlum, neredesiniz?"

Karşı tarafı dinledikten sonra başını sallayıp telefonu kapattı. Soran gözlerle ona bakarken çok kısa bir an bana baktıktan sonra başını yola çevirmişti.

"Çakma sarışınla birlikte."

Tepki vermeden önüme döndüm. O an sağ tarafımda bir korna sesi duydum. Erkan sırıtarak camı açmamı işaret ettiğinde camı açtım ve rüzgârın saçlarımı dağıtmasına karşılık yüzümü buruşturdum.

Erkan, "Sağ tarafa dönüyoruz," diyerek sinsice gülümsedi. "Babamın en büyük rakibinin oteline gidelim de delirsin."

Samet Han'ın oteline gidiyorduk.

Erkan'ın babası Taner Yılmaz'ın en büyük rakibinin ve mimarının babam olduğu otele gidiyorduk yine.

Camı kapatarak onaylamazcasına mırıldandım. Erkan babasının istediği gibi biri değildi. Her ne kadar Serkan eğlenceye daha çok düşkün olsa da bir o kadar da çalışmayı seven biriydi. Ve kelimenin tam anlamıyla sosyete adamıydı. Erkan ise davetlerde bir köşeye geçip insanları rahatsız edici şekilde izleyen ve kimseyi umursamadan makarna yiyen biriydi.

Kısa süre sonra otele varmıştık. Nart ve Erkan ücreti öderken biz de çantalarımızla lobide dikiliyorduk. Şeyma'nın elinde tuttuğu Erkan'ın telefonu çaldığında onun açmasına karşılık gülümsedim.

"Efendim, Gonca?" Sesinde çok az bir kıskançlık tınısı hissetmiştim sanki. "Evet, biz vardık. Görüşürüz."

Memnuniyetsiz yüz ifadesiyle etrafa baktıktan sonra Erkan'ın yanında belirmesiyle hızla ona uzattı telefonu. "Al," diyerek çantasını omzuna taktı. "Gonca aradı. Emir varken neden seni o arıyor ki?"

Erkan ona inanmazcasına baktığında Nart kolunu omzuma atmıştı. Havuz başına doğru ilerlerken Erkan, "Baban Samet Han'la çalıştı mı hiç?" diye sormuştu.

Yutkundum. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Babam nefret eder Han ailesinden. En büyük rakibi adam."

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyleyse buraya geldiğimizi öğrenirse kızar."

Omuz silkerek umurunda olmadığını belli ettiğinde hiçbir şey söylemedim. Havuz başına geldiğimizde Erkan, "Gül, arka tarafta kapalı havuz var. Sadece kadınlar girebilir. İstersen oraya git."

Nart, Erkan'ın söylediği şeyle afalladığında sandalyeme oturarak, "Gerek yok," diye mırıldandım. "Sizi izlerim ben."

Nart kendini yanımdaki beyaz sandalyeye atarken, "Sen havuza girmeyecek misin yani?" diye sordu.

Benim yerime Şeyma, "Gül ne havuza ne de denize girer," dedi üzerindeki kıyafeti sıyırırken. Altına giydiği sarı mayosu ona oldukça yakışmıştı. "Çekiniyor."

Erkan gözlerini kıstı. "Keşke sen de çekinsen."

Şeyma onu umursamadan havuza doğru ilerlediğinde Erkan tişörtünü ve ayakkabısını çıkarıp peşinden koştu. Nart'a döndüm.

"Benim için vişne suyu sipariş verdikten sonra havuza gider misin?"

Yüzünde derin bir gülümseme belirdiğinde öleceğimi sanmıştım. Hayran bakışları üzerimde gezinirken garsonu çağırıp sipariş verdi ve sonra yine bana döndü. "Burada oturacağım."

"Tatilimizin son günleri. Tadını çıkarmalısın."

"Senden âlâ tat var mı ki?"

Dediği şeyle öyle kalakaldığımda gülümsedi. Ağzından böyle bir şey duyduğum için neredeyse ağlayacak hale gelmiştim. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Kesinlikle bu konuda uzmandı.

Nart Hakyemez'in ağzından çıkan tek bir cümle.

Ve ben sizlere ömür.

Siparişlerimiz geldiğinde Nart bana doğru vişne suyu-

nu uzattı. Büyük bardağın içerisine iki pipet koyulmuştu. Kaşlarımı çatarak ona bakarken bardağı aramıza yerleştirdi ve bana göz kırptı.

"Romantik şeyler yaparsam cezam biter, değil mi?"

Yüzümü buruşturarak vişne suyunu işaret ettim. "Bu iğrenç değil mi?"

Nart'ın gözleri kocaman açıldığında dudağımı ısırdım. Bana inanmazcasına bakarak "Erkekler öküz diyen kızlara seni göstermek lazım," dedi.

Sarı pipeti çıkarıp masaya bıraktıktan sonra yeşil pipetimden içmeye başladım. Gözlerinin üzerimde olduğunun bilincinde oluşum nefesimi kesiyordu âdeta. Öyle güzel bakıyordu ki kendimi ona hapsetmek istiyordum.

Ona hayran hayran bakarken üzerimizde hissettiğim gözler nedeniyle sağ tarafa döndüm.

Samet Han yüzündeki kocaman gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Sizdeki sevgililik potansiyelini çok önceden görmüş olduğum için kendimle gurur duyuyorum, çocuklar."

Nart ayağa kalkarak Samet Han'a el uzatırken ben de aynı şekilde ayağa kalkıp kendisiyle selamlaştım.

Samet Han, "Sizi gördüğüme memnun oldum," diyerek tebessüm etti. "Bugün de bendensiniz o zaman."

Nart, "Teşekkürler, ama gerçekten hiç gerek yok. Arkadaşlarımızla geldik hem," dediğinde Samet Han havuzların olduğu kısma baktı.

"O Taner'in ikizlerinden değil mi?"

Nart başını salladı. "Öyle."

"Tamam. O zaman benden değilsiniz!" Bir kahkaha patlattığında dudaklarımı birbirine bastırdım ve yerime geçtim. Birkaç dakika kadar Nart, Samet Han'la sohbet ettikten sonra gelip yanıma oturdu tekrar.

Erkan ve Şeyma su kaydıraklarında vakit geçirirken;

Emir, Umay ve Gonca gelmişti. Onlar masaya yerleşirken Nart'a, "Benim için burada oturmanı istemiyorum," dedim.

Emir'le olan sohbetini unutup anında bana döndüğünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordum. Çenesi kasılırken dişlerinin arasından, "Seni yalnız bırakmayacağım," dedi ve önüne döndü. Sinirle koluna çimdik attığımda inleyerek sandalyesini benden uzaklaştırmıştı.

Gonca, "Nart," diyerek gözlerini kıstı. "Sen romantik mi oldun?"

Nart'ın tepkisini ölçmek için onu izledim. Gonca'ya alayla bakarak, "He," dedi. Kıkırdadığımda beni gösterdi işaret parmağı ile. "Şu gülüşe can kurban. Romantizm ne ki?"

Gülüşüm anında donduğunda Nart gözlerini üzerime kilitlemişti. Koyu renkli gözlerinin kuytularına çekmek istermiş gibi, uzaklaştırdığı sandalyesini bana yaklaştırdı.

Umay, "Biz bunları yalnız bıraksak iyi olur," dediğinde hepsi ayaklanıp havuza ilerlemişti. Gözlerimi gözlerinden çekmeye gerek duymuyordum. O da bunu sürdürüyordu.

Heyecan iliklerime kadar yayılmaya başladığında Nart bana yaklaşarak elimi tuttu. Etkisi altına girdiğimden dolayı tek kelime edemedim, engel olamadım. Hoş, olmak isteyen kimdi ki?

Elimi tuttuktan sonra yüzüme doğru yaklaştı ve yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Kalbimin içimden kayıp gittiğini hissederken nereye tutunacağımı bilemiyordum. Sanki sandalyedeyken bile düşecekmişim gibi gelmişti.

Kulağıma doğru, "İyi miyiz?" diye fısıldadığında nefesimi yanağına çarparak zorlukla cevap verdim.

"İyiyiz."

Yüzünü uzaklaştırıp müthiş gülümsemesini görmemi

sağladı. Dudaklarının her iki tarafında oluşan dalgalara hayran şekilde baktıktan sonra kolunu omzuma atmasıyla kendimi ona yasladım. Nane kokusu... Bu kokuyu özlemek düşüncesi kötü hissettiriyordu. İki hafta sonra ayrı şehirlerde nefes alan insanlar olacaktık.

Keşke koşullar farklı olabilseydi.

Ama her ikimizin de devam etmesi gereken bir üniversite vardı. Her ne kadar hafta sonlarını bana adayacağını söylese de korkuyordum. Hep yanında olmak, hep yanımda olmasını istiyordum hunharca.

Erkan'la Şeyma gelip havlularına sarıldıklarında Nart'ın etkisinden çıkıp onlara döndüm zorlukla. Erkan bana bakarak, "Çok güzel bir fikir geldi aklıma, gülüm," dedi heyecanla.

"Nedir?"

"Çocuğumun adını 'Makarna' koyacağım."

XIX

"Mevsim"

"Ne zaman dönüyorsunuz?" dedikten sonra tırnaklarımın kenarındaki etleri kemirmeye başladım.

Annem beni bekletmeden, "Gelecek hafta oradayız. Daha biletlerimizi almadık," dediğinde iç çektim.

"Davete katılacak mıyız?"

Homurdandı. "Babana sen eşlik edersin, değil mi?"

"Anne!" diyerek itirazımı belli ettim. "Sensiz gitmem."

İç çekerek, "Bakarız, Gül," dedi. "Seni ararım, kızım. Hoşça kal."

Onunla vedalaştıktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktım. Adımlarım beni istemsizce Defne'nin odasına götürürken elim kapının kolunda durmuştu. Dün gece Yusuf, Nart'ı arayıp ona ihtiyacı olduğunu söylediği için Nart kalkıp gitmişti aceleyle. Giderken beni alnımdan öpmüş ve haber vereceğini belirtmişti. Nefesimi de alarak gitmişti. Öyle bir öpmüştü ki sonsuzluk gibi gelmişti. Sonrasında biz eve dönerken bana mesaj atıp Defne'yle Yusuf'un ayrıldıklarını, Yusuf'un iyi olmadığını söylemişti. Kızgındı. Ve normal olarak Defne'yi suçluyordu. Başından beri ondan hoşlanmadığı barizdi, ancak şimdi nefret ediyordu.

İçeri girip girmemek arasında kalırken vazgeçtim. Defne annesi öldüğünde bile bizi yakınında istememişti. Büyük kalkanlarını sarmıştı etrafına. Şimdi de öyleydi. Dün biz eve döndüğümüzde kapısı kilitliydi ve içeriden ses gelmiyordu. Aşağı inmemişti ve en önemlisi cips yememişti.

Alnımı silerek aşağı inip mutfağa girdiğimde Şeyma sandalyede oturarak telefonunu kurcalıyordu. Patates kokusunu içime çekerek, "Defne için mi?" diye sordum. İrkilerek başını kaldırdığında onu korkuttuğumu anlamıştım. Yanındaki sandalyeye oturup göz ucuyla telefonuna baktım. Birisinin takipçilerine bakıyordu.

Kekeleyerek, "Evet," dedikten sonra yutkundu. "Geldiğini fark etmedim."

Gözlerimi kıstım. "Çünkü?"

Kapıya bakarak, "Erkan Gonca'nın isteğini kabul etmiş," dedi dudaklarını yalayarak.

"Ne var ki bunda?"

Erkan'ın hareketini tekrarlayarak ensesini kaşıdı. "O aynı senin gibi yakından tanımadığı kimseyi kabul etmez ki!"

"Belki Gonca'yı tanıyordur?"

Ellerini sinirle açarak, "Ben onları hiç yalnız bırakmadım! Ne ara samimi oldular?" diye tısladı neredeyse. Ela gözleri çakmak çakmak olmuştu. Sinirli ifadesine gülümseyerek arkama yaslandım.

"Ne bekliyordun ki? Yakışıklı çocuk ne de olsa. Er ya da geç bir sevgilisi olmak zorunda. Sonsuza kadar seni bekleyemez."

Yüzündeki ifade anında değiştiğinde bu sefer hüzünlüydü. Her an ağlayacakmış gibi duruyordu. Elimi elinin üzerine koyarak sıktım. "Bir adım. Zor olmamalı," derken benim Nart'a adım atamadığım aklıma gelmişti. Ancak biz farklıydık. Erkan ve Şeyma neredeyse üç yıldır tanışıyorlardı ve Erkan üç yıldır onun peşinden koşuyordu.

Çatallaşan sesle, "Zor," diye mırıldandı. "Çok zor. Onunla yürümek çok zor. Takılıp düşeceğimi bile bile elini tutmak zor. Anlayamazsın. Sınıf farkı ne demek bilemezsin. Ezilmek ne demek tahmin edemezsin."

Gözlerimi ela gözlerine diktim. "Seni her düştüğünde tutacak ya da seninle beraber düşecek birinin elini tutmanın nesi zor?"

Elimin altındaki elini çekti. "Ben kimsenin ailesinde tatsızlık çıkaran kız olmak istemiyorum."

Öfkeyle gülerek kollarımı göğsümde bağladım. "Ya nasıl bir kız olmak istiyorsun? Görücü usulü herhangi sevmediğin biriyle evlenen bir kız mı?"

Ayağa kalkıp ocağın başına geçerken bana cevap vermemişti. Ancak dediklerimin kafasını karıştırdığını biliyordum. Bunları hiç düşünmediğine emindim. Belki de hep böyle olacağımızı düşünüyordu, ancak yanılıyordu. Hepimizin hayatı bir gün değişecekti. Şeyma bu değişimi ya kendi kararıyla verecekti ya da kendisini kadere bırakacaktı. Kadere karşı koymadığı takdirde ise ne olacağı meçhuldü. O patatesleri çevirirken mutfaktan çıkıp salona geçmiştim. Erkan her zamanki gibi klimayı çalıştırarak televizyonun önüne geçmişti.

Beni gördüğünde gülümsedi. "Annenle konuştun mu?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak yanına oturdum. "Gelecek hafta dönüyorlar," dedikten sonra başımı omzuna yasladım.

"Ben otele geçerim o zaman."

Omzuna vurarak başımı çektim hemen. Kaşlarımı çatarak, "Saçmalama," dedim. "Babam seni çok sever! Hem evde yeterince yer var."

"Gül, cidden, ben gitsem daha doğru olur."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Seni bırakmam!" Kararlı ses tonumu kullandığımda hiçbir şey söylemeden sadece gülümsemiş ve başını televizyona çevirmişti. Başımı omzuna yaslayarak karıncalar hakkındaki belgeseli izledim. Birkaç dakika sonra telefonuma gelen mesajla Erkan'dan uzaklaşıp kanepenin başlığına yaslanmış ve

ayaklarımı Erkan'ın kucağındaki yastığın üzerine yerleştirmiştim.

Nart'tan gelen bir mesaj olduğunu gördüğümde ilk önce büyük çaplı bir heyecan dalgasının bedenimden geçmesine izin verdim. Mesajı parmaklarımın titremesine rağmen açtığımda nefesim kesilmişti sanki.

Sen her şeyin en iyisine layıksın. Bu yüzden ben de adamların en iyisi olacağım, Yeşil.

Bir cevap vermem gerektiğini anladığımda parmaklarım dokunmatik klavyenin üzerine gitmişti çoktan.

Sen zaten en iyisisin.

Hemen cevap yazmıştı.

Sadece senin için.

Gözlerimi kapatarak birkaç saniye anın tadını çıkardım. Bu adam bana kendimi mükemmel hissettiriyordu. Sözleriyle ruhumu, kalbimi fethettikten sonra benliğime hükmetmişti sanki. Tek bir sözüyle iliklerimin bile erimesine neden olmasının tek bir açıklaması olabilirdi. Aşk. Daha önce ötesine geçemediğim bu duygunun zirvesine çıkmıştım şimdi. Duygularımı doruklarında yaşıyordum âdeta. Onunla. Kalbim onunla atmıştı.

Kendime engel olamayarak, *Teşekkür ederim,* diye yazdım ona.

Anında görüldü yaparak yazdı. *Ne için?*

Benimle olduğun için.

Seninle olmak bir onur, Yeşil. Asıl ben teşekkür ederim.

Yüzümdeki gülümseme iyice büyürken tekrar mesaj attım. Pek mesajlaşmayı sevmezdim aslında. Konuştuğum insanın gözlerinin içine bakmak veyahut sesini duymak benim için daha mühimdi. Bu yüzden daha çok sesli mesajla konuşmayı tercih etsem bile şu an ona sesli mesaj

atmak delilik olabilirdi. Sesimin titremesine engel olabileceğime emin değildim.

Bana kendimi bu kadar değerli hissettirdiğin için tekrar teşekkür ederim.

Hemen mesajı görüp okumuş, birkaç saniye sonra cevap yazmaya başlamıştı.

Teşekkür faslını geçsek de seni sevsem?

Kaşlarım çatıldı. *Sen iyi misin? Yani kafana bir şey düşmedi değil mi?*

Dönmemize az kaldığı için endişeliyim sadece.

Yutkundum. Bu konuda konuşmayı tercih etmiyordum. Aklıma geldikçe ağlamak istiyordum çünkü.

Yusuf nasıl?

Berbat.

Defne odasından çıkmıyor.

O çakma sarışını öldüreceğim.

Önce beni öldürmen lazım.

Seninle arkadaşlarımız için kavga etmeyeceğim.

Gülümseyen emoji eşliğinde, *İyi edersin,* yazıp gönderdikten sonra telefonu kapatıp sehpanın üzerine bıraktım. Bu kadar mesajlaşmak yeterdi sanırım. Bunu pek gerçekçi bulmamıştım.

Şeyma elindeki tepsiyle salona girdiğinde Erkan doğruldu. Ben de ne getirdiğine bakmak için ayaklarımı Erkan'ın kucağından indirip yere bıraktım. Tepsiyi sehpaya bırakırken gözlerimden kalpler çıkacaktı neredeyse.

Erkan coşkuyla, "Börek!" dediğinde gülümseyerek tabağıma bir tane attım ve teşekkür ederek yemeye başladım. Şeyma da yanımıza otururken Erkan çoktan ağzını doldurmuştu. Akşam yemeğimizi de böyle aradan çıkardığımızda saatin farkına daha yeni varmıştım. Nart'ı bugün hiç görmemiştim. Öğlenleri gelirdi, ancak bugün gelmemişti. Kaşlarım iyice çatılırken ikinci dilimden sonra viş-

ne suyumu içip geri çekilmiştim. Erkan dördüncü ya da beşinci dilimini yediği zaman, "Bugün için bir plan yok mu?" diye sordum.

Lokmasını yuttuktan sonra, "Sahile ineriz diye düşündüm. Fotoğraf makinen paslanmadan önce bir şeyler çekmelisin," dedi. Elimle başıma vurdum. Bu yaz güya mükemmel fotoğraflar çekip İstanbul'da birkaç yarışmaya katılacaktım. Becerebildiğim yegâne şeyi bir kenara bırakmıştım. Ama hâlâ vaktim vardı. Son iki haftayı bol bol fotoğraf çekerek geçirecektim.

Erkan'la sosyete ailelerini çekiştirirken içeri Defne'nin girmesiyle başımızı anında ona çevirdik. Yüzü düşündüğümün aksine oldukça renkli görünüyordu ve ağlamışa benzemiyordu. Üzerine dizlerine kadar gelen tüllü mavi bir elbise giyip gözlerinin rengiyle uyum yaratmıştı. Sarı saçları omuzlarından aşağı özgürce sarkarken büyük bir gülümsemeyle bize baktı. "N'aber, gençler?"

Birbirimize şaşkınca bakarken Defne ayağa kalkıp mutfağa geçti ve koca bir paket cipsle geri dönüp kendi yerine kuruldu. Cips yemesi iyi olduğunu gösterirdi sanırım. O gereksiz ve kocaman gülümsemesiyle cipsleri tıkındığında biz hâlâ şaşkın suratlarımızı itinayla koruyorduk. Şoktan ilk çıkan Şeyma olmuştu. Hızla masayı toplayıp mutfağa gitmiş ve hemen geri dönüp yanıma oturmuştu. Hepimiz tekrar ağzımız açık Defne'yi izlemeye başladığımızda Erkan, "İyi misin?" diye sormuştu en sonunda.

Gülümseyerek omuz silkti. "Kötü olmam için bir neden göremiyorum. Allah aşkına ergen depresyonuna gireceğimi mi sandınız? Ben kim için kendimi harap etmişim ki bu zamana kadar?"

Şeyma, "Onun farklı olduğunu düşünmüştük!" derken Defne saçlarını savurdu.

Kendinden emin edayla, "Hiçbir erkek farklı değildir,

canım. Şu yanınızda oturan tatlılık abidesi bile," dediğinde Erkan gözleri irileşmiş şekilde işaret parmağını göğsüne bastırarak bana döndü. "Bana mı dedi?" dediğinde hızla başımı salladım. Yüzünü buruşturarak, "Sen öyle san!" diye tısladı Defne'ye doğru.

✶

Bir saat kadar sonra Defne haricinde hepimiz hazırlanmıştık. Nart'a haber verip vermemek arasında kaldığımda istemsizce elim telefonuma gitmişti. Sahile indiğimizi belirten bir mesaj yazdıktan yarım saat sonra Erkan'ın seslenmesi üzerine hızla fotoğraf makinemi boynuma asıp aşağı indim. Son bir kez başımı salondan içeri sokarak Defne'ye baktığımda yabancı şarkılar arasında gezindiğini gördüm. Dans edeceği belliydi. Çoğu zaman bir kuğu gibi süzülürdü. Dansı gerçekten seviyordu ve bu ona iyi geliyordu.

Erkan'ın koluna girerek sahile doğru ilerlerken telefonum titremişti. Elimi pantolonumun cebine atarak Nart'tan gelen aramayı cevapladım hızla.

"Neredesiniz?" dedi açar açmaz.

Kaşlarımı çatarak, "Beş dakikada sahilde oluruz," diye yanıtladım sorusunu.

"Kayalık alanın sağ tarafına gelin."

Telefonu kapattıktan sonra Erkan'ın da onayını alarak Nartların evine giden yolda ilerlemeye koyulduk. Anayolu geçtikten sonra kayalığın sağ tarafına doğru devam etmiştik. Kayalığın sağ tarafı, ilk kez düştüğümde yüzdüğüm ve sonrasında kendimi kayalıktan attıktan sonra Nart'la beraber çıktığım yerdi. Özeldi. Onu gördüğüm ve ona olan hislerimin farkına vardığım günü temsil eden bir yerdi orası. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak ateşin olduğu yere geldiğimde Emir elinde uzun bir çubukla ateşle uğraşırken Umay ve Gonca kumların üzerine battaniye seriyordu.

Erkan herkese, daha varmadan selam verirken geldiğimizi anlayan Nart telefonundan başını kaldırıp bizi gördü. Gözleri anında üzerime kilitlendiğinde, Akdeniz meltemi-nin tenimde süzülmesinden mi yoksa bakışlarından mı bilmiyorum ama titredim. Erkan ve Şeyma çoktan diğerlerinin yanına varmıştı ve ben yalnız kalmıştım. Nart sağlam adımlarla bana doğru gelirken nefesim iyice düzensizleşti. Attığı her adım beni ölüme götürüyormuş gibi bir etki yaratıyordu.

Gözlerini bir saniye bile ayırmadan gelip önümde durduğunda başımı kaldırıp gözlerimizi tamamen buluşturup kalbime bayram yaşattım. Eli belime giderken kendimi bir anda iki güçlü kol arasında bulmuştum. "Nasılsın?"

"İyi. Sen?"

Gülümsedi. "Mükemmel. Seninle aksi mümkün olamaz."

Gülüşü bana da bulaştığında tüm bedenimin kasıldığını hissediyordum. Yüzü o kadar güzeldi ki dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Yanlış anlamasından korkuyordum. İlişkimiz, başlangıcında olduğu gibi tutkulu sayılmazdı. Ondan sonra hiç öpüşmemiştik mesela. Ve sanırım bunun özlemiyle doluyordu kalbim. Dudaklarımızın dansını yine hissetmek istiyordum. Fakat o gün olduğu gibi bir daha asla cesaretli olacağımı sanmıyordum. Ona sarılmakla yetinmek zorundaydım.

Elimden tutarak beni yönlendirmesine izin verdiğimde çocukların yanına gelmiştik. Hepsine gülümseyerek selam verdikten sonra lacivert mi, yoksa siyah mı olduğuna karar veremediğim battaniyenin üzerine oturdum Nart'la birlikte.

"Yusuf gelmeyecek mi?"

Yüzü anında ciddileştiğinde başını iki yana sallamıştı. Omuzlarımı düşürdüğümde kolunu sağ omzumdan sarkıtıp beni kendine çekti ve bir anda kendimi ona yaslı

buldum. Kollarının temasıyla tamamlanmış olan tüm bedenim mayışarak kendini iyice ona yasladığı zaman gözlerimi kapatıp nane kokusunun dört bir yanımı sarmasına izin verdim. Güven veriyordu. Babam gibi yanımda oluşu kendimi kalkanın arkasındaymışım gibi hissettiriyordu. Onun varlığı sanki tüm kötü şeyleri geri savurmaya yetecek kuvvetteydi benim için.

Varlığı orman gibiydi. Huzur dolu. Ancak o orman sevmezdi. Ve benim gözlerim orman yeşiliydi...

Ben ona hayran hayran bakarken Emir de bildiğim bir şarkıyı seslendirmeye başlamıştı. Buram buram aşk kokan şarkıyı çalmaya başladığında Nart kolunu iyice bana sararak dinlemeye koyuldu. Gözlerim Erkan'ın üzerinde gezindi. Doğrudan Şeyma'ya bakarken gözleri kısılmıştı ve ağlamaklı bir ifade hakimdi yüzüne. Bir an için kalbimin sıkıştığını hissetmiş ve sonra Şeyma'ya odaklanmıştım. Başını neredeyse kuma gömecek bir haldeydi. Erkan'ın ona bakmasına dayanamıyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerimi kapatıp açtım. Bu vaziyete bir son vermek için her şeyi yapabilirdim sanırım.

Hayat bir filmse sen en güzel sahnemsin.
*Ömrümün en güzel mevsimi sensin...**

Şarkının sözsüz kısmı çalarken Nart kulağıma eğilmişti. "Bitmesini istemediğim yaz mevsimimsin, Yeşil. En güzel mevsimim..."

Gülümseyerek ona baktığımda gözlerim dolmuştu istemsizce. Kahverengi derinlikleri yeşilliklerimle dakikalarca kenetli kalırken bunun sonsuz olabileceğini düşünmüştüm. Kolları arasında, gözleri gözlerime odaklıyken tüm dünya yıkılsa umursamayacak gibiydim.

Gülümseyerek, "Gözlerin gözlerime çok yakışıyor," diye fısıldadım.

---

* Pera, "En Güzel Mevsimim".

Elimi kavrayarak, "Ellerin ellerime..." diye konuştu büyülü sesle. Sesi kulaklarımdan doğruca kalbime sızarken bedenimden geçen titreme dalgasına engel olmaktan acizdim.

"Kolların bedenime."

Kollarını olabildiği kadar bedenime doladığında başımı omzuna yasladım. "Başım omzuna," diye devam etti.

"Parmaklarım sakallarına." Elimi yüzüne götürerek sakallarını okşadım.

Nart şuh sesle, "Dudaklarım saçlarına," diyerek saçlarımı öptü. Ardından burnunu saçlarım etrafında dolaştırarak saçlarımı koklamaya başladı. "Dudaklarım omzuna." Ardından açıkta olan omzuma bir buse kondurdu. Dudaklarının dokunduğu yerler alev alev yanarken esen meltem bu yangını söndürmeye yetersizdi. Nart omzuma, sayamayacağım kadar çok öpücük bırakırken eriyip gitmemek için büyük çabalar veriyordum.

Kenetli olan ellerimizi alarak elinden öptüm. Nart'ın ifadesini görmek adına başımı kaldırdığımda şoktan aralanan gözleriyle karşılaşmıştım. Elini tekrar öperken devam etmeme izin vermeden beni göğsüne yasladı. "Sol yanım benim." Gözlerimi kapattım. "Sebeb-i varlığım..."

Kelimeleri ruhumu dahi titretirken bacaklarım benden bağımsız şekilde kıpırdıyordu. Nart'ın elini sıktım. "İyi ki varsın."

"İyi ki kollarımdasın. Seni buraya hapsetmek için her şeyimi verirdim."

Gözlerim dolu dolu, "Ben hep burada olacağım, Nart," dedim.

"Nart deyişine öldüğüm," diye fısıldadı. "Evinden çıkmana müsaade etmem. Sen gidersen ben evsiz kalırım. Sakın beni sensiz bırakma."

"Nasıl kalacağım sensiz?"

Tebessüm etti. "Her hafta sonu kavuşacağız, Yeşil. Bunlar tatlı ayrılıklarımız olacak."

Başımı kaldırarak ona baktım. O da yüzümü görmek için çenesini indirdi. "Peki ya acı ayrılıklar?"

Ciddi sesle, "Olmaması için çabalayacağız," dedi tek nefeste.

Kollarımı sırtında birleştirerek doğrulup ona sarıldım. Ve söylemeye cesaret edemediğim cümleyi içimden tekrar ettim.

Seni seviyorum, adam.

XX

"Davet"

Yeşil elbisemin eteklerinden tutarak dönerken üzerimdeki gözler gülümsememe neden olmuştu. Annem, babam, Defne, Şeyma ve Erkan bana parlayan gözlerle bakmaya devam ederken topuklu ayakkabılarımı yere vurarak durdum ve her iki elimi açtım.

Babam ve Erkan ıslık çaldığında annem neredeyse ağlayacakmış gibi beni süzüyordu. Eliyle ağzını kapattıktan sonra boğuk ve çatallaşan sesle, "Ahmet, bizim kızımız büyüdü mü? En son altını değiştirdiğimi hatırlıyorum," dediğinde gözlerim kocaman halde anneme bakakaldım.

Babam dirseğiyle patavatsız karısını dürttüğünde utancımdan kızardığıma emindim. "Şebnem kızı hayatından bezdireceksin bu gidişle!"

Gözlerini kısarak babama döndü Şebnem Sultan. Bakışlarındaki sertlik tüyler ürperticiydi âdeta. "Hep sen şımartıyorsun şunu zaten!"

Erkan ellerini çırparak kanepeden fırlayıp bana doğru gelirken, "Evet! Gül'e kaç puan veriyoruz?" diye sormuştu hemen.

Herkes "On..." dediğinde gülümseyerek yukarı çıktım ve üzerimi değiştirdim. Hızla telefonumu alarak Nart'a kuaföre gideceğimizi belirten bir mesaj attıktan sonra aşağı indim.

Bu sırada annem, "Erkan, evladım getir şu takımını. Ütü yapacağım!" diye bağırıyordu. Yüzüme yayılan geniş

gülümsemeyle beraber ayakkabılarımı giymeye koyuldum. Annemle babamın geldiği günden beri evde garip bir hava esiyordu. Şebnem Sultan herkese annelik taslarken babam onun emirlerine karşılık başını iki yana sallıyordu itinayla.

Erkan takım elbisesini anneme teslim ettikten sonra bizi kuaföre götürmek için arabasını bahçe kapısının önüne getirmişti. Şeyma'nın ön koltuğa oturmasını sağlayarak Defne'yle beraber arkaya geçmiştik.

Şeyma, "Gül, annen bir melek! Hepimizin kurtarıcısı oldu," diyerek cıvıldadığında Defne de onu onaylamıştı.

"Milano tasarımcılarının elinden çıkan özel tasarım kıyafetlerimizle bu gecenin yıldızları olacağız!"

Erkan, "Şeyma sadece benim yıldızım olabilir," diyerek atladığında Şeyma hızla koluna vurdu.

Gülerek, "Nart daha elbisemi görmedi," dedim.

Erkan birkaç saniye bana dönüp, "O sırt dekoltesini gördüğünde kalp krizi geçirecektir," diyerek göz kırptı.

Kaşlarımı çattım. "Nart o kadar kıskanç değil!"

Erkan alayla, "Hah!" dedi. "Seni aldığın nefesten bile kıskanıyor, kızım!"

Elimi ağzıma götürerek düşündüm. Haklı sayılırdı aslında. İki hafta içinde fark etmiştim de Nart gerçekten kıskanç bir adamdı. Yolda yürürken bile elimi sıkıca tutup başkalarının bana bakma ihtimalini yok ediyordu. Öte yandan bana karıştığı gibi ona istediğim gibi müdahale etmeme izin veriyordu. Telefonunu kurcaladığımda sesini çıkarmıyordu. Ve tüm sosyal medya hesaplarının şifrelerini bana söylemesi gururumu okşamıştı. Hepsinin şifresi "nartinyesili"ydi çünkü.

Kısıtlanmaktan her ne kadar nefret etsem bile Nart bunu annem gibi yapmıyordu. Gözüme sokmadan tatlı bir dille yaptırıyordu istediklerini. Ve açıkçası bu problem teşkil etmiyordu pek.

Kuaföre vardığımızda arabadan inmiştik. Erkan biz kuaföre girerken gözden kaybolmuştu. Beyaz ve kırmızı ağırlıklı yere giriş yaptığımızda kapıda bizi esmer bir kız karşılamıştı. Annemin aldığı randevu sayesinde her üçümüz hemen içeri alınmıştık.

Kuaför istediğim modeli yapmaya koyulurken arkama yaslanıp göz ucuyla Defne'ye baktım. Mesajlaşarak kıkırdıyordu her zamanki gibi.

Merakla, "Kiminle konuşuyorsun?" diye sorduğumda gözlerini bana çevirdi.

"Üniversiteden Serkan'ın bir arkadaşıyla."

Kaşlarımı kaldırdım. Yusuf'u unuttuğuna inanamıyordum. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm ancak gördüğüm kadarıyla öyle değildi. Defne için kimse kalıcı olamazdı.

Şeyma, "Aslı'yla Serkan bir saate kalmaz uçaktan inerler," deyip tepkimi ölçmek adına bana baktı.

Gülümsedim. "Onları özledim."

Defne iç çekti. "Ben de." Mavi lensli gözlerini gözlerime dikti. "Atasoylar da gelir büyük ihtimalle. Hazır mısın?"

Metin ve ailesinin geleceği zaten ortadaydı. Her ne kadar Erkan desteklemese de aileleri çok yakındı. Özellikle babaları ve Serkan'la Metin'in dostluğu çok kuvvetliydi.

"Hazır olunmayacak bir şey yok ki. Metin benim eski arkadaşım sayılır."

Defne alayla, "Tabii," diyerek dudağını kıvırdı ve saçını yapan kıza döndü. "Şekerim, biraz aşağıdan topla."

★

Annen beni korkutuyor.

Gülümsedim cevap yazmadan önce. Annemler döndüğünden beri Nart bana hasret kalmıştı desem yalan olmazdı. Şebnem Sultan gelir gelmez ipleri eline almıştı. Akşam

dokuzdan sonra kimse tek başına dışarı çıkamazdı. Hoş, öğlen de çıkamazdık ya.

Öte yandan annem daha Nart'ı bilmiyordu. Metin'le ayrıldığımızı da yeni öğrenmiş sayılırdı. Belli etmese de sevindiğini biliyordum çünkü Metin'in annesini sevmezdi. Yıldız Hanım oldukça kırıcı olabiliyordu çoğu zaman. Özellikle annemin öğretmen oluşuyla sık sık dalga geçen biriydi.

Babam bir kavalyem olduğunu biliyor. Annem ne kadar kızsa bile sesini çıkaracağını sanmıyorum.

Anında yazmaya koyuldu.

Elbiseni merak etmiyor değilim. Umarım açık değildir?

Açık olursa ne yaparsın ki?

Yanından bir saniye bile ayrılmam. Ya da seni içeri sokmam.

Şaşkınlıktan dolayı birkaç dakika cevap veremedim. Bunu yapar mıydı cidden? Çünkü elbisem gerçekten açıktı. Kızacaktı. Kesin. Delirecekti hatta.

Abartılacak bir şey yok, Nart.

Umarım öyledir, Yeşil.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak kapının açılmasıyla başımı kaldırdım. Annem yeşil tüllü elbisemi yatağıma özenle bırakırken ellerini beline koyarak bana baktı.

Kaşları kalktığında, "Baban bir kavalyen olduğunu söyledi," dedi. Yutkundum ve başımı salladım zorlukla. "Ne zaman tanıştınız? Ve ayrıca kavalyen kim? Bu sosyete daveti. Herkesi götüremezsin."

Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece bakakaldım. Nart'ın annesi ve babası doktordu hatta ünlü cerrahlardı. Yusuf böyle demişti, değil mi? Her ikisinin ailesi Ankara'da bilinen cerrahlardı. Fakat Nart bana onlarla ilgili pek bir şey anlatmamıştı.

"Annesi ve babası doktor," diyebildim sadece. Annem

itiraz etmek istese bile ses etmeden dışarı çıktı. Derin nefes alarak giyinmek için ayağa kalktım.

Saçım ve makyajım tam istediğim gibi olmuştu. Kendimi tamamlanmış gibi hissediyordum. Elbisemi annem İtalya'dan getirmişti ve özel tasarımdı. Orman yeşili uzun elbise dardı, fakat üzerinden tül iniyordu. Farklıydı ve hayatımda gördüğüm en güzel elbiseydi diyebilirim. Tül bel kısmına kadar elbiseye yapışık dursa da sonra bol kesim olarak devam ediyordu. Sırt kısmı açıktı ve üstten sadece altın işlemeli bir düğmeyle kapanmıştı. Bu yüzden saçlarımı yukarıdan örgülü dağınık bir topuz yapmıştım. Elbisenin göğüs kısmında aile yadigarı olan bir broş vardı. Kesinlikle tamamlıyordu kıyafeti. Elime küçük, sade, siyah, işlemeli bir çanta alacaktım. Makyajımı gözlerimi öne çıkaracak şekilde yapmıştım. Bugün yeşil renk temsil edecekti beni.

Çünkü ben Nart'ın Yeşil'iydim.

Aynada kendime son kez baktıktan sonra silik görünen rujumu tazeledim ve koridora çıktım. Benim çıkmamla beraber Defne ve Şeyma da çıkmıştı. Birbirimize bakarak gülümsedik. Bugün Antalya'da geçirdiğimiz son gece olacaktı. Yarın öğle saatlerinde uçağımız kalkıyordu ve hepimiz İstanbul'a dönüyorduk. Annemlerle ben uçakla, Erkanlar ise arabayla dönecekti. Ben annemlerin biraz kalacağını sanmıştım, ancak bir hafta önce geldikleri için erkenden dönecektik.

Defne üzerine oturan bordo elbisesiyle her zamanki gibi çekici görünüyordu. Sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı. Makyajı saçının aksine sade değil, oldukça yoğundu. Siyah rugan platform ayakkabılarıyla boyu çok daha uzun görünmüştü.

Şeyma ise Erkan'ı deli edecek cinsten olan kırmızı kalem etek ve göbeğini açıkta bırakan siyah bustiyer giymiş-

ti. Annem hepimize ikişer kombin getirmiş ve tercihi bize bırakmıştı. Ben tercihimi pembe elbisenin aksine yeşilden yana kullanmıştım.

Aşağı indiğimizde annem eliyle ağzını kapatarak her zamanki boğuk sesiyle, "Perfetto!" dedi.

Biz kaşlarımızı çattığımızda babam, "Annen birkaç kelime İtalyanca öğrendi de," diye açıkladı.

Kuşkuyla, "İyi bir şey söyledi, değil mi?" diye sordum.

Gülerek başını aşağı yukarı salladı ve yeni tıraş ettiği yüzünü sıvazladı. "Evet."

Babam lacivert kravatıyla annemle eş olduğunu bariz belli etmişti. Gözlerim anneme döndü. Oldukça zayıf bir kadın olduğundan dolayı bedenine yakışan bir abiye giyerek mükemmel görünüme sahip olmuştu. Lacivert abiyesinin ön kısmı çok az açıktı. Zaten her zaman kapalı giyinen biri olmuştur, ki bu da onu dedikodusu yapılan biri haline getirmişti.

Çantamın içindeki telefonum çaldığında heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp kulağıma götürdüğümde âşık olduğum ses, "Kapıdayım," dedi.

Kısık sesle, "Tamam," diyerek hızla telefonu kapattım. Babama yardım istermiş gibi bakmaya başladığımda başını sallayarak gülümsedi ve yanıma geldi.

Elini belime koyarak, "Kızımı kavalyesine teslim edip eşimi almak üzere döneceğim. Erkan sen kızları alıp önden gidebilirsin. Biz bir araba kiraladık," dedi.

Annem ağzını açmak istediğinde babam kaşını kaldırmış olacak ki susmaya mecbur oldu. Her ne kadar benim üzerimde daha çok annemin sözü geçse de annemin üzerinde de babamın sözü geçiyordu.

Babamla birlikte verandanın basamaklarını inerken heyecandan nefes almayı unutmuştum. Babamın kolun-

dan sıkıca tutarken bahçe kapısının önünde Nart'ın siyah *BMW*'sini görmüştüm. Kapıdan dışarı çıktığımızda Nart yaslandığı arabasından çekilerek ceketinin yakasını düzeltti.

Babamın önüne gelerek, "Merhaba, efendim," dedi ve ona elini uzattı. Gülümseyerek babama döndüm. Nart'a tek kaşını kaldırarak baktıktan sonra elini uzattı kocaman bir gülümsemeyle birlikte.

"Delikanlı, kızımı girer girmez içeride görmezsem senin için kötü olur."

Başını sallayarak, "Orada olacak, efendim. Şüpheniz olmasın," dediğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Beni kıskandığında esip gürleyen adam babamın karşısında süt dökmüş kediye dönmüştü resmen. Babam Nart'ın omzuna vurduğunda Nart'ın ifadesi saniyelik olarak değişmişti. O içeri girerken endişeyle ona döndüm.

"Ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Senin yara yaptığın yere vurdu! Baba kız öldürecek misiniz beni siz?"

Kahkaha attığımda Nart eliyle ağzımı kapattı ve etrafa baktı. "Ne diye gülüşünü elin heriflerinin görmelerini sağlıyorsun? Yalnız olduğumuzda istediğin kadar gülebilirsin."

Ona inanmazcasına baktıktan sonra koluna girerek kapıyı açması için beklemeye koyuldum. Kapıyı açtığında içeride gördüğüm güllerle ağzım açık kalmıştı. Bağırmamak için elimi ağzıma bastırdığımda Nart kollarını belimde birleştirerek beni kendisine yasladı.

Burnunu boynuma değdirerek, "Sana aldığım ilk güller çöpe gitmişti," dedi eşsiz sesiyle. "Bu yüzden eksik olan bir şeyi tamamlamak istedim."

Başımı ona çevirerek gülümsedim. Yüzüyle yüzüm arasında oldukça az bir mesafe kala gözlerim dudaklarına

kaymıştı. Öpülesi dudaklar direncimi kıracak niteliğe sahipti neredeyse. O kendini nasıl tutuyordu bilmiyordum, ancak ben tutamıyordum.

Kollarını çözerek bakışlarını açıkta olan sırtıma çevirdiğinde bir şey demesine fırsat tanımadan gül demetini elime aldım ve koltuğa oturdum. Nart hızla kapımı kapatarak kendi tarafına geçti. Ben ise o sırada gülleri kokluyordum. Yola koyulduğumuzda ifadesi oldukça sertti.

Elimi koluna uzattım. "Bugün son gecemiz sayılır. Surat mı asacaksın?"

Sinirle, "Bir daha seni görmeyecekmişim gibi konuşmayı ne zaman keseceksin?" diye soludu.

Elimi anında çekerek demetimi sıkıca kavradım ve başımı cama çevirdim. Gözlerimin dolmasına bir türlü engel olamıyordum. Sinirlenince gelen ağlama isteğinden nefret ediyordum. Annem bile azıcık sesini yükseltse hemen gözlerim doluyordu.

Bunu biliyordu, ancak yine de bana kızıyordu.

Boğazımda oluşan yumrunun yok olmasını sağlamak adına başımı geriye yasladım ve kendimi olabildiği kadar sıktım. Demeti kavrayan parmaklarım sıklaştığında yeşil renginde olan kartonun çıkardığı ses Nart'ın dikkatini çekmiş olmalıydı. Gözlerini üzerimde hissettiğimde başımı iyice sağa çevirdim.

Elimi kavrayarak dudaklarına götürdü ve bedenimi titretmeye yetecek niteliğe sahip bir öpücük kondurdu. Ağlama isteğim şiddetlendiğinde Nart avuç içimi öptü bu sefer. Sonrasında ise kenetli olan ellerimizi bacağının üzerine bıraktı.

Kısık sesle, "Sakın ağlama, tamam mı?" dedi. "Bu geceyi mahvetmek istemiyorum."

Hiçbir şey söylemeden öylece cama bakmaya devam ettiğimde, "Özür dilerim. Ben sadece sürekli bir daha gö-

rüşmeyecekmişiz gibi konuşmana tahammül edemiyorum. Ne yapayım? İstersen bir yol bulur İstanbul'a taşınırım," dedi.

Başımı hızla ona çevirdim. "Saçmalama. Senin bir hayatın var, Nart. Hafta sonlarını bana adamanı da istemiyorum ayrıca. Hafta sonu aile günüdür. Bunu ailenden çalmam haksızlık olur."

Tekrar avucuma öpücük bırakarak iliklerime kadar nüfuz etti. "Sen benim için ailem kadar değerlisin, Yeşil. Her şeyi unut ama bunu sakın unutma, tamam mı?"

Cevap vermeden sadece elini sıktım. Bir kere bile söylememiş olsam da onu çok seviyordum. O da bunu söylememişti. Zaten cümle kurmak kolaydı. Önemli olan o cümleyi hissettirmekti. Nart bana aşkı iliklerime kadar hissettiriyordu.

Seni seviyorum demese de olurdu.

Bana ailesi kadar değerli olduğumu söylemişti. Bu tüm o cümlelerden daha önemli değil miydi? İnsan kendinden çok neyi sevebilirdi? Ailesini. Ve Nart beni ailesi kadar seviyordu. Bu yeterdi, hatta artardı bile.

Bu adam layık olduğumdan çok daha fazlasıydı.

Kemer'e vardığımızda Nart otele giden yola sapmıştı. Sahilden çok da uzakta olmayan otele vardığımızda otel çalışanlarından biri Nart'ın kapısını açmıştı. Benim kapımı ise her zamanki gibi o açtı. Çiçekleri götürüp götürmemek arasında ikilemde kaldığımda elimde taşımanın doğru olmadığını anlayıp koltuğa bıraktım.

Kapıya geldiğimizde, onun davetli listesinde adının olmadığını düşünerek tam ağzımı açacaktım ki benden önce davranarak, "Nart Hakyemez," dedi. Görevli adam listeye bakarak gülümsedi ve eliyle içeriyi gösterdi.

Ben şaşkınlıkla ona dönerken bana bakarak tebessüm ediyordu.

"Bu ne demek?"

"Annem ve babam davetliler arasında."

"Yani burada mı olacaklar?" diye hayretle sorduğumda başını salladı.

"Sadece annem gelecek."

"Taner Amca'yla tanışıyorlar mı?"

Nart tereddüt ederek kulağıma doğru eğildi. "Aramızda kalsın. Annem Taner Amca kalp krizi geçirdiğinde bizzat ameliyatına girdi."

Oysa Erkan'ın babasının İstanbul'da ameliyat olduğuna emindim. İlerlemeye devam ederken kaşlarımı çattım. "Taner Amca İstanbul'da ameliyat oldu ama."

İç çekti. "Annem özel uçakla gitti İstanbul'a. Önemli kişilerin ameliyatına çoğu zaman o girer. VIP insanların canı mühim ne de olsa." Sesindeki alay tınısını kulak ardı ederek elini bıraktım ve koluna girdim. Birlikte otelin arka kısmına geçtiğimizde kocaman havuzun etrafında kurulan masalardan birine doğru ilerledik. Tanıdık bir yüz görmediğimi düşünürken aniden Aslı karşımda belirdi. Bana sıkıca sarıldığında Metin'in tarafında olmasına rağmen ona sıkıca sarıldım. Aslı'nın arkasında duran Serkan bana dudaklarını ısırarak baktığında gülümsedim ve gelmesini işaret ettim. Beni anında kolları arasına aldığında gülümsemem genişlendi. Ne kadar yıpransa bile tamir olacak türden bir ilişki vardı aramızda.

Serkan, "Çok güzel görünüyorsun!" dedikten sonra başını Nart'a çevirdi. Sadece başını sallayarak onunla selamlaşıp tekrar bana döndü. "Seni çok özledim, gülüm. Yarın dönüyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra havadan sudan sohbet etmeye başlamıştık. Onunla konuşurken gözüm Metin'in annesi Yıldız Hanım'a takılmıştı. Doğrudan bana baktığı zaman hafif başımı salladım. O da aynı şe-

kilde başını salladığında bedenimden bir titreme dalgası geçmişti. Nart'ın koluna girerek kendimi güvenceye aldığımda bana döndü.

Hiçbir şey söylemeden gülümsedim ve annemler gelene kadar öylece dibinden ayrılmadım. Serkan yanımızdan çoktan ayrılıp konuklarla ilgilenmeye başladığında, o ve Erkan'ın annesi olan Selin Teyze uğramıştı bir ara. Selin Teyze gittiğinde Aslı da onunla beraber ayrılmıştı yanımızdan.

Annemler geldiğinde yüzleri oldukça ifadesizdi. Babam sık sık çalıştığı adamların masasına gidip gelirken annem de ona eşlik ediyordu. En son Erkanlar gelmişti. Erkan gelir gelmez kravatını çıkarıp masaya bırakmıştı. Şeyma'yı annesinin inadına yanında tutmaya devam edince Selin Teyze masamızda belirmişti hemen.

Erkan'a sarılıp hasret giderirken sonrasında Defne'yi ve beni de kolları arasına almıştı. Şeyma'ya ise gözlerini devirerek bakarak Erkan'a, "Gördüğüm kadarıyla bir partnerin yok," dedi Şeyma'yı görmezden gelerek. "Defne boşta gibi. Neden onun koluna girip konuklarla ilgilenmiyorsun? Hem Hamit Amcan da memnun olur," dedi Defne'nin babasını kastederek.

Erkan kaşlarını iyice çatarak inadına Şeyma'nın kolunu tuttu. "Benim dünyalar güzeli bir partnerim var zaten. Defne, Hamit Amca'ya eşlik etse daha hoş olur."

Selin Teyze sinirle gözlerini kapatıp açtı. "Konukların önüne çıkma sakın bu halde!"

Erkan keyifle, "Çok rahatladım! Bu ödülü neye borçluyum, anne?" diye meydan okuduğunda dudaklarımı ısırdım. Şeyma başını aşağı sarkıtmış şekilde öylece duruyordu. Burada olmak istemiyordu. İki haftadır onu bunun için ikna etmeye çalışıyorduk. Şimdiden pişman olmuştum. Gelmemesi onun için daha iyi olurdu.

Selin Teyze topuklarını yere sert şekilde vurarak toz pembe elbisesiyle yanımızdan uzaklaştığında gözlerim Erkan'la Şeyma arasında gidip geliyordu. Şeyma hafifçe başını kaldırıp bana baktığında Nart'tan uzaklaşıp onun yanına ilerledim ve kolunu tuttum.

"Biz tuvalete gitsek iyi olur."

Nart'la Erkan anında hareketlendiğinde her ikisine bakarak, "Yalnız!" dedim.

Şeyma'yla birlikte otelin içerisine girdiğimizde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlamıştı. Onu tuvalete çekiştirdiğimde eliyle ağzını kapattı ve kesik çıkan sesle, "Aşağılanmalara doyamıyorum. Ne kadar gurursuz bir insana dönüşmüşüm böyle!" diyerek hıçkırdı. Kollarımla onu sardığımda elimi açıkta olan kızıl saçlarına götürdüm.

"Umursama. Erkan senin yanında. Önemli olan bu değil mi?"

Hıçkırdı. "Keşke koşullar farklı olsaydı."

Dudaklarımı yaladım. "Keşke."

Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra Şeyma aynanın karışısına geçip yüzünü temizlemeye başladı. Sakinleşmesine içten içe sevinerek onu dışarıda beklemek adına tuvaletten çıkıp kapının önünde durdum.

Birkaç saniye sonra bir sesiyle irkilip sola döndüğümde gözleri kısık şekilde beni izleyen kişiyle karşılaşmıştım.

"Merhaba, sevgilim."

XXI

"Kaos"

Şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutacaktım. Elbette onu burada görmem olasıydı, ancak bana bu şekilde seslenmesi hiç beklemediğim bir hareketti. Endişeyle etrafa baktıktan sonra Metin'e döndüm tekrar. Deminden beri beni masum bir ifadeyle izlerken ben ona bakınca gülümsedi.

"Seni özledim."

Yutkunamaz halde bakakaldığımda bana doğru bir adım attı. Aynı anda geriye doğru gittim. Elimi aramıza bir duvar yaparak, "Yaklaşmazsan sevinirim," dedim sakin tonla.

Gözlerini kıstı. "Niye? Sevgilime dokunamaz mıyım?"

Her söze özel vurgu yaparak, "Ben senin sevgilin değilim," dedim tane tane. Gözleri şeytani şekilde kısıldığında bana doğru büyük adımlar attı ve aramıza engel yaptığım kolumdan tuttu. Kolumu nazik bir hareketle yana bıraktıktan sonra geri gitmemi engellemek adına parmaklarını koluma kilitledi.

"Sen hâlâ benim sevgilimsin! Bu hep böyle kalacak."

Tükürürcesine, "Hayal dünyasından çık artık!" diye tısladım.

Kolunun baskısından kurtulmaya çalışırken morartmak istercesine sıkmaya devam ediyordu. Geri çekilmek adına birkaç atak yaptığım sırada tuvalet kapısı açılmış ve içeriden Şeyma çıkmıştı. Metin'le beni öyle görünce, gözleri saçlarının rengini almıştı âdeta. Metin'in üzerine yürü-

yüp küçük el çantasını kafasına vurduktan sonra kolumu kurtardı ve beni arkasına aldı.

"Sen ne yüzsüz, ne şerefsiz, ne adi adamsın, lan! Def ol git! Hiç mi gurur yok sende?"

Şeyma ona elini kaldırdığında Metin elini havada yakalayıp sırtına döndürmüştü. Şeyma çığlık atarken Metin'in elini çekmeye çalışıyordum.

Başını kaldırarak keskin tonla, "Ya benimle gelirsin ya da kolunu kırarım. Erkan denen o oburdan korkacak değilim!" dedi.

Şeyma, "Lan adam mısın sen? Erkan senin kanını ketçap yapıp makarnasının üzerine sıkar!" dediğinde Metin öfkeyle soluyup kolunu iyice çevirdi.

Pes ederek, "Onu bırak!" dedim. "Konuşalım."

Anında kolunu bıraktığında Şeyma yaptığımın yanlış olduğunu gözleriyle haykırıyordu. Biz zaten buradan uzaklaştığımız an Şeyma koşarak Nart ve Erkan'a haber verecekti. Bana zarar vermesi pek mümkün görünmüyordu böylece.

Sanki aklımı okumuş gibi Metin, Şeyma'yı kolundan kavrayıp tuvalete tıktı ve elindeki çantadan telefonunu aldı.

Engel olmaya çalıştığımda beni dirseğimden yakalamıştı. Gözlerim dolmaya başlarken Metin Şeyma'nın telefonunu kapatıp yere atmış ve Şeyma'yı tuvalete kilitledikten sonra bağırışlarını önemsemeden bana dönmüştü.

Sanırım şimdi korkmam gerekebilirdi.

Beni havuz başının aksi istikametine doğru götürdükten sonra asansöre bindirdi. "Metin, ne konuşacaksan konuş artık. Ne olur, bırak!"

Asansörden indikten sonra beni bir odanın önüne getirdi. Kaşlarımı çatarak, "Asla bu odaya girmem," dedim en az onun kadar keskin tonla.

"Sana tecavüz edeceğimi falan mı sanıyorsun, canım?"

"Odaya girmem! İşine geliyorsa..." Ciddi olduğumu fark etmiş olacak ki teslim olarak elime doğru uzandı, ancak bir adım geri gittim.

Pes ederek, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "O Nart denen heriften haberim var. Ama umurumda değil. Sen benimsin."

Gözlerimin çakmak çakmak olduğuna emin olduğum sırada, "Ben kimsenin değilim!" diye bağırdım. "Ben senin ya da başkasının malı değilim!"

Meydan okuyarak gülümsedi ve bana doğru adım attı. "Sen benimsin. İstersen ispat edebilirim, odada." Muzip şekilde güldüğünde yüzümü buruşturup geri çekildim.

Kaşlarımı çatıp, "Bu asla olmayacak," dedim ve beni durdurmasına fırsat vermeden koşar adım aşağı indim merdivenlerden. Bir an arkamdan geldiğini sanmıştım, ancak şükürler olsun ki gelmemişti. Bu gece olay çıkaramazdı zaten. İtibarı her şeyden daha mühimdi. Bundan emindim.

Aşağı inip tuvalete doğru koşar adım ilerlediğim sırada garsonlardan birinin tuvalet kapısını açtığını fark edip derin nefes aldım. Nart veya Erkan'ın haberi olmamasına sevinmiştim.

Şeyma içeriden çıktığında beni görüp boynuma atladı. "Sana bir şey yaptı mı?"

Başımı iki yana sallayarak ondan ayrıldım. "Hayır," dedim sakin sesle. "Bu olanlar aramızda kalabilir mi?"

Başını aşağı yukarı salladığında telefonunu alarak birlikte havuz başına doğru ilerlemeye koyulmuştuk. İki kanatlı büyük kapının önünde bize doğru gelen iki kişiyi gördüğümde anın heyecanıyla bacaklarımın uyuştuğunu hissettim. Nart siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğinin üzerine taktığı siyah papyonuyla âdeta damada benziyordu. Bir an için o ânı hayale daldım. Bu güzellikte birinin

yanına hangi gelin yakışabilirdi ki? Belki de o kadar da yakışıklı değildi ama benim için bu kavram sadece onu ifade ediyordu.

Erkan bordo ceketinin önünü açarak önümüzde durduğunda tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı verdim. "Nerede kaldınız? Merak ettik." Gözleri Şeyma'nın üzerinde dolaştığı sırada ona doğru bir adım attı. Şeyma utancından başını eğdiğinde ise Erkan eliyle çenesini kaldırdı.

Erkan buram buram aşk kokan sesle, "Gamzeli, üzülme ama," dedi. "Ben kimseyi umursamıyorum. Sen de umursama. Hadi koluma gir. Bu gecenin en güzel partneri sensin."

Onları yalnız bırakmamız gerektiğini anladığımızda Nart'la gözlerimiz buluştu. Kolunu uzatarak başını eğdiğinde gülümsedim ve koluna girdim. Tek bir gülüşü her şeyi unutturacak niteliğe sahipti. Benim üzerimde öyle bir etkiye sahipti ki ruh halim onun tavırları sonucunda değişiyordu.

Birlikte masaya doğru ilerlediğimiz sırada birkaç gözün üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Lakin hiçbirini umursamıyordum. Çoğu bana Atasoyların müstakbel gelini olarak bakabilirdi. Ancak bilmedikleri bir şey vardı. Ben kalbimi birine kaptırmıştım. Ve artık ondan geri almam mümkün değildi.

Nart benim yokluğumda içki sipariş etmiş olmalıydı. Garipti ancak onu iki ay içerisinde ilk kez içerken görüyordum. Elindeki kadehten başını ağır ağır kaldırdıktan sonra koyu kahverengi gözlerini gözlerimle birleştirerek kalbimin teklemesine neden oldu. Dudağının kenarı yavaşça kıvrıldığında elimi nereye koyacağımı şaşırmıştım. Gülüşü klasik müziğin zevk dolu melodisi gibi içime dolarken istemsizce tebessüm etmiştim. Onun gülümsemesi acizliğimin varlığını çığlıklar atarak beyan etmesine sebep olmuştu âdeta.

Nart Hakyemez gülümsüyordu.

Berika Gül Özdemir nefes almayı unutuyordu.

Zorlukla yutkunduğum sırada içki dolu kadehini masanın üzerine bıraktı. Gözlerimizi bir an olsun ayırmazken birkaç saniye istisna yaparak etrafı kolaçan etti ve seri şekilde masanın üzerine koyduğum elimi tuttu.

Boğuk sesle, "Kimsenin görmesini istemediğim kadar çok güzel görünüyorsun," dedi sadece benim duyacağım sesle. "Seni kendime saklamak istiyorum. Güzelliğini sadece kendime ait kılmak, yeşil gözlerini benimsemek istiyorum. Çok aptalca fakat bugün buradaki herhangi bir herifin gözü sana kaydığında kendimi delirecekmişim gibi hissettim. Bir daha böyle bir kıyafetiyle seni insan içine çıkarmayacağım."

O an kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamış, burnum nefes almayı reddetmişti. Ciğerlerim soluk almak için yalvarırken yutkunma isteğim her saniye daha da artıyordu.

Elimi elinden çektikten sonra zorlukla, "Bu beni kısıtlayacaksın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Omuz silkerek kadehi başına dikti. "Evet. Başından beri bunu biliyordun."

Onaylayarak, "Biliyordum," diye mırıldandım çalan sakin şarkı eşliğinde.

"Ama vazgeçmedin."

"Vazgeçmedim."

Meydan okuyan sesle, "Çünkü?" diye sordu.

Tekrar yutkunup gözlerimi gözlerine diktim. Kararlı bir ifade barındıran yeşil gözlerimle birlikte,"Çünkü vazgeçmek için çok geç kaldım," diyebildim. "İki ayda bir hayatın nasıl değişebildiğini şu an tartışabiliriz belki. Öğrenmek istediğin, pişman olup olmadığım sanırım. Pişman değilim, Nart. Özgürlük denilen bir şey varsa eğer, sana kurban olsun."

Bunları söylemeye dilim nasıl varmıştı bilmiyorum, ancak cesaretimi gözlerinin içine bakmayı sürdürerek devam ettirdim hunharca. Kahverengi kuytularında farklı ifadeler belirirken afalladığı barizdi. Benden böyle bir cevap beklemiyor olmalıydı. Aslında ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. Özgürlüğüme aşık şekilde büyümüş ve bana bunun tadını çıkarmamda yardımcı olan babamı annemden daha çok sevmiştim. Metin de babam gibi sayılırdı. Bu zamana kadar bana karışmamıştı.

Hani, "Kızlar babalarına benzeyen adamlara âşık olur" derlerdi ya. Öyle değildi işte. Ben babamın tam aksi birini sevmiştim. Erkan'ın da dediği gibi beni nefesimden bile kıskanan bir adamla birlikteydim.

En garip olanı ise bu umurumda bile değildi.

Bir şeyi fark etmemde büyük etkisi olmuştu.

Özgürlük, sevdiğimizin yanında sahip olduğumuz bir kavramdı.

Özgürlük, sevdiğimiz tarafından sevildiğimizi hissetmekti.

Özgürlük aşktı...

Nart susmaya devam ederken dudaklarımı yaladım ve etrafa bakarak masanın üzerindeki eline dokundum birkaç saniye. Sanki ateşe dokunmuş gibi irkildi. Sersem gözlerle bana baktığında daldığını o an fark etmiştim.

Gözlerimiz kavuşup dev bir ağacın tohumlarını peri tozu gibi etrafa savurmaya başladığında parmaklarımızın kavuşması için çok az bir mesafe kalmıştı.

"Ben..." dedi şaşkınlığından kurtulmaya çalışarak. "Bunu beklemiyordum." Aynı anda telefonu çaldı. Elini hızla ceketinin cebine atıp telefonunu çıkardı. Pürdikkat onu izlediğim sırada, "Tamam," diyerek başını salladı ve telefonu kapatarak bana döndü. "Annemi karşılamam gerek. Ve sen de benimle geliyorsun."

Ağzım bir karış açıldığında Nart gülümsedi. "Seni burada yalnız bırakacak değilim. Şebnem Hanım ve Ahmet Bey iş görüşmesi yapıyorlar gibi duruyor. Erkan'la Şeyma ortalıkta yok. Serkan'la Aslı'nın yanında durmanı da istemiyorum," dedi yavaş yavaş. Sonrasında bana kolunu uzattı gerçek bir beyefendi gibi. "Sevgili partnerim, koluma girer misin?"

Gülümseyerek koluna girdikten sonra gözlerim etrafta gezindi. Doğru söylüyordu. Annem ve babam bizi görmeyecek bir açıda durmuş, derin bir sohbet faslındaydı. Erkan'la Şeyma ise görünürde yoktu. Defne babasıyla birlikte Taner Amcaların yanındaydı ve onların yanına gitmek yerine Nart'ın annesiyle tanışmayı tercih ederdim; her ne kadar korksam bile.

Nart'ın kolunu sıkarak dikkatini çektiğimde, "Ya beni sevmezse?" diye sormuştum.

Yüzünde görmeyi en çok sevdiğim serseri gülüşünü sergilemekten çekinmeden, "Seni seviyor, Yeşil," dedi rahatça.

Otelin içerisine girerek ana kapıya ilerlemeye devam ettik. "Nasıl?"

Tekrar gülümsedi. "Ona birçok şeyi anlattım. Seni çok sevdi. Özellikle ilk başlarda beni süründürdüğün kısımlarda çığlık attı. Ve o sırada hastanenin ortasındaydı."

Kıkırdadığımda o da aynı şekilde gülmüştü. Otelin ön kısmına vardığımızda heyecanımı iliklerime kadar hissedebiliyordum. Kapıda gördüğüm kadınla afalladım.

Resmen Nart'ın kadın hali gibiydi. Kemikli yüzü, yanaklarının içeriye girintili oluşu, teninin rengi, saçının kumrallığıyla aynıydılar. İstemsizce yüzümde bir gülümseme peyda olduğunda kadın bize doğru büyük adımlar atarak tek seferde Nart'ı kucakladı. Kolumu Nart'ın kolundan çekmemin doğru olduğunu düşünerek uygulamaya

geçtiğimde kolumu bırakmamıştı. Kadın Nart'tan ayrılıp onu öptü.

"Nan, yapma."

Kadın yüzündeki kocaman gülümsemeyle bana döndüğünde bir yerlere saklanmayı dilemiştim. Gözlerinin rengi Nart'la aynıydı. Ve onun da güldüğü zaman dudaklarının kenarları kırışıyordu.

"Sen Gül olmalısın," dedi coşku dolu sesle. "Ah, fotoğraflardan ve Nart'ın anlattığından çok daha güzelsin!"

İrileşmiş gözlerimle Nart'a baktığımda annesini durdurmuştu. "Nan, bu kadarı yeter şimdilik. Dilini yuttu kız sayende."

Annesi başına bir şaplak attıktan sonra bana döndü tekrar. "Ah, özür dilerim. Çok memnun oldum, canım."

Yutkunarak, "Ben de efendim," diyebildim sadece.

Başını şiddetle iki yana salladı. "Bana efendim demek yok! Goaşe diyebilirsin ama."

Nart'ın yüz ifadesi değiştiğinde bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

"O ne demek?"

Annesi muzip tavırla Nart'a baktı. "Sen söylesene, Nart. Benim içeriye girmem gerek. Çok az vaktim var. Gül, görüşmek üzere!"

Annesi gittiğinde tamamen Nart'a döndüm. Sağa sola bakmaya başladığında kolundan tutarak gözlerime bakmasını sağladıktan sonra kaşlarımı çattım. "Guaşe ne?"

Keyifle güldü. "Goaşe demek istedin herhalde. Önemli bir şey değil. Hadi gidelim." Topuğumu yere vurarak cevap vermesi için ısrarcı olduğumda iç çekti. "Şey," diye mırıldandı boğuk sesle. "Kaynana demek."

Gözlerim irice açıldığında Nart keyifle gülerek beni havuz başına yönlendirmişti. Masaya doğru ilerlediğimizde Şeyma ve Erkan'ı orada bulmam gülümsememe neden

oldu. Tam onlara nasıl olduklarını soracaktım ki bir el kolumu kavradı. Bir an için elin sahibinin Metin olduğunu düşünüp panik yapsam da babamı görmek içimi rahatlatmıştı.

Zoraki gülümsemesi ile, "Kızım, Erkan'la beraber birkaç dakika bize katılır mısın?" dediğinde başımı sallayıp Nart'a döndüm. Göz kırpıp serseri şekilde gülümsediğinde gözlerimi kısarak Şeyma'ya, "Sana emanet. Enişten iyi bak," dedim kısık sesle.

Babam ve Erkan'la birlikte Taner Amcaların masasına geldiğimizde Selin Teyze ve annem İtalya hakkında konuşuyor, Taner Amca ise Serkan'la muhabbet ediyordu.

Yanlarına geldiğimizde tüm bakışlar bize döndü. Taner amca soluklanmamızı bile beklemeden Erkan'a, "Sonunda bir ailen olduğunu hatırladın, evlat. Tabii, kız peşinde koşmaktan unutman olası," dediğinde göz ucuyla, öfkelenmekte olan Erkan'a baktım. Yatıştırmak adına koluna dokunmuş ve sonrasında bununla yetinmeyip koluna girmiştim. Taner Amca'ya gülümseyerek baktıktan sonra, "Erkan genç kesim konuklarla ilgileniyor, Taner Amca. Geldiğimizden beri boş durduğunu görmedim," dedim.

Taner Amca babamı sevmese bile beni severdi. Bu yüzden gülümsedi. "Şunun tarafını tutmaktan hiç vazgeçmediniz zaten."

Erkan'a baktıktan sonra tekrar ona döndüm. "Asla."

Babam beni birkaç kişiyle tanıştırıp sonunda tekrar Taner Amcaların yanına dönmüştü. Bunu fırsat bilerek elbisemin eteğinden tuttum ve adımlarımı güvenceye alarak Nart'a doğru ilerledim.

Masaya doğru ilerlerken önüme Yıldız Hanım çıkmıştı. Bana yukarıdan bakarak, "Oğlumu üzmeye ne hakkın var senin?" dedi sadece ikimizin duyabileceği sesle.

Kaşlarımı çattım. "Bittiğini oğlunuz gibi siz de kabul edemiyorsunuz sanırım."

Yüzünü buruşturdu. "Altı yıl sonra mı geldi aklına? Allah biliyor ya, seni hiç sevmedim. Metin için katlandım sana. Fakat sen oğlumu bir kenara fırlattın. Bir de koluna birini takıp buraya geldin! Annen gibi yüzsüzsün sen de."

Öfkeden deliye dönsem de sakinliğimi koruyarak onu can evinden vurdum. "En azından sizin gibi yalancı değilim. İlyas Bey'i yalanlarla kandırıp nikahı bastıran, sonrasında Metin'i bahane ederek bunca sene evli kalmaya çalışan ve kocası tarafından sürekli aldatılan ben ya da annem değil, Yıldız Hanım."

Öfke iliklerimde fokurdamaya devam ederken başımı çevirerek sırtı bana dönük olan Nart'a baktım. Aynı anda kalbim teklemişti. Varlığı bile uyuşturucu etkisine sahipti. Tüm kötü şeyleri silip götürecek niteliğe sahipti.

Müthişti.

Bakışıyla, duruşuyla... Her şeyiyle mükemmeldi.

Adımlarım benden bağımsız olarak ona doğru giderken gözüm etrafı tarıyordu. Annem ve babam uzaktaydı. Ve bizi izleyen kimse yoktu. Zaten onlar dışında kimse umurumda değildi. Ben bu sosyetenin bir parçası değildim. Bu yüzden umursamam gereksizdi.

Nart'ın arkasında durduğumda kalbim varlığını duyurmak istercesine atıyordu. Yavaşça elimi omzuna koydum. Ceketinin kadife kumaşı avucumda yumuşak bir etki yaratırken topuklu giymeme rağmen parmaklarımın üzerinde daha da kalkmaya çalıştım. Kirli sakallı yanağına ulaştığımda gülümseyerek yanağına bir buse kondurup geri çekildim. Yavaşça bana döndüğünde yüzüne serseri bir gülüş hakimdi.

"Bunu neye borçluyum, Yeşil?"

Gözlerimin yok olacağı şekilde sırıttım. "Bize..."

"Bize..." diye tekrar etti beni. Yanında durup elini tuttum.

Şeyma ve Erkan kol kola yanımıza geldiğinde suratları yine hüzünlü gibiydi. Kaşlarımı çatarak onları izlediğimde Şeyma Erkan'ın kolundan çıktı ve başı eğik şekilde ellerini masanın üzerine bıraktı.

"Yine ne oldu?"

Erkan kravatını çıkarıp masanın üzerine fırlattı. "Annem yapacağını yaptı yine."

Şeyma'nın yumruğunu sıktığını fark ederek Erkan'a, "Ne yaptı?" diye sordum endişeyle.

Beyaz gömleğinin üst düğmesini açarak, "Her zaman yaptığı şeyi işte, Gül. Konuşturma beni!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Verdiği tepkiye karşı ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Bana hiçbir zaman böyle sert bir tepki vermemişti. Bu konuda hassas olduğumu biliyordu oysaki.

Nart elimi tutarak kendince teselli verdiğinde başımı omzuna yaslamamak için dayanmaya çalıştım. Şu an kolları arasında olmayı her şeyden çok isterdim sanırım. Fakat bu gece sondu. Yarın belki onu görebilirdim. Sonra ise ayrı yerlerde olacaktık. Uzak. Belki de soğuk.

Sessizliğimiz devam ederken bunu Taner Amca'nın gür sesi böldü. Eline mikrofon alarak havuz başında dikilen Taner Amca'nın yanında Selin Teyze ve Serkan vardı. Selin Teyze eliyle bana Erkan'ı işaret ettiğinde başımı sallayarak ona döndüm.

"Hadi! Gitmelisin."

Yüzünü buruşturduktan sonra kravatını almaya gerek duymadan yürümeye başladı. Şeyma o gider gitmez başını kaldırıp arkasından bakmıştı. Bu halleri iç çekmeme neden oldu. En iyisini hak ederken en kötüsünü yaşıyorlardı.

Erkan hâlâ konuşmadığı Serkan'ın yanına geçtiğinde Taner Amca otelin yapılma süreci hakkında konuşmaya devam etmişti. Bu otelin yapımında babamın büyük emek-

leri olmasına ve aile dostu olmamıza rağmen bir kere bile Ahmet Özdemir adını kullanmamıştı. Babam bu otel için günlerce bizi bırakıp Antalya'da kalmış, gecesini gündüzüne katmıştı. Ancak Taner Yılmaz için bunun bir önemi yok gibiydi.

En son, "Bu oteli oğlum Serkan'a armağan ediyorum," deyişi kulaklarıma doldu. "Diğer oğlum çalışmak için daha çok küçükmüş gibi davranıyor."

Herkes alayla gülerken Erkan hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Şeyma anında peşinden ilerlerken Nart'a döndüm. "Gidelim mi?"

Başını salladığında anne ve babama gideceğimi belirtip Nart'la beraber oradan ayrılmıştım. Annem her ne kadar Erkan'la dönmemi istese bile onun durumunu fark edip vazgeçmişti. Nart'la dönmemi onaylaması şaşırmama sebep olsa da sesimi çıkarmadım. Otelin önüne geldiğimizde görevli Nart'ın arabasını getirdi.

Kapımı açarak gül kokan arabaya oturmamı beklerken bir yandan da papyonunu çıkarıyordu. Bu haline gülümseyerek demetimi kucakladım. Arabaya bindiğinde elimi tutmuştu seri şekilde. Yüzümden düşmeyen tebessümle ona döndüm.

"Ama senden böyle şeyler hep isterim!"

"İste," dedi rahatça. "Her İstanbul'a geldiğimde çiçek almazsam şerefsizim."

Ellerimizi kaldırarak dudaklarıma getirdim ve bir buse kondurdum. Nart sanki elektrik çarpmış gibi elini çektiği zaman kaşlarımı çattım. Bana dönerek irileşmiş gözlerini görmemi sağladı.

"Aniden öpünce," dedi kesik kesik. "Bir tuhaf oldum, Yeşil. Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Başımı iki yana salladıktan sonra tekrar elini kavradım. "Hayır," diyerek tekrar öptüm elini. Parmaklarından tüm

bedenine kadar kasıldığını hissettiğimde bedenim karıncalanmıştı. "Sadece bugünü güzel hatırlamak istiyorum."

Omuz silkti. "Zaten güzel bir gündü. Tabii son olayı elersek."

Yüzüm düşerken bilmediği şeylerin varlığı bir anda omuzlarıma oturmuştu. Ona söylemem gerekirdi. Ancak bir türlü dilim varmıyordu buna. Sinirlenecekti ve belki de oraya dönüp Metin'i bulacaktı. Olay yaratmak istemiyordum.

"Erkan," dedim yüzümü buruşturarak. "Üzülmüştür."

Elimi sıktı. "Şeyma yanında. Eminim toparlar."

Konuyu değiştirerek, "Yarın gidiyorum," dedim.

Birkaç saniye başını bana çevirdikten sonra gülümseyerek önüne döndü. Ona doğru eğilip, "Hey, komik mi?" diye sordum.

Beni taklit ederek, "Hey, komik değil," dedi. "Ne tesadüf! Okullar açılana kadar halamın İstanbul'daki evinde misafir olacağım."

Elim anında ağzıma gitse bile, "Oha!" nidasına engel olamamıştım. Bir an, araba kullandığını unutarak kelimenin tam anlamıyla üzerine abanıp ona sarıldığımda araba sarsılmıştı. Tek koluyla beni sabit tutmaya çalıştığında yerimde zıplamayı kesmiştim.

"Bu son gecemiz derken ciddi miydin? Öldürecek misin bizi, Yeşil?"

Ondan uzaklaştıktan sonra omzuna vurdum. "Çok sevindim!"

"İstanbul'u sana zehir edeceğim için mi?"

Gülüşüne hayran olmuşçasına bakarak elini sıktım ve öptüm. "Umurumda değil, Nart. Sana uzak olup özgür kalmayı ne yapayım ki? Senin kafesinde olmayı tercih ederim."

XXII

"Dönüş"

Sabahın ilk ışıkları Antalya'ya vurduğu sırada çoktan uyanıp hazırlanmış ve anneme neredeyse yalvararak izin alabilmiştim. Dün gece bozulan moralleri düzeltmek adına Antalya'da bu senenin son kahvaltısını yapmaya karar vermiştik. Annem bize katılmak için ısrarcı olsa da babam onu ikna etmiş ve başka bir yere götüreceğini söylemişti.

Kahvaltı saatine daha vardı. Bu yüzden evden erken çıkmıştım. Benim yüzümden Erkan ve Şeyma da erken çıkmaya mecbur kalmıştı. Ne de olsa annemin gözlerini üzerimize çekmek istemezdik.

Kendime ait kıldığım kayalıkta oturduğumda kalbim gümbür gümbür atıyordu. Güneşin doğuşunu henüz kaçırmayıp kayalık alanda en yukarıya çıkmıştım. Bu kısma ilk defa çıkmaya cesaret ediyordum. Oldukça yüksekti ve manzarası müthişti.

Güneş beni bekletmeden denizin içinden yukarı doğru kalkmaya başladığında gülümsedim. Mükemmeldi. Dünyaya ait olmayan müthiş bir şeydi bu.

Güneş doğup yerini aldığında, denizin üzerine altın tozu dağıtılmıştı sanki. Üzerine altından bir yorgan örtülen deniz maviliğini itinayla koruyordu. Bu mavinin iradesiydi.

Kollarımı kavuşturarak olduğum yerde ileri geri gittim. Bugünün son olması canımı yakıyordu. Onunla her gün olmayacağımın düşüncesi kötüydü. Hem de çok kötüydü. Metin'i her gün görecek olmam kötüydü. Sadece... o iyiydi.

Nart Hakyemez.

Karanlığın içindeki ışığım.

Karanlığa diz çöktüren ışığım.

Karanlığın gözlerini kamaştıran ışığım...

İki ay. Birine bağlanmanın ne olduğunu iki ayda anlamıştım. Buradan biraz aşağıdaki kayalıkta otururken bedenime çarpan kişinin, biraz sonra kalbimi titretecek kişi olacağını bilemezdim. Sinirden ağzıma geleni söylerken aklımın ucundan geçmezdi işlerin böyle gelişeceği.

Beni köpekten kurtardığında, poşetlerimi surat asarak taşıdığında, beni eve kadar bıraktığında, düşmekten kurtardığında, babamın katil olmadığını kanıtladığında, göz kırpmama yarışı yaptığında bile benim adamım olacağını düşünemezdim...

Evet, o benim adamımdı. Sadece benim.

Bu öyle sahiplenici bir duyguydu ki... Ona bakan her gözü yerinden çıkarmak isteğiyle doluyordum. Ona benden başka birinin gülümseme ihtimalini düşününce bile ağlamak istiyordum.

Kuruntularım beni esir almadan önce, ona gitmem gerektiğinin en doğru fikir olduğunu düşünerek ayağa kalkmış ve buraya yakın olan evine doğru ilerlemeye başlamıştım. Beş dakikalık yolda aceleyle Yusuf'u arayarak kapıya gelmesini belirtmiştim.

Arka bahçede olan Kahve beni korkutuyordu. Hayvanlarla hiçbir sorunum yoktu. Hatta onları severdim. İstanbul sokaklarına kaplarla su koyan biriydim fakat köpeklere yaklaşamazdım. Bir nedeni yoktu. Beni ürkütüyorlardı sadece.

Yusuf bahçe kapısına geldiğinde derin nefes alarak onunla beraber eve ilerledim. Bakışları oldukça donuktu. Yüzü ise daha önce hiç görmediğim kadar sertti.

Kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin?"

Omuz silkerek kapıdan geçmem için geri çekildi. "Sayılmaz."

Üstelemedim. Aramızda belirli bir samimiyet olsa bile, bana Defne'yle olanları anlatacağını sanmıyordum.

Eve girdiğimiz zaman ayakkabılarımı çıkararak terlik giymiş ve "Uyuyor, değil mi?" diye sormuştum. İki ayda öğrendiğim bir şey varsa o da Nart'ın sadece birkaç kere erken uyandığıydı. Onun haricinde uyumayı çok severdi.

Yusuf başıyla beni onayladığında odasını bile bilmeden hızla yukarı çıktım.

İkinci katta yegâne kapalı olan kapıya doğru ilerledim. Uyurken seslere tahammül edemediğini ve bu yüzden Yusuf'un neredeyse hiç ses çıkarmadığını biliyordum. Yusuf ona dayanamadığını söylerken sebeplerini de sıralamıştı. En başında ise bu geliyordu.

Elimi kalbimin üzerine bastırarak sanki daha yavaş atmasını sağlıyormuş gibi hissediyordum. Yutkunduktan sonra yavaşça kapıyı tıklattım. Uykusu ağır olduğundan harekete geçerek yavaşça kapının kolunu çevirip bedenimi içeri saldığımda gözlerimi kapatmıştım.

Çıplak uyuma ihtimalini göz ardı etmeyerek önce tek gözümü açtım. Gözüm yatağı tararken sol tarafta durdu hemen. Anında iki gözümü açıp tamamen sola döndüm. Oradaydı. Yastığını kucaklamış şekilde yüzüstü yatarken üzerinde gördüğüm atlet rahatlamama neden oldu.

Yavaşça yanına doğru ilerlerken kalbim onu uyandırmak istercesine çarpıyordu.

Geçen seferki gibi öküzlük yapıp onu ayağımla uyandırmayacaktım elbette. Aksine bu sefer romantik bir eylem gerçekleştirmeyi planlıyordum.

Nefesimi düzene soktuktan sonra tek kişilik yatakta kendime bir yer bulup yanına oturdum. Elim benden bağımsız şekilde yavaşça yüzüne doğru gittiğinde, yüzümde

geniş bir gülümseme vardı. Odası klima yüzünden oldukça soğuktu ve sanırım üşümüş olacak ki omzuna kadar çekmişti pikesini. Sakallı yüzünde parmaklarımı dolaştırmaya başladığımda hissetmemiş gibiydi.

Rüyasında ne görüyordu acaba?

Elimi alnına, daha sonra ise kumral saçlarına ilerletip sevincin doruklarına ulaştığımda bedenimden bir kasılma dalgası geçmişti. Ona daha fazla dokunmak isteğiyle dolmuştum aniden.

Gözlerimi kapatıp açarak kendimi kontrol altına almaya çalıştıktan sonra sert saç tellerini okşadım. Huzursuzca kıpırdanıp yastığına sarıldı. Yüzünü yastığa gömerken ensesini önüme sundu farkında olmadan. Hain bir gülümseme eşliğinde ensesini gıdıkladım. Uyku mahmuru sesiyle homurdanarak sinek kovar gibi elini salladı. Elini tekrar aşağı indirmesiyle gıdıklamaya devam ettim.

Bu defa çekici boğuk sesini kullanarak, "Yusuf, siktir git!" diye hırladı.

Başımı iki yana salladım. "Çok ayıp, Hakyemez!"

Ensesine dokunduğumdan dolayı bedeninin kasıldığını hissetmiştim. Hızla başını kaldırıp bana döndüğünde gülümsedim.

Gözlerini ovdu. Onun bu haline karşılık ağzım bir karış açık kalmıştı. Bir adam uykuluyken ancak bu kadar çekici olabilirdi sanırım. Kurumuş olan dudakları bile onu öpmemi haykırıyordu sanki. Gözlerimi kapatıp açtım. Bu düşünceleri kovmam gerekirdi, değil mi? Onu beni ne zaman öpmek isterse o zaman öperdi. Bunu benim istemem garip olurdu sanırım.

Nart afallamış suratından biraz arındıktan sonra, "Senin burada ne işin var?" diye sordu boğuk sesle.

Bu ses tonu bana eziyet ediyordu.

Zorlukla yutkunarak, "Seni kahvaltıya götürmeye geldim," dedim.

"Bu saatte mi?"

Dudak büktüm. "Uykun daha önemli tabii," dedikten sonra ayağa kalktım. "Ben gideyim o zaman."

Arkamı döneceğim sırada kolumdan tutup beni yatağa çekti ve bir anda kendimi yatakla onun arasında buldum. Yeşil gözlerim fal taşı gibi açılırken yüzünde serseri bir sırıtış peyda olmuştu.

"Ne yapıyorsun?"

Yüzünü bana doğru yaklaştırdıktan sonra nefesini üfledi. Naneli macun kokusu burnuma dolduğunda gözlerimi kapattım. Bu dayanılmazdı. Sadece ellerime temas etmesine, bedeniyle bedenim arasına boşluk bırakmasına rağmen tüm bedenim kasılıyordu.

Dudaklarını kulağımın yanında hissettiğimde ağzımdan titrek bir nefes kaçmıştı. Kulağıma doğru güldüğünde bir an için öleceğimi sanmıştım. Kalbim gülüşün sahibini tanımış olacak ki hareketli parçalara taş çıkaracak şekilde çarpıp ritmini değişmişti.

Kulağımdan uzaklaşıp yanağıma ilerlediğinde tüm bedenimin sıcaklığı yanaklarımda toplanmıştı sanki. Sıcaklığı söndürmek istercesine birkaç öpücük kondurdu yanağıma. Fakat bu hareketi beni daha çok yakmıştı.

Şakaklarıma ulaşana kadar tüm yüzüme öpücük kondurmaya devam etmiş, çenemde oyalanmıştı. Başımı ilkel bir duyguyla geriye doğru atıp gerdanımı gözünün önüne serdim.

Önce parmaklarını boynumda dolaştırdı, ardından eğilip kulağımın dibine öpücüklerini sıralayarak görünmez bir kolye dizdi boynuma. Yutkunamaz hale geldiğimi fark ettiğinde çenemi aşağı indirdi ve ona bakmamı sağladı. Çakmak çakmak olmuş kahverengi gözleri bir an başımın dönmesine neden oldu.

"Beni deli ediyorsun, Yeşil."

Tekrar bana doğru eğildiğinde bu sefer elimi göğsüne koyarak ona engel oldum. Kısık ve titrek sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordum tekraren.

Gözlerini kısarak beni süzdü. "Kahvaltı ediyorum."

"Artık gitsek iyi olacak."

"Ben kahvaltı falan istemiyorum, Yeşil. Seninle her türlü doyarım."

"Sapıklaştın mı?"

Muzip gülüşle, "Eh, o rüyadan sonra kendime gelemedim tabii," dedi.

Kaşlarımı merakla kaldırdım. "Hangi rüya?"

"Seninle seviş-..." deyip devam etmek isterken hızla elimle ağzını kapatmış ve onu iterek yataktan kalkmıştım. Terleyen alnımı ovduktan sonra derin nefes aldım.

Bir daha onu bu şekilde uyandırmayacaktım. Bu iyi bir ders olmuştu bana.

Ona bakmadan, "Hemen hazırlanıp aşağı in," dedikten sonra koşar adım odadan çıkmıştım. Dağılan saçlarımı düzelterek neredeyse durma noktasına gelmiş olan kalbimi dizginlemeye çalıştım.

Bu hayatımda bir ilkti. İlk defa bir erkekle bu kadar yakınlaşmış ve çekimin tadına bakmıştım. Bedenim resmen karşısında eriyecek kıvama gelmişti. Alnıma birkaç şaplak atarak yanaklarımdaki sıcaklığın gittiğinden emin olup aşağı indim. Direkt salona girdiğimde Yusuf'u telefonunu kurcalarken bulmuştum. Beni fark etmeyip işine devam ederken geçen seferki gibi gizlice telefonuna baktım. Ve gördüğüm şey bir anlık donmama neden oldu.

Defne'yle eski mesajlarını okuyordu.

Yanından hızla geçerek önündeki kanepeye oturduğumda irkilerek bana döndü.

"Kahvaltıya geliyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Erkan da çok ısrar etti ama

Defne'yle aynı ortamda bulunmak istediğimden emin değilim, Gül."

"O senden çekiniyor mu?" diye sordum gaza getirmek adına. "Sen de onu umursama." Gözleri kısıldığında gülümseyerek göz kırptım. "Hadi, hemen hazırlan! Çabuk!"

İstemeye istemeye kalkıp odasına geçtiğinde gülümseyerek geriye yaslandım. On dakikadan kısa bir süre bekledikten sonra Nart ve Yusuf birbirilerini iterek salona dalmıştı.

Nart onu tüm gücüyle iterek koltuğa fırlattıktan sonra, "Senin yüzünden Yeşil'imin yanında küfrettim," dedi sinirle.

Yusuf, "Lan ben ne yapayım sen Gül'ü ben sandıysan?" diye sitem ettiğinde istemsizce güldüm.

Nart yanıma gelerek uzattığı elini tutarak ayağa kalktım. Eli güven veriyordu. Sanki onun elini tuttuğumda kimse bana dokunamaz gibi geliyordu âdeta.

Nart, "Kendi arabanla gel. Bize bulaşma," diyerek beni çekiştirdi. Yusuf'a göz kırparak kapının önüne geldiğimde Nart ayakkabılarımı giymeme müsaade etmeden bana doğru eğildi. Terliklerimi çıkardıktan sonra siyahla yeşil karışımı spor ayakkabılarımı giydirdi ve bağcıklarımı bağladı.

Ağzım üç karış olmuş şekilde ona bakakaldığımda sanki dünyanın en normal şeyini yapıyormuş gibi kendi spor ayakkabılarını da giyip tekrar elimi tuttu.

Önde ilerleyip beni yönlendirmesine izin verdiğim sırada, "Ağzını kapat. İradem zorlanıyor, Yeşil," dedi.

Zorlayalım o zaman...

✶

Hayran olmuş şekilde onu izlerken tüm ciddiyetiyle çayımı karıştırmaya devam etti. Elimi çeneme dayayarak bu

muhteşem sahnenin keyfini çıkarırken çocukların kıkırdama sesi kulağıma dolmuştu.

Emir, "Oğlum, sen iyice aştın kendini," derken Gonca anında, "Ne yani? Sen olsan yapmaz mıydın?" diye sormuştu.

Emir, "Tabii ki yapmazdım. Bu şeyleri kız yapsa daha uygun olur bence," deyince Nart onu kâle almadan çayımdaki tüm şekerleri eritmiş ve bardağı yavaşça önüme bırakmıştı.

Kocaman bir gülümsemeyle ona dönerek iradesini zorlamak adına öpücük yolladım. Nart'ın yüz ifadesi görülmeye değerdi. Kaşlarını hayretle kaldırdıktan sonra bana gözlerini kısarak bakmış ve sonrasında Emir'e dönmüştü.

"Kendinden bu kadar emin konuşma, kardeşim. Biri gelir ve o söylediğin her şey için pişman eder seni."

Ben şekerli çayımdan yudumlar aldığım sırada Erkan, "Doğru söylüyor," demişti. "Aşk müthiş bir şey. Düşünsene, en egoist insan bile kendisinden başka birisini düşünüyor. Hatta en çok onu düşünüyor. Ne yapıyor, ne ediyor, sıkı giyinmiş mi, virüs varsa ona bulaşmış mı, derslerini yapmış mı, bugün acaba beni anımsamış mı, ne zaman çevrimiçi olmuş, kimle konuşmuş?"

Emir yüzünü buruşturdu. "Ah, bunlar delice. Nasıl baş edebiliyorsunuz?"

Nart dudağını yukarı doğru kıvırarak masanın üzerinde duran elimi kavradı ve Emir'in gözüne sokmak istercesine havaya kaldırdı.

"Şu ellerin kenetlenmesi var ya. Dünyalara bedel."

Umay ellerini çırparak bize baktıktan sonra, "Muhteşem! Allah'ım lütfen bana da!" dedi ve Emir'e karşı gözlerini devirdi.

Emir sitem ederek, "Sevgilin olursa böyle burada bizimle oturmana müsaade eder mi? Bak, ne güzel hayatı-

mızı yaşıyoruz, kızım!" dediğinde Umay'ın gözlerinden bir an için garip bir ifade geçer gibi olmuştu. Fakat sonra anında kendini toparlamıştı.

"Aşksız hayat mı olur?"

Emir kendisini göstererek, "Ben bunun en bariz ispatıyım," dedi.

Gülümseyerek başımı iki yana salladıktan sonra hâlâ elimi tutmakta olan Nart'a döndüm.

Ve o an gözlerimiz birleşti.

Ben ona dönerken onun zaten bana bakıyor olduğunu fark ettiğim an kalbim teklemişti.

Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ancak şimdi mutluluğun doruklarında soluk alıyordum.

Kahverengi kuytularına dalmak istercesine bakmaya devam ettiğim sırada, "Elimi bırakıp kahvaltı etmeyi düşünüyor musun?" diye sordum kısık sesle.

Başını iki yana salladı. "Ben çoktan kahvaltı ettim ki..." Muzip bir gülümsemeyle göz kıptığında hızla elimi elinden çektim ve başımı dolu olan tabağıma doğru eğdim. Nart'ın kısık gülüşünden sonra, kulağıma Erkan'ın, "Yolda durup makarna yemem lazım. Yoksa makarnasızlıktan makarnayla çalışan damarlarıma kan gitmeyecek. Ve öleceğim," deyişi dolmuştu.

Yusuf, "Arabayla mı gideceksiniz?" diye sordu yavaşça.

Defne, "Erkan ve Şeyma arabayla gidecek sadece," dedi hızla. Başımı kaldırıp Yusuf'a baktığımda aynı benim gibi gözlerinin irileştiğini görmüştüm.

Yusuf ağzındaki lokmayı çiğneyerek, "Anladım," diye geveledi soğuk sesle.

Şeyma, "Araba yolculukları eğlenceli oluyor," deyip ortamın gerginliğini almak istediğinde Umay da ona katılmış

ve böylelikle sohbet başka boyutlara geçmişti.

Göz ucuyla Nart'a baktığımda sohbetlere katılmadan önündeki çayı içtiğini ve birkaç krep hariç pek bir şey yemediğini gördüm.

Çatalını elime alarak dikkatini çektiğimde çoktan tabağını doldurmaya başlamıştım bile. Bana hayretler içinde bakarak ne yaptığımı anlamaya çalıştığı zaman dolu olan tabağına zafer kazanmış bir edayla bakarak geriye yaslandım.

Yavaşça gülümsedi. "Çayım?"

Gözüm boş olan bardağına iliştiğinde ayağa kalkarak çayını tazeledim ve tekrar yerime oturdum.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle yemeğe başladığında başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatmıştım.

Birkaç dakika sonra patlayan ışıkla gözlerimi kırpıştırarak açmış ve sonrasında fotoğraf makinemle fotoğrafımızı çeken Şeyma'dan makineyi almıştım. Nart'la birlikte fotoğrafa bakarken her ikimiz aynı anda, "Harika," diye mırıldandık.

Başımızı kaldırıp aynı anda gülmeye başladığımızda bu hissi tanıdığımı fark ettim. Gülüşlerimizin öpüşmesi gibi bir şeydi. Birini gülüşünden öpmek mecaz anlamda olabiliyorsa gülüşüyle öpüşmek de olabilirdi o zaman.

Gülüşüyle öpüştüğüm adam...

Sana hasret kalmayayım...

Bundan başka bir şey istemem. Bu gülüşü görmediğim günüm olmasın. Çünkü senin gülüşün benim nefesim. Beni nefessiz bırakma. Beni sensiz bırakma...

Bir adam nasıl sevilir? Bunun cevabı onu gördüğümde parlayan yeşil gözlerimdi.

Bunun tanımı ona yaklaştığımda hızlanan kalbimdi.

Bunun tanımı tenime temas ettiğinde duran kalbimdi.

Bunun tanımı bana *Yeşil* dediğinde kesilen nefesimdi.

Bunun tanımı ondan ayrı kalma düşüncesi beynime dolduğunda hücum eden ağlama isteğimdi.

Sevginin tanımı oydu. İki kelimenin bir kalbi depremlere taş çıkaracak şekilde titretmesinin nedeni oydu. Nart Hakyemez.

Kalbim görünmez bir kelepçeyle onunkine kilitlenmişti. Bu kilidi çözmek için uzanan herkesin elini kesmeye hazır hissediyordum. Beni ondan ayıracak olan her kişiyi silebilirdim sanırım.

Tekrar dünyanın en rahat yastığına baş koyduğumda başını başıma yaslamıştı.

Gonca, "Süper görünüyorsunuz," dediğinde Şeyma onu onayladı.

"Evet!"

Erkan, "Biz de böyle görünebiliriz, Kızıl," diyerek atıldığında, Şeyma ona dirsek attı. "Utanma, Gamzeli. İlla ki sevgili mertebesine yükseleceğiz."

Şeyma dişlerinin arasından, "Sussana be adam!" diye tıslandığında, Erkan yüzündeki geniş gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dudaklarınla sustur beni, hatun."

Ve sonra olan olmuştu yine. Şeyma Erkan'ı yumruklarken Defne onları ayırmış ve yumruk yemişti. Yusuf anında kalkıp Defne'nin kızaran yanağına bakarken Emir Şeyma'yı durdurmak istemişti. Erkan Şeyma'ya dokunduğu için Emir'i itmiş ve Şeyma'dan yumruk yemeğe devam etmişti böylece. En son Gonca ve Umay Şeyma'yı tuvalete götürmüştü.

Nart kalkmama izin vermeden kollarıyla beni sarmaya devam ettiği sırada Erkan yerine oturdu yavaşça. "Benim hatunum işte ya!"

Nart, "Oğlum, benzetti lan seni. Farkında mısın?" diye sorduktan sonra bir elini çekerek çenesinin altına getirdi.

Erkan, "Yumruk atmayı ona ben öğrettim. Kendini koruması gerekir, değil mi? İstanbul emniyetli bir yer sayılmaz, abi," diyerek açıklama yaptı.

Ben başımı iki yana salladığım sırada Nart, "Bu kısmı hiç düşünmedim. Doğru söylüyorsun. Sana yumruk atmayı öğretmem gerek Yeşil," dedi ciddi bir sesle.

İnanmazcasına ona baktım. Ciddi miydi? Benim gibi biri nasıl yumruk atabilirdi ki? Ellerim yaralar içinde kalırdı. Biri kolumu sıksa ya da sert şekilde dürtse morarabilecek bir tene sahiptim. Bu yüzden dövüş sanatlarıyla hiç ilgilenmemiştim. Şeyma ise benim aksime odasına bir kum torbası asmış ve ona Erkan ismini vermişti.

Kararla, "Ben yumruk falan atmam," dedim. "Gücüm yok."

Nart yüzünü buruşturdu. "Omzum senin yüzünden mahvoldu be!"

Gülümseyerek çoğu zaman vurduğum yere geçirdim. Sahte bir inleme eşliğinde başını iki yana salladı.

Şeyma da geldiğinde sonunda kahvaltımızı bitirmiş ve ayaklanmıştık. Annem usanmadan beni ararken üçüncü aramasını cevaplamıştım en sonunda.

Nart elimi kavrarken çoktan arabayı çalıştırmıştı. "Efendim anne?"

Öfkeli sesle, "O telefon neden açılmıyor?" diye bağırdı.

"Müsait değildim, anne. Ne oldu?"

Sakinlikten oldukça uzak sesle, "Elinin körü oldu. Dünyaları mı yedin? Çabuk gel eve. Valizler hazır," dedikten sonra tek kelime etmeme müsaade etmeden telefonu yüzüme kapattı.

Alt dudağımı bükerek, "Gidiyoruz," dedim çatlayan sesle.

Ellerimizi kaldırıp parmaklarımın üzerine öpücük bıraktı. "Biliyorum, Yeşil'im."

Yutkundum. "İstanbul'a ne zaman geleceksin?"

Birkaç saniye yüz ifademi inceleyerek tekrar yola odaklandı. "Birkaç gün Ankara'da olmam gerekebilir. Abim de tatilden dönmüş. Onu da göreyim."

Gülümsedim. "Abini ve babanı çok merak ediyorum."

"Ailede benim haricimde herkes Tıp okudu işte," diye mırıldandı yavaşça. "Onların kara koyunu sayılırım."

Merakla, "Abinin adı ne?" diye sordum. "Sevgilisi var mı?"

"Adı Elbruz," dedi ilk sorumu yanıtlayarak. "Ve nişanlısı var. Ankara'da yaşıyor. Tatilde birlikteydiler."

"Çok garip bir isimmiş... Seninki gibi," dedikten sonra derin nefes aldım. "Kızın adı ne? Ayrı yerlerde mi yaşıyorlar yani? Nasıl dayanıyorlar?"

Nefesini sesli şekilde dışarı vererek, "İsimlerimiz Çerkez kökenli," dedi. "Yengemin adı Hale. Ve evet, aralarında uzak mesafeler var. Fakat bundan şikâyet ettiklerini görmedim."

Ona birkaç soru daha sorduğum sırada çoktan bizim çınar ağacının yanına gelmiştik. Eve kadar Nart'ın arabasıyla gitmem delilik olurdu. Annem her ikimizi öldürebilirdi ne de olsa. Bu yüzden Erkan birazdan beni buradan alacaktı ve onunla dönecektim eve.

Yavaşça bedenimi Nart'a doğru döndürdüm. Birkaç gün onu göremeyecektim. Arabanın içine dolan nane kokusuna hasret kalacaktım. Keşke kokusunu bir kavanoza doldurmak mümkün olsaydı da ihtiyacım olduğunda ciğerlerime çekebilseydim.

Tek eliyle elimi tutarken diğeriyle yüzümü okşadı. Yanağımı eline bastırarak kedi gibi avcuna sürttüm yanağımı. Gülümseyerek bana baktı. O an hiçbir yere gitmek değil, gözlerinin içine hapsolmak istemiştim.

Toprağa değil de onun gözlerine gömülmek istemiştim.

Ondan ne bugün ne de başka bir gün ayrılmamak istemiştim.

Ben sadece onu istemiştim...

Erkan varlığını belli edercesine *Nissan*'ın kornasına bastığında bile anın büyüsü bozulmamıştı. Nart acele etmeden yavaşça, "Ben gelene kadar uslu dur, Yeşil. Uzak durman gereken kişilerle aranda kilometreler olsun," dedi.

"Tamam."

Parmaklarını yanağımda dolaştırarak çeneme indirdi.

"Köpeklerden uzak dur."

"Tamam."

"Dikkatli ol. Erkan'ın yanından ayrılma."

Çatlayan sesle, "Tamam," dedim tekrar.

Gözlerim dolduğunda başparmağını göz altıma getirip olası bir yaşı engelledi. "Ve sakın ağlama."

Zorlukla, "Tamam," diyebildim. Kollarını açtığı an düşünmeden kolları arasına girmiştim.

Ve hiç çıkmak istememiştim.

Allah aşkına söyleyin... Kim cenneti bulup oradan çıkmak isterdi ki? Kolları cennetin bambaşka bir boyutuydu sanki.

Bir koku ancak bu kadar eşsiz olabilirdi.

Bir adam en fazla bu kadar huzur verebilirdi.

Telefonum çaldığında annemin daha fazla çıldırmaması için arabadan indim Nart'la birlikte. Erkan tam arkamızda hazır beklerken kalbim boğazımda atıyordu. Beni arabaya doğru yönlendirirken gözlerimi kapatıp açtım. Bu anın bir kâbus olmasını diliyordum sadece.

Aşkımı bulduğum şehirde son günüm olmasını istemiyordum.

Nart beni son kez kendine çektiği sırada parmak ucumda kalkıp yanağını öptüm yavaşça. Nart da aynı şekilde beni öptüğünde gözlerim kapanmıştı. Dünyanın en güzel

rüyası iki ay sürmüştü ve sanırım uyanma vakti geliyordu...

Beni kendinden ayırarak dikkatle yüzümü inceledi. Yeşil gözlerime hükmetmek isteyen gözleri güneşin altında parladığında ağzından dört kelimelik bir cümle çıkmıştı.

Ve o cümleyle ben ölmüştüm...

Kesik kesik soluklar alarak, "Seni çok özleyeceğim, Yeşil," dedi. Sonra ise bir şey söylememe fırsat vermeden beni arabaya bindirdi.

XXIII

"Hastane"

Bir şehir içinde iyiliği ve kötülüğü eşit derecede barındırabiliyorsa o şehrin adı mutlak surette İstanbul olmalıydı sanırım. Her sokak bambaşka yaşamları temsil ediyordu âdeta. Öyle yerler vardı ki yabancı biri gördüğünde bu şehrin zengin olduğunu düşünürdü. Ki zengin sayılırdı. Sadece doyumsuz bir şehirdi.

Açları değil, tokları doyuramıyordu.

İstanbul... Benim şehrimdi. Burada doğup büyümüştüm en azından. Fakat hiçbir zaman burayı benimsemiş sayılmazdım. Hani bazı şeyleri sevmek acı verirdi ya... İstanbul'u sevmek de öyleydi. Tapılası bir güzelliğe sahip olmasına rağmen, acıtıyordu. Bazen derin boğazında boğuyordu insanı. Sularının ölümcüllüğüyle tehdit ediyordu.

Annemler Taner Amcalarla birlikte uçakla dönerken ben son anda arabayla dönmeyi tercih etmiş, sonuç olarak yorucu bir yolculuk sonrasında İstanbul'a varmıştım. Erkan bizi üniversitemizin yakınlığında bulunan ve neredeyse okul zamanları hiç çıkmadığımız kafeye getirmişti. Yolda iki kez durmamıza rağmen kendimi oldukça aç hissediyordum. Bu yüzden hiç konuşmadan önümdeki hamburgeri yemeye koyulmuştum.

Ben yerken Erkan kısık sesle, "Özlemişim," dedi.

Şeyma, "Hadi ama," diyerek lokmasını yuttu ve devam etti. "Burada sınavlara hazırlanırken ağlayan sen değilmişsin gibi konuşma."

Erkan elini salladı. "Olsun. Yine de İstanbul'un yeri ayrı."

Şeyma, "Sen şuna Antalya'da yaptığın yemeklerden bıktım, buranın makarnasını hiçbir şeye değişmem desene," dediğinde Erkan başını onaylarcasına sallamıştı.

Hamburgerimi kaldırıp yemeye devam ederken gözüm ikisi arasında gidip geliyordu.

Erkan onaylayan bir mırıltıyla makarnasını çiğnemeye devam etti. "Doğru, buranın makarnasını hiçbir şeye değişmem." Bu cevabı ondan beklemediğim için ağzım açık kaldı. *Ancak seni de makarnaya değişmem, hatun.*

Tamamladığı cümleyle gülümsediğimde bana göz kırptı. Şeyma'ya döndüm. Başını olabildiği kadar salatasının içine gömüp utancını gizlemeye çalışıyordu. Erkan parmağını dudağına getirerek güldü. Şeyma'ya öyle bakmıştı ki onun yerine benim içim gitmişti.

Aşk işte...

Hamburgerimi bitirerek patateslerimden yavaşça yediğim sırada masanın üzerinde duran telefonum titremişti. Gözlerim telefona çevrildiğinde arayan kişi kalbimin ağzımda atmasına neden olmuştu.

Kim olduğu belliydi sanırım?

Telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim, anne?"

Annem tiz bir sesle, "Neredesin?" diye sordu neredeyse yüzüncü kez.

"Vardık. Yemek yiyoruz."

Homurdandı. "Bir saate evde ol."

Onaylayarak telefonu kapattım. Erkan güldü. "Şebnem Sultan gerçekten döndü ya," dedi başını iki yana sallayarak. Zoraki şekilde gülümsedim. Hayatımı bana zindan edeceği belliydi. Büyüdüğümü bir türlü kabul edemiyordu. Bana olan aşırı sevgisinden kaynaklanıyordu belki de bu. Ama sıkılıyordum işte. Bir yerde oturduğumuzda telefonu-

mun kırk kere çalması beni canımdan bezdiriyordu çoğu zaman. Herkesin ailesi vardı, ancak hiç kimsenin annesi böyle yapmıyordu.

Derin nefes alarak yemeğimi bitirdim ve arkama yaslandım. Erkan da benim gibi arkasına yaslanıp eline telefon almıştı. Şeyma ise meyve suyundan içerken gözlerini kısarak onu izliyordu. "Kime sırıtıyorsun sen?"

Erkan anında başını kaldırıp hayretle ona baktı. "Cidden mi? Sırıtıyor muyum ben? Ulan beni kenardan gören dünyanın en dertli insanı sanır, ki öyleyim."

"Sen şuna Gonca'yla konuşuyorum desene. Ne oldu? Özledi mi seni?"

Erkan başını iki yana sallayarak telefonu Şeyma'ya uzattı. Şeyma ilk önce almamakta dirense bile sonrasında merakına yenik düşüp almış ve kurcalamaya başlamıştı hunharca. O başını telefona gömdüğünde Erkan ağzı kulaklarına varacak şekilde onu izliyordu. Bu hallerine gülümsemeden edemedim. Erkan dün oldukça zor bir gün geçirmesine rağmen, Şeyma yine onu iyileştirmişti. Babasının açtığı yaraların üzerini sarıyordu bilmeden...

Aniden gelen duygu yoğunluğuyla gözlerim doldu. Tüm bunların sebebi olmak sırtımda ağır bir yüktü. Erkan eğer uyuşturucu madde kullanmakla suçlanmasaydı, babası ona böyle davranmazdı. Erkan babasının gözünde onların imajını zedeleyen bir çocuktu. Bu yüzden araları altı yıldır bozuktu ve bir türlü düzelmiyordu.

Şeyma telefonuyla işini bitirip mahcup ifadeyle ona baktığında, "Kalkalım mı?" diye sorarak kafamdaki düşünceleri dağıttım. Erkan burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndüğünde onaylayıp hesabı ödemek için ayağa kalkmıştı.

Kafeden çıktıktan sonra Erkan önce beni evime bırakmış, bavullarımı taşıdıktan sonra ise Şeyma'yı bırakmak

için yola koyulmuştu. Eve girdiğim an gözlerim etrafta gezindi. Her şey bıraktığım gibiydi ve beklediğimin aksine ev mis gibiydi.

Annem ve babam uyumuş olmalıydı. Bu yüzden ses çıkarmadan odama girdim ve bavulları boşaltma zahmetine girmeden telefonumu şarja taktım. Yol boyu Nart'la mesajlaştığım için şarjım bitmişti. Telefonun açılmasını beklerken tırnağımın etrafındaki etleri yedim. Bir saatten fazla süredir konuşmuyorduk ve deli gibi özlemiştim.

Telefon açıldığında hemen vardığıma dair mesaj attım. Bir dakika bile geçmeden beni aradığında içimden bir gıdıklanma dalgası geçmişti. Heyecandan titreyen elimle telefonu alıp açtığımda kendimi yatağa atmıştım.

Nart âşık olduğum sesiyle, "İstanbul mu, Antalya mı?" diye sordu.

Tereddüt etmeden, "Antalya," diye cevap verdiğimde güldü. "Peki, Ankara mı, Antalya mı?" diye sordum.

Seri şekilde, "Ankara," dediğinde yüzüm düşmüştü. Antalya diyeceğini düşünmüştüm oysaki. Sonuçta orada tanışmıştık. "Surat asma, Ankara'ma deniz olan kız."

Yüzüm öyle bir ifade almıştı ki içten içe bunu görmediği için seviniyordum. Gözlerim olabildiği kadar irileşmiş, ağzım neredeyse beş karış açık kalmıştı. Bu öyle güzel bir cümleydi ki gözlerimi doldurmaya yetmişti. Birisinin Ankara'sına deniz olmak herkesin ulaşabileceği bir yer olmayabilirdi. Bu cümleyi bana söylemişti, değil mi?

Yavaşça, "Ankara'da nasıl gidiyor?" diye sordum. Benden daha erken varmıştı ve ne yaptığını merak etmiyor değildim açıkçası.

"Hastaneye gittim önce. Annemle babamı gördüm. Şimdi de evdeyim. Hale askerden dönmüşüm gibi sofra hazırlamış."

Gülümsedim. "Abinle hasret giderdin mi?"

Alayla, "Kendisini üst üste yendiğim için şu an kendinde değil," dedi.

Kıkırdayarak, "Bir fotoğrafınızı beklerim. Merak ediyorum," dedikten sonra yüzüme yayılan koca gülümsemeyle vereceği cevabı beklemeye koyuldum.

"Tamamdır, Yeşil'im." Elimi yerinden çıkmak için can atan kalbimin üzerine getirdim hızla. Öyle bir *Yeşil'im* demişti ki ilahi ses tonu direkt kalbime doğru süzülüp ritminin değişmesine neden olmuştu. Gözlerimi kapatarak anın tadını çıkardım. Bu adam bana öyle güzel şeyler yaşatıyordu ki kendimi onun sevgisinde acizmişim gibi hissediyordum. Aynı şeyleri o da bu denli hissediyor muydu? Sözlerim onu böyle etkiliyor muydu?

Onunla biraz daha konuştuktan sonra bunun kalp sağlığım için iyi olmadığını kavrayıp telefonu kapattım. Üstümü değiştirip telefonu yeniden elime aldığımda Nart'ın bana bir fotoğraflarını yolladığını gördüm. Fotoğrafın üzerine tıkladığımda Nart'ı görmek kalbimin teklemesine neden oldu. Gözlerim kumral saçlarında, çatık kaşlarında, kemikli yüzünde, gözünün altındaki kesik izinde dolaştıktan sonra kahverengi derinliklerinde durdu. Allah'ım... Bu adam gerçekten benim miydi?

Zorlukla bakışlarımı ağabeyi ve onun nişanlısı Hale'ye çevirdim. Her ikisi de esmerdi. Elbruz, yüzü kemikli olması haricinde neredeyse hiç Nart'a benzemiyordu. Bir süre dikkatlice fotoğrafı inceledikten sonra Nart'ın, *Bir sen eksiksin...* mesajına yanıt olarak bir kalp gönderdim.

Yanındayım.

Mecaz anlamda.

Olsun.

İyi ki çarpışmışız, Yeşil.

İyi ki... diye yazıp yolladıktan sonra uykuya daldım...

✶

Gözlerim ısrarla çalan telefonumun sesiyle açıldığında içimden tüm bildiğim küfürleri sayarak elimi komodinin üzerine uzattım. Telefonu direkt açıp kulağıma götürürken gözlerim her an kapanacak gibiydi.

"Bu saatte beni arayacak cesareti kim buldu acaba?" diyerek sinirle soludum.

Bir kadın, "Gül," dedi aciz sesle. Sesindeki t içimi ürpertti. "Metin intihara kalkıştı. Şu an hastanedeyiz. Hemen gelmen lazım..."

Elim yaşadığım şoktan dolayı hızla ağzıma giderken verecek bir cevap bulamamıştım. Telefon elimden yatağa düşmüş, gözyaşlarım da onunla aynı yolu izlemişti.

Öylece durdum. Dolaba boş boş bakıp hunharca ağlayarak öyle durdum sadece.

Kaç dakika beklemiştim bilmiyordum, ancak telefonum ikinci kez çaldığında sanki bir kabustan irkilmiş gibiydim. Telefonu yavaşça elime alıp cevapladığımda karşıdaki ses telaşla, "Seni almaya geliyorum. Beş dakikaya apartmanın önünde ol," demişti.

Öyle afallamıştım ki cevap bile veremedim. Transa girmiş gibiydim sanki. Düşünmekten aciz olan beynim elverdiği ölçüde yavaşça ayağa kalkmış ve gri eşofmanımı değiştirmeden telefonumla birlikte evden çıkmıştım.

Hayatımda ilk kez annemden izinsiz bir yere gidiyordum.

Ve burası bir hastaneydi.

Ağlayarak asansörle indikten sonra apartmanın önündeki mermerin üzerine oturduğum sırada anıların aklıma hücum etmesine engel olamamıştım. Metin'le beni tehdit edene kadar birkaç güzel anımız vardı. Beynimin derin kuyularından yüzeye çıkan anıyla birlikte gözlerimi kapattım.

Bir öğle arası Defne'yle yemek yerken gördüğümüz göl-

ge eşliğinde başımızı kaldırdık. Onunla göz göze geldiğimde kalbim teklemişti sanki. Bana bakarak gülümseyişini hafızamın derinliğine kazıdığıma emin olduktan sonra yavaşça yutkunmuş ve sorarcasına ona bakmıştım.

Konuşması gerektiğini anladığında, "Oturabilir miyiz?" diye sordu.

Defne benim yerime başını salladı. Serkan ve Metin önümüze yerleştiğinde gözlerimi yemeğime dikmiştim.

Bana beni sevdiğini yeni söylemişti. Ve bu itiraftan sonra neredeyse hiç konuşmuyorduk. Sürekli geri adım atıyordum. Elimi tutmak istediğinde uzaklaşıyor, güzel bir şey söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyordum. Onunla sevgili olmaya hazır olmadığımı biliyordum.

O ise sadece acemiliğime gülüyordu. Benimle dalga geçmeyi seviyordu. Fakat asla beni üstüme gelmiyordu. Sınırlarımdan nefret ettiği aşikâr olsa bile bunu belli etmemeye gayret ediyordu.

Beni göz hapsine alarak "Nasılsın, canım?" diye sordu ikimizin duyacağı sesle.

Bana hitap şekliyle boynuma kadar kızardığımda güleрek başını iki yana salladı. Defne "Kızım, domatese döndün!" derken arkadan bir ses, "Bence domatesli ketçap daha uygun olurdu. Makarnayla çok güzel oluyor bu arada," dedi.

Kurtarıcımın sesiyle genişçe gülümseyip arkamı döndüm. Ellerimi iki yana açarak "Tutenstein!" diye bağırdım neredeyse.

Gülümsedi ve göz kırptı. Masaya tepsisiyle yerleşti seri şekilde. "N'aber, fıstık?"

Başımı salladım. "İyi... çok iyi..."

O da başını salladı. "Ben de çok iyi. Sonuçta bugün makarna yapmışlar!"

Elimi ağzıma götürüp hıçkırığımı bastırmak adına ça-

balasam da nafileydi. Hıçkırığımın sesi demir parmaklıklar gibi etrafımı sararak ruhumu sıkıştırdığında nefes alamamıştım.

Gerçek şuydu ki vicdanım sızlıyordu. Ona dün öyle davrandığım için pişmandım. Her ne olursa olsun ona öyle davranmamalıydım. O benim altı yılımı elimden alsa bile dün öyle davrandığım için pişmandım.

Ona bir şey olması ihtimali beni iliklerime kadar korkutuyordu.

Bana bakarak geçen insanların meraklı bakışları eşliğinde beş dakika kadar bekledikten sonra önümde siyah bir *Range Rover* durmuştu. Serkan yalnız başına kalkamayacağımı anlamış olacak ki hızlı şekilde inip beni arabaya taşımıştı.

Arabaya biner binmez ayaklarıma sarılıp ağlamaya devam etmiştim. Hıçkırık seslerim arabanın sessizliğini bozmaya devam ederken Serkan sinirle, "Ağlamayı kes. Ona bir şey olmayacak. Benim kardeşim ölemez," dediğinde ağzımdan bir hıçkırık daha kaçmıştı.

Çatlayan sesle, "Ölmez, değil mi?" diye sordum. Umutla Serkan'a baktığımda bana döndü. Gözleri kıpkırmızıydı. Ağladığı o kadar barizdi ki.

Kaşlarını çattı. "Ölmez." Elini uzatıp saçımı okşadı. "Ölmez, güzelim. Merak etme. Senin geldiğini görünce ölse bile dirilir." Serkan'ın uzattığı koluna sarılarak başımı omzuna dayadım. Ölmezdi, değil mi? Ölmesini isteyecek kadar kötü biri değildim ki ben. Asla olmayacaktım. Birinin ölmesini isteyecek kadar vicdan yoksunu olamazdım ki ben.

Beni tehdit etmişti, Erkan'ın üzerinden uyuşturucu madde çıkmasına sebep olmuştu, altı yıl zorunlu sevgilim olmuştu ama ölmeyi hak etmiyordu ki.

Gözyaşlarım Serkan'ın kolunu ıslattığı sırada onun da

kendini sıktığını hissedebiliyordum. Metin'e çok bağlıydı. Herkesten daha çok hem de.

Hastaneye kadar gözlerimi kapatmıştım. On beş dakika kadar sonra Serkan'la birlikte hastaneye girmiş, onun olduğu kata çıkmıştık. Gözlerim koridorda gezinirken yere çökmüş olan Yıldız Hanım'ı görmem sol gözümden yaş akmasına neden olmuştu.

Serkan beni geride bırakarak ilerlerken nasıl adım atacağımı unutmuş gibiydim. Ne yapmam gerekiyordu? Yüzsüz şekilde yanlarına gidip birkaç ay önce terk ettiğim adamı ağlayarak beklemem doğru olur muydu?

Ben öyle bir köşede beklerken Yıldız Hanım beni fark edip bana doğru gelmeye başlamıştı. Bana tokat atmasını dilememe rağmen hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bana sarıldı. Omzuma gözyaşlarını akıttı.

Kesik kesik sesle, "İyi ki geldin, Gül," dedi zorlukla. "Uyanmıyor. Gelmeni bekliyor sanırım."

Hiçbir şey söylemedim. Yavaşça benden ayrılıp devam etti. "Yanına git. Ve onu uyandırmak için bir şeyler dene. Sana güveniyorum."

XXIV

"Bitiş"

Bir hastane odasında gözlerimi açmanın ne demek olduğunu anlamak en son isteyeceğim şeydi sanırım. Gözlerimi açtığımda Metin hâlâ karşımda uyuyordu. Uyanmamak için o kadar direniyordu ki onu sarsarak uyandırmamak için kendimi zor tutuyordum. Nasıl bu kadar bencil olabiliyordu? Hepimiz perişandık fakat o umursamazca uyuyabiliyordu. Annesi, babası, Aslı, Defne ve özellikle Serkan dağılmış durumdaydı. Erkan benim halime üzülüyordu. Metin için ne hissettiği ise muammaydı. Şeyma ise daha gelmemişti. Son olaydan sonra gelmesini beklemiyordum zaten.

Peki, benim burada ne işim vardı? Daha iki gün önce bana söylediği şeyler yüzünden ondan nefret ettiğimi sanırken neden şimdi yanı başında uyanmasını bekliyordum?

Onun yanında olmam gerekmiyordu. Burasının olmam gereken en son yer olmasına rağmen dünden beri kanepeden kalkmamıştım neredeyse.

Kapı açıldığında içeri giren Serkan'a döndüm yavaşça. Önce uyumakta olan Metin'e, ardından bana baktı. Elinde tuttuğu bardaklar eşliğinde yanıma geldiğinde ağlamaktan kızaran gözlerimi kısarak onu izledim. Dumanı tüten kahveyi uzatarak elime almamı işaret etti. Derin nefes alarak sıcak kahveyi elime aldım ve kanepenin sağındaki küçük, camdan masaya bıraktım.

Serkan kahvesini dizinde sabitleyerek, "O vazgeçilmez, değil mi?" diye sordu.

Boğuk sesle, "Kimse vazgeçilmez değildir," derken içimden Nart'ın hariç olduğunu belirtmiştim.

"Ayrıldınız. Ama buradasın."

"Geçmişe saygım olduğu için buradayım." Aslında onunla asla gerçek bir ilişkimiz olmadığını bilmediği için attığım yalanın ağırlığı altında ezilirken gözlerimi yumup açtım.

Başını iki yana salladı. "Geçmişi unutamadığın için buradasın. Geçmişi unutamazsın, tamam mı? Bu mümkün değil. Geçmiş senin yakanı bırakmaz. İstersen inkâr et. Sen Metin'i seviyorsun. O adam aklını karıştırsa bile sen Metin'e aşıksın."

Onaylamayan bir mırıltı ile, "Nasıl düşünmek istiyorsan düşünebilirsin. Ben aşkı keşfettim. Ve Metin'e değil, bir başkasına âşık oldum. O olmasaydı belki de şu an eski konumumda olurdum, ancak var işte. Hayatımın her tarafında o var," dedim.

"Yazık," dedi yavaşça. "Çok yazık. O seni hâlâ severken bu kadar bencil olman haksızlık."

"Kalbimin sesini dinlediğim için beni suçlayamazsın."

Sinirle, "Suçlarım!" diye tısladı. "Onun burada yatma sebebi sensen suçlarım! Sadece seni suçlarım ben!"

Bağırışıyla yerime sinerken içeri Aslı girmişti hızla. Serkan'ın kahvesini aldıktan sonra onu kolundan tutarak dışarı çıkarmıştı ve böylece ben yine Metin'le baş başa kalmıştım. Elimi çeneme yaslayarak dirseğimi dizimin üzerine koydum ve onu izledim.

Bu esnada çalan telefonuma göz ucuyla bakmıştım sadece. Yine Nart arıyordu. Dünden beri telefonunu açmayıp mesajlarına cevap vermediğim için deliye dönmüştü. Onunla nasıl konuşabilirdim ki? Nerede olduğumu soracaktı. Yalan söyleyemezdim. Bunu Nart'a hiç yapamazdım. Fakat bu da doğru değildi ki. Benden haber alamayıp

deliye dönmeyi hak etmiyordu. Telefonum ısrarla çalıp sustuktan sonra bir müddet geçmiş ve odaya Erkan girmişti. Elinde tuttuğu ve çalmakta olan telefonunu göstererek bana doğru gelmeye başladı.

"Nart arıyor."

Net sesle, "Açma," dedim.

Başını iki yana salladı. "Seni bana emanet etti. Ona söylemem gerek."

Gözlerimi kıstım. "Ona söylersen beni kaybedersin." Hiçbir şey söylemeden çalan telefonuna baktı. Aynı anda hemşire içeri girmişti. Sinirle, "Bu ne demek? Telefonlarınızı sessize alın! Hastayı rahatsız ediyorsunuz," diyerek kaşlarını çattı.

Erkan memnuiyetiz bir bakış attıktan sonra telefonunu temelli kapatarak dışarı çıkarken hemşire de onu takip etmişti. Gözüm camdan bakan Defne ve babasına ilişti. Arkalarında gördüğüm anne ve babamla göz göze geldiğimde yavaşça yutkunup ayağa kalktım. Telefonumu sessize alarak masanın üzerine bıraktıktan sonra dışarı çıkıp babamın kolları arasına girdim yavaşça. O beni sardığı an gözyaşlarım komut almışçasına akmaya başlamıştı. Çenemi omzuna yaslayarak, "Benim yüzümden," diye fısıldadım. "Baba ben ne yapacağım?"

Sırtımı sıvazladı. Ağlamam iyice şiddetli bir hal aldığında beni daha sıkı sarmıştı. "Senin yüzünden değil, Prenses. Senin bir suçun yok. Ağlama, güzelim."

Annemin zarif elini babamın boynuna sardığım kolumda hissettiğimde hıçkırdım. "Ağlama, kızım." Babam beni yavaşça bırakıp anneme doğru ittirdi. Annem ince kollarına rağmen beni sardığında kendimi en fazla ne kadar güvende hissedebilirdim, bilmiyordum. Her şeye rağmen onu ne kadar sevdiğimi o an yeniden anlamıştım. Vazgeçilmez insanlar vardı. Ve bunların başında annem geliyordu.

Nefesi eksik olsa yaşayamazdım ki ben. Bunu hastanede daha iyi anlamıştım. Çünkü burası ölümün soğukluğunun sindiği acımasız duvarlarla çevriliydi. Ve bu soğukluğtan annemin nefesiyle çıkmıştım.

"Ağlama sakın. Sen kendini suçlarsan başkası masum olduğuna inanmaz. Kendine gel."

Onlarla birlikte ayakta dikilirken Yıldız Hanım, İlyas Bey gelmişti. Erkan ve Serkan'ın annesi olan Selin Teyze anneme, "Şebnem, nasıl olmuş biliyor musun?" diye sordu.

Annem başını iki yana salladı. "İlaç içmiş sanırım."

Selin Teyze, "Müge gelmemiş," dedi. Müge, Metin'in baba bir, anne ayrı olan kız kardeşiydi. Yıldız Hanım'dan önceki eşinden olan bir kızdı ve annesi öldükten sonra babası birkaç yıl içinde Yıldız Hanım'la evlenmesine rağmen Müge Metin'i, Yıldız Hanım'ı çok severdi. Metin de ona aşırı bağlıydı. Şimdi ise Müge üniversite zamanı tanıştığı Azerbaycanlı bir adamla evlendiğinden, Azerbaycan'da yaşıyordu. Ve sanırım bu durumu ona söylememişlerdi. Benim tahminimin doğruluğunu bir köşeye sinmiş Aslı onaylamıştı.

Annem ve Selin Teyze'ye hitaben, "Yıldız Teyze ikaz etti. Onun haberi olmayacak," dedi yavaşça. Selin Teyze, Aslı'nın cevabına karşılık gülümsedi yavaşça. Onu gerçekten seviyordu. Aslı'nın babası bu camiadan olmasa bile oldukça zengin sayılırdı. Bildiğim kadarıyla ticaretin boyut atlamış haliyle uğraşıyordu ve camiadan olabildiği kadar uzak duruyordu. Öyle ki bu zamana kadar adamın yüzünü görmemiştim. Sadece bir kez Aslı'nın annesini, bir kere de kız kardeşini görmüştüm. Aslı'nın aksine her ikisi de kapalıydı.

Erkan ve Serkan'ın babası Taner Amca, İlyas Bey'e, "Metin kalkar ayağa. Merak etme," derken elini omzuna vurmuştu yavaşça. İlyas Bey hiçbir şey söylemeden bana döndü. O an korkuyla gözlerim irileşmişti. Serkan'dan

sonra ikinci kez birinin beni suçlaması kaldırabileceğim bir şey değildi sanırım.

Fakat beklediğimin aksine, "İçeri geçip onunla konuşabilir misin?" dedi babacan bir edayla.

Babam anında, "Anne ve babası varken Gül'e düşmez," diyerek beni kurtardığında Yıldız Hanım, "Bizi umursuyor olsaydı başkası için canına kıymazdı," dedi.

Yerimde donup kaldım. Tüm bedenim soğuk bir dalgayla karıncalandığında yüzüm bedenime zıt olarak alev alev yanıyordu. Bedenimin sıcaklığı yüzümde toplanmıştı sanki. Ayaklarım, ellerim buz tutmuş gibiydi. Babam hiçbir şey söylemedi bunun üzerine. Başımı eğerek içeri geçtim ve bana camdan bakanlara göz ucuyla bakarak perdeyi aşağı indirdim. Hiçbir gözün üzerimde olmadığından emin olduktan sonra sandalyeyi yatağın yanına çektim. O sırada telefonum yine sessizce çalıyordu.

Nart'ın ismine bakarak iç çektim. "Özür dilerim, yeşil kadar güzel seven adamım..."

Metin'in yanı başında oturdum. Yüzünün solgunluğuna bakarak burnumu çektim. "Nasıl?" diye sordum sessizce. "Neden? Bunu hak ettiğimi mi düşündün? Bu hale gelmemi mi istedin? Beni vicdanımla baş başa bırakmak mı niyetin?"

"Metin... Senden gerçekten nefret ediyorum. Bu yaptığın delilikti. Senden nefret ediyorum..." Şiddetle ağlamaya başlarken aklıma gelen anıları kovmakta güçlük çekiyordum. Geçmiş beni çağırıyordu sanki. Serkan'ın da dediği gibi yakamı bırakmıyordu adeta. Öyle ki dünden beri bununla baş etmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Bir okul çıkışı ilerlerken arkamdan gelip zorla elimi tuttuğunda elimi kurtarmak adına birkaç hamle yapmıştım. Ama nafileydi. Karşısında oldukça acizdim.

"Yürüyelim mi, canım?"

Başımı iki yana salladım. "Annem merak eder."

Dudağını kıvırdı. "Son ders seçmeli ve biz derse katılmadık. Daha vaktimiz var."

Yutkundum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Metin'in yüzü asılırken, "Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu üzüntüyle. "Beni sevemez misin? Tamam, seni buna mecbur ettim ama ben seni çok seviyorum. Gerçekten. Bana inanmıyor musun?"

Elimi çekmeye çalışarak, "Eve gitmek istiyorum," dedim tekrar.

Umursamadan ceketimin yakasından kavrayarak beni kendisine çekti ve sıkıca sarıldı. Ardından kulağıma eğilerek, "Seni seviyorum, Gül. Kötü biriyim ama bu sevmeme engel değil. Evet, benimle sevgili olman için babanın yaptıklarıyla seni tehdit ediyorum. Evet, Erkan'ın cebine onları ben attım. Ama seviyorum işte. Beceremiyorum belki ama seviyorum. İnanmıyorsun bana, sevmiyorsun beni. Ama bu hiçbir şey kaybettirmiyor sevgimden."

Anıların içinden zorlukla sıyrılıp silkindim. Geçmişe dönmek istemiyordum. Kesinlikle bunu istemiyordum... Burnumu çekerek, "Beni üzüyorsun," dedim. "Mutlu olmanı istiyorum. Çünkü ben onunla mutluyum. Ama sen değilsin..." Elimle yüzümü sıvazlayarak "Uyan artık..." dedim isyan edercesine...

Kaç dakikayı ona bakarak geçirmiştim bilmiyorum, ama içeri giren hemşire serumunu değiştirip gitmişti. O gittikten sonra tekrar, "Senden nefret ediyorum," dedim.

Ve hiç beklemediğim bir şey oldu. Gözlerini açmadan neredeyse fısıltıyla, "Ben de seni seviyorum, sevgilim," dedi.

✶

Kendi kendime kim olduğumu sorduğum zaman içimden ilk kez buna cevap bulmuştum. Ben Nart'ın Yeşili'ydim. Kendimi bunun dışında bir tanımın içinde göremiyordum. Gözlerimi kapatıp açarak etrafı incelemeye devam ettim. Metin'in uyanmasının üzerinden birkaç saat geçmişti. Ve odada bayram havası vardı. Sırtımı iyice duvara yasladığımda Erkan ve Defne yanıma gelmişti.

Omzunu kaldırarak komut verdiğinde hafifçe gülümseyip başımı omzuna bıraktım ve gözlerimi kıstım. Metin sırtını yatağın başına yaslamış şekilde dururken Serkan ve Aslı yanı başındaydı. Her ikisi onu ilgi manyağı yapmak için uğraşırken garipsediğim durum anne ve babasının aynı uğraşı vermemesiydi. Yıldız Hanım kanepede otururak Selin Teyze'yle sohbet ediyordu. Annemler az önce gitmişti Taner Amca'yla beraber. İlyas Bey de onlar gidince aşağı inmişti sanırım.

Metin'le gözlerimiz kesiştiğinde gülümseyerek göz kırptı. Başımı omzuna dayadığım Erkan'ın tüm bedeni kasılırken bir küfür mırıldanmıştı.

Defne, "Metin de ne inatçı çıktı ya," diye mırıldandı.

Erkan dişlerinin arasından, "Ben onun inadını sikerim," derken tıslıyordu sanki.

Defne, "Yusuf beni aradı. Seni sordu," dediğinde hızla başımı kaldırıp ona çevirdim.

"Ne dedin?"

Defne kaşlarını kaldırdı. "Anlattım işte olanları."

Ağzımdan öyle bir şekilde, "Ne?" sorusu firar etmişti ki odadaki herkes bana dönmüştü.

Erkan, "Ne yaptın lan sen?" derken bir taraftan da kolumdan tutmuştu.

Ayaklarım neredeyse beni taşımayacak hale geldiğinde

hızla masanın üzerinde duran telefonumu alıp kendimi dışarı attım. Nart'ın numarasını girip onu aradığımda telefonu açmadan yüzüme kapattı.

Elimle ağzımı kapatarak tekrar ve tekrar aradım. Hiçbirine cevap vermeyince bu sefer onu mesajlara boğdum.

Nart? Lütfen açıklamama izin ver.

Yalvarırım dinle beni. Ben mecburdum.

O intihar etti. Yanında olmalıydım.

Sana yalan söylemek istemedim. Kızacağını biliyordum.

Nart, lütfen dinle.

Yalvarırım...

Ne olur? Nart ? Bir konuşalım.

Nart...

Nart????

Çevrimiçi olduğunda elimle ağzımı kapatarak beklemeye başladım. Mesajlarımı gördü, okudu. Ve sonrasında yazmaya başladı.

Bitti.

XXV

"Hesap"

Gözlerimi zorlukla araladığımda rahatsız edici ışıkla ilk önce yüzümü buruşturmuştum. Kulağıma birkaç ses dolsa bile kime ait olduğunu anlayamıyordum. Gözlerimi kırpıştırıp kaşlarımı çatarak anımsamaya çalıştım. Önce etrafa baktım ve hastane odasında olduğumu anlamam uzun sürmedi.

Erkan, Şeyma, Defne, Aslı, Serkan ve Metin endişeli gözlerle beni süzerken yerimde doğrulmaya çalıştım. Erkan bana yardımcı olurken aniden beynimin içerisinde volkan patlamışçasına irkildim.

İrice açılmış gözlerle Erkan'a döndüm. Dudaklarımı ıslatarak boğuk sesle, "Telefonum?" diye sordum yavaşça.

Elini cebine atarak telefonu bana uzattığında serumu çıkararak telefonu elime aldım ve Nart'la mesajlaştığım kısma tıkladım.

Bitti.

Gözlerim anında dolmaya başladığında Metin, "İyi misin? Neden bayıldın?" diye sorular yöneltti.

Dolan gözlerle ona döndüm. "Neden mi?" Sesimin çatladığına lanetler ederek ayağa kalkıp önünde dikildim. Tüm bedenim yorgunluktan kıvransa bile umursamadan göğsüne vurmaya başladım. "Senin yüzünden! Senin yüzünden, Allah'ın belası. Senden nefret ediyorum!"

Serkan beni kucaklayarak ondan ayırdığında ses tellerimin kopma ihtimalini yok sayarak var gücümle bağırma-

ya devam ediyordum. "Hayatımı mahvettin!" Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan. Serkan dayanamayıp bana sarıldığında kendimi kolları arasına bırakmıştım.

Cılız sesle, "Bıraktı beni," dedim omzuna çenemi yaslayarak. "Ben ne yapacağım?"

Yere çöküp Serkan'dan ayrılmıştım. Ondan önce Erkan kendini yere atmış ve beni sıkıca sarmıştı. Hıçkırarak başımı göğsüne yasladığımda Erkan, "Şşşt, gülüm. Merak etme. İyi olacaksınız," demişti.

Başımı iki yana sallayarak, "Beni affetmeyecek," dedim kesik kesik nefesler eşliğinde.

Erkan, "Çıkın," dediğinde kimse sesini çıkarmadı. "Çıkın!" Bu sefer öyle bağırmıştı ki, herkes çıkmıştı. Bir tek Metin odada dikilirken Erkan beni bırakıp ayağa kalktı ve önünde dikildi. "Sana çık dedim lan!"

Metin, "Sana mı soracağım? O benim," dediği an Erkan'ın yumruğunu yüzüne geçirmesi bir olmuştu. Korkuyla duvara tosladığımda Erkan Metin'i yakasından tutup duvara fırlatmıştı.

"Bir kere daha söylesene lan şeref yoksunu!" Çenesine sert bir yumruk attığında odaya Serkan dalmıştı. Serkan, Metin'i Erkan'ın elinden kurtardığında ağlayışım daha şiddetli bir hal almıştı.

Serkan birkaç küfür ederek odadan Metin'le birlikte çıktığında Erkan yavaşça bana doğru yaklaştı. Tek dizini yere koyarak gözüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kesik bir nefes verdikten sonra ona baktım. Kendinden emin şekilde gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Metin gibi biri için Nart'la aranı bozduğuna inanamıyorum. Sen tam bir malsın, gülüm."

Hiçbir şey söylemedim. Devam etti. "Lise ikiye gidiyoruz. Serkan'ın ve benim doğum günü partimiz. Cebimde uyuşturucu madde bulunduğu ve tüm geceyi karakolda

geçirdiğim lanet bir gün." Yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. "Onu cebime Metin atmıştı. Ve Serkan bunu bile bile susmuştu. Babam beni eşek sudan gelinceye kadar döverken o sadece susup izlemişti."

Derin nefes aldı. "Neden biliyor musun? Sırf o şerefsizi korumak için. Sırf onun babası daha korkunç bir adam diye. Ağzımdan, burnumdan kan geldi ama benim öz kardeşim buna göz yumdu. Babamın gözünden düştüm. Hiç alakam olmayan bir suçun günahını taşıdım yıllarca. Serseri diye bilindim." Her ikimizin aynı anda gözlerinden yaş geldiğinde seri şekilde ona sarılmıştım. Erkan'ın bedeni ağlamamak için direnirken ben onun aksine kendime engel olmadan ağlamaya devam ettim. O her şeyi biliyordu. Tıpkı benim gibi...

Hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Ben biliyordum," dedim. "Ben gördüm ama Metin beni tehdit etti. Babamın birini vurup öldürdüğünü söyledi. İfşa etmekle tehdit etti. Sevgilisi olmamı ve susmamı söyledi. Özür dilerim, Erkan. Metin ve Serkan kadar ben de suçluyum. Affet beni."

Saçımı okşayarak, "Biliyorum, gülüm," diye fısıldadı. "Her şeyi biliyorum. Bunca yıl sırf kötü olma diye bildiğimi belli etmedim. Kurtulacağın günü bekliyordum."

Başımı omzuna gömdüm. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Özür dileme, gülüm. Kıyamam ki ben sana." Gözyaşlarımı sildi. "Hem şu an daha büyük bir sorunumuz var."

Fısıltıyla, "Ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Öyle bir şey yaptın ki... Bayağı sarstı onu. Düşünsene iki gündür seni arıyor, açmıyorsun. Sonra öğreniyor ki eski sevgilinin yanı başındasın."

Hıçkırdım. "Vicdan yaptım. Onun kurbanıyım."

Kısık sesle, "Vicdanının sesini kısmalısın bazen," dediğinde başımı sallayarak gömleğini kavradım. Gözlerim

kararmıştı ve yerde olmama rağmen her an yığılacak gibiydim. Yavaşça yutkunduğumda mide bulantısı baş göstermişti. Elimi ağzıma kapatarak öylece dururken Erkan, "İyi misin?" diye sorup omuzlarımı kavramış ve beni kendinden uzaklaştırmıştı.

"Midem bulanıyor."

Kaşlarını çattı. "Hamile olamazsın değil mi? Dayı olmak için fazla çocuksuyum."

Söylediği şeyle gözlerim irice açılırken bir an afallamıştım. "Saçmalama!" Beni sadece bir kez öpen adamdan hamile kalamazdım herhalde.

Erkan'ın telefonu çaldığında zorlukla yutkunmuş ve telefonu açmıştı. "Yusuf?" diye sorduğunda hızla kulağımı telefona yasladım ve dinlemeye koyuldum.

Yusuf yorgun sesle, "Erkan," dedi yavaşça. "Nart İstanbul'a geliyor. Kapanmamış hesabı varmış. Şu an uçak bileti arıyor."

Gözlerim kocaman açıldığında Erkan, "Ne hesabı?" diye sordu.

Yusuf, "Gül'le olduğunu sanmıyorum. Bugün adını kullandım ve şu an dudağımda bir yara var. Sanırım Metin'i kastediyor," dediğinde çığlık atmamak için elimi ağzıma kapattım. Erkan taş kesilince hızla telefonu elinden aldım.

Telaşla, "Yusuf?" dediğimde iç çekmişti.

"Prenses?" Sesindeki eski alayı duymadığımdan dolayı omuzlarım iyice çökerken aynı onun gibi iç çekmiştim.

Ağlamaklı sesle, "Onu yalnız bırakma, ne olur?" diye yalvardım.

Sustu. "Beni yanında getirmez."

"Lütfen..."

Bir dakika kadar sustuğunda arkadan gelen bir sesi net şekilde duydum. "Lan kimliğim nerede?" Sesiyle birlikte gözyaşlarım izinsiz firar etmiş, dudaklarım titremişti. Sesi

kulaklarımdan tüm bedenim üzerinde hakimiyetini kurmuştu âdeta. Dudaklarım sahibini tanıyordu. Onun hasretiyle titriyordu.

Yusuf beni onun sesini duymaktan mahrum bırakarak telefonu kapattığında ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Erkan hızla telefonu alıp kolunu omzuma attı.

"Geliyor işte. Konuşup halledersiniz."

Şiddetle başımı iki yana salladım. "Benim için gelmiyor ki..."

Sesi kulaklarımda tekrar çınladığında sadece çok kısa bir an bana *Yeşil'im* diye hitap etmesini anımsamıştım. Burnumun ucu sızlıyordu âdeta.

Bana beni üzmeyeceğini vadeden adam beni öldürüyordu.

Tek bir mesajıyla ruhuma kefen giydiren adam beni yok sayıyordu.

Erkan bana sarıldı.

Ağladım.

Daha sıkı sarıldı.

Hıçkırdım.

Saçlarımdan öptü.

Nefesim kesildi.

Bir saat kadar öylece durduktan sonra Erkan beni ikna ederek eve götürmüştü. Eve girdiğimde annem ve babam telaşla etrafımda dönmeye başlamışlardı. Erkan beni direkt odama götürüp yatağıma yatırdığında annem ve babam başımda dikiliyordu. Kendimi zorlukla sıkarken gücümün kalmadığını anlamıştım.

Bu yüzden kendime engel olamadan yastığıma sarıldım ve ağzımdan bir hıçkırık kaçmasına engel olamadım. "Anne, onu kaybettim."

Feryat eder gibi çıkan sesimi duyduğu an annem yanıma çöktü ve elini saçlarıma daldırdı. "Kızım, kimi kaybet-

tin?" diye sordu hızla. "Erkan, ne oluyor?!"

Erkan, "Şebnem Teyze, üzerine gitme lütfen," derken annem bu sefer bağırmıştı.

"Ne demek bu! Kızımın hali ne? Biz gittiğimizde iyi görünüyordu."

Tüm sesleri kesmek istercesine şiddetle ağlamaya başladığımda annem ve babam aynı anda yatağın yanına çökmüştü. Babam yüzümü okşayarak sakin sesle, "Prenses'im, ne oldu?" diye sordu.

Burnumu çektim. "Beni bıraktı."

Babam Erkan'a hitaben, "Metin olamaz, değil mi?" diye sormuştu.

Erkan'ın yerine, "Hayır," diye mırıldandım. Sesim yine çatlamıştı. "Ben onsuz yapamam, baba..."

Annem hiçbir şey söylemedi. Babam ise hışımla ayağa kalkıp, "O herifin numarasını ver bana! Benim kızımı kimse üzemez!" demişti.

Annem, "Ne diyeceksin? Kızımız bizden habersiz seninle sevgili olmuş. Ve şimdi ayrılmışsınız. Hemen barışın mı? Delirdin mi sen Ahmet?" diye bağırıp ayağa kalktığında başımı yastığa gömdüm. Burnumun ucuna nane kokusunu getirmeye çalışıp başarmamıştım. Şu an annem ve babamın kavga etmesinden daha çok ona sarılmaya ihtiyacım vardı.

Fakat kimse beni anlamıyordu.

Gözlerimi sıkıca yumarak elimi ilk tuttuğu anı anımsamadım. Öyle sıkıca kavramıştı ki elleri arasında kaybolacaktım neredeyse. Beni sevgilisi ilan ettiği gün hayatımın evrim geçirdiği gündü. Gül olmayı bırakıp kelimenin tam anlamıyla onun Yeşil'i olduğumda bunun bu kadar iyi geleceğini düşünmemiştim.

Nart beni yeniden yaratmıştı. Nart beni sarmıştı. Her ne kadar özgür bir kuş gibi uçmak istesem de onun kafesine uçmuştum. Ve isteyerek ona mahkûm olmuştum.

Benim gidebileceğim tek yer adamımın yanıydı.

Benim evim, onun göğsünün ardında atan kalbiydi...

Benim kafesim, onun kollarının arasıyla sınırlıydı.

Benim özgürlüğüm, onun gülüşünde saklıydı.

Herkes odadan çıktığında sadece Erkan kalmış olacak ki, "Yusuf da geliyor. Bir saate burada olurlar," demişti. "Havaalanına gitmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Beni öldürür."

Yavaşça, "Ne zamana kadar kaçacaksın?" diye sordu.

Yutkundum. "Bilmiyorum." Tekrar burnumu çektim. "Gidip ona göz kulak ol."

Eliyle saçlarımı okşamaya başladığımda ağzımdan titrek birkaç nefes çıkmıştı.

"Yusuf yanında. Hem seni yalnız bırakamam, fıstık."

Hıçkırdım. "Artık beni sevmeyecek."

Onaylamaz bir mırıltı eşliğinde, "Saçmalama," dedi. "Sadece öfkeli. Yatışmasını bekle."

✶

Genç adam, adımlarıyla yeri titretirken bakışlarının sertliği insanın ruhunu korkudan donduracak cinstendi. Hayatında kendini daha önce hiç bu kadar aciz hissetmemesine rağmen, şu an dünyanın tüm gücünü iliklerinde hissediyordu. Nefret tohumları, içinde yeşerirken onları büyütmek istercesine kaşlarını daha da çattı.

Tahammül edemiyordu. Elini tuttuğu, sevgilim dediği kızdan iki gündür haber alamamış olmasının siniri yetmezmiş gibi bir de son öğrendikleri onu öfkeden çılgına döndürmüştü. Kızın, iki gündür eski sevgilisinin yanında olduğu gerçeğini hâlâ kendine yediremiyordu. Hayatı adeta tepetaklak olmuştu. Mutluluğu bulduğunu, tamamlandığını sanırken yine eksilmişti. Ve bu eksikliği şimdi içinde çığ gibi büyüyen nefreti tamamlıyordu.

Adam hep çöl olmuştu; dümdüz, ıssız... Fakat âşık olduğu kadının gözlerinde macera dolu bir orman gizliydi. Adam bu ormanda kaybolacağını bilmesine rağmen korkmamıştı. Onun yeşil gözlerine âşık olmuştu. Kalbinin titremesine izin vermişti.

Fakat o... Yine adamı ıssız çöllerine mahkûm etmişti. Nereden bakarsa baksın haklı çıkıyordu adam. Ve ilk defa haksız olmayı umuyordu.

Sözleştikleri yere geldiğinde durdu. Büyük depoların olduğu alanda kimseyi görmemişti ve bu hoşuna gitmişti. O herifin acı dolu feryatlarını başka birinin duymasını istemiyordu. Bu zevk sadece ona ait olmalıydı. Gri, metal kapı sonuna kadar açıktı. Adam ellerini ceplerine koyarak ilerledi ve içeri girdi. Karşısında daha yeni intihar etmesine rağmen oldukça dinç görünen biri vardı.

Onu gördüğü an dişlerini sıktı. Çenesi iyice kasılırken adımlarını ona doğru atmaya başlamıştı bile.

Sırıttı. "Merhaba..."

Onun gevşekliğine karşılık kaşlarını çattı. "Yalnız gelecek kadar adam olduğunu düşünmemiştim."

Yine sırıttı. "Adam olmak önemli mi? Önemli olan onun beni tercih etmesi."

Adam keyiften yoksun şekilde güldü. Kaşlarını kaldırarak çenesiyle onu işaret etti. "Seni? Ben varken mi?"

"Telefonu yanımda çalıyordu. Dönüp bakmadı bile." O cümlesini bitirir bitirmez adam yüzüne yumruğu geçirdi. Tekmesiyle onu yere serdiğinde hışımla üzerine çıkmış ve öfkesini çıkarmak adına ardı ardına yumruklarını yüzüne geçirmişti.

"Benim o! Benim! Ve sen benim olan için canına kıydın. Kimsin lan sen?!"

"Ben onun ilk elini tutan kişiyim!" dediği an yeni bir yumruk daha yemişti. Adam öfkeden iyice koyulaşan göz-

leriyle kendinden geçerken eli kana bulanmıştı. Pisliğin kanına...

"Gebertirim seni!"

Yüzüne gelen yumruklara rağmen, "Yediremiyorsun değil mi kendine? Erkeklik gururun mu incindi?" diye sordu hırsla.

Bu sefer çığırından çıkan adam başını yere çarptı. "Erkeklik gururum ha? Meraklı mısın erkekliğime?" Tekrar başını yere çarptığında acı dolu bir feryat koptu.

"Uzak duracaksın ondan! Yemin ederim katil olurum. Yanına bile yaklaşırsan, bir saniye bile ona bakarsan, rahatsız edersen, dikkatini çekmeye çalışırsan seni gebertirim!"

Ciddiyetini kanıtlamak adına, burnunu kırmak istercesine yumruk attığında adamın feryadı deponun duvarlarında yankılanmıştı. Üstünden kalkarak derin nefes almaya başladı. Öfkesi bir türlü geçmiyordu; onu öldüresiye dövmesine rağmen daha da artıyordu. Doğru söylüyordu aslında. Yediremiyordu gururuna.

Tekrar ayağa kalkıp ölüm kokan bakışlarla yerde kıvranan adama baktığında "Tamam... Senin olsun. Zaten değmez," demişti.

Ve bu cümlesi adamın delirmesine yetmişti. Tekmelerini bedenine doğru savurup eğildi ve çenesini kavradı. Gözlerini bal rengi gözleriyle birleştirdi. "Orasına ben karar veririm."

XXVI

"Acı"

İki ay sonra...

İyi geceler gözlerine divane olduğum adam... diye yazıp gönderdim ona.

Perdeden süzülen ışık hafifçe tavana vuruyordu. Gözlerim ışığa, aşina olmak istermiş gibi kilitlenmiş, ayrılmıyordu sanki. Penceremden sızan ışığın içinde onun gözlerini görüyor gibi olduğumda ölümü diledim. Gece her tarafımı kuşatmış şekilde esir aldı beni. Gece sanki onun elçisi. Bu yüzdendir onu kabullenişim, sahiplenişim...

Karanlığa bakıp ağlıyordum şimdi rutin olarak yaptığım gibi. Sabahlayacaktım sanırım yine...

Allah'tan ümidi kesmemiştim hâlâ. Allah bana onun aşkını bahşetmişti. Acı dolu olsa bile sorun değildi ki. Ondan gelecek her şeye razıydım ben.

Tekrar mesaj yazmaya başladım. Bu ona yazdığım kaçıncı aşk dolu mesajdı, bilmiyordum.

Özgürlük umurumda değil. Nefes aldığın yer, benim özgür olduğum yerdir. Başka bir özgürlük tanımı da bilmem. Sensin bir tek. Eğer özgürlük diye bir şey varsa sana kurban olsun... Bil istedim. Her şey önemini yitiriyor gözümde. Tek sen mühimsin ne de olsa.

Mesajı gördü, okudu. Ve sonra çevrimdışı oldu. Ağlayarak yazmaya devam ettim

En mühim önceliğimsin, adam.

Özgürlüğü, düşünmeye gerek dahi duymadan feda ettiğimsin.

Sevdiğim hiçbir saniyeden pişmanlık duymadığımsın."

Sevgimsin... Acımsın... Vazgeçmek istemediğim, silip atmasının bahsi dahi olmayan alışkanlığımsın.

Yine çevrimiçi oldu. Mesajlarımı gördü. Ve sonra yine çıktı. Elimi ağzıma getirerek bağırmamak için zor tuttum kendimi.

Eylül, ekim kapımı çalmıştı. Ve ben izin vermeden içeri girmişlerdi; Nart'sız... Güzden nefret ediyordum. Yağmuru sevmiyordum. Onunla yağmurun altında ıslanmayacaksam, ne anlamı vardı ki?

Odamın kapısı çaldığında ıslak yüzümü silerek boğazımı temizledim. "Gel?"

Babam yavaşça içeri girdiğinde ağzımdan titrek bir nefes kaçmıştı. Büyük adımlarla gelip yatağıma oturdu.

Şefkat dolu sesle, "Prenses?" diye sordu. "Saat geç oldu. Artık uyumalısın."

Boğuk sesle, "Uyuduğumda da zaman geçmiyor ki," dedim. Aynı anda kalbimde hakiki bir sızlama hissetmiştim. Elimi acısını dindirmek ister gibi göğsüme koydum. Onunlayken hızlı atan kalbim, şimdi durmak ister gibiydi. "Baba, yemin ederim nefes alamıyorum ben artık. Dayanamıyorum."

Yüzü acı dolu bir ifadeye mahkûm olduğunda neredeyse her gece yaptığı gibi kollarını açtı ve beni misafir etti. Kolları arasında yerimi alırken bana huzur veren erkeksi kokusuyla derin nefes aldım. Bir onun, bir Nart'ın kokusunu nefes diye ciğerlerime misafir etmeyi seviyordum. Fakat aylardır Nart'ın kokusuna hasrettim. Ciğerlerim ölümü diliyordu bu yüzden.

"Ben onsuz yapamıyorum."

Aciz çıkan sesle, "Görüyorum," dedi babam. İki ayda o da çaresizliğe kapılmıştı. Kaç kere Nart'ı aramaya kalkışsa da onu durdurmuştum. Nart'ın onu kâle alacağını sanmıyordum zaten. Kendi inadını kırıp babamın sözüyle hareket edecek hali yoktu.

Babam benimle biraz daha oturduktan sonra uyumayacağımı anlayıp odasına gitmişti. Onun gidişiyle beraber elime telefonu alıp Yusuf'a mesaj attım.

Yanında mı? Ne yapıyor?

İki aydır, neredeyse her saat başı, bana onun ne yaptığını söylüyordu Yusuf. Bazen sesini kaydedip atıyordu. Gerçi o zaman da ya futboldan konuşuyor ya da Yusuf'un sorduğu saçma sorulara kısa cevaplar veriyordu.

Yusuf adımın evde geçmesine izni olmadığını söylemişti. Anne ve babaları çok yakın arkadaştı ve hepsi işlerine aşık dört doktordu. Hastanede uyuyup hastanede kalkarlardı. Ya da eve geç gelirlerdi. Bu yüzden evlerini yan yana almışlardı; Nart ve Yusuf yalnız kalmasın diye.

Nart'ın annesi Asemin Hanım ayrıldığımız için çok üzülmüştü. Yusuf hatta annesi benimle barışmasını söylediği için Nart'la kavga ettiklerini bile söylemişti.

Ve ben hâlâ adımı dahi duymaya tahammül edemeyen bir adamın ismini sayıklayarak uyuyordum.

Yusuf, *Sigara içiyor,* dediğinde gözümden yaşlar firar etmişti.

Doktor çocuğu olarak bu zamana kadar sigara içmeyen adam iki ayda değişmişti ve bunun sebebi bendim. Boğazım düğümlendiğinde titreyen parmaklarıma rağmen mesaj yazabilmiştim.

Ne olur, izin verme...

Elinden sigarasını alacak kadar canıma susamadım, Gül.

Burnumu çektim. Onun için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kendine zarar vermesi kadar saçma bir şey yoktu. Ben buna değmezdim ki.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildiğim sırada telefonuma gelen mesaj sesiyle irkilmiştim. Her bildirim sesinde içimde bir umut baş gösteriyordu. Telefonu elime aldığımda ise şimdi olduğu gibi bu umut sönüveriyordu.

Erkan, *Uyu artık, gülüm,* yazmıştı.

Sen neden uyumuyorsun?

Gamzeli bir kızıl kalbimde yara oldu be gülüm.

İç çektim. *Kahverengi gözlü bir kumral kalbimi deldi benim de...*

Aşk...

Yakmalı.

Geçmeli.

Ama geçmiyor, diye yazıp gönderdikten sonra Nart'la olan mesaj kutusuna tıkladım. En son mesajlarımı görmüş, sonra ise çevrimdışı olmuştu. Eskiden olsa buna sevinirdim, ancak şimdi kendime mutlu olmak için bir pay çıkaramıyordum.

Biz ayrıydık. Resmen ayrılmıştık.

Gözlerimi sıkıca yumup açarak tekrar mesaj attım.

Ne olursa olsun ben hâlâ senin Yeşil'inim. Ne olur benden vazgeçme. Ne olur? Yemin ederim, ölüyorum Nart. Affet beni. Zor. Çok zor. Nefes almak zor. Sensiz şehirde solumak çok daha zor.

Çevrimiçi oldu, okudu. Sonra yine çıktı. Başımı yatağın arkasına doğru atarken gözyaşlarım tükenmez bir suymuş gibi akmaya devam ediyordu.

Gurur mu? Aşkın önüne geçmeye hakkı yoktu.

Yeniden mesaj attım. Her gün yüzlerce mesaj atıyordum. Cevap almasam bile okuyordu. Bu yeterdi.

Beni kandırdılar. İntihar ettiğini sandım. Vicdanımı dinledim. Pişmanım. Çok pişmanım ben. Yanlış yaptım.

Mesajımı gördükten sonra çevrimiçi kalmasına şaşırdım. Belki de başka bir mesaj daha bekliyordur? Bu düşünceye sığınarak yazdım.

Okula gitmiyorum, biliyor musun? İki aydır evden dışarı adım atmadım. İstanbul bizi el ele görmeden onun tek bir sokağına bile adım atmayacağım.

Anında görüldü olmuştu mesajım. İçimden bunun bir umut olduğunu düşünerek çevrimiçi oluşunu izledim. Pro-

fil fotoğrafı yoktu. Önceleri numaramı sildiğini sanmıştım ama Yusuf fotoğraf koymadığını söyleyince rahatlamıştım.

Bunca mesajdan rağmen beni engellemiyordu. Bu bile büyük bir şeydi benim için.

Cevapsız kalan mesajımla beraber omuzlarım çöktüğünde yine Yusuf'a mesaj atmıştım.

Ne yapıyor?

Sezen Aksu dinliyor. Açıklayıcı oldum mu?

Yutkundum. *Anladım.*

Vazgeçtim'i başa sarıyor deminden beri.

Yanan gözlerimi silerek *Bir fotoğraf atar mısın?* diye sordum.

Onaylamayarak gözünün önünde oturduğunu belirttiğinde üstüne gitmedim. Sonra uyumaya gideceğini söyleyip beni başından savdı. Anlıyordum onu. Hayatını Nart'a ve bana adayacak hali yoktu herhalde.

Kalbim sıkışıyordu sanki. Kelimenin tam anlamıyla nefes almakta zorluk çekiyordum. Ayağa kalkarak battaniyeye sarındım ve pencereyi açarak önündeki koltuğa oturdum. Hayatım bitmişti. Onsuz hiçbir şeyde bir anlam bulamıyordum.

Meğerse ben onunla nefes alıyormuşum. Ondan önceki yıllarım, şimdiki günlerim boşunaymış...

Sayılacak kadar az görünen yıldızlara baktım. Teknedeki gecemiz aklıma gelmişti böylece. Bana gece olduğunu, benim ise parlayan yıldızı olduğumu söylemişti.

Ben Gecenin Parıltısı'ydım... Şimdi gece gitmişti benden. Gecesiz yıldızlar görünür müydü ki? Gece yoksa parıltı da yoktu. O yoksa ben de yoktum.

Bu yüzden yokluğu beni silikleştiriyordu. Birden değil, yavaş yavaş yok ediyordu beni. Ansızın değil, acı vere vere öldürüyordu beni...

Aşk acısı. Mecaz değildi işte.

Yaşamayan her insana kolay gelen bu duygu, şerbet

sandığım şeyin zehir çıkması gibiydi.

Sevilen zehir...

Ve zehri bana uzatan sevilen katil...

Nart Hakyemez.

Beni üzmeyeceğini söyleyip her gün yeniden öldüren güzel adam.

Benim her şeyim. Yaşama sebebim... Dudaklarımın, yanağımın, saçlarımın, bedenimin, kalbimin, ruhumun yegâne sahibi...

Başımı göğe doğru kaldırdım. Bir yıldız kendini göze sokmak istercesine parlıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar güzel parlama. Hiç sönmeyecekmişsin gibi yapma. Gece giderse anlamını yitirirsin. Tıpkı benim gibi." Burnumu çekip küçük masanın üzerinden aldığım peçeteyle sildim. "Onunlayken her şey mükemmeldi. Gitti. Mükemmelliği de yanında götürdü." Elimi çenemin altına getirdim. "Geceye aşık bir yıldız... Sadece onunlayken parlayabilen, mutlu olabilen... Gecesiz ne yapabilir ki? Hiç... Koca bir hiç."

Derin nefes alarak yatakta bıraktığım telefonu almak için ayağa kalktım. Beklediğim gibi, bir cevap yazmamıştı. Bu beni yıldıramazdı ama.

Uyumadığını biliyordum. Gündüzleri uyuyakalıp geceleri itinayla gözlerini açık tuttuğunu biliyordum. Her gece böyle oluyordu. Mesaj atıyordum. Görüp geçiyordu ama uyumuyordu.

Gece gitti. Yıldızını yapayalnız bırakıp gitti. Arkasına bakmadı. Yıldızın parıltısı olmadan anlamı olmadığını umursamadı.

Hiçbir zaman çözülmesini istemediğim kalp düğümümdü o benim.

Anlamadı.

Gitti.

XXVII

"Beklenti"

Birlikte çekildiğimiz fotoğraflara bakarken gözlerim hunharca dolmaya devam ediyordu. Bugün ağlayamazdım. Çok ağlamıştım. Fakat bugün olmazdı...

Gözlerimi kapatıp açarken Antalya'daki son fotoğrafımıza baktım. Kahvaltı masasında başım omzunda o kadar güzel görünüyorduk ki... Kameraya değil, bana bakıyordu ve gözlerinde müthiş bir parıltı vardı. Bu gözleri canlı görmeyeli aylar olmuştu. Ve bu kelimenin tam anlamıyla acı veriyordu.

Biz bunu hak etmiyorduk. Sırf aptalca bir hata yüzünden bu halde olmamız haksızlıktı.

Telefonum titrediğinde heyecanla hemen elime almıştım. Yusuf arıyordu. Hızla telefonu açtığımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Her gün ne yaptığını, ne yediğini, ne içtiğini hepsini öğreniyordum. Gerçi pek yemek yemiyordu. Benim gibi zayıflamıştı o da...

Yusuf, "Prenses?" dediğinde yutkundum.

"Prensi olmayan bir Prenses?"

Boğuk sesle, "Öyle deme," dedikten sonra sesli şekilde soludu. "Okuldayız şu an. Nart çay içiyor."

"Yanında kim var?"

"Emir, Umay, Gonca, Sema falan..."

Kaşlarımı çattım. "Sema kim?"

Yusuf sustuğunda, "Sema kim dedim!" diye tekrar ettim sorumu. Bu sefer sesim öfkeli çıkmıştı. Ben ayrıldığı-

mız için depresyonun son evresini yaşayıp iki aydır evden çıkmazken o okuluna gidip rutin hayatına nasıl devam edebilirdi? Devam ediyorsa nasıl hiçbir şey olmamış, ben yokmuşum gibi arkadaşlarıyla oturup sohbet edebilirdi?

"Umay'ın bir arkadaşı işte. Geçen hafta tanıştık biz de."

Gözlerim irileşti. "Geçen hafta? Ve şimdi Nart onunla oturuyor?"

Beni deli etmek istercesine, "Aslına bakarsan o Nart'la oturuyor. Pek dibinden ayrıldığı söylenemez," dediğinde kaşlarım alnıma kadar kalkmış olmalıydı.

İstemsizce, "Ne diyorsun sen be?!" diye bağırmıştım. "Ben o üniversiteyi o kızın başına yıkarım! Ankara'nın derin sularına atarım onu."

Yusuf içten bir kahkaha atıp, "Gül," dedi kendini dizginleyerek. "Ankara'da deniz yok."

Kaşlarımı çatarak, "Ha," dedim. "Doğru..."

Yusuf'u canından bezdirdikten sonra telefonu kapatmış ve kendimi yatağa atmıştım. Firar etmeye çalışan gözyaşlarımı geriye göndermeye çalışarak derin derin nefesler aldım. Ben onun özleminden geberirken onun yanında başkaları vardı. Benim adamımın yanında yabancı bir dişi vardı. Bu o kızı öldürmem için yeterli bir sebep değil miydi?

Kıskançlık damarlarımda kendi hakimiyetini kurarken gözlerimin ağlamaktan kan çanağına döndüğüne emindim. Birkaç derin nefesle birlikte üzerime yorganı örterken onun altında kaybolmayı dilemiş ama başarılı olamamıştım.

Yastığa sarılarak öylece dururken annem olduğuna emin olduğum kişi kapımı bir kere tıklatıp içeri girdi. Beni yine perişan halde görüp iç geçirdi. Yatağa doğru gelip oturduğunda gözlerimi kapattım. Elini saçlarıma getirip okşadı yavaşça. Parmaklarının saçıma olan teması bir an mayışmama neden olmuştu.

Annem, "Ağlayınca gözlerin güzel oluyor demiştim," dedi. "Bunu gözlerini ağlamaktan mahvet diye söylememiştim, Gül. Ne zaman baksam kıpkırmızı gözlerin. Yeter artık. O belki de gününü gün ediyor. Ama sen tüm hayatını silip atıyorsun. Devamsızlıktan sınıfta kalacaksın."

Yutkundum. Ağlamamak için dişlerimi sıkarken çatlayan sesle, "Gününü gün etmiyor, anne," demiştim. "O daha kötü durumda. Biliyorum ben."

Sinirle, "Sen öyle san, saf kızım benim," deyip ayağa kalkmıştı. Ben gideceğini sandım ama öyle olmadı. "Çocukları çağırdım. Banyoya geçip elini, yüzünü yıka."

Hiçbir şey söylemedim. Neredeyse her gün onları çağırıyordu. Böylece bana iyi geleceklerini sanıyordu. Fakat artık Erkan bile beni güldüremiyordu.

Yine de dediğini yaparak paytak adımlar eşliğinde odadan çıkmış ve banyoya geçmiştim. Ellerimi, yüzümü yıkadıktan sonra aynadaki yansımama baktım. Gün içinde neredeyse birden fazla öğün yemiyordum. Bu yüzden yüzüm çökmüş, kemiklerim iyice belirginleşmişti. Aynada kendime baktığımda yeşil gözlerimin kenarlarında biriken yaşları ve aynı zamanda yarım kalmış bir aşkın kırıntılarını görüyordum. Gözlerimin altında siyah çukurlar meydana gelip beni iyice çirkinleştirmişti.

O kadar büyük bir parçam eksilmişti ki toparlanmam mümkün olmuyordu.

Başımı aşağı eğerek kızaran ve şişen gözlerime bakma azabından kendimi kurtarıp odama geçtim tekrar. Krem renklerinin hâkim olduğu oda oldukça düzenliydi. Pek yataktan çıkamadığım için bu durum olağandı sanırım. Dolabımı sadece eşofman ya da pijama almak için açıyordum.

Tekrar yatağa uzanıp elime telefon aldığımda Nart'a attığım, *Günaydın,* mesajının görüldü olduğunu görüp iç çektim. Beni kesinlikle kâle almıyordu. Peki, bu benden

bir şey eksiltiyor muydu? Hayır. Hatta bu soğukluğu içimde yanan ateşi körüklüyordu âdeta...

Nefesimi sesli şekilde dışarı verdikten sonra onu aradım. Telefon çaldı, çaldı. Fakat her zamanki gibi açmadı. Beni sesinden mahrum bıraktığı her gün eriyordum. Ne zamana kadar böyle devam edecekti, meçhuldü. Bildiğim tek şey bitmeyeceğiydi. Gerekirse gururumu sonuna kadar kırıp onu bırakmayacaktım.

Gururu umursamadan bir mesaj yazdım.

Omzun evimdi, adam...

Bir ev ancak bu kadar eşsiz değere sahip olabilirdi.

Omzunda yaşlanmak varken yokluğunla baş etmek için çabaladıkça bataklığa daha da saplanmak niye, sevdiğim?

Telefonu kapattım. Bu zamana kadar ona ne "seni seviyorum" demiş ne de yazmıştım. Bunun için özel bir günü bekliyordum. Doğum gününü. Ve bu gece ona mesajı yazacaktım. Bundan daha özel bir gün olamazdı. Adamım dünyaya 4 Kasım'da gözlerini açmıştı. O gün kelimenin tam anlamıyla benim bayramım olmalıydı. Eğer ayrı olmasaydık tabii.

İçimde çığ gibi büyüyen hasretinin yarattığı acı zehir misali yayılıyordu.

Ve bu zehir beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Zehir gücünü hasretten, onsuzluktan, hatta aşkın kendisinden alıyordu.. Ah, aşk... Başıma gelen en tuhaf şey.

Kapı zilinin sesini duyduğumda ayağa kalkıp odadan çıkmıştım. Başımı sağ tarafa çevirip gelenlere bakarken sırtımı duvara yaslamıştım. Erkan, Şeyma ve Defne gelmişti sadece.

Ne Metin ne de Serkan'la konuşuyordum. Aslı da onların tarafında olduğu için birkaç sefer hariç hiç konuşmamıştık. Fakat bu üçlü beni hiç yalnız bırakmamıştı. Her ne kadar yalnız kalmak için direnSem de bir taraftan da

bundan korktuğumu inkar edemezdim. Varlıkları her ne kadar söylemesem de bana iyi geliyordu.

Onlarla birlikte salona geçtiğimizde kendimi hemen koltuğa atıp ayaklarımı altımda toplamıştım. Şeyma anneme yardım etmek için mutfağa ilerlerken hiç halim olmadığından başımı koltuğa yaslayıp Erkan'la Defne'ye baktım.

Sanki hiç işleri yokmuş gibi benimle uğraşıyorlardı. Onlarla kafamı dağıtıyor olabilirdim, ancak geceleri kendimle, onun yokluğuyla baş başa kalıyordum. Ve bu durumu kimse değiştiremiyordu.

Erkan, "Neden bizi kovmak ister gibi bakıyorsun?" dediğinde iç çektim.

Baygın sesle, "Sadece çabalamanızı istemiyorum. Ben iyi olmayacağım. Anlayın bunu," dedim tane tane.

Erkan gözlerini kıstı. "Ben çok mu iyiyim?"

Başımı iki yana salladım. Onaylamayan bir mırıltı eşliğinde, "Aynı şey değil. O beni terk etti. Ve şu an 550 kilometre uzakta nefes alıyor," dedim.

Aynı benim gibi başını iki yana salladı. "Alakası yok. Şeyma dibimde nefes alıyor. Ve inan bana bu daha acı verici."

Gözlerim dolmaya başlarken dudaklarımı ısırdım. "Onu görmeyi o kadar çok istiyorum ki. Ama cesaret edemem. Beni görmek isteseydi geldiğinde karşıma çıkardı. İstemiyor."

Defne, "Bundan emin olamazsın," diyerek saçlarını savurdu. "İnsan bazen karşısındakine güçlü görünmek için yalan söyleyebilir."

"Sanırım tecrübelisin?" Erkan'ın ani sorusuyla Defne'nin mavi gözleri bir an donmuştu. Başını eğerek tekrar kaldırdı ve onaylamayan bir mırıltı çıkardı dudakları arasından.

Erkan üstelemeden bana döndü tekrar. "Ben uzak ol-

manın daha az acı verici olduğunu düşünüyorum, gülüm."

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü içeri giren Şeyma ve ardındaki annem konuşmamı engellemişti. Nitekim artık bu konuyu konuşmak istemiyordum. Ben ne yapacağımı gayet iyi biliyordum. Sadece bu geceyi bekliyordum. Ondan bir tepki almadan durmayacaktım. Bunun için her türlü yola başvuracaktım. Şeyma elindeki börek tabağını masaya koyarken annem de meyve sularını yerleştirmişti. Erkan ve Defne aç olduğunu belli eden sesler çıkararak masaya yerleştiğinde ayağa kalkmaya üşendiğim için kıpırdamadım.

Annem, "Kızım, gel bir şeyler ye," dedikten sonra derin nefes aldı. "Kemiklerini sayar, sonra hepsini teker teker kırarım."

Omuz silktim. Çektiğim acının yanında bunun bir etkisi olacağını sanmıyordum. Annem de anlamıyordu ama ben kelimenin tam anlamıyla eridiğimi hissediyordum. Her gün biraz daha umutsuz bir ruh haliyle uyanıp güya nefes alıyordum.

Nefes alıyordum belki. Ama yaşamıyordum. Aldığım nefes bana haram oluyordu.

Şeyma bana bir tabak hazırlayarak gelip koltuğun koluna bıraktığında kaşlarımı çatarak onu reddettim.

Erkan, "Benim için," diyerek yemem için baskı yaptı. "Kırma bizi, fıstık."

Tamam, sizi kırmam. Kırılmak bana mahsus ne de olsa.

Garipti. Kendisi paramparça olan birinin hâlâ başkalarının bir parça bile kırılmaması için çalışması tuhaf geliyordu.

Değmeyen biri için hayatımı mahvetmiştim. Metin ve ailesi bana oyun kurmuştu. Sırf Metin'e gitmem için intihar ettiğini iddia etmişlerdi. Bunu öğrendiğimde bile ondan hesap sormak için evden çıkmamıştım. Anneme ve

babama da bir şey söylememiştim. Bu hale gelmeme neden olan, Erkan'ın tabiri ile, o şeref yoksunu umurumda değildi.

Tüm suç benim daima büyüyen ağacım olan vicdanımdaydı. Çoğu zaman onu köklerinden kesmek için çalışsam da olmamıştı işte.

Karakter değişmezdi. En fazla olgunlaşırdı ama kimse tamamen değişmezdi...

Sigara böreklerinden sadece bir tanesini ağzıma attıktan sonra sanki dünyaları yemişim gibi bir yüz ifadesi takınarak arkama yaslandım. Ve çocuklar gidene kadar öylece kaldım. Sohbetlerine çok az katılmıştım. Ve sanırım alınmışlardı. Bir saat kadar oturup gittiklerinde odama geçip kendimi yatağa atmıştım tekrar. Telefonu elime alarak Yusuf'a *Doğum gününü kutlayacak mı?* diye yazıp göndermiştim. O sırada *Instagram*'a girip Nart'ın takipçileri arasında Sema adındaki kızı aramakla meşgul oldum. Benim gibi Nart da sadece tanıştığı kişileri ekliyordu. Ve bu yüzden sadece 114 takipçisi vardı.

Sema Güngör. Profiline tıkladığımda açık olmasının verdiği sevinçle hızla profilinde gezindim. Esmerdi. Ancak saçlarının uçları kestane tonundaydı. Ve gerçek şuydu ki... Gerçekten güzel bir kızdı.

Kaşlarım iyice çatılırken gözlerimi kıstım. Nart'la ne zamandır fotoğraf paylaşmıyordum. Ancak bu eski fotoğraflardan paylaşamayacağım anlamına da gelmiyordu. Dudağımı yukarı doğru kıvırarak arabada güllerle birlikte çektiğim, ellerimizin müthiş fotoğrafını attım. İnadına Nart'ı da etiketlerken tek dileğim etiketi kaldırmamasıydı. Açıklama kısmına kalp bırakmıştım sadece. Bu gayet açıklayıcı olmuştu sanırım.

Yusuf , *Kutlamak istemedi,* dediğinde buna üzülmem mi, yoksa sevinmem mi gerektiğini bilememiştim.

Bu doğum gününü kutlamasa bile onun yanında olmalıydım. Yutkundum ve geceye kadar Sezen Aksu dinledim. Saat 23:59'da mesajım hazırdı. Her ne kadar arayıp tebrik etmek istesem de açmayacağından emindim.

Saat 00:00... Dünyaya kıskanç bir adam göz açtı...

Seni seviyorum, adam. İyi ki doğmuşsun.

Ellerim saçlarıma gittiğinde kendimi derin nefes almaya zorladım. Boğazımda oluşan yumrular birbirini kovalarken birkaç kez öksürüp kendime gelmek için çabaladım. Ellerimi bacaklarıma sararak beklemeye koyuldum. Kalbim göğüs kafesimin içinde titrerken bacaklarım da bu ritme ayak uyduruyordu. Acı tam olarak oradaydı. Yıkık olan göğüs kafesimin içerisinde, harabe şehirdeydi acı.

Gözlerimi yumup açarak telefona odaklandım. Anında çevrimiçi oldu ve mesajı okudu. Bir dakika kadar çevrimiçi kaldıktan sonra çıktı. Tek bir cevap yazmadığından omuzlarım iyice çökerken Yusuf'tan gelen mesaj sesiyle irkilmiştim.

Video atacağım.

Heyecandan kalbim yerinden çıkmak istercesine atmaya başladığında yatağın içinde tepiniyordum. Ayaklarımı sert şekilde yatağa vurarak dişlerimi sıkmaya devam ettiğimde kalbim göğüs kafesime sığmıyordu sanki. Yastığı yumrukladım. İçimdeki bu şeyi bir şekilde dışarı atmam gerekiyordu.

Video atacaktı. Yüzünü görecek, sesini duyacaktım. Gözlerim iyice dolduğunda kendime engel olamayarak ağlamıştım. Bugün ilk defa gözyaşım yüzümü ıslatmıştı. Sonunda rahatlayabilmiştim.

Yusuf on dakika bir süre kadar beni beklettikten sonra video atmıştı sonunda. Elimi göğsüme götürerek videonun açılmasını bekledim ve sonrasında korkarak üstüne tıkladım. Yusuf telefonu kucağına koymuş şekilde karşı

kanepede oturan Nart'ı çekiyor olmalıydı. Nart'ın yanında elinde gitar tutan Emir vardı.

Emir elini Nart'ın omzuna atarak, "Hadi abi, söyle işte bir şarkı," demişti.

Nart'a baktım. Kucağında kahverengi bir yastık vardı ve kollarını yastığa sarmış şekilde arkasına yaslanmıştı. Kaşları olabildiği kadar çatık düz bir ifadeyle Emir'i süzüyordu. Sonra başını iki yana sallayıp masanın üzerindeki sigara paketine uzattı elini. O an öleceğimi sanmıştım. Bu zamana kadar bir kere bile sigara içmeyen adam açlıkla bir dal sigara alıp çakmakla onu ateşlemiş ve ciğerlerini kasten ölüme sürüklemişti. Kalbime balyozla vuruluyormuş gibi hissetmeme neden olan bu görüntü tüm bedenimi uyuşturdu.

Sigara dumanının beyazına karışan puslu ifadesi yüzünü gölgelediği için bir müddet yüzünden mahrum kaldım. Sigarası bittiğinde ise Yusuf'un sesini duydum.

"Bir şarkı söyle, Nart. İçinden geçenlerin şarkısı olsun. Tabii cesaretin varsa."

Şarkı söylemesi için damarına bastığının farkına vardığımda yüzümde belirsiz bir gülümseme peyda olmuştu. Eğer biraz Nart'ı tanıyorsam asla bu lafın altında kalmazdı.

Ki öyle oldu. Kalbim gümbür gümbür atarken gözyaşlarım şelale misali hızla akarken ellerim titrerken eline gitarı aldı.

Bakınca içim gittiğinden, göremeyince özlediğimden,
Her gün yolunu beklediğimden haberin yok, haberin yok...

Ağzım beş karış açık kalırken Yusuf Nart'ı alkışlamış, o ise tarifi imkansız sert bakışlarından birini ona gönderip tekrar devam etmişti.

*O gözlerinin **yeşilinden** geçemiyorum sevgimden,*
Ölüyorum sensizlikten haberin yok, haberin yok..."

Şiddetli şekilde ağlamaya başladığımda beynimin içinde

şimşekler çakıyordu. Ben bunca aydır beni istemediğini sanırken o beni bekliyordu. Hissettiği şeyleri bir şarkı yoluyla söylemişti.

Nart beni bekliyordu.

Ve ben hâlâ burada öylece oturuyordum.

*O gözlerinin **yeşilinden** geçemiyorum sevgimden,*
Ölüyorum sensizlikten haberin yok, haberin yok...

Yeşilinden kısmını telaffuz edişiyle eş zamanlı olarak hıçkırdım. Ben Yeşil'in sahibini, o ise Yeşil'ini özlemişti. Beni görmek istiyordu. Fakat gururuna yedirip bunu söylemezdi. Ancak böyle bir şekilde söylerdi işte... Ki bunu benim izlediğimden habersiz olduğu da aşikardı.

Yüzüne hüzünlü bir ifade hakimdi. Bu ifadesi bile ölmem için yeterliydi sanki. Elimi ağzıma götürerek onu izledim. Dudaklarını birbirine bastırmış şekilde sadece gitar çalarken söyleyeceği kısmın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Ölümün ikinci adı aşk olmalı.

Yaşamanın ikinci adı da aşk olmalı.

Vazgeç gönül ağlasan da gözünün yaşını silen yok,
Bu yüreğin ortasında kanayan yarayı saran yok...
Vazgeç gönül ağlasan da gözünün yaşını silen yok,
Bu yüreğin ortasında kanayan yarayı saran yok...
*Sevme gönül, kıymet bilen yok!**

Şarkı bitti. Nart gitarı neredeyse fırlatarak gitti. Ben mi? Nefesim kesildi. Kelimenin tam anlamıyla telefonu nasıl yatağa bırakıp odadan koşar adım çıktığımı hatırlamıyorum. Annem çoktan uyumuştu. Salona neredeyse dalarak girip televizyon izleyen babamın önüne geldim. Ayaklarının dibine oturarak ağlayarak ona baktığımda telaşla doğruldu.

"Prenses, ne oldu?"

---

* Ece Mumay, "Vazgeç Gönül".

Burnumu çektim. "Sana yalvarırım. Beni ona götür. Kurban olurum, baba. Beni ona götür."

Babam gözleri iri şekilde bana bakarken ellerimi bacaklarına doladım ve karşı koymasına fırsat vermeden başımı dizine koyup hıçkırdım.

Çatlayan sesle, "Ne olur yanına gitmeme izin ver. Onsuz olmuyor işte. Gideyim ne olur?" diyerek kesik kesik nefesler verdiğimde babam çelişkide kalmış gibi iç çekmiş ve elini saçlarıma götürmüştü.

"Ben izin versem bile annen izin vermez, Gül."

Bacaklarına daha sıkı sarıldım. "Sana karşı gelemez. Yalvarırım izin ver gideyim. Bilet al bana..."

Derin bir iç çekti. "Tamam. Yarın erkenden gitmiş olursun, birtanem. Ama önce bana bir söz ver."

Bulanıklaşan gözlerle ona baktım. "Ne sözü?"

Gözlerini kıstı. "Mutlu döneceksin."

Başımı salladım. Ve tekrar ayaklarına sarıldım.

XXVIII

"Eksik"

Gecenin karanlık kuytularına kalbini teslim etmiş adamın dört bir yanını çaresizlik sarmıştı. Ruhu bedeninin içinde hapis hayatı yaşarken nefesi boğazında takılı kalıyordu.

Öfkesi kalbinin yangınında cayır cayır yanarken hâlâ geçmeyen sevdasına kızgındı. Eksiklik hissi kalbinin kuytularında kendi saltanatını sürdürürken sessiz isyanlarını bastıran sigara dumanı etrafı sarmıştı. Çatlak dudakları, kırmızı gözleri, ifadesiz yüzü eşliğinde sigarasını açlıkla ciğerlerine çekerken istemsizce öksürdü.

Acısı boyunu aşıyordu. Her gece yeniden sol yanı sızlıyor, sanki her gece yeniden hançerleniyordu.

Adam başını göğe kaldırdı. Günlerdir aynı yerde duran yıldız yine ona bakıyordu. Derin bir iç çekerek, "Seni özlüyorum," dedi yıldıza doğru. Ancak artık onu *Gecenin Parıltısı* bile bu karanlıktan çıkaramazdı...

Gururu, benliği... Hepsi İstanbul şehrinde ayaklar altına alınmıştı. Artık Ankara bile dar geliyordu ona. Sokaklarında ruhunun parçalarını sakladığı bu şehre bile sığmıyordu.

Yazdığı mesaja baktı yine.

Seni seviyorum, adam. İyi ki doğmuşsun.

Ondan ilk defa bu cümleyi görmüş olmanın verdiği heyecanı bastıran öfkesine lanetler okuyarak dolan gözleriyle mücadele etti. Dudaklarını yalayarak derin bir iç çektik-

ten sonra yazdığı şeyleri defalarca okudu. Sanki satırları ezberlerse özlemi bitecekti. Fakat her gece olduğu gibi yine öyle olmadı...

Gece, adamın boğazını sıktı. Ruhunu sıkıştırdı. Kalbine bıçaklar sapladı.

Adam ölmedi.

Her gece olduğu gibi yine ölümle burun buruna geldi. Can çekişti.

Annesi ve babası bu gece nöbetteydi yine. O yüzden onlar da ağabeyi ve yengesi de arayarak doğum gününü kutlamışlardı. Adamın takıldığı ise sadece bir tek kişinin mesajıydı. Sevdiği kız onu defalarca aramıştı. Adam sesini duyduğu an tüm kalkanlarını indireceğini bildiği için açamamıştı telefonu. Onun cesaretinin de bir sınırı vardı elbette. Kızın titreyen sesini duyacağı an onu affetmekten korkuyordu. Onu affedemezdi. Kendine bunu yaparsa haksızlık olurdu çünkü.

Burcunun özelliğini taşıyordu adam. Affetmek Akreplere göre bir şey değildi. Akrepler sadece intikam alırdı.

Derin iç çekerek sigara dumanını üfledi. Ciğerleri de yüreği gibi yanıyordu şimdi. Ruhu kül olmuştu âdeta.

Sigara dumanına karışan düşüncelerini izleyerek gözlerini tekrar parlayan geceye çevirdi. Yıldızına baktı. Her gece aynı yerde parlıyordu bu yıldız. Gözlerini kapatıp açarak yıldıza doğru, "Ben de seni seviyorum," dedi boğuk sesle. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum, *Yeşil.*"

Bir oyunun kurbanı olduğunu elbette biliyordu. Yusuf ve Erkan bunu ona defalarca anlatmıştı, ancak önemli olan Yeşil'inin o herifin yanına gitmesiydi. Onu umursamadan hastaneye gitmesi, telefonlarını açmaması... Bunların bir bahanesi olamazdı.

Adamın kıskanç bir manyak olduğunu en başından beri biliyordu. Ona bir göz takılsa delirebileceğinin farkınaydı.

Bunları bilmesine rağmen böyle bir hataya düşmesi tamamen onun suçuydu.

Adam elini göğsüne götürdü. Kalbi sıkışmıştı bir anlık. Bu ağrı öyle kuvvetliydi ki, ölümcül olabileceğini sanmıştı. Acıyordu. Gerçekten acıyordu.

Gözlerini kapatıp açarak telefonunda rastgele bir şarkı açtı. Pera... Onu öldürmek için yazılan şarkılardan biri denk gelmişti yine. Adam telefonunu eline alarak onun sayfasına baktı. Gördüğü fotoğraf kalbinin teklemesine neden oldu. Ellerinin çekildiği fotoğrafı paylaşmıştı.

Adam her ne kadar bitti dese de ne Yeşil için ne de adam için bitmişti...

Aşk biter miydi?

Asla.

Fotoğraflara bakarken dumanı üflemişti. Fotoğrafın üzeri duman oldu. Ve sonra duman yavaş yavaş çözüldüğünde yine belirgin şekilde görüldü aşkın en masum hali...

Tekrar kalbi duracak gibi olduğunda elini kalbine getirdi. "Yeter artık. Kendine gel..."

Gözlerini kapatıp açtı ve şarkıya odaklanmaya çalıştı.

Yorgun denizler usanmış fırtınadan,
Bense bir gemi ve kaybolmuşum.
Kıyıları görünmez fenerinde ışık,
Ay bile gizlenmiş, yıldızlar karanlık...
Ne bir ses var, ne bir nefes aldırıyor.
Ayrılık yakın, vuslat görünmüyor.
Öncesi yok, sonrası yok, sanki hepsi hayaldi.
*Bana sevgisi yok, yokluğu çok ağır gelirdi.**

Adamın gözünden bir damla yaş firar etmişti. O an kendinden nefret etti. Çocuk gibi ağlamak istemiyordu.

* Pera, "Veda Busesi".

İki aydır ayrıldığı birinin yasını tutmak da istemiyordu...

Acı çekmek istemiyordu.

Her gün mutlu olacağını kendine hatırlatıp gün içinde sürekli somurttuğunu fark ediyordu... Gün içinde yine her şey normal gibi görünebilirdi. Çünkü yalancı gün ışığının altında saklıyordu hakikatleri.

Ya geceleri? Ayın ve yıldızların ışığı yeter miydi kırık kalplerin acısını örtmeye? Geceleri dürüsttü işte. Şarkılar gibi duyguları yansıtmaktan çekinmiyordu. Ölümcül bir zehirdi âdeta.

Tıpkı sigara gibi...

Yeni bir yaşın düşmesine izin vermeden elinin tersiyle sildi kahverengi derinliklerini. Bitmiş olan sigarasını kaldırdı.

"Yokluğunda sigara dumanı bile sarmıyor beni, *Yeşil...*"

Boğazı düğüm düğüm olduğunda kendini ağlamamak için zor tutuyordu. Başını cama yaslayarak gökyüzüne odaklandı. Gece artık parıltısız kalmıştı. Gece karanlığa mahkûm olmuştu...

Dudaklarını yaladı. "Bu nasıl bir şey böyle, Allah'ım? Ben onsuz nasıl devam edeceğim?"

Adam dayanamadı. Küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı doğum gününde. Annesinin karnından çıktığı gibi avaz avaz değildi belki ağlayışı... Fakat acı doluydu gözyaşları... Gözyaşları geçmişinin güzel hatıralarını barındıran dikişleri hunharca makaslarken gözlerini acıyla yumup açtı.

Adam Ankara'ya deniz yaratmak istercesine ağladı.

Ankara umursamadı bile onu.

XXIX

"Çaba"

Kasvetli hava içimdeki dumanın kuvvetini çoğaltmak istercesine çabalarken kalbim sıkışmıştı âdeta. Gözlerimi kapatıp açarak bu garip havaya alışmaya çalıştım bir müddet. Göğsümü daraltan bu havanın sebebi Ankara'nın kendine has havasıydı. Gözlerim etrafta gezindi. Daha önce hiç görmediğim, sokaklarına, havasına aşina olmadığım bir şehirdeydim. Beni buraya aşk getirmişti. Acı getirmişti... Bitmeyen umudum sürüklemişti.

Burası benim adamımın şehriydi. Fakat bana hiç olmadığı kadar yabancıydı işte.

İki ay sonra belki de ilk defa dışarı çıktığım için kendimi garip hissediyordum. Hapisten çıkmış, yıllardır tıkıldığı kafesten çıkıp özgürlüğüne kavuşmuş bir kuştum sanki. Garip geliyordu. İnsan içine daha önce hiç çıkmamış gibiydim. Sanki herkes bana bakıyor, hikayemi ve buraya neden geldiğimi biliyordu.

Paranoya. Kesinlikle.

Çantamı omzuma asarak valizimi götüren Yusuf'la birlikte kafeye girdiğimizde hâlâ boş gözlerle etrafa bakınıyordum. Yusuf beni cam kenarına yönlendirdiğinde sokaktan geçen insanları izleyebilecek konumdaydım.

Kırmızı renkli duvarların hâkim olduğu mekân yazlığımız gibi ahşap kokuyordu. Dışarısının aksine oldukça sıcaktı. Büyük bir şöminesi vardı ve ona sadece bir masa uzaklıkta oturuyorduk. Burnuma kahve ve tarçın kokusu

doluyordu. Gözlerimi cama çevirdiğimde kasvetli havanın pusunun camda soluklandığını gördüm. Soğuk hava Ankara'ya tüm boğukluğuyla hâkimdi.

Etrafı incelediğim sırada yanımıza yaklaşan garsonu çoktan fark etmiştim.

Masanın önünde durarak, "Hoş geldiniz," dedi. Yüz ifadesini göremesem de sesinin neşeli çıktığını anlayabilmiştim.

Yusuf, "Hoş bulduk," diyerek gözlerini kıstı. "Ben orta şekerli bir kahve alayım." Bana döndü. "Sen?"

Yutkundum. "Çay."

Garson yanımızdan ayrıldığında Yusuf derin nefes alarak eliyle yüzünü sıvazladı. Mavi ve grinin karışımı olan gözleri üzerime kilitlenmişti ve açıkçası rahatsız olmuştum. Nitekim derhâl bunu belli edercesine yerimde kıpırdanmıştım. Yusuf bile olsa Nart'tan başka birinin bana bakmasına tahammül edemiyordum. Sanki gözlerime sadece o bakabilirmiş, gözlerim sırf o baksın diye yaratılmış gibi hissediyordum.

Saçma. Ancak özel...

Yusuf siparişler gelene kadar sohbet açmak adına, "Defne nasıl?" diye sordu.

İfadesiz yüzümde hiçbir değişiklik yapmadan dirseğimi masaya yasladım ve ellerimi çenemin altına getirerek, "İyi... Yani sanırım," diye yanıtladım sorusunu.

"Sen evden çıkmasan bile yanına geliyordur?"

Başımı salladım. "Geliyor."

Kaşlarını çattı. "Ona hiç nasıl olduğunu sormadın mı?"

O an içim bir garip olmuştu. İki aydır kimseye nasıl olduğunu sorduğumu sanmıyordum. Ben kötüydüm. Başkasının nasıl olduğu ise umurumda olmamıştı bu yüzden.

Bencilce.

Dudaklarımı yaladım. "Sormadım." Gözlerim aniden

bulanıklaştığında bayılacak gibi hissetmiştim. Fakat hemen toparlandım. "İki ay zor geçti, Yusuf. O video olmasa hâlâ gelmeye cesaret edemezdim. O, içinden geçenleri şarkı aracığıyla söyledi. Ve benim izlediğimden haberi dahi yoktu. Şimdi buradayım. Beni kovacak. Belki kendi çekip gidecek. Bildiğim tek şey ne biliyor musun? O beni affedemez."

Yusuf başını iki yana salladı. Ve o anda siparişler de gelmişti. Susmaya mecbur oldu bir dakika kadar. Garson, "Afiyet olsun," dediğinde, Yusuf teşekkür etmiş ve kahvesini tutarak onaylamaz mırıltı çıkarmıştı.

"Sen eğer güçlü olursan, sonuna kadar direnirsen inadı kırılır, Prenses. Ben buna inanıyorum. Nart her ne kadar güçlü görünse de öyle değil işte. Nart değer verdiklerinin, sevdiği insanların varlığıyla güçlü oluyor. Annesi ve babası eve geldiğinde nasıl sevindiğini ben biliyorum. Onlarla vakit geçirmek için kaç saatlik ameliyatları hasta yakınlarıyla beklediğini, annesi çıktığında herkesten önce koşup yanına gittiğini... Bunlar özel şeyler, Gül; tıpkı senin gibi. Sen onun belki de kendine ait kılmak istediği en özel parçasısın. O senden vazgeçmedi. Öyle gibi görünse de o senden asla vazgeçemez."

Kahvesinden yudum aldığı sırada soğumakta olan çayımı umursamadan pürdikkat onu dinliyordum sadece.

"Sadece diren. Ben yanındayım. Yan dairede kalıyorum, biliyorsun. İstediğinde sizi yalnız bırakırım. İstediğinde yanınızda olurum."

Başımı salladım ve soğumaya yüz tutan çayımı şeker katma gereği duymadan içmeye başladım.

Kalbim onu göreceği ânı beklerken elim, açık olan çantamdaki kutuya ilişmişti. Fermuarı sonuna kadar açıp siyah kutuyu masaya bıraktım. Sade siyah kutunun üzerinde koyu kahverengi bir kurdele vardı.

İçerisinde ise Antalya'da en son çekildiğimiz resmin çerçevesi duruyordu.

İç çektim. "Bunu kafamda kırar mı?"

Kaşlarını çattı. "Bakabilir miyim?"

Başımı sallayarak kutuyu ona doğru ittim. Kutuyu açarak birkaç saniye baktı, sonra ise kapatarak bana iade etti.

"Önce beni, sonra seni öldürecek."

"Korkuyorum."

Dudaklarını yalayarak kahvesinden bir yudum aldı ve arkasına yaslandı. "Ne yap, biliyor musun? Tepki vermesine bile müsaade etmeden boynuna sarıl."

Başımı salladım. "Kalkalım mı artık? Sabırsızlanıyorum."

Gülümseyerek onayladı ve hesabı ödemek için garsonu çağırdı. Kısa süre sonra hesabı ödemiş ve mekânı terk edip arabasına doğru ilerlemiştik. *Mercedes* olan arabasının üstü açıktı aslında ama şimdi kapatmıştı. Sarhoş olup arabaya bindiğimi anımsamıştım aniden. Sonrasında beni Nart'a götürmesini istediğimi, ona gittiğimi, aşkımı itiraf edercesine birkaç şey söylediğimi ise kesinlikle hatırlamıyordum. Bunları bana Nart söylemişti. Ben tek bir ayrıntı bile hatırlamıyordum neredeyse.

Arabadan gelen amber kokusuyla gözlerimi kıstım ve çantamı arkaya bırakarak pencereyi açtım. Yusuf arabayı çalıştırıp hiç bilmediğim bir yola saptığında hava hâlâ kapalıydı. Bulutlar gri rengini itinayla koruyordu.

Yüzüme çarpan rüzgârıyla düşüncelerden arınmaya çalışsam da başarılı olamıyordum bir türlü. Nefesimi sesli şekilde dışarı verip, "Biraz konuşsana," dedim sakinleşmek adına.

Yusuf, "Her şeyi biliyorsun zaten, Gül. Her gün sana rapor vermedim mi?" diye sormuştu.

Elimi göğsüme götürerek Ankara havasını ciğerlerime çektim. "Bilmediğim bir şeyi anlat. Buna ihtiyacım var."

Göz ucuyla ona baktığımda kaşları çatıktı. Tek eliyle direksiyonu tutarken diğerini çenesine götürdü. Çenesini yeni çıkmış sakallarının üzerinden kaşıyıp, "Asemin Teyze geldiğinde Nart'ın odasına girmişti. Senin adını kullanmıştı sanırım. Nart'ın 'onun adını söyleme' deyişini duydum. Birkaç dakika odada kalıp çıktı annesi. Ağlıyordu," dedi yavaşça.

Yutkunamadım bile. Kemerimi sıkıca kavrayıp dudaklarımı ısırdım ve ağlamamak için direndim. Onu mahvetmiştim. Haksız olduğumu biliyordum ve bu yüzden gurur yapmayacaktım. Beni affetmesi için her şeyi yapacaktım. Hiçbir şey umurumda değildi. Beni ne gurur ne de benliğim ayakta tutabilmişti. Sadece onun aşkıydı iki aydır yaşamamın yegâne nedeni.

On dakika kadar sonra Yusuf bir binanın önünde durdurmuştu arabayı. Bina ne eski ne de yeniydi, ancak çok güzeldi. Sitenin tam merkezindeydi ve hemen yanında büyük bir park vardı.

Binayı inceleyerek valizimle beraber ilerlerken Yusuf arabayı garaja götürmüştü. Onu beklerken tırnağımın kenarındaki etleri yemeye başladım.

Resmen birkaç dakika sonra onu görecektim.

Sevdiğim, güvendiğim, inandığım, tutunduğum adamı bana iki asır gibi gelen iki ayın ardından görecektim. İtse bile ona sarılacaktım. Hiçbir şeyin vermediği eşsiz nane kokusunu çekecektim ciğerlerime. Kokusunun olmadığı her gün çürüyen ciğerlerimi diriltecektim bugün...

Yusuf neredeyse koşarak geri dönüp apartmanın dış merdivenlerini tırmandı ve kapıyı özel bir anahtarıyla açarak içeri geçmem için çekildi. Asansörün olduğu kapıdan içeri girip tuşa bastığımda neredeyse yerimde duramıyordum. Yusuf valizime bakarak, "Bayağı kalacaksın, ha?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Adam inatçı olunca tabii."

Başını iki yana sallayarak güldü. Asansör durduğunda birlikte inip eve doğru ilerledik. Yusuf 124 numaralı dairenin önünde durup fısıltıyla, "Anahtarla açacağım," dediğinde hızla başımı salladım.

Seri şekilde anahtarını çıkarıp kapıyı açtığında içim kıpır kıpır olmuştu. Çantamı bavulun üzerine bırakarak dudaklarımı yaladım. Kapıyı yavaşça açıp içeri bakındı. İçeriden televizyon sesi geliyordu.

"Nart? Neredesin?" diye seslendi.

Kuru bir ses, "Salondayım," diye cevap verdi. Sesini duyunca elimi duvara yasladım. Kalbim tekleyince neredeyse düşecek gibi oldum.

Sesi ölüm gibiydi.

Yusuf anahtarı dolabın içindeki yere astıktan sonra bavulumu içeri sürükleyip kapıyı kapattı. "Bir gelsene."

"Ne var, oğlum? Söylesene."

"Bir gel sen..."

Nart'ın homurdanarak ayağa kalktığı, buraya geldiği saniyeler bir yerlere saklanmamak için kendimi zor tutmuştum. İki katlı olduğunu fark ettiğim dairede ayak sesleri yankılandı ve sonrasında beyaz merdivenin yanında bulunan açık kapılı odadan çıktı.

Ağzım açık kalmıştı. Üzerindeki gri tişört, altında gri eşofmanla başı eğik şekilde bize doğru attığı her adımda ölecek gibi oluyordum.

Yavaşça başını kaldırdı.

Gözlerimiz kesişti.

Ve o an yelkovan akrebi kovalamaktan bıkmış gibi durdu.

Hayat durdu.

Nart durdu.

Ben mi?

Kalakaldım.

Yusuf kolumu dürtene kadar taş kesilmiştim. Yusuf beni bir şey yapmamı istercesine tekrar dürttüğünde titreyen bacaklarımı zorlukla ona doğru gitmeye zorladım.

Nart'a doğru attığım her adımda gözlerindeki ifade çok daha koyu bir hal alıyordu. Siyaha meydan okuyan koyu gözlerinin kuytularında gizlenen ifade bir an için tereddüt etmeme neden olsa bile ona yaklaştım.

Refleks gibi bedenimi bedenine doğru itip ona sarıldım. Ellerim anında ensesini bulurken ayaklarımın ucunda kalkmıştım.

Bazı anların tarifi olmazmış. Misal, ona sarıldığım anı ömrüm boyunca tanımlayamazdım.

Burnumu boynuna yaslayarak kaskatı olan bedenini hissettim. Boynundan gelen yoğun nane kokusunu muhtaç gibi ciğerlerime çektiğimde içimde daha fazlasını isteyen duygular patlıyordu. O an o öylece dururken ne kadar can yakıcı olduğunu fark ettim. Hiçbir şey yapmaması canımı fazlasıyla yakmıştı. O bana sarılmadığı an kendimi okyanusu çalınmış bir balık gibi hissettim.

Gözlerimi yumup açtım. Ben buradaydım, değil mi? Bu bir rüya olamazdı. Bu kadar gerçek olamazdı. Bunun rüya olması ihtimaline karşılık kirpiklerim ıslandı.

"Sen gerçek misin, Hakyemez?"

Bedeni hareketsiz şekilde öylece durduğunda gözyaşlarım firar edip boynunu ıslatmaya başlamıştı. Yetinmeyerek bir elimi kumral tonlarındaki saçlarına götürüp ensesini sıkıca kavradım. Boyum yetmediği için iyice yükselmiştim.

İç çekerek kulağına doğru, "Seni çok özledim, Nart..." diye fısıldadım.

Eskiden ona adının dudaklarımdan çok güzel çıktığını söylerdi. Ama şimdi susmuştu sadece.

Kapının kapanma sesi geldiğinde Yusuf'un gittiğini anlamıştım. Kalbim gümbür gümbür atarken beni itmemesinden cesaret alarak ondan çok az uzaklaştım.

Ellerimi yüzüne götürüp kirli sakallarını okşadım. Davetkar dudakları düz bir çizgi halinde olmasına rağmen çok öpülesiydi. Parmağımı dudağında dolaştırdım.

"Nart? Bir şey söylemeyecek misin?"

Bir saniye kadar gözlerimiz birleşti ama sonra hızla başka bir yere odaklandı. Dudak bükerek yanağına doğru yaklaştım.

Yanağını öptüm ve dudağının kenarına doğru öpücüklerimi sıraladım. Gözyaşlarım ona bulaştığında bile tepki vermedi.

Dudağından öpmek istediğimde yüzünü sol tarafa çevirip bana engel oldu. Bu hareketi şiddetli şekilde ağlamama neden oldu ama ben yine de ayaklarımla yerden destek alıp ona tekrar sarıldım. Kulağımı göğsünün sol tarafına yasladığımda kollarım sırtında birleşmişti.

Burnumu çekip hızla atan kalbinin sesini dinledim. "Senin kalbin de hızlı atıyor," dedim çatlayan sesle. "Neden hâlâ direniyorsun? Sarıl bana" Kâle bile almadı beni. Ellerimi göğsüne getirip ona vurdum. "Sarıl bana."

Umursamadığında neredeyse haykırarak, "Yapma bunu!" deyip yere yığılmıştım. Beni görmüyordu sanki...

Gururumun attığı tokatları yok sayarak önünde başımı eğdim. "Affet beni, Nart. Ne olur?"

Ayakları gitmek için hareket ettiğinde bacağını yakalayıp onu durdurdum.

"Gidemezsin!" diye bağırarak engel olmaya çalıştım. Hıçkırıp bacaklarını sıkıca kavradım kollarımla.

"Yalvarırım, bırakma beni," dedim kesik kesik nefesler eşliğinde. Burnumu çektim. "Ben sensiz ne yaparım? Affet beni. Özür dilerim, Nart. Ne olur, barışalım artık. Sensiz olmuyor ki. Sen yoksan, ben de yokum. Vallahi yokum."

Dizlerini kırıp eğildiğinde ellerimi kendime doğru çektim. Tek dizini yere koyarak elini dizinin üzerine getirdi. Bulanıklaşan gözlerle ona baktım. Gözlerindeki acımasız,

umursamaz ifade kanımın donması için yeterliydi.

Bana aşkla bakan gözler kaybolmuştu...

Kaşlarını çattı. Dudakları aralandı ve sadece tek bir kelime telaffuz etti. "Git!"

Sesindeki soğuk ton bile gururumun öne geçmesine izin vermemişti. Ayağa kalkmak için atak yaptığında kolunu tutup onu kendime çektim ve sarıldım tekrar.

Kararlı sesle, "Gitmeyeceğim," dedim. Kararlı ifademi bir hıçkırık bozsa bile umursamadım. "Sen beni affetmeden gitmeyeceğim, Hakyemez. Ben senin Yeşil'inim. Bu asla değişmeyecek."

Beni kendinden ayırdı. Boğuk sesle, "Benim Yeşil'im," dediğinde bir an bana hitap ettiğini sanmıştım. Ama öyle değilmiş. "Benim sözümden çıkmaz. Sen ise sözümü çiğneyip kendini o adamın yanına attın."

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Kandırdı beni."

Başını iki yana salladı. "O seni kandırmadı. Sen onun seni kandırmasına izin verdin, Gül."

Ve ikinci kez bana adımı söyledi.

Geçen seferki gibi yine sinirli olduğunda söylemişti adımı.

Bu adımdan nefret etmem için geçerli bir sebepti.

Dudaklarım titredi. "Bana adımı söyleme. Ben senin için Gül değil, Yeşil'im, parıltıyım..."

Sert sesle, "Değilsin," dedi ve engel olmama izin vermeden ayağa fırladı. "Değilsin artık."

O, kapıyı çarpıp odası sandığım yere girmeden önce, "Gitmeyeceğim, tamam mı? İnadım inat benim. Vazgeçmeyeceğim senden, Nart!" diye bağırmıştım.

Cevap sadece kilitlenen kapının verdiği tok bir ses olmuştu.

İşimin zor olduğunu buraya gelmeden önce de biliyordum. Ama umurumda değildi. Ben onu kazanacaktım. Başka seçenek olamazdı.

XXX

"Duman"

Canım çok acıyor, Nart.

Şifam sensin, Nart.

Beni kurtar, Nart...

Yine yeniden ışığım olup beni bu karanlık derin kuyudan çekip çıkar.

İçimden geçirdiğim cümlelerin ardından çatlayan dudaklarımı ıslatan tuzlu yaşın dilime değmesi sonucunda kaşlarımı çattım. Yüzüm akan yaşların tuzunun kuruması sonucunda taşlaşmıştı âdeta.

Battığım okyanus onun kalbinin derinlikleriydi. Boğuluyordum fakat şikâyetim yoktu.

Kalbim kırılıyor, Nart. Duyuyor musun? İçimdeki fırtınalardan haberin var mı, sol yanımda taşıdığım adamım?

Başımı iyice kapıya yasladıktan sonra paltomu çıkarıp bir kenara fırlattım. Kaç saat olmuştu, bilmiyordum ama Nart odadan çıkmamak için hâlâ direniyordu. Ben ise onun Yeşil'i adına layık olmak istercesine kapının önüne çökmüş kıpırdamıyordum. Babama geldiğimi haber verdikten sonra annemin aramalarından yakamı kurtarmak için telefonu temelli kapatmıştım.

Şu an sadece onun sesine ihtiyacım vardı. O ise bunu bilmesine rağmen beni kendisinden mahrum ediyordu.

"Nart?" diye seslendim yine. Cevap vermedi.

Bir ses duyduğumda kulağımı kapıya dayayıp dinlemeye koyuldum. Çakmağın çıkardığı tok ses kulaklarıma

vardığında elimi bağırmamak için ağzıma götürdüm. Sigara içecekti...

Burnumu çekerek, "Nart?" dedim tekrar. "Ne olur sigara içme. Dayanamıyorum."

Gözlerim hızla dolduğunda yaşlar firar etmek için komut bekliyorlardı.

Dudaklarımı yaladım. "Bana beni üzmeyeceğini söylediğinde sana inanmıştım. Ben en başından beri sana güvenmedim ki zaten. Daha fazlasıydı benim hislerim. Ben sana inandım, bağlandım... Ben sana tutundum. Ben seni sevdim. Senin beni sevdiğin kadar güzel sevmedim belki ama ben de çok sevdim. Hâlâ seviyorum. Senin gibi... İnkâr edemezsin. Elinde uğruma yaktığın sigaran varken beni sevmediğini söyleyemezsin, Nart."

İçli şekilde ağlamaya devam ederken, "Beni sen çağırdın buraya. Ruhun, kalbin 550 kilometre uzakta olan bana ulaştı. Şimdi tek bir kapıyı aramıza bariyer yapabilir misin? Bu kapının ardındaki seni görüyorum ki ben. Kapı bir işe yaramıyor," dedim.

Yine cevap vermediğinde usanmadan devam ettim. "Benim romantik olmadığımı söylemiştin." Hıçkırdım. "Sözünü geri alman gerekecek."

Yaşlar tüm yüzümde hâkimiyet kurmak istercesine yağmaya devam ettiğinde iç çekerek başımı kapıya vurdum.

Çatlayan sesle, "İkimize de eziyet ediyorsun, Nart," dedim. "Tek bir yanlışım için beni silmek bu kadar kolay mı?"

Aniden zamanı durduran bir şey oldu. Sesi kapının altındaki aralıktan kulaklarıma değil, direkt kalbime ulaştığında nefes almayı unutmuştum.

Boğuk sesiyle, "Kolay değil," dedi.

Elimi ağzıma bastırarak hıçkırdım. "Çıkar mısın odadan?"

Net, "Hayır," cevabıyla omuzlarım çöktü.

"Neden?"

Başını kapıya vurduğunu duydum. O da benim gibi yere çökmüş olmalıydı. Aramızda sadece lanet olası bir kapı vardı. Bu kapı olmasa ona dokunabilirdim. Parmaklarım sakallarında dolaşırdı belki... Gözlerini bakışlarımla okşardım.

Ama bunları yapabilmem için kapıyı açması gerekirdi.

"Dayanamam." Aciz sesine karşılık kendime lanetler ettim. Onu bu hale getiren, şu an bu durumda olmamıza neden olan bendim. Tek bir suçu dahi yoktu.

Her açıdan haklıydı.

Elimi kapıya vurdum. "Ne olur? Seni çok özledim. Tüm gün izlesem bitmeyecek bir özlemi getirdim yanımda."

Sesli şekilde yutkunduğunu duydum sadece. "Sen yine iyisin. Gelirken düşürmüşsündür özlemin kırıntılarını. Ya ben? Özlem şu an yanı başımda, elimde, içimde, ciğerlerimde... Ben senin hasretinle uyudum, onunla kalktım. Sigara dumanına sığındım. Beni sarmasını umdum."

Devam etmeyeceğini anladığımda ben tamamladım söylemek istediği şeyi. "Ama sarmadı, değil mi?"

Yorgun ve bitkin çıkan sesle, "Bunun cevabını sana vermeyeceğim," dedi.

Hiçbir şey söylemedim ve koca sessizliğin bizi yutmasına izin verdim. O zaten konuşmak istemeyen taraf olduğu için çoktan dudaklarını mühürlemişti bile.

Elimi krem rengi kapıya dokundurdum. Sanki ona dokunuyormuş gibi hayal etmeye kendimi zorlasam da nafileydi. O değildi işte... Kapının ardında olmasına rağmen bana uzaktı.

Hayatımın evrim geçirmesine neden olan adamım...

Affet demeyi adet yaptıran adamım...

Yanlışım yüzünden kendimden nefret etmemi sağlayan adamım...

Ne olursa olsun senden vazgeçmeyeceğim adamım...

Sen beni bağışlamadan bu şehri terk edersem eğer... Ben senin Yeşil'in değilim.

Ve hayatta asla bırakmayacağım bir şey varsa o da senin Yeşil'in olmaktır.

Onun olmak cennetin en güzel köşesinde nefes almaya eş değerdi benim için. Onunlayken kelimenin tam anlamıyla kalbimin attığını hissediyordum. Ve ben ilk defa kalbimin sesini duymuştum. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şarkı dinlememiştim. Bu şarkının müptelası olan benliğim ona teslim olmuştu.

Ruhumun kelepçesi ondaydı.

Ruhum ona mahkumdu.

Hiçbir mahkûmiyet bu kadar özgürlük barındırmamıştı kendinde.

Onun yanı benim özgürlüğümün sınırlarıydı. Ve ben sonsuza kadar bu sınırda yaşayabilirdim.

Nart Hakyemez.

Gönüllü şekilde önünde diz çöktüğüm adamdı. Ben bu adamın yakasını bir ömür bırakmayacaktım...

Bunu Berika Gül Özdemir olarak değil, Nart'ın Yeşil'i ve sonrasında gelecekteki Berika Gül Hakyemez olarak söylüyordum.

Boğuk sesle, "Seni çok seviyorum," dedim. "Bu cümleyi bu günlere sakladığım için üzgünüm. Keşke daha önce seni sevdiğimi haykırabilseydim. Keşke bunu sana hissettirebilseydim. O zaman vazgeçilmez olduğunu anlardın belki." Derin nefes aldım. "Sensin sadece. İliklerime bile hükmedecek güce sahip tek adam sensin, Nart. Sadece sen."

Yutkundum. "Sarılsan geçerdi, Nart. Biterdi bu ayrılık."

"Ama sarılmadım," diyerek başını vurdu kapıya. "Darıldım."

Çatlayan sesle, "İzin ver, sevgilim," dedim. "İzin ver yanında olayım. Dindireyim acılarını."

Cılız sesle, "Benim acım sensin," dedi.

Hıçkırdım. "Affet. Barışalım. Ne olur?"

Birkaç ses geldiğinde başımı kaldırarak açılan kapıya baktım. Nart başını eğerek kahverengi gözleriyle yeşilliklerimi birleştirdi.

"Oturma orada," diyerek ayağa kalkmamı işaret ettiğinde dediğini yapıp kalktım. "Sen dinlen. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Dudak bükerek, "Yalnız mı kalacağım?" Başını onayla salladığında, "Kahve nerede?" diye yeni bir soru yöneltim.

"Alt kattaki komşuda." Başka hiçbir şey söylemeyip paltosunu alıp dışarı çıktığında kendimi odasına atıp yatağına uzandım. Yastığına sarılarak nane kokusunu ciğerlerime çektiğimde uyumam çok kolay olmuştu. Onun odasında, onun yatağında, onun yastığıyla hayatımın en güzel uykusuna teslim olduğumda içime tarifsiz bir huzur dolmuştu.

XXXI

"Nefes"

Heyecanla dudağımı ısırarak kapının önünde dikilmeye devam ettiğim dakikalar sonrasında cesaret edip elimdeki tepsiyle içeri girebilmiştim. Gözlerim anında onu bulurken kalbim tekledi. Nefesim kesilmek istercesine çabalamaya devam ettiğinde nabzım oldukça hızlı atıyordu.

Tüm heybetiyle kanepede yayılarak oturan Nart'tan gözlerimi ayırmadan titreyen bacaklarımı hareket ettirdim. Elimdeki tepsiyi sehpaya koymak istediğimde ayağımın masanın köşesine değmesi sonucunda öne doğru düşecek gibi oldum ve tepsi elimden kaydı.

Nart seri bir hareketle tepsiyi yakalarken ben dengemi sağlamakla meşguldüm.

Kendimi yavaşça koltuğa atarken kahkahalarına engel olamayan Nart'ın tepsiyi sehpaya bırakmasını şaşkınca izledim.

Beni değil, tepsiyi tutmuştu.

Bir an için beni tutup, "Bu sana kaçıncı yardımım, Yeşil?" diyeceğini ummuştum. Zaten böyle başlamamış mıydı her şey? Birkaç yardım sonrasında kahramanım olmuştu. Şimdi ise sanki geçmişi unutmuş gibi beni görmezden gelmişti.

Derin bir iç çektiğim sırada Yusuf tepsideki nar kasesini alıp kaşıklamaya başladı. Nart ise ciddi bir ifade takınarak elindeki telefonla uğraşmaya devam etti. Yusuf'un büyük çabaları sonucunda odadan çıksa bile beni görmüyor gibiydi davranışları.

Bana tamamıyla burcunun özelliklerini taşıdığını söylediğinde onu daha çok ciddiye almam gerekirdi sanırım.

Yusuf iştahla yemeye devam ederken elimi diğer kâseye götürüp Nart'a uzattım. "Nart?" diye seslendiğimde başını kaldırmasa bile beni dinlediğini belli edercesine ekrandaki parmağını durdurmuştu. "Nar yer misin?"

Ve o an olanlar olmuştu. Yusuf öksürerek gülmeye başladığında Nart gözlerini nihayet bana çevirmişti. Yusuf kâseyi bırakarak bu sefer kendini yere atmış ve kahverengi halının üzerinde tepinmeye başlamıştı.

Sesleri duyup odaya dalan Kahve'yi gördüğümde kâseyi Nart'ın kucağına atıp koltuğa sindim. "Şunu uzaklaştırın!"

Nart inadına, "Gel oğlum," diyerek köpeğin dibime kadar girmesine neden olduğunda acı çeker bir sesle, "Nart," dedim. "Uzaklaştır onu."

Düz sesle, "Onun bir adı var," dediğinde Kahve'nin başını okşamaya başlamıştı bile. Hayretle ona bakarak, "Uzaklaştır!" diye bağırdım.

Bana bakmadı. Nar kasesini uzaklaştırıp büyük köpeğini kucağına aldı ve onu sevmeye başladı. Kahve ise sanki onun sevgisine muhtaçmış gibi burnunu boynuna dokundurdu. Gerçek şuydu ki bir an için köpeğin yerinde olmak istemiştim ve onu kıskanmıştım. Ben Nart'ın sevgisinden mahrum olmama rağmen, köpek bunun sefasını sürüyordu.

"Kahve'm benim."

Yüzümü buruşturdum.

"Kahve mi, çay mı her neyse uzaklaştır onu!"

Beni yok sayarak, kıskandırmak istercesine köpeği bağrına bastığında ayağa kalkmıştım. Ayaklarımı yere vurarak salondan çıkıp kendimi mutfağa attığımda kapıyı içeriden kilitlemiştim. Ondan korktuğumu biliyordu. Ve bunu bilmesine rağmen aldırmıyordu.

Ben geldiğimde Kahve alt kattaki komşuyla yürüyüşe

çıkmıştı. Fakat daha bir saat olmadan geri dönünce onunla evin içinde saklambaç oynamak zorunda kalmıştım. Yusuf onu bir odaya kilitlese bile Nart hemen çıkarmıştı.

Sadece Kahve'nin daha değerli olduğunu düşündükçe bir garip oluyordum.

Gözümün önünde birbirlerini seviyorlardı.

Ah... Başımı iki yana salladım. Şimdi Bihter Ziyagil'i oynamak işime yaramayacaktı.

Mutfağın kapısı tıklandıktan sonra Yusuf, "Prenses?" diye seslendi. "Köpeği aşağı götürdü, Nart. Aç hadi."

Derin nefes alarak kapıyı açtığımda sırıttı. "Şanslı kızsın. Alt komşunun kızının da köpeği var. Ve Kahve onunla oynamaya bayılır. Neyse işte bir süre rahat rahat takıl."

Yutkunarak, "Nart dönecek mi?" diye sordum.

Başını salladı ve eş zamanlı olarak kapı açıldı. Koridora adım attığımda Nart ayakkabılarını çıkarmış ve göz ucuyla bize bakarak salona geçmişti.

Yusuf, "Ben sizi yalnız bırakayım," diyerek kapıya yöneldi. "Kolay gelsin sana."

Elimi sallayarak onu yolcu ettikten sonra kapıyı kapattım ve salona doğru yöneldim.

Kalbim onun varlığıyla ritmini değiştirdiğinde solukların yavaşlamıştı. Şu an yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. Karşısında ne kadar aciz olduğumu bir kez daha anlamıştım. Benim içimin tamamı oydu. Onsuz yarım değil, tamamım eksikti.

Nart'sız bir Yeşil mümkün değildi ki.

Yeşil'in sadece Nart'la bir anlamı olabilirdi.

Yakınında bulunan koltuğa oturup ayaklarımı altımda topladım ve elimi çenemin altına getirerek onu izledim. Göğsüm hızla inip kalkarken kıvrımlı sarı kirpiklerinin ağır ağır hareket edişini izledim. İç çekerek ona bakmaya devam ettiğim sırada gözlerini televizyondan ayırmıyordu.

Televizyonda ise izlemediğine yemin edebileceğim türden bir dizi vardı ve sesi kapalıydı. O ise sesi çıkmayan diziyi sanki hevesliymiş gibi seyrediyordu.

Yüzündeki yara izine baktım. Bu yara izinden öpememiştim. Onu görünce kötü oluyordum. Bir kere bile dudaklarım temas etmemişti gözünün alt kısmında bulunan, ona çekicilik katan ize.

Aniden sert sesle, "Gözlerini üzerimden çek," dediğinde irkilerek daldığım düşüncelerden uyanmıştım sanki. Korkmuştum. İçimde patlamaya hazır bombaların varlığı aniden beni korkutmuştu onun sesiyle beraber.

"Neden?"

Çenesini sıkarak, "Rahatsız oluyorum," dedi. "Neden gidip uymuyorsun?"

Gözlerimi irice açarak, "Bu saatte mi?" diye sordum hayretle.

Başını belli belirsiz sallayarak, "Evet," diye mırıldandı. "Uyu. Biletini alacağım. Yarın döneceksin."

Söyledikleriyle kaşlarımı çattım. "Gitmeyeceğim," dedim kararlı çıkan sesle. "Seninle aramızı düzeltene kadar yanından ayrılmayacağım."

Dişlerinin arasında, "Gül," dedi. "Beni zorlama."

Ellerimi göğsümün altında birleştirerek gözlerimi gözlerine diktim. Artık televizyona değil, bana bakıyordu. "Zorlarsam ne olur?"

Kaşlarını aynı benim gibi çatarak, "Gideceksin, tamam mı? Benim bir düzenim var. Benim düzenimi de kendininkini de mahvedemezsin," dediğinde gözlerim dolmuştu. Mermi etkisi yaratan sözleri beni tam olarak sol yanımdan vurmuştu. Bana garezi vardı. Her kelimesi bunun ispatıydı zaten. Sanki hiç var olmamışım gibi acımasızdı sözleri.

Kendime hâkim olarak ayağa kalkıp ayaklarının dibine

oturdum. Aynı anda, kırılan gururumun parçaları bedenime batmış gibi yüzümü buruşturmuştum. Yine de umursamadım. Aşkın olduğu yerde gurur silikleşip yok oluyordu ne de olsa.

Çatlayan sesle, "Ne düzeninden bahsediyorsun?" diye sordum. "Devamsızlıktan kaç dersten kaldım. O yalancı adamdan hesap sormak için bile evden çıkamadım ben. Düzenim mi kaldı benim?"

Ayağa kalkmak istediğinde engel olarak ayaklarına sarıldım ve onu durdurdum. Tüm bedeninin kasıldığını hissediyordum. Kendini sıkıyordu. Belki bir an boş bulunsa sarılırdı bana. Ama buna fırsat bile vermiyordu işte...

Dirençli adamdı vesselam...

Yavaşça, "Hata etmişsin," dedi. "Ama sakın bunun sebebi benmişim gibi davranma. Ortada bir suçlu varsa o da sensin."

Başımı yavaşça dizlerinin üzerine yaslayıp ayaklarını daha sıkı sardım. "Benim... Her şeyin suçlusu benim. Biliyorum. Sen yine de affet, ne olur? Bak helak oldum ben."

Gözyaşlarım dizlerine doğru uzun bir yol almaya başladığında ayaklarına sıkıca sarılmaya devam ediyordum. Hatalıysam bunun cezasını da çekmeliydim. Doğru söylüyordu işte... Her şeyin suçlusu bendim. Başıma gelen her şey benim yüzümden olmuştu.

Ağlamaklı sesim eşliğinde, "Bir şans veremez misin? Bu kadar mı değersizim?" dediğimde elini saçlarımda hissetmiştim. Sadece bir saniye sürmüştü bu. Elini sanki ateşe temas etmiş gibi uzaklaştırdığında ağzımdan istemsizce bir hıçkırık kaçmıştı. Bana dokunmayı bile kendine yasaklamış olan adamın ayaklarına sarılıyor olduğum gerçeği yüzüme bir tokat gibi indiğinde bu sefer ben irkilip ondan uzaklaşmıştım. Hızla kendimi geri çektiğimde sırtım sehpaya çarpmıştı.

Ağzımdan bir inleme çıktığında bana doğru eğildi ama elimle onu durdurdum.

Bana dokunmak istemiyordu. Yerde acıdan kıvransam bile bana dokunmayacaktı o zaman.

Sırt ağrıma rağmen seri şekilde ayağa kalkıp odasına koştum ve kapıyı içeriden kilitledim. Burada kaldığım zaman diliminde bu odada kalacaktım. Nerede uyuyacaktı, bilmiyordum ve umurumda da değildi. İki ay kokusundan mahrum bırakılmıştım ve şimdi buram buram onun kokusunun geldiği odayı hak ediyordum.

Derin nefes alıp içeri koyduğum valizin ve çantamın yanına yaklaştım. Çantadan hediye kutusunu çıkarıp çerçeveyi aldım ve komodinin üzerine bıraktım.

Yatağına uzanıp nane kokan yastığına sarıldıktan sonra çerçevedeki fotoğrafımızı inceledim. Çerçeve gümüş rengindeydi, oldukça sadeydi. Onu güzelleştiren içindeki fotoğraftı...

O kadar mutluyduk ki bir daha bu ânı yaşamayacak olma ihtimali kalbime bir ok gibi saplanmıştı. Ben onsuz ne yapardım ki? Gözlerine bakmadan sesini duymadan kokusunu almadan ellerini tutmadan ne işe yarardım?

Aşina olduğum ses, "Hey?" diye seslendi. "Çocukluk yapmayı kes."

Yutkundum ve yüksek sesle, "Uyu diyordun demin?" diye sordum.

"Bu şekilde değil," dedi benim aksime sakin çıkan sesle. "Kapıyı kilitleme."

"Sana özeniyorum işte. Ne yaparsın?"

Elini kapıya vurdu. Sinirlendiğine adım gibi emindim. Nitekim bu ses tonundan da anlaşılmıştı kısa süre sonra. "Sen buraya beni delirtmek için mi geldin?"

"Hayır!" diye haykırdım. "Niye geldiğimi biliyorsun," diyerek hıçkırdım. "Ama fırsat vermiyorsun. Bu kadarı fazla..."

Birkaç dakika kadar susarak orada kaldıktan sonra, "Uyusan iyi olacak," deyip gitmişti. Ayak seslerinin uzaklaştığı her saniye kalbimin kanlı kırbaçları bedenime vuruluyormuş gibi bir acıyla kıvranıyordum.

Ağla, Gül... Yine ağla. Hep ağla.

Gözyaşlarım görünüşümü bulanıklaştırdığı sırada, kendimi uykunun derin uçurumundan atmadan önce yastığına sarıldım.

Ve tek bir şey diledim o akşam. Ölmeden önce aldığım son nefes onun boynundan gelen nane kokusu olsun.

Başka da bir şey istemem gerekmemişti böylece.

XXXII

"Kan"

Kapının ısrarla çalan sesine karşılık irkildiğimde bir an için nerede olduğumu anlamamıştım. Gözlerimi kırpıştırarak açıp etrafı inceledim ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Beynim transa girmiş gibi bir müddet kenara çekilip beni izlerken kaşlarım çatılmıştı. Her şey gerçek miydi? Ben gerçekten burada mıydım? Onun odasında mı uyumuştum?

Kapı tekrar çaldı. Yusuf, "Gül?!" diye seslendi. Ardından daha alçak fakat duyacağım sesle, "Abi, bir şey olmasın?" diye sordu.

Ayaklarımı yataktan aşağı atarak ağırlaşan bedenimi kaldırıp kapıya doğru ilerledim. Kapı kilidini çevirip kapıyı açtığımda iki çift göz bana odaklanmıştı.

Yusuf, "Prenses?" diye sordu ve beni inceledi. Bakışları sanki beni beklediği gibi bulamamış gibiydi. Ne yani? Kendime bir şey yapacağımı mı düşünmüştü? Tamam, iki ay içinde kendime bir şey yapmak aklımdan geçmedi değil ama bunu burada yapmak saçma olmaz mıydı?

Kızardığına emin olduğum gözlerimi ovuşturdum ve Nart'a baktım. Pürdikkat beni izlediğini fark ettiğimde bir an nereye bakıp çığlık atacağımı şaşırmıştım. Bu anı hatırlıyordum. Bana yeni uyandığımda tatlı göründüğümü söylemişti. Bunu birkaç kere annemden ve babamdan da duymuştum. Nart'ın aksine huysuz şekilde gözlerimi açmıyordum ve bu belki de aramızdaki en büyük farklardan biriydi.

"Günaydın," diyerek gerindim ve saçlarımı karıştırdım. "Banyo ne tarafta?"

Yusuf emin olmak ister gibi, "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım. "Jiletle kolumu kesmem ya da kendimi avizeye asmam mı gerekliydi? Beklentilerinizi karşılayamadım sanırım."

Hayır, yeni uyandığımdan değildi bu sinirim. Sadece bana dünyadaki en aciz insanmışım gibi bakmasından hoşlanmamıştım. İki aydır acı çekmem, kendimi eve kapatmam, buraya gelmeye cesaret edememem aciz olduğumdan değildi... Acı çekiyordum. Buraya gelmeyeyse yüzüm yoktu. Ama artık onun da içinden bunun geçtiğini biliyordum. Ne kadar inkâr etse de hiçbir zaman beni sildiğine inanmayacaktım. Bunun mümkünatı yoktu.

Nart gözden kaybolduğunda, Yusuf eliyle merdivenin altındaki kapıyı gösterdi. "Bu banyoyu biz kullanıyoruz. İstersen yukarıdakine çık."

Düz sesle, "Gerek yok," dedikten sonra banyoya doğru ilerledim.

Banyodan kısa süre içinde çıktıktan sonra gelen kokular beni mutfağa götürmüştü. Mutfakta tanıdık olduğum bir manzarayla karşılaşmıştım. Yusuf kahvaltı hazırlıyor, Nart ise yayılarak sandalyede oturuyordu.

Gözlerimi kısarak Nart'ı süzüp Yusuf'a doğru ilerledim. "Yardım edeyim?"

Başını bana çevirip sıcak bir şekilde gülümsedi. "Çay demle o zaman."

Başımı aşağı yukarı sallayarak çaydanlıktaki eski demi boşaltıp içini iyice yıkadım ve yeni çay dökerek güzelce demledim.

Kendi kendime sırıttığımda Yusuf, "Delirdin mi?" diye sormuştu.

"Henüz değil."

Çaydanlığı alarak masaya bıraktıktan sonra önce kendi bardağımı, sonra Yusuf'un, en son da Nart'ınkini doldurdum. Çayını doldurduğum sırada gözlerimiz kesişmişti ve o kısa zaman diliminde bile kalbim teklemeyi başarmıştı.

Nefesim sanki kilometrelerce koşu yapmışım gibi kesildiğinde yavaşça yerime oturup kahvaltı etmeye başladım.

Gözüm onda takılı kalırken ne yediğimin farkında bile değildim. Öyle ki ağzıma zeytin attığımı çok anlayabilmiştim. Nedensizce zeytin sevmezdim fakat çiğnediğim için yutmaya mecbur olmuştum.

Nart gözünü bardağından ayırmayarak çayından içerken pürdikkat onu izliyordum.

Onu izlediğimi bildiğini biliyordum. İnadına beni görmezden geldiğini de biliyordum.

Yusuf sanki ona gergin şekilde baktığımı fark etmiş gibi, "Bugün okula uğramak zorundayız. Kahve'ye kimse bakamayacağı için evde olacak," demişti.

Başımı salladım. "Ben dolaşırım siz gelene kadar."

Cümlemi bitirir bitirmez âşık olduğum ses, "Saçmalama," demişti keskin tonla. "Bizimle geliyorsun."

Bana cevaben cümle kurmasına hayret etsem bile kendimi toplayarak, "Niye? Sema'yla çay içmeni mi izleyeceğim?" diye sordum. Sesimin meydan okuyan tınısına hayran kalmıştım açıkçası. Ona meydan okumuştum.

Ben... Nart'ın Yeşil'i.

Nart cevap verme gereği duymadan son noktayı koyarak ayağa kalktığında "Gelmiyorum ben," demiştim.

Beni kâle almış mıydı?

Tabii ki hayır.

Sonuç?

Kendimi arabasının ön koltuğunda, sonrasında ise üniversitesinin ana bahçesinde bulmuştum.

TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi'nin ana bah-

çesinden geçip birçok kişinin gözleri üzerimizdeyken içeri girebilmiştik. Yusuf bize kahve almaya giderken yalnız kaldığımız düşüncesi kafama yeni yerleşmişti.

Yanında ilerlerken kızların gözlerini üzerimde hissediyordum. Birçoğu Nart'ı tanıyor olmalıydı. Tanınması normaldi aslında. Annesi Türkiye'nin en ünlü kalp cerrahı olan Asemin Hakyemez, babası ise hem ünlü bir beyin cerrahı hem de Ankara'nın en prestijli hastanesinin sahibiydi.

Arkasında ilerlerken heybetinin gölgesinde kaybolmamak için sağ tarafına geçmeye çalışıyordum.

Bir adam ancak bu kadar asil olabilirdi.

Açık kahverengi kaban tarzı paltosunun ceplerine koyduğu ellerine bakıp iç çektim. Ellerimi tutmuyordu. Oysaki tutması gerekirdi. Herkes sevgilisi olduğumu bilmeliydi.

Ancak bunu umursamıyor gibi sadece önden gidiyordu işte.

Onunla birlikte kantine girdiğimiz sırada kısa bir duraklama yaşamış ve sonrasında hareket ederek sol tarafa ilerlemişti. Sorgulamadan peşinden gittiğimde neden bu tarafa geldiğimizi masada oturan kişilerden anlamıştım. Hafifçe gülümseyerek Nart'ın arkasından çıkıp beni görmelerini sağladığımda Emir, Umay ve Gonca irileşmiş gözlerle ayağa kalkıp bana bakakalmışlardı.

Beni ilk kollarına alan Gonca olmuştu. Tatlı gülümsemesini yüzüne yerleştirerek ince kollarını bedenime sardı. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

İki ayda birkaç kere konuşabilmiştik sadece. Fakat yine de Umay ve o beni arayıp sormuş ve bağlantıyı koparmamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bunun için her ikisiyle aramızda belirli bir samimiyet vardı.

Umay da aynı şekilde beni kucakladığında Emir sadece kolumu sıvazlayıp, "Hoş geldin," demişti.

Gülümseyerek başımı salladıktan sonra Nart'ın çoktan

oturduğu sandalyenin yanına oturdum. Ve o an Nart'ın diğer tarafında oturan bir çift gözle karşılaştı gözlerim. Sema...

Bana bakarak gözlerini kıstı ve gülümsedi. "Merhaba." İtici gülümsemesine karşılık dahi vermeden bana uzattığı elini inceledim.

Kaşlarımı çattım. "Bir şey soracağım."

Anlamamış bir ifade ile, "Ne?" diye sordu.

"Benim sevgilimin yanına oturma cüretini nereden buldun?"

Ağzının beş karış açıldığına kalıbımı basabilirdim. Afallayarak bana bakmaya devam ederken şu an diğerlerinin de aynı durumda olduğunu biliyordum. En az tepki veren Nart'tı. Sadece hafifçe kaşlarını yukarı kaldırmıştı. Ve gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Bunun için çenesini kastığı barizdi.

Sema sessizliği bozarak, "Sevgilin?" diye sordu bilmemiş gibi. Salağa yatmasına karşılık ifadem sertleşti.

"Birazdan yanından kalkacak olduğun adam benim sevgilim."

Cesaretim nereden geliyordu, bilmiyordum. Şu an Nart ayrıldığımızı söyleyip beni rezil edebilirdi. Ama yüzünde söylediklerime karşı çıkacakmış gibi bir ifade olmadığı için bundan çok az cesaret alarak devam ettim.

"Bir daha onu rahatsız ettiğine dair bir şeyler duyarsam bu üniversiteyi senin başına yıkarım! Ondan uzak duracaksın!"

Gözlerim gözlerini delip geçmek istercesine kilitlendiğinde ayağa fırlayıp bakışmamızı kesti. Masadaki çantasını sinirle alıp Nart'a doğru, "Kahve daha evcilmiş, Nart," demişti.

Ve bu cümlesiyle ayağa fırlayıp Nart'ı geçerek Sema denilen esmer cadının kolunu kavramam bir olmuştu. Kolunu sıkarak gözlerimi yüzüne diktim.

Sinirim öfkeye dönüşmüştü ve iliklerime kadar ulaşmıştı neredeyse. Şu an onun siyah saçlarını eline vermemek, güzel yüzünde tırnaklarımın izini bırakmamak için kendimi zor tutuyordum. Oysa yüzünde çok güzel bir resim çizebilecek potansiyele sahiptim.

"Ona bir daha ismini söylesene!" diye bağırdım. Yüzünü acıyla buruşturduğunda kolunu sıkmaya devam ediyordum inadına. "Uzak duracaksın diyorum. Türkçe bilmiyor musun sen?"

Tüm herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ettiğimde Sema'nın kolunu bıraktım. Dudaklarını büzerek gidince yavaşça arkamı döndüm. Ve o an tüm asaletiyle arkamda dikilen Nart Hakyemez'le karşılaştım. Kaşlarını çatarak bana baktığı sırada başını hafif eğerek gideceğimizi belirtmiş ve cevabımı beklemeden dönüp gitmişti bile.

Çantasız geldiğim için sadece çocuklarıyla vedalaşıp koşar adım ona yetişmeye çalıştım. Adımları hızlı olmasa bile oldukça büyük olduğu için koşmaya mecbur kalmıştım. En sonunda ona yetiştiğimde soluk almaya çalışmış ve başarısız olmuştum.

Nereye gittiğini bilmeden öylece arkasından onu izlerken o ise elleri ceplerinde sanki varlığımdan haberi yokmuş gibi davranıyordu.

Koridor boyunca ilerleyip en sonunda durduktan sonra önünde durduğumuz sınıfın kapısını açıp içeri baktı ve sonra beni şaşkınlığa uğratacak şekilde kolumu kavrayıp içeri soktu.

Kendimi aniden duvar ve onun arasında bulduğumda elleri iki yanımda hapishanem olmuştu.

Yakınlığıyla kalbim hopladığında yüzü bana oldukça yakın duruyordu. Bir an kollarında eriyip gideceğimi sanmıştım. Yüzü yüzümün hizasında, gözleri gözlerimdeydi. Öne doğru gelsem nefesi yüzüme çarpardı, belki de onu

öpebilirdim. Ancak bunları yapmama fırsat vermeden çatık kaşlarını iyice çattı.

Dişlerinin arasından, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorarak elini duvara vurdu. "Maksadın beni rezil etmek mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Seni rezil mi ediyorum?" Elimi göğsüne vurdum. "Aptal! Elimi tutmadın. Ben de sevgili olduğumuzu anlasın istedim. O ve herkes bunu bilmeli."

Sinirle elini duvara vurup yüzüme doğru eğildi. Aynı anda irademin aynasından gelen kırılma sesleri kulaklarımı tırmalamıştı. Şimdi verdiği her nefes yüzüme çarpabilecek ve nefesinin sıcaklığıyla tüm ruhum eriyebilecekti.

Bu hiç iyi değildi.

"Sevgili mi?" dedi sert sesle. "Onca olandan sonra mı?"

Yutkunamadım. Boğazımda bedenimi titreten bir düğüm oluştu ve gözlerim yanmaya başladı. Yumruğumu sıkarak ağlamamak için direnirken sağ elim havaya kalkıp göğsüne gitmişti. Sol tarafının üzerinde durup elimi tamamen kalbine doğru bastırdım. Kalbinin ritmini avuçlarımda hissettiğimde yer sanki ayaklarımın altından kaymış gibiydi.

Bu harika bir şeydi. Kalbinin atışının sebebi olduğumu bilmek ve ona dokunuyor olmak tarif edilemezdi.

Gözlerimi kapatıp açarak, "Kalbinin ritmini değiştiren benim," diye mırıldandım ve koyu gözlerine baktım.

Eskiden gözlerinde kaybolacağımı düşünürdüm. Çünkü eskiden gözlerinin önünde hiçbir engel yoktu. En kuytuları bile kendini belli ederdi, ancak şimdi gözlerinin önüne bir duvar örmüştü ve ben bu duvarı geçemiyordum bir türlü. Her şey o duvarın arkasında saklıydı ve bunun için benden gizliyordu asıl kendini.

"Sen beni seviyorsun," dedim kısık sesle. Kalbi hızlandı. Gülümseyerek elimi iyice göğsüne bastırdım. "O bana

gözlerin gibi yalan söyleyemez. Çünkü orada sadece benim hükmüm geçiyor."

Nart sessiz kalırken aramızda olan kısa mesafeyi kapatıp dudaklarından öptüm ve çok az geri çekildim. Nart'ın gözleri kocaman açılırken dudaklarının üzerine, "Seni sadece ben öpebilirim. Beni sakın delirtme. Ben kıskanç bir kadınım."

Hiçbir şey söylemeden kendini hemen geri çekip derin nefes aldı. Temasımız kesildiğinde elimi yavaşça aşağı indirdim. Sadece bir an yüzünden ılık bir ifade geçmişti ama sonrasında silkinip kendine geldi. Bana kaskatı yüzüyle bakmaya devam ederken çalan telefonu gözlerinin üzerimden ayrılmasına neden olmuştu. Elini paltosuna götürüp telefonunu aldıktan sonra kimin aradığına bakmadan direkt açıp kulağına götürmüştü.

"Ne?"

Sakinleşmek adına derin nefes aldı. "Ben derse giriyorum." Ayağını sabırsızca yere vurdu. "Sadece bir ders. Dikkat et. Ortalığı birbirine katacak gibi duruyor."

Benden bahsettiğini belli eden bir bakış attıktan sonra, "Tamam," deyip kapatmıştı telefonunu.

Bir şey söylemem için fırsat vermeden sınıftan çıktığında arkasından gitmeye mecbur kalmıştım. Geldiğimiz yoldan geri döndüğümüzde ana kapının önünde dikilen Yusuf'u görmemle ona doğru hızla ilerlemeye başladım. Yusuf elinde tuttuğu kahveleri sallayarak hemen birini bana uzattığında sorgulamadan alıp yanında durdum.

Nart geldiğinde Yusuf, "Prenses delirttin mi bunu yine?" diye sorarak onu kışkırtınca dudağımı yukarı doğru kıvırdım.

"Delirmeye dünden müsait olmasaymış o zaman. Hem neden deliriyor ki? O kaşara istediğimi söyler, istediğimi yaparım."

Yusuf başını arkaya atarak güldüğünde bir an için ona eşlik etmek istemiştim fakat Nart'ın her an üzerime saldıracakmış gibi duran bakışlarını görünce isteğimi elimin tersiyle ittirip ifadesiz yüzümü korudum.

Sadece Gani var diye gülmemi istememişti ve şu an sayamayacağım kadar çok insanın içinde güldüğüm takdirde aramız daha da bozulabilirdi.

Sahi... Gani neredeydi?

Yusuf'a, "Gani de mi burada okuyor?" diye sorduğumda bana o değil, Nart cevap vermişti.

"Sana ne Gani'den? Yusuf'un yanından ayrılmıyorsun ben gelene kadar. Hele bir erkekle göz göze gel."

Gözlerimi kısarak, "Ne yaparsın?" diye sordum.

Bir anda sesini inceltip beni taklit etti. "Bu üniversiteyi senin başına yıkarım."

Tehdidini ortaya bırakıp gittiğinde arkasından dil çıkardım. Yusuf bu halime gülmeye başladığında soğumakta olan kahvemden birkaç yudum alarak kantine doğru ilerledim.

Ben olanları anlattığımda Yusuf, "Demek kıza gözdağı verdin, ha? Sert Prenses işte!" diye coşkuyla yorumunu belirtirken ellerimi masaya yaslayıp umutsuzca ona baktım.

"Böyle meydan falan okuyorum ama Nart hâlâ öfkeli."

Elini boş ver derecesinde sallayarak beni rahatlamaya çalıştı. "Umursama ve bildiğin yoldan ilerle."

Aklıma gelen şeyle gülümsedim. Nart... Beni kıskanmıştı, değil mi? Gülümsemem büyüdü. Bu beni umursadığı, hatta daha fazlası anlamına gelmiyor muydu?

Gülüşümü gizlemek için elimle ağzımı kapattım. Her an bir yerden çıkıp gülmemem gerektiğini söylemesi olası bir durum gibi görünüyordu.

Sanırım iyi gidiyordum. Yavaş yavaş buzdan duvarlarını erittiğimi hissediyordum çünkü. Dünden bu yana gayet

iyi idare etmiştim ve söylediklerine ters hiçbir şey yapmamıştım. Bundan sonra da yapmayacaktım. Boyumun ölçüsünü almıştım ben.

Bana Antalya'da veda ederken uzak durmam gereken kişilerle aramda kilometreler olması gerektiğini söylemişti ama ben onu dinlemeyip Metin'in yanı başında geçirmiştim iki günümü. Sözünü dinlemem gerekirdi. Boşa konuştuğunu bu zamana kadar görmemiştim. Beni kısıtladığında bile mantıkla davranıyordu.

Ne Erkan'dan ne Serkan'dan ne de Yusuf'tan beni hiç kıskanmamıştı. Serkan'ı sevmiyordu sadece ve bu konuda bile haklı çıkmıştı. Serkan da kandırmıştı beni. Metin'in ailesiyle birlik olup oyun oynamışlardı bana.

Bense salak gibi onlara inanmıştım.

Haklıydı işte. Önüme gelene inanmak yerine onun sözünü dinleyip Metin'in yanına gitmemem gerekirdi. Hata yapmıştım.

Ve tek bir hatam bizi bir uçuruma sürüklemişti.

Yusuf'la neredeyse hiç konuşmadan bir saatten fazla kantinde oturduktan sonra Nart'ın gelişiyle ayağa kalkmıştık. O, kantine girmeden önce başımı çevirmem sadece bir tesadüf müydü, bilmiyordum. Sanki onun geldiğine dair baş gösteren bir dürtüyle kafamı çevirmiş ve heybetiyle kantindeki tüm gözlerin kendisine dönmesini sağlayan Nart Hakyemez'le karşılaşmıştım.

O gerçekten layık olmadığım kadar güzel, herkesin sahip olmak istediği kadar müthişti. Fakat bir kere benim olmuştu. Ve bundan sonra da öyle olacaktı.

Bunu inkâr etmek isteseydi, ben Sema'yla kavga ederken söylerdi. Ama hiçbir şey demeden öylece arkamda dikilmişti. Olası bir hareketimi önlemek için arkamda durduğunu düşünüyordum.

Masanın yanına gelip, "Gidelim," dediğinde Yusuf

başını telefonundan kaldırıp ayağa kalktı. Ben de hızla kalktığım sırada Yusuf, "Hastaneye gidecek miyiz?" diye sormuştu.

Nart başını iki yana salladı. "Gidip birkaç saat beklemeye sabrımın yeteceğini sanmıyorum. Sen istiyorsan git."

"Abi, kaç gündür uğramıyorsun hiç."

Omuz silkerek başıyla ileriyi işaret ettiğinde ayaklarıma güç vererek onunla beraber kantinin çıkışına doğru yöneldim.

Yusuf bize yetişirken Nart, "Onlar eve uğrasın o zaman," dedi ve iç çekti.

Üniversitenin koridoruna geçtiğimizde Nart hiç beklemediğim bir şey yaparak elimi tuttu ve böylece üzerimizde olan bakışların sahiplerini afallattı. Ancak kimse benim kadar şaşkın olamazdı. Ağzım açık ona baktığım için gerisinde kalmıştım ve yüzünü göremiyordum. Görsem bile yüzünde hiçbir ifadenin olmadığına kalıbımı basabilirdim. Özellikle dışarıda soğukluğundan ödün vermezdi pek. Buna birçok kez şahit olmuştum.

Ellerinin ellerime teması sanki yayılan bir alev gibi tüm bedenimin sıcaklığını artırırken ayaklarım bedenime tezatlık yaratarak buz kesmişti sanki.

Yusuf burnundan ses çıkararak içten bir gülüş patlattığında başımı eğdim. Kızaran biri değildim, ancak şu an tüm yüzümün yandığına emindim.

Yüzüm yanıyordu.

Bedenim hem yanıyor hem de titremeye nöbetine hazırlanıyordu.

Kalbim mi?

Bir bebeğin anne karnındaki ilk çırpınışları gibi toydu ritmi...

El ele yürüdüğümüz süre zarfında neredeyse öleceğimi sanmıştım, ancak sonunda bu tatlı işkence bittiğinde ken-

dimi Nart'ın arabasına buldum. Yusuf kendi aracına doğru gidince yalnız kalmıştık.

Nart binip arabayı çalıştırdığında bir an elimi tutacağını sanmıştım ama öyle olmadı.

Gözlerimi kapatıp açarak gelen cesaretle sağ elini kavrayıp kucağıma koydum. Gözleri birkaç saniye bana döndü, sonra ise sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar yola odaklandı. Bunu daha önce yaptığımda bana heyecanlandığına dair bir şeyler söylemişti ve şimdi de öyle olmuştu sanırım. Kalp ritmini duymasam bile hissediyordum.

İleri giderek elini kaldırdım ve dudaklarıma götürdüm. Gözlerimi kapatıp elini özlemle öpmeye başladığım sırada gözyaşlarım akmak için kirpiklerimin kilitli kapılarını itiyordu.

Elini özenle öptükten sonra yanağıma bastırdım. Sıcak eli soğuk yanağıma değdiğinde irkildi, lakin çekilmedi yine de.

Ellerine kurban olduğum adam...

Avuç içlerine gömülmek istediğim adam...

Parmakları arasından gelen sigara kokusu bir an yüzümü buruşturmama sebep oldu. Bu zamana kadar sigara içmediğini biliyordum. Alkolü ise neredeyse birkaç ayda bir alırdı. Tanıştığımızdan bu yana sadece iki kere içtiğini görmüştüm zaten.

Ama sigara. Mahvoluyordum. Annesi ve babası kendini insanların sağlığı için feda eden iki önemli insandı fakat Nart bunu umursamadan sigara içebiliyordu.

Benden ayrıldıktan sonra...

Yavaşça, "Sigara kokusu alıyorum," dediğim sırada derin nefes alıp elini ellerimin arasından kurtarıp kendine çekti.

"Nart?"

Adını söylediğim an iç çekiş sesi kulağıma doldu. Adını

söylemem onun zaafıydı. Ve bu yüzden bunu kullanmam gerekirdi.

Cevap vermeden yola odaklı kaldığında ayaklarımı kendime çekerek radyoya doğru eğildim. Konuşmaması sinir bozucuydu. Bir de sessizliğin sesine tahammül edemezdim.

Radyoda şarkı ararken hiçbir parçayı güzel bulmadığım için durmamıştım. Tuşlara yeniden basıp bazı şarkıların bitmesini beklediğim sırada Nart, dört numaralı tuşa bastığımda "Dur," demişti.

Parmaklarım benden bağımsız, anında dediğine itaat edince kendimi geri çekmiştim.

Şarkıyı bilmiyordum. Bu yüzden söz kısmına gelene kadar odaklanmaya çalışmıştım.

Bilmezdim bu derdin, seni yolundan,
Beni solumdan, edeceğini.
Bilmezdim en sessiz yanımdan,
Yağmuruna kan terleyeceğimi.

Kaşlarım çatıldığında yavaşça gözlerimi açtım ve Nart'a odaklandım. Yüzü kaskatı olmuş şekilde yola baksa bile çenesinin seğirdiğini görmüştüm.

Gözlerimi kısarak onu izledim bir müddet. Şarkı kendi akışında devam ederken aniden bir sessizlik olmuş ve bir şiir söylenmişti.

Yoksa küs müsün bana?
Dilime ikamet edenim.
Dargınsak eğer...[*]

Ben ağzı açık şiiri dinlerken Nart sözleri duyar duymaz radyoyu kapatmıştı.

Dilime ikamet edenim...

Hitap şekli beynimde yankı uyandırarak tekrarlanma-

* İrem Candar, "Bilmezdim".

ya devam ettiği sırada Nart yavaşça arabayı durdurdu. Sitenin otopark kısmında olmalıydık. Öyle ki arabadan indiğimde bunu onaylayacak kadar araba vardı etrafta.

Nart'ın peşinden otoparktan çıktığımda soğuk havanın sert tokadı yüzüme çarpmıştı. Paltomun önünü kapatarak başımı eğip adımlarımı hızlandırdım.

Seri şekilde apartmana girip asansöre bindiğimizde tek kelime bile etmiyordu. Kaşları sanki normal yüz ifadesi buymuş gibi çatılmıştı.

Derin nefes alıp ondan önce asansörden indim ve dairelerinin önüne geldim. Cebinden anahtarı çıkarıp deliğe soktuğunda kapı hemen açılmıştı.

Nart, "Kilitlediğimden eminim," diyerek kaşlarını iyice çatıp kapıyı açtı.

Nart anahtarı kapıdan çıkarmakla uğraşırken ben kendimi içeri attım. Paltomu çıkarmak için başımı kaldırdığımda gözüm yerde yatan Kahve'ye ve onun yanındaki kan gölüne ilişti. Elimi ağzıma götürerek irileşen gözlerle duvarda yazılan yazıyı okudum zorlukla.

"Kızım ölürse bu köpek gibi oğlun da ölür, doktor."

Bu sefer kendime engel olamayıp çığlık atarak duvara tosladığımda gözlerim kararmıştı.

XXXIII

"Barışma"

Gözlerimi açmak için çaba sarf ederken etraftaki uğultular artmıştı. Gözüme giren ışıkla yüzümü buruşturup kolumu kaldırdım ve gözüme siper ettim.

Bir kez daha denedim. Ve bu sefer gözlerim tamamen açılmıştı. İlk gördüğüm kişi Nart olmuştu. Sonrasında ise arkasında beliren annesi Asemin Hakyemez ve Yusuf görüş alanımı doldurmuştu.

Uğultu yerini normal konuşma seslerine bıraktığı esnada Nart bana doğru eğildi. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırıp güzel yüzüne baktım. En son gördüğüm Nart gibi güçlü, yenilmez değildi. Gözümü kapatıp açtığım zaman aralığında yaşlanmıştı sanki. Yüzünün güzelliği silikleşmiş, üzerinde bulutlar toplanmıştı. Ve o an kendimde bu bulutları aydınlatacak bir ışığın gücünü bulamamıştım.

Asemin Hanım, "Gül, yavrum iyi misin?" dedi âdeta bir anne şefkatiyle.

Ona bakarak başımı salladım sadece. Yerimde doğrulmak için ellerimi yatağa bastırıp kalkmaya çalıştım. Yapacağım şeyi anlayan Nart anında bir elini sırtıma, diğerini ise belime götürüp beni hiç zorluk çekmeden kaldırdı. Sırtım yatak başlığıyla kavuştuğunda Nart yanıma oturup büyük elini elimin üzerine koymuş ve endişeli gözlerle beni süzmüştü.

Boğuk sesle tekraren, "İyi misin?" diye sorduğunda ağır şekilde başımı salladım.

Yaşadıklarım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçerken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Kahve?"

Sorum odanın duvarlarında yankı yaptığında Nart transa girmiş birinin ifadesiyle bana baktı. Asemin Hanım ve Yusuf ise başını eğdi.

Dudağımın titremesine engel olamadım. "Öldü mü?"

Sesimdeki titremeye engel olamadığımda Nart hiç beklemediğim bir şey yaptı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Kolları arasına girmemle ağlamaya başlamam bir olmuştu. Hayatımda ilk kez öyle bir manzarayla karşılaşmıştım. Eğer ondan korkmayıp evde kalsaydım sonum onun gibi olacaktı.

Hıçkırdım. Nart beni daha sıkı sardı. O sırada kapının kapanma sesini zor duymuştum. Asemin Hanım ve Yusuf çıkmış olmalıydı herhalde.

Başımı göğsüne bastırarak ondan güç almaya çalıştım. Fakat kollarının gücüne rağmen çöktüğü barizdi. Kahve onun değerlisiydi ve Nart onu kaybetmişti. Buna rağmen hâlâ beni sakinleştirmek için yanımda duruyordu. Hıçkırarak ona sarılırken aldığım nane kokusuna rağmen sakinleşmem mümkün olmamıştı.

Çatlayan sesle, "Sana bir şey olmasın," dedim. Başımı sanki mümkünmüş gibi göğsüne daha da sert şekilde bastırarak güçlü kollarını zayıf bedenime sıkıca sarmasına müsaade ettim. Kemiklerim kırılsa umurumda olmazdı o an. Çünkü çok daha mühim bir şey vardı. Benden daha mühim olan yegâne şey. O...

"Sakın seni benden almalarına izin verme. Dayanamam. Yemin ederim sana bir şey olursa ölürüm ben de."

Sırtımı sıvazlayarak dokunuşlarıyla bedenimi yaktı. Yüzümün ve gözlerimin kızardığına emin olduğumdan, başımı iyice göğsüne bastırdım. Parmakları sırtımdan yu-

muşak dokunuşlarla saçlarıma çıktığında dudaklarım arasından kesik bir nefes firar etmişti.

"Bana hiçbir şey olmayacak," dedi sakin sesle. Saçımı parmağına doladı. "Korkma, güzelliğim. Bugün gördüklerini unutturacağım sana."

Burnumu çektim. "Sana zarar verecekler."

İtiraz eden bir mırıltıyla beni susturdu ve kendinden ayırdı. Ondan ayrılmanın verdiği üzüntüyle yüzüm düştüğünde iki elini yanaklarıma getirmişti. Yüzüm iki avucunun içinde kaldığında iç çektim.

Gözlerindeki koyu ifadeyi koruyarak, "Beni kimse senden ayıramaz," dedi tek nefeste. Bir an eriyeceğimi sanıp elimi koluna getirdim. Ona tutundum... O ise gözlerini gözlerimden çekmeden devam etti. "Beni bu gözlerden kimse mahrum edemez. Kimse geceyi söndüremez."

İçli sesle, "Kimse..." diye onayladım onu.

Başını sallayıp beni tekrar kendine çekti. Biraz daha doğrularak başımı omzuna yaslayıp her iki elimi sırtında birleştirdim.

O an her şeydi.

Yaşamla ölüm arasındaki çizgiydi.

Benim tam iki aydır bu âna ihtiyacım vardı. Onun kollarındaki kafese girmeye ihtiyacım vardı.

Kokusu nefesimdi...

Ondan uzakta aldığım nefeslerin yaşamama hiçbir faydası olmaması bu yüzdendi.

Sanki kaybolacakmış gibi kollarımı daha da sıklaştırdım. "Beni bırakmayacaksın değil mi?"

Soruma hiç bekletmeden, "Asla," diye yanıt verdiğinde burnumu kazağının altında saklanan köprücük kemiğinin üzerine getirdim yavaşça.

"Kahve'ye ne olacak?"

Nart'ın bedeni anında kasıldığında kendimi geri çek-

mek istedim ama buna izin vermedi. Bedeni neredeyse buz kesmişti. Sanki buzunu eritecekmişim gibi yavaşça sırtına dokundum. O an gevşeyerek başını boynuma gömdü. Sıcak nefesi boynuma değdiği an öleceğimi sanmıştım. Soluklarının boynumu yalamasına neden olan Nart burnunu aynı ona yaptığım gibi köprücük kemiğime dokundurdu. Ve tam oraya bastırdı.

Kalbimin göğüs kafesime art arda indirdiği yumrukların baskısıyla yüzüm benden bağımsız şekilde buruşmuştu. Hep bu ânı hayal etmiş ve sonunda yaşamıştım. Ama kalbimi hesaba katmamıştım. Nart'ın yakınlığıyla coşmuş ve âdeta göğüs kafesimi parçalamak için çabalamaktaydı.

Nart'in kısık ve boğuk çıkan sesini duyduğumda tüm dikkatimi ona verdim. "Onu gömeceğim. Kendi ellerimle..."

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladığında, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Keşke ondan korkmasaydım. Onu sevseydim."

Saçlarımda dolaştırdı âşık olduğum elini. Parmakları her saç telimi ayrı ayrı sevdi, okşadı. Kolları arasında bir kedi gibi kıvrıldığımda uyku gözlerim üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordu.

"Senin hiçbir suçun yok. Unut artık. Yanındayım."

Elimi göğsüme götürerek kalbimin yumruklarına engel olmaya çalıştım birkaç dakika. Kendimi geri çekip yüzüne baktım ve dayanamayıp dizlerimin üstünde kalkarak çenesinden öptüm.

Geri çekilmek istediğimde belimden kavrayıp dudaklarımın yüzüne çarpmasını sağladı.

Neredeyse yalvaran tonla, "Devam et," diye fısıldadı. Sesindeki yumuşak tona rağmen bunu bir komut gibi kabul edip dudağının kenarından öptüm. Sonrasında ise ufak öpücüklerim gözlerinin altına kadar ince bir yol yaptı

kendine. Nart gözlerini sıkıca kapatıp tüm yetkiyi bana verdiği için memnundum. Şu an ona istediğimi yapabilecekmişim gibi bir his dolmuştu içime.

Düzenli kirpiklerinin sardığı gözkapağını öptükten sonra aynı şeyi diğerine de yaptım.

Nart'ın dudakları aralandı ve alçak bir sesle inledi.

"Beni nasıl sakinleştirmen gerektiğini biliyorsun," dediğinde yüzümde gülümseme peyda olmuştu.

Elimin tersiyle kirli sakallarının istilasına uğrayan yüzünü okşadım. Bu adamın benim olduğunu bilmek bile yetiyordu. Onu seviyordum. O ise beni daha çok seviyordu. Öyle ki eğer mümkün olsaydı beni kendine kelepçeleyebilirdi bir ömür.

Olanların sadece birkaç dakika aklımdan çıkması sonucunda böyle davranmış olsam da aniden aklıma hücum eden görüntüler irkilmeme neden oldu.

Yutkundum. "O eve gitmek istemiyorum."

Nart yavaşça gözlerini açıp bana baktı. Yüzümün her an ağlayacakmış gibi bir görünüme sahip olduğundan emindim.

Elini saçıma doğru uzattı. "Eşyalarını aldırdım. Bir müddet burada kalacağız."

Gözlerim irileştiğinde, "Hastanede mi?" diye sorabilmiştim zorlukla.

Başını salladı. "Burası daha güvenli. Babam her yere güvenlik görevlisi dikti."

Dudak büktüm. "Neden?"

İç çekerek eğildi ve ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandı. Sonrasında ise beni kendisine doğru çekip göğsüne yasladı. Yakınlığımızla ağzım açık kaldığında ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Ne?"

Kaşlarımı çatarak kendimi olabildiği kadar geri çekip

ona baktım. "Birlikte uyuyamayız. Annem İstanbul'dan terlik fırlatır vallahi."

Kollarını göğsünde bağlayıp küçük bir çocuk edasıyla, "Biz ne zaman şu lanet olası sınırları aşacağız?" dediğinde dudak bükerek omuz silktim. Nart aniden kaşlarını çatıp, "Sahi Şebnem Hanım buraya gelmene nasıl izin verdi?" diye sordu.

Yüzüm iyice düştüğünde başımı aşağı eğdim. İzin vermemişti ki. Babam sabahın köründe beni evden çıkarıp sarılmış ve anneme haber vermeden gitmem gerektiğini söylemişti. En garip olanı ise sonradan bile olsa annemin beni bir kere bile aramamasıydı. Sanırım Nart'tan sonra gönlünü almam gereken biri daha vardı.

Nart sorusuna cevap beklercesine bir mırıltı çıkardığında, "Ondan habersiz geldim," diyerek onu geçiştirmiştim.

Nart cevabımdan sonra doğrulup yataktan inmiş ve sol tarafta bulunan krem rengindeki orta boy kanepeyi yatağın yanına çekmişti. Kanepeye uzandıktan sonra heybetli bedenini bana doğru döndürdü.

"Uyu, güzelliğim." Bana ettiği hitaptan sonra ağzım açık kaldığında hafifçe gülümsemişti. "Uyandığında yanında olacağım."

Gülümsemem silinirken mızmızlanarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sormuştum.

"Kahve'yi gömmem gerek."

Yutkundum. "Ya o adamlar seni bulursa?"

Elini dudaklarıma götürüp uzun bir öpücük kondurduğunda kalbim bir gün ömrü olduğunu fark eden bir kelebek gibi hunharca kanat çırpıyordu âdeta.

"Korkma demedim mi sana? Uyandığında yanında olacağım, tamam mı?"

Kararlı kahverengi gözlerine bir müddet baktıktan sonra itaatkâr biçimde başımı salladım. Nart arkasına yas-

lanarak elimi göğsüne koydu. Hayran olmuşçasına onu izlerken kaşlarını kaldırıp uyumam gerektiğini belli etti.

Fakat üzerimde olan gözleri, elimin altında atan kalbi, elime temas eden eli bu durumu oldukça zorlaştırıyordu.

Bir de endişem vardı tabii. Dışarı çıkmasını istemiyordum. Uykuya dalmadan önce "Yalnız gitme," diye fısıldamış karşılığında ise sert bir, "Uyu," cevabı almıştım.

Özlemişim diye geçirdim içimden.

Sinirlenmesini bile özlemişim...

Elimdeki elinin sıcaklığını, dudaklarının temasını özlemişim...

Hasretine aşina olmayı reddettiğim adam...

Benim adamım, vesselâm.

Bazen sadece bir tesadüf sonucu hayatınız değişebilirdi. Her şey olması gerektiği gibi devam ederken aniden tepetaklak olurdu yaşamımız. Aşk bir depremmiş meğer. İnsanı iliklerine kadar sarsıp darmadağın edecek kuvvete sahipmiş...

Yumruğum kadar olan yüreğim onun aşkını nasıl taşıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Fazlaydı. Büyüktü. Bir yaşama sığmayacak kadar kocaman bir sevgiydi bu. Tarifi, tanımı yoktu. Aşk deyip geçmek basit olabilirdi ama sayfalarca yazsam bitiremezdim ona olan sevgimi.

Hani unutanlar, vazgeçenler var ya... Ben hiçbir zaman onlardan olmayacaktım. İki ay boyunca ondan vazgeçmeyi bir an bile düşünmemiştim. Aklımın ucundan dahi onun olmadığı bir gelecek geçmemişti. Geçememişti.

Çünkü ben onu sadece sevmiyordum.

Ben ona ölüyordum.

Kim ne derse desin umurumda değildi. Nart tüm kötü huylarıyla benim kabulümdü. Beni isterse bir eve kapatsın,

razı gelirdim. Çünkü ben sadece onun yüzünü görerek hayatta kalabilirdim.

Ondan öncesi yoktu sanki. Hiç yaşamamış olsam, her şeyi unutsam pek bir şey kaybetmezdim. Fakat onunla olan anılarımın tek bir saniyesini bile hatırlamamam beni deli ederdi.

Bu duygu... Delilik. Yemin ederim intihar sebebi...

Uyandığımda Nart yanımda yoktu. Oysa bana geleceğini söylemişti. Yokluğu, kalbimin üzerine tonlarca ağırlıkta bir taş koyulmuş gibi bir etki yaratmıştı. Kalbim yere düşecekti sanki şu an.

Derin nefes alıp kapıyı açmaya çalıştım ama kapalıydı. Elimi yumruk yapıp kapıya vurduğumda hiçbir ses gelmemişti.

"Kapıyı açın!" diye bağırdım var gücümle.

Yabancı bir adam sesi, "Efendim, Nart Bey gelene kadar açamayız," dediğinde dişlerimi sıkarak tekrar vurdum.

"Açın dedim! Asemin Hanım nerede?"

"VIP bölümünde. Şu an yanınıza gelemez."

Öfkeyle, "Bu hastaneyi başınıza yıkarım! Hemen açın şu kapıyı!" diye tıslադığımda başka bir erkek sesini duymuştum.

Oldukça sakin bir ses, "Ne oluyor burada?" diye sorduğunda güvenlikten olduğunu sandığım adam, "Veli Bey, hanımefendi Asemin Hanım'ın misafiri. Oğlu Nart Bey gelene kadar dışarı çıkamaz," diyerek açıklama yaptığında var gücümle bir yumruk daha indirdim.

Karşıdan bir gülüş sesi yükseldi. "Kapıyı kıracak gibi duruyor. Hem niye içeride tutuluyor ki? Psikolojik bir sorunu mu var?"

Her iki elimi kapıya indirdim. "Ben deli değilim!"

Yabancı erkek sesi -yani Veli Bey- güldü. Ve ardından, "Kapıyı aç. Yoksa hastaneyi gerçekten başımıza yıkacak,"

demiş ve sonrasında kapının açılma sesi kulağıma dolmuştu.

Kaşlarımı çatarak önce kapının önünde dikilen adama, ardından tam önümde duran su yeşili cerrah üniformalı adama baktım. Üzerindeki beyaz önlüğün yaka kısmında Veli Hazar yazılıydı.

Karşımdaki esmer adamı süzdüm bir müddet. Koyu renk saçları ve gözlerinden sonra pürüzsüz yüzü görüş alanıma girmişti. Burnumu kırıştırdım. Sakalsız adam mı olur?

Veli Bey ellerini önlüğünün cebine sıkıştırmadan önce saatine bakıp başını kaldırdı. "Sanırım içeride sıkılmış olmalısınız. Öyleyse size bir kahve ısmarlamak isterim."

Tabii ki bu teklifi kabul edecek kadar canıma susamamıştım. Nart Erkan, Yusuf, Serkan, Emir ve tabii ki babam haricinde benim yanımda başka bir erkek gördüğü takdirde her ikimizi öldürebilirdi. Bunu kesinlikle göze alamazdım.

Başımı iki yana sallayarak, "İstemiyorum," dedim net sesle.

Alıngan halde gülümsedi. "Öyleyse neden çıkmak istediniz?"

"Size ne ya? Allah, Allah... Sizinle kahve içmek için çıkmak istemedim herhalde. Sizin hastanız yok mu? İşinize geri dönün."

Yamuk şekilde gülümseyip başını iki yana salladı. "Görüşmek üzere, Bayan Atarlı."

O ilerleyip giderken peşinden, "Görüşmemek üzere, bay bilmem kaç sene tıp okumasına rağmen çocuk kalan kişi," dediğimde kapıda duran adam kolumu tutarak beni içeri tıktı.

Uyarıcı sesle, "Hanımefendi, lütfen. Çıkamazsınız," dediğinde kolumu ondan kurtararak odadan çıkmaya ça-

lıştım, ancak o sırada koridorun solundan dönen başka bir güvenlik görevlisi büyük adımlarla bana ulaşıp kolumu kavradı ve beni odaya kadar neredeyse sürükledi. Beni odaya tıktıktan sonra kapıyı kilitleyen adamlara karşılık art arda tekmelerimi kapıya savurmuş ve sonrasında telefonumu aramaya başlamıştım. Sonunda yatağın kenarına düşmüş olan paltomun cebinden telefonumu çıkarıp gelen aramalara baktıktan sonra Nart'ı aradım.

Üçüncü çalışta telefonumu açarak, "Uyandın mı?" diye sorduğunda iç çektim.

"Hani yanımda olacaktın? Yalnızım..." Görüntüler aklıma hücum ettiğinde bedenimden hafif bir ürperti geçmişti.

Yalın sesle, "İşim uzadı. Üzgünüm. Birazdan oradayım," dediğinde boğazım düğümlenmişti.

Ağlamaklı sesle, "Her yerde adamlar var. Beni de öldürecekler, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Korkma, ben hemen geliyorum."

Dudaklarım titredi. "Korkuyorum. Ya sana bir şey olursa?"

Sert sesle, "Olmayacak," dedi bekletmeden. "Bekle. Geliyorum."

Ağlamaya başlarken fark etmemesi için sadece, "Tamam," deyip telefonu kapatmıştım. Yere çökerek hıçkıra hıçkıra ağladığım sırada bugün olanların ağırlığı omuzlarıma daha çok baskı yapıyordu.

Nart bana hiçbir şey anlatmamıştı. Hoş, sormamıştım zaten. Bunu, Nart'ın annesi ya da babasıyla problemi olan birinin yaptığı belliydi. Ancak bir köpeği sırf bu yüzden canice öldürmek neyin nesiydi böyle? Bir köpeğe bunu yapan, duvarda yazdığı gibi, Nart'a ya da bana yapmaz mıydı?

Korkuyordum işte. Yanımda olmasına rağmen ilk kez korkuyordum. Çünkü onun canı tehlikedeydi.

Canımın içi olan adamın hayatı tehlikedeydi.

Onun evine girilmiş, yıllardır onunla dost olan köpeğinin canına kast edilmişti.

Bunları yapan bize acır mıydı?

Ne kadar zaman geçti, bilmiyordum. Ancak kapı açıldıktan birkaç saniye sonra kendimi nane kokan bir adamın göğsünde bulmuştum. Bana deminkinden daha sıkı sarılarak kollarının birini sırtıma, birini ise belime koydu.

Nefes nefese, "Geldim," dedi. "Ağlama artık. Yanındayım."

Sözlerinden güç almış gibi aniden dizlerimin üzerine çöküp kucağımdaki ellerimi bedenine sardım. "Gitme bir daha."

Kulağımın arkasındaki saçımın üzerini öptükten sonra derin nefes alarak kokumu içine çekti. "Gitmem."

Burnumu çekerek, "Beni bırakma," dedim çatlayan sesle

"Bırakmam."

"Ölme."

"Ölmem."

Başımı boynuna gömerek nane kokusunun merkezinde kendime bir cennet kurdum. Koku şahaneydi... Bu koku ciğerlerime bayram yaşatıyordu âdeta. Bu cennet sadece bana aitti. Benim saklı cennetimdi. Kimseyle paylaşmayacağım, kimsenin varlığından haberdar olmayacağı bir yerdi. Benimdi...

Her gün onu severek şımarttığım duygunun adıydı aşk.

Aşk ise oydu.

Adının anlamı bende aşktı.

Akla, mantığa, kalbe, ruha sığmayan duygunun adıydı o...

Her şeydi.

O diye sevdiğim, benim diye benimsediğim, alışkanlık olarak özlediğim... Sadece oydu...

Başımı kaldırdığımda onun yüzünde hiç göreceğime inanmadığım bir şey gördüm. Gözyaşı. Nart Hakyemez ağlıyordu. Yüzüne odaklanarak ağlayan harelerine baktım ilk defa. Onu hiç ağlarken görmemiştim. Her zaman güçlü, dimdik dururdu benim yanımda. Ancak şimdi küçük çocuklar gibi boynu bükük, yanımda oturmuş elimi kavrayarak ağlıyordu.

"Ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Ağlıyorsun."

"Demin yüzümü yıkadım. Ondan öyle görünüyor."

"Yalancı."

Nart sanki bunu bekliyormuş gibi sarsılıp şiddetle ağlamaya başladı. "Yeşil!" diye yakardı. "Onu gömdüm ben." Koskoca adam hıçkırarak ağlarken ellerim buz kesmişti. Nart başını omzuma koyarak ağlamaya başlarken ben de aynısını yapıp ona eşlik ettim. İlk defa yan yana, sarılarak ağlıyorduk. En tuhafı ise ikimiz de ağlamamıza rağmen o hâlâ yenilmez görüntüsünden taviz vermiyordu.

Nart Hakyemez. Kendisi ağlarken bile yaslanabileceğim güçlü bir adamdı. Hiçbir şey onu yıkamıyor, yıldıramıyordu. Hiçbir şekilde benden, bizden vazgeçmiyordu.

Araya giren sessizlik her ikimiz için ölüm gibiydi. Her dakika büyüyen öfkesine engel olamamak içimi kemirirken sessizliği sürdürmek zorunda hissetmiştim kendimi. Nart artık hıçkırmıyordu, sadece düşünüyordu. Ve bazen sessizce düşünürken bile aklına gelen şeyler yüzünden birkaç damla gözyaşı düşüyordu gözlerinden.

"Nart, saçlarımla oynayıp bana masal anlatır mısın?"

Nart gözlerime bakarak biraz düşündü ve sonrasında

çekinerek, "Sanırım masal bilmiyorum," dedi.

"Uydur?"

Ayağa kalkarak yanıma geldi ve sağ tarafıma oturdu. Biraz yana kayarak ona yer açtığımda yatağı aşağıya doğru indirip ayarladı. Başımı dizlerine koyarak kendime rahat bir pozisyon bulduğumda Nart, "Rahat mısın?" diye sordu.

"Rahatım elbette."

Nart masal anlatmaya başladığında pürdikkat ona kulak verdim. "Bir varmış, bir yokmuş. Akdeniz sahillerinde çirkin, mutsuz bir kız varmış. Bu kız kayalıkta oturup dertli dertli düşünürken yakışıklı bir prens ona doğru itilmiş ve çarpışıp suyu boylamışlar. Sonra çirkin kız yakışıklı prensi kendine aşık etmek için büyüler yapmış."

Ayağına vurarak, "Gerizekalı!" dedim.

"Beceremedim değil mi?"

"Olsun."

"Hiçbir şeyi beceremiyorum."

"Güzel seviyorsun ya," diyerek kolları arasında mayıştım. "Uyandığımda burada ol."

Derin nefes aldı. "Başımın belası." Hitap şekli kalbimi titretirken gülümsedi hafifçe. "Uyu hadi. Uyandığında burada olacağım."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Masalın sonunda çirkin kız prensin sevgisiyle güzelleşip dünyanın en güzel prensesi oluyordu. Her kadın aşkla güzelleşir ne de olsa. Sen çok güzelsin. Demek ki çok seviyorum seni."

Şeyma- Erkan

Şeyma'dan...

Yüzüme çarpan rüzgârla gözlerimi kısarak ilerlemeye devam ettim. Kulağımda çalan şarkıyı bile dinleyecek durumda olduğumu sanmıyordum. Sadece ilerliyordum işte. Bu kırık dökük mahalleden giderek uzaklaşıyordum. Sokaklarının bir çöplükten farkı olmayan, pis kokulu bu yerden ne kadar kaçsam da geri dönüyordum. Bumerang gibiydim. Ne kadar hızla kaçarsam kaçayım aynı şekilde geri gelmeye mecbur oluyordum.

Ellerimi ceplerime sokarak soğuğun ellerimi kucaklamasına engel oldum. Yüzüm dışında her yerim kapalıydı, ancak bu yüzümün birazdan soğuktan donacak olmasına engel değildi tabii ki.

İç çektim. On beş dakikadan fazla uzaklıkta olan durağa kadar ilerlemek şimdiden canımı sıkmıştı.

Mahallenin bitiş noktasında ağzımdan derin nefes verip havaya karışan beyaz dumanı izlediğim sırada gözüm beyaz bir *Nissan*'a ilişmişti.

Bu sefer daha derin bir iç çektim. Kalbim varlığını belli edercesine çarpmaya başladığında her gün olduğu gibi beni almak için yolunu bir saat kadar uzatan Erkan'ın hareketine karşılık ne yapacağımı bilememiştim.

Öylece sokakta dikildiğimde arabasının kapısı açıldı ve içinden bordonun en çok yakıştığı adam olarak adlandırdığım Erkan Yılmaz çıktı. Sarı saçlarını kapattığı siyah beresini eliyle düzeltip bana baktı gülümseyen yüzü ile. Ve soğuğa rağmen önü açık olan montunun ceplerine ellerini

sıkıştırıp bana doğru ağır adımlar atmaya başladı.

Her adımında kalbim daha fazla tekledi.

Geri geri gitme isteğim artsa bile kendimi zorlukla durduruyordum. O Erkan'dı sonuçta. Ben "arkadaş" olarak sınıflandırsam da kalbimin tamamını kaplayan Erkan'dı. Her gece hayalini kurup uyuduğum, her şarkı sözünde aklıma gelmeyi becerebilen... Hepsi oydu. Her şeyim, en önemlisi sol yanımdı.

Sol yanım...

Sol yanım uyuşuyordu sanki onun yanında. Bedenim titriyor, yüzüm yanıyor, kızarıyordu. Bedenim üzerinde öyle bir hakimiyete sahipti ki, hiçbir şey benim kontrolümde değildi.

Gözlerimi bal renginde olan eşsiz gözlerine diktiğim sırada, "Burnun kızarmış, Gamzeli. Arabayı ısıttım. Hadi," diyerek başıyla gitmemiz gerektiğini gösteren bir hareket yaptı. Tereddüt ederek ona baktığımda kaşlarını çattı. "Ne duruyorsun? Benimle geleceksin diyorum."

Kolumu hiç acıtmadan oldukça nazik bir şekilde kavrayıp beni arabaya yönlendirdi. Sesimi çıkarmadan ona ayak uydururken kalbim dokunuşuna tepki vermekten çekinmiyordu.

Ön kapıyı açarak oturmamı bekledikten sonra kendi tarafına geçerek arabayı çalıştırdı.

Başımı yavaşça ona döndürüp neredeyse fısıltıyla, "Her gün gelmen gerekmiyor, Erkan," dedim.

Birkaç saniyeliğine yüzünü bana döndü. "Gerekiyor, efendim," Gözleri yola odaklı iken devam etti. "Her gün geleceğim. Otobüsle gelmeni istemiyorum. Hayır, o kadar insan o araca nasıl sığıyor anlamıyorum ben. Orada kim sana temas ediyor diye düşünerek delireceğime, gelip alırım seni. Hem her otobüs kapısı açıldığında üşürsün sen, Gamzeli'm. Kıyamam."

Gözlerim irileşmiş şekilde ona bakakaldığımda yanaklarıma hücum etmek için hazırlanan alevi geri göndermek adına soğuk ellerimi yanağıma dokundurdum.

Derin nefes verdim. "Beni almana gerek yok diyorum. Ben senin sevgilin değilim."

Başını salladı. "Doğru," dedi dişlerinin arasından. "Ben senin arkadaşınım."

Boğazım düğümlenmeden önce son kez yutkundum. "Evet," diye onayladım onu. "Arkadaş..."

Aniden elini direksiyona çarptığında irkilerek bedenimi koltuğa yapıştırdım. Korkuyla ona baktığım sırada arabayı yolun kenarına çekip durdurdu.

Ve sonrasında delicesine ifadeler barındıran bal gözlerini bana yönlendirdi. "Ne arkadaşlığı, kızım? Seviyorum ben seni. Anlamıyor musun?"

Boynunda atan damara korkuyla bakarak, "Asıl sen anlamıyorsun," dedim cılız sesimle. "Ben senin sevgilin olacak niteliklere sahip değilim."

Gözlerini kıstı. "Saçma," dedi tükürürcesine. "Çok saçma. Yemin ederim dünyadaki en saçma şey..."

Başını direksiyona vurduğunda bu sefer kendimi ileri doğru atıp elimi omzuna koydum. Gözlerim hızla dolarken ağlamaklı sesle, "Yapma böyle," dedim. "Üzme beni."

"Seni üzmem," dedi boğuk sesle. "Seni üzeceğime kendimi gebertirim."

"Kendine zarar veriyorsun."

Başını iki yana sallayarak. "Sadece seviyorum."

Burnumu çektim. "Anlamanı umuyorum."

Başını yavaşça kaldırıp yüzüme baktığında bir an hıçkıracağımı sanmıştım. Gözlerinin önündeki perde inmiş ve karışık olan ifadeler gün yüzüne çıkmıştı. Acı, öfke, yorgunluk, hüzün... En önemlisi ise aşk.

Bu gözler sırf benim için bu haldeydi.

Ve ben sırf onun iyiliği için ondan uzak durmalıydım.

"Şeyma," diyerek kaşlarını çattı. İsmim dudaklarından döküldüğü an kalbim kanat çırpmak isteyen bir kuştan farksızdı. Elimi nereye koyacağımı dahi şaşırarak ona baktım. "Her şeyden vazgeçeceğim. Ailemden, soyadımdan, mülkümden, hatta parayla okuduğum okulumdan bile. O zaman bir şansımız olur mu?"

Afallayarak öylece ciddi suratına baktığımda bedenim arabanın sıcaklığına rağmen buz kesmişti.

Hiç olmadığı kadar ciddi oluşunun karşısında ne yapacağımı bilememiştim.

Gözü dönmüştü ve dediği her şeyi yapacağını bildiğim için endişeliydim.

Ailesiyle arası çoğu zaman bozuk olurdu ve bu vazgeçmesini daha da kolaylaştırırdı fakat sonra pişman olacaktı.

Ne annesine ne de babasına bana olduğu kadar bağlı değildi ama onları seviyordu. Kabul etmese bile seviyordu ailesini.

Ve şimdi onlardan benim için vazgeçebileceğini söylemişti.

Buna sebep olmak bile korkunçtu. Böyle bir bencilliğin yükünü taşıyacak gücüm de vicdanım da yoktu benim.

"Erkan," diyerek derin nefes aldım. "Saçmalama. Onlar senin ailen. Hiç kimse için vazgeçemezsin."

"İnan bana o ailede bir yerim yok benim. O yüzden sorun etme. Benim yerim sadece senin yanın."

Kaşlarım havalandı. "Sen ciddisin?"

"Evet," dedi tüm ciddiyetiyle. "Şimdi arabadan iniyoruz. Ne de olsa bu da baba parasıyla alındı, değil mi?"

"Erkan, hayır," desem bile çoktan araban inmiş ve kapımı açmıştı. Arabadan indiğimde soğuğa karşılık yüzümü buruşturdum.

"Seni bu soğukta dışarı çıkardığım için vicdan azabı

çeksem bile şu an bunu göz ardı edeceğim, Kızıl. Çünkü bu seninle olmam için attığım bir adım."

Kolunu kavrayarak bana bakmasını sağladım. "Lütfen bunu yapma. Ailene bunu yapma."

Kaşlarını çatarak, "Şeyma," dedi müthiş sesiyle. "Yıllardır bana yapmadığını bırakmayan insanlar için neden kendimi ve seni üzeyim?"

Kolundaki elimi indirip tuttuğunda nefesim beni terk etmişti.

"Bundan sonra senden başka hiç kimsem, aşkından başka hiçbir şeyim yok."

Gözümden bir damla yaş firar ettiğinde Erkan aniden bana yaklaşıp gözyaşımı öptü ve dudaklarına geçmesini sağladı. Öpücüğüyle yer ayaklarımın altından kaydığında elini sıkmıştım.

Gülümsedi ve diğer elimi de tutarak bana baktı.

"Hep bu anı bekledim ben."

Dudaklarım titrediğinde sol elimi bırakıp parmağını dudağıma getirdi ve başparmağıyla okşadı.

"Şşşt, artık ağlamak yok."

"Yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Artık gülmek var."

"İzin verecekler mi?"

"Kimseyle bir bağlantım kalmayacak. Kelepçelerimden bugün kurtulacağım."

Başımı eğdim. "Üzgünüm."

Elini çeneme getirerek başımı kaldırdı. Sonrasında ise ateş topu olan yanaklarımı okşadı elinin tersiyle.

"Yanaklarını kızartacağım, okşayacağım, seveceğim ve öpeceğim günler başlıyor, Gamzeli'm."

Bal rengi gözlerine bakarak içimde oluşan tereddüt tohumunun üzerine bastım ve gelen cesaretimin ateşini körükleyip ağzımı açtım. Erkan bunu duymayı ziyadesiyle

hak ediyordu. Bu cümleyi ondan sakınmam bencillik olurdu. Benim için her şeyinden vazgeçen bir adamdı o...

Gözlerinin derin kuytularındaki yansımama bakarak, "Seni seviyorum," dedim tek nefeste.

Erkan dondu. Yüzüne boş bir ifade hakimdi.

Dudak bükerek elimi pürüzlü yanağına getirip yavaşça okşadığımda sanki buzlarını eritiyormuşum gibi yüzünü buruşturdu.

"Beni mi?"

Gülerek omzuna vurdum. "Şapşal."

"Yemin etsene."

Gözlerimi açarak, "Yok daha neler," dediğimde aniden belime sarılıp beni havaya kaldırdı ve sonrasında döndürmeye başladı. Çığlık atarak boynuna sarıldığımda kahkaha atmaya başladı.

"Beni seviyor!"

"Bırak!"

"Sadece beni seviyor!"

"Erkan!"

"Sadece ve sadece beni seviyor!"

Utançtan kıpkırmızı olan yüzümü boynuna gömerek insanların bakışlarından kurtulduğumda beni yere indirip sıkıca sarılmıştı.

Ve ben ilk kez onun sıcaklığında kaybolmaktan kaçmamıştım.

İlk kez ona sarılmıştım...

Artık kaçmak yoktu. Sadece o ve ben vardık. Yolumuza koyulan taşları aradan kaldırdığı takdirde olası savaşlarda kendisini bana kalkan yapacak bir adam vardı.

XXXIV

"Silah"

Bazı anların içine hapsolmak mümkün olsaydı bu ânın onun kollarında, kokusuyla mayıştığım zamana denk gelmesini isterdim. Güçlü kolları arasında yatakta uzanırken içimdeki huzursuzluğu elimin tersiyle bir kenara itmiştim.

Bu yanlış gibi gelmiyordu. Annemin beni büyütme tarzından oldukça uzak olsa bile yanlış değildi.

Uyuyordu ve çok güzeldi. Ve bu güzelliğini izlemek uykusuz kalmaya değer gibi görünmüştü.

Aniden kasıklarıma giren tanıdık sancıyla yüzümü buruşturup elimi karnıma götürdüm ve sonrasında kaşlarımı olabildiği kadar çattım. Adet döneminin bu günlere tesadüf edeceğini unutup yanıma gerekli olan şeyleri almadığım için kendime içimden birkaç küfür mırıldandım. Ardından Nart'ın kolunu üzerimden kaldırıp yatağa bıraktım ve iki büklüm olarak tuvalete doğru ilerledim.

Sırtımı kapıya yaslayarak ne yapabileceğimi düşündüm. Kapıda bir veya iki adam dikildiğini göz önünde bulundurduğumda odadan Nart olmadan çıkmam mümkün değildi. Ancak Nart'ı uyandırıp ihtiyacım olan şeyi söylemem de olası değildi. Bunu dile getirmek bile yanaklarıma alevlerin hücum etmesine neden oluyordu ki, ben her şeye kızaran biri değildim. Fakat bunu söylemem yerin dibine girmem için yeterli olurdu.

Derin nefes alarak ne yapabileceğimi düşündüm. Nart'ı uyandıramazdım, değil mi? Ah... Bu utanç vericiydi. Ba-

vulumu rastgele doldurursam sonumun böyle olacağını tahmin etmeliydim.

Yanaklarımı şişirerek birkaç işlemi halledip tuvaletten çıktım. Nart hâlâ tek kişilik yatakta huzursuz bir şekilde uyuyordu. Yanına gelerek ne yapacağımı düşünürken yatağa oturduğum an kıpırdandı.

Pürdikkat onu izlediğim sırada gözlerini kırpıştırarak açmış ve sonrasında hafifçe gülümsemişti.

"Uyanmışsın."

Boğuk sesle, "Evet. Akşam olmuş," dediğimde kaşlarım hâlâ çatıktı.

Dirseğinin üzerinde kalkıp kahverengi gözlerini üzerimde gezdirdi. "İyi misin?"

Yutkundum. "Şey," diye mırıldandım kısık sesle. "Dışarı çıkmam gerekli."

"Acıktın mı?"

Başımı iki yana salladım. Hastalandığımda neredeyse gün boyu bir şey yemezdim. Midem bu dönemde oldukça hassaslaşırdı.

"Başka bir şey için."

Sorgu dolu bakışları yüzümde asılı kalırken, "Ne lazım? Söyle bana," demişti.

Utanç duygusu bedenimi ele geçirmeden hemen önce karnıma giren sancıyla yüzümü buruşturup başımı hafif aşağı eğdim. "Söyleyemem. Lütfen izin ver çıkayım şuradan."

Bu sefer sert tonla, "Ne lazım dedim?" diyerek koluma dokunmuştu.

Kolumu geri çektim. "Diretmesene!"

"Söylesene!"

Başımı olabildiği kadar eğerek yanaklarımın alevini gizledim. Alnım terlerken zorlukla, "Özel işte!" demiştim. Ve hemen sonrasında deminkinden daha şiddetli bir ağrı

hissetmiştim. Bu sefer ağzımdan kaçan iniltiye engel olmadan elimi karnıma götürüp iki büklüm oldum.

Nart doğrularak endişeyle, "Ne oldu?" diye sordu. "Annemi çağırıyorum."

"Çağırma," dedim nefes nefese. "Utanıyorum."

"Neden utanıyorsun?" diyerek bana baktı. Ve aniden aklına gelen fikirle gözlerini iyice açtı. "Anladım. Sen şeysin değil mi? Ben hemen gidip geliyorum. Ağrın çok mu? Annemi çağıracağım. O ne yapacağını bilir."

Domatesin rengine meydan okuyan yüzümü yastığa gömdüğümde Nart üzerime ince yorganı örtüp koşar adım dışarı çıkmıştı. Derin nefes alarak durumuma küfürler mırıldandım. Ağrım genelde oldukça az olurdu, ancak şu an belki de hiçbir zaman çekmediğim sancıyı çekiyordum.

Burnumu yastığa bastırıp cenin pozisyonumu bozmamaya gayret ettim. Nitekim beş dakika kadar sonra içeri giren Nart ve annesi Asemin Hanım geldiğinde hâlâ öylece uzanmaktaydım. Asemin Hanım içeri girdiğinde kendimde doğrulacak gücü bulamamıştım. Yanıma çökerek saçlarımı yüzümden çekti.

"Gül, canım, ağrın mı var?"

Dolan gözlerime engel olamayarak iç çekip başımı salladım.

"Ah, güzel kızım, jinekoloji uzmanımızı çağırdım. Merak etme."

Dudaklarımdan titrek bir nefes vererek, "Gerek yok gerçekten," desem de nafileydi. Annesi en az annem kadar evhamlı bir şekilde odada volta atarak hemşireyi çağırmıştı. Ve sonrasında hemşire elinde tuttuğu poşetle içeri girdiğinde Nart'ın içeride oluşuna karşılık yüzümü buruşturdum.

Asemin Hanım bunu anlamış gibi anında, "Nart, sen çık," demişti. Nart itiraz etmek için ağzını açtığında ise annesi ona izin vermedi. "İkiletme beni."

Önce uzun uzun bana bakmış, ardından yatağın kenarına çektiği koltuktan kalkarak dışarı çıkmıştı. Onun çıkmasını fırsat bilerek annesine döndüm.

Kuruyan boğazımı temizleyerek, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim.

Aynı Nart'ın gözlerinin renginde olan derinliklerini bana çevirerek başını salladı ağır ağır. "Ne soracağını biliyorum, canım. Ama inan bana bunu sana söylemem doğru olmaz. Ben Nart'ı koruyordum ama şimdi sen de geldin. Ve sen oğlumun canısın. Seni de korumam gerekli. Bu odada kilitli kalmanın nedenini böyle açıklayabilirim."

Yavaşça, "Ben," diyerek karnımı tuttum yorganın altında. "Korkuyorum."

Gözlerinde beliren şefkati gördüğümde kendimi Asemin Hanım'ın kollarına atmamak için zor tutmuştum. Aynı anda beynimin içinde birkaç şimşek çakmıştı. Anne. İki gündür habersiz bıraktığım annem şu an benden uzakta ve bana kırgındı.

Bu sefer gözümden bir damla yaş akınca Asemin Hanım soluğu yanımda almıştı. Gözyaşımı ince ve bakımlı parmaklarıyla silerek, "Ağlama lütfen," dedi. "Bunları yaşadığın için çok üzgünüm."

"Bir hastanızın yakınları değil mi bu yapan? Hastanın canına karşılık sizi Nart'la tehdit ediyor. Kahve'yi de öldürdüler. Bu... korkunç!"

Elini saçlarıma doğru uzatıp yavaşça okşadı. "Korkunç olduğunu biliyorum. Özür dilerim, kızım."

Gözlerimi yumup açarak, "Özre gerek yok," dedim tek nefeste. "Nart için endişeliyim."

"Seni en iyi ben anlarım. Onu sevdiğini görebiliyorum."

Dudağım titrediğinde Asemin Hanım yavaşça ayağa kalkarak, "Sen tuvalete gir. Birazdan doktor gelip ilaçlarını verir."

"Teşekkür ederim."

Asemin Hanım çıkmadan poşeti alıp başımı eğerek tuvalete girmiş ve işlerimi hallettikten sonra ellerimi yıkayıp yere çökmüştüm. Acı biraz azalsa da hâlâ şiddetini korumaktaydı. Ve şu an bu acıyı bile umursamamıştım. Arkama baktığımda bana kızgın bir anne görüyordum. Ondan sonra beni destekleyen, kararlarıma daima saygı duyan babamı.

Sonrasında ise bir grup arkadaş vardı. Hangisinin bana kızgın olduğunu anlamak zor değildi. Erkan ve Defne döndüğümde beni öldürebilirlerdi. Çünkü Erkan her ne kadar aşkın peşinde koşmanın taraftarı olsa bile kendimi bu denli hırpalamamı istemezdi. Ancak Defne'nin fikri bambaşkaydı. Ona göre hiçbir erkeğin önünde eğilmek bir kadına yakışmazdı. O kendini üstün tutanlardan, asla boyun eğmeyenlerdendi. Öyle ki Yusuf'u sevdiğini sanırken bile onu yarı yolda bırakıp bir kere bile "ah" dememişti.

Beni anlayacak olan yegâne insan Şeyma olurdu. Çünkü o her zaman benim cesaretime hayran kalırdı ve beni desteklerdi.

Gözyaşlarım yüzümde kalın yollar çizdiğinde iç çekerek sırtımı kapıya yasladım. Annemi özlemiştim. Onun yanında Nart'ı, Nart'ın yanında ise annemi özlemiştim. Ondan habersiz geldiğim için şu an sinirden delirmiş olmalıydı.

Ayaklarımı kendime çekip öyle durduğum sırada kapı çaldı.

"İçeride misin?"

Bununla ilgili yapmak istediğim espri fikrini geri püskürtüp gözyaşlarıma sadık kaldım.

Sesimi düzelterek, "Evet," dedim. "Çıkıyorum birazdan."

"Doktor geldi demin. Erkekmiş. Neyse işte ağrın için gerekli ilacı alıp geri gönderdim."

Kendime engel olamayarak gülümsedim. Kıskançlıkta çığır açmak için çaba sarf ediyormuş gibi gelmişti o an. Aslında bir taraftan da haklıymış gibi geliyordu. Nart'tan bile utanırken başka bir adamın yüzüne bakarak durumum hakkında konuşamazdım.

Zemine sağlam şekilde basarak ayağa kalkıp aynanın karşısına geçtim. Eş zamanlı olarak aynada gördüğüm gözler duraksamama neden oldu. Pekâlâ, gözlerim rengiyle çoğu zaman dikkat çekerdi ama şimdi ağladığım için bambaşka görünüyordu.

Annemin de dediği gibi ağladığımda gözlerim güzel oluyordu.

Ve lise revirindeki hemşirenin de söylediği bir şey vardı ki nedensizce bu cümle içime işlemişti.

Lise 1. sınıftayken karnımın ağrıması sonucunda hocadan izin alıp dışarı çıkmış ve revire inmek için merdivenleri inmeye başlamıştım. O sırada aniden gelen sancıyla iki büklüm olup yere çöktüm. Gözyaşlarım benden bağımsız şekilde yüzümü ıslatırken pozisyonumu bozmadan öylece çöktüğüm yerde kaldım. Birkaç dakika öyle kalıp ağlarken merdivenleri çıkan birini fark edip başımı kaldırdım. Benden bir üst sınıfta okuduğunu bildiğim çocuk endişeyle bana doğru gelip eğildi.

"İyi misin?"

Ağlayarak, "Öyle mi görünüyorum?" diye sordum.

"Revire gidecek durumda mısın?"

Kaşlarımı çatarak, "Öyle olsam burada oturur muyum, geri zekalı?"

Onu terslememe rağmen gülümseyerek, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Duruma el atıyorum." Ve daha ben ne olduğunu anlamadan bir kolunu dizimin altına, diğerini ise sırtıma getirip beni kucakladı.

Gözlerim irileşirken, "Ne yapıyorsun?!" diye sordum öfkeyle.

"Ambulansın oluyorum, küçük hanım."

İtiraz edemedim. Nitekim gerçekten yardıma ihtiyacım vardı. Gözlerim yaşlı şekilde kucağında revire gelirken beni sedyenin üzerine bırakıp dışarı çıkmıştı. Revirdeki hemşire bana gerekli ilaçları verirken sonrasında dışarı bakarak, "Sanırım senden hoşlandı," diye mırıldandı muzip tonla.

"Benden mi? Bu halimden hem de?"

Yeşil ve kenarları kızaran gözlerime bakarak eşsiz bir gülümseme eşliğinde, "Gözlerin yeter," dedi.

Ve nedensizce bu cümle kalbime oturdu.

Metin'le ilk kez bu şekilde tanışmıştık. Sonrasında olanlar bu küçük güzel hatırayı silip süpürmüştü elbette.

✶

Yanaklarımı şişirerek odada volta atan adamı daha rahat izlemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Durdu ve başını kaldırarak bana baktı ve sonrasında büyük adımlarla yanıma gelip kollarımı yorganın altına koydu tüm ciddiyetiyle.

"Yorganın altından çıkma."

Gözlerimi kısarak, "Abartma," dedim. "Cidden yeter."

Dişlerinin arasından, "Yetmez," dedi. "Sıcak çorbanı içip ilaç alacaksın ve sonra yorganı başına çekerek uyuyacaksın. Geç oldu."

"Yok daha neler."

"Beğenemedin mi?" Sesindeki siniri duyduğum an başımı eğerek iki yana salladım. Net sesle, "İyi," dedi.

"Güzel."

"Peki."

"Tamam."

Bir dejavuyla hafif tebessüm ederek ifadesine bakmak adına başımı kaldırdığımda onun da gülümsüyor olduğunu fark etmiştim. Yüzüne yakışan şahane gülümsemesi

dudaklarının kenarlarında taht kurarken o ne kadar güzel göründüğünden bihaber şekilde bu büyüyü bozmuyordu.

Eskiden oldukça egoist tavırlar sergilese bile, şimdi yanımda hiç de öyle davranmıyordu.

Yine de kendini beğenmişliğine bile hayran kaldığımı söylemezsem olmazdı.

Erkan'ın da dediği gibi. *Kendinden emin adamlar güzel sever.*

Erkan... Dostum. Onunla konuşmam gerekirdi. Her ne kadar bana kızacak olsa bile onunla konuşmak istiyordum. Bu yüzden derin nefes alarak, "Telefonumu verebilir misin?" diye sordum.

Nart başını sallayarak gözlerini etrafta gezdirdi ve sonrasında oturduğu kanepenin üzerinden telefonumu alıp bana uzattı. Tereddütle telefonu aldığımda ilk önce kimi arayacağımı düşünmüş, sonrasında ise annemin tepkisinden korktuğum için Erkan'ı aramıştım.

Telefon birkaç kere çaldı... Ve Sonrasında Erkan'ın yüksek sesle, "Gülüm?!" deyişi doldu kulaklarıma. "Babanla konuştum. Ankara'ya gitmişsin."

Pürüzlü sesimle, "Bana kızdın mı?" diye sordum. "Haber vermediğim için üzgünüm. Durdurulmak istemedim."

"Ah," diye inledi. "Seni anlıyorum. En azından bugünden itibaren anlıyorum."

"Bugün?"

Coşkulu sesle, "Biz Şeyma'yla sevgili olduk, gülüm!" diye bağırdı neredeyse.

İçten şekilde gülüp, "Tebrik ederim, Tutenstein," dedim. "Çok sevindim. Şey, biz de barıştık."

"Bu kadar çabuk mu?"

Onu geçiştirerek, "Tabii ki," dedim. "O bana dayanamaz ki."

Erkan gür sesle kahkaha patlattı. Bir an için yanında

olup bana sarılmasını dilemiş olabilirdim. Onların yanında bunu Nart için dilemiştim, fakat şimdi onları da özlediğimi anlıyordum.

Ağzımdan bir nefes verdiğim sırada Erkan, "Döndüğünde haber ver bana," demişti. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra bir müddet öylece durdum. Annemi ya da babamı aramak arasında gidip gelmiştim. Nart da bunu fark etmiş olacak ki yanıma gelip oturarak elimi tuttu. Avucunu yanağımda hissettiğimde kedi gibi ona sokulmuştum anında.

Benim aksime pürüzsüz sesiyle, "Erkan'la iyi konuştun ama babanla ve annenle konuşursan dağılırsın. Babana iyi olduğuna dair bir mesaj çeksen?" deyip önüme bir fikir sunmuştu.

Omuzlarımı indirdim. "Haklısın."

"Bunları sana yaşattığım için kendimi suçluyorum."

Soğuk ellerini sıcak ellerime bastırıp sıktım. "Senin bir suçun yok. Ben geldim. Ve inan bana hiç pişman değilim."

Saçımı okşayarak, "Sen bayıldığında ne yapacağımı bilemedim. Öylece bir sana bir de Kahve'ye bakakaldım," dedi. İç çekti. "Sonra Yusuf geldi. Seni kucağına almak istediğinde ancak kendime gelebildim. İzin vermedim tabii. Sana sadece ben o şekilde dokunabilirim."

Devam et derecesinde başımı salladığımda gözlerindeki o kalın duvarların kırılma sesi ruhuma dolmuştu. Nitekim gözlerinde çaresizlikle harmanlanmış bir ifade peyda olmuştu.

Boğuk sesle, "Arabada başın kucağımdaydı," dedi. "Öleceğimi düşündüm. Seni o halde bırakıp ölüp gidecektim."

Elimi yüzüne getirerek kasılan çenesine dokundum. "Ağladın mı?"

Afallayan bakışlarla donduğunda sorumda ısrarcı olduğumu kaşlarımı kaldırarak belli ettim.

"Birkaç damla, ağlamak sayılmaz."

"Kıyamam ben sana," deyip tebessüm ettikten sonra kollarımı açtığımda Nart anında başını göğsümün üzerine yerleştirerek kulağını kalbimin üzerine dayamıştı. Yakınlığıyla kalbim göğsüme sert tekmelerini indirdiğinde Nart, "Benim için böyle atıyor, değil mi?" diye sormuştu küçük çocuklar gibi.

"Evet," dedim bekletmeden. "Senin için..."

"Benimki de senin için..."

Çenemi kumral saçlarının üzerine yaslayarak, "Biliyorum," dedim. "Aksi mümkün olamaz."

"Olsa burayı başıma yıkarsın."

Yutkunarak, "Yıkarım," dedim.

"Cani."

Hiçbir şey söylemeden saçlarını okşadığımda Nart başını çekti. Ben tam istemsizce dudak bükerken beni geriye doğru götürüp sırtımı yatakla buluşturdu. İrileşmiş gözlerle ona bakarken üzerime doğru eğilip dirseğini yastığın üzerine bastırdı.

Müptelası olduğum serseri gülüşü yüzüne yayıldığında kalbimin her an göğüs kafesimi parçalaması olasıydı.

Yüzüme doğru yavaşça eğilip beni deli ettiğinde ne yapacağımı bilemez halde fal taşı gibi açılmış gözlerimle onu izledim.

Elini yüzüme getirip saçlarımı geriye attı. Nefesi yüzüme çarpacak kadar yakınken "Yokluğunda birkaç damladan fazla ağladım, Yeşil," diye fısıldayıp başını göğsüme koydu ve ifadesini görmemi engelledi.

Ağzımın açık kaldığına emindim.

Ağlamıştı...

Tıpkı benim gibi o da ağlamıştı.

Başının varlığına tepki veren bedenim ve kasılan karnım eşliğinde saçlarını okşarken yavaşça Nart'ın başını yastığa koydum. Göğsümde hiç de rahat olmadığı yüzünden anlaşılıyordu. Nitekim başı yastıkla buluştuğu an mayışarak uykusuna devam etti.

Ayağa kalkıp tuvalete girdim ve çıktığımda hâlâ uyuyordu. Döndüğümde yatağın tamamına yayıldığı için onu rahatsız etmeden dolaptan aldığım battaniyeyle kanepeye kıvrıldım. Aynı anda arkamdan birinin ağzımı tutmasıyla yerimde tepinmeye başlamıştım.

Namlunun soğukluğunu boynumda hissettiğimde nefesimi tutup gözlerimi kapatmıştım. Adam büyük eliyle ağzımı kavrarken beni ayağa kaldırdı ve silahı şah damarımın üzerine bastırdı.

Ve hayatımda ilk kez o zaman ölümü hissettim. Bu basit bir korku değildi. İliklerim bile sarsılarak titrerken bedenim ayakta durmak için zorlukla direniyordu.

"Sesini çıkarırsan, sevgilinin de senin de beynini dağıtırım."

Gözümden yaşlar firar ettiği sırada Nart'a baktım. Derin bir uykuya dalmıştı ve hiçbir şeyden haberi yoktu.

Başımı salladım. Ona bir zarar gelmesine müsaade edecek bir delilik yapamazdım.

Kalın ses, "Akıllı kız," dedi. "Benimle geliyorsun."

XXXV

"Sessizlik"

Sessizliği haşin rüzgarıyla yağmalayan korkularım zihnimin odalarında yuva kurmuş, bana bakıyordu. Korku tüm iliklerime kök salarken sakinlik tarafından sarmalanmıştım. Sakindim. Fazlasıyla kadar sakindim.

Fakat kaçırılmıştım.

Sızlayan kollarımı kendime doğru çekme girişiminden vazgeçerek derin nefes alıp arkama yaslandım. Dolan gözlerime engel olmaya çalıştığım sırada bedenimden geçen titreme dalgası buna hiç yardımcı olmuyordu.

Korkuyordum. Bu karanlık odada can vermek beni korkutuyordu.

Beni kaçıran adam tarafından hastanenin deposundan gizlice çıkarılıp buraya getirilmiştim. Ve gelene kadar gördüğüm manzara beni afallatmıştı. Kapının önünde yere serilen güvenlik görevlilerinin halini aklımdan çıkaramıyordum. Ölmüşler miydi acaba? Ya da sadece bayılmış da olabilirlerdi.

İç çekerek buradan nasıl kurtulabileceğimi düşündüm, ancak hiçbir çıkış yolu yoktu. İkinci kattaydık ve buna rağmen pencere parmaklıklarla korunuyordu. Kapı ise üzerime kilitliydi.

Dudağım titredi. Karnım ağrıyordu. Sancı kasıklarıma kadar inip beni kıvrandırmak ister gibiydi. Bağlı olan ayaklarımı kendime çekip ağlamaya başladım. Çaresizliğime, güçsüzlüğüme lanetler okudum. Ne diye bu kadar

narindim ki? Şeyma gibi dövüş dersleri alabilirdim. En azından kendimi koruyacak kadar güce sahip olsaydım, şu an burada olmazdım...

Nart ne yapıyordu acaba? Kaç gündür uyumadığı için yanımda içi geçmişti. O hali gözümün önüne geldiğinde istemsizce hıçkırdım. Onu bir daha görecek miydim? Uyumasını izleyecek miydim ki?

Uyandığında beni görmeyip deliye dönecekti. Önce tuvalete, ardından dışarı bakacak ve sonrasında çıldıracaktı. Bunları yaşamasına neden olduğum için bile suçluydum. Beni arayacaktı. Her yeri birbirine katacak, başını belaya sokacaktı.

Buradan kurtulmak istediğim kadar ona zarar gelmemesini de istiyordum. Ne olacaksa bana olsun ama o zarar görmesin...

Burnumu çekerek acıdan inledim. Ağrı kesiciye, sıcak bir yatağa ihtiyacım vardı. Zemin sıcak olsa bile bir yorganın yerini tutamazdı. Nart'ın yanında uyumam gerekirken şimdi şu lanet yerde kıvrandığım gerçeği bir kez daha zihnime yerleştiğinde yüzümü buruşturdum.

Yutkundum. Buradan sağ çıkma olasılığım ne kadardı acaba? Aslında pek de kötü davranmamışlardı. Zorluk çıkarmadığım için olabilirdi sanırım. Nasıl çıkarabilirdim ki? Hastanenin kuytu yerlerinde kimse yoktu ve bir şey yapmam anlamsız olurdu. Çıktığımız an bir arabaya tıkılmıştım ve sonrasında yarım saatlik yolculuğun ardından bu evdeydim.

Kapının açılması sessizliği bozarken çıkan ses beyaz duvarlarda yankılanıp kulaklarımda patlamıştı. Yaşlı gözlerimi kapıya dikerek içeri giren kadına baktım. Elindeki tepsiyle bana yönelip tepsiyi yere bıraktı.

"İyi misin?"

Gözlerimi kıstım. "Evet," dedim duygusuz sesle. "Kaçırıldım ve mükemmelim."

Yüzü düşerken, "Ben bir şey yapamam. Bir şeye ihtiyacın varsa söyle bana," diyerek gözlerimin içine baktı.

Aniden karanlık odada yüzü aydınlandığında gördüğüm sima donmama neden olmuştu. O da aynı şekilde bana bakarken zaman durmuş gibiydi. Bu oydu. Lisedeki revir hemşiresi.

"Sen?" diye sorduğum an arkadan gelen ses, "Cemile Abla, çık artık," demişti.

Beni kaçıran adamın sesini tanımamam imkansızdı. Gözlerim ışığı açan adama döndüğünde onun da kaşlarını çatarak bana baktığını fark etmiştim.

Kadın hiç oralı olmadan bana doğru eğildi. "Son kez soruyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı? Tuvalete gitmek ister misin?" Ona bakakaldım. Tesadüflere gerçekten inanmazdım, ancak bana hayatımın en anlamlı cümlesini söyleyen kadını, şu an görmek beni şaşkına çevirmişti.

Ağzımın açık kaldığını fark ettiğimde dudaklarımı buluşturup kısık sesle, "Aslında var," dedim. "Şey... Anlarsınız ya."

Kadın başını sallayarak adama döndü. "Tuvalete gidecek. Ben yanındayım. Sen in."

Adam memnuniyetsiz şekilde, "Abla sorun çıkarma bana," dedi. Fakat sesi oldukça saygılı çıkmıştı.

Cemile Abla, "Merak etme," dedi sakin sesle. "Hiçbir şey olmayacak."

Cemile abla ayaklarımda ve ellerimde bağlı olan ipi çözdüğünde gözlerimi yumup açarak derin nefes alıp ayağa kalkmıştım. Onunla beraber odadan çıktığımda, "Seni burada görmek çok garip," dedi. "Gözlerini görür görmez tanıdım."

"Ben anlamıyorum. Beni neden kaçırdılar?"

Oldukça sakin sesle, "Önce tuvalete gir. Alt çekmecede ihtiyacın olacak her şey var. Çıktığında konuşuruz," diye-

rek krem rengi kapıyı işaret etmişti. Dediğini yaparak içeri girdiğimde yaşadığım şaşkınlıktan zorlukla kendime gelebilmiştim. Söylediği gibi ihtiyacım olan her şey vardı. Bu durum sevinmeme neden olsa bile sonrasında kaçırıldığım gerçeği yüzüme bir tokat gibi inmişti. Cemile Abla bana nerede olduğumuzu söyleyip Nart'ı aramama izin verir miydi? İç çektim. Olayları anlattıktan sonra bunu ondan isteyebilirdim sanırım.

Tuvalette işlerimi hallettikten sonra çıkmadan hemen önce dolapta ağrı kesici bulmuş ve iki tane alarak kalanı cebime tıkmıştım. Bunun hırsızlık sayıldığını düşünmediğim için vicdanım rahat şekilde dışarı çıkmıştım. Çıkar çıkmaz Cemile Abla kolumdan tutup beni aynı odaya çekiştirmiş ve kapıyı kapatmıştı.

"Ben hâlâ şaşkınım," diyerek ellerini saçlarından geçirdi. "O kızın sen olduğunu bilmiyordum."

"O kız?"

Derin nefes aldı. "Asemin Hakyemez'in oğlunun sevgilisi sen değil misin?"

"Benim?"

"Bak, ben burada çalışıyorum. Sizin okulunuzdan ayrılıp bir hastanede çalışmaya başladım. Şimdi ise özel olarak tutuldum. Çalıştığım adamın kızı kalp hastası fakat ileri derecede değil. Yine de nakil gerekli. Ve sırada oldukça gerilerde olduğu için pek şansı yok. Adam bunu kabul etmiyor. Kendisi gizli işlerle meşgul ve kalp nakli için neredeyse yüzlerce çocuğu teste soktu. İçlerinden bir oğlan uygun çıktı sadece. Ve şimdi oğlanın kalbini kızına nakil yaptırmak istiyor." Tekrar elini saçlarından geçirdi. "Bu ameliyat çok riskli. Ve delice. Kalp çoğu zaman beyin ölümü gerçekleşen kişilerden nakledilir. Fakat bu adam kanlı canlı bir çocuğu ölüme sürüklemeye razı. Ameliyatı ise Asemin Hanım'ın yapmasını istiyor inatla. O da kabul

etmiyor tabii. Aylardır yapmadığı tehdit kalmadı. Sonunda ise böyle işlere kalkıştı."

Ağzım açık onu dinlerken, "Asemin Hanım'ın diğer oğlu yurt dışında olduğu için tüm oklar Nart'a çevrildi. Sonra sen geldin. Adam Nart'ı kaçırmaktan vazgeçti. Ciddiyetini Kahve ile, gözünün karalığını ise seninle ispat edecek çünkü," diyerek sustu.

Gözüm seğirdiğinde, "Beni de mi öldürecek?" diye sorabilmiştim zorlukla.

Bir cevap veremedi. Suskunluğunu onaylamasına yorarak, "Yardım et bana," dedim çatlayan sesle. "Nart'a nerede olduğumu söyleyeyim."

Hiçbir şey söylemedi. Gözyaşları yüzüme hücum ederken ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Ve hiçbir şey demeden çıkıp kapıyı kilitledi. Elimi ağzıma götürüp ağlarken duyduklarım boğazımda takılı kalmıştı sanki.

★

"Nan? Ne yapacağız?" diye sordu çaresizce. Gözleri dolduğunda başını eğerek bunu gizlemeye kalkıştı. Kaç yaşına gelmişti ama söz konusu o olduğunda hıçkırıklara boğulması olasıydı. Annesi elini oğlunun yüzüne getirerek ona söyleyecek bir teselli cümlesi aradı. Fakat bulamadı. Her şeyin suçlusu olarak kadın kendini görüyordu. Kahve'nin ölümü oğlunu zaten sarsmıştı. Ancak Gül'ün kaçırılması onu yerle bir etmişti.

Güvenlik görevlileri aldıkları darbeden dolayı bayılmıştı, şu an ise hepsi iyiydi. Bu bile bir nebze kadını rahatlatmıştı. Onun yüzünden bir canın yanmasına asla dayanamazdı.

"Kameraları bozmuşlar. Fakat bu kamerayı fark etmemişler," diyen güvenlik görevlisine verdi anne ve oğlu dikkatini. Nart elini masaya yaslayarak puslu görüntüye

baktığında karşısındaki manzara bir an kanının donmasına neden olmuştu.

Adam Gül'ün belini ve ağzını tutup ilerlerken ona dokunduğu için adamı öldürebileceğini düşündü. Gözleri bu sefer sinirden yaşarırken elini öfkeyle masaya vurdu. Asemin Hanım irkildi.

Dudaklarını kıpırdatarak, "Geberteceğim seni," dedi sadece.

Oğlunun tepkisine karşılık bir şey söylemeye çekinen annenin gözleri, kocasının içeri girmesiyle oğlundan ayrılmıştı.

"Bir şey buldunuz mu?"

Görevli ayağa kalkarak, "Efendim, ilaçların yüklendiği depodan çıkarılmış," diyerek kamerayı gösterdi. Aynı görüntünün tekrarını izletirken Nart dayanamayıp kendisini dışarı atmıştı. Kapının çarpılma sesiyle kadın tekrar irkildiğinde oğlunun yanına gitmeye korkmuştu.

Süleyman Bey, "Polisler geldi," dedi karısına hitaben. "Onlardan önce özel birkaç kişiyle görüştüm. Alâkadar olacaklarmış."

Asemin Hanım, "O kızı sağ bulamazsak, Nart bir daha yüzümüze bakmaz, Süleyman," dedi.

Süleyman Bey kaşlarını çattı. "Merak etme," diyerek omzuna dokundu. "Onu bulacağız. Tüm bağlantılarımı kullanacağım."

Başını salladı kadın. "Ona bir şey yapabilir. Adamın gözü dönmüş."

Süleyman Bey'in telefonu çaldığında cebinden çıkarıp numaraya bakmış ve " Görüştüğüm kişiler gelmiş olmalılar. Sen onlarla görüş. Ben de birkaç kişiyi arayacağım," demişti.

Asemin Hanım başını sallayarak dışarı çıktığında kapının yanına çöküp sigara içen oğlunu görüp afallamıştı.

Oğlu sigara mı içiyordu? İki ünlü cerrahın oğlu sigara içiyordu... Bu görülmüş şey değildi.

Gözlerini iri iri açarak oğlunun yanına gelip durdu. "Nart?"

"Nan, bir şey söyleme."

"Ama..."

Ayağa kalkıp annesinin sözünü kesti. "Onu bul. Yoksa beni kaybedersin," derken gözleri doldu. "Hadi bulsana!" diyerek bağırdı. "O bana tercih ettiğin VIP hastalarını ara. Bir işe yarasınlar! Bulun onu bana. Bulun! Bu gece al*ın onu o* manyak herifin elinden."

Yere çöktü tekrar. Kendine engel olamayıp gözyaşlarına izin verdiğinde, "Dokundular ona," dedi çatlayan sesle.

"Benim dokunmaya kıymadığıma dokundular."

"Benim Yeşil'ime dokundular."

Hıçkırdı. Omuzları sarsılırken, "Nan, getir onu bana," dedi. "Onu getir bana..."

Annesi tam ona doğru eğilmek isterken gelen bir ses buna engel olmuştu. Nart ayağa kalkıp dışarı çıkarken kadın başını çevirip tanıdık gelen adama baktı. Vaktiyle ciddi yaralarla hastaneye getirilen komutanı elbette tanımıştı. Kaç kere ameliyatına bizzat girmişti kendi alanı olmamasına rağmen.

Komutan ona bakarak başını sallayıp selamladı kadını. "Şüphelinin adına olan tüm evlere baskın düzenlenmek üzere. Ancak bundan bir şey çıkacağını sanmıyoruz. Arabanın plakasını araştırıyoruz. Tüm yollardaki kameralar inceleniyor. Size gelen aramaları kontrol altına aldık. Sitenin kamera sistemlerine bakılıyor. En kısa sürede gerçekleşecek operasyon için askerlerim hazır. Ve en önemlisi adam bizim aradığımız oldukça tehlikeli teröristlerden biri. Onu sınır dışında arıyorduk ama buradaymış."

"Gül'e zarar verecek mi?"

Aynı anda Asemin Hanım'ın telefonu çalmıştı. Asemin Hakyemez telefonunu açtığında "Hocam, az önce bir ihbar geldi hastaneye. Bir kadın aradı ve adres belirtip kapattı aceleyle," demişti.

Asemin Hanım adresi alarak komutana bildirdiğinde komutan telsizle askerleriyle iletişim kurmuş ve "Gül'ü kurtaracağız," demişti.

Kadın gülümseyerek karşısındaki genç ve güçlü adama baktı. "Var ol, Çetin Komutan'*ım.*"

"Siz de Asemin Doktor'um."

✶

Ağırlaşmış göz kapaklarımı araladığımda odadaki loş ışık bir anlık afallamama sebep oldu. Gözlerimi tekrar kapayıp açtığımda karşımdaki koltukta oturan yaşlı adamı görüp irkildim. İhtişamlı koltukta sanki kendi tahtında oturuyormuş gibi oturan adama baktım ürkekçe.

"Uyandın demek."

Kuruyan boğazımı temizledim. "Siz kimsiniz?"

"Herkesin arayıp bulamadığı biri."

"Yani?"

"Terörist de derler. Mafya da. Ama şu an çaresiz bir babayım sadece."

"Bana ne yapacaksınız?"

"Kızıma bir şey olursa sadece sana bir şey yapmakla kalmayacağım. Hakyemezleri sileceğim bu dünyadan."

"Bu gaddarca."

"Ben gaddar bir adamım. Yarına kadar ameliyatı yapmayı kabul etmezse öleceksin. Nasıl ölmek istediğini seçebilirsin. Çok da gaddar sayılmam bence."

Ayağa kalkıp dışarı çıktığında gözyaşlarım firar etmişti. "Nart..." diye fısıldadım karanlık ve sessiz geceye doğru. "Nart."

Hıçkırdım. Asemin Hakyemez'in bu ameliyatı kabul etmesi imkansızdı. Yasa dışı olması haricinde caniceydi bu. Sağlıklı bir çocuğun ölüm fermanını imzalamaktı. Bunu yapamazdı ve yapmayacaktı. Peki, ya ben? Ölecek miydim? Nasıl tercih yapacaktım?

Ben ölmek istemiyordum ki.

Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmek adına bir şarkı mırıldandım kendi kendime.

Tam da terk etmek üzereydim bu şehri,
Ait olmadığım sokaklara dönmek için.
Aniden sen geldin ve mahvettin beni.
Ben böyle güzel bir hata hiç görmemiştim...

Hıçkırıklarım eşliğinde şarkı mırıldanmaya devam ettim. İşe yarıyordu. Aklıma Nart ve güzel anılarımız geliyordu. Antalya ve muhteşem hatıralarımızı düşünmek iyi hissettiriyordu.

Yâr, bana düşmanım ol, gel!
Düşür beni koynuna, boğuver!
Bu garibin ömrü sensiz geçer mi?
Gel bana, zindanım ol, gel!
Kelepçeyi vur, zulüm ol, gel!
*İnsan insanı böyle sever mi?**

* Kahraman Deniz, "Böyle Sever".

XXXVI

"Tutku"

Yorganı olabildiği kadar çekip cenin pozisyonunun verdiği rahatlığa sığınarak gözlerimi kapattım. İçimde her saniye büyüyen huzursuzluk beni ele geçirmek isterken kendime hâkim olmanın en doğru seçim olduğunu kavramakta zorluk çekiyordum. Bağırıp çağırmam anlamsızdı. Adam beni kaçıracak kadar ileri gitmişse birkaç sözümle beni bırakmazlardı. Hem onun da geçerli nedenleri vardı kendine göre. Fikrini değiştirmem olası değildi. Nitekim eğer beni bırakırsa kızını ameliyat ettirebilmek için Nart'ı kaçırabilirdi. Gözlerimi açarak pencereden vuran ay ışığının loşluğuna diktim bakışlarımı. Geceydi... Yıldızsız, sadece ay ışığının göründüğü silik bir geceydi. Gökte tek bir yıldız dahi bulamadığım için camın önünden çekilip yatağa kıvrılmıştım. Eğer tek bir yıldız olursa onu izlerdim sabaha kadar. Çünkü Nart'ın da ona bakacağını bilirdim...

İç çekerek yastığa sarıldığım sırada kapıdan gelen kilit sesiyle gözlerimi yumdum. Tok adım sesleri odanın duvarlarına çarpıp yankı yaparken içeri girenin erkek olduğunu anlamak zor değildi. Yüzünü görmediğim adam yatağın yanında durarak ay ışığının yansımasının önüne geçti ve karanlığın daha da büyümesine neden oldu.

"Uyumuş, abi."

Daha önce duymadığım bir ses olduğuna yemin edebilirdim.

"İyi, hadi gel."

Fakat bu sesi tanıdığıma yemin edebilirdim. Beni kaçıran adamın sesiydi. İstemsizce gözlerimi açıp doğrulduğumda yatağın yanındaki adam birkaç adım gerilemişti. Ona bakmadan kapının yanında durana döndüm.

Gözlerini kısarak, "Uyumamışsın?" diye sordu sanki şu an tüm sorun benim uyumuyor oluşummuş gibi.

"Neden uyuyacakmışım?"

Muzip tavırla, "Dinlenmek için?" diye sordu.

"Neden dinlenmem gerekiyor? Ne yapacaksınız bana?"

Yüzünü buruşturdu. "Kanını içeceğiz. Manyak mısın, kızım? Adam gibi uyu diyoruz. Elini, kolunu mu bağlayalım istiyorsun yine?"

Gözlerim sinirle kasılırken, "Doğru konuş benimle!" diye tıslayıp ayağa fırladım. Sağımda duran adam beni belimden yakalamamış olsaydı diğerinin üzerine hücum etmiştim çoktan. Çabalayarak elinden kurtulmaya çalıştığımda halen bağırıyordum. "Dokunma, lan! Öldüreceğim seni."

Sesimin hiç olmadığı kadar yüksek çıktığına yemin edebilirdim. Adam beni daha sıkı tutarken diğeri sadece sırıtarak debelenmemi izliyordu. Sinirden delirecektim neredeyse. Karnıma dolanan kolu itemediğim için eğilip gömleğin üzerinden kolunu ısırdım. Bunu beklemeyen adam inleyerek kolunu çekerken kapıya doğru koşup karşımdaki adama tekme atıp sırıtmasını yüzünde dondurdum. Beklemediği için önce afalladı, ancak sonra kolumdan tutup beni döndürdü ve bir anda kendimi önünde çökmüş olarak buldum.

"Seni gebertirim, kızım!" diye gürlediğinde sesini başka bir sesin takip etmesi uzun sürmemişti.

"Benim seni geberteceğim gibi mi?"

Ses hiç tanıdık değildi ama nedensizce içimi huzurla doldurmuştu. Ve adamın kolumu tutan elinin boşalmasına neden olduğu için bu sesi gerçekten sevmiştim. Her üçü-

müz pürdikkat kapıya dönerken askeri üniformalı kişileri gördük. Bedenim titrerken geriledim yavaşça. Sesin sahibi en önde duran uzun boylu olandı. Nitekim bu teorimi kanıtlarcasına yeniden konuşmuştu.

Alaylı sesle, "Eller havaya, beyler," dediğinde gözlerimi ondan alamamıştım. Çok kısa bir an bakışlarını yerde çökmüş olan bana çevirip çenesiyle kalkmamı işaret etti. İşaretini alır almaz hemen kalkmış ve aynı anda arkamdaki adam tarafından sarılmıştım. Adam silahını şah damarıma bastırarak askerlerin bakışlarını üzerimize çevirdiğinde gözlerim irileşmişti.

Askerler bir anda silahlarını benim olduğum tarafa çevirdiğinde ağzım açık kalmıştı. Önde duran "Gül, korkma. Seni kurtaracağız," dedi sakinleştirmek istercesine. Dudağım titredi. "Sakin ol. Hiçbir şey olmayacak. Ben Komutan Çetin. Seni buradan çıkaracağım."

Kulağımın dibindeki ses, "Olacak!" derken Çetin Komutan "Kes sesini!" diye bağırmıştı ve öndeki adamı tutan askerine baş hareketi yaparak onların gözden kaybolmasını sağlamıştı.

Çetin Komutan, "Rehini bırakmazsan buradan sağ çıkarmam seni," diyerek silahını kavramıştı. Eğer tetiğe basarsa kurşunun bana isabet etmesi ihtimali yüksekti. Arkamdaki adamın nefesini ensemde hissediyordum ve aramızda neredeyse hiç mesafe yoktu. Yüzümü buruşturarak derin derin nefesler almaya başladığım sırada gelen seslerle kapının önüne odaklanmıştım. Aldığım nefesler göğüs kafesimi parçalamak için çabalıyor, ayakta durmamı zorlaştırıyordu.

Bir anda askerler ayrılarak çekilmiş ve sonrasında kızı için beni kaçıran adam görüş alanımıza girmişti. İki asker onu sabit tutmaya devam ederken arkamdaki adam, "Baba?" diye seslenmişti ona.

Adam başını kaldırarak bir bana, bir ona baktı. "Bırak onu. Yolun sonu."

Beni tutan kişi başını iki yana salladı. "Yolun sonuysa canının ne kıymeti var?"

Baba diye hitap ettiği kişi, "Bırak dedim sana!" diye bağırdı neredeyse. Arkasından Çetin Komutan, "Dediğini yap," demişti.

"Yapmayacağım!" diye bağırdı kulağımın dibinde. "Baba affet. Berfin kardeşim ölecekse bu kız da ölmeli."

Silaha sıkıca sarıldığında anlamıştım ateş edeceğini. Titreyerek ayakta durmaya çalışıp gözlerimi kapattım. Ve iki el silah sesi kulaklarımı tırmaladığında gözümü sıkıca kapatıp ölümü bekledim. Fakat hiçbir acı olmamış, aksine silahın soğukluğu yok olmuştu. Kaşlarımı çatarak öylece durmaya devam ettiğim saniyeler içinde birinin yere yığılma sesi kulaklarıma doldu. Aynı anda boşluğa düşmüş gibi ayaklarım beni taşıyamadı ve yere yığıldım. Başım yere çarpmadan hemen önce bir el başımı yakalamıştı.

"Gül?" diye seslendi Çetin Komutan. Kendimde cevap verecek gücü bulamadığım için gözlerimi açmakla yetindim. Askeri yeşil kıyafeti, şapkası ve ayın aydınlattığı yüzüyle tam karşımdaydı kurtarıcım. "İyi misin?"

Boğuk sesle, "Öldüm mü?" diye sorduğumda gülüp gülmemek arasında gidip geldiğini belli eden bir yüz ifadesine büründü.

"Hayır."

Başımın altındaki elini kaldırarak doğrulmama neden olduğunda arkamı dönmek istedim ama omuzlarımdan tutarak yüzüne bakmamı sağladı. "Oraya bakma. Görmek istemezsin."

"Öldü mü?" Başını aşağı yukarı sallarken yüzü kaskatıydı. "Siz mi öldürdünüz?"

"Evet."

"Üzülmüyor musunuz?"

Düşünmeden, "Hayır," cevabını verirken derin nefes almıştı.

Birkaç asker arkama geçip adamın cesediyle ilgilenirken dönüp bakmamak için kendimi sıkarak, "Neden?" diye sordum yavaşça.

"Ben korumam gereken kişiyi korudum."

Kaşlarımı çattığımda ayağa kalkıp bana elini uzatmıştı. Başımı kaldırarak eline bakıp tereddüt ettiğim sırada ne yapacağımı bilememiştim. Nitekim sadece birkaç saniye sonra içeri giren Nart sayesinde eline bakmayı kesip kapıya dönmüştüm. Koşar adım yanıma gelen Nart dizlerinin üstüne çöküp bana sıkıca sarıldı. Bir an kokusunu bir daha asla alamayacağımı düşündüğüm anlar aklıma gelince ağlamaya başladım. Kollarımı sırtında birleştirerek yüzümü boynuna gömüp nane kokusunu ciğerlerime doldurdum.

Ona son sarılışımmış gibi sarıldım.

Son kez kokluyormuş gibi kokladım boynundan gelen yoğun kokuyu.

O ise bir daha bırakmayacakmış gibi sardı beni.

Sanki birazdan göğsünü yarıp beni içine hapsedecekmiş gibi bastırdı kendisine.

Nefes nefese, "Bir şey yaptılar mı sana?" diye sordu. "Dokundular mı?" Sonuncuyu can çekişir gibi sormuştu. Sanki bana dokunmuş olsalar ölecekmiş gibi.

"Hayır," dedim kulağına doğru. Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yaslayarak kollarımı boynuna doğru kaldırdım. Nart kıpırdanarak bir elini başımın, diğerini ise dizlerimin altına getirip beni havaya kaldırdı.

Birkaç adım ilerledikten sonra durdu. Sert sesle, "Size minnettarım, komutan. Her ne kadar beni dışarıda tutsanız da," dedi kinayeli sesle.

Çetin Komutan, "Umarım bize kızgın değilsindir?" diye sormuştu muzip sesle.

"Ne münasebet," diye homurdanan Nart yeniden adımlarını hızlandırıp merdivenleri inmiş ve sonrasında dışarı çıkmıştı. Bedenimi soğuk bir yorgan sardığı an titreyerek Nart'a sokuldum. Nart dudaklarını saçıma bastırarak yavaşça, "Araba sıcak. Isınacaksın. Ağrın var mı?" diye sordu.

Gözlerimi açmadan, "İyiyim," dediğimde arabanın kilidinin açılma sesi gelmişti. Kısa süre sonra Nart beni arka koltuğa yerleştirmiş, üzerime de palto örterek öne geçmişti. Arabayı çalıştırmak istediğinde aniden cama vurulunca gözlerimi açtım. Asemin Hanım ön kapıyı açarak, "Nart? Gül? İyi misiniz?" diye sordu.

Nart aksi bir tavırla, "Nan, biz gidiyoruz," dedi. "Başımıza gelen her şeyin sorumlusu senin işin! Bunun farkında mısın? Hadi ben neyse de ya ona bir zarar gelseydi? Bunun vebaliyle yaşayabilecek miydin?"

Asemin Hanım'ın yüzü düştüğünde, "Ben üzgünüm," demişti titreyen sesiyle.

Nart öfkeyle direksiyona vurduğunda irkilerek koltuğa sinmiştim. "Üzgün olman yetmiyor, tamam mı? Bıktım artık!"

Annesi kapıyı kapatmadan Nart eğilip kapıyı kapatmış ve sonrasında gazı kökleyerek direksiyonu kavramıştı. Sesimi çıkarmaya dahi korktuğum için paltoya sıkıca sarılıp sırtımı koltuğa yasladım. Gözlerim aynada onun çakmak çakmak olan gözlerine takılı kaldı. Ben onu izlerken kaşlarını olabildiği kadar çatarak ifadesini bozmadan yola odaklıydı. Aniden bakışları aynaya doğru kalktığında bedenimden garip bir titreme dalgası geçmişti.

"Nasıl hissediyorsun, güzelliğim?"

Sorusunu es geçerek, "Annene öyle davranman ne kadar doğruydu?" diye sordum. Bana dik dik bakarak soruma cevap vermeden yola indirdi gözlerini. İfadesinin yeni-

den sertleşmesine karşılık susmaya mecbur oldum. Şafak birazdan sökecek gibiydi ve hiç uyuyamadığım için göz-kapaklarım isyan bayraklarını çoktan çekmişti. Sessizliğin esaretinde kalırken yorgun gözlerime daha fazla direnmedim. Elimi başımın altına getirerek kendime yastık yaptıktan sonra arabanın neredeyse terleten sıcağıyla mayışıp kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

✶

Uyandığımda gece yaşadığım şoktan az da olsa çıkmıştım. Nart araba kullanırken gün ışığı gözlerimi açmak için zorluyordu. Yüzümü buruşturarak oturur pozisyona geldiğim sırada Nart, "Nasılsın?" diye sordu hemen.

Çatık kaşlarla yola baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"İstanbul," diye yanıtladı. "Şuralarda duracağım şimdi. Tuvalete gitmen gerekir."

Ah... Utanç yanaklarımda toplandığında bunu görmemesi için başımı cama çevirmiştim. Beş dakika sonras Nart arabayı durdurmuştu. Başımı çevirip onu izlediğimde torpidoyu açarak cüzdanını almış ve sonrasında bana dönmüştü. "Ben valizinden gerekli şeyleri alana kadar sakın inme. Hava buz gibi."

Başımı salladığımda belirsiz şekilde gülümseyip kapıyı açmıştı. Sıcak arabanın içine dolan soğuk havayla ayaklarım titrediğinde kapıyı kapatmasıyla hemen geçmişti titremem. Nart bagajdan bana kaban alıp getirdiğinde üzerime bakıp yüzümü buruşturmuştum. Üzerimde buruş buruş olmuş eşofman vardı ve bu halde çıkmak istediğimden pek emin değildim. Nart kapıyı açtığında ona döndüm. "Bu halde mi çıkacağım?"

Muzip tonla, "Böyle de güzelsin," demişti.

Dudak büküp kollarımı göğsümde kavuşturduğumda başını salladı. "Valizini tuvalete taşıyayım mı?"

Onaylayarak siyah kabanı elinden alıp üzerime giydim ve dışarı çıktım. Soğuk rüzgâr yüzümü kızartmak istercesine estiğinde arabayı kilitleyip beni kolunun altına almış ve lokantanın kenarındaki tuvalete doğru ilerletmişti. Yanımda olduğunda tüm yaşadıklarımı unutmuş gibi huzurlu hissediyordum. Ve yanımda olduğunda rahatlıyordum. Çünkü karar vermeyip, sadece ona uyuyordum. İstanbul'a gideceğimizi söylediğinde bile düşünmemiştim. Bir karar veriyorsa bunun doğruluğuna inanmam gerekirdi. Valizimle birlikte tuvalete girdiğimde Nart dışarıda bekleyeceğini söyleyerek kapıda dikilmiş, ben de kabinlerden birine girmiştim. Valizde ihtiyacım olan her şey vardı. İşlerimi halledip, üzerimi değiştirdikten sonra valizi kapatıp dışarı çıktım ve aynadaki çirkin görünümüme baktım. Yüzümün rengi çok solgundu, ancak Nart makyaj yapmamdan hoşlanmadığı için bu şekilde kalması daha doğru gelmişti. Hem yeni uyanmama rağmen tüm enerjimin çekildiğini hissediyordum. Bu yüzden ellerimi yıkadıktan sonra sadece saçlarımı tarayıp yukarıdan toplamış ve yüzümü yıkayarak dışarı çıkmıştım.

Beni görür görmez valizi elimden aldı. "Ağrın var mı?"

Başımı iki yana salladım. "O zaman yemek yiyelim. Acıkmış olmalısın."

"Biraz."

Kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. "İyi olduğuna emin misin? Solgun görünüyorsun, güzelliğim."

Güzelliğim.

"Senin yanında kötü olmam mümkünmüş gibi konuşma, Nart."

Verdiğim cevap sonrasında gülümsedi. "Çok güzel 'Nart' dediğini söylediğimi sanıyorum. Sen adımı söyleyince içim gıdıklanıyor."

Geniş bir gülümsemeyi konuk eden dudaklarım, parla-

yan gözlerim, tekleyen kalbimin nedeni olan adam elimi tuttuğunda bacaklarım titremiş olsa bile onun verdiği güçle, sağlam adımlarla lokantaya giriş yapabilmiştim. Nart beni cam kenarına götürdüğünde valizimi çoktan kenara bırakıp sandalyemi çekmişti. Hayran hayran ona baktığımda yanımdaki sandalyeyi çekip oturmuştu. Sandalyemi kendininkinin dibine çekerek kabanımın önünü açtıktan sonra başımı omzuna yasladım. Soracak çok şey olmasına rağmen cesaret edip de soramıyordum. Garipti. Patavatsız şekilde her istediğimi soracak bir karaktere sahiptim ama ondan çekiniyordum. Kaçırıldığım saatler içinde yaşadıklarımı anlatmam onun canını yakardı çünkü.

Onun canı yanarsa benimki kül olurdu.

Eliyle kolumu sıvazlarken garsonun gelmesiyle sadece başını çevirip siparişlerini vermişti. "İstediğin bir şey var mı?" diye sormuştu en son.

"Vişne suyu."

Keyifli sesle, "Çoktan söyledim onu," demiş, sonrasında garsona hitaben konuşmuştu. "Bu kadar, koçum."

Beni tanıyor.

Garson gittiğinde dudaklarını saçlarıma bastırarak, "Benim yeşil gözlüm," dedi aşk dolu sesle. "Parlayan yıldızım, güzelliğim, her şeyim..."

Kolları arasında kıpırdanarak ona döndüm ve kahverengi derinliklerine baktım kendimden emin bir gülümsemeyle, "Ölecek miyim, Nart?"

Gözlerini kıstı. "Hadi ama," dedi yalancı alınganlıkla. "Odun olan sensin."

Parmağımı göğsüme getirip dudak büktüm. "Ben mi?" Ağlamaklı bir sesle konuşunca, Nart afallayarak bana baktı.

Hızla, "Yok ya," dedi. "Odun olan benim. Vallahi benim. Ağlamayacaksın, değil mi?"

Kendime engel olamayarak kahkaha attığımda Nart elini ağzıma bastırıp beni susturmuştu. Gözlerimi gözlerine diktiğimde yüzüme doğru yaklaşıp, "Sana şöyle gülme demedim mi ben?" diye tısladı sinirle. Normalde olsa alınırdım, ancak şu an komik görünümü buna engel oluyordu. Bu yüzden tekrar güldüm, ancak bunu sadece elinin altında olan dudaklarım sayesinde o hissetmişti.

Dişlerinin arasından ama ciddiyetten uzak sesle, "Gülme dedim, Yeşil," diyerek kaşlarını çattığında dudaklarımı düz çizgi haline getirerek başımı onayla salladım. Elini çekerek, "Delirtme beni," diye uyardı tekrar.

Çekingen bir tavırla koluna dokunup, "Bir şey sorayım mı, Nartcığım?" diye sorduğumda şaşkın gözlerle bana baktı sadece. Sondaki eki koyarak şirin görüneceğimi ummuştum ve sanırım pek de başarılı olamamıştım.

Ağır çekimde gibi başını salladı. "İstanbul'a gitmek için erken değil mi? Annemin öfkesinden korkuyorum."

İfadesi yumuşak bir hal aldıktan sonra kahverengi derinliklerinde beliren şefkati görür gibi olmuştum. Elini yanağıma getirip okşadığında sıcak avucunun içinde kaybolmak istercesine yanağımı eline bastırdım. Bu adam kesinlikle huzurun tanımı olmalıydı. Yanında böyle hissetmemin başka bir açıklaması olamazdı zira.

Kendinden emin sesle, "Korkma," dedi. "Annenin benden daha iyi bir damat adayı bulacağını sanmam."

Bir an gerçekten ciddi bir şey söyleyeceğini sandığım için pişman olduktan sonra omzuna vurdum. Gülerek başını iki yana sallayıp elini ellerime indirip sıkıca kavradı. "Beni senden kimse ayıramaz. Annen beni sevecektir mutlaka. Sevilmeyecek adam değilim ne de olsa."

Antalya'daki egosunun geri gelmesine karşılık hafifçe gülüp başımı iki yana salladım. "Kahvaltı yerine egonu ye istersen? Belki biraz azalır."

O bana tek kaşını kaldırarak bakarken dudağımı kıvırarak arkaya doğru gerindim. O bana bakarken soluk alma kavramının aslında nefes almak olmadığını anlamıştı. Benim aldığım solukların ciğerlerime ulaşıp beni yaşatması için onun yanımda olması gerekiyordu. Elini omzuma attığı an nefesimin kesilmesi ne kadar tezattı. Beni hem yaşatıp hem de hareketleriyle soluğumu kesmesi çok garipti... Üzerimde öyle bir etkiye sahipti ki bunun bir ömür süreceğine emindim neredeyse.

"Dilini mi kessem?"

Düşünceli bir tavırla dudaklarımı araladım. "Hımmm."

Nart'ın ifadesi anında değişirken yüzüme doğru yaklaşıp sıcak nefesini hissetmeme neden oldu. "Sen mırıldandın mı öyle?"

Sorar tonla, "Hımmm?" dedim bu sefer. Ve o an gözlerinde bariz beliren ateşi gördüm.

Şaşkınca ona baktığımda burnunu burnuma sürterek kulağıma doğru eğildi. Büyülü sesle, "Tahrik oluyorum, Yeşil," dedi nefes nefese. "Öpeyim mi?"

Ellerimi seri şekilde kaldırıp göğsüne koydum ve aramızda bariyer yarattım. "Sakın!"

Gözlerini kısarak etrafı kontrol etti. "Pek kimseler yok ki." Başımı iki yana sallayarak ondan uzaklaştığımda homurdanarak önüne dönmüştü. "Arabada görürsün sen."

Tiz sesle, "Ya saçmalamasana!" dediğimde omuz silkti.

"Bana ne? Öpeceğim!" Utançtan kızarmadığıma emin olmak için elimin tersiyle yanaklarıma dokundum. Isınmamıştı. Bunun nedeni sanırım az da olsa alışık olmamdı. Ancak yine de utanmıştım. En son üniversitede masum bir şekilde öpmüş ve hemen geri çekilmiştim. Bunun sebebi ise o gün onu deli gibi kıskanmamdı.

Garson bize neredeyse hiçbir şeyin eksik olmadığı bir

kahvaltı sofrası kurduğunda iştahla yemek yemeye başlayıp Nart'ı yok saymaya çalışmıştım. Bu pek mümkün olmasa bile suskunluğu işime yaramıyor değildi.

Nart, "Beni de yesene," diyerek sessizliği böldüğünde sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi irkilmiştim.

Ağzımdaki ballı ekmeği bitirerek, "Senin benimle derdin ne be adam?" diye sormuştum.

"Dudaklarım kuruyup gidecek yakında. Hakkı var. Eskiden böyle miydi? Alışamadı tabii."

Gözlerim irice açıldığı sırada ona öyle bir bakış atmıştım ki sesli yutkunup elini saçlarından geçirmiş ve etrafa bakmaya başlamıştı. Gözlerim birazdan avına saldıracak olan kaplan gözleri gibi kısıldığında Nart bana değil etrafa bakıyordu. Yumruğumu koluna geçirerek, "Sen ne dedin?" diye sordum sanki duymamış gibi.

Bana dönüp masumca güldü. "Ne dedim ki, güzelliğim? Unuttum bak şimdi."

Ciddi tonla, "Seni öldürürüm, biliyorsun değil mi?" dediğimde başını aşağı yukarı sallayarak onaylamıştı.

"Vahşi."

Ağzında geveledeği laftan sonra tekrar koluna vurdum. "Vahşi ha? Göstereceğim ben sana vahşiyi şimdi." Ayağa kalktığımda şaşkınca bana bakmakta olan Nart'a ters bakış atıp "Hesabı ödeyip gel. Arabada bekliyorum," demiştim. Sona doğru kendimden bağımsız şekilde sesim cilveli çıkmıştı. Umursamadan masanın üzerinde duran anahtarı alıp lokantanın çıkışına doğru ilerledim. Karşı koyacak tek bir hareket yapmamasından iyice cesaretlenerek yapacağım şeyi enine boyuna düşündüm. Yanlış gibi gelmiyordu. O benimdi, ben onundum. Bundan ötesi yoktu ki...

Heyecan kalbimi kurutmadan hemen önce arabayı açıp arka koltuğa oturdum. Nitekim Nart da seri şekilde gelmiş ve eliyle bagajı açmamı işaret edip arkaya geçmişti. O vali-

zi arkaya yerleştirirken elimi göğsüme yaslayıp derin nefes aldım. Pişman olmayacaktım. Kesinlikle.

Nart ön koltuğa geçmeden önce başımla verdiğim işaret sayesinde arka koltuğa gelmişti. Arabaya yerleştiğinde gözlerimi kısarak ona döndüm. "Demek eskiden böyle değildi?" Kinayeli sesime karşılık yatıştırmak istercesine, "Takıldın mı, Yeşil? Şaka yaptım," demişti.

Dudağımı kıvırarak cesaretle doğruldum ve montundan tuttuğum gibi onu kendime çektim. Nart ağzı açık beni izlerken hiçbir şey söyleyememişti. Nitekim tam ağzını açmak isterken işaret parmağımı dudağının üzerine getirip onu susturmuştum. Kalbim gümbür gümbür atıp sesini duyurmak istediğinde, "Dudakların kuruyup gitmesin o zaman..." diyerek parmağımı çektim ve dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım.

Anın durması mecaz değildi. Dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdığım an taş kesilmiş bedenini ve zamanın durduğunu kelimenin tam anlamıyla hissetmiştim. Yine de bununla yetinmeyerek iliklerime kadar ulaşan saf tutkuyla elimi ensesine götürdüm. Ensesini okşarken diğer elim çoktan saçlarını dağıtmak görevini üstlenmişti. Nart sanki hayatında hiç öpüşmemiş gibi öylece durduğunda sinirlenerek dudaklarımı kıpırdattım. Ve bu bile yetmişti. Sanki bunu bekliyormuş gibi birbirine bastırdığı dudaklarını aralayıp üst dudağımı çekiştirdi. Şu andan itibaren hakimiyeti ele geçirerek elini sırtıma getirip hafif dokunuşlarıyla kanımı kaynatmıştı. Beni kendisine doğru çekerken daha da tutukulu öpmeye başlamıştı. Üst dudağımı özenle ve büyük bir açlıkla öptükten sonra alt dudağıma da aynı şekilde davranıp kalbimin hoplamasına neden olmuştu.

Tüm bedenim ilkel bir hisle kasıldığında bunu hissederek ağzıma doğru hırlamıştı. Bir an kendimi geri çekip derin nefes almıştım. Göğsüm inip kalkarken Nart bana

devamı için yalvaran bakışlar atıyordu. Gözlerimi kısarak yüzüne doğru yaklaşıp alt dudağını iki dudağımın arasına alıp ısırdım. Ağzımda kanın metalik tadını hissedene kadar geri çekilmemiştim. Nitekim o da beni itmek gibi bir girişimde bulunmamış, aksine belimdeki elini daha da sıklaştırmıştı.

Burnumdan soluyarak ondan uzaklaştıktan sonra sırtımı cama yaslayıp ona baktığımda dudağındaki kanı siliyordu. Parmağıyla kanı temizlerken ağzım açık kalmıştı. Gülümsüyordu.

"Benim vahşi Yeşil'im. Bundan sonra seni hep kıskandıracağım."

XXXVII

"İstanbul"

Düşüncelerin deryasından çıkmak adına birkaç kere silkinsem bile nafileydi. Saatler öncesi yaşadığım şeyler film şeridi gibi gözlerimin önünden kayıyor, bense hızına yetişemiyordum. Hayatımda ilk kez canlı silah görmüş ve sesini duymuş olmanın verdiği gariplik hâlâ üzerimdeydi. Ses korkunçtu. Tırnağın tahtaya sürtünme sesinden daha korkunçtu hatta. Nitekim o ses ölümün habercisiydi. Ve gözlerimi kapattığımdan dolayı kime isabet ettiğini anlayamamıştım. Ölümün nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Acıyor muydu?

Yoksa hissizleştiriyor muydu?

Gözlerimi açtığımda karşımda ayın ışığından bağımsız, ancak en az onun kadar parlayan yüzüyle bir adam duruyordu.

Bu adam benim kurtarıcımdı. Düşünüyordum da aşk romanları böyle başlamaz mıydı? Ya da bir şey olduğunda esas oğlan gelmez miydi kızı kurtarmaya?

Ama öyle olmamıştı işte.

Ne romanlardaki gibi esas oğlanın, ne de Akasya Durağı'ndaki iki polisle beraber beş taksicinin olay yerine gitmesi gibi değildi gerçekler.

Nart'ın ağzından pek lâf alamasam bile onların Özel Kuvvetler'den geldiğini anlayabilmiştim.

Hâlâ inanmadığım tek bir şey vardı. Beni rehin alan

adamla aramızda neredeyse hiç mesafe olmamasına rağmen kurşunun tam olarak ona isabet etme olasılığını Çetin Komutan nasıl hesaplayabilmişti? Daha doğrusu nasıl bu riske girebilmişti? Eğer ben orada ölseydim, Nart onu askerlere rağmen çıplak elle öldürürdü.

Gözlerim dolduğunda yavaşça camdan dışarıyı izledim. İstanbul manzarası tüm ihtişamıyla gözlerimi kamaştırmak ister gibiydi. Fakat ben onun güzelliğine kanıp hayran olmayacaktım. Yıllardır bu şehri sevmemiştim, bundan sonra da sevmeyecektim.

Ben buraya ait değildim. Ne buraya ne de Ankara'ya. Sadece bir an için ilk kez gittiğim Ankara'nın üzerimde bırakacağı etkiyi merak etmiştim ama kapalı havasını görünce bu fikrim dağılmıştı. Yaşadıklarım da cabasıydı tabii.

Nart elimi sıktığında başımı yavaşça ona çevirdim. "Kahve içelim mi?" Cevap vermeden önce gözlerimi kısarak yüzünü inceledim. Uykusuzluğunun ispatı olarak gözlerinin altı çökmüştü ve kahverengi dairenin kenarları boyunca beliren hafif kırmızılıklar barizdi. Kumral saçları dağılmış, alnına düşmüştü. Fakat yine de güzel görünüyordu. Ya da sadece bana öyle geliyordu.

Yutkunduktan sonra sorusuna cevap vermek yerine, "Çay?" diye sormuştum.

Omuz silkerek önüne döndü. "Nereye gidelim? Senin topraklarındayız."

"Aslında Erkanlarla gittiğim bir yer var. Üniversitenin yanında." Üniversite deyince boğazımda nedensizce oluşan yumruya engel olmamıştım. Devamsızlıktan birkaç dersten kalmanın verdiği pişmanlık yavaşça üzerime çökerken Nart'ın sesini duymamla az da olsa kendimi bu düşünceden sıyırabilmiştim.

"Işık Üniversitesi, değil mi?" Başımı onayla salladım.

"Ha, bu arada o meseleyle alâkadar olacağım. En kısa zamanda devam etmelisin."

Bir şey söylemedim. Arabayı bildiğim yollara doğru yönlendirirken içimden çocuklara haber vermek geçiyordu. Ama Nart'la ilk kez İstanbul'daydık ve sanırım yalnız olmamızı isterdi. Bu yüzden susmaya devam ettim. Ve sanki bu beni rahatsız etmiş gibi rahatsızca kıpırdandım.

Nart bana dönerken, "Ağrın mı var?" diye sormuştu.

Seri şekilde, "Yok," diye yanıtladım sorusunu. Ve sonra içimde tutmak istemedim. "Çocuklara haber mi versek?"

Tepkisini ölçmek adına yüzüne baktığım sırada başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. Gülümseyerek elime telefonu aldım ve Erkan'ı aradım. Birkaç kere çaldıktan sonra açmış ve "Gülüm?" sesi kulaklarımı doldurmuştu.

"Alo, Tutenstein? Neredesin?"

Sıkkın sesle, "Bir yerlerde. Neden ki?" dediğinde kaşlarımı çattım.

"İstanbul'a geldik. Bizim kafeye gitsek diyordum."

Erkan cevap vermeden önce birkaç saniye duraksayıp iç çekmişti. "Arabam yok," diye mırıldandı çekingen sesle. "Kadıköy taraflarındayım. Alır mısınız beni?"

Ağzımı açmadan Nart telefonu elimden alıp kendisi konuşmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra telefonu kucağıma koyarak yola odaklanmış ve Erkan'ı almak üzere arabayı Kadıköy tarafına sürmüştü. Ben de o sırada Şeyma ve Defne'ye haber vermiştim.

"Erkan'ın neden arabası yok ki?"

Kendi kendime sorduğum soruya Nart cevap vermişti. "Tamire vermiştir belki."

Omuz silktim. "Öyle olsa bile başka bir araba kullanır. Babasının arabalarını saymayalı uzun zaman oldu."

Keyifle güldü. "Sayıyordun, ha?"

Başımı onayla salladım. "Tabii ki! Çok eğleniyordum."

Yandan bakış atarak, "Beni öperken eğlendiğinden daha fazla mı?" dedi muzip tonla. Gözlerimi kısıp imalı cümlesine karşılık bir cevap aradım.

En son kollarımı göğsümün altında birleştirip isyan eder sesle, "Sen de hemen yüzüme vur," dedim.

Elini uzatıp yanağımdan makas aldı. "Sinirlenmene bayılıyorum."

Burnumdan nefes vererek, "Hah!" dedim. Ve sonrasında arkaya bıraktığım küçük el çantasına uzanarak yukarıdaki başlığı aşağı indirip ayna kısmını açtım. Nart'ın bana baktığını hissederek kucağımdaki makyaj çantamın fermuarını açtım. Önce cildimin rengine uygun olan kremi sürerken sonrasında çok da belli olmayacak şekilde yüzümü pudraladım. Ben seri şekilde makyaj yaparken Nart yoldan çok bana bakıyordu. Onun bakışlarından rahatsız olarak, "Bana bakma," dedim ve rimeli elime aldım.

Pürüzsüz sesle, "Neden?" diye sorduğunda elim titredi. Rimel kucağıma düşerken göğüs kafesimdeki damarların birbirine karıştığını hissettim.

"Bakma işte."

"Neden diye sordum?"

İç çekerek, "Yapamıyorum," diye mırıldandım. "Konsantrasyonumu bozuyorsun."

Sinirle, "Makyajını da bozarım. Deli etme beni," dediğinde kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Karışma bana!"

"Karışırım!" diyerek bakışlarını yola verdi. "Kaç kere dedim yapma şunu. Sinir oluyorum."

Bugün kaçıncı kez yaptığımı bilmediğim hareketi yaparak tekrar omuz silktim. "Bana ne? Zaten solgun görünüyorum. Yüzüme biraz renk gelse fena mı?"

"Fena," diye tısladı. "Çok fena."

Onu dinlemeden rimeli sürmeye başlamış ve sonrasına

açık pembe rengindeki ruju elime alarak dudaklarıma yaklaştırdım. Aynı anda Nart direksiyonu hiç beklemediğim şekilde sağa kırıp kapıya çarpmamı sağlamıştı. Ruj elimden yere düştüğünde, "Üzgünüm," dedi yalandan.

Derin nefes alıp yere eğildim ve ruju aradım. Tam elime almak isterken Nart gaza basıp geriye gitmesine neden olmuştu. Ruj elimin ulaşamayacağı kadar geriye gittiğinde başımı kaldırıp arkama yaslandım.

"Adice."

"Doğal halinle bile-" derken devamını getirmeden sustu.

Yüzümü buruşturarak "Ne?" diye sordum.

"Hiç. Erkan değil mi o?"

Konuyu değiştirmesine karşılık gülümseyerek önüme döndüğümde bizi yolun kenarında bekleyen Erkan'a baktım. Nart arabayı durdurduğunda ön koltuğa Erkan'ın oturması için çantamla beraber arabadan indim. İner inmez Erkan bana sarıldığında başımı omzuna yaslayarak gözlerimi kapattım.

"Ne çabuk özledim be!"

Yüzümde peyda olan geniş gülümsemeyle, "Ben de!" dedim içten bir sesle.

Bir başka kapının kapanma sesi geldiğinde ondan ayrılıp Nart'a döndüm. Yüzündeki hakiki gülümsemeyle bize bakarken ne kadar şanslı olduğumu o an anlamıştım. Beni havadan, sudan kıskanan Nart'ın, Erkan'a karşılık hiçbir şey söylememesi benim için ne kadar doğru bir adam olduğunu gösterirdi. Çünkü o da biliyordu kardeşliğin kan bağıyla alakası olmadığını.

Benden sonra Nart'la Erkan erkekçe selamlaşmış ve sarılmışlardı. Onların sarılma görüntüsü ağlama isteği uyandırınca sessizce arka koltuğa geçmiştim. Sonrasında onların da arabaya binmesi sonucunda diğer yakaya geçmek için yola koyulmuştuk.

Erkan arabaya biner binmez hemen soru yağmurunu başlatmıştım. "Nasıl sevgili oldunuz? Araban neden yok? Annenin tepkisi ne oldu? Okuldakilerin haberi oldu mu?"

Nart ve Erkan bana şu an burada olduğumdan dolayı memnun olmadıklarını belli eden bakışlar atmaya başladıklarında her ikisinin saçlarını çekerek tekrar Erkan'a döndüm. "Evet, sendeyiz, Tutenstein..."

Derin nefes aldıktan sonra, "Sevgili olmak kısmını Şeyma anlatır. Siz kızlar o kısımları anlatmaya bayılıyorsunuz malum," dedi sırıtarak. "Arabayı öyle yolun ortasına bırakıp otobüsle şirkete geçtim. Araba anahtarını, telefonu, kartlarımı hepsini masaya bırakıp içimdeki her şeyi söyledim. Sonra cebimde kalan parayla kendime ikinci el telefon aldım." Cebinden sanırım benimle yaşıt olan eski bir *Nokia* telefon çıkardığında nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım.

Nart sanki dünyadaki en normal şeyi yapmış gibi Erkan'ın omzuna vurdu. "Adamsın oğlum! Bak, gör ailen nasıl pişman olacak."

Erkan umutlu sesle, "Umarım," dedi. "Her ne olursa olsun garipsiyor insan."

"Nerede kalıyorsun şimdi?"

"Üniversitedeki birkaç çocukla. Bekar evi işte. Her yerden kokan çorap çıkıyor. Ve bir şey söyleyeyim mi? Üç öğün makarna yiyoruz. Süper değil mi?"

Kahkaha patlatarak başımı geriye attığımda Nart ve Erkan da gülmüştü. Gülme krizim bittiği sırada köprüyü aşıp diğer yakaya geçiyorduk. O sırada Defne ve Şeyma kafeye vardıklarını belirtmişti.

Dirseğimi Erkan'ın koltuğuna yaslayıp, "Çok mu özledin mi beni?" diye sordum küçük çocuk edasıyla.

Gözlerini kısarak bana döndü. "Yo, azıcık," diyerek baş ve işaret parmağını birleştirdi. Kaşlarımı çatarak başımı iki

yana salladığımda gülümsedi. "Şaka mısın, kızım? Sensiz çekilmiyor buralar." Tekrar güldüğüm sırada Erkan yanağımı sıktı. "Sen gülmeyeli uzun zaman olmuştu, gülüm."

Söylediği son cümleyle dudaklarım düz çizgi halini aldığında sol tarafımda oturan Nart'ın gerildiğini hissettim. Ben Erkan'a hiçbir cevap veremezken o da kırdığı potun farkına vararak sustu. Kafeye varana kadar pek konuşmadık. Vardığımızda hızla arabadan inip koşar adım kafeye gitmiştim. Cam kenarında, her zamanki masamızda oturan kızlar geldiğimizi görür görmez çığlık atarak ayağa kalkmış ve ben masaya gelmeden önce kollarını kocaman açmışlardı. Kendimi önce Defne'nin, ardından Şeyma'nın kollarında bulduğum sırada Nart ve Erkan masaya yerleşmişti.

Defne, "Zayıflamışsın sen!" diye tiz sesle bağırdığında, Şeyma koluna vurdu.

"Üç günde mi? Abartma!"

Gülerek onlara baktıktan sonra koyu yeşil kanepede Nart'ın yanına yerleştim. Kızlar resmi şekilde Nart'la selamlaştıktan sonra yerlerine oturdular. Şeyma Nart'la Defne'nin arasındaki sandalyeye oturduğunda Erkan anında, "Gamzeli?" diyerek ona seslendi. "Yanıma gel."

Pürdikkat onları izlediğimde Şeyma'nın her zaman kızaran yanakları yine iş başındaydı. Boynuna kadar kızaran Şeyma yavaşça yerinden kalkıp Erkan'ın yanına geçtiğinde gülümsedim. Erkan kolunu onun sandalyesine yasladıktan sonra Şeyma'nın kızıl rengindeki saçlarına öpücük kondurdu.

Bu görüntüyle beraber başımı kaldırıp Nart'a baktım. "Ben de istiyorum."

Dudağını yukarı doğru kıvırıp kulağıma doğru eğildi. "Bu sana az gelir artık, Yeşil. Arabadakinden istiyorsan beklemen lazım."

Dudak bükerek, "Demek artık basitleştim senin için. Bıktın, değil mi benden?" dedikten sonra kollarımı birleştirerek önüme döndüm.

Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Burnunu saçlarıma sürterken birkaç öpücük bırakmış, ardından tekrar kulağıma eğilmişti.

Boğuk sesle, "Takılıyorum, Yeşil," dedi. "Alınganlığın üzerinde bugün. Neden acaba?"

Yaptığı imaya karşılık inleyerek omzuna vurduktan sonra yüzüme hücum eden utancı gizlemek adına başımı boynuna gömdüm. Burnuma dolan kokunun tadını aldığım an gözlerimi kapattım.

Ne kadar öyle kaldım, bilmiyordum ama Defne'nin seslenmesiyle ancak ayrılabilmiştim.

"Hamburger ve patates değil mi?"

Elimi dolu olan mideme götürdüm. "Aslında yemek yiyeceğimi sanmıyorum."

"İkimize de hamburger, patates ve vişne suyu getir, koçum," diyen Nart'a döndüm onaylamaz bakışlarla. Gülümseyerek topladığım saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı. Hayran hayran ona bakarken omuz silkti. "Zayıfladın iyice. Dün de bir şey yemedin zaten."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne yani ben çirkin miyim?"

Şoke olmuş şekilde öylece bakarken ciddiliğimin yansıdığı yüz ifademi korudum. "Bunu mu çıkardın?"

"Evet."

Parmağını gözümün altına getirdi. "Alıngan Yeşil."

Meydan okuyan sesle, "Alıngan olursam sevmez misin beni?" diye sordum cevabını bilerek.

"Ayda birkaç gün olacağı için sorun yok."

Omzuna yumruk geçirdikten sonra başımı Şeyma'ya çevirdim. "Hadi şu sevgili olduğunuz sahneyi anlat!"

Bunu dediğim an arkamdan, "Sürpriz!" diye bağrış-

ma duyuldu. İrkilerek arkaya döndüğümde Yusuf, Umay, Emir ve Gonca'yla karşılaşmam bir olmuştu. Kocaman gülümsemeyle ayağa kalktığımda Yusuf beni sardı kollarıyla.

Kulağıma, "Prenses'in başına gelenleri duyduk. Peşinden geldik," dediğinde ona sıkıca sarılmıştım.

Sonrasında Umay ve Gonca da bana sarılmıştı. Başımı kaldırdığımda Emir çekinerek "Ben de sarılabilir miyim?" diye sordu.

O an Nart hiç beklemediğim şekilde, "Sarıl, oğlum tabii," demişti. Gülümseyerek Emir'e sarıldığımda Defne, "Sen daha yeni dönmedin mi Ankara'dan? Bu neyin hasreti?" diye sordu.

Yusuf, "Prenses'le sadece bir kere görüşme imkânı bulduk da ondan," dediğinde rahatlayarak yerime geçtim. Nitekim çocukların başıma gelenlerden haberleri yoktu ve olmasını da istemiyordum. Hepimiz birlikte oturmaya başladığımızda Şeyma, Erkan'ın kolundan kurtulup sandalyesini masaya doğru çektikten sonra ellerini açarak konuşmaya başladı.

"Arabada ben yine delirttim bunu. Her şeyden vazgeçerse bir şansımız olup olmayacağını sordu. Soruyu beklemiyordum. Dondum kaldım. Sanki bundan cesaret alıyormuş gibi indirdi beni arabadan. Sonra işte birkaç romantik cümle kurdu. Ben tabii öldüm orada. Dizlerimin bağı çözüldü resmen. Ardından beklenen itirafı yaptım. Ve dünyadaki en saçma tepkiyi verdi."

Gözlerim irileştiğinde, "Ne dedi?" diyerek masanın üzerinde ona doğru eğildim.

"'Beni mi?' diye sordu."

"Oha!" Sesimin yüksek çıktığını fark etmemi sağlayan Nart'ın beni dürtmesi olmuştu. Ona döndüğümde kaşlarını yukarı kaldırarak beni uyardı. Başımı hafifçe sallayıp daha sakin halde Şeyma'ya döndüm.

"Sonra?"

Hayatından memnun olduğunu bariz belli eden gülümsemesiyle gamzelerini meydana çıkardı. "Sonrası malum işte." Erkan masanın üzerindeki elini tuttu.

"Gökten üç paket makarna düştü. Ve hepsini ben yedim."

Büyük bir kahkaha atma isteğimi bastırarak gülümsedim sadece. Sohbetler birbirini izlerken yemekler çoktan gelmişti. Her ne kadar aç olmasam da patates kızartmasına karşı koyamamış ve hepsini mideme indirmiştim.

Biraz sonra yine sohbetlere devam ettik. Çocuklar akşam gidecekleri kulüpten konuşurken Emir aniden araya girdi.

"Benim size bir şey söylemem gerek."

Nart, "Söyle, abisi," dediğinde Emir'e baktım dikkatle.

Emir ciddi ifadeyle başını kaldırıp Nart'ın gözlerinin içine baktı.

"Ben Umay'a aşığım. Bunu daha fazla saklamaya lüzum yok."

Gözlerim irice açılırken Gonca ayağa fırlamıştı. Sinirle önündeki tabağı yere attı. Çıkan sesle herkes irkilirken Emir ve Umay sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi sakindi.

"Sen benim sevgilimdin."

Emir çenesini sıkarak, "Gonca, kısa süreli bir şeydi. Daha 15 yaşındaydık," dedi. "Arkadaş kalmayı tercih etmiştik."

Gonca bağırarak, "Arkadaş mı?" dedi. Nart'la beraber ayağa kalktık. "Ne arkadaşı, geri zekalı? Sen benim aklımdan çıkmıyorsun hiç!"

Onun yanına geldiğimizde Gonca Nart'ı gömleğinden tuttu. "Nart, yalvarırım bir şey yap. Umay üzer onu. Ne olur bir şey yap, Nart."

Nart sakinleştirmek adına Gonca'ya sarılmaya yeltenirken o bir anda yere çöktü. "İzin verme, Nart. Kalbim

acıyor. Ne olur. Gözümün önünde birbirlerini sevecekler. Ya ben? Ben ne olacağım, Nart?"

Onu yerden kaldırmaya çalıştığımız sırada Emir ayaklanmıştı. Dizinin üstüne çökerek Gonca'yla aynı hizaya geldi.

"Konuşalım mı?" Sakin sesle sorduğu soruyla Gonca sanki aniden yumuşamıştı. Ağlayan gözlerle başını salladı. Islak yanaklarını koluyla silerken Emir onu yerden kaldırmış ve Umay'a çaresiz bakışlar atarak Gonca'yla beraber dışarı çıkmıştı. Nart'la beraber yerimize otururken Umay'ın tepkisine dikkat kesildim. Umursamazca yemeğine odaklanmıştı.

Elini tutarak, "İyi misin?" diye sorduğumda tebessüm ederek başını sallamış ve elimi sıkmıştı.

Sakince yemeye devam ederken Nart'a sessizce, "Bana Emir'le Gonca'nın sevgili olduğunu anlatmamıştın," dedim.

"Çocukluk aşkı gibiydi. Birkaç hafta sürdü. Sonra Emir sürdürmedi. Gonca her zaman ona platonik aşıktı zaten."

"Ya Umay?"

"Umay iki senedir aramızda. Bence Emir iki senedir onu seviyor ama hiç itiraf etmedi. Bugüne kadar tabii. Arada Gonca var diye ben de hiç karışmadım Emir ve Umay'a."

Gergin şekilde, "Ne olacak peki?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Umay'a baktım. Yemeğini yerken sanki her şey ondan bağımsız gibiydi. Çok garip bir kişiliği vardı. Bazen kahkaha atar hunharca, bazense içine kapanır hiçbir konuşmaya katılmazdı. Onu hiç çözememiştim. Emir'le aralarında bir şey olduğunu sezmiştim fakat Umay gerçekten ne hissettiğini hiç belli etmiyordu; şimdi olduğu gibi.

★

Yemekten sonra Nart çay içmek için sahile inmeyi teklif etmişti. Yorgun olduğum için teklifini reddederek beni eve bırakmasını söylemiştim. Nart, Erkan'a ve diğerlerine izin vermeden hesabı ödemişti. Erkanlar Defne'nin, şoförün kullandığı, arabasıyla dönerken biz de yola koyulmuştuk. Diğerleri ise otele geçmişlerdi.

Yolda tedirginlikle tırnaklarımı avucuma bastırdım ve babamı aradım.

"Prenses, sonunda! Nasılsın?"

"Özür dilerim," dedim suçumu kabul ederek. "Şimdi fırsatım oldu. Baba, döndüm ben. Evde misiniz?"

Rahat bir nefes vererek, "Evdeyiz, kızım," diye yanıtladı. "Bekliyorum. Annen ne derse sakın üzülme, tamam mı? Ben yanındayım."

Verdiği güvenceye sığınarak onu onayladıktan sonra evin adresini Nart'a söylemiş ve arkama yaslanmıştım. Nart yolları iyi biliyordu. Halasının yanında çok zaman geçirdiğini söylemişti bir ara. Burada kalıp kalmayacağını bile sormaya gerek duymadan arkama yaslanıp kalbimin atışını hissettim.

Annemden korkmaya ne zaman başladım, bilmiyordum. Belki de bir keresinde habersizce komşuya gittiğimde beni oklavayla dövdüğü zaman, belki de Metin'i öğrendiğinde attığı tokattan sonra... Bilemiyordum. Babam olmasaydı annemle baş edemezdim sanırım. Bu yüzden hep babamın kızı olarak büyümenin avantajının farkında olmuşumdur.

Şimdi ise ne yapacağını kestiremiyordum.

Nart elimi tutup dudaklarına götürdüğü sırada ağzımdan titrek bir nefes kaçmıştı. "Korkuyor musun?"

"Çok."

Rahatlatmak istercesine, "Eğer annen dediğin gibiyse annemlerle görüşmeden rahat etmez. Seni istesek mi? O

zaman sorun aradan kalkar," dediğinde ciddi olup olmadığını ölçmek için yüzünü inceledim.

Ciddiydi.

"Sen ciddisin?"

Kendinden emin sesle, "Tabii ki ciddiyim," dedi. "Benimkiler dünden razı. Hem olmasalar bile şu an ne istersem yapacak durumdalar."

İç çekerek, "Bilmiyorum," dedim. "Bakalım."

Nart apartmanın önünde arabayı durdurduğunda gözlerimi kapatıp açarak ona döndüm. Elimi sıkarak varlığını belli ettiğinde neredeyse ağlayacak gibiydim.

"Nart'ın Yeşil'i bunun da üstesinden gelecektir."

Kaşlarımı yukarı kaldırarak, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet." Tekrar elimi sıktıktan sonra, "Ben halamda kalacağım. Ara beni," dedi.

Onaylayan bir mırıltı çıkararak arabadan indim. Nart bagajdan valizimi çıkarırken elime aldığım küçük çantayı bavula tıkıp merdivenlere doğru ilerledim. Anahtarı kapıya okuttuktan sonra kapıyı açmış ve ona el sallayarak içeri girmiştim.

Üçüncü dünya savaşı başlasın o zaman...

XXXVIII

"Son sigara"

Tereddütle kapıyla bakıştığım dakikalar sonrasında cesaret ederek elimi soğuk zile götürüp çaldım. Aşina olduğum kuş sesi kulaklarıma dolarken heyecandan ellerim titremişti. Kalbim göğüs kafesime ağır darbeler indirdiği esnada gözlerimi birkaç saniye yumup açtım. Kulağıma ağır adım sesleri geldiğinde babamın olduğuna neredeyse emin olduğum kişi kapı kilidini çevirdi. Kapı açıldığında tam da tahmin ettiğim gibi babam karşılamıştı beni.

Bana mutlu dönmemi söylemişti. Bu yüzden mutlu olduğumu göstermek için gülümsedim. Hakiki gülümsemem yüzüme yayıldığında, ona da bulaşmıştı. Göz etrafı gülümsemekten kırışırken kollarını iki yana açtı.

Bir an bile düşünmeden hayatımdaki en değerli adamın kollarına attım kendimi. Babamın kokusu burnuma dolarken başımı omzuna yasladım.

"Prenses'im," dedi fısıltıyla. "Hoş geldin."

"Sağ ol, baba."

Benden ayrılarak yüzüme baktı birkaç saniye. Ardından, "Olabildiğin kadar sakin ol, tamam mı?" dedi.

Onayla başımı sallayıp valizimle beraber içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp yerine terliklerimi giydikten sonra eşyalarımı odama bıraktım. Ve ardından paytak adımlarla salona ulaştım.

Terleyen ellerimi pantolonuma sildikten sonra yutkundum ve başımı yavaşça içeri doğru uzattım. Annem beni

görmeyecek bir açıda koltuğunda otururken kalbim boğazımda atıyordu sanki.

Babam başıyla gelmemi işaret ettiğinde içeri girdim. Annem asil bir şekilde bir elini koltuğuna yaslamış, diğeriyle ise çayını içiyordu. Gözleri, sesi çok az çıkan televizyondaydı.

"Anne?" diye seslendim. Umursamadı. İrkilmesini beklemiştim ama sanırım geldiğimi çoktan anlamıştı. "Şebnem Sultan?"

Babam devam etmem için cesaretlendiren ifadesini takındığında başımı salladım ve koltuğun yanındaki kanepeye oturdum çekingenlikle. Şimdi annemin yandan profilini tam olarak görebilmiştim, ancak yüzündeki ifadenin donukluğu hiç de iyi bir şey değildi.

"Anne, benimle konuşmayacak mısın?" Sessizlik. "Özür dilerim. Ben gerçekten gitmeliydim. Hatalıydım. Telâfi etmem gerekiyordu." Babam terleyen elimin üzerine elini koyduğunda boğazım düğümlenmişti. "Ben ölüyordum. Görüyordun. Sana söylesem asla izin vermeyecektin ki! Mecbur kaldım. Anla lütfen."

Yine cevap vermezken gözümden bir damla yaş izinsiz yanağıma iniş yapmıştı. "Tam on bir kilo verdim," dedim en zayıf yerine vurarak. Annem benim zayıflamama karşılık sessizce oturup ağlayan biriydi. Bana getirdiği tepsileri geri çevirdiğimde odasına gidip hıçkırarak ağladığını duymuştum. "Eridim ben. Hiçbir şey gelmedi elinizden. Kendim için sadece bir şey yaptım. Ve şu an mutluyum. Bunun bir önemi yok mu?"

Annem derin nefes alıp çayını sehpaya bırakırken babamla yerimizde kıpırdandık. Burun kemiğini sıkan annem yavaşça başını bana çevirdiğinde kalbime inecekti neredeyse.

"Düne kadar Metin'le beraberdin, Gül. Allah biliyor

ya o çocuğu hiç sevmedim. Ama ailesini tanıyordum en azından. Tanıdığımız insanlardı. Şimdi ise hayatına bir yabancı soktun ve bu yabancı senin aylarca acı çekmene neden oldu. Senin ona güvendiğin gibi benim ona güvenmemi asla bekleme. Ben baban gibi geniş değilim," derken babama tarifi imkansız bir bakış attı. Başını kaldırarak dik bakışlarını üzerime saldı tekrar. "Onunla gezip tozmana müsaade etmeyeceğim. Ne zaman ki gelir buraya ailesiyle seni usulünce ister, tanışırız. Ve sonra eğer onaylarsam, görüşebilirsiniz."

Başımı sallayarak ayağa kalkıp odama geçeceğim sırada arkamdan, "Aç mısın?" diye seslendi.

Cümlesiyle beraber gülümsedim. "Hayır, yedim." Başka bir şey söylemeyeceği için koşar adım odama geçtim ve elime telefonumu aldım. Hızla Nart'ın numarasını girdiğimde birinci çalışta açmıştı.

Şuh bir sesle, "Yeşil?" diye sordu. Kalbim teklediğinde elimi göğsüme götürüp derin nefes aldım. Ses tonunu anlatabilmek için bir kitap yazabilirdim. Ya da hiçbir şey yazamazdım. Nitekim kelimelerin bile yetmeyeceği bir betimleme gerekliydi onun sesi için.

Kısık sesle annemin dediklerini ona anlatırken isteme işini utanarak söylemiştim. Ancak o benim aksime sesli şekilde gülmüştü. "Sana demiştim, değil mi? Ben babamı arayacağım. Annemle bozuğum, malum."

İç çekerek, "Annenle barışman gerekli," dedim. "Onun bir suçu yok."

Keskin sesle, "Sen karışma," dedi. Sanki karşımdaymış gibi başımı eğdim. "Dinlenmene bak. Yorganın altından çıkma sakın."

Telefonu kapatacağını anladığım sırada, "Nart!" diyerek onu durdurdum.

"Söyle, güzelliğim." Kalbimde kozasından çıkan kele-

beğin, bir günlük ömründeki ilk acemi kanat çırpışını hissedince yutkundum.

Söylemek istediğim şeyi iyice düşünmediğim için hemen vazgeçtim. "Neredesin?"

Hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Pencerenin önünde. Perdelerin pudra renginde değil mi?

Tam ayağa kalkıp pencereden bakmak istediğim sırada sesi doldu kulaklarıma. "Sakın pencereyi açayım deme, Yeşil! Havanın soğukluğunun farkında mısın? Yorganın altına gir hemen."

Yüzüme sinsi bir gülümseme yerleştirdikten sonra onu yalandan onaylayıp telefonu kapattım. Yatağın üzerindeki yorganı alıp pelerin gibi üzerime attıktan sonra kollarımın altında birleştirdim. Başımın üzerinde sabitlediğim yorganla penguen adımları atarak ilerleyip gülümseyerek pencereyi açtım.

Ve gerçekten onu gördüm. Arabasının kaputuna yaslanarak pencereme bakan Nart Hakyemez.

Beni görünce kaşları havalandı uyarıcı bir havayla. Omzumu kaldırarak üzerimdeki yorganı gösterdim. Yorganın altından çıkmış sayılamazdım ki.

Yaptığım harekete karşılık dudağını yukarı doğru kıvırıp kollarını göğsünde birleştirdi. Sonrasında elindeki telefonda birkaç yere tıklayıp telefonu kulağına dayadığında anda telefonumun çalmasıyla irkilip yatağa doğru koştum. Elimle telefonu almak isterken yorgana takılmam sonucu yere kapaklansam da telefonu açmıştım.

Yüzümü buruşturarak inlediğimde, "İyi misin?" diye sordu.

"Düştüm."

"Sakar mısın sen? Hem cam açık kaldı. Üşüyeceksin. Kapat şunu."

Görmese bile omuz silkip ayağa kalktım. Tekrar pence-

re önüne geldiğimde bu defa koltuğu tam önüme çekmiş ve dizlerimin üstünde otururarak onu görecek pozisyonu yakalamıştım. Kulağıma yasladığım telefon ve üzerimdeki yorgan eşliğinde Nart'ı seyrederken o da bir an olsun benden gözlerini ayırmıyordu.

Nart sevgi bilmeyen bir adamdı. Anne ve baba sevgisinden uzak büyümüş ve her zaman ikinci planda olmuştu. Fakat tüm bunlara rağmen o kadar güzel sevmişti ki beni. Kaybetmekten korkarak sevmişti daima. Bu yüzdendi birçok kıskançlığı. Ya onu başkası alırsa diye düşündüğüne emindim.

Nart, her zaman ölümle yakın olmuştu. Daha küçücük bir çocukken bile anne feryatlarını duymuş, o acıyı ailelerle birlikte defalarca yaşamıştı. Nart'ın içinde adeta bir mezarlık vardı. Anne ve babasını ameliyathane önünde beklerken nelere tanık olduğunu Yusuf anlatınca benim bile kanım donmuştu.

Sırf annesini birkaç dakika görmek için, babasına okuldaki gününü anlatmak için bu kadar acıya katlanmıştı. Ve herkese inat, doktor olmayacağına da yemin etmişti. Elbruz ağabeyi doktor olmayı seçerken Nart işletme bölümünü seçerek kendisinin de dediği gibi ailenin kara koyunu olmuştu.

Kısık sesle, "Sana bu kadar yakın olup uzak kalmak öyle garip ki..." dediğinde dudak büktüm. Anında kaşlarını çattı bu hareketime. İkinci kattaydım ve yüz ifadelerimi rahatlıkla seçebiliyordu. "İstanbul bizden hoşlanmadı sanırım."

"Bir şehir neden bize karşı olur ki?" diye sordum içli sesle.

Tam gözlerimin içine bakarken ben de kahverengi derinliklerine inmek istercesine bakmaya başlamıştım. Yorgana iyice sarıldığımda yüzünde belirsiz bir gülümseme belirmişti.

"Belki birlikteyken ondan daha güzel gördüğümüz içindir. Nitekim biz iki kişilik bir şehir olduk, Yeşil."

Tebessüm ettim. "Yeşil bir şehir."

"Gökyüzünde hep yıldızların olduğu bir şehir."

"Parlayan gecelere sahip bir şehir."

"Yıldızlar parlıyor." Yüzüne aşina olduğum serseri gülüşünü yerleştirdi. "Fakat sen yıldızlardan daha ışıltılı parlıyorsun."

"Nasıl bir duygu anlatsana?"

"Ne duygusu?"

Yutkunarak kahverengi gözlerinin derinliklerinde kaybolma korkuma rağmen ona baktım uzun uzun. "Birinin karanlığına yıldız olmak ve onu aydınlığa çıkarmak nasıl bir duygu?"

Gözlerini kısarak. "Peki, birinin orman korkusunu yenerek ona yeşil rengini sevdirmek nasıl bir duygu, Yeşil?" diye sordu. "Geçmişi unut. Yaşadıklarını, kötü anılarını, ayrılıkları hepsini unut, Yeşil. Bak, benimlesin. Bizimlesin."

Biz birbirimize bakarken kapımın çalmasıyla irkilip camı kapattım ve yorganı yatağa fırlattım. Telefonu da aynı hızla kapattıktan sonra "Gir?" dedim.

Annem kaşları çatık halde içeri girip beni süzdü. "Üzerini değiştirmemişsin?"

Yavaşça alnıma vurdum. "Unutmuşum."

Annem düzensiz yatağıma baktı. "Neden ayağa kalktın?"

"Pencereye bir kuş kondu. Ona bakıyordum."

Gözlerini kısıp kuşkuyla beni inceledikten sonra elini açtı. Anlamayarak ona baktığımda, "Telefonunu bana ver," demişti.

Gözlerim irice açıldığında annem kendinden emin bir edayla önümde dikilmeye devam ediyordu hâlâ. İkiletmeden telefonumu ona uzattım. Şifresi olduğu için açması

mümkün değildi. Zaten açacağını da düşünmüyordum. Tek maksadı Nart'la olan iletişimimi kesmekti. Annem telefonumu cebine atarak masanın üstündeki bilgisayarımı da alıp dışarı çıktı. O çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip camı açtım tekrar. Nart endişeyle pencereme bakıyordu. Kısık sesle olanları ona anlattığımda bu sefer hiç düşünmeden ailesine haber vereceğini söylemişti. Koltuğa oturup onu izlediğim sırada babasını arayıp bir konuşma yaptı. Sesini ara sıra duyuyor, istemsizce gülümsüyordum.

Telefon konuşmasını bitirdikten sonra yüzündeki geniş gülümsemeyle bana dönüp göz kırptı. Göz kırptığı an kendimi camdan atmak istemiştim. Kalbimi öyle bir titretmişti ki buna son vermek için ölmem gerektiğini düşünmüştüm.

Nart sesini kısmaya gerek duymadan, "Ahmet Bey'in numarasını ver. Babam konuşup bir gün belirlemek istiyor."

Başımı sallayarak numarasını komşuların duyma ihtimaline karşılık yavaşça söylediğimde Nart duymakta zorluk çekse bile sesini çıkarmadı ve sanırım numarayı babasına mesaj attı. Nitekim çok kısa süre sonra babamın telefonu çalmıştı. Nart'a işaret vererek konuşmayı duymak için yavaşça odadan çıktım ve salonun arka duvarına doğru geçip kulaklarımı iyice açtım.

Babam oldukça samimi bir sesle Süleyman Bey'le konuşurken annemin homurdanmaları doldu kulağıma. Babam en son, "Bekliyoruz, Süleyman Bey. Sağ salim gelirsiniz umarım," dediğinde neredeyse çığlık atacak haldeydim.

Sessizce odama geçmek istediğimde annem arkamdan, "Heveslenme, kızım. İstemeye amcanı çağıracağım. Bakalım o baban gibi seni hemen vermeye razı gelecek mi?" dedi. Gözlerimi kocaman açarak anneme döndüğümde gülümseyerek salona geri dönmüştü.

Aman Allah'ım! Amcam... En az annem kadar tutucu

bir karaktere sahip, babamın aksine geri kafalı biriydi. Tek kızını otuz iki yaşında evlendirmeye razı gelmişti. Alnıma vurarak odama geçtiğim sırada yaşadığım şoktan çıkmakta zorluk çekiyordum. Amcam hayatta beni Nart'a vermezdi. Hele ki hâlen üniversiteli olduğunu ve çalışmadığını göz önünde bulundurduğumuzda katiyen razı gelmeyecekti.

Camın önüne geldiğimde Nart tekrar bana göz kırptı. Sevincini kursağında bırakmamak adına ona hiçbir şey söylemedim. Öylece birbirimizi izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. En son hava gerçekten soğuduğunda üzerimdeki yorgana rağmen titredim.

"Nart?" dediğimde bana baktı. "Soğuk oldu. Gitsene artık."

"Özlerim."

Cevabına karşılık gözlerimi doldurdum. "Özlüyorum."

"Sigara yakayım mı, Yeşil?"

Başımı sallayarak boğazımdaki düğümün geçmesini bekledim konuşmak için. "Bu son sigaran olsun."

"Bundan sonra yanımda olursan son olur."

Kendimden emin sesle, "Yanında olacağım," dediğimde cevap vermeden arabasının kapısını açtı ve torpido gözünden sigara paketiyle çakmak çıkardı. Tekrar kaputun önüne geldiği esnada ilk kez canlı şekilde onu sigara içerken göreceğim için oldukça heyecanlıydım. Nart elindeki basit sigarayı bile müthiş bir görünüme sokarak parmağının arasına sıkıştırdı ustalıkla. Ardından dudağının kenarına yerleştirerek paketi yere atıp ezdi. Bu hareketine karşılık tebessüm ederken çakmağı ateşleyip sigarasının ucuna değdirmişti. Yanan alev sigarayla buluşurken gözlerimi ondan ayırmamaya yemin etmiştim sanki.

Kendini zehirlerken bile ne kadar müthiş göründüğünün farkında olmayan bir adamdı o.

Benim ona hayranlığımdan öleceğimi umursamadan sigarasını ciğerlerine çeken bir adamdı o.

Ve ben bu adamın dudaklarına dokunan sigarayı dahi kıskanmıştım o an.

Nart'ın etrafını duman sardığında yüzü çok kısa bir an puslu dumanın altına gizlenmişti. Ardından soğuk rüzgârın, dumanı dağıtması sonucu eşsiz yüzü yeniden gözlerimin önüne serildi. Nart'ın kemikli suratı sigarayı içine her çektiğinde daha da belirginleşmişti.

O an yüzüne dokunamadığımdan gelen ağlama isteğini bastırmak için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti.

Ah... Delirtmek istercesine bana bakıyordu.

Ayağının altında ezdiği sigara olmaya bile razıyken iki kat yukarıdaki bir dairede ondan uzakta olmayı kabullenemiyordum. Yine de her ne kadar burada olmasını dilesem de üşümesini önlemek için tekrar, "Nart, git," dedim.

Bitmiş sigarasını da attıktan sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu sanki inanmamış gibi.

"Evet," dedim hemen. "Yorgunsun. Uyuman gerekiyor."

Memnun olmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle son kez bana baktıktan sonra arkasını dönüp arabasına bindi ve gazı kökleyerek binadan uzaklaştı. Gidişiyle beraber soğuk iyice kendini hissettirince camı kapatıp tuvalete geçtim. Odama geldiğimde gözüme çarpan valiz kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. Yorgun olmama rağmen uykum yoktu. Bu yüzden valizi boşaltmak makul görünmüştü. Valizi alarak yatağın üzerine devirip açtığımda içinden çıkan siyah defteri görüp afalladım. Bu defter bana ait değildi. Elimi uzatarak kapağını açtığımda okuduğum kelime kanımın donmasına neden oldu.

Yeşil'ime...

Yokluğunun birinci günü. Bana yazdığın mesajlara bakıp çileden çıkmamak adına tutuyorum bu defteri.

Sevgilim...

Sana bu kelimeyi hiç söylemedim, değil mi? Söyleyince kulağa vıcık vıcık gelebilir ama yazınca çok asil duruyormuş. Ah, şimdiden öyle özledim ki. Fakat bu özlemi bastırmak isteyen bir öfke var içimde.

Dürüstlüğüne âşık olduğum...

Bana yalan söylememek için telefonlarımı günlerce açmayıp o herifin yanında olduğun gerçeği kalbimin üzerine oturmuş durumda.

Her şeyim benim. Bir elimde telefon, diğerinde kalem oturuyorum soğuk balkon köşesine. Yazdıklarına cevap yazmamak için kendimi zor tutuyorum, inan ki.

Üzülme, olur mu? Çünkü ben seni bir ömür yanıtsız bırakmayacak kadar çok seviyorum. Bunu bir kere bile dillendirmedim belki ama... anlamışsındır sen.

Şu an sayamadığım kadar çok kere adımı yazıyorsun, ben sana demin "Bitti" yazıp göndermeme rağmen.

Keşke parmaklarım kırılsaydı da yazmasaydım, Yeşil'im. Şimdiden pişmanım.

Yeşil'im... Yaptığın hataya rağmen içimdeki kızgınlığa, öfkeye galip gelen bir duygu var. İliklerime işleyen, kalbimi, ruhumu, mantığımı saran bir duygu bu.

Saf aşk.

Sen benim alnından öpmeye lâyık bildiğimsin.

Sen benim ormanları sevme nedenim olan orman yeşili gözlümsün.

Sen benim dudağımın kenarındaki gülümsememsin.

Sen benim Yeşil'imsin.

Gözümden bir damla yaşın süzülürken sayfaları çevirdiğimde hunharca okumaya devam etmiştim.

Bana bugün "kurban olduğum affet beni" yazdın. Ve ben hayatımdaki ilk sigarayı ateşledim.

Asıl ben sana kurban olurum. Dayanamıyorum yazdıklarına. Canımı almaya yemin etmiş gibisin. Meğer ne kadar

çok seviyormuşsun beni sen. Ama inan ben seni daha fazla seviyorum. Umarım bunu her fırsatta belli etmişimdir.

Halim perişandan öte. Oturmuşum balkon köşesine.

Ayaklarıma sarılmışım yokluğunda.

Yokluğunda daha kaç sigara yakacağım?

Ciğerlerimin kaçıncı intiharında geleceksin?

Ne zaman gelip beni yaşayan bir ölü olmaktan kurtarıp gül kokunla cenneti yaşamama izin vereceksin?

Gelsene gözlerinin rengine divane olduğum. Gel artık.

✶

Bir kadın var. Yaşadığım her dakika bana azap vermekten çekinmeyen, sadece varlığının mutluluk sebebi olduğu bir kadın var.

Bir kadın var. Kalbimi esiri yapmış, ruhumu yakmış olan bir kadın var.

Ben bu kadını seviyorum. Alevler içinde yanarken bile beni ateşe atmasına rağmen onun adını haykırıp, ondan medet umuyorum. Ben onu sadece sevmiyorum.

Ben ona tapıyorum.

Ben ona ölüyorum.

Ben ona bitiyorum.

✶

Sadece bir defa
Hep hayal ettiğim gibi
Ayaklarımı kendime çekip
Yanında uyuyabilsem keşke.
Sadece bir defa
Göğsüne sığınarak varlığından medet umsam,
Nefesini tüm kötülüklere kalkan yapıp
Kalp çarpıntılarını ninni bellesem kendime

Sadece bir defa
Kollarınla sarıp uyutsan beni
Küçük bedenin kaybolsa kollarımda
Öyle çok hayalini kurdum ki, sevdiceğim.
Sanki yüzlerce kez yaşamışım gibi hayalini
Sanki binlerce kez seninle uyumuşum gibi.
Hayalî varlığına aşina olmuşum
Öyle çok ağladım ki sana (sensizliğe) sarılıp
Öyle çok konuştum ki kendi kendimle (seninle)
Öyle çok dertleştim ki seninle ama sensiz.
Sadece bir defa, sevdiceğim.
Sadece bir defa uyut beni.
Yüzüme çarpan nefesinle,
Kulağıma söylediğin sözcüklerle
Kapayayım gözlerimi
Aşkın getirdiği acıdan değil,
Sevilmenin mutluluğundan aksın gözyaşlarım hunharca.
Sadece bir defa
Varlığını bana bahşet, sevdiceğim.
Benim için varmışsın gibi hissettir.
Benimmişsin gibi
Yarın benim olmayacağın gerçeğini hatırlatmadan uyut beni.
Bir defalığına, sevdiğim.

✶

Hâlâ içimde, her adın geçtiğinde gözlerimi dolduran bir şeyler var, anlam veremediğim...

✶

Uyursam geçeceğini sanmıştım. Nereden bileyim üşen-

meyip rüyalarıma da kalkıp geleceğini? Yakamı oralarda da bırakmıyorsun ya en azından, yüzünü görmek nasip oluyor diye mutlu oluyorum.

Ufacık şeyler, içinde sen olunca kocaman bir mutluluğa dönüşüp yüzümü güldürmeye ziyadesiyle yetiyor. Gülüşümün en müthiş kaynağı... Sebepsizce gülümsüyorum. Oysa bana en son ne zaman içten bir gülüş bağışladığını anımsamakta dahi güçlük çekiyorum.

İçimde, her gün birkaç odun daha atılan bir ateş yanıyor ve ruhumu kavuruyor âdeta. Herkes ruhları beyaz bilir ya, bu ateş ruhumu kül rengine çevirmiş vaziyette.

O kadar acizim ki, bana acıyıp geri dönmeni umut ediyorum.

O kadar çaresizim ki, bilinçsizce sana ulaşmasını umduğum mektuplar yazıyorum devamlı.

Öyle bağımlıyım ki, senden uzakta aldığım her nefes ciğerlerime ulaşmamak için direniyor adeta.

Unutmaya çalışacağım seni. Adının geçtiği cümlelerde kalbim atmayacak, gözlerim seni aramayacak, uğruna bu gözler ağlamayacak, mektuplar artık yazılmayacak.

Ah... Yine yalan söyledim. Sen affet, Allah'ım.

XXXIX

"Söz"

Geceyle sabahın arasında seviyorum ben seni.

Gözümdeki yaşın kurumasına müsaade etmeden seviyorum.

Ben seni severken gecenin hüzünlü elvedasını, güneşin onu umursamadan neşeyle doğmasını ve gökyüzünün çelişkisini görüyorum, Yeşil...

Bir seni dünya gözüyle yeniden göremiyorum zaten...

✶

Her yeşillikte gözlerini arıyorum. Fakat hiçbir yeşillik gözlerini yansıtmıyor. Gecenin karanlığında bile parlayan yeşil gözlerinin ne tanımı ne de benzeri var...

Keşke bir kere daha gözlerine bakmak gibi bir şansım olsaydı. Ama yok. Ve sanırım olmayacak.

Geçecek zannediyordum. Ama özlemek denen şey geceleri daha da dayanılmaz hale geliyor.

Kalbimin ortasında öyle bir sızı var ki her gece on ikiden sonra kanamaya başlıyor.

Ne uyutuyor ne nefes aldırıyor.

Yokluğun ağır Yeşil'im. Öyle ağır ki güçlü sandığım bedenim, aciz ruhum bu yükü kaldıramıyor.

Gözlerine vurulduğum...

Sana gelemem belki ama... Bana gelmen için her gece dua ediyorum. Her gece hıçkırarak Allah'a yalvarıyorum. Allah bile bu kadar aciz oluşum karşısında hüsrana uğramış olmalı.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Kendimi hiç bu kadar sensiz hissetmemiştim.

Her şeyim olan birinin yokluğu hiçliği misafir ediyor şimdi.

Sana ait olan kalbim şu an sadece yaşamak için atıyor. Tabii buna yaşamak denirse...

Elimi ağzıma götürerek ağzımdan çıkacak olan hıçkırığa engel olmaya çalışıp telefonumu aradım. Hemen sonrasında annemin telefonuma el koyduğunu hatırlayıp derin nefes aldım. Bu defteri valizime Yusuf koymuş olmalıydı. Daha önce bana böyle bir şeyin varlığından bile bahsetmemiş olmasını kabullenmek çok zor olmuştu. Eğer daha önce bu defteri görüp Nart'ın beni beklediğini bilseydim, boşu boşuna iki ayımızı acı çekerek geçirmeyecektik.

Yusuf eğer bunu daha önceden görmüşse sanırım ona kırılmam muhtemeldi.

Defteri daha fazla okuyacak gücümün kaldığını sanmadığım için gözyaşlarıyla siyah defteri göğsüme bastırdım.

Duygusal adamdı, vesselâm.

Her ne kadar böyle taraflarının aciz olduğunu zannedip saklasa bile ben onun içindeki çocuğu her daim görebiliyordum.

Defteri kalbime hapsetmek istermiş gibi daha da bastırdım. Allah'ım, bu adamın beni öldürmesine izin verme. Nefes alışına bile bu kadar öldüğüm birinin, benim için yazdıklarını okumak ölümden de beter bir şeydi.

Benim çektiğim acının hiçliği vardı onun satırlarında.

Mürekkep yerine gözyaşıyla yazmış olmalıydı. Sözlerinin içime işlemesinin başka bir açıklaması olamazdı zira.

Hayat çok garipti. İki kişi aynı gecede, aynı gökyüzüne bakıp birbirlerini düşünüp iç çekiyordu. Kan bağı olmayan fakat kalplerinin sonsuza kadar düğümlendiği iki kişi bir an olsun vazgeçmeyi düşünmüyor, sadece birbirlerini anımsıyorlardı.

Anılar acı verse de onlar unutmamak için tekrar eder gibi hatırlamaktan gocunmuyorlardı.

Çünkü seviyorlardı.

Çünkü seviyorduk.

Birbirimizin tüm hatalarına, kusurlarına rağmen, zorluklara göğüs gerip aşkımızı zırh yaparak direniyorduk. Bizim zırhımız, bizim kuvvetimiz aşkımız kadardı.

Sonsuz...

Sevginin dozunu kaçırmak ölümdü. Fakat cennete götüren bir ölüm.

O, benim yeryüzündeki cennetimdi.

O, içimde kalan tüm duyguları kendine ait kılan adamdı.

O demek sadece âşık olduğum adam demek değildi.

O, iki kelimeydi. *Her şey.*

O, ismiyle kalbimin kasılmasına neden olan adamdı.

O, doğduğumda aldığım ilk nefes, ölürken vereceğim son nefes kadar eşsiz ve kıymetliydi.

Gözkapaklarım ne zaman kendiliğinden gözlerimin önüne perdelerini indirmişti, bilmiyordum ama uyandığımda hava kararmıştı. Gözlerimi kısarak yüzümü buruşturdum. Üzerime örtülen yorgan tekrar mayışmamı ister gibi bedenimi sarmıştı. Kaşlarımı çatarak hızla doğruldum. En son kucakladığım defteri ararken komodinin üzerinde olduğunu görüp derin nefes verdim. Annem üzerimi örterken almış olmalıydı.

Ve onu birazcık tanıyorsam mutlaka okumuştur.

Merakına yenik düşüp defteri açacağından hiç şüphem yoktu. Yılların tecrübesiydi. Bu zamana kadar günlük tutmamam onun suçuydu. Küçükken bir kere günlüğümü okurken yakaladığım için bir daha cesaret edip tutamamıştım. Annemin pek özele saygısı yoktu da.

Alnıma vurdum. Nart defterinin bende olduğunu anla-

sa Yusuf'u öldürürdü. Okuduğumu, hele annemin okuduğunu bilse çıldırırdı herhalde.

Yorganı iterek ayağa kalktıktan sonra odanın çıkışına doğru ilerledim. Salona girmeden direkt olarak banyoya geçip kapıyı kilitlediğimde derin nefes aldım. Uzun bir duş aldıktan sonra telefon meselesini annemle konuşmam gerekiyordu.

Suyu ayarladıktan sonra dolmasını beklemeden üzerimi çıkarıp küvetin içine girdim. Duş başlığını düzelttikten sonra gözlerimi yumup düşünmem gereken tek şeyi düşündüm.

Nart Hakyemez.

Ve o an aklıma gelen düşünceyle kaşlarım çatıldı. Beni istemeye geleceklerdi. Ama Nart bana hâlâ evlenme teklifi etmemişti! Kaşlarımı olabildiği kadar çatıp bunu onun burnundan getirmek adına yapmam gereken şeyleri düşündüm. Beni istediklerinde ayağa kalkıp evlenme teklif etmediğini söyleme fikrini hemen eledim. Nitekim şu an için önemli olan tek şey annemin ve amcamın onayını almaktı.

Nart'a gelince... Benim onayımı almak için çabalasa iyi olurdu.

Zaten şimdi evlenmemiz mümkün değildi. Sadece annemin gözünde ilişkimizi resmileştirmek zorundaydık o kadar.

Bir saat kadar duşta kaldıktan sonra banyo dolabından bornozumu alıp üzerime giydim ve yere attığım kıyafetleri de kirliye atarak saçlarıma havlu sardım. Banyodan çıktığım an bedenimden bir ürperti geçtiğinde koşar adım odama ilerlemiştim. Hızla üzerimi giyip yorganın altına girdiğimde odamın kapısı çaldı.

"Gel."

Babam yavaşça kapıyı açıp başını içeri uzattığında ha-

fifçe gülümseyip gelmesini işaret ettim.

Üzerindeki gri eşofmanla oldukça genç görünen babam yatağıma doğru ilerleyip oturduğunda gözlerini benden ayırmıyordu.

Yüzümü incelediğinde sormak istediği soruya hemen cevap verdim. "Çok iyiyim."

Gülümsedi ve elimi tutarak öptü. "Her zaman iyi olman için çalıştım, Prenses. Ama geçtiğimiz aylarda hiçbir şey yapamadım. Senin gözünde kahraman olan baban dünyanın en aciz adamına dönüştü." Gözlerim dolduğunda elini göz altıma getirip akması muhtemel olan yaşı engelledi. "Küçük Prenses'im büyüdü ve artık hayatında başka bir kahramanı daha var. Onu kıskanmıyorum desem yalan olur. Ama senin yüzündeki gülümseme her şeye değer."

Burnumu çekerek, "Benim hayatımdaki en büyük kahraman sensin, baba," dedim ve ona sarıldım. Babam kollarıyla beni sararken erkeksi parfümünün kokusu burnuma dolmuştu.

Ah, bu adamı çok seviyordum...

Babam beni kendinden ayırarak elini cebine attığında anlamayıp boş boş ona bakıyordum. Eline aldığı telefonumu bana uzatarak dudaklarını alnıma bastırdı. "Annen görmesin."

"Seni çok seviyorum!" diyerek yanaklarımı sıkarken gülümseyerek ayağa kalkmıştı. Babam odamdan çıktıktan sonra odamın kapısını kilitleyip telefonumu açtım.

Nart'ı aradığımda ikinci çalışta telefonunu açmıştı.

Erkeksi sesle, "Yeşil?" diye hitap etti bana. Kalbim göğüs kafesimde sıkışmaya başladığında derin nefes aldım.

"Özlüyorum."

"Ölüyorum."

Aynı anda iç çektik. Bir dakika kadar sadece birbirimizin nefes alışverişlerini dinlerken tekrar iç çektim.

Nart'ın yutkunma sesi kulaklarıma dolduğunda gözlerimi yumdum. Çünkü bazı anlarda gözlerin yumulması gerekirdi. Nitekim güzel anlar bakarak değil, hissedilerek yaşanırdı.

"Yarın geliyoruz. Bu mahkûmiyete bir son vereceğim."

"Bana hâlâ evlenme teklif etmedin."

Nart dediğim şey karşısında duraksadı. Birkaç saniye sessizce, dediğimi idrak etmeye çalıştı ve sesli bir nefes verdi.

"Çıkma teklifi ettim mi ki?"

Gözlerimi devirdim. "Bu sefer öyle olmayacak. Adamakıllı bir teklif istiyorum, Nart Hakyemez!"

Sesimin keskinliğine karşılık ben bile afallarken Nart şoka girmiş olmalıydı. Yine de cevabı gecikmemişti. Ukala bir tavırla, "Adamakıllı dediğin diz çöküp 'benimle evlenir misin' klişesi mi? Bunu yapmam, Yeşil. Hem kendinden emin bir adam neden böyle bir soru sorsun ki? En başından seninle evlilik yolunda yürüyorsam eğer kendime bu konuda güveniyorum demektir," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne yani? Reddetme olasılığım yok mu?"

Güldü. Gülüşü sanki yanımdaymış gibi kulağıma usul usul dolarken nefesim kesilmişti.

Kendinden emin sesle, "Öyle bir olasılık yok. Olamaz," dedi.

Sinirle, "Öyle mi?" diye sordum. "Evlenmiyorum. Sözlenmiyorum seninle işte. Teklif edeceksin! Diz çökeceksin!"

Tekrar güldü. "Yalvaracağımı mı sanıyorsun? En fazla kaçırırım seni."

Dudak bükerek, "Gerçekten dediklerini bir düşün, Nart," dedim. "Bu kadar değersiz olduğumu hissettirmeseydin keşke." İkizler Burcu olmamın en kötü tarafı buy-

du. Onun yazdıklarıyla kendimi değerli hissederken şimdi tek kelimesiyle yerle bir olmuştum.

Telefonu yüzüne kapatarak kendimi yatağa attığımda gözlerimin dolduğunu yeni fark etmiştim.

Gıcık, ukala, kendini beğenmiş!

Bir insan bu kadar mı kendinden emin olur? Reddetme olasılığım elbette yoktu ama bu kadar net olması canımı sıkmıştı. Her genç kızın hayaliydi evlilik teklifi.

Ama bizimkisi yolun başından beri biliyormuş evleneceğimizi! Hah! Sanki birkaç aya evlenecektik. Üniversite bitmeden annem bizi zor görüştürürdü zaten.

Alt tarafı bir teklif istemiştim. Bu bile beyefendiye tersti.

Birkaç dakikada kafasına ne düştü bilmiyorum ama telefonum çalmaya başladı. Telefonu ya kapatacaktım ya da açacaktım. Yoksa annem her an kapıyı yumruklayabilirdi.

Yüzümü silerek aramasını cevapladım.

Şuh sesle, "Güzelliğim?" diye fısıldadı. Elimi hızla kalbime götürdüm. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi bildiğini bir kez daha anlamıştım. "Konuşmayacak mısın?"

Cevap vermedim. Düşünüyordum da iki ay içinde bana hiçbir cevap vermemesinin karşısında bu daha hiçbir şeydi.

"Kızdı mı benim Yeşil'im?" İstemsizce gülümsedim. "Ama senin kızdığında bağırıp çağırman gerekiyor. Kızmadın o zaman?"

Yine cevap vermediğimde, "Küstün mü yani?" diye sormuştu.

Soğuk sesle, "Evet," dedim.

"Hayır, efendim. Küsemezsin. İzin vermiyorum."

Alayla, "Her şey senin iznine mi bağlı?" dediğimde gözlerim kısılmıştı.

Net sesle, "Öyle," diye mırıldandı. "Sen de bana bağlısın."

"Sen öyle san."

"Sanmıyorum," dedi. "Biliyorum. Hissetmiyor musun? O görünmez kelepçenin farkında değil misin? Biz birbirimize bağlıyız, Yeşil."

Burnumdan soludum. "O yüzden mi basit bir teklifi bile yapmayı kabul etmedin?"

"Basit işte... Fazla basit. Ve ben böyle bir şeyi yapıp herkesle seni aynı kefeye koymayacağım."

Öfkeyle telefonumu elimde sıktıktan sonra, "Ne yaparsan yap," diye tısladım. "Ama sakın arama beni."

✶

Aynada kendime bakarken Defne ıslık çalarak ayağa kalkıp yanıma gelmişti. "Şahane görünüyorsun!"

Her ne kadar keyfim olmasa da gerçekten güzel görünüyordum. Şeyma da Defne gibi ayağa kalkıp yanıma geldiğinde her üçümüz gülümseyerek aynaya bakmaya başladık. Ve o an fotoğrafımızı çeken Erkan'ın farkına varmamıştık. Başımı kaldırdığımda mutlu olduğu bariz olan bir ifadeyle bize bakıyordu. Elinde Defne'nin telefonuyla bizi çekmeye devam ettiğinde bu sefer kızlarla birkaç poz vermiştik.

Erkan dişlerini göstererek güldü. "Güzellerim benim!"

Kızlarla birbirimize bakıp gözlerimizi kıstıktan sonra Erkan'ın üzerine doğru ilerleyip onu gıdıklamaya başladık. Erkan kahkahalar atarak kendini yatağımın üzerine bıraktığında durmadan gıdıklamaya devam ediyorduk. Erkan hem bağırıyor hem de gülüyordu.

Sesi anneme kadar ulaşmış olacak ki kapıyı açıp iki büyük adımda yanımızda belirmişti. Ellerini beline koyarak, "Cadılar!" dedi ve Defne'yi çekerek Erkan'ın üzerinden aldı. "Bırakın oğlumu." Şeyma ve beni de çektikten sonra elini Erkan'a uzattı.

"Kurban olurum gel sen benimle."

Erkan, "Daha demin kovdun ya beni mutfaktan!" diyerek sitem ettiğinde annem sinsi gülüşünü yüzüne yerleştirdi.

"Her şeyi salona yerleştirdim ve kapısını kilitledim, yavrum. Mutfakta sadece su bulabilirsin."

Erkan bir umut, "Makarna?" diye sorduğunda annem başını iki yana sallayarak hevesini kursağında bırakmıştı. "Makarnasız isteme töreni mi olur!"

Gülerek annemle Erkan'ın çıkışına baktıktan sonra tekrar aynanın önüne geçtik. Sabahın erken saatlerinde evim Defne tarafından basılmıştı. Ve sonrasında kendimi bir alışveriş merkezinde elbise bakarken bulmuştum. Sanırım onu annem görevlendirmişti. Başka türlü nereden duyacaktı ki?

Defne'yle beraber kıyafet, ayakkabı aldıktan sonra kuaföre gitmeden direkt eve geçmiştik. Şeyma saçımı ve makyajımı halletmek üzere Erkan'la çoktan bize gelmiş ve hazırda heyecanla beni bekliyorlardı. Biz gelene kadar annem Erkan'ın önüne, yaptığı her yemekten dizmişti. Artık onun öğrenci evinde yaşadığını bildiği için sık sık gelmesini tembihlemişti. Ancak ardından Erkan'ın misafirlere ait olan tabaklara dadanması sonucunda annem onu bizim odamıza tıkmıştı. Sonrası ise malumdu...

Beyaz elbisem uzun kollu, dizime kadar uzanan sade bir görünüme sahipti. Üzerindeki taşlı süslemeler haricinde başka hiçbir özelliği yoktu. Ayakkabı olarak gri, düz bir seçim yapmıştım. Onun da üzerinde elbisedekine benzer taşlar bulunuyordu. Saçlarım dağınık atkuyruğu yapılmıştı. Makyajım da sadeliğinden ödün vermiyordu. Her ne kadar Nart'ın inadına koyu bir makyaj yapmak istesem de bunun saçma olduğuna karar vermiştim.

Elbisemi beğenecekti. Onun sevdiği boylardaydı ve hiçbir yeri açık değildi. Beni gördüğü zamanki surat ifadesini görmek için can atıyordum.

Başımı iki yana salladım. Ne hali varsa görsün! Bu isteme töreni sadece annemin bizi onaylaması içindi. Nart eğer bana normal bir teklif yapmazsa onunla evlenmeyecektim.

Bu sefer sevgili olduğumuz gibi olmayacaktı. *Seni sevgilim ilan ediyorum, Yeşil. Vatana, millete hayırlı olsun.* Tamam, değişik bir şey olabilirdi. Ama bu sefer kararlıydım. O teklifi söke söke alacaktım.

Defne, "Yusuf gelecek mi?" diye sorduğunda yatağa oturarak başımı salladım.

"Dün konuştuk. Yarın dışarı çıkarız diye karar verdik. Size uyar mı?"

Defne anında başını salladığında Şeyma'ya döndüm. Tereddüt ederek omuz silkti. "Ben gelemem. Babam bu aralar biraz fazla takıyor bana."

"Babam konuşur?"

"Önce Erkan'la konuşayım. Sonra babamı hallederiz."

Başımı aşağı yukarı sallayarak gözlerimi kızlarda gezdirdim. Şeyma siyah çorabının üzerinde siyahla gri karışımı şort, üzerine ise bordo gömlek giymişti. Saçlarını açarak omuzlarından dökmüş ve gerçekten güzel bir görünüm elde etmişti.

Defne ise kısa lacivert eteğinin altına giydiği ten rengi çorabı, üzerine ise kırık beyaz rengindeki kazağıyla gayet asil duruyordu.

Amcam geldikten bir saat kadar sonra kapının çalmasıyla kalbime inecek gibi olmuştu. Elimi kalbimin üzerine getirerek derin nefesler almaya başladım. Defne'yle Şeyma hızla odamın kapısını açıp tek gözleriyle koridora baktıklarında Defne hızla bana döndü.

"Abisi Nart'tan bile yakışıklı. Bence iyi düşün, Gül."

Şeyma Defne'nin kafasına geçirdi. "Oğlan nişanlı."

Defne elini umursamaz biçimde salladı. "Nişan bu.

Atılır." Şeyma tekrar Defne'ye vurduktan sonra kapıdan bakmaya devam ettiler.

Ben ise hâlâ elim kalbimde bekliyordum. Babası ve ağabeyiyle ilk kez tanışacağım için aşırı heyecanlı hissediyordum kendimi. Herkes salona geçmiş olmalı ki Defne yavaşça dışarı çıkıp koridorun arka duvarlarına saklandı. Birkaç kere onu çağırsam da fayda etmemişti.

Şeyma'yla odanın içinde volta atmaya başladığımızda yarım saat kadar sonra Erkan odaya geldi. Elini kaldırıp sallayarak, "Bomba bir atmosfer var, kızım. Yalnız annen Elbruz'a bayıldı. Sanırım seni ona verecek," diyerek kahkaha patlattığında gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Erkan devam etti. " 'Yurt dışında yüksek lisans mı yapıyorsun? Aferin sana oğlum. Ben de tıp okumak istedim ama kan tutuyor beni, biliyor musun?' Nart'ı dışladılar resmen. Çocuk bir köşede vazo gibi duruyor deminden beri."

Merakla, "Ya amcam?" diye sorduğumda Erkan keyifle güldü.

"O da Elbruz'un nişanlısına taktı kafayı. 'Ben senin baban olsam seni bu yaşta nişanlamazdım,' diyor."

Defne elinde büyük cips paketiyle odaya dalarken, "Kendi kızını otuz yaşından sonra zar zor verdi adam," demişti. "Gül, amcan sayesinde evde kalacaksın." Ağzına birkaç cips attıktan sonra, Erkan yanına gidip kolunu omzuna atıp Defne'yi kendine çekti ve sarıldı. Defne gerçekten Erkan'ın ona sarıldığını sanırken Erkan elini cips paketine daldırmış durumdaydı.

Şeyma'yla onlara güldüğümüzde Defne henüz anlamış ve Erkan'ı ittirmişti.

Şeyma, "Mutfağa geçelim," dedi. "Kahve yapacağım."

Erkan Şeyma'ya, "Vallahi Yavuz Amca'yla Şebnem Sultan kuvvetleri birleşmiş durumda. Bu kızı bugün vermez-

ler bu doktor ailesine. Neredeyse Yavuz Amca 'kızımızı üzerinde ameliyatlarınızı denemek için istiyorsunuz' diyecek," dediğinde Şeyma'yla ben aynı şaşkın yüz ifadesiyle Erkan'a bakakalmıştık. Biz bu şekilde kalırken Defne yine olanları dinlemek için dışarı çıkmış, Şeyma ise kahve yapmak için hızla mutfağa ilerlemişti. O sırada ben de titreyen bacaklarıma güç vererek kapıya doğru gittim.

Annem, "Okulu bitmeden nişan yapılmasına razı olmam," derken Yavuz Amcam da onu onaylamıştı.

Asemin Hanım, "Elbruz'la Hâle de okuyorlar. Bunda ne var ki, Şebnem Hanım?" diye sorduğunda annem onaylamazcasına birkaç homurtu çıkarmıştı. Asemin Hanım bu sefer "Pekâlâ," diyerek onu onayladı. "Siz nasıl isterseniz öyle olsun. Ama bugün sözü yapalım, lütfen. Çocuklar birbirlerini seviyorlar. Bize de onların isteklerine saygı duymak düşer."

Babam, "Doğru," derken amcam "Saygı? Yaşımızın yarısı kadar yaşı olmayan çocukların verdiği kararların sonucunu bilemeyiz. Bunun sorumluluğunu alacak kadar büyük değiller," dedi.

Babam, "Abi," diye ikaz etti amcamı. "Her ikimiz Nart yaşındayken evliydik."

Amcam bu sefer cevap vermediğinde Süleyman Bey daha önce hiç duymadığım sesiyle, "Öyleyse," diyerek konuşmasına başladı. Nefesim tıkanmadan önce ciğerlerime derin bir soluk aldım. "Allah'ın izni, Peygamber'in kavliyle kızınızı oğlumuza istiyoruz."

Sessizlik.

Babam, "Verdim gitti," derken kalbim yerinden çıkmıştı sanki. Amcam veyahut annemin itirazını bekledim ama babamın lafının üzerine her ikisi de susmuştu.

Süleyman Bey, "Hayırlı, uğurlu olsun o zaman. Kızımızın bir kahvesini içeriz," dediğinde odadan çıkıp koşar

adım mutfağa gittim. Şeyma mutfakta cezvedeki kahveyi annemin antika fincanlarına doldururken heyecanla sandalyeye attım kendimi.

"Ay, yapamayacağım."

Şeyma bana yandan bakış attı. "Sakın birilerinin üzerine dökeyim deme. Önce Süleyman Bey'e, sonra Yavuz Amca ve babana vereceksin. Tamam mı?"

Başımı salladığımda gülümseyerek, "Nart'ınkine tuz katalım mı?" diye sordu.

Gözlerim anında parladığında onaylayarak ayağa fırladım. Dolaptan tuzu çıkarıp Şeyma'ya verdiğimde en kenardaki fincana tuzu katmıştı. Sadece bir an için içim acısa da sonra umursamadım. Bu kahveyi içmek zorundaydı.

Defne mutfağa dalıp, "Tuz kattınız mı?" diye cırladı hâlen ağzına cips atarak.

Şeyma, "Tabii ki!" diyerek cıvıldadığında tepsi çoktan hazırlanmıştı. Şeyma tepsiyi elime vererek elini sırtıma yerleştirip beni desteklediğinde dizlerimin bağı çözülür gibi olmuştu.

Derin nefesler alarak salona doğru ilerlediğimde kalbim iliklerimde atıyordu âdeta. Bedenim kalbimin ritmiyle uyum sağlamak istercesine titrerken tepsiyi zorlukla taşıyabilmiştim.

Salona girdiğimde tüm gözler bana döndü. Fakat benim gözüm salonun en uzak kısmında masanın yanında oturan Nart'a takıldı. İfadesiz yüzünün aksine parlayan gözlerle beni tepeden tırnağa kadar incelediğinde bakışmamıza bir son vererek Süleyman Bey'e doğru ilerledim.

Bana gülümseyerek bakan adama karşılık hafifçe tebessüm ettim. Süleyman Bey ortadaki fincanlardan birini aldığında amcam ve babama, sonrasında ise annem ve Asemin Hanım'a kahvelerini dağıtmıştım. Sonrasında sadece fotoğrafını gördüğüm Elbruz ağabeye uzattım tepsiyi. Elini

Nart'ın fincanına uzattığında sessizce, "O Nart'ın," diye fısıldadım. Hâle'yle bana bakıp güldükleri zaman ben de gülmüştüm. Elbruz ve Hâle de kahvelerini aldıklarında paytak adımlarla son kalan kahveyi Nart'a vermek için salonun diğer köşesine doğru ilerledim. Herkesten uzakta oturup öylece ortalığı izleyen Nart ona yaklaştığımı gördüğünde gülümsedi. Kahvesini alarak yanındaki masaya bıraktıktan sonra kulağıma doğru, "Çok güzelsin," demişti.

Dizlerimin bağı çözülmeden hemen önce bir sandalye çekip Nart'ın önünde oturdum. Herkes kahvesini yudumlarken dikkatim sadece arkamdaki Nart'taydı. Birkaç dakika sonra kahveyi eline almış ve dudaklarına doğru yaklaştırmıştı.

Bir yudum aldığında Elbruz ağabey, Hâle ve ben merakla onun ifadesine bakıyorduk. Nart yüzünü buruşturdu. Ben kahveyi kafamdan aşağı boşaltacak diye düşünürken tekrar bir yudum aldı ve ara vererek içmeye devam etti.

Yüzümde bariz belli olan gülümsemeyle ona baktığımda başını kaldırıp gözlerini gözlerime kilitledi.

"Dünün cezasını böyle çektiriyorsun demek..."

Ben gülümserken Nart içmeye devam etmiş ve en sonunda boş fincanı masaya bırakmıştı.

Üzerine oturan gece mavisi rengindeki gömleğin üzerine siyah takım elbise giymişti. Fakat en çok hoşuma giden, muhtemelen Hâle'nin zoruyla taktığı siyah papyonuydu. Annesiyle barışacağını sanmıyordum. Bu yüzden bir tek Hâle yaptırabilirdi bunu ona.

Yoğun şekilde pahalı parfüm kokuyordu. Her ne kadar nane kokusunu değişmek istemesem de bu da hoşuma gitmişti.

Asemin Hanım'ın sesiyle kendime geldiğimde önüme döndüm. "Yüzükleri taksak mı?"

Herkes ayaklandığında bir tek ben yerimde kalmıştım.

Nart önümde belirip bana elini uzattığında ona kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve büyüklerin yanına ilerledim.

Süleyman Bey yüzükleri içeri giren Şeyma'ya uzattığında, Şeyma koşar adım hazırladığı tepsiyi getirmek için mutfağa gitmişti. Sadece bir dakika kadar sonra elindeki gümüş tepsiyle geri döndüğünde Süleyman Bey gülümseyerek Nart'a ve bana baktı.

"Umarım hep mutlu olursunuz çocuklar," diyerek birbirine bağlı olan yüzükleri Nart'a uzattı.

Nart ince ve bana ait olan yüzüğü parlaklarımdan geçirirken çaktırmadan parmağıyla avucumu okşamıştı. Afallayarak ona baktığımda dudağının kenarıyla güldü. Diğer yüzüğü ellerim titremesine rağmen zorlukla Nart'ın parmağına geçirmiş ve avucuna çimdik atmıştım.

Nart çok kısa bir an yüzünü buruştursa da ardından hemen ifadesini düzeltmişti.

Süleyman Bey yüzükleri kestikten sonra birkaç alkış sesi duyar gibi oldum. Sonrasında fotoğraflar çekilmiş ve kendimi Hâle'yle Elbruz'un yanında bulmuştum.

Hâle heyecanla saçlarını savurup, "Bu yaz evleneceğiz!" diye şakıdı. "Gelecek yaz da siz evlenirsiniz artık."

Ellerimi şiddetle iki yana salladım. "O kadar uzun boylu değil."

Elbruz, "Neden?" diye sorduğunda gözlerimi kısarak Nart'a baktım. "Biliyor musun, abi? Bu öküz bana evlilik bile teklif etmedi."

Hâle ve Elbruz yüzlerindeki şaşkın ifadeyle uzakta oturan Nart'a baktıklarında Nart bunu fark ederek sandalyesini bize doğru çekti.

Parmağıyla beni gösterip, "Yakışıklı sözlüsünü mü şikâyet ediyor?" diye sordu.

Hâle ciddi bir tonla, "Nart? Evladım, sen ne ara bu kadar öküz oldun? Ben hep abine Nart daha tatlı, pon-

çik derdim. Ne oldu sana?" diye sorduğunda Nart'la aynı anda, "Ponçik mi?" demiştik.

Elbruz bize bakıp gülerken Hâle çatık olan kaşlarını itinayla koruyordu. "Ayıp, ayıp. Gerçekten. Elbruz bana evlenme teklifi ettiğin günü hatırlıyor musun?"

Elbruz alnına vurdu. "Hatırlamaz olaydım."

Hâle omzunu dürttü. "Ne zamandı?"

"Ne bileyim, kızım ya!"

Hâle tekrar omzuna dokundu. "Söylesene! Unuttun mu yoksa? Bu kadar mı önemsiz senin için?"

Nart, "Sen iflâh olmazsın, yenge," diyerek başını iki yana salladığında Nart'a döndüm.

Gözlerimi kısarak, "Biz ne zaman tanıştık?" diye sordum.

Hiç düşünmeden "2 Temmuz," dediğinde kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ne zaman sevgili olduk?"

"4 Ağustos."

Hâle sessizce Nart'ı alkışlayıp bana döndü. "Değerini bil sen bunun yine de. Evlenme teklifini de alırsın söke söke. En azından tarihler aklında. Benimki gibi unutmuyor. Çünkü benimki beni hiç sevmiyor. Norveç'teki kızlarda aklı."

Hâle yüzünü başka tarafa çevirdiğinde Elbruz bize dönüp kaybolmamız gerektiğini belirten keskin bakış attı.

Nart'la ayağa kalktığımızda Şeyma içeri girip bana doğru seslendi. Adımlarımı ona doğru yönelttiğimde beni mutfağa sokarak yüzüğüme baktılar Defne'yle.

Defne fotoğrafını çekerek, "Kuyumcuma göstereceğim. Bakalım nasıl bir şey almışlar?" dediğinde yüzümü buruşturdum.

"Saçmalama."

Aynı anda yere düşen tabak sesiyle irkilip tezgâhın

önünde yemekleri hunharca yiyen Erkan'a baktık. Erkan eliyle özür mahiyetinde bir hareket yaparak yemeğe devam ederken güldüm.

Defne, "Kıyafetini beğendi mi?" diye sorduğunda, tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki arkadan karnıma dolanan çift kol buna engel oldu. Nart beni güçlü kollarıyla sarıp, başını omzuma yasladığında dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı.

"Çok beğendim, çakma sarışın. Aslına bakarsan alışverişe seninle çıktığını bilsem tedirgin olurdum. Malum sen her kıyafetin sadece yarısını alıyorsun."

Defne onu hiç umursamadan saçlarını savurdu. "Özgür bir kadınım ben. Ne istersem yaparım."

Nart, "Özgürlük açık şeyler giymekse benim sevgilimi bu kavramdan uzak tut," diyerek kollarını sıkılaştırdı.

Defne küçümseyici bakışlarıyla Nart'a baktıktan sonra bana göz kırpıp kaybolmuştu. O gittikten sonra Nart nefesini boynuma üfleyerek tenimin cayır cayır yanmasına neden oldu.

Nefesi alev gibiydi, tenime değdiğinde yakıyordu.

Nart Şeyma ve Erkan'ı umursamadan gerdanıma eğilip bir öpücük kondurdu. "Seni özledim." Kulağıma doğru fısıldadığı cümleden sonra kulağımın arkasındaki hassas bölgeye dudaklarını dokundurdu. Ben öpmesini beklerken hiç oralı olmayıp sadece dudaklarını sürmüştü.

Erkan, "Şeyma, kız, domates gibi olmuş yanakların!" deyince tüm atmosfer bozulmuş olmuştu. Kendime gelerek Nart'ı uzaklaştırdığımda homurdandı.

Şeyma Erkan'a sarılırken başını boynuna gömmüştü. Erkan gözlerini kıstı. "Kızımın psikolojisini bozuyorsunuz. Gidin az ötede koklaşın."

Nart elini dudaklarına getirerek güldü. "Bu utangaç kızların içinde gerçek bir canavar var, kardeşim. Söyleyeyim şimdiden."

Erkan'ın gözleri parladı. "Vallahi mi?"

Nart göz kırptı. "Yanakları kızarandan korkacaksın."

Erkan Şeyma'yı kendinden uzaklaştırarak, "İçindeki canavarı çıkar hemen!" dedi ciddi tonla.

Nart'la beraber kahkaha atmaya başladığımızda Şeyma eliyle yüzünü kapatıp koşar adım banyoya kaçmıştı.

Erkan kollarını göğsünde bağladı. "Şu canavarı nasıl çıkarmam gerek? Çık deyince çıkıyor mu?"

Nart bilmiş gülümsemeyle bana baktıktan sonra Erkan'a döndü. "Kıskandır. Çıldırmasını sağla."

Erkan başını sallayarak çıktığında donuk ifademi koruyarak Nart'a bakmadım. Nart ise ayağa kalkıp önümde çökerken ellerimi elleriyle örtmüştü. "Küs müsün hâlâ?" Cevap vermediğimde, "Seni kırdıysam özür dilerim ama hâlâ düşüncelerim aynı, Yeşil," diyerek avucumu okşadı.

Avucum yangın yerine dönerken Nart bunu fark etmiş gibi yüzüğüme dokundu. "Sadesini aldık. Yarın çıkıp istediğin gibi bir şey alırız."

"Gerek yok. Bu iyi."

Ellerimi alıp dudaklarına götürdü. "Benim parlayan yeşil gözlüm, kırılma bana. Dün uyuyamadım ki. Aradım, açmadın. Deliye döndüm. Bugün de habersiz alışverişe gitmişsin."

Onaylayarak, "Evet, gittim. Biliyor musun yemek yerken iki yakışıklı çocuk gelip masamıza oturmayı teklif etti," dedim.

Nart'ın elimi tutan elleri soğurken hafifçe elimi sıkmıştı. "Benim Yeşil'im onları geri göndermiştir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kim bilir?"

"Ben bilirim. Tanıyorum ben seni. Kimseye yan gözle bile bakmayacak kadar aşıksın bana."

Aniden, "Ya sen?" diye sordum. "Sen aşık mısın? Bunu hiç ağzından duymadım ne de olsa."

Nart, "O yüce iki kelimeyi ağzıma sakız yapacak halim yok. Gerektiği zaman, gerektiği yerde söyleyeceğim. Özel olacak," dedi net sesle.

Benden cevap alamayınca tekrar elimi öptü. "Yeşil'im benim," diyerek ellerimi sıkıca kavradı. "Sen bana küsme. Sen olmadığında hiç güneş doğmuyor, ne ay ne de yıldızlar görünüyor. Sen benim ışığımsın. Sakın kendini benden uzak tutma."

Dudak bükerek omzuna vurdum. "Ponçik misin?"

Gözleri öfkeyle parlarken, "Ulan yenge," diye söylenmeyi ihmal etmedi. "Tamam lan senin için ponçik de olurum. Sen yeter ki küsme."

"Gerçekten mi? Ponçik misin yani?"

Nart parmağını dudağımın üzerine getirdi. "Sadece ikimiz arasında kalacak."

Kollarımı açarak ona doğru eğildiğimde belimden yakalayarak sandalyeden düşmemi sağladı. Dizlerim hafifçe zemine değdiğinde Nart beni sıkıca sardı.

Boynuma uzun bir öpücük kondurduktan hemen sonra söylediği sözcükle beraber ölüm fermanımı imzalamaktan çekinmedi.

"Sözlüm..."

XL

"Galata"

Bulutların üzerinde uyuduğumu düşündüğüm saatler sonunda annemin perdeleri açması ve gün ışığının gözlerimi rahatsız etmesiyle uyanmıştım. Annem aşina olduğum hareketini yaparak ellerini beline yerleştirdi.

"Kalk giyin hemen."

Gözlerimi ovdum. "Neden?"

Odamdaki etrafa saçılmış kıyafetleri toplamaya başladı. Ve aynı zamanda beni yanıtladı. "Babanla okula gideceksiniz."

Yüzümü buruşturdum. "Devam mı edeceğim yani?"

Hemen sonrasında terliği bacağıma yemiştim tabii. "Yok, hemen evlenip çocuk yapacaksın! Giyin gel kahvaltıya. Asabımı bozma benim, Gül!"

Dediği gibi yapıp ayağa kalkmış ve terliklerimi giyerek banyoya gitmiştim. Banyoda annemi delirtecek kadar uzun kaldıktan sonra odama dönüp giyinmeye başladım. Siyah dar kotumu giydikten sonra üzerine sade bir gri kazak giymiştim. Saçlarımı aşağıdan dağınık bir örgü yaparak yüzümü renklendirip dudaklarımın rengindeki ruju sürdüm. Nart babamın yanında bana hiçbir şey söyleyemezdi, değil mi?

Gözüm komodinin üzerindeki yüzüğe takıldığında kalbim teklemişti bir an. Nart'ın dediği gibi oldukça sade bir yüzüktü ama gerçekten anlamlıydı benim için. Yüzüğü özenle parmağıma geçirdikten sonra omuzdan asılan çantama gerekli şeyleri koyup mutfağa geçtim.

Cıvıldayan sesle, "Günaydın!" deyip babamın yanağına büyük bir öpücük kondurduktan sonra dayanamayıp annemi de öptüm.

Gülerek başını iki yana salladığında babamın yanındaki yere geçip dolu olan tabağıma baktım.

Annem, "Onların hepsini yiyeceksin! Asemin Hanım sana iyi bakmadığımızı düşünür sonra," dediğinde babam ona tarifi imkansız bakışlarından birini yollamıştı.

Başımı sallayarak yemeğe koyuldum. Dünden beri pek bir şey yediğim söylenemezdi zaten.

Tıka basa yedikten sonra çayımdan içip babamla beraber kapıya doğru ilerlemiştik. Siyah kabanımı giydiğimde annem koşar adım odama gidip gri şapkamı getirmiş ve zorla başıma yerleştirmişti.

Babamla beraber dışarı çıktığımızda gülümseyerek bana döndü. "Okul işinden pek memnun görünmüyorsun?"

Merdivenleri inerken ona yandan bir bakış attım. "Tembelliğe alışmışım."

Elini omzuma atarak beni kendine çekip şapkamı öptü. "Böyle daha iyi. Rektörden kaldığın dersleri düzeltmesini rica edeceğim."

Başımı onayla sallayarak babamın binanın kapısını açmasını izledim. Onunla beraber arabaların olduğu açık otopark alanına geldiğimizde hızla ön koltuğa geçmiş ve arabayı çalıştırmasını beklemiştim. Babam arabayı yola çıkarıp gaza basmıştı.

Muzip bir tavırla, "Heyecanlı görünüyorsun?" dediğinde başımı eğdim. "Sanki daha dün pembe plastik yüzükler takan sen değilmişsin gibi. Şimdi söz yüzüğü takıyorsun."

Elimle yüzüğü kapatıp cama doğru döndüm. "Baba!" İkazımdan sonra benimle uğraşmayı bırakıp yola odaklandı. Şapkayı çıkararak camı çok az açıp soğuk kasım hava-

sının arabaya dolmasına izin verdim. Saçlarımın üst kısmı donana kadar camı kapatmamak için direnmiştim. Babam bunu fark ettiği an camı kapatmıştı.

İç çekerek yolu izlemeye koyuldum. İstanbul yaz bittiğinden beri bana acı üstüne acı yaşatıyordu. Ankara da öyle... Bir tek Antalya iyi geliyordu bana. Düşünüyordum da... Yaşlanmak isteyeceğim şehir Antalya'ydı sanırım. Sessiz sakin Kumluca'nın kenar semtlerinden birinde ölene kadar yaşayabilirdim.

Yarım saat sonra kampüsün olduğu caddeye geldiğimizde babam arabayı otopark yerine birkaç dakika uzaklıktaki yola bıraktı. Arabadan indiğim gibi başımı kaldırıp okula baktım. Bu okulu hiç hayal etmemiştim. Erkan, Serkan, Metin ve Aslı bizden bir sınıf üstte oldukları ve burayı seçtikleri için Defne'yle onlardan bir yıl sonra burada okuma kararı vermiştik. Rektör, Erkanların bir tanıdığıydı sanırım.

Üniversitenin ana kapısının önüne geldiğimiz sırada babam, "Çocuklar arkada olmalılar," diyerek beni arka tarafa yönlendirdi. Dediği gibiydi. Soğuğa rağmen bizimkiler montlarına sarıla sarıla bahçede oturuyorlardı. Erkan, Şeyma'yı kollarıyla sararken Nart ve Defne karşı karşıya oturup birbirilerine ölümcül bakışlar atmakla meşguldü.

Babam, "Sen onların yanına git. Ben rektörle görüşeyim," dediğinde başımı salladım. Babam gözden kaybolduğunda yavaş adımlarla Nart'a doğru ilerledim. Arkası bana dönüktü ve beni görmesi mümkün değildi. Defne bana göz ucuyla baktığında kaşlarımı kaldırıp onu uyardım. Beni görmezden gelerek tekrar Nart'a kaşlarını çattığında Nart'ın tam arkasındaydım.

Gözlerini kapatma fikrini eleyerek kollarımı boynuna dolayıp yanağına büyük bir öpücük kondurdum. Fakat tek bir öpücük yetmediği için tekrar öptüm kemikli yü-

zünü. Nart bana döndüğünde dudaklarımız değecek gibi olmuştu. Bunu önlemek için kendimi biraz geri çektim.

Dudaklarını yana doğru kıvırıp elini örgüme doğru uzattı. Yüzüme önce gülümseyerek baksa bile gülüşü dudaklarımda durmuş ve sonrasında kaşlarını çatmıştı.

"Ruj?"

Onaylarcasına başımı sallayıp, "Ruj," dedim ve kollarımı çözüp yanındaki sandalyeye oturdum.

Erkanlara dönerek, "Nabersiniz?" dediğimde Nart sandalyenin kenarına bıraktığım elimi yakalayıp kendi cebine tıkmıştı. Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımda hiç umursamadan elimi kendi cebinde tutmaya devam etti.

Erkan, "Kendimi şu an aşırı romantizm altında eziliyormuş gibi hissediyorum," deyip Şeyma'ya döndü. "Baksana ne garip şeyler yapıyorlar. Sarılarak beni oyalıyor musun sen?"

Şeyma kendini ondan uzaklaştırdı. "Demek öyle?" Kollarını göğsünde birleştirdi. "Sarılmak basit mi senin gözünde? Bıktın mı benden?"

Erkan ellerini göğe açarak sabır dilenircesine birkaç şey mırıldanıp tekrar Şeyma'ya döndü. "Kızım benim hayatta bıkmayacağım, bırakmayacağım iki şey var. Birincisi sen, ikincisi makarna."

Nart yavaşça kulağıma doğru eğildi. "Benim ise hayatta bıkmayacağım, bırakmayacağım tek bir şey var."

Sorarcasına kaşlarımı kaldırdığımda, "Rujunu sildirmek," dedi üstüne basa basa. Cebinin içindeki eline kenetli olan elimi çekmek istediğimde bırakmadı beni. Aksine elimi daha sıkı tutup diğer elini cebine attı, içinden kâğıt mendil çıkararak bana uzattı.

"Sil şunu. Gözüm görmesin."

Çenemi sıktım. "Odunluk yapma."

Gözlerini kısıp alayla gülümsedi. "Şu ruju çıkarır mı-

sın?" Sesini inceltip dalga geçtiğini bariz belli ettiğinde iç çekerek dediğini yaptım. Kâğıt mendille rujumu çıkarıp mendili buruşturarak cebime attım.

Defne deminden beri beni izlediğini belli edercesine ellerini kaldırıp alkışladı. "Aferin, Gül. Böyle bir şey görmedim ben. Kızım ne derse yapmak zorunda mısın sen?"

Nart dişlerinin arasından, "Haddini aşma," derken elimi sıktığının farkında bile değildi. Çakmak çakmak olan gözlerle Defne'ye ölümcül bakışlar atıyordu çünkü. "Sabrımı zorluyorsun, çakma sarışın."

Meydan okuyan sesle sarı saçlarını geriye savurdu. "Senden mi korkacağım? Başka bir göz bakar diye için içini yiyor. Güvenmiyorsun ona."

Cümlesi Nart'ı çileden çıkarmaya yetmişti. Hışımla ayağa kalktığında beni de beraberinde kaldırmıştı. "Senin saçmalıklarınla uğraşmayacağım! Ona kayan her gözü yerinden çıkarırım, anladın mı?"

Defne onu çileden çıkarmak istercesine tekrar saçlarını savurup tırnaklarına bakarak "Çünkü manyaksın," dedi.

Nart, "Manyağım," dedi burnundan soluyarak. "Var mı?"

Bir an önce bir şey yapmam gerektiğini fark edip Nart'ın kolundan tutarak onu götürmeye çalıştım. Yerinden kıpırdamadığında bu sefer elini yakalayıp çekiştirdim. Başını ağır çekimdeymiş gibi bana uzatıp kaskatı ifadesiyle elini tutan elime baktı. Keskin gözleri tekrar beni bulduğunda gitmemiz için yalvaran bakışlar atmakla meşguldüm.

İstifini bozmadan önüme geçip beni arkasına aldı ve üniversitenin çıkışına doğru götürdü. Dışarıdakiler Nart'la bana şaşkınca bakarken birkaçı fısıldaşıyordu.

"Defne'nin paylaştığı videodaki çocuk bu!"

Diğer kız, "Ayrılmamışlar," derken bir başkası, "Yalnız çocuk fena..." demişti.

Ve bu cümle bardağı taşıran son damla olmuştu. Ben durunca Nart da durmuştu. Anlam veremeyen bakışlarla bana bakarken elimi çekmeden kızlara doğru yürüdüm.

"Hanginizdi?"

İkisi de esmerdi ve ikisini de tanıdığımı sanmıyordum. Ama sanırım onlar beni gayet iyi tanıyorlardı. Sağdaki esmer öne çıkıp son cümleyi söyleyenin kendisi olduğunu belli edercesine baktığında gözlerimden çıkan alevi onun gözlerinde görür gibi olmuştum. Nart'ın elini bırakarak kızın önünde durdum.

"Senin o neredeyse yere değecek koca burnunu söker, çarpık bacaklarını birleştirmek için dizlerinin arasına monte ederim. Kimsin sen, ha?"

Nart'ın sıcak nefesi enseme değecek kadar yaklaştığında kız bir ona, bir bana bakmıştı. Nart'a değen gözlerindeki parıltıyı gördüğüm an kızın kolunu kavrayıp var gücümle sıktım. "Sen ona mı baktın?"

Nart beni çekmek istercesine elini belime attığında, "Karışma!" diye bağırdım.

Elini itaatkâr biçimde çektiğinde kız inledi. "Ah, kolum! Biri yardım etsin."

Diğer esmer kız bana yaklaşmak istediğinde Nart önüne geçmişti. Bu hareketine karşılık gülümsemek isteğimi sonraya sakladım.

Kıza ölümcül bakışlar atarak, "Bir daha benim olana bakıp konuşacak mısın?" diye sordum. Sesim hiç beklemediğim kadar sertti. Nart bile afallamış olmalıydı. Kız başını sağa, sola sallayıp, "Bırak," dediğinde parmaklarımı çözüp Nart'a döndüm. Ona doğru adım atıp elini kavradıktan sonra bu sefer önden ben ilerlemeye başlamıştım. Her ne kadar Nart bu durumdan memnun olmasa da sesini çıkarmamıştı. Otoparka, arabasının yanına geldiğimizde derin nefes aldım.

Kendimi hızla arabaya atmak isterken gördüğüm şeyle duraksadım. Koltuğumun üzerinde büyük bir demet gül vardı. Yüzüme yayılan kocaman gülümsemeyle demeti kucağıma alıp arabaya yerleştim.

Nart afallayan bir ifadeyle yüzünü bana çevirdi. "Kıskanınca çok fena oluyorsun."

Gülleri burnuma yaklaştırıp ona göz kırptım. "Sen de öfkelendiğinde çok fena oluyorsun."

Gözlerini devirerek arabayı çalıştırdı. "Çakma sarışından nefret ediyorum."

Omzuna vurdum. "Arkadaşımla uğraşma. O biraz farklı sadece."

Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırırken, "Babam?" diye sordum.

"İzin aldım. Bugün beraberiz. Yusuf da gelecek."

Sevinçle ellerimi çırpıp gül demetini göğsüme bastırdım. Nart bu halime gülerken telefonumu çıkarıp Nart'ın elini kavramış ve güllerle beraber fotoğraflarını çekmiştim. Yüzüklerimiz de fotoğrafta çıkınca hayran hayran fotoğrafı inceledim. Fotoğrafları Nart'a yolladıktan sonra telefonunu alıp onun *Instagram*'ına girerek aralarındaki en güzelini koyup kendimi etiketlemiştim. Nart bu yaptıklarıma ses çıkarmayınca *Whatsapp* profiline dün sözde çekilen fotoğrafımızı koymuştum.

Evet, çok kötüydüm.

Nart'ın takipçileri arasında gezinirken Sema'yı görüp yüzümü buruşturdum. Sema gözümün önünde ona asılıp masadan kovduğum kızdı. Düşünüyordum da iyi yapmıştım. Nart olsa daha fazlasını yapardı. Sema'yı engelledim. Her ne kadar söz fotoğrafımızı görmesini istesem de onun Nart'ın fotoğraflarını göreceği fikri beni deli etmeye yetmişti.

Başımı çevirerek, "Sema numaranı biliyor mu?" diye sordum.

Nart cevap vermeden önce duraksadı. "Sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Numaranı değiştir."

"Ne?"

Net sesle, "Ben nasıl değiştirdiysem, sen de değiştir," dedim hemen.

Nart ağır ağır başını salladı. "Tamam."

İnanmayarak, "Gerçekten mi?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Yeşil öyle istiyorsa değiştiririm tabii."

Gülümseyerek elini tuttuktan sonra başımı omzuna yaslayıp telefonunu kurcalamaya devam ettim. *Instagram*'ında gezinirken gelen bildirim sesiyle *Whatsapp*'a girdim. Kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesaja tıklamadan hemen önce gözlerimi kıstım.

Buralarda yoksun. Geldiğinde haber ver. Özlettin kendini.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken başımı omzundan çekip sırtımı kapıya yasladım. Nart bana dönerken gözleri sorgu doluydu. Yutkunamaz halde ona bakarken gözlerim istemsizce dolmuştu.

Nart, "Yeşil?" diye seslendi. "Ne oldu?"

Titreyen elimdeki telefonu zorlukla ona uzattığımda Nart arabayı sağa çekip sahil kenarında durdurmuştu. Telefonu elimden alıp gelen mesajı okuduğunda kaşları çatıldı. Hiçbir şey söylemedi. Çünkü ağzını açmak istediği an onu durdurup arabadan inmiş ve boş banka doğru koşar adım ilerlemiştim. Peşimden gelip yanıma oturduğunda yine bir şeyler söylemek istedi ama elimle onu durdurdum tekrar.

Özlettin kendini.

Özlem. İki ayda yüreğimin yangın yerine dönmesine neden olan bir duyguydu. Benden başka birinin onu özleme düşüncesi bile kalbimin üzerinde oluşan çığın büyümesi için yeterli bir sebepti. Peki, ya o mesaj?

Birileri onu özlüyordu.

Nart konuşmadı. Ne kadar eski olursa olsun delirmeye hakkım olduğunun gayet farkındaydı. O benim adamımdı. Benim sözlümdü. Her şeyiyle benimdi. Kimsenin onu özlemeye hakkı yoktu.

Dudaklarım titrediğinde Nart hemen ellerimi tuttu. "Ağlama sakın," dedi çaresiz sesle. "Yemin ederim çok eski. Numarasını bile silmişim."

Hiçbir şey söylemeden denize bakmaya devam ettiğimde ona bakmamı istercesine beni kendine çevirmişti. "Yapma böyle. Vallahi hiç alakam kalmadı. Gözlerinin üzerine yemin ederim, Yeşil."

Kenetli olan ellerimize bakarak, "Sana yazma cesaretini nereden buluyor, Nart?" diye sordum bitkin sesle.

Nart elimi öptü. "Nart deyişine kurban olduğum," dedi aşk dolu sesle. "Al ara. İstediğini söyle. Ama sakın bana küsme."

Telefonunu bana uzattığında elime alıp denize doğru ilerledim. Onu aramayacaktım, elbette. Daha kim olduğunu bile bilmiyordum. Bunun yerine telefonu alıp suya fırlattım. Bunun için bana kızmayacağından emindim. Nitekim ben çoktan dibe batan telefona bakarken Nart hiç beklemediğim şekilde gelip bana arkadan sarılmıştı.

Yanağımı öptükten sonra, "İyi yaptın," diye fısıldadı. "Sinirini hep böyle çıkar."

Dönerek kollarımı boynuna doladım. Bir elimi yanağına doğru getirerek, "Sen benimsin," dedim kendimden emin sesle. "Sadece benim."

Gülümseyerek tekrar yanağımı öptü. "Sizin olmaktan onur duyarım, hanımefendi."

Gözlerimi kısarak omzuna vurdum. "Aksi mümkün olamaz."

Başını iki yana salladı. "Olamaz." Etrafına bakarak,

"Dolaşalım mı?" diye sordu. Omuz silkerek başımı salladığımda arabaya dönüp cüzdanını ve çantamı alıp geri dönmüştü. Çantamı omzuma asarak elimi yakaladığında deminki olayı unutarak gülümsedim.

"Soğuk mu?"

Onaylarcasına mırıldandığımda kenetli olan ellerimizi cebine tıktı. Bu hareketine karşılık gözümden kalplerin fışkırdığına emindim. Nart da bu bakışlarımı görmüş olacak ki kendinden emin gülümsemesiyle beni süzdü.

"Bana Erkan'ın makarnaya baktığı gibi bakmayı kes, Yeşil."

Etrafta pek kimsenin olmadığı için dudaklarım arasından çıkan kahkahayı serbest bıraktım. "Ne güzel tanımdı o öyle!"

"Çünkü ben Nart Hakyemez'im."

Alayla, "Ben de seni Brad Pitt sanmıştım, iyi mi?" dedim.

Diğer elini çıkarıp göğsüne bastırdı. "Yakışıklılığım için bundan daha güzel tanım olamazdı. Teşekkürler."

Kendi egosundan taviz vermemesine karşılık gülümsedim. Bir elim kendi cebimde, diğeri ise onunkinde garip halde dolaşmaya devam ederken aniden gözüme çarpan şeyle durdum. Galata Kulesi tüm ihtişamıyla sol tarafımızda kendini gösteriyordu. Kalbim teklediğinde Nart baktığım tarafa döndü.

Kalbim boğazımda atarken gözlerimi yumarak, "Benimle Galata'ya çıkar mısın, Hakyemez?" diye sordum.

Söylediğim cümlenin ardından başımı yerlere vurma isteğim her saniye artarken Nart'ın cevabıyla gözlerimi hızla açmıştım.

"Bu bir evlenme teklifi mi?"

Nart'ın gözlerindeki kurşun geçirmez ifadeyi görünce olduğum yerde taş kesildim. Alayla cevap vermemişti. Ol-

dukça ciddiydi. Ve verdiği bu ciddi soruya nasıl cevap vereceğimi o an kestirememiştim. Bu yüzden cevap vermeyip sadece onu yanımda götürdüm. Ben önde, o ise arkamdan ilerlerken kalbim boğazımda atmaya devam ediyordu. Hayatımda ilk kez Galata'ya çıkacaktım. Bunun için çok beklemiştim.

Geçen sene bu zamanlar Metin teklif etmişti bunu. Öylesine söylemişti belki de. Yorgun olduğumu söyleyip onu geçiştirmiştim. Ben efsaneye inanıyordum ve eğer kaleye onunla çıkarsam kesinlikle gelecekte evleneceğimizi düşünmüştüm. Oysa hiç Metin'le evlenmeyi istememiştim.

Eskiler aklıma hücum ederken silkinip Nart'ı çekiştirmeye devam ettim. Birlikte kalenin önüne geldiğimizde başımızı kaldırıp yukarıya baktık.

Nart, "İlk kez mi çıkacaksın?" dediğinde parlayan gözlerimle ona döndüm.

"Evet."

Yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle bana baktığında onun da ilk kez çıkacağını gözlerinden anlamıştım. Kalbim göğüs kafesimdeki yerinden rahatsızmış gibi isyan ateşini harlayıp cayır cayır yanmama neden olurken Nart'la ne ara tam tepeye çıkmıştık, bilmiyordum. En tepeye çıkıp ihtişamla ayaklarımın altına serilen İstanbul'a baktım. Nart alışkanlık edindiği gibi bana arkadan sarıldı ve kulağıma doğru, "İstanbul yenildi," diye fısıldadı.

"Biz kazandık, sevgilim."

Kabanımı çekerek boynumu öptüğünde soğuk rüzgâr tenime değip bedenimi ürpertmişti. Nart soğuğa meydan okuyarak dudaklarını tekrar boynuma bastırdı. Dudaklarının dokunduğu yerler alevlenirken dudaklarının temas etmediği yerler buz kesiyordu âdeta. Bana, sanki bırakırsa gidecekmişim gibi, sıkı sıkı sarıldı. Sarılışı, bir babanın sarılışı kadar eşsizdi. Sarılışı, ölmeden önce görmek isteyeceği tek yüzün benimki olduğunu iddia edercesineydi.

Sarılışı, bana özeldi. Sadece benim sahip olduğum bir hazineydi sanki.

"Yeşil?" Başımı ona çevirdim. "Sana o iki kelimeyi söylemem belki ama iliklerine kadar hissettirmezsem, adam değilim."

Kısık sesle, "Sen nasıl istersen..." dediğimde ellerimi sıkıca kavradı.

"Bana kırılma, tamam mı? Böyleyim işte. Sabahtan akşama kadar o cümleyi söylesem ne önemi kalır ki? Bir gün söyleyeceğim. Ve söylediğimde için titreyecek."

Tebessüm ederek elimi yanağına getirdim. "İçimin titremesi için o cümleyi söylemen gerekmez, Nart. Sen böyle baktığında, elimi tuttuğunda içim gidiyor benim."

Yanağındaki elimin üzerine koydu elini. Sorarcasına ona baktığımda, "Elin üşür," diyerek kelimenin tam anlamıyla içimi titretmişti.

İçimde depremler yaratan adam... Senin o şahane cümlelerin sonucunda ne yıkıntılar altında kalıyor şu narin kalbim... Bilmiyorsun.

Elimi indirip cebime tıktığımda Nart kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Baksana," dedi boğuk sesle. "Galata'ya da çıktığımıza göre teklife gerek kalmadı. Kesin evleniyoruz."

Dudaklarım kıvrıldığında, "Nart?" dedim gülerek. "Ya sen ne tuhafsın. Bir bakıyorum romantiksin, bir de bakmışım dünyanın en odun adamı olmuşsun."

Omzumdaki elini sıkıp beni göğsüne bastırdı. "Böyle daha eğlenceli, değil mi? Sırf romantik olsam bunalırsın, odun olsam üzülürsün."

Çelişkili adamım benim...

Sesimi çıkarmadan göğsüne sığındım. Üzerindeki benimkine benzeyen siyah kabana rağmen kokusu hâlâ tazeydi. Nane kokusu cennetten inip burnuma dolmuş

gibiydi sanki. Ciğerlerim ayrı kaldığımız iki ayın acısını çıkarmak istercesine kokunun tamamını ele geçirmek istiyordu.

Yetmiyordu. Yanımdaydı ama yetmiyordu. Elimde olsa göğsünü yarıp kendime kalbinde bir ev kurar ve orada yaşardım. Hiçbir şehirde onun kalbindeki kadar güzel bir ev bulunamazdı.

Ayrı kaldığımız iki ay aklıma geldiğinde gözlerim dolmuştu. Bundan sonra hata yapamazdım. Tek bir hatamın bedelini yaşayarak görmüştüm. Ve bu ders gerçekten büyük yaralar bırakmıştı ruhumda.

Fakat o... Gözlerindeki efsunla bir bakışında iyileştirmişti beni. Ruhumun kırılan her yerini öpüp sarmıştı aşkıyla.

Onun kokusu benim nefes almamı sağlayan yegâne ilaçtı. İlacından mahrum olursam, öleceğimi çoktan anlamıştım.

Aşk davetsiz bir misafirdi. O misafiri güzel karşılayıp ağırlayan ev sahibi ise bendim. Kalbimin tüm odalarını sadece bir adama ait kılan fedakâr kız bendim.

Onun kalbine kısa zamanda giren de bendim. Tüm kapıların anahtarlarını elde etmeyi başaran da bendim.

Ben artık sadece Berika Gül Özdemir değildim. Artık sadece Ahmet ve Şebnem Özdemir'in kızı değildim.

Ben Nart'ın Yeşil'iydim.

Nart'ın güzelliğiydim.

Nart'ın sözlüsüydüm.

Bir yolu olsaydı, kendimi ona hapsetmek isterdim. Ona mahkûm olup, kokusundan başka nefes almamak isterdim. Eğer her şey mümkün olabilseydi, herkese kör olup sadece onu görmek isterdim. Herkese sağır olup sadece onun sesini duymak isterdim.

Ben her koşulda sadece onu isterdim. O benim tercihim, seçimim, zorunluluğumdu.

O benim seçeceğim tek şıktı.

Soran tonla, "İnelim?" dediğinde başımı göğsünün sıcaklığından çekerek salladım. Birkaç fotoğraf çekilip aşağı indiğimizde Nart, Yusuf'u aramak için telefonumu almıştı. O Yusuf'la konuşurken ben de koluna girmiştim. Koluna girmek garip hissettirmişti. Sanki yaşlı bir çiftmişiz gibi...

Nart Yusuf'la konuştuktan sonra telefonumu cebime attı. "Otele geçiyor. Dinlendikten sonra akşama bir şeyler yaparız."

"Annem?"

Omuz silkti. "Baban halleder."

Gülümseyerek arabasına doğru ilerlemeye devam ettik. Nart kapımı açma zahmetine girmeden kendi tarafına ilerlediğinde ondan önce arabaya binmeyi başarmıştım. Demetimi kucağıma yerleştirdim.

"Erkanlar gelmeyecek mi?"

"Israr ettim ama kabul etmediler. Erkan gurur yapıyor."

Dudak bükerek, "Olabilir," dediğimde elimi tuttu.

Yumuşak sesle, "İstersen bir de sen dene?" deyince başımı iki yana salladım.

"Kırılır sonra. Gerek yok."

Başını sallayarak arabayı çalıştırdığında, "Nereye?" diye sormuştum.

"Telefon ve hat almaya. Sonra da öğle yemeği yeriz."

Başımı tamam anlamında salladıktan sonra radyoyu açtım. Yabancı bir şarkı çaldığında şarkıcıyı çözmek çalışırken kaşlarımı çatmıştım. Nart sanki anlamış gibi, "Charlie Puth," diyerek beni aydınlatmıştı.

"Güzelmiş."

Sahte bir sinirle, "Ne dedin sen?" dediğinde gülerek ona baktım.

"Kötüymüş," diye düzelttim.

Gülümseyerek önüne döndüğünde bu haline karşılık kıkırdadım. Nart tekrar bana dönüp birkaç saniye sonra yola odaklandı. "Gülme şöyle," diye tısladığında, itiraz eden tonla "Ama kimse yok ki?!" dedim.

"Gülme işte. Sarhoş oluyorum sanki. Kaza yaptıracaksın bana."

Cıvıldayan sesle, "Yaaa! Ponçik misin sen?" dediğimde kaşlarını çatıp gözlerini kısarak hakiki bir Nart Hakyemez ifadesiyle bana döndü.

Burnundan soluyarak, "Göstereceğim ben sana ponçiği! Delirtme beni," dedi tek nefeste.

Parmağımı ona doğru salladım. "Gülerim bak."

"Gül, lan. Gül hadi. Gül de kaza yapayım. Geberip gidelim."

Kahkaha atarak, "Adımı söylemişsin gibi hissettim," dediğimde elini dudaklarına götürüp tebessümünü sakladı. "Bana sadece öfkeliyken ismimle sesleniyorsun."

"Olabilir."

"Güleyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu kadar şarap yeter." Söylediği cümleyle beraber beni enkazın altında bıraktığını fark etmeden arabayı telefon satan bir mağazanın önünde durdurdu. "Sen kal, Yeşil."

Onaylayarak başımı salladıktan sonra telefonumu çıkarıp Nart'ın *Instagram* sayfasına girdim. Takipçileri arasında gezindikten sonra Hale ve Elbruz'a kendimden istek attım. Demin kulede çekildiğimiz fotoğrafı onun hesabından paylaşıp yorum kısmına yeşil kalp attıktan sonra aynı işlemi kendi hesabımda da yaptım. Her ikimizin profiline 4 Ağustos tarihini not ederek telefonu kapatıp kenara koydum. Birkaç bildirim sesiyle tekrar telefonu açtığımda Hale'nin isteğini kabul etmiş, Şeyma ve Hale'nin emojilerle dolu yorumlarını beğenmiştim.

Nart yarım saat olmadan geldiğinde elindeki kutuyu hemen bana uzatmıştı. "Kendi numaranı kaydet. *Whatsapp* falan yükle. Uğraşmayayım."

Elimdeki kutuya bakarak, "Iphone?" diye sordum.

"Evet?"

"Bende hâlâ Samsung var ama."

"Değiştirelim istersen ya da gidip alayım sana yenisini?"

"Geri zekalı, şaka yaptım. Zaten ben Iphone kullanamam."

Kutudan son model *Iphone*'u çıkarıp istediği şeyleri yaptım ve telefonu ona verdim. Kutuyu torpidoya koyduktan sonra yeni numarasını kaydetmiştim.

Telefonda ismi Ponçik'ti.

Nart, "Nereye gidelim?" diye sorduğunda üstüme bakarak yüzümü buruşturdum.

"Restoran olmasın," diyerek etrafa baktım. "Şuralarda döner, dürüm satan yerler olmalı."

Onaylamazcasına homurtu çıkardı. "Kapalı bir restorana gidelim o zaman. Hava soğudu iyice."

"Hiçbir şey olmaz!" diyerek itiraz ettim ve sahilin kenarındaki yeri gösterdim. "Oraya gidelim."

İstemeye istemeye arabayı durdurup inmiş ve bu sefer beni şaşırtarak kapımı açmıştı. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle arabadan inip elini tuttuğumda birlikte standın önüne gelmiştik. Nart sorarcasına bana döndüğünde, "Bol acılı dürüm istiyorum," dedim anında.

İki dürüm ve iki vişne suyu aldıktan sonra küçük masa ve sandalye bulunan kısma geçip oturduk. Hava gerçekten soğuktu ama bu dürümü yiyene kadardı. Dürümün acısı boğazımı yakıp geçerken bir çift kahverengi gözün üzerimde olduğunu bildiğim için çaktırmadan yemeğe devam ettim.

Nart dürümü elimden alarak, "Gözlerin yaşardı," dedi azarlayan tonla. Ardından acısız bir dürüm isteyip bana döndü. "Delisin sen."

Acısız dürüm geldiğinde Nart beni şaşkına çevirecek bir şey yapmıştı. İki ısırık aldığım acılı dürümü eline alıp yemeğe başlamıştı. Gözlerim kocaman olmuş şekilde ona bakarken şaşkınlığıma tepki vermeden omuz silkti.

"Ne?"

"İğrenmedin mi?"

Muzip tavırla, "Neden iğreneyim ki? Öpüşüyoruz biz, kızım," dediğinde boğazımdan yukarı tırmanan ateş yüzüme yayıldı. Başımı eğerek yeni gelen dürümü büyük bir iştahla yiyerek üzerine vişne suyumu içtim.

Karnımızı doyurduktan sonra sahil boyunca yürümeye başladık. Kaç saat dolaşmıştık bilmiyordum ama hava hafiften kararmaya başladığında aniden gelen duygusal yoğunlukla elini bırakıp ona döndüm ve sıkıca sarıldım.

Dolu gözlerle, "Bir daha ayrılmayalım," dedim. "Çok ağırdı. Ölüm gibiydi, Nart."

Beni sıkıca sardı. "Artık ayrılık yok, Yeşil."

"Seni seviyorum, Nart. Ve beni sevdiğini biliyorum. İliklerime kadar hissediyorum."

XLI

"Dilek"

Yüksek sesli yabancı şarkı kulağıma dolduğunda Nart'ın belimdeki eli sıkılaştı. Beni iyice kendine yaslarken gözlerimi kapatarak kendimi anın güzelliğine hapsetmek istedim sadece. Onunla geçirdiğim anlar öyle kıymetliydi ki, hiçbir saniyesinin boşa gitmesini istemiyordum.

Yusuf şarkıdan dolayı onu duymam için kulağıma eğilip, "Defne gelecek mi?" diye bağırdı. Gözlerimi açarak Nart'a yaslı olan bedenimi ona doğru döndürdüm.

"Çağırayım mı?"

Tereddütle, önce sağa sola baktıktan hemen sonra başını aşağı yukarı doğru salladı. Telefonumu elime alıp Defne'ye barlarında olduğumuzu belirten bir mesaj yazdım. Yusuf'u otelden aldığımızda bara gitmek istediğini söylemişti. Nart her ne kadar önceleri kabul etmese de Yusuf'a çaktırmadan barın sahibinin Hamit Amca olduğunu söylemiştim. Bar Yusuf fark etmese bile Defne'nin adınaydı. DefDem. Defne Demir. Babası daha çok pastaneleriyle meşhur olsa da böyle mülkleri de vardı.

Bu yüzden burası neredeyse Defne'nin ikinci evi gibiydi. Çoğu zaman sızana kadar içip kendini yukarıdaKİ odalardan birine atardı. Yukarıda kendine bir oda yaptırdığından şüpheleniyordum.

Yusuf elindeki birayı sert şekilde masaya bırakıp yenisini sipariş ettiğinde yüzüme cilveli bir ifade takınıp Nart'a döndüm.

"Biz seninle hiç içmedik."

Nart omuz silkti. "Ben pek içmem zaten."

"Şimdi içsek ya?"

Gözlerini kısarak, "Sen annenin terliğinden korkmuyor musun?" dedi. "Olmaz. Yemin ederim annen vücudumuzun her yerinde terlik izi bırakır."

Gözlerimi devirerek önümdeki çerez kasesini kucağıma yerleştirip yemeğe başladığımda telefonumun ekranı açılmıştı. Ben telefona uzanmadan Nart alıp mesajı açmış ve bana dönmüştü sorarcasına.

"Onları tekrar bir ara getirerek ne amaçlıyorsun acaba, Yeşil?"

Kulağına eğildim. "İkisi de deli gibi birbirlerini özlüyorlar, Nart. Hem ben bunu Yusuf'a borçluyum. Sen yokken," derken bir an nefesim gitmişti sanki. Devamını getirmeden susup ağzıma cips attım.

Nart kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Ben yokken?" Boğuk sesi kısık olmasına rağmen kulaklarıma ilahi bir ses gibi dolmuştu âdeta.

Çatlayan sesle, "Yanımda oldu," diye cevapladım sorusunu. "Umarım bir daha kimsesinin senin yokluğunda yanımda olması gerekmez."

Çerez kasesini alıp kenara koydu. Bir kolunu göğsümün üzerine, diğerini karnıma getirerek beni tamamen sardıktan sonra, "Gerekmeyecek," dedi net sesle. "Bir daha bensiz kalmayacaksın. Kimsenin sana destek olması gerekmeyecek."

Elimi karnımın üzerindeki elinin üzerine getirdim. Varlığı her daim güç veriyordu. Ta en başından beri onun gücünün farkındaydım. Güçlüydü. Kendini koruduğu kalesinin etrafında birçok kişi vardı ama o sadece sayılı kişilere kale anahtarlarını veriyordu.

Bana ise hem kalesinin hem de kalbinin anahtarlarını

teslim ettiği için kendimi gerçekten özel hissediyordum.

Yusuf'un elinde patlayan flaş sayesinde kendime geldiğimde bizi çektiğini anlayıp Nart'ı dürttüm. Başımı kaldırıp poz vermesi gerektiğini işaret edince kaşlarını çatmıştı. Eh, bu da bir poz sayılırdı. Aynı onun gibi kaşlarımı çatarak kameraya baktığımda Yusuf bizi tekrar çekti. Telefonu masaya bırakarak ikimize doğru ellerini birbirine çırptı.

"Sizi yılın somurtkan çifti ilan ediyorum."

Nart'la aynı anda birbirimize bakıp, "Vatana, millete hayırlı olsun," deyip gülünce Yusuf afallayarak bize bakıp konuştu.

"Siz delisiniz. Gerçekten. Samimi söylüyorum."

Nart sahte bir öfkeyle, "Sensin lan deli," dedi. "Benim sözlüme deli mi dedin sen?"

Yusuf garsonun ne ara getirdiğini bilmediğim birasını başına dikti. "Yüzüğün kaybolsun, abi. Bak o zaman sözlüm dediğin şirin görünümlü kızın içinden nasıl bir şeytan çıkıyor."

Nart ağzını açmak istediği an Yusuf neredeyse ağlayacakmış gibi bir surat ifadesine bürünüp, "Abi, benim neden sevgilim yok?" diye sordu ağlamaklı sesle. "Yakışıklıyım, romantiğim, kadın ruhundan anlıyorum, boyum uzun, gözlerim mavi, arabam var, annem, babam doktor ve iyi kazanıyorlar. Daha ne?"

Kıkırdayarak Yusuf'a bakıp Nart'ın cevap vermesini bekledim. Ama Nart bir süre cevap vermedi. Birkaç dakika sonra beni kendinden ayırarak Yusuf'la aramıza oturdu. Nart Yusuf'un gece mavisi gömleğinin yakasını kavrayarak yüksek sesle, "Doğru insana âşık olsaydın!" dedi tıslayan tonla. "Ben mi dedim git çakma sarışına vurulup hayatını mahvet diye?"

Yusuf ona cevap vermeden durdu. Birasını tekrar başına diktikten sonra çalışanlardan birini çağırıp bu sefer

viski istemişti. Nart ona gözlerini devirerek bana doğru kaydığında kulağına eğildim. "Ağır olmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Çakma sarışın gelene kadar içerse barışma ihtimalleri artar. Yusuf içtiğinde küçük çocuğa dönüşür."

Onaylayan mırıltı eşliğinde başımı salladıktan sonra bakışlarımı Yusuf'a çevirdim. Şimdiden birkaç birayla çakırkeyif olmuş gibi görünüyordu. Viski içtiğinde nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Yarım saat kadar öylece insanlara bakarken gözüm mekânın girişinde dikilip bizim masaya bakan bir sarışına takıldı. Gözlerim kocaman olup onu incelerken neredeyse çığlık atacaktım. Defne sarı saçlarını gürleştirip açıkta bırakarak oldukça iddialı bir görünüm kazanmıştı. Kalçalarının biraz altında biten gece mavisi elbisesi, müthiş bir tesadüfle, Yusuf'un gömleğiyle aynı tondaydı. Elbisesi üzerine tam oturuyordu ve bedenini sanki derisiymiş gibi sarmıştı. Elbisenin yakası V şeklindeydi ama dekoltesi yoktu. Bu sırt dekoltesi olmayacağı anlamına gelmiyordu tabii. Üzerindeki gümüş rengi kabanı çıkararak kapıdaki görevliye uzattıktan sonra bana doğru göz kırptı. Teninin renginden çorapları ve dümdüz bacaklarıyla içeri girdiği an birçok erkeğin ona dönmesine sebep olmuştu. Kıyafetinin sadeliğini saçlarının kabarıklığıyla dengelemişti. Saçları gerçekten daha önce görmediğim kadar güzel duruyordu.

Dümdüz ve istikrarlı adımlarla gelip oturduğumuz locaya vardığında eliyle bir tutam saçı geriye doğru savurup sol tarafıma oturdu. Nart hiçbir tepki vermezken Yusuf şarkı bittiği an yüksek sesle, "Nerede kaldı benim viskim?" diye bağırıp bazı insanların bize dönmesini sağlamış oldu.

Defne sadece benim duyacağım sesle, "Ne olmuş buna?" diye sorduğunda alayla ona baktım.

"Bilmem. Sence?"

Mavi gözlerini koyulaştırıp Yusuf'a viski getiren garsona, "Bana da aynısından getir, Zafer," demişti.

Yusuf başını kadehinden kaldırarak Defne'nin garsonu nereden tanıdığını çözmek ister gibi her ikisine baktığında, Zafer'in cümlesi az da olsa içini rahatlatmıştı.

"Defne Hanım, babanız birazdan buraya gelecekmiş. Sizi içkili görürse problem çıkabilir."

Defne elini umursamazca salladı. "Hiçbir şey söyleyemez. Bana içki getir, dedim?"

Zafer başını sallayarak arkasını dönüp gittiğinde Yusuf şaşkın bir ifadeyle bize doğru döndü. "Burası... Ah, Def-Dem, ha?"

Mahcupluğumun yayıldığı yüzümü Nart'ın omzunun arkasına gizleyip kendimi Yusuf'tan sakındığımda bana öldürücü bakışlar atmaya devam ediyordu. Yusuf bana öylece bakarken Nart onu eliyle sinek kovalarmış gibi ittirip benden uzaklaştırdı.

Zafer tepside getirdiği viski ve çerezleri masaya dizdiğinde Defne, "Söyle şunlara sakin bir şeyler çalsınlar. Başım şişti," diyerek Zafer'i DJ'in yanına göndermişti. Arkama yaslanarak Nart'ın kolunun altına girdiğimde bir anda Defne ve Yusuf'un göz göze gelmesi için oldukça güzel bir açı yarattığımı fark edip sırıttım. Nart ise benim aksime umursamadan ikimiz için de sipariş ettiği vişne suyundan içmeye devam etti.

Yusuf elindeki kadehi Defne'ye doğru kaldırdı. "Şerefe, güzelim."

Defne'ye döndü bakışlarım. Bir an için yenilmez ifadesini bir kenara bırakacağını düşünmüştüm ama aksine çok daha güçlüymüş gibi gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Şerefe, maviş."

Birbirlerini benimsemekten kaçınmayan ama iki yabancıdan farksız çiftin kadeh kaldırışına karşılık Nart uzanıp

vişne suyumu bana uzattı. Kendi bardağını kaldırarak, "Şerefe, Yeşil," dedi efsunlu sesiyle.

Gülümsedim. "Şerefe, Nart."

Bardağını benimkine değdirdikten sonra iç çekti. "Sen hep bana Nart de... Bu tüm kelimeleri ezip geçiyor. Öyle bir tınıyla söylüyorsun ki yer ayaklarımın altından kayıyor sanki."

Benim alkole ihtiyacım yoktu. Onun kahverengi gözleri benim şarabımdı. Tıpkı benim gülüşümün onun şarabı olduğu gibi.

Gözlerine baktığımda dünyadan kopup gideceğime inanıyordum. Belki de o yüzden bitmez, tükenmez sandığım cesaretimin kırıntısı dahi kalmıyordu göz göze geldiğimizde.

Gözleri ne bakmak bir bulutun üstünde oturmak gibiydi. Eşsiz ama mümkünsüzlüğü acı veren.

Ben ona daldığım sırada çalan şarkı elimi tutup beni kaldırmasına neden olmuştu. Afallayarak peşinden ilerlediğimde kendimi pistte bulmuştum. Kolunu belime doladıktan sonra diğer eliyle yüzüğümüzün olduğu elimi kavrayıp kaldırdı.

Tüm ciddiyetiyle benimle dans ederken ne kadar ulaşılmaz göründüğünün farkında değildi. Ama ben farkındaydım.

Çünkü benim zirvem onun kollarında olduğum yerdi. Ve buna ulaşamayanlar sadece aşağıdan yukarıya bakmakla yetinecekti.

Gözlerimi kapatarak Nart'a ayak uydurduğum zaman şarkının sözlerine kulak kabartma fırsatım olmuştu.

Belki durup dururken yanına gelince,
Kendimi bir anda burada buldum.
Söylediklerimi anlamsız buldun.

Neden hâlâ kaçıyorsun benden?
Oysa vakit yoktu ama sen haklıydın,
Seni tanımıyorum bile.
Çünkü böyle şeyler aceleye gelmezdi.
Yani tanısan kaçmayacaksın?

Anılar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken başımı kaldırarak kendimi atmak istediğim derin kuyuya baktım. Gözleri benim kendimi atmaktan usanmadığım ve hep ölmek için seçtiğim derin bir kuyuydu. Kuyunun dibi onun gizlediği ifadeleriydi fakat ben onun her ifadesiyle çoktan tanışmıştım. Nitekim çoğu zaman sadece bu kuyunun dibinde nefes alıyordum.

Kahverengi güzellikleri yeşilliklerime dokunduğunda kirpiklerim titremişti. Gözleriyle gözlerime dokunup âdeta yeşilliklerimi okşadığında kalbim ağır darbesiyle göğüs kafesimi ezmekten çekinmiyordu.

Şarkıya ayak uydurarak dans ettiğimiz sırada Nart yavaşça kulağıma doğru eğildi. Gözlerimi kapattım. Güzel bir cümle söyleyeceği barizdi ve kendimi buna erkenden hazırladım. Her ne kadar kalbim hâlâ alışık olmasa da bedenim yere yığılmamak için kendini tutabilecekti. Yanı umarım...

Nart boğuk sesle, "Herkes için tek bir gökyüzü var. Herkes istediği yerde başını kaldırıp bakabilir göğe. Yer gibi gökyüzünü benimsememiştir çünkü insanlar," dediğinde elimi omzunda sıkılaştırdım. "Fakat ben ilk defa gökyüzümün kenarlarına sınır yapmayı istedim. Çünkü bana ait bir yıldız parlıyordu geceleri orada. O yıldıza benden başka birinin bakması, ona bakarak hayal kurması o kadar deli ediyordu ki gökyüzümün kenarlarına bariyerler yaptım."

Yüzünü yüzümü hizasına getirip, "Gözlerini aç," diye

fısıldadı. İtaat ederek gözlerimi açtığımda dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Sen gökyüzüne değil, geceye aitsin. Gökyüzü gündüzü, sabahı da kapsıyor çünkü. Sen sadece gece eşliğinde parlayabilirsin. Benim sınırlarımda ve benimle... Bensiz asla."

Gözlerim dolarken, "Seni hak edecek hiçbir şey yapmadım ki ben," diye fısıldadım kulağına. "Ama sen hayatıma girdin. Karanlığımı aydınlattın. Yıllardır bana söylenen yalanları gün yüzüne çıkarıp elimden tuttun. Kahramanım oldun. Yaptığım hataları sineye çektin. Benden kopmadın. Ben tüm bunları hak ediyor muyum, Nart? Ben seni gerçekten hak ediyor muyum?"

Dudaklarını yalayarak, "Sen bu dünyada milyarlarca insan içinde bana lâyık olan yegâne kadınsın, güzelliğim. Sen benim kalbime, vicdanıma, içimdeki tüm iyiliklere tutulan aynasın. Sen benim içimdeki tüm iyi duyguların sahibisin," dedi. "Sen benim her şeyimsin. Bu kavramın ne kadar kocaman olduğunun farkında mısın? Varım, yoğum, dünüm, bugünüm, geleceğim... Adım attığım yoldaki arkadaşım, dostum, sevgilim, yârim, sözlüm... Her şeyim."

Gözyaşı yüzümü ıslatırken, "Sevgilim," dedim. "Bu can senin."

Gözlerini yumup açarak büyülü gözlerle beni süzdü. Dudağını yukarı doğru kıvırırken kanım kaynadı âdeta. "Canına kurban olduğum, ben de seninim. Gözlerim senin. Kalbim senin. Ruhum senin. Dudaklarım senin. Tenim senin."

Omzuna dokunarak titrek bir nefes bıraktım dudaklarımdan. "Sana dokunduğumda dünyayla olan bağımı kesiyorum sanki. Göklerde uçuyorum. Sana dokunmak öyle tuhaf bir his ki. Tarifi yok, Nart. Ölüm gibi. Fakat aynı zamanda yaşam gibi. Cehennem gibi sana dokunmak. Tüm bedenimin yanmasına sebep oluyor. Ama aynı zamanda

cennet gibi huzur veriyor. İçim gıdıklanıyor sanki."

Yüzünde peyda olan hakiki gülümsemeyle, "Ne güzel konuşuyorsun öyle sen," dedi serseri tonuyla. "O ağzını öperim senin."

Utanarak başımı eğdiğimde başımdan öperek, "Şarkı bitti, güzelliğim," dedi. "Yerimize geçelim mi?"

Onu onayladığımda elimden tutup beni locaya doğru götürdü. Gözlerim Defne ve Yusuf'u ararken kaşlarımı çatarak Nart'a döndüm. "Neredeler?"

Nart da aynı benim gibi kaşlarını çatarak omuz silkti. "Hesabı bana ödetmek için ortadan kayboldular desem, yok. Yusuf zaten ben olunca elini cebine atmıyor."

Keyifle gülüp yerime geçtiğimde yanıma oturarak elimi tuttu. Başını omzuma yaslarken, "Elin minnacık," diye fısıldadı kulağıma. "Sıcacık. Huzur veriyor."

Gülümseyerek Nart'ın elini okşadım. "Seninki de kocaman." Parmağımı elinde gezdirmeye devam ettim. "Güven veriyor."

O anda gelen mesajla telefonumu elime aldım.

Gönderen: Şebnem Sultan

Eve sakın geç gelme.

Nart mesajı okuduktan sonra, "Evlenince annen çocuk yapmamıza izin vermeyecek gibi duruyor. Hatta bize taşınıp aramızda uyuduğunu düşünsene," dedi.

Kendimi tutamayarak güldüm.

"Ben ciddiyim, Yeşil. Annen Sihirli Annem'deki Dudu Peri'ye benziyor. Evlenince ben de şapşal damat Sadık olacağım. O da bizi boşamaya çalışacak, görürsün."

Kahkaha atarak Nart'ın koluna vurdum. Aslında hakkı vardı. Annem gerçekten onu sevmiyordu babamın aksine.

Nart'a dönerek, "Gonca nasıl oldu?" diye sordum.

"Konuştum öğlen. İyi şimdilik."

Başımı Nart'ın omzuna koyarak gözlerimi kapattım ve

kokusunu içime çektim. Burası huzurdu. Onun kokusu, onun kollarının arası huzurdu.

Kulağına, "Beni sevsene azıcık," dedim.

Kollarını sıkılaştırdı. "Sevilmek mi istiyorsun, Yeşil?"

"Hı hı..."

"Nefesimi kesiyorsun, güzelliğim. Seninle bu kadar yakın olunca nefes alamıyorum sanki. O kadar güzelsin ki."

Gülümsedim. "Bense seninle nefes alıyorum, Nart."

"Nart kurban olsun sana."

Saçıma minik minik öpücükler kondurdu. Sonra saçlarımı okşadığında başımı göğsüne yasladım.

Nart iç çekti. "İçim içime sığmıyor ulan." Kollarını bedenime doladı. "Seni kalbime mahkûm edesim var."

Başımı başının üzerine yaslayarak elini sıktım. "Ben zaten oraya mahkûmum ki..."

Nart doğrularak, "Versene bir yanak öpeyim," dedi ciddi şekilde. "Canım çekti."

Etrafa bakarak, "İnsanlar var," diye itiraz ettim.

"Ne olacak? Sözlümsün sen benim!"

"Ya Nart! Utanırım öyle insan içinde ben."

Muzip şekilde, "Ha arabaya geçelim diyorsun?" dediğinde omzuna sert şekilde vurdum. İnleyerek yüzünü buruşturdu. "Ne vuruyorsun? Geçen sefer beni kendine çekip öpen sen değil miydin? Şimdi de ben istiyorum işte. Ver yanağını. Öpeceğim. Hem senden neden izin alıyorum ki? Benim o yanak bir kere."

Hiçbir şey söylememe izin vermeden beni kendine çekip yanağıma buse kondurduğunda içim titredi. Tüm bedenim de içim gibi titrerken elimi nereye koyacağımı şaşırmış vaziyette yere odaklandım. Nart utancımı fark ederek beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Kolları cennetten farksızdı benim için.

O an, yani kollarında huzurla sarmalanırken ben tek

bir şey diledim. Mutluluğu geç bulmama rağmen sonsuza kadar sürmesini dilemiştim.

Mutluluğum olan adamın elimden hiçbir zaman kayıp gitmemesini istemiştim.

İçimden, parlayan yıldızımın hiçbir zaman sönmemesini geçirmiştim.

XLII

"Fedakâr"

"Ne demek birlikte olduk?!"

Şeyma'yla aynı anda verdiğimiz tepkiden sonra Defne gözlerini etrafta gezdirerek elini dudaklarının üzerine getirip susmamızı işaret etti.

Uyarıcı tonla, "Megafonla bağırsaydınız bir de!" dedikten sonra saçını savurarak elini sandalyesinin iki yanına yaslayıp kendinden emin gülüşünü yüzüne yerleştirdi. "Oldu işte bir şeyler."

Eh, bir Nart Hakyemez gülümsemesi olmasa da idare ederdi. Silkindim. Şu an Nart'ı düşünmemem gerekiyordu.

Tekrar irileşmiş gözlerimle Defne'ye diktim bakışlarımı. "Anlatsana!"

Şeyma'ya göz ucuyla baktığımda ellerini onaylamazcasına salladı. "Anlatma! Domatese dönerim ben."

Defne ona küçümseyici bir bakış atarak, "Eninde sonunda yapacaksın, kızım," dedi. "Erkan sana nikâhı basmak için gün sayıyor."

Şeyma utançla başını eğerken gülümseyerek, "Yusuf sarhoş değil miydi? Çocuğun o halinden mi faydalandın yoksa?" dedim.

Defne lensli gözlerini üzerimde gezdirip dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Numara yapıyormuş," diyerek parmağını saçına doladı. "Gayet kendindeydi."

Kaşlarımı havalandırdım. "Konu sen olunca tabii."

Masaya doğru eğilip paketten aldığı cipsi bana doğru

fırlattığında, kucağıma düşen cipsi alıp ağzıma attım. Gözlerim, etrafta gezinip bu hareketimi kimsenin görmediğine emin olduktan sonra tekrar masaya yönelmişti.

Okulun kantinindeydik. Okula dönüşüm babam ve Nart'ın babası Süleyman Bey tarafından oldukça kısa sürede halledilmişti ve sorunsuz şekilde devam etme şansına sahip olmuştum. Her ne kadar yabani gözlerle ortalıkta gezinsem de özlemediğimi söylesem yalan olurdu.

Öte yandan hâlâ Defne'nin şokundan çıkmış sayılamazdım. Asla evlilik öncesi yapmayacağım bir şeyi yapmıştı. Gözlerimi kapatıp açtım. Nart'ın böyle bir şeyi teklif etmesine bile fırsat vereceğimi sanmıyordum. Birkaç kez takıldığı olmuştu, hatta rüyasında bile gördüğünü söylemişti. Ama bana yanlış geliyordu. En azından annemin yetiştirme şekline tersti evlilik öncesi birliktelik.

Düşüncelerimden silkinmeme neden olan ses şüphesiz Erkan'ın, "Hi, girls!" deyişiydi. Arkamı dönerek elleri cebinde masaya doğru büyük adımlar atan Erkan'a baktığımda yüzündeki kocaman gülümsemeyle Şeyma'nın boynuna sarılıp yanağına öpücük kondurduktan sonra beni saçımdan öpmüş, Defne'nin yanağını sıkıp kendini Şeyma'yla aramızdaki boş sandalyeye atmıştı.

"N'aber?" derken yüzündeki sırıtış bir an olsun silinmemişti.

Şeyma dirseğini masanın üzerinde sabitledikten sonra çenesini avucunun içine yaslayıp başını tamamen Erkan'a çevirdi. "İyi görünüyorsun."

Omuz silkti. "Çünkü iyiyim, Gamzeli'm." Şeyma'nın boşta kalan elini tutarak dudaklarına götürüp öptü. "Sen varsın ne de olsa."

Şeyma çenesinin altından çektiği elini kızarmaya yüz tutan yanaklarına götürdü hızla. "Erkan!"

"Efendim, makarnam?"

Şeyma gözlerini kapattı. "Söyleme şöyle. Kalpten gideceğim."

Erkan elini Şeyma'nın omzuna atarak sırıttı. "Tatlı hatunum benim." Şeyma'nın kızıl saçlarından öptükten sonra bana döndü. "Gülüm, Nart'la konuştuk. Sana bakan her göz sahibini ona bildirmemi belirtti."

Gözlerimi kıstım. "Kıskançlıkta çığır açmak istiyor bu adam."

Defne, "Yazık sana," derken ağzına cips atmıştı. "Ben gelemem böyle tiplere."

Onu umursamadan Erkan'a doğru, "Baban otelinizin onuncu senesini kutlamak için organizasyon yapıyormuş," dedim. "Gidecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Annem aradı beni." Nefesini sıkkın şekilde dışarı verdi. "Gidip neden babamın hakaretlerine boyun eğeyim ki? Hiçbir bağım kalmamışken hem de."

Defne anında, "Kan bağınız var," dedi. "Bunu unutma. Hadi baban ve Serkan neyse de anneni üzme. Pişman olursun."

Defne'nin bir buçuk sene öncesinde annesini kaybettiği ve sonrasında onun gibi gözlerini mavi yapıp saçlarını boyattığını anımsadığımda omuzlarım düştü. Tüm hataları annesinin ölümünden sonra yapmıştı Defne. Bu yüzden neredeyse hiçbirimiz ona bir şey diyememiştik. Çünkü annesi yaşarken böyle olmadığını biliyorduk. Neşesinden, egosundan taviz vermezdi, ama bu denli umursamaz da davranmazdı.

Hepimizin yüzü, solan bir gülün boynunu eğmesi gibi düşerken kimseden ses çıkmamıştı. Defne sandalyesinin başlığına geçirdiği bej rengi çantasını alarak ayağa kalktıktan sonra duygusuz çıkan sesiyle, "Sonra görüşürüz," diye mırıldanıp gözden kaybolmuştu.

Erkan ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlemişti. Şeyma beyaz ellerini onunkilerin üzerine koyarak desteğini belli edercesine sıktığında, ben de elimi omzuna koymuştum.

Şeyma, "Annenle konuşmalısın," dedi. "Bu şekilde olmanız suçlu hissettiriyor. Beni de anla, Erkan."

Erkan ona dönmeden iç çekti. "Bilmiyorum."

Yutkundum. "Şeyma haklı." Hüzünle gülümsedim. "Defne de haklı. Annen seni seviyor, Erkan; baban da öyle. Sadece geçmişte yaşananlar aranızı soğuttu. Onların da sorumlusu sen değilsin."

Boğuk sesle, "Ama bu hiçbir zaman fark edilmeyecek," dedi.

Şeyma soran gözlerle bize baktığında başımı iki yana salladım. Diretmeyerek tekrar tüm dikkatini Erkan'a verdi. "Hayatım?"

Hitap şekliyle beraber Erkan'la afalladığımızda Erkan başını tamamen ona çevirmişti. Parmağıyla göğsünü işaret edip, "Ben mi?" diye sordu.

Şeyma gamzelerini açığa çıkararak gülümsedi. "Tabii ki sensin, şapşal."

Erkan keyifle güldü. "Efendim, Gamzeli'm?"

"Ben yanındayım. Ailenle aranı düzelteceğiz. O davete birlikte katılacağız. Ha?"

Erkan'ın yüz ifadesi donduğunda Şeyma'yla pürdikkat onu izliyorduk. Ensesini kaşıyarak düşünceli şekilde homurdandıktan sonra kararsızlığın hâkimiyet kurduğu gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Ben bunu düşüneyim, kızlar." Saatine bakarak, "Hadi sizi sınıflarınıza götüreyim," dedi.

Bundan sonras Nart'ın buyurduğu gibi Erkan beni sınıfa kadar götürmüş, ardından Şeyma'ya eşlik etmişti. Kendisinin dersi olmadığını ve bizi bekleyeceğini söylemişti.

Sınıfta gözlerimi gezdirdikten sonra birinin el sallamasıyla gülümseyip arka sıraya doğru ilerledim.

İlayda siyahla kestane karışımı saçlarını toplayarak, "Gül!" diye şakıdı ve ardından bana sarıldı. "Seni gördüğüme sevindim."

Ellerimi belinde sabitleyerek, "Ben de," dedim. "Nasıl gidiyor?"

Havadan sudan konuşmaya birkaç dakika fırsat bulmuştuk. Nitekim derse beş dakika kadar geç gelen Sedef Hoca tüm ciddiyetiyle yerine geçip derse başlamıştı. Ara sıra İlayda'yla bakışmamız haricinde başka hiçbir şey yapmamıştım. Hoca not tutmamız gerektiğini neredeyse yüz kere tekrar ettiğinde kalemi elime alıp yalandan not tutmuştum.

İlayda ise benim aksime telefonuyla Sedef Hoca'nın sesini kaydediyordu. Geçen seneki gibi eve gidip dediklerini deftere geçireceğine şüphem yoktu.

İlayda bizimkiler dışında üniversitede alakam olan yegâne kişiydi belki de. Çok yakın sayılmasak da hatırı sayılır bir samimiyetimiz vardı. Okulu dondurduğum süre içinde de birkaç kere beni aramış ve konuşmuştuk. Ona Nart'ı ve olanları tam anlatmasam da durumu az çok biliyordu.

Onun en sevdiğim özelliği çok iyi bir dinleyici olmasıydı. Saatlerce anlatsam, soru sormadan sadece dinleyebilecek biriydi. İleri gitmez, sıkboğaz etmezdi beni asla.

Ona bakarak hafifçe gülümsedim. Geçen sene yaptığımız projede kütüphanede uyuyakaldığımız gün aklıma gelmişti. Ders çalışmak yerine saçma sapan konuşmalar yaparak gülüp görevliyle saklambaç oynamıştık.

Ders bitene kadar kendimce takılmış, sonrasında İlayda'yla beraber sınıftan çıkmıştık. Erkan kapının önünde beni bekliyordu. İlayda onu gördüğünde gülümseyip el

salladı ve uzaklaştı. Erkan yanıma gelerek kolunu omzuma attı. "Gülüm? Seni bu kızdan kıskanıyorum ama ben."

Yanağını sıktım. "Yerim ben seni."

"Ben de seni makarna niyetine yerim, fıstık."

Gülümseyerek kolunun altından çıktım. "Tuvalete gitmem gerek. Siz gidin."

Erkan, "Nart gelmiştir seni almaya," dedi. "Bekletme çocuğu."

Gözlerim irice açıldığında başımı aşağı yukarı sallayarak tuvalete doğru ilerledim. Kabinlerden birine girdiğimde dış kapının açıldığını duydum. Birkaç dakika sonra kabinden dışarı çıktığımda aynanın önünde makyajını tazeleyen Jale'yle karşılaştım. Jale lise zamanından beri Metin'e platonik âşık olan ve biz ayrıldığımız an İstanbul'da onu bulan kızdı.

Aynanın önüne geçip ellerimi yıkadığım sırada, "Geri dönmene sevinmedim," dedi. Başımı yavaşça ona döndürdüm. "Hâlâ benim için bir tehditsin."

Ellerimi iyice sabunlayıp duruladıktan sonra peçete alıp kuruladım. "Senin için tehdit falan değilim." Çöp kutusunun kapağını ayağımla açarak peçeteyi attım. "Ben sözlüyüm." Jale'nin yüzündeki bariz şaşkınlık kendini gösterdiğinde omuz silktim. "Sizin de mutlu olmanızı istiyorum, Jale. İnan..."

Jale yuvarlak gözlüğünü düzelterek tereddütle bana baktı."Metin hâlâ beni sevmiyor," diye mırıldandı hüzünlü sesle. "Ama sanki biraz daha yumuşamış, gevşemiş gibi."

Tebessüm ettim. "Sana âşık olacaktır."

Dudak büktü. "Umarım."

Başka hiçbir şey demeden tuvaletin çıkışına yöneldiğimde arkamdan "Gül!" diye seslendi. Kapıyı açmadan ona döndüm. Gözlerindeki kararsız ifadeyle beni süzdü.

Dudaklarını yalayarak, "Onu bıraktığın için teşekkür ederim," dedi.

Omuz silkerek cevap vermeden dışarı çıktıktan sonra Nart'ı aradım. Telefonu ilk çalışta açmasıyla ağzım kulaklarıma vardığında, "Yeşil?" demesiyle neredeyse havalanacaktım.

"Neredesin?"

Boğuk sesle, "Ana kapıdan çık. Bekliyorum," dediğinde onaylayarak telefonu kapatmış ve neredeyse koşar adım kampüsün çıkışına doğru ilerlemiştim. Hızımı hiç azaltmadan kapıya gidip sağa döndüm.

Beni gördüğü zaman yüzündeki ifadesizlik yerini gülümsemeye bırakmıştı. Dudaklarının kıvrılışına hayran şekilde ona doğru ilerlediğimde Nart sırtında sabitlediği buketi göğsüne getirip bana uzattı. Bu yaptığından sonra ağzımın açılmasına engel olmamıştım.

Tam önünde gelip durduğum sırada demete baktım. "Bana mı?"

"Evet," dedi tek nefeste. Hayran hayran baktı. "Sözlüme..."

Yüzümde peyda olan kocaman gülümsemeyle buketi elime aldım. Papatyadan ibaret ve oldukça sade görünüme sahip olan buketi burnuma götürdüğümde Nart elini belime atmıştı.

Burnu boynuma doğru geldiğinde kendimi geri çektim. "Okulun önündeyiz!"

Yüzünü paralel şekilde yüzümün açısına getirdiğinde, "Eee?" diye homurdandı. "Bana ne?"

"Ama ayıp," diye söylendim. "Senin yüzünden okuldan atılacağım."

Omuz silkti. "Zaten sen ileride benim eşim olmak dışında bir şey yapmayacaksın ki. Okuldan atılsan ne yazar?"

Omzuna vurdum. "Hah!"

Şaka yaptığını belli edercesine gülüp kapımı açma zahmetine girmeden sürücü koltuğuna geçtiğinde elimdeki buketle birlikte yanına oturmuştum. Nart hemen arabayı çalıştırıp caddeye sürdüğünde, "Ne zaman döneceksin?" diye sordum kısık sesle.

Başını birkaç saniyelik bana çevirdikten sonra tekrar yola odaklandı. "Beni göndermeye mi çalışıyorsun, Yeşil?"

Başımı iki yana salladım. "Tabii ki hayır." Buketi kucağıma bıraktıktan sonra boşta olan elini tutup dudaklarıma götürdüm. "Kendimi ayrılığa hazırlamam gerekli."

Elimi sıktı. "Gerekmiyor." Göz kırparak serseri gülüşünü takındı. "Seni sık sık ziyaret edeceğim."

"Hımmm?"

İç çekerek, "Mırıldanma şöyle," dedi. "Bunun sonunu biliyorum ben."

Muzip tonla, "Hımmm," dediğimde afallayarak bana baktı. Bakışlarının yoğunluğu altında ezildiğimi hissettiğimde gözlerindeki alevlenen ifade kendini bariz meydana çıkarmıştı.

Yağmurdan sonra gelen ıslak toprak kokusu gibiydi bakışları...

Nart gözlerini benden ayırdığında, "Yusuf nasıl?" diye sormuştum.

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. "İyi, iyi." Keyifle güldü. "Keyfinden geçilmiyor. Sabah beni öperek uyandırdı pezevenk." Son söylediği küfürden sonra ağzına vurup özür dilercesine bana baktı.

Manalı şekilde gülüp başımı salladım. "Defne'yle araları düzeldi." Boğazımı temizledim. "O da çok mutlu."

Omuz silkerek, "Artık karışmam ben," dedi umursamaz sesle. "Kardeşim üzülmek istiyorsa kendi bilir."

Üzerinde durmadım. Onunla Defne ya da Yusuf için kavga etmem anlamsız olurdu zaten. Arkadaşları için kav-

ga eden çiftleri kınıyordum bu yüzden. Nart Defne'den hoşlanmıyordu ama bana da onunla ilgili yasak koymuyordu en azından. Hem Defne'yi yeni tanıyan kimse sevmezdi ki. Ben olsam, ben de sevmezdim onun gibi birini. Lise yıllarını görmesem, annesinden önceki hakiki karakterini tanımasam Defne önemini yitirirdi belki.

Nart'la kenetli olan ellerimize bakıp iç çektim. "Seni özlemek istemiyorum." Derin nefes alarak başımı eğdim. "İki ay öyle zordu ki. Gittiğinde yeniden hüsrana uğrayacakmış gibi hissediyorum."

Tekrar ellerimizi kaldırıp başparmağımla işaret parmağımın arasındaki boşluğa bir öpücük kondurdu. Dudakları tenime değdiği an sanki ateş düşmüştü tüm bedenime. Tehlikeli kıvılcımın temelini tenime bırakan dudakların alevi tüm bedenime yayılmışçasına irkildim.

"Biz birbirimize aitiz, Yeşil." Elimi sıktı. "Bunu İstanbul da Ankara da değiştiremez artık."

Gülümseyerek bedenimi ona döndürdüm. Nart yaptığım harekete bakarken tek kaşını sorarcasına kaldırmıştı. "Benden önceki sevgilin kimdi?"

Nart soruyla afallarken boğazını temizlemişti. Kısık sesle, "Sanırım hastaneye yeni gelen bir hemşireydi ya da annemin asistanı..." dediğinde kaşlarım çatılmıştı.

Yüz ifademe bakarak, "Böyle yapacaksan, neden soruyorsun ki?" dedi burnundan nefes vererek.

Omuz silktim. "Aşık mıydın, peki?"

"İnsan sadece bir kez âşık olur, güzelliğim. Ve sen benim tek hakkımı elimden aldın."

Söylediği şeyle kalbim teklediğinde başımı aşağı eğmiştim. Daha aşkını dile getirmemesine rağmen böyle cümleleriyle kalbimle oyuncak misali oynayabiliyordu. Derin nefes alıp camı açtım ve temiz havanın içeri dolmasına izin verdim.

Kalbim usanmadan göğsüme tekme atmaya devam ettiğinde avuç içlerim terlemişti. Tek bir cümlesiyle beni etkilemeyi başarmasına karşın şaşırmamıştım. O Nart Hakyemez'di. Bazen kırar, bazen umursamazdı ama güzel severdi vesselâm. Öyle güzel severdi ki insan kendini dünyaya değil, ona ait hissederdi. Öyle severdi ki yeryüzünde bir cennet olduğunu kanıtlardı.

Beni sevişi hayattaki en büyük şansım olmalıydı. O olmasaydı hâlen devam eden rutinler arasında çürüyecek, yalanlarla yaşamaya devam edecektim. Fakat o öyle güzel gelmişti ki hayatıma her şeyi, herkesi darmadağın edip kendine ait bir krallık inşa etmişti. Kalbimin, beynimin, ruhumun, ellerimin, gözlerimin ve tüm bedenimin efendisi olmuştu.

"Akşam dönmem gerek."

Nart'ın sesi beni puslu düşüncelerden arındırarak dikkatimi ona vermeme neden olmuştu.

Ağlamayacaktım. Genzimi yakan yumruyla baş etmeye çalışarak başımı onaylarcasına salladım. "Tamam."

"Geleceğim yine."

Yutkundum. "Gel."

"Gitmek istemiyorum."

"Gitme?"

Nart duraksadı. "Birkaç güne kadar geleceğim, güzelliğim. Sık sık konuşuruz, ha?"

Yüzüm düştü. "Tamam."

Suratıma bakarak arabayı yolun kenarına çekip durdurdu. Heybetli bedenini bana doğru döndürdü seri hareketle. "Ama böyle yapmana dayanamam ben."

"Ya o adamlar sana bir şey yaparlarsa?"

Her iki elimi kavrayarak kucağına yerleştirdi. "Merak etme." Gözlerime sanki bir daha hiç bakmayacakmış gibi baktı. "Onlar cezasını çekiyor ve çekecek de. Annem ise

gönüllü olarak sınıra gitti. Bir süre orada kalacak. Annem yoksa benim hiçbir anlamım kalmıyor onlar için."

Şaşarak, "Sınıra mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Çoğu zaman gider. Oralarda doktorlara daha fazla ihtiyaç var."

"Tehlikeli değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Birilerinin ülke için fedakârlık yapması gerekli. Vatan sadece asker ve polislerin değil. Hepimizin."

Başımı salladım. Düşünüyordum da her kelimesiyle haklıydı. Asemin Hanım gerçekten cesur bir kadın olmalıydı. Gönüllü olarak doktorluk yapması bunun bariz ispatıydı.

Nart arabayı çalıştırarak ilerideki kahvecide durduğunda ona döndüm. "Çay içeriz?"

"Aslında sütlü kahve de olur." Beni onaylayarak arabadan indiğinde gelip kapımı açması için inmedim. Nart arabanın ön camından bana bakıp başını eğdi ve güldü. Başını eğerek gülerken ne kadar şahane göründüğünden haberi bile yoktu. Büyük adımlarla gelip kapımı açtığında çiçek buketini dikkatle yerime bırakıp arabadan indim. Nart'ın elini tutmak yerine koluna girdiğimde arabayı kilitleyerek bana bakıp sırıtmıştı.

Nart'la birlikte kahveciye girdiğimizde burnuma dolan kokuyla beraber gülümsedim. Kahve sevmezdim ama kokusuna bayılırdım.

Orta masalardan birine geçerken mekânı incelemekten kendimi alkoyamamıştım. Kahveciler daha çok kahve tonlarında olurdu fakat burada beyaz, krem renkleri baskındı.

Biz oturduğumuz an yanımıza gelen kadın garsonun kıyafetlerine baktım. Siyah kısa kalem eteği ve üzerine giydiği beyaz gömleğiyle sadece Nart'a bakıyordu. Göğüslerini göze sokmak istercesine gömleğinin üst düğmelerini

iliklememişti. Kafasını ise sanki makyaj çantasının içine sokmuştu.

Nart sadece birkaç saniye ona baktıktan sonra bana döndü. "Ne istersin, Yeşil'im?"

Gülümseyerek kadına döndüm. "Sütlü kahve yanında çikolatalı pasta." Kadın bana çok az bakıp tekrar Nart'a odaklandı.

"Siz ne istersiniz?"

Nart'ın yerine, "O da aynısından," dedim. Nart başını salladı bana bakarak. Ama bunun zoraki bir onay olduğunu ancak anlayabilmiştim. Garson kadın gittikten sonra Nart, "Ben pasta sevmem," dedi dudağını yukarı doğru kıvırıp.

"Kıskandın mı?"

Çenemi dikleştirdim. "Kıskanamaz mıyım?"

Elini dudağının üzerine getirdi. "Tabii sen de haklısın."

Siparişler gelene kadar öylece havadan sudan konuşmuş, garsonun gelmesiyle oluşan gerginliğe karşın birbirimize bakıp kaşlarımızı çatmıştık. Kadın Nart'dan gözünü ayırmadan siparişleri yerleştirip geri döndüğünde gerginliği aradan kaldırmak adına, "En sevdiğin kitap?" diye sormuştum.

"Ali ve Nino."

Gülümseyerek kahvemden bir yudum aldım. "Ben de okudum onu. Açıkçası bazı yerleri beni fazla rahatsız etti."

Nart merakla eline aldığı kahvesi eşliğinde, "Mesela?" diye sordu.

"Ali, yetiştiği hayata Nino için ihanet etmemeliydi. Sonuçta Nino bir Gürcü ama Bakü'de yaşıyor. Onun yaşadığı yere ayak uydurması gerekirken Ali onun için Avrupa'da doğup büyümüş gibi davranıyordu. Her ne olursa olsun beni rahatsız etti."

Nart kahvesinden küçük yudumlar aldı. Gözleri beni delip geçerken, "Nino özgürlük aşığı bir kadındı," demişti.

"Özgürlüğüne aşık bir kadın, yine özgürlüğüne aşık bir adamı sevmeliydi. Fakat Ali öyle değildi. O bağlanılacak bir adamdı."

Gülümsedi. "Benim gibi mi?"

Gözlerimi kısarak tebessüm ettim. "Senin gibi..."

Nart, "Yine de savaşa meydan okuyan bir aşkları vardı," dedi kısık sesle. "Farklı insanlar da sever. Hatta en güzel onlar sevmez mi?"

"Fedakârlık ederlerse severler tabii. Ben Ali'nin fazla, Nino'nun ise az fedakârlık yaptığını düşünüyorum sadece. Nino kendinden ödün vermiyordu ki. Hâlbuki aşkı için yapması gereken çok şey vardı."

Onaylayarak başını salladığında bir an sonra kısık sesle, "Sence nasıl görünüyorum?" diye sormuştu.

Sorusuna her ne kadar anlam veremesem de cevap vermiştim hemen. "Güçlü. Zor. Kendinden emin."

Omuzları düştü. "Her gece gardımı indirip küçük bir çocuk gibi aciz kalıyorum." Kahvesini masaya bıraktı. "Kahve, doğduğundan beri benimleydi. Çocuğum gibiydi. Yusuf'tan daha fazla yanımda oldu. Bir şerefsizin kurşunu sonucunda ölmesi ağırıma gidiyor."

Elini tuttum. "Özür dilerim." Dolan gözlerim ağlamamak için direnirken burnumu çektim. "Evde kalsaydım ölmeyecekti belki de."

"Saçmalama."

"Geldiğimde onu ziyarete gider miyiz?"

Buruk bir tebessüm dudaklarına yayıldığında, "Güzel olur," demişti.

Sonrasında iki dilim pastayı bana zorla yediren Nart'la didişip kahveciden çıkmayı başarmıştık. Nart beni eve bıraktıktan sonra akşam saat altıda uçağının olduğunu öğrenmiştim. Her ne kadar onu yolcu etmek için ısrar etsem de kabul etmemişti. Arabasını ise bizim otoparka bırak-

mıştı. Söylediğine göre babası doğum günü için ona yenisini almıştı. Normalde buna sevinmesi gerekirdi ama bunu umursamazca söylemişti.

Ondan zorlukla ayrılabilmiştim. Kollarını çözmese bırakmazdım hatta. Küçük bir çocuk gibi mızmızlandığımın bilincindeydim ama iki ay aradan sonra böyle davranmam gayet doğaldı bence. İki ayın acısını çıkarmamıştık ki daha biz!

Evin kapısını anahtarımla açıp içeri geçtiğimde ayakkabılarımı çıkarıp terlik giymiş ve sonrasında odama geçip kendimi yatağa atmıştım. Yokluğu şimdiden öyle ağır geliyordu ki içimde oluşan boşluğa engel olamıyordum.

Derin nefes alıp kabanımı çıkardım ve komodinin üzerinde duran siyah deftere uzandım. Bir an için elimin titrediğini görmüştüm sanki.

Siyah kapağı açıp okuduğum sayfaları çevirdim ve okumadığım kısımlara geldim.

Orman gibi gözleri vardı. Bu yüzden bana baktığında korkuyordum sanırım. Ben orman sevmezdim ki. Orman daima beni ürkütmüştür. Sanırım küçükken piknik yaparken kaybolduğum ve sonrasında çevre polisleri tarafından bulunduğum içindi bu korku.

Ormanlar benim için kabuslarımı temsil ediyordu.

Fakat onun yeşil gözleri en güzel rüyalarım olmuştu.

Ben onu acemice sevdim. Kırdım, kırdığım yerlerden öptüm. Sesini çıkarmadığında vicdan azabı çektim.

Ben sevmek ne demek bilmiyordum.

Annem onu sevmeme müsaade etmeyecek kadar yoğun çalışan bir doktordu.

Bir kadın nasıl sevilirdi ki?

Bakışlarımla gözlerini okşasam, parmağımı saçlarına dolasam güzel sever miydim onu?

Elini tuttuğum gün dün gibi aklımda. Öyle benimse-

mîştim ki, kendime katmak mümkün olsa onu da yapardım. Göğsümü yarıp onu içime sokasım vardı. Göğsümün içinde onu yaşatacak kadar delicesine vurgunuyum hâlâ.

Ah... Gözlerinden geçemediğim güzel gözlü.

Yere, göğe sığmayacak kadar özledim, bilmiyorsun.

★

Mâzi mi,

Şu an mı,

Gelecek mi

Deseler muhakkak çelişkide kalırdım.

Mâzi sen ve hatıralarınla dolu.

Buram buram ve sınırlı mutluluğun etrafımı sardığı vakitler.

Şu an ise yokluğunda ayakta durmaya çabalamak için uğraş verdiğim günler.

Ve gelecek.

Sensizliğe uzanan ve ilerlemek elzem olsa dahi gitmeye hiç hevesimin kalmadığı uzun yol.

Sanmıştım ki ben seninle gideceğim gelecek denilen yere. Hep sanrılar mahvetti beni zaten.

Senle ilerleyeceğimi sanmasaydım yokluğun bu denli yok edip silikleştirmezdi beni.

Siliniyorum. Varlığınla anlam bulan benliğim, yokluğunla kayboluyor karanlıkta. Sadece senin ışığın yeter beni çıkarmaya. Gel, ışığım. Gel, parlayan yıldızım. Gel, benim Yeşil'im. Gel, gelmeyenim.

Senin yokluğun tüm insanların varlığını unutturdu bana. O denli içime işlemişsin ki, yapamıyorum.

Kalbim sende kaldı. Kalpsiz yaşar mı insan be Yeşil?

Ölüyorum...

XLIII

"Af"

İçimde çözülmesi zor bir düğüm, geçilmesi mümkün olmayan bir yol vardı. Ağırlık yapan düşüncelerim eşliğinde gözlerimi yumdum. Herkesin kalbinde mutlaka onu daima titreten bir korku vardır. Benim korkum sevdiklerimi kaybetmekti sanırım. Bu zamana kadar sevdiklerimi mutlu etmek için çabalamış ve kendimi sevmeyi hep ertelemiştim.

Gözlerimi açtım. Dalgalar kayalıklara hunharca çarparak ayaklarımı ıslatırken Akdeniz'in kokusunu ciğerlerimde hissediyordum. Kumluca'daydım. Evimden, şehrimden daha çok sevip benimsediğim yerdeydim. Ayaklarıma değen sular beni huylandırıyor fakat bir o kadar da özgür hissettiriyordu. Özgür hissediyordum kendimi. Belki de ilk defa bu his iliklerime kadar ulaşmış, beni fazlasıyla mutlu etmişti. Sanki beni her dakika arayabilecek annem veyahut Nart yoktu.

Şu koca Kumluca'da tek başıma gibiydim adeta.

Ancak içimde tek bir korku dahi yoktu.

Özgürlük böyle bir şey miydi ki? Uğruna sevdiklerimiz dahi gidecek olsa yine de mutlu olmak mıydı?

Gözlerimi kapatıp açtım. Aniden gökyüzü kararırken her yeri kara bulutlar sarmıştı. Bir anda gerçekleşen şeyler beni hiç şaşırtmıyordu. Ama neden? Neden hiçbir tepki veremiyordum?

Yağmur yağmaya başladığında aniden ıslanıp ayağa kalkmıştım. Ve o an ismimi tanıdık bir ses telaffuz etmişti.

"Yeşil?"

Evet, ismim. Benim ismim Yeşil'di.

Arkamı dönmeye ihtiyacım olmasa bile bunu yaptım. Döndüm ve Nart'ın kahverengi gözleriyle gözlerimi birleştirdim.

Nart endişeyle bana doğru gelirken koşarak ona sarıldım. Beni sıkıca sardığı an Güneş doğup gökyüzünü aydınlatmıştı. O an anladım. Aşk, sevgi, saygı... Her karanlığı aydınlığa ulaştırabilirdi. Bir kişi herkese, her şeye meydan okuyabilirdi.

✶

Hayat her daim değişmeye devam ediyordu. Aylar öncesinde kalbinin atışlarını kontrol edebilen biriydim. Sonrasında o çıkagelmiş ve benim sandığım kalbimin sahibi olmuş, kalp atışlarının mantık tarafından idare edilemeyeceğini öğretmişti.

Akşam uçağına binip İstanbul'dan gittiği günün ertesi sabahı göğsümdeki ağırlıkla uyandım. Defterini gece yarısına kadar okuyup uyuyakalmış olmalıydım. Siyah deri kapaklı defteri elime alıp komodinin üzerine bıraktıktan sonra doğrulup yatağa oturdum ve halıya odaklandım.

Vay be... Güzel desenleri varmış.

Derin nefes almaya çalıştım birkaç dakika. Fakat sanki aldığım nefesler ciğerlerime ulaşmamak için direniyordu. Gece gördüğüm rüya aklıma geldiğinde onu kovalayarak silkindim. Kâbus gibi başlayıp güzel gibi bitmesi oldukça tuhaf hissettirmişti. Gözlerimi kapatıp açarak ayağa kalktıktan sonra pencereyi açtım ve uzaktan görünen manzaraya bakıp iç çektim. İstanbul onsuz bomboş gibi geliyordu.

Sadece bir kişi yaşadığınız şehre anlam katabilir, giderek o şehri anlamsızlaştırabilirdi.

Terliklerimi giyerek odadan çıkıp banyoya geçtim ve

kendimi duşun altına attım. Sıcak su beni az da olsa kendime getirebilmişti. Beni adeta düşüncelerden arındırarak akan su eşliğinde birkaç damla gözyaşı yüzümü ıslatmıştı. Ağlamam gerekmiyordu oysaki.

Parmak uçlarım buruş buruş olana kadar itinayla sıcak suyun bedenimi arındırmasına müsaade etmiş, sonrasında bornozumu giyerek saçlarımı havluya sarmış ve terliklerimi giyerek banyodan çıkmıştım. Koridordan paytak adımlarla geçtiğim sırada aniden önümde beliren annem irkilmeme neden olmuştu.

"Sen iyi misin?"

Omuz silktim. "Bilmem."

"Duşta çok kaldığına göre iyi değilsin. Ne oldu?"

Boğazımı temizledim. "Ankara'ya döndü."

Kaşlarını çatarak ciddi olup olmadığımı sorguladı. "Zaten dönmeyecek miydi?"

"Dönecekti ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum."

Elini yavaşça omzuma getirip hafifçe gülümsedi. Ve Şebnem Sultan'ın her zamanki tecrübeli edasıyla, "Baban da sık sık işi için şehir dışına çıkıyor. Alışacaksın," dedi.

İç çekerek başımı salladıktan sonra önümden çekilmesiyle odama giriş yaptım. Elim anında yatağın üzerinde bıraktığım telefona gittiğinde Nart'tan mesaj geldiğini görüp neredeyse çığlık atabilirdim. Aylarca sayamadığım kadar çok mesaj yazdığım ve yanıt alamadığım adam bana mesaj atmıştı!

Kalbim gümbürderken telefon ekranına dokunup mesajını açabilmiştim.

Günaydın, Yeşil.

Gülümseyerek parmaklarımı klavyenin üzerine getirdim.

Günaydın, Nart.

Nart anında çevrimiçi olup kalbimin yerinden çıkmasına sebep olunca bir an düşecek gibi oldum. Bu yüzden kendimi yatağa atıp telefonu sıkıca kavrayarak beklemeye koyuldum.

Yazıyor...

Arabamı sizin otoparka bırakmıştım, hatırlıyor musun? Şimdi hazırlanıp otoparka in. Seni getirip götürmesi için şoför tuttum.

Ağzım olabildiği kadar açık kalırken ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Nart bu konuyu babamla tartışmıştı bir keresinde. Babamın işi okuluma çok uzaktı ve beni sadece nadir zamanlarda okula bırakabiliyordu. Bu yüzden taksiyle gidip gelmek zorunda kalıyordum.

Derin nefes alıp ne tepki vereceğimi düşündüm. Reddetmem olası değildi. Aramız daha yeni düzelmişken kavga çıkarmak istemiyordum. Başından beri ben ona uymuştum. Bundan sonra da öyle olacaktı. Bu benim için sorun teşkil etmiyordu. Nart beni koruyordu, kıskanıyordu, kısıtlıyordu ama aynı zamanda çok güzel seviyordu. Beni ezmiyordu.

Tamam.

Mesajımın soğukluğu benim bile içimi titretmişti. Nitekim Nart da hissetmiş gibi yanıtı gecikmedi.

Sorun yok, değil mi? Bak, bilmediğim insanların arabasına binmene tahammül etmemi bekleme.

Sorun yok.

Arabaya bindiğinde beni ara.

Tamam.

Bunun ne kadar doğru olduğuna karar veremeden saçlarımı kurutmak için makyaj masasına oturdum. Saat daha erkendi fakat acele etmezsem ilk derse gecikebilirdim. Bu yüzden saçlarımı makineyle seri şekilde kurutmuş ve ayağa kalkıp dolabın önüne geçmiştim. İç çamaşır ta-

kımı, pantolon, bol bir kazak seçtikten sonra giyinmiş ve tekrar aynanın önüne geçmiştim. Yüzüme hafif bir makyaj yaptıktan sonra ahududu rengindeki ruju dudaklarıma özenle sürdüm. Nart bu halimi görse ruju kesin sildirirdi. Bu konuda onunla anlaşacağımızı umuyordum hâlâ.

Siyah çoraplarımı giydikten sonra bordo botlarımı ve aynı renkteki kabanımı kapının önüne bıraktım. Odayı toparlayıp siyah el çantamı hazırladıktan sonra en sonunda karnımı doyurmak için mutfağa gelebilmiştim.

"Günaydın." Sesim düne ve ondan önceki güne nazaran oldukça kısık çıkmıştı.

Babam anında bunu fark ederek kaşlarını çattı. "Prenses, iyi misin?"

"İdare eder."

Üstüme gelmek yerine gülümseyerek çayımı doldurmasına karşın tebessüm ettim. Babam dünyanın en anlayışlı adamı olmalıydı. Annemin aksine her daima yargılamadan yanımda olmak için çabalamıştı. Ve yine annemin aksine, yanlış bile yapsam kollarını açıp beni sarmıştı.

Annem çaktırmadan tabağımı doldurduğunda ona dönüp göz kırptım ve tabağımdakileri yemeye koyuldum. Babam elindeki tableti kapatarak çayından son yudumunu alarak bana döndüğünde başımı iyice kaldırmıştım.

"Nart benden izin istedi. "Gözleri annemle benim aramda mekik dokuduğunda sabırsızca nefes verdim. "Sana şoför tutmuş. Bundan sonra okula ya da başka yere onunla gidip gelmeni istiyormuş. Ben de kabul ettim."

Annem memnuniyetle gülümsedi. "Bu hareketi hoşuma gitti. Araba onundu sanırım. Şoförün maaşını biz verelim bari. Olur mu, Ahmet?"

Babam başını onayla sallayıp bana döndü. "Senin haberin var mıydı?"

Başımı sallayarak yutkundum. "Bu sizce doğru bir şey

mi? Yani sonuçta onun annesi ve babasının parasını harcıyor sayılıyorum."

Babam duraksarken annem, "Siz sözlüsünüz artık. Evlilik yolunda ilerlediğin adamın ailesini benimsemeye başlasan iyi edersin. Hâle eminim böyle şeyleri sorun etmiyordur. İstersen, onunla konuş," demişti.

Ağzıma birkaç lokma daha attıktan sonra çayımı içerek ayaklandım. "Görüşürüz."

Başka bir şey demeden kapının önüne bıraktığım botlarımı ayağıma geçirmiş ve kabanımla çantamı alarak kendimi evden dışarı atmıştım. Annem haklıydı sanırım. Bu konuyu Hale'yle konuşmam en doğrusu olurdu. En azından bunun normal bir şey olup olmadığını öğrenebilirdim.

Otoparka kadar kabanımı giyebilmiş ve Nart'ın siyah *BMW*'sinin önüne gelebilmiştim. Ben arabaya yaklaştığımda arabadan orta yaşlarda bir adam inip tam önümde belirdi.

"Merhaba, Gül Hanım?"

Hanım sıfatından memnun olmadığımı belli edercesine yüzümü buruşturdum. "Merhaba. Gül diyebilirsiniz. Siz?"

"Nazım."

Tebessüm ederek, "Memnun oldum," deyip arabaya yöneldim. Benden önce kapımı açmak için büyük adımlar atmasına karşılık tepkisiz kalmaya çalıştım. Arabaya yerleştiğimde istemsizce iç çekmiştim. Lüks hayat her daima annemle kaçtığımız bir yaşam tarzıydı. Her ne kadar sosyetenin göbeğinde yaşamak zorunda olsak da asla onlar gibi değildik. Babamın işi, arkadaşlarım ve aileleri tanınmış kişiler olabilirdi, fakat bu benim de sosyeteden olduğum anlamına gelmiyordu.

Ancak Nart bizim gibi değildi. Annesi Türkiye ve hatta dünya çapında ünlü bir cerrah, babasıyla Ankara'nın en gözde hastanesinin sahibi ve başhekimiydi. Nart'ın ailesi

sosyeteyle iç içeydi. Öyle ki sosyete -Nart'ın deyimiyle VIP insanlar- canını herkese emanet etmezdi. Taner Amca bile kalp rahatsızlığı geçirdiğinde ameliyatına özel olarak Asemin Hanım'ı getirtmişti.

Bu yüzden Nart lüks hayata alışık olmalıydı ve yaptığı bu -jestin- beni kötü etkileyebileceğini düşünmemişti.

Elbette bunu kötü bir niyetle yaptığını iddia edemezdim. O sadece beni ve kendisini düşünüyordu. Okula yalnız başıma gidip geldiğimde takdirde kilometrelerce uzakta çıldırmak yerine böyle bir şey yaparak içinin rahat olmasını sağlamıştı.

Çantamın içinde çalan telefonumla beraber irkilip düşüncelerimden kurtulduğumda elim çantama gitmiş ve telefonu kavramıştı.

Nart arıyordu.

Alnıma bir şaplak atarak yüzümü buruşturdum. Onu aramam gerekiyordu.

Telefonu açarak kulağıma dayadığımda eşsiz sesini duymamla tüm tüylerim âdeta şaha kalkmış, kalbim kabarmıştı.

"Güzelliğim, yolda mısın?"

Elimi kalbime götürdüm. Bu hitabına aşina olmam gerekirken her seferinde saçma sapan tepkiler vermem kaçınılmazdı.

"Evet," diye yanıtladım onu kısık sesle. "Yoldayım."

"Sen bana bozuk musun?"

Yutkundum. Ona yalan söylemeyi asla tercihlerim arasına yerleştirmeyecektim. "Sadece şaşırdım biraz. Bu sence de fazla değil mi?"

Tek nefeste, "Değil," dedi. Tereddüt bile etmemesine karşılık şaşırmamıştım. Çünkü o Nart'tı. Yaptığı her şeyi önce düşünür, sonra yapardı. "Böylesi senin için daha rahat olacak, Yeşil. Keyfine bak."

İç çekerek, "Tuhaf hissediyorum," diye mırıldandım. "Yani ailenin imkanlarını kullanıyormuşum gibi."

Nart ciddi sesle, "Yeşil?" dedi. "Sen benim sözlüm değil misin? Bunu taktığına inanamıyorum."

"Hâle için de mi böyle yapılıyor?"

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Onun bir koruması bile var. Elbruz nefes aldırmıyor kıza," dedi.

"Kıskançlık siz Hakyemezlerin kanında mı var?"

Kendinden emin sesle, "Bu konuda rakip tanımam," dedi. "Erkan olmasa etrafına on adam dikerdim. Önünü göremezdin."

Güldüm. "Deli."

Boğuk sesle homurdandığında göğüs kafesimin içinden bir gıdıklanma dalgası geçmişti. Onun dudaklarından dökülen her şey kulağıma ilahi bir melodi gibi dolmayı başarıyordu. Homurtusunun tınısına bile âşık olabilirdim.

Okula vardığımda istemeyerek de olsa Nart'la vedalaşmıştım. Nazım Bey'e çıkış saatimi belirterek arabadan indiğimde bana dönen birkaç gözün farkında olmak rahatsız ediciydi. Nazım Bey kapımı açmak için indiğinde ben çoktan arabanın önünde durmuş, bana bakan gözlerden kendimi gizleyebilmek için bir yol düşünüyordum.

Şimdiden neler konuşulacağını tahmin ediyordum. Ve bu canımın sıkılması için yeterli bir sebepti. Babamın imkanları vardı elbette ama şoför ya da yardımcı tutmak gibi masraflardan kaçınıyorduk. Babam parasını biriktirmeyi tercih eden bir adamdı. Tek çocukları olduğum için geleceğimin kusursuz olması için çalışıyordu.

Başımı eğme gereği duymadan içeri girdiğimde kalbim yerinden çıkmak istercesine atıyordu. Gözlerimi kapatıp açarak sert görünümlü yüz ifademi korumaya çalıştım. Hızlı adımlarla kampüse vardığımda koridor boyunca ilerleyip sınıfa girdim. Derse birkaç dakika vardı ve gecik-

memiştim. Gözlerim İlayda'yı aradı ama gelmemişti.

En arkaya geçip oturduğumda öndeki kız grubunun kahkahaları kulağıma dolmuştu. Biri gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam ederken umursamamaya çalışıyordum.

Daha önce hiç görmediğim bir hoca sınıfa girmiş ve ders başlamıştı. Birkaç sayfa not tutmuş, geri kalan zamanda ise saçma sapan işlerle uğraşmıştım. Hoca konu anlatımını bitirerek sınıfta gözlerini gezdirdiğinde kimsenin onu dinlemediğini anlayarak iç çekmişti.

"Ders bitti. Çıkın hadi."

Herkesin ağzından sevinç nidaları yükseldiğinde ayağa kalkarak sessizce sınıfın çıkışına ilerledim. Kantine giden yolda hızlı adımlar atarken omzuma birinin çarpmasıyla sendeledim.

Anın şokuyla ağzım açık kalırken dengemi sağlayıp çarptığım kişiye baktım.

Belli belirsiz gülümsedi. "Gül?"

Yutkundum. Cevap vermeyerek yanından geçmek isterken önümde belirdi tekrar. "Özür dilememe izin vermelisin. Beni bu vicdan azabıyla yaşatmaya devam edemezsin."

"Çekil önümden."

Sesimin sertliğine ben bile şaşırmıştım. Fakat Metin etkilenmedi bile.

Alçak sesle, "Özür dilerim," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben çok yanlış yaptım. Affet beni. Beni sevmediğini biliyorum. Zorla güzellik olmuyormuş." Ben hiçbir şey söylemeyince başını eğdi. "Sevilmek çok güzel bir şey, Gül. Jale bunu bana hissettiriyor. Seni beni sevmen için zorlandığım için affet."

Kirpiklerimin üzerinden ona baktığımda bir yandan da endişeyle etrafımı süzüyordum. Sanki her an bir yerlerden Nart çıkıp Metin'i dövecekmiş gibi geliyordu.

Bu düşünceyle beraber yutkunup birkaç adım geri çekildim. "Tamam. Sorun değil." Sesimdeki endişeyi hissedince yüzü hüzünle buruştu. "Ben gitsem iyi olacak."

Metin'den neredeyse koşar adım uzaklaşıp kantine vardığımda bizimkiler her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Nefes nefese yanlarına gittiğimde hepsinin gözleri bana dönmüştü.

Kesik nefesler alarak, "Merhaba," diyerek kendimi sandalyeye attım.

Defne, "Gerdekten çıkmış yeni gelin gibi nefes nefese kalma nedenini öğrenebilir miyiz?" dediğinde sinirlenmem gerekiyordu fakat umursamadım.

Erkan, "İyi misin? Neden kampüsü on kere koşarak turlamışsın gibi nefes nefesesin?" diye sorduğunda Şeyma ağzını açmaya hazırlanıyordu ki elimle onu susturdum.

"Bir izin verecek misiniz artık?"

Hepsi dudaklarını birbirine kenetleyip bana odaklandığında, "Öncelikle Nart'ın hiçbir şekilde size söyleyeceklerimden haberi olmayacak," dedim sert sesle. Kinayeli şekilde Defne'ye döndüm. "Ve tabii Yusuf'un da."

Defne başını salladığında Erkan'ın da onayını alıp soluklandım. "Metin çıktı karşıma demin," Ve bu cümlem Erkan'ın yerinden fırlamasına neden olmuştu bile.

Sinirle, "Nerede o şerefsiz?" dediğinde kolundan tutarak zorlukla sandalyeye oturmasını sağladım.

"Öyle değil. Benden özür diledi."

Erkan'ın kaşları bir santim bile gevşemeyince omuz silktim. "Sanırım hatalarının farkına varmış."

Erkan alayla güldüğünde bunun anlamını sadece ben kavrayabilmiştim. Gözlerini kısarak tekrar güldüğünde ona uyarıcı bir bakış atıp sohbeti değiştirmek için, "Bana kim çay alacak?" diye sordum gülümseyerek.

Erkan sanki kendine gelmiş gibi silkinip ayağa kalktı-

ğında Defne de ardından fırlamıştı. "Sen kızların yanından ayrılma, Erkan. Ben alırım."

Erkan anlamayarak tekrar yerine otururken ben Defne'nin hareketine gülümsemiştim. Erkan'ın ailesinden ayrı olduğunu benim aksime anımsamış ve bana çay almak için o gitmişti. Belli etmeden alnıma vurdum. Bunu unuttuğuma inanamıyordum.

Şeyma, "Hayatım?" diye seslendiğinde bakışlarımı dünyanın en tatlı çiftine çevirdim.

Erkan başını ona doğru çevirip derin bir bakış yolladı. "Bana böyle seslendiğinde okulun koridorlarında 'bana hayatım dedi' diye çığlık çığlığa koşmak istiyorum, Gamzeli'm."

Şeyma elini kızaran yanaklarına götürmek için kaldırdığında Erkan ne yapacağını anlamış gibi bileklerini kavrayıp aşağı indirdi ve her iki elini ters çevirip Şeyma'nın yanaklarına koydu.

Bu sahne dünyanın en romantik sahnesi olmaya adaydı.

Şeyma'nın yanaklarını kızartan Erkan, yüzündeki sıcaklığı almak için ellerini yanan yerlere koymuştu.

Çaktırmadan telefonumu çıkarıp ânı fotoğrafladığımda çıkan sesle her ikisi de bana döndü. Erkan yüzündeki koca sırıtışla, "Onu bana gönder de her yerde profil fotoğrafı yapayım, gülüm," deyip göz kırptığında başımı salladım.

"Çok tatlı olduğunu söylemiş miydim?" Şeyma'nın cümlesiyle beraber Erkan ensesini kaşıyıp düşünür gibi yaptı.

"Sana olan sevgimin makarna aşkımı dövebileceğini söylemiş miydim?"

Şeyma omzuna vurdu. "Yalancı." Kollarını göğsünde bağladı. "O yüzden mi hâlâ şaşırdığında 'Makarnalar aşkına' diyorsun?"

Erkan kolunu onun omzuna atarak Şeyma'yı kendine

çekti ve kızıl saçlarına birkaç öpücük kondurdu. "Kıskanç hatunum benim." Elini saç tutamına doladı. "Millet sevgilisini karı, kızdan kıskanır. Benimki makarnadan kıskanıyor. Sen evlendiğimizde kavga edince beni odadan atmak yerine makarnasız bırakırsın, ha?"

Şeyma ellerini çırptı. "Güzel fikirmiş! Kendi kuyunu kendin kazdın, salak."

Erkan dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Evleneceğimizi onaylıyorsun yani?"

Şeyma bu sefer kendi ellerini yanaklarına götürmek yerine her iki eliyle Erkan'ın bileklerini kavrayıp yanaklarına götürdü. Bu hareketine gülerek başımı iki yana salladığımda Defne arkamdan, "Oha, çok romantik!" deyip çayı önüme koymuş ve yerine geçmişti.

Erkan, "Sana nasıl evlenme teklifi edeceğimi düşünüyordum da," diye devam etti. "Bir ömür bana makarna pişirmeyi kabul eder misin, Gamzeli?" dediğinde Şeyma ellerini ittirip sırtını sandalyeye yasladı.

Tıslarcasına, "Gıcıksın," dedi. "Öküzsün, odunsun, hatta makarna hanzosusun sen!"

Defne başını geriye atıp kahkaha atarken yeni yudumladığım çayı püskürtmemek için kendimi zor tutmuştum. Erkan tekrar elini Şeyma'nın omzuna götürerek onu kendine çektiğinde Şeyma gülerek başını boynuna gömmüş ve böylece kavgaları daha başlamadan bitmişti.

Defne, "Yusuf'u özledim ben," deyip ardından iç çekmişti. "Nerede Maviş'im?"

Muzip tavırla, "Onu sevdiğini itiraf ettin, ha? Büyük gelişme. Yusuf'un çenesi yere düştü mü? Doğruyu söyle," dedim.

Defne saçlarını savurarak kısık sesle, "Çenesi düşse düşse üzerime düşerdi," dedi arsızca. Yüzümü buruşturdum. "Ah, siz hâlâ öpüşme aşamasında kaldınız değil mi?

Eh, oraya geçmeniz bile mucize. Gül, söylesene acaba dünyada sizin gibi kaç masumiyeti temsil eden çift var?"

"Uğraşma bizimle," diyerek güldüm. "Ölümün Nart'ın elinden olacak."

Elini savurdu. "Kendini beğenmiş enişte bozuntusundan korkmuyorum."

"Kendini beğenmiş adamlar güzel sever," diyerek Erkan'ın dediklerinden alıntı yaptım. "Bir adam önce kendini sevmeli, güvenmeli ki sonra kadını da sevebilsin. Kendine güvenmeyen bir adam kadına nasıl güven verebilir ki?"

Defne, "Edebiyat parçalamana karşın afili cevap bulamamanın verdiği utançla susma hakkımı kullanıyorum," demiş ve susmuştu. Bu haline karşılık sırıttım.

Dumanı tüten çayım soğumaya yüz tutarken bardağımı elime alıp küçük yudumlar almaya başladım. O sırada masamıza doğru gelen Aslı'nın tarafına dönük olduğum için onu ilk ben fark etmiştim. Tereddütle bizim olduğumuz yere doğru ilerlerken ellerini aşağıda birleştirmiş ve parmaklarıyla oynuyordu.

Kaşlarımı hafif çatarak buraya doğru gelişini izledim. Metin'in intihar oyununda Serkan'la birlikte yer aldığı günden beri onunla da alakamı kesmiştim. Özlemediğimi söylesem yalan olurdu çünkü onu gerçekten seviyordum. Serkan'ı da onu da özlemiştim ama benden özür dileme gereği duymadıklarından, haklı olduğumu düşünüp bir kenara çekilmiştim.

Şimdi Metin'in özrü yumuşamama neden olmuştu. Ya Aslı?

Ben derin bir nefes alırken Aslı Şeyma ve Erkan'ın arkasında belirmişti. Defne'nin hâlâ Aslı ve Serkan'la konuştuğunu biliyordum ama Şeyma Erkan ve benim için onlara sadece selam vermekle yetiniyordu.

Aslı, "Selam," deyince herkes ona dönmüştü. "Oturabilir miyim?"

Erkan'ın bakışları sertleşirken gözlerini ondan alarak önüne döndü. Defne ve Şeyma bana sorarcasına baktığında yavaşça başımı sallamıştım.

Aslı Şeyma'yla Defne'nin arasındaki sandalyeye otururken doğrudan bana bakıyordu. "Dönmüşsün."

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Soğuk tepkime karşılık tereddütle ellerini birbirine kenetleyip Defne'ye baktı cesaret almak istermiş gibi, "Ben çok düşündüm, Gül. Üzgünüm. Biz senin Metin'le mutlu olduğunu düşünmüştük. Nart'ın yanlış biri olduğunu, kafanı karıştırdığını sandık."

Sert sesle, "Ben çocuk muyum? Siz benim hissettiklerimi göremeyecek kadar kör müydünüz?" dediğimde alt dudağını ısırdı.

"Serkan da çok pişman. Merdivenlerden buraya bakıyor hatta. Cesaret edemedi gelmeye."

Bakışlarım merdivenlerin olduğu tarafa yönelirken dediği gibi Serkan'ın da orada durduğunu görmüştüm. Onu gördüğüm an özlemle kalbimin kasıldığını hissettim. Erkan başını ağır ağır ağabeyine doğru çevirip tekrar bana döndürdü.

Aslı'ya bakmadan, "Yaptıklarınızın ne boyutta olduğunu yeni mi kavradınız?" dedi öfkeyle.

Aslı pişmanlık dolu ifadeyle, "Erkan, yapma böyle. Bu kadar mı gözünden düştüm Allah aşkına?" dedi ağlamaklı sesle.

Erkan elini masaya vurdu. "Allah aşkına mı?" Tekrar bağırdı. "Allah aşkına mı dedin? Oyunlar kurarken neredeydi Allah aşkın? Neredeydi?"

Tüm kantin bize döndüğünde Şeyma Erkan'ı zorlukla zapt ediyordu. Şeyma bir kolundan, Defne diğer kolundan tutarken durumu uzaktan gören Serkan koşar adım gelip Aslı'nın önüne geçmişti.

Serkan Erkan'a doğru, "Sana ne oluyor?" diye sordu. "Neden aralarına giriyorsun?"

Erkan, "Sen hiç konuşma!" diye hırladı. "Senin gibi kardeşim yok benim! Olamaz."

Kimseye yakalanmadan Şeyma ve Defne zorlukla Erkan'ı götürdüğünde sinirden köpüren Serkan ve Aslı'yla baş başa kalmıştık. Çantamı alarak uzaklaşmak istediğimde Serkan arkamdan, "Affet bizi," dedi. "Biliyorum. Çok suçluyuz ama affet bizi, Gül."

Gözlerim dolduğunda omzumun üzerinden ona bakmıştım. "Seni ancak bir şartla affederim." Burnumu çektim. "Geçmiş geçmişte kaldı belki ama hâlâ her şeyin bedelini Erkan ödüyor. Otelin yıldönümünde her şeyin ortaya çıkmasını istiyorum."

Serkan dondu. "Ama..."

Elimle sözünü kestim. "Metin için endişelenme. Yıllar önce olmuş bir şey için başı derde girecek değil. Ama Erkan, herkesin gözünde tekrar hak ettiği konuma ulaşacak. Tabii bu senin için sorun teşkil etmiyorsa?"

Serkan birkaç dakikalık düşünme süresinden sonra başını salladı. "Tamam. Onlara her şeyi anlatacağım."

Tebessüm ederek yanlarından uzaklaştım. O gece Erkan'ın mutluluğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Nitekim yıllardır içinde tuttuğu sırrın bedelini hâlen ödüyordu. Sırtında bir kambur gibi taşıdığı yük Metin'in, Serkan'ın günahıydı.

Ve artık günahkârların bedel ödeyeceği zaman gelmişti.

XLIV

"Bedel"

Avuçlarıma geçirdiğim tırnaklarım, tarifi benzersiz şekilde rahatlamamı sağlarken ruhsuz bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kulağımı dolduran klâsik müzik eşliğinde elimi vişne suyuma uzatıp bardağı dudaklarıma götürdüm. Herkesten uzakta bir yerde oturmuş etrafı incelerken canımın sıkıldığını bariz belli eden yüz ifademi itinayla koruyordum.

Vişne suyuyla dolu bardağımı dudaklarıma dayayıp ekşi sıvının ağzıma dolmasına ve sonrasında boğazımdan geçmesine izin vererek gözlerimi kırpıştırdım.

Babam yüzünden otelin yıldönümüne erken gelmek zorunda kalmıştım ve şu an baktığımda bizimkilerden kimse yoktu. Bir tek Serkan ve Aslı benden oldukça uzakta yan yana oturup derin bir sohbete dalmışlardı.

İstifimi bozmamaya çalışarak telefonu elime alıp Nart'a mesaj attım.

Burası çok sıkıcı.

Birkaç dakika geçmesine rağmen, Nart hâlâ mesajı görmemişti. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip sırtımı kanepeye yasladım. Yıldönümü partisi otelin bar kanadında yapılıyordu. Burası annemin gitmeme müsaade ettiği yegâne bardı. Otel gibi oldukça nezihti ve otel müşterileri haricinde sadece belirli kişiler girebilirdi.

Bar siyah ve bordo tonlarında olduğundan boğucu görünmesi gerekirdi. Fakat bence açık renkli ışıklandırma sayesinde bu sorun ortadan kalkmıştı.

Nefes vererek vişne suyu bardağını önümdeki sehpa tarzındaki masaya bıraktım. Aynı anda başımın üzerinde dikilen garson yüzünden gözlerim sağ tarafa çevrilmişti. "İstediğiniz bir şey?"

Elinde tuttuğu tepsideki içeceklere bakarak gözlerimi kıstım. "Vişne suyu."

Vişne suyuyla olan geçmişimizi hatırladığımda istemsizce gülümsedim. Vişnenin ekşi tadını sevmezdim ve annem bir keresinde beslenme çantama koyduğu için aşırı sinirlenmiştim. Ortaokuldaydım, öğretmen beni azarlamıştı. Bu yüzden teneffüs zili çaldığında hiç düşünmeden elime vişne suyunu alıp öğretmene doğru ilerlemiş ve düşer gibi yapıp hepsini beyaz gömleğine boca etmiştim.

Öğretmen bana bağırıp çağırmış, ardından anne ve babamı okula çağırmıştı. Babam işi yüzünden şehir dışındaydı ve annem yalnız gelip okulu kadının başına yıkmıştı neredeyse. Benim suçumu bile tamamen göz ardı etmişti. Nitekim öğretmenin beni azarlaması onu kızdırmaya yeterli bir sebepti.

Sonuç olarak okul değiştirmek zorunda kalmıştım. Zaten o okulu, öğretmenleri ve çocukları hiç sevmediğim için mutluluğum tavan yapmıştı.

Ve bu mutluluğu bana bahşeden vişne suyuna daima borçlu hissettiğim için kendimce onu sevmem gerektiğini düşünmüştüm.

Birkaç dakika sonras bar yavaş yavaş dolarken garson vişne suyumu getirip önümdeki sehpaya bırakmıştı. Başımı sallayarak ona teşekkür ettikten sonra gözlerimi etrafta gezdirdim. Erkan'ın babası Taner Amca'yla Selin Teyze annemle ve babamla oturup sohbet ediyorlardı. Aslı ve Serkan Metin'in babası İlyas Bey, annesi Yıldız Hanım'la ayaktaydı. Gözlerim kapıdan giren ikiliye takıldığında kendimden bağımsız şekilde ayağa kalkmıştım. Erkan ve

Şeyma herkesin gözlerini kendi üzerlerine çekmeyi başarak Taner Amcalara doğru ilerlerken adımlarımı onlara doğru yöneltmiştim. Ben daha yakın olduğumdan, onlardan daha erken masaya varmıştım. Benden beş saniye sonra Erkan ve koluna giren Şeyma masaya varmıştı.

Erkan papyonunu düzelterek, "Merhaba," dedi gülümseyerek. Taner Amca sadece başını salladı. Selin Teyze ise Erkan'ın sağ tarafına geçerek boynuna sarıldı.

"Oğlum, zayıflamışsın sen."

Annem güldü. "Olacak o kadar."

Selin Teyze annemin imalı cümlesine takılsa bile belli etmeden Şeyma'ya döndü. Kendini zorlukla tuttuğu belliydi. Bariz şekilde yutkunup gözlerini Şeyma'nın üzerinde gezdirdi.

"Güzel olmuşsun."

Cümlesi herkeste şok etkisi yaratırken Erkan memnuniyetle gülümseyerek anneme göz kırptı.

Evet, bu gece de mimarımız annem olmuştu.

Üzerimdeki pembe elbiseyi ne ara almıştı, bilmiyordum ama kıyafet tam olarak Nart'ın kriterlerine uygundu.

Erkan başıyla gitmemiz gerektiğini belirten bir işaret yaptığında onların peşine takılıp demin oturduğum yere döndüm. Defne ve Metin hâlâ gelmemişti. Açıkçası sabırsızlanıyordum. Eğer Metin plana sadık kalırsa bundan sonrası Erkan ve Şeyma için kusursuz ilerleyebilirdi.

Erkan gözlerini Şeyma'ya çevirdi. "Şebnem Sultan biraz abartmış, ha? Hatunum annemin bile beğenisini kazandı!"

Gülümseyerek Şeyma'nın tek yakalı kırmızı elbisesine baktım. Elbisenin sırt dekoltesi neredeyse karnına kadar uzanıyordu ve bu Erkan'ın pek hoşuna gitmişe benzemiyordu. Kırmızı elbise üzerine tam oturmuştu. Saçları yukarıdan dağınık topuz yapılmıştı ve birkaç kısa saç yandan kâkül gibi görünüyordu. Annem Erkan için simsiyah bir

takım almıştı. Siyah gömleği ve siyah ayakkabılarını renklendiren tek şey Şeyma'nın kıyafetiyle aynı renkte olan papyonuydu.

Şeyma, "Baban yüzümüze bile bakmadı," diyerek dudak büktü. "İlk adımı sen atsan olmaz mı?"

Erkan başını iki yana salladı. "Olmaz."

Haklıydı. Yıllarca ezilen bir çocuk olmuştu ve bunun tek sebebi Metin'di. Kendi suçunu Serkan'la birlikte Erkan'ın üzerine atmamış olsaydılar Taner Amca Erkan'a karşı böyle tutum sergilemezdi.

"Gül?"

Adımla beraber silkinip başımı kaldırdım. Defne kaşlarını çatarak beni süzdü ve yanıma oturdu. "Senin gözlerin dolmuş, gülüm. Ne oldu?"

Başımı iki yana sallayıp parmağımla, ıslanan kirpiklerimi sildim. "Nart'ı özledim sanırım."

Defne gülümseyerek, "Ah, tabii," diye mırıldandı anlayışla. "Ben de Yusuf'u özledim." Saçını geriye savurdu. "Neyse. Nasıl olmuşum?"

Ona baktım. Saçlarını geçen seferki gibi kabartmıştı ve üzerine vanilya renginde kısa bir kıyafet giymişti. Her zamanki gibi asil görünüyordu. Defne duruşuyla bile zengin kesimden geldiğini belli eden biriydi. Hamit Demir'in tek kızı ve varisi olduğunu göz önünde bulundurursak, zaten böyle görünmesi gerekirdi.

Birlikte oturup bir şeyler içtiğimiz sırada Defne'nin şaşkınlık nidasını duyup başımı kapıya çevirdim.

Metin, elini kavradığı Jale'yle içeri girdiğinde doğrudan bana bakıyordu. Sağlam adımlarla annesi, babası, Serkan ve Aslı'nın olduğu masaya ilerleyip Jale'nin elini bıraktı. Birkaç dakika orada kaldıktan sonra bize doğru dönmüş ve bana doğru gelmeye başlamıştı. Annesiyle Jale'nin bakışlarını üzerimde hissederken Metin başımın üstünde durup ellerini cebine koydu.

"Merhaba."

Erkan tepkisiz kalarak Şeyma'ya odaklanırken Defne, "Merhaba," demişti.

Başımı salladım. Metin yavaşça eğilip, "Gösteriyi iyi izle. Bu ilk ve son iyiliğim olacak," dediğinde gözlerimi kıstım.

Kısık sesle, "Her an vazgeçecek gibi duruyorsun," dedim.

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Göreceksin ve tüm yaptıklarımı affedeceksin."

Meydan okuyan tavrına karşılık kollarımı göğsümde birleştirip geriye yaslandım. Metin gözlerini kısarak bize baktıktan sonra tekrar masasına dönerken Erkan, "Ne söyledi?" diye sordu.

Elimi boş ver derecesinde salladım. "Özür falan işte..."

Yarım saat kadar sonra salon dolduğunda Nart'tan henüz cevap alabilmiştim.

Özledim.

Gülümseyerek parmaklarımı klavyeye getirdim.

Hmmm.

Ne yapıyorsun?

Seni özlüyorum.

Mesajıma karşılık gülen emoji yolladığında kalbim sıkışmıştı sanki. Pek emoji atan biri değildi, eğer gerçekten gülerse atıyordu. Şimdi olduğu gibi...

Gelen sesle iç çekip başımı kaldırdım. Metin bana seslenerek kalkmamı işaret ettiğinde sağ tarafa dönüp Erkanları çağırdım.

Erkan sorarcasına baktığında, "Bir gelsenize," dedim seri şekilde. "İşimiz var."

"Ne işi?"

Erkan'ı kolundan kavradım. "Siz bir gelin."

Erkan, Şeyma ve Defne'yle beraber bardan çıktığımızda

Metin de büyükleri dışarı doğru götürüyordu. Birlikte otelin restoran kısmına geçtiğimizde buranın kapatılmış olduğunu anladım. Yıldönümünden sonra yemek için buraya geçecektik sanırım.

Metin herkesin sorgu dolu bakışları altında ezilirken bana son kez bakıp Taner Amca'ya döndü.

"Taner Amca," dedi zorlukla. "Sana önemli bir şey söylemem gerek."

Taner Amca, "Umarım önemlidir, evlat," diyerek güldüğünde birkaç kişi daha ona eşlik etmişti bulaşmıştı.

Annem, babam, Taner Amca, Selin Teyze, Yıldız Hanım, İlyas Bey ve bizimkiler pürdikkat Metin'e bakarken tekrar derin nefes aldı.

"Yıllar önce Erkan yakalanmıştı hatırlarsanız." Taner Amca yüzünü buruşturdu. Metin umursamadan devam etti. "Cebine o paketi ben attım. Babam o aralar işleri yüzünden öfkeliydi. Ve ondan korktum. Ben üzgünüm. Onun bir suçu yoktu."

Herkes ağzı açık Metin'e bakarken bir tek Erkan ve benim yüzümüz ifadesizdi. Annem neredeyse Metin'i parçalamak istercesine bakarken babam olası bir hareketi için onun kolunu tutmuştu.

Anneler her şeyi hissediyordu. Başından beri Metin'e gıcık olan annem hiçbir şey bilmemesine rağmen hislerinin arkasında durmuştu daima.

Taner Amca, "Sen nasıl-" diyerek âdeta kekelediğinde Serkan bir adım öne geçti.

"Ben biliyordum, baba."

Taner Amca neredeyse kıpkırmızı olmuştu. Öfkeyle Serkan'ın üzerine yürüdüğünde babam zor dizginlemişti onu.

"O zaman neden sustun, lan? Neden onu döverken beni izledin?"

Erkan'ın taş kesildiğine kalıbımı basabilirdim. Öylece olanları izlerken Şeyma'nın elini tuttuğunun bile farkında değildi.

Serkan başını eğip sustuğunda babam Taner Amca'yı bırakmıştı. Selin Teyze gözü yaşlı şekilde Serkan ve Erkan'a bakarak Metin'e döndü.

"Yazıklar olsun sana, Metin." Dudak büktü. "Bu zamana kadar seni öz oğlumdan ayırdım mı? Nasıl yaparsın bunu Erkan'a? Siz çocukluktan beri birliktesiniz!"

Yıldız Hanım, Metin'in yanına geçerek onu kolundan tuttu. "Yıllar önce olmuş bitmiş. Neden çocuğun üzerine gidiyorsun, Selin?"

Selin Teyze, "Ne demek neden?" diye bağırdı. "Benim oğlum herkesin gözünden düştü. Öz babası yok saydı onu yıllarca!"

Erkan annesinin sözlerinden sonra kendine gelmiş gibi silkinip dışarı çıktı Şeyma'yla beraber. Onların peşinden ilerlerken Defne de arkamdaydı. Tam kapıdan çıkacakken Taner Amca, "Gül, gitmesine sakın izin verme," demişti.

Onaylayarak Erkan ve Şeyma'nın peşinden koşup otelin arka bahçesindeki havuz başına ilerledim. Erkan kendini masalardan birine atmış sinirden köpürürken Şeyma da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Biz geldiğimizde Erkan, "Sen mi yaptın?" diye bağırdı bana. "Sen mi ikna ettin?"

Yutkundum ve başımı salladım. Erkan ensesini kaşıyarak derin nefes aldı. Ve bu sefer daha temkinli sesle, "Karışman gerekmiyordu," dedi.

Dizlerimi kırarak çimlerin üzerine çöktüm. "Ben en başından beri bu işin içindeyim." Gözlerim bulanıklaştığında kirpiklerim ıslanmıştı. "Ben sustum. Mecbur kaldım. Mecburiyetimden Nart kurtardı beni. Sonra yine sustum. Bu sefer de peşimi bırakmayacağından korktum. Her şey benim suçum. Şimdi nasıl susmamı beklersin? Yıllarca o

herifin tehditlerine boyun eğen benim. Başrol benim, anlasana!"

Kızlar afalladı. İkisi de bana gözleri irileşmiş şekilde bakarken Erkan elimden tutup beni kaldırmış ve sıkıca sarılmıştı. Onun sarılmasıyla beraber ağzımdan hıçkırık kaçtığında kollarını belimde birleştirdi. Başımı omzuna gömerek tekrar hıçkırdım.

"Şşşt," dedi şefkatli sesle. "Sorun değil, gülüm."

Burnumu çektim. "Özür dilerim."

"Tamam. Ağlama, beni de ağlatacaksın. Sevgilim ayrılacak sonra."

Şeyma, "Salaklar!" diyerek her ikimizi sardığında Defne de gelip sol taraftan sarılmıştı. Ben Erkan'a sarılırken onlar her ikimize sarılmıştı. Gelen sesle ayrılmak istedik fakat iki kişi buna izin vermedi.

Serkan ve Aslı, Defne'yle Şeyma'nın yanına gelerek bizi sarmaya çalıştığında tekrar hıçkırdım. Bizi birlikte görmeyeli uzun zaman olmuştu ve muhteşem altılı yine birlikteydi.

Gözyaşlarım, Şeyma ve Aslı'ya da bulaştı. Defne ağlamamak için kendini sıkarken biz hıçkıra hıçkıra ağladık.

Ama birbirimizden ayrılmadık.

Çünkü dostluk, ince bir ip olmasına rağmen tutunacak iri bir ağaçtan daha kuvvetliydi.

Dostluk, aşktan sonra gururu mağlup eden ikinci duyguydu.

Ve dostluk birçok harabe şehirden geriye kalan, her şeye meydan okuyup kışın açan çiçek kadar kıymetliydi.

✶

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle Taner Amca'nın Serkan ve Erkan'la beraber eline mikrofonu almasını izledim. Taner Amca, "Dostlarım, hepiniz hoş geldiniz,"

diyerek herkesi selamlayıp birkaç dakika otelle ilgili anılarını anlatmıştı. Ardından, "Bu oteli uzun zamandır hangi oğlumun adına yapacağımı düşünüyordum. Çoğunun bildiği gibi İstanbul'un en iyilerindeniz ve bu yüzden oteli Erkan'ın adına yapmaya karar verdim," dedi.

Selin Teyze kocaman gülümsemesiyle yanlarına geldiğinde Erkan'a sarılmış ve mikrofonu zarifçe kocasından almıştı.

"Bugün bizim için özel bir gün," dedi Selin Teyze. Taner Amca elini eşinin belinde sabitlediğinde her ikisi de gülümsedi. "Bu özel günde ilk olarak Erkan ve müstakbel gelinimizin dans etmesini istiyoruz."

Erkan'ın şaşkın tepkisine bakarak gülümseyip Şeyma'ya döndüm. O da en az Erkan kadar hayret içindeydi ve beyaz teni kıpkırmızı olmuştu. Her ikisi birbirine bakarken Selin Teyze Erkan'ı Şeyma'ya doğru ittirdi.

Erkan kendine gelerek Şeyma'ya adım attığında tüm gözler onlara odaklanmıştı. Erkan tam bir beyefendi gibi Şeyma'ya elini uzattığında Şeyma buradan gördüğüm kadarıyla titreyen elini Erkan'a uzattı ve birlikte piste ilerlediler.

Gözlerim tekrar dolarken birinin yanımda durduğunu hissettim. Başımı çevirme zahmetine girmeden, "Teşekkür mü etmeliyim sana?" diye sordum.

Onaylamayan bir mırıltı çıkardı. "Hayır." Birkaç adım atıp önümde dikildi. "Teşekkürü hak edecek hiçbir şey yapmadım. Sadece özrümü kabul etmen yeterli."

Başımı salladım. "Kabul ediyorum."

Hüzünle gülümseyip tekrar yanımda durduğunda her ikimiz Erkan ve Şeyma'ya odaklandık. Erkan elini Şeyma'nın beline nazikçe dolayıp onu kendine çekerken ne kadar şahane göründüklerinin farkında değildi sanırım. Küçük çantamın içinden telefonumu çıkarıp onları video-

ya çektiğimde Şeyma bunu fark edecek durumda değildi. Kızaran yanaklarını gizlemek adına başını Erkan'ın omzuna yaslayarak yüzünü saklamıştı.

Her şeyin bittiğine hâlâ inanamıyordum.

Metin'in tehditleri, babama atılan iftiralar, Metin'den kurtulmaya çalışmam, intihar oyunu, Nart'la ayrılmam, kaçırılmam, ailelerimizin tanışması, Erkan'ın yıllardır taşıdığı günah... Hepsi bitmişti.

Yepyeni bir sayfa açılmıştı. Ve artık bu sayfada her kelime yeşil kalemle yazılacaktı.

Artık defterimde siyah nokta dahi olmayacaktı.

Çünkü Nart Hakyemez beni yeşiller içinde yaşatacak bir adamdı.

XLV

"Sonsuz"

Nart, kalbimin aradığı tüm niteliklerin sahibi olan efendiydi.

Nart, gözlerimi başkasını görmemeye alıştıran adamdı.

Nart, ruhunu ruhuma usul usul ilikleyen adamdı.

Nart, zihnimin hudutlarını dahi kendine ait kılan, düşüncelerimin tutsak eden adamdı.

Nart, ellerimi ellerine görünmez kelepçeyle bağlamaktan gocunmayan adamdı.

Karanlıkta kaybolmaktan korkmadan ellerini sıkmaya devam ettiğim saniyeler içinde kalbimin üzerinde tepinen heyecanımı bastırmaya çalışmak adına derin nefes aldım. Gözlerim yumulmak zorunda kaldığı ve onu göremediği için isyan bayraklarını çekerken ellerinin teması yüzünden bedenime inat parmak uçlarım buz kesmiş, avuçlarımdan soğuk terler akmaya başlamıştı. Fakat bunu umursamadan arabayı görmediğim yollara sürerken elimi bir saniye bile bırakmıyordu.

Güçlükle yutkunduğumda genzimin yandığını hissedip yüzümü buruşturdum. Susamıştım, ancak bunu dile getirmek şu an için uygun gelmiyordu.

Nereye gittiğimizi bilmesem de aslında hiç endişeli değildim. İçimde var olan ve kalbimi titretip bedenime yayılan tek his heyecandı. Nart Hakyemez beni heyecanlandırıyordu.

Bildiğim tek şey sessiz bir yerde olduğumuzdu. Nitekim

yarım saat kadar öncesinin aksine korna seslerinden uzaklaşmıştık. Şimdi ise etraf oldukça sessiz, yol ise engelsizdi.

Tekrar yutkunarak susuzluğumu gidermeye çalıştığım esnada Nart, elimi kaldırarak dudaklarına götürmüştü. Yaptığı hareketle yerin dibine girmek istemiştim. Çünkü avuç içlerimden parmak uçlarıma kadar ter içinde kalmıştım.

Bu yüzden elimi çekmeye çalıştım. Ancak sahiplenici tutuşu buna engel olmuş ve elimi bırakmamıştı.

Sessizlik, aldığımız nefeslerin sesleri haricinde bozulmadan hükmünü sürdürmeye devam ederken derin bir nefes alarak sırtımı geriye yaslayıp rahatlamak istedim.

Arabaya bindiğimizden beri soru sormamıştım. Çünkü Nart eğer gözlerimi kapatmışsa bu ağzımı da kapatmam gerektiği anlamına geliyordu. Hem gözlerimi kapatıp beni şimdilik görmemem gereken bir yere götüren adam, neden sorularıma cevap versindi ki?

Yarım saat daha aynen bu şekilde geçerken hiç konuşmamıştık; ta ki araba durana kadar. Nart arabayı durdurup kemerini çözerken kalbim yerinden çıkmak istercesine atmaya başlamıştı. Yerinde durmak istemeyip âdeta Nart'ın avuçlarına kendini atmak isteyen kalbimin atışlarını dizginlemeye çalışmak adına birkaç nefes verip sakinliğimi korudum.

Arabadan indikten sonra gelip kapımı açmış ve elimden tutarak beni de indirmişti. O an nerede olduğumuzu çok az gelen seslerden anlayabilmiştim.

Ormandaydık.

Nart'ın varlığını yanımda hissetmediğimde ellerimi uzatarak onu aradım. Bagajın açılma sesi kulaklarıma dolduğunda dikkatli adımlarla arka tarafa geçmeye çalıştım ama ayağımın sert bir cisme değmesi sonucunda yere kapaklanmaktan kaçamamıştım.

Nart anında yanıma gelerek beni kaldırırken, "İyi misin?" diye sormuştu.

Neredeyse ağlayacak sesle ellerimi omzuna kaldırdım. "Çok iyiyim!" Sesimin sitemli tonuna karşılık herhangi bir tepki vermeden eğilip pantolonumu temizledi ve sonra uzaklaştı.

"Gözlerimi açmayacak mısın?"

Onaylamayan mırıltıyla, "Hayır," dediğinde ayağımı yere vurdum. Güldü. Gülüşü ağaçtan düşen sarı yaprağın toprağa kavuşması gibi bana ulaştığında tebessüm ettim.

Nart bagajı kapatarak yanıma yaklaştığında varlığını hisseden kalbim, çoktan bir ırmaktan daha şiddetli şekilde coşmuştu.

Yanıma sokularak elimi kavradığında itaatkâr bir biçimde onu takip ettim. Omzu omzuma çarparken gerisinde yürümenin verdiği zevkin ötesi diye bir şey yoktu o an benim için. Sanki şimdi attığımız adımlar sonsuzluk gibi gelen geleceğe doğruydu. Attığımız her adımda zaman ilerlese de onun karşısında yelkovanla akrebin bile ehemmiyeti yoktu.

Ayağımızın altında hışırdayan yapraklar eşliğinde bir dakika kadar ilerledikten sonra durmuştuk. Daha doğrusu Nart aniden durmuş, ben de ona çarparak yerime mıhlanmak zorunda kalmıştım. Nart bana dönerek elini gözüme taktığı fulara getirdi. Fuları tek hareketle çözdüğünde gözlerimi rahatsız eden aydınlıkla yüzümü buruşturdum.

Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdığımda başını eğip bana bakan adamla göz göze geldim.

Nart Hakyemez.

Onu görmek sanki gecenin tutukladığı ruhumun güneşle kavuşması gibiydi.

Onu görmek anne karnından çıkan bebeğin etrafa yabancı gözlerle bakması gibiydi.

Aldığım nefesler onu gördüğüm an düğümlenip bir yerlerde takılı kalmış ve göğsüme ulaşmamıştı. Nitekim kalbimin sıkıştığını hissediyordum.

Sarıyla kahverenginin kavga ederek renklerini yaymaya çalıştığı kirpiklerinin üzerinden bana bakarak hafifçe gülümsedi. "Yeşil." Büyülü sesinden etkilenen hava hafif bir rüzgâr savurdu bana doğru. Böylece saçları hafifçe kıpırdar gibi oldu. Birkaç asi tutam alnına düştüğünde gülümseyerek parmaklarımla saç uçlarına dokundum. Parmak uçlarımı yaksa bile saçlarına dokunarak onları özenle yana doğru taradım.

Nart, ona dokunduğum an gözlerini kapatmıştı. Bu duygu yoğunluğuna sığınarak eğilip sol göz kapağını öptüm. Afallayarak gözlerini açmak istediğinde işaret parmağımla tekrar gözünü yumup bu sefer sağ gözüne bir buse kondurdum.

Can çekişir gibi, "Yeşil," dedi tekrar. "Nefessiz kalmış gibi hissetmem normal mi?"

Gülümseyerek elimi saçlarına götürdüm tekrar. "Normal."

Soluklarını düzenlemeye çalışarak gözlerini benden ayırıp saçlarında gezinen elimi tutarak geri çekildi. Böylece arkasında sakladığı şeyi görmüş olmuştum. Önümde oldukça küçük ve tatlı bir kulübe belirirken nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım.

Nart elimi tutarak ilerlememe yardımcı olurken aynı zamanda konuşmaya başlamıştı. "Bu kulübe halama ait. O ormanlara âşık bir kadın. Aynı zamanda biyoloji hocası." Başımı sallayarak onu onayladığımda elindeki çantayı kavrayıp kulübeye doğru ilerledi. "Ben küçükken bu civarlara pikniğe gelmiştik. Pek ailemle vakit geçirdiğim söylenemezdi tabii. O yüzden nasıl seviniyorum, anlatamam. Neyse işte geldik piknik yapıyoruz. Karşımdaki,

tam olarak görmek istediğim aile tablosuydu. Babam mangal yapıyor, abim ona yardım ediyor. Annemse diğer işleri hallediyordu halamla beraber. Ben ise o anları beynime kazımak için sadece izliyordum. Babamın, annemin her hareketini, mimiğini unutmamak için gözlerimi kısmış onları izliyordum."

Kulübenin önüne geldiğimizde durup anahtarı çıkardı ve bana uzattı. Anahtarı deliğe getirerek kapıyı açtığımda çekilip elindeki büyük çantayla geçmesine izin verdim. Başıyla teşekkür ederek geçtiğinde kapıyı ardından kapatarak onunla beraber içeri girdim.

Gözlerim etrafta gezinirken ağzım açık kalmıştı. Ahşaptan yapılma kulübenin içi oldukça güzeldi. Dışı kadar içi de bakımlı ve temizdi. Düzenli olarak temizlendiği her halinden belliydi. Kulübenin içinde tek kişilik olmasına rağmen geniş bir yatak, ahşap masa ve sandalyeler, birkaç küçük dolap vardı. Bunun haricinde küçük buzdolabı ve şömine de bulunuyordu. Yatağın üzerindeki örtü pembe çiçeklerle donatılmıştı. Aynı şekilde penceredeki pembe perdeler de şirin bir görünüm sağlamıştı.

Ben kulübeyi incelerken Nart çantayı yere bırakarak yanıma geldi ve elimden tutarak yatağa oturmamı sağladı. Kendisi ise yere, dizimin hizasına gelecek şekilde oturup başını kaldırdı.

"Sonra ne oldu biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Ben bir kuş gördüm. Bembeyaz bir güvercindi. Hayatımda ilk kez bembeyaz bir kuş görüyordum ve ona doğru yavaşça ilerlemeye başladım. Üstünde tek bir leke bile yoktu. O kadar temiz görünüyordu yani."

Devam et derecesinde baktığımda iç çekti. "Ben onun peşinden koşarken o da sanki yetişmemi ister gibi yavaş uçuyordu. Ara sıra bir ağaca konuyordu. Ben de soluklanıyordum. Sonra yine uçuyordu, ben de peşinden... Nasıl

kaptırmışsam kendimi piknik yerinden uzaklaşmışım. Tepelerin olduğu kısma geldiğimde etrafa bakakaldım. Kimse yoktu. Bir tek beyaz kuş vardı ağacın tepesinde. Ben ilk kez yalnız kalmıştım. Koskoca ormanda küçücük bir çocuktum. Hayatımın en korkulu ânını sorsalar bunu anlatırım sanırım. Nitekim ben ilk kez saatlerce ağlamıştım. Ve en garibi ne biliyor musun? Ben oldukça geç bir saatte bulundum ama o kuş beni hiç yalnız bırakmadı. Çöktüğüm ağacın dalında bekledi benimle beraber. Ben polisler tarafından bulunduğumda başımı kaldırıp son kez ona baktım. Aynı anda uçup gitti."

"O gün bu gündür ormana girmem ben. En büyük kabuslarım ormanlarla ilgilidir zaten. Hayatımdaki en büyük travma bu olaydı."

Ağır çekimde elini kaldırıp açıkta olan saçımdan bir tutamı parmağına doladı. "En sevdiğim renkler sırasında en sonda yeşil rengi vardı." Bana bakarak kahverengi gözlerini kıstı. "Fakat seni gördükten sonra tüm renklere kör olup sadece senin yeşilliklerinde boğulmayı göze alacağımı fark ettim."

Gülümsedim. O da gülümsedi ve sanki bundan cesaret alıyormuş gibi devam etti. "Orman yeşili gözlerine vurgunum ben." Elimi öperek dudaklarını avucuma bastırdı. "Avucunun sıcaklığına muhtacım." Avucumu kucağıma bırakarak parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. "Dudaklarına divaneyim."

Yüreğimi yangın yerine çevirmesini umursamadan cümlelerini art arda kurarken nefesimin kesildiğinin farkında değildi. Fakat ben onun her kelimesinde boynuma geçirilen iple beraber ölüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki o konuştukça görünmez bir el boğazımı sıkıyordu.

Nart benim can çekişmemi görmedi. Belki de görmezden geldi. "Biliyorsun değil mi?"

Yutkunarak, "Neyi?" diye sordum düğümlenen boğazıma rağmen.

"Sana aşığım."

Sıcak nefesi yüzüme çarparak huylanmama neden olduğunda çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Söylediği şeyleri hazmetmeye çalışan kalbimin üzerine sanki tonlarca yük oturmuş gibiydi.

Nart ilk kez bunu dile getirmişti.

Bana âşık olduğunu söylemişti.

Gözleri gözlerimi delip geçerek âdeta düşüncelerimi okurcasına kendinden emin bir ifade takındığında sesli şekilde yutkundum. Gülümsemek, kahkaha ve çığlık atmak isteğimi genzime hapsederek kendimi sıktım.

"Ben orman korkumu senin gözlerinde yendim," dedi kısık sesle. "Şimdi ise yıllar sonra aynı yerde seninleyim. Gücüme güç katan gözlerinle beraber buradayım. Bu sefer orman beni korkutamayacak, Yeşil."

Susuzluktan kuruyan dudaklarımı ıslatarak söylemek için bir cümle aradım. Fakat bulamadığım için sükuta mahkûm oldum. Böyle güzel seven adamın cümlelerine karşılık nasıl tepki verilir, ne söylenirdi ki? Ne söylesem onun dediklerinin altından kalkabilirdim? Ne söylesem onun aşkına bir parça olsun karşılık verebilirdim?

Güzel seviyordu, vesselâm.

Hiçbir şey söylemeyeceğimi anladığında ayağa kalkarak masaya doğru ilerledi ve çantanın fermuarını açarak içinden bir poşet çıkardı. Poşeti bana uzattığında ayağa kalkıp aldım ve içine baktım. İçinde eşofman takımı, iç çamaşırı, çorap vardı. Poşeti seri şekilde kapatıp ona döndüğümde serseri gülüşü yüzünde hâkimiyet kurmuştu.

Gözlerimi kısarak, "Neye gülüyorsun sen?" diye sordum.

Serseri şekilde sırıttı. "Sana."

"Komik miyim ben?"

"Çok."

Tek kelimelik cevaplarına karşılık sinirlenip poşeti ona fırlattığımda omzuna çarpan poşet yeri boylamış ve içindeki kıyafetlerin bir kısmı yere dağılmıştı. Koşar adım Nart'ın önünde durup elimle gözlerini kapattığımda burnundan güldü.

"Bakmıyorum, tamam!"

Sözüne güvenerek elimi gözünden çekip yere eğildiğimde elime aldığım giysileri hızla poşete doldurdum. Giysilerin etiketleri üzerindeydi. Nart her şeyi düşünmüş olmalıydı. Oldukça tedbirli gelmişti.

Poşeti komodine tıkıştırarak Nart'a döndüğümde kaşlarını kaldırdı. "Onları ben aldım, Yeşil. Sence görmemde ne tür bir sakınca olabilir?"

"Birçok sakınca var. Hem sana al diyen mi oldu? Bana söyleseydin hazırlıklı gelirdim. Hep bir gizem, hep bir aksiyon!"

Gözlerini kıstı. "Hadi eşofmanlarını giy de çıkıp dolaşalım hava kararmadan."

Başımı sallayarak poşeti elime alıp diğer kapıya yöneldiğimde buranın tuvalet olduğunu görmüştüm. Kapıyı kapatarak üzerimi değiştirip kalın çorapları ayağıma geçirdikten sonra spor ayakkabıları giyerek ayağa kalktığımda küçük aynadan görüntüme baktım. Saçlarımı üstten dağınık bir topuz yaparak kenarlardan çıkan kısa saçları serbest bıraktım. Ellerimi üzerimde gezdirdikten sonra derin nefes alıp dışarı çıktığımda Nart sırtını ahşap duvara yaslayarak kolları göğsünde bağlı şekilde beni bekliyordu.

Hayran olmuş bir sesle, "Eşofman bir insana bu kadar mı yakışır, Yarabbi?" dediğinde kıkırdadım.

"Sen de fena sayılmazsın." Üzerindeki siyah pantolon oldukça rahat görünüyordu. Ve tabii gri paltosu da siyah-

lıklar içinde olmasına rağmen gayet güzel bir uyum sağlamıştı.

Nart masanın üzerinden eline aldığı iki şapkayı bana uzattığında kaşlarımı çatarak şapkalara baktım.

"Ne?" diye sordu. "Güzel değiller mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen kovboy şapkası mı takacaksın?"

"İstersen ip sallayıp belinden tutarak seni kendime çekeyim?"

Yüzümü buruşturarak elinden şapkayı alıp taktım. "Bana yakın olmak için bahaneler mi yaratıyorsun?"

Şapkasını taktıktan sonra elini belime atıp beni kendisine çekti. "Benim bahaneye ihtiyacım yok, güzelliğim."

Başımı kaldırarak meydan okuyan bir gülümsemeyle onu süzdüm. "Hımmm?"

Kapıdan dışarı çıktığımızda beni bırakarak kulübeyi kilitledi ve sonrasında elimi kavrayarak ilerlemeye başladı. "Sana mırıldanmaman gerektiğini öğretemedim anlaşılan?"

Omuz silktim. "Belki de iyi bir öğretmen değilsindir."

Muzip bakışlarını üzerimde hissettim. Beni baştan aşağı incelerken gözlerinde alevlenen ifade tüm ormanı ateşe verecek nitelikteydi. Gözlerini biraz daha kısarak söylediğim cümlenin altındaki tüm anlamları önümüze sermek istiyormuş gibi beni gözlerinin esiri yaptı.

Sol elimi de kavrayarak tamamen önümde durduğunda dudaklarım kıvrılmamak için âdeta can çekişiyordu.

"Demek iyi bir öğretmen değilim?"

Yutkunarak gözlerinin içine korkusuzca bakmayı sürdürdüm. "Sanırım..."

Dudağını yukarı doğru kıvırarak başını yüzümün hizasına getirdi. Nefesi tüm yüzüme çarparken mayışmamak için zor duruyordum. Nefesi uykumu getiriyordu sanki.

Onun yanındayken tüm gün kolları arasında uyuyabileceğimi düşünüyordum.

Muziplik barındıran tonla, "Fakat öpüşmek konusunda usta olduğumu inkâr edemezsin, değil mi?" dedi. Arsızlığına karşılık ne tepki vereceğimi şaşırdığımda yüzünde aşina olduğum serseri ifade vardı.

Ve o an şunu anlamıştım. Genelde kızlar serseri erkeklere âşık oluyordu. Nitekim serseri erkekler pek belli etmeseler bile taşıdıkları kocaman bir kalpleri vardı. Misal Nart'ın şair tarafına tanık olmuştum. O ve onun gibiler aşkı zayıflık olarak görüp sonra kendilerini tam da kocaman bir sevdanın içinde buluyordu.

Ve aşk insanların zayıf noktası olmasına rağmen dünyaya hükmedecek kadar kuvvetli bir duyguydu.

Söylediği cümleyi sindirmek adına sesli şekilde yutkunup başımı kaldırarak alevlenen gözlerine baktım. "Doğru." Gülümseyerek etrafa baktım. "Neden geldik buraya? Daha doğrusu annemden nasıl izin aldın?"

Sol elimi bırakarak beni ilerletmeye başladı. Omzunun üzerinden bana bakarak, "Eh," dedi kendinden emin sesle. "Şebnem Sultan bile cazibeme dayanamadı."

Omzuna yumruk attım. "Saçmalama!"

Kısık sesle gülerek, "Tamam," dedi. "Babanı ikna ettim diyelim."

Başımı sallayarak aşağı baktım. Sarı yapraklar solan hayatların, ölen umutların nişanesi gibi gözlerimin odak noktası olmayı başarmıştı. Biz ilerlerken yapraklar sonbahar olduğunu haykırmak istercesine ayaklarımın altında hışırdıyordu. Yapraklar âdeta biten aşk, sonsuz hasret hüzünlerini sembolleştirmişti.

Başımı kaldırıp esen rüzgârın senfonisine ayak uyduran dallardan düşerken intihar eyleminin ta kendisini gerçekleştiren yapraklara baktım. İnsanlardan bir farkları yoktu

ki. Ağaç onların dünyasıydı ve sonbaharda hepsi dünyalarından düşüp gidiyorlardı.

Rüzgâr yaprakların Azrail'iydi...

Büyülenmiş sesle, "Güz çok güzel bir mevsim," diye mırıldandım.

Elimi sıktı. "Seninle tüm mevsimler güzel."

Birlikte sonbahar kokusunun etrafı sardığı ormanda ilerlerken bir an olsun korkmamıştım. Nart ise elimi biraz fazla sıkmak haricinde pek tepki vermiyordu. Endişeli olduğu her halinden belliydi.

Onun bir şeyden korkacağını hiç düşünmezdim fakat şu an tüm gardını indirmiş şekilde yanımdaydı. Yıllar önce kaybolduğu ormanda, şimdi benimle korkusunu yenmek için buradaydı.

Biraz daha ilerledikten sonra akarsuyun üzerinden geçen ve ışıklarla donatılmış bir köprüye gelmiştik. Ağzımı hayretle açarak Nart'a döndüğümde istifini bozmadan ilerlemeye devam etti.

Eski köprünün her tarafından ışıklar geçiyordu. Hatta kenarlarında siyah lambalar bile vardı. Başımı çevirerek etrafa baktığımda birkaç ağacın içinde de fener olduğunu gördüm. Şu an alacakaranlık olduğu için pek fark edilmiyordu ama gece anlam bulacağına şüphe yoktu.

Nart'la köprüye geldiğimizde göğüs kafesim sıkıştı sanki. Koluna yapışarak onunla beraber ilerlediğimde önümüzdeki çardağı yeni fark etmiştim. Çardak küçüktü ama Nart sihirli elleriyle bunu göz ardı edecek kadar onu güzelleştirmişti. Adım adım çardağa ilerlediğimde görüntü çok daha netleşiyordu. Beyaz yastıklarla çevreli çardakta sadece yerde oturmak mümkündü. Her tarafta fenerler vardı ve ışıl ışıl parlıyordu âdeta.

Nart'la beraber çardağa geldiğimizde beni aniden kendine çekmesiyle eş zamanlı olarak bir nida kopardım. Fa-

kat o kocaman gülümsemesiyle belimden kavrayıp beni kendine daha çok bastırdı.

Şuh sesle, "Güzelliğim benim," dedi. "Var olma sebebim, kalp ritimlerimin sahibi..."

Neredeyse ağlayacak gibi yüzünü okşadım. Onun ağzından böyle şeyler duymak ölmek gibi bir şeydi. O kadar güzel telaffuz ediyordu ki cümleleri, kelimeler yetersizliğinden utanıyordu.

Kelimeler onun oyuncaklarıydı.

Boğuk sesle, "Seni buraya getirdim çünkü," dedi ve iç çekti. "Artık en büyük korkumun orman olmadığını kanıtlamak istedim. Benim en büyük korkum, zaafım sensin, Yeşil."

"Nart," diye inleyip başımı boynuna gömdüm. "Sen şahanesin."

Kulağıma doğru, "Beni şahane yapan sensin," dedi tek nefeste.

Sessizlik aramızda geçmeyen diyaloglara birçok kılıflar uydurarak sürmeye devam ederken başım boynuna gömülü şekilde durdum. Nefeslerim köprücük kemiğine değerek onu çıldırtmak istercesine tahrik edici olmalı ki, Nart inleyerek beni kendinden ayırdı.

Nart'ın yutkunma sesini duydum. "Sana demiştim. Kendinden emin bir adam kadına onunla evlenip evlenmeyeceğini sormamalı. Aksi takdirde ya kendine ya da aşklarına güveni yoktur." Paltosunun cebinden yeşil bir kutu çıkardığında ağzı açık ona bakıyordum sadece. "Ben sana benimle evlenip evlenmeyeceğini sormam. Çünkü en başından beri biz bu yolda yürüyoruz."

Yüzüğün kutusunu açarak gözlerini gözlerime dikti. "Pekâlâ, soru geliyor." Ağzından nefes verdi. "Yeşilim, benimle evleneceğini biliyorsun, değil mi?"

Hayretler içinde bir ona, bir de beyaz ve parlamakta

olan tektaş yüzüğe baktım. Nart'ın yüzündeki ciddi ifade gözlerimi delip geçmek istercesineydi. Kahverengi derinliklerini silah gibi bana karşı kullanıyor ve her baktığında gözlerimi kurşun yağmuruna tutmaktan çekinmiyordu.

Kalbim göğüs kafesime ağır darbeler indirirken dudaklarımı yalayarak ağlamaklı ifadeyle ona baktım.

"Biliyorum." Tereddüt etmeden verdiğim cevaba hiç şaşırmadım. Çünkü ben bunu gerçekten biliyordum. "Hep biliyordum."

Nart gözlerini kısarak gülümsedikten sonra kutudan yüzüğü çıkarıp özenle sözde taktığımız yüzüğün üstüne taktı. Ardından yüzüklerin olduğu parmağımı dudaklarına götürüp öptü. Düşünmeden kendimi ona doğru itip kolları arasına girdiğimde bunu beklemese bile hemen beni sarmıştı.

Kolları benim özgürlüğü umursamayacak kadar mutlu olduğum kafesimdi.

Biz sarıldık.

Rüzgâr esti.

Yapraklar düştü.

Ve onca yaprak dalından düşüp ölürken biz sarılmayı bırakmadık.

Nart'la birlikte beyaz minderlerin üzerine oturduğumuzda kolları arasına girmek istemiştim ama eliyle beni durdurmuştu. Kaşlarımı çatarak ne yapmak istediğini çözmeye çalıştığımda arkasını dönüp bir şişe ve iki kadeh çıkarmıştı.

Elimi ağzıma götürerek, "Yaaa!" diye çığlık attım neredeyse.

Göz kırptı. "Benimle içmek istiyordun. Şimdi tam sırası gibi."

Başımı salladığımda Nart şişeyi açmakla uğraşıyordu. En sonunda başarmış olmalı ki eliyle kadehleri uzatmamı

işaret etti. Heyecanla kadehleri ona uzattım. Çok az doldurarak kadehi bana uzattığında onu bekledim. Şişeyi yere bırakarak bana döndü.

"Gözlerine..."

"Gözlerime güzel bakan gözlerine..."

Tebessüm ederek elini uzattığında kadehlerimiz birbirine değmişti. Kadehi dudaklarıma götürerek acı tadın genzimi yakmasına izin verdim.

Nart bitirdiği kadehi kenara bıraktığında, "Bu kadar mı?" diye sordum.

Ellerimi tutarak bana doğru eğildi. "Varlığın sarhoş olma sebebim, Yeşil. Benim içkiye ihtiyacım yok."

Biraz sonra ondan ayrılıp kadehi başıma dikerek tekrar kollarının arasına girdiğimde Nart beni göğsüne yaslayıp sırtını minderlere dayadı. Elini kavrayarak kucağıma getirdiğimde içim kıpır kıpırdı âdeta. Ellerini kendime oyuncak yapmış gibi istediğim şekillere sokuyordum. O ise sesini çıkarmadan beni izliyordu. Bir ara şapkamı çıkarıp saçlarımla oynamaya başlamıştı. Ben ise mayışarak göğsünü yastık belleyip başımı gömmeye kalkışmıştım.

O kadar güzel bir histi ki kelimeler onu tanımlamak için birbirileriyle yarışıyorlardı.

Fakat hepsi yetersizdi.

Karanlık gökyüzüne hükmedene kadar öylece durduk. Karanlık yayıldıkça etraf parlıyordu. Nart'ın her yere astığı fenerler sayesinde insanın gözü kamaşıyordu.

Başımı kaldırarak ona baktığımda bir an kalbimin bedenimde kaydığını hissettim.

Gözleri göğüs kafesime düşen bir yıldızdı.

"Sence bizim aşkımız gece kadar mı?"

Gözlerini kısarak cümlemdeki anlamları teker teker çıkarmaya çalıştı. "Bizim aşkımız yıldızlar kadar."

"Yıldızlar sadece karanlıkta parlıyor. Yani gece kadar?"

"Çünkü onlar sadece geceye ait. Gündüzleri de oradalar. Fakat parlamıyorlar. Bu geceye sadık oldukları anlamına gelir."

Gözlerinin derin kuytularına kendimi atmadan önce, "Sen benim en güzel gecemsin," dedim.

"Sen de benim en parlak yıldızımsın."

Gülümsedim. "Gecenin Parıltısı..."

Gülümsedi. "Nart'ın Yeşil'i."

Kollarının arasında kaybolmaktan korkmadan kendimi yukarı çekip ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarım köprücük kemiğine temas ettiğinde bedeninde sanki çakmak yakmışım gibi irkildi. Uzaklaşmadım. Cüretkâr bir gülümsemeyle dudaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirdim. Dudaklarım bedeninin sıcaklığına temas ettiği an harlanan ateş misali yanarken durmadım.

Nart, "Dursan iyi olacak," dediğinde başımı kaldırarak ona baktım.

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Kendimi dizginlemekte zorlanıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dizginlemek zorunda değilsin. İstersen öpebilirsin?"

Nart afalladı. Şaşkınlığından beslenen ifadesini aydınlatan fener ışıkları onu aydınlatırken Nart kaşlarını çattı.

Eşsiz dudakları aralandı. "Sen ciddi misin?"

Ağzımı açıp cevap vermek istediğimde parmağını dudaklarıma getirip doğruldu. "Dur, bir şey söyleme. Ciddi olup olmaman umurumda değil. Her an vazgeçebilirsin."

Ben ona bakarken üzerime doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma getirdi. Nefesiyle yüzümün yanmasına neden olduğunda Nart iyice bana yaklaştı. Dudaklarımız arasında oldukça az bir mesafe kaldığında kalbim boğazımda atıyordu. İliklerim bile ona olan tutkunun önünde baş eğerken benliğim can çekişiyordu.

Fakat ben her zaman ona ait olmuştum.

Dudakları dudaklarıma değdiği an ateşlenen tenlerimiz tüm ormanı ateşe verebilecek nitelikteydi. Nefessiz kalarak dudaklarımı öpmesine müsaade ettim.

Üst dudağımı kuruyan iki dudağının arasına alarak öptü. Özenle, sevgiyle, şefkatle, arzuyla öptü.

Öyle güzel öptü ki kollarında ölsem canım bile acımazdı.

Dudakları dudaklarımı talan ederken nefes almadan devam ediyordu. Ağzıyla tamamen beni esir aldığında elimi boynuna götürerek onu daha çok kendime bastırdım.

Hırlayarak dudaklarımı sertçe emdiğinde inleyip geri çekilmek istedim. İzin vermeden beni kendisine bastırdı. Bu hareketi karnımda âdeta bir ateş topunun oluşmasına neden oldu. Kalbim, karnım kasılırken boğazımdan çıkan inilti dudaklarımdan firar edip ona karıştı.

Nefes nefese ayrılarak, "Aşığım ben sana," dedi boğuk sesle. "Ölürüm ulan senin için."

Gözlerinin dolduğunu gördüğümde parmağımla gözünü sildim. "Asıl ben sana ölürüm."

Yanağımı öptü. "Güzelliğim." Çenemi öptü. "Yeşilim." Dudaklarımı öptü. "Sözlüm." Avucumu öptü. "Berika'm."

Başımı boynuna gömerek dediklerini bir daha duymak adına, "Ben senin neyinim, Nart?" diye sordum.

Fakat hiç beklemediğim bir cevap verdi.

"Sen benim ormanda ağaçta asılan fenerimsin."

Ve son...